

ABDULLAH ÖCALAN

Apocu militan kişilik

ABDULLAH ÖCALAN

Apocu militan kişilik

Weşanên Serxwebûn

APOCU MİLİTAN KİŞİLİK
Abdullah ÖCALAN
Weşanên Serxwebûn 131

Birinci Baskı: Aralık 2003

İçindekiler

Önderliksel gelişme tüm gelişmelerin aynasıdır	7
Partileşme yüksek karar kişiliğinde yaşamaktır	27
Devrimci militan en gerçekçi insandır	52
Şeref onur ve hukukun kaynağında başarı yatar	74
Bizzat tarih olmak tarih bilinciyle hareket etmektir	85
Tutarlı militan halkının kötü kaderini çözendir	112
En büyük devrim anlama devrimidir	134
PKK'ye doğru katılım diriltici ve kurtuluşçu militanlıkta kararlaşmadır	147
Geri yaşamın kaynağı geri ideolojilerdir	170
Devrim büyük bir gönüllülük ve birbirine büyük güç verme olayıdır	186
Devrim sonuna kadar yürüeyebilen ve yaratabilenlerin eseridir	195
Zafer her yerde ve her zaman PKK militanlığındadır	218
Devrim büyük inanç azim ve irade davasıdır	245
Güçlü bir anlayış sahibi olmak yaşamda iddia kazanmak demektir	275
İnsanlık adına yapılabilecek en değerli çalışma özgürlük yürüyüşüdür	301
Kadro kişiliği halkın yoğunlaşmış örgütlülüğüdür	318
PKK'de yaşamın tek şartı düşmanıyla boy ölçüşmedir	330
Özgürlük imkanını yaratmanın büyük heyecanıyla yürüyün	346
Devrimci pratik felsefeye bağlı gelişen pratiktir	373

Önderliksel gelişme tüm gelişmelerin aynasıdır

Parti tarihimiz bize şunu çok açıkça gösteriyor ki, PKK'lileşmenin en temel bir sorunu da, bir türlü merkez ve giderek her düzeyde bir yönetim gücü haline gelmeyi bilememek oluyor. Halk olarak da en temel sorunumuz, kendi kaderimiz konusunda bir yönetim gücü teşkil etmemek ve hep yönetilmeyi beklemektir. Bu nedenle halkımızın en barbar işgalcilere kendini teslim etmesinin etkileri olduğu gibi partimizin içine de yansımaktadır. PKK militanının gelişmemesinin en can alıcı yanı, kendini yönetmekten aciz olması ve bunu bütün parti çalışmalarına çok kötü bir tasfiyecilik, yönetim tasfiyeciliği biçiminde yansıtması oluyor.

Hiç şüphesiz yönetim, her şeyden önce kendini örgütlü ve denetimli tutmaktır. Yönetim, düşmanın dolaylı veya direkt etkilerini, kendi çıkarları doğrultusunda size istikamet vermesini, sizi kendi düşüncesi ve politik tarzına göre örgütlendirmesini, size bu biçimde iş yaptırmasını önlemektir. Düşmana karşı göstermeniz gereken yönetim ise, sizin buna karşı durmanızı, kendi öz çıkarlarınızı ifade eden düşünce gücüne ulaşmanızı, bu düşünceyi bir politik çizgiye dönüştürmenizi ve bunu örgütlü bir güçle kendi yolunuzda yürütmenizi teşkil ediyor. Öncelikle bunu yapmak durumunda olan militan, sadece düşmanı önlemekle yetinmeyip, kendi iç geriliklerini, kendi gerçeği konusundaki düşüncesizliğini, her türlü körlüğünü, tembelliğini ve verimsizliğini aşmak, bu konuda kendine gereken yönetim

gücünü kazandırmak zorundayken, bütün bu konularda lakayt kalıyor; kendini işlevsiz, hatta son derece hareketsiz bırakarak ve esen rüzgara göre hareket ederek sözüm ona kolayı seçiyor. Halkın yaşadığı bu durumun en çarpık bir biçimi PKK kadrolarında gözüküyor.

Yıllardır büyük bir savaş verdik. Bağımsız ve özgür düşünen bireyi ortaya çıkarmak için Önderlik olarak çok büyük çabalarla bir gelişmeye ulaştığımızı iddia ediyoruz. Ama ne yazık ki, PKK kadrosu bu Önderliksel gelişmeyi bir türlü görmek istemiyor. Görmek bir yana, onu uğraştırmak, onun üzerine basit oynamak, onu işlemez duruma getirmek, neredeyse kadronun temel bir görevi haline gelmiştir. Kadro ve en önemlisi de merkez, hatta en yakın yardımcılarım sanki başka görevleri yokmuş gibi, düşmanla veya iç gericilikle savaşmak yerine, zorbela geliştirdiğimiz Önderlik gerçekliğini çarpıtmak, ortaya çıkardığı olanağı çarçur etmek ve yarattığı bütün önemli tarihsel fırsatları heba etmekle uğraşiyor. Bütün bunlar inanılmaz gibi görünebilir, ama gerçektir.

Bu önderliksel gelişme, bu halkın tarihindeki ilk ciddi olaydır. Artık dost da, düşman da bunu görüyor. Siz önde gelen militanlarımız da biraz görün ve bu durumdan önemli sonuçlar çıkarın. Böylelikle namusunuz ve onurunuzla kendinizi de anlamlı hale getirirsiniz. En önemlisi de, bu sizin için çok ciddi bir yaşam gücüdür. PKK militanı da biraz dürüst ve gayretli olmalı, yaratılan imkanı doğru değerlendirmelidir. Zaten düşeceği kadar düşmüştür; dolayısıyla biraz kendine gelmeli, biraz onurlu olmalı ve hiç olmazsa bu aşamadan sonra kolay kaybetmemelidir. Bunu yıllardır söylüyorum. Ama buna karşı sizin dayattıklarınız, her geçen gün daha da derinleşen bir oportünizmi ifade ediyor. Sizler, "ben merkezileşemem, ben kadrolaşamam, ben yönetemem, ben ancak işleri bozarım" diyorsunuz. Peki, neden böylesiniz? Neden böyle çok çarpık bir tarzı sürdürüyorsunuz? Örgüt içi savaşım derken, işin en çarpıcı bir yönü de burada karşımıza çıkıyor. Önderliksel gelişmeye merkezin ve yönetim gücümüzün tehlikeli bir tasfiyeciliği dayatması söz konusudur. Bunu kasıtlı mı yapıyorsunuz? Hayır. Bütün kişilik mentaliteniz burada kendini ele veriyor.

Önderliksel gelişme tüm gelişmelerin aynasıdır. Bu ayna herkesin

boyunun ölçüsünü gösterir. Önderlik gerçeğinin gereklerine ulaşmamak, ona cevap teşkil etmemek ve bunun yerine onu uğraştırmak neyi kanıtlıyor? Bütün bunlar sizin çapsızlığınızı, özgürlük düzeyinizin geriliğini ve gerçek değerlere ne kadar az bağlı olduğunuzu gösteriyor. Size, Önderliksel gelişme aynadır, diyorum. Maalesef sizin orada gördüğünüz ise, nasıl yapılıp yapılamayacağı, yönetilemeyeceği, merkezileşemeyeceği ve hazır kazanılmış bir savaşın bile nasıl boşa çıkarılacağıdır.

Güney'de muazzam bir savaş verdik ve savaşta da askeri olarak üstün duruma geçtik. Bu savaşın sonuçlarına bakıyorum; "falan kapı bize kapalı, bir türlü erzak temin edemiyoruz ve çok ciddi sıkıntılar olabilir" deniliyor. Tabii bu durum beni düşündürüyor. Bana göre bu savaşta bütün kapılar açılmıştı. İstedığımız noktalarda irtibat birimleri kurabilirdik. Ancak bir grubumuz geldiğinde, "geçiş kapılarında karakol kurmuşlar. Zorbela geçtik, çatışma çıktı" deniliyor. Yine haykırıyorum: Burada bizim bir birimimiz yok mu? Tam tersine, savaştığımız güç oradaki bütün kapıları tutmuştur, orada bizimkilerin esamesi bile yoktur. İşte köylü kurnazlığı veya savaşının sonuçlarının ne olduğuna dair bir düşüncesi olmayan bir yönetimle tekrar karşı karşıyayız. Bir Habur yolu var ki, 'Güney Savaşı'nın üzerinde cereyan ettiği bir yoldur, mutlak bizi ilgilendiren bir yoldur. Savaşın temel gerekçesi de, o yolun denetimi ve o yol üzerindeki düşman hareketliliğini engellemektir. Ancak yine tek bir irtibat birimi bile teşkil edilmiyor. Halbuki o yol üzerindeki denetim, savaşımın temel amaçlarından birisiydi. Bunun düşüncesi bile yoktur; eğer düşünce olsa, "biz düşündük, ama engeller vardı" denebilir. Ancak engellerden önce düşünce yoktur, akıl edemiyorlar. Sözüm ona o kadar politik, askeri kadrolarımız ve önderlerimiz var, ancak bunu akıllarına bile getirmiyorlar.

Bunları bir yana bırakalım, bin bir emekle ellerine verdiğimiz maddi değerleri bile sıradan köylüye verip kaptırıyorlar. Hatta sıklıkla, "biz olmazsak burada ticaret yürümez!" diyorlar. Köylüler en karlı ticareti bizimle yapıyorlar. Utanmadan bir de gelip bunu bizim yanımızda anlatıyorlar. Yani doğru dürüst bir ticaret mantığı bile yoktur. Köylülerin kandırdığı bazı PKK karargahları bile var ve köylüler birçok malzememizi de çalmışlar. Bunu hepimize soru-

yorum: Onur bunun neresinde? Ciddi parti yönetimi bunun neresinde? Kendinize nasıl saygınız var? Binlerce kadrosunuz; kazanılmış olanakları bile böyle görmezlikten gelerseniz, kendinizi ne yapacaksınız? Bu gerilikler, bu tedbirsizlikler, bu düşüncesizlik ayıp kaçmıyor mu?

Ben bir iki örnek gösterdim, herhalde siz binlerce örneği şimdi daha iyi düşünebilirsiniz. Çünkü biraz düşüncenin yolunu açtım. Bunlar karşısında hayretler içinde kalıyorum ve bunları çok tuhaf buluyorum. Peki, yıllardır orada ne yapıyorsunuz? Bir şahini bir kayanın üzerine koyun, şahin önce avını gözetler ve kesin birkaç tanesini yakalar; bir kurdu oraya koyun, aç kalırsa saldırır ve yine istediği kadar avlar. Bir köylüyü, bir çobanı oraya koyun, arkasında böyle bir güç değil, beş tane adam olsun, orayı haraca keser. Eşkıya Hamido'yu beş tane fedai savaşçımızla bu dağlara bırakın, bin bir olanak ortaya çıkarır. Peki, bizim bu militanların adı ve şerefi nerede kaldı? Neredeyse arazinin fazlasını kontrol edeceğiz; ama ilişkilerde, yollarda ciddi bir denetimimiz bile gelişemeyecek. Tam tersine, köylüler, "en iyi para getiren yer PKK karargahlarıdır, onlarla yaptığımız ticarettir" diyorlar.

Artık kendinize gelmeniz gerekir. Bir türlü kendini merkezileştiremeyen, PKK'lileştiremeyen, yönetim gücü haline getiremeyen zavallı devrimcilik, kendini bilmez devrimcilik son bulmalıdır. PKK'lileşmenin ve Önderliğin ne olduğunu anlamayan, anlar gibi gözüküp de yaşamı başka tür olan ve şimdiye kadar baş belası kişilik dediğim olay budur. Bu durumlarınız sizin hoşunuza gidiyor. Bu dağlarda bu kadar büyük direnme içinde kal, bu kadar şehit kanı dök, ama buna rağmen tek bir dağda bile doğru yaşam biçimi ne olmalı sorusunu soran bir komutan çıkmasın! Durum böyle olursa, bu dağda ne kadar etkili olabiliriz? Bir başarı hesabı olan komutan yoktur. Hepsi ucube gibidir.

Etkinlik için savaş verdim. Düşmanda yarattığımız korku, buna karşılık bizzat dayandığımız sıkıntılar var. Bizzat kendi çabalarımıza ve kendimize saygımızın gereği olarak, burada bir gelişme politikasına sahip olmalıydık. Yıllardır söylüyorum: Eğer bir karış toprak için bile bu kadar kan dökülmüşse, siz onun politikasını yapacaksınız. Hiç bunu soran bile yoktur. Çünkü hesapları kitapları yoktur.

Halbuki düşman oldukça disiplinli bir biçimde karış karış kendi etkinlik alanını örgütleyip savunuyor. Oysa siz böyle ağır sorunlar yaşıyorsunuz. Tam da başıma bela dediğim bu oluyor.

Politika, olanaklar içinde en elverişli olanı elde etme veya en zoru başarma sanatıdır; ancak bizde bu, hazır olanı kaybetme sanatı haline getirilmiştir. Bu durumda kendinizi ne yapacaksınız? Tam da bu noktada "biz düşünme gereği duymuyoruz" diyorsunuz. Oysa politika, düşüncenin yoğunlaşmış biçimidir. Ekonomik, ticari, sosyal, hatta bilimsel gelişme düzeyinin en yoğun ifadesi, yani en gelişmiş biçimi politikadır. Bu da düşüncenin ta kendisidir. Sen çok ağır bir ulusal politika içinde olacaksın, ama düşünme gereğini bile duymayacaksın; bölük pörçük birkaç eveleme geveleme dışında kendini hazırlamayacaksın, ondan sonra da dağa çıkacaksın! Bu durumda size yazık oluyor. Hele sıradan bir köylü bile merkezimizin ağzındaki lokmayı koparabilir ve zaten koparıp alıyorlar da. Ellerinde muazzam mevziiler ve olanaklar var, ancak onları ellerinden çalsanız bile farkında olmazlar. Aslında burada merkezileşmeye gelememe, yani buna sahip çıkmama var. Bunun anlamı şudur: "Bizi ancak yönetirler, bize bizi yöneten yabancılar gereklidir!" Yani eski kölelik mantığı, "biz adam olamayız, üstümüzde ya ağamız ya da paşamız olmalıdır. Biz kendi kendimizi yönetemeyiz. Bırak beyim, bu iş elimizden gelmez" demeye getiriyor. İşte bu hem ilkel köylü hem de bir köledir. Her tür yönetime alışmıştır.

Düşünmeyi neden gereksiz buluyorsunuz? Neden böyle oluyor denildiğinde, "aklımıza gelmedi" diyorsunuz? İlk söylediğiniz cümle budur. Taktikler konusunda sorumlu olan birçok kadro var. Onlara soruyorum, yine "aklımıza gelmedi" diyorlar. Peki, düşüncesiz kişinin bir koyundan, bir keçiden veya bir deliden farkı nedir? Ondan sonra da ağlar veya küserler. Onurları o zaman akıllarına gelir. Düşünce gücü olmadan nasıl savaşıacak, savaşın sonuçlarını nasıl değerlendireceksiniz dediğimizde de yutkunurlar. Sizin kendinize hiç saygınız yok mu? Böyle çözümsüz kalacağınıza, gidip başka bir yerde uşaklık yapsanız daha değerlidir. Özgürlük savaşçıları hiç böyle olur mu? Merkezimize bile bir iş yaptırmak istediğimizde, en hazır lokmayı bile yutamıyor, yine "değerlendirmedik, öngöremedik; görsek bile onun tedbirini alamadık, onun koparılması için gereken

çabayı gösteremedik" diyorlar. Canları sıkılmış, "boş ver, olmasa da olur" diyorlar. Politika boş mantığı hiç affeder mi, böyle zevzekliğe yaşam hakkı tanır mı? Politika denilen sanatı hiç anlayamayacak mısınız? Sigara kültüründen, "biz adam olamayız, boş ver" kültüründen kurtulamayacak mısınız? Fırsat buldukça o kendi basit dünyanızı en değme ağadan daha kötü konuşturacak, buna da "ben adam oldum" diyeceksiniz. Bizim toplumumuzdaki o komik ağalar bile sizden daha değerli ağalardır. Bunu da size açıkça söyleyeyim. Sizin yönetim adına sergilediğiniz tutumlar, ancak en değme komedi filmine konu olabilir.

Korkuyorsunuz, onun için de kendinizi sürekli örtbas ediyorsunuz. Politik sanata hakkını vermeyişiniz, sizi böyle provokatif çizgilerde tutuyor. Çünkü kendinizden korkunuz ve endişeniz var. Ben de yıllarca bu korku ve endişeyi taşıdım. Ama bunun çare olmadığını düşündüm ve ilk işim cesaretle politikayı iyi özümsemek oldu, en azından kendini yaşatacak kadar politika gereklidir dedim.

Yıllardır saflardalar, ancak bir çobanın sürüsüne gösterdiği ihtimamı bile kendi birliklerine gösteremiyorlar. Yıllardır en üst komutanlıklarımıza, etrafını biraz ayarlayıp düzenle, bir takım gücü doğru üslendirirsen, bunun için biraz da günlerini ve aylarını iyi geçirirsen, o dağlarda beş bin kişi gelse dahi sana bir şey yapamaz diyorum. Ancak bir bakıyorum ki, işbirlikçi güç geliyor, Ana Karargahı ele geçirecek kadar sinsice yaklaşıyor, bizinkiler ise bundan kıl payı kurtuluyorlar. Veya en değme karargahımızın etrafı birkaç sefer kuşatılıyor. Zaten birincisinde teslim oldular, diğerinde de imhalkı duruma geldiler; biz zorbela aldığımız bazı yönetim tedbirleriyle nihai tasfiyelerini önledik. Tehlike gelmiş, gözlerine girmiş, ancak onlar burunlarının ötesini bile göremiyorlar. Tam tersine, son ana dek sıradan bir köylü gibi yaşamak hoşlarına gidiyor.

Düşman geldi, yine köylerini boşalttı, talan etti. Binlerce silah ve malzeme ellerinden alındı. Ondan sonra da utanmadan, bunun vicdani muhasebesini bile yapmadan, küserek, ağlayarak, provokasyonu derinleştirerek işin içinden sıyrılmak istediler. Kimi bireyciliğe sığındı, kimi "üzerime varma, ben daha da kötü yaparım" diyerek en ucube birinin tavrına girdi. Böyle davranmayı adam olma bellediler. Parti içinde ancak böyle etkili olabileceklerini

sandılar, büzüldüler ve ilkelleştiler. Şimdi bütün bunlar olsa olsa yüce bir sanata en kötü tarzı dayatma, en yüce işlere kendi pisliklerini sürme anlamına gelir ve bunlar da kişiye hiçbir şey kazandırmaz.

Hatırlıyorum, 15 Ağustos Atılımı olmuştu, 1984'ün sonu 1985'in başıydı; merkezileşme şurada kalsın, merkezileşmenin gelişmemesi ve bir anlam ifade etmemesi için ellerinden geleni yapıyorlardı. O zaman ben 'Bahar Talimatları' adıyla derli toplu bazı perspektifler geliştirdim. Şunu söyledim: İnsan bir kişilik savaşımı yapar da sizin gibi yapmaz. Yenilgisi ve başarısızlığı çoktan açıkça ortaya çıkmış dayatmalarda neden ısrar ediyorsunuz? Yiğitlik ve gurur böyle mi gösterilir? İnsan yoldaşını böyle zorlar mı? Bir Önderlikssel gelişmeye böyle bela olunur mu? Ben sana o kadar saygılı olacağım, senin esenliğin için, senin onurun için her şeyimi ortaya koyacağım; sen ise "etkili kişiyim, merkezim" diye gelişmelerin canına okuyacaksın! Doğru dürüst konuşmayı beceremeyecek, hazır olanı dağıtacak, kendini bile koruyacak tedbiri geliştirmeyerek etrafındaki insanları bile dağıtmaktan öteye bir rol oynamayacaksın. Bu, tek kelimeyle utanılacak bir durumdur ve sizlere de yakışmaz. En başta bu kadar şehidin kanı senin sorumluluğun altında olmuştur. İnsan bunun karşısında bir vicdani muhasebe yapar.

Köylüler bile, ailede bir kişi vurulduğunda, yıllarca onun intikamı peşinde koşarlar. Ailenin kültürü budur. Senin yanı başında, hem de senin sorumluluğun altında böyle yüzlerce yoldaşın şehit düşmüştür. Bu duruma karşılık, sen oralı bile olmayacaksın. Bunun maskesi ise düşünememe, dogmatizm, kendini şişirme, genel değerlendirmelere sığınma, sübjektif niyetler ve duygulara boğma olacak; böylece gerçeklerden kaçılacak! Bu, en sahte ve en iflah olmazların yoludur. Devrimci onuru olanlar hiç bu yola saparlar mı? Bu yaklaşım vicdansızlıktır. Öyle çok genellemeci bir tarzla, oldu bitti demek olur mu? Hiç kimse bir yol arkadaşını kaybettiğinde böyle davranmaz. Bu sahtekarlığın açığa çıkarılmasını istiyorum. Kendini değerler karşısında sorumlu görmeyen, bunu kendisine sorun yapmayan kişiliğin ortaya çıkmasını istiyorum. Kendinizi daha fazla örtbas edemezsiniz. İlkelliğe sığınarak, düşüncesizliği metot ve alışkanlık haline getirerek, politikleşmemeyi marifet sanarak kendinizi daha fazla gizleyemez ve savunamazsınız. Bu sanatı bırakmanız gerekir.

Merkezimizden tut manga yönetimine kadar hiç kimse kesinlikle bu tutumlarla onur kazanamaz. Bu eleştiriler size az bile gelir. Yarın mahkemeye çıkarılırsınız, devrim sizi affetmez. Devrimlerin böyle bir mantığı vardır. İkelik ve dogmatizme verilecek karşılık serttir. Çünkü burada bir ulusun onuru ve en yüce değerlerin kutsallıklarıyla oynanıyor. Bu affedilmezdir. Bu değerlere sahip çıkacaksınız.

Yaşamın bu kadar yabancı olamazsınız. Hiçbir gerilla hareketinde bu kadar değer çarçur edilmemiştir. Kendinizi bu kadar ikellğe terk edemezsiniz. Bu can sizin de olsa böyle kolay kaybedemezsiniz. Buna da hakkınız yoktur, çünkü bu canı yaşatan da partidir, Önderliktir. Canını en ucuzundan pazarlayanlar bile kendilerini bu kadar bırakmazlar. Can ve yaşam kutsaldır, silah kutsaldır, hatta yiyecek malzemeleri bile değerlidir. Çünkü köylüler bile bir çuval un üzerine savaş yürütmüştür. Binlerce un torbasını neden toprağın altında çürütelim? Yüz binlerce mermiyi ve binlerce silahı niye bir hiç uğruna düşmana kaptıralım? Hangi gerilla ordusu komutanlığı bunu kabul eder? Bundan hepiniz sorumlusunuz.

Örgütü işletmemek, düşünceyi geliştirememek, kurallar ve yetkiler savaşımını doğru yürütememek bunu doğuruyor ve bunda da gerekeni yapmayarak en esaslı rolü siz oynuyorsunuz. Ondan sonra hastalıklı bir kişilik yığını haline gelerek kendinizi Önderliğin üzerine atıyorsunuz. Halbuki kutsal amaçlarımız, şanlı bir direnişimiz ve gerçekten değer verildiğinde büyük yaşama yol açacak her şeyimiz var. Bunlar sizin öz çabanızla yaratılmayabilir. Bu değerleri şehitlerin vasiyeti olarak size teslim ettik. Emeklerimizi sizin hizmetinize sunduk. İnsan değer takdir etmez olur mu? Bir kahvenin bile kırk yıllık hatırı var derler. Biz bir kahve değil, bütün yüce yaşam olanaklarını size sunuyoruz. Siz halen bunu takdir edemiyorsunuz. Ondan sonra da delilik, her türlü duygusallık numaralarıyla, çok gergin ve provokatif kişilik yaklaşımlarıyla işin içinden sıyrılmaya çalışıyorsunuz. Bu değerlerin bu kişilikleri affetmeyeceğini bilmelisiniz. Bunu aklınıza kazımanız gerekir.

Bu halkla çok oynandı. Düşman yüzyıllardır halka her türlü rezilliği dayattı, hatta bu halka dışkı bile yedirdi. Halkımız düşman tarafından bu duruma getirilmiştir. Fakat biz de buna karşı bir direnme hareketiyiz. Düşmanın yaptıklarını kabul etmeyecektik.

PKK'nin bu özelliğini kim inkar edebilir? Bütün yaşam alanlarında direnişler var, büyük zindan direnişleri var. Bunları politika yapmayacaksınız, bunlar için düşünce gerekli değil diyeceksiniz, bunun için edep ve terbiye denilen bir gelişmeyi yaşamayacaksınız; ondan sonra "ben yaşıyorum, ben PKK'liyim, ben komutanım" diyeceksiniz! İnsan hiç yüzü kızarmadan bunu söyleyebilir mi? Zaten bunun nedenlerini araştırıyorum. Bu tutumlarınızın altında bizi bu hale getiren sahte gururu ve bir de iktidar deliliğini görüyorum. Bunları bırakacaksınız. Kişiyi ne sahte gurur, ne de erken iktidar hastalıkları kurtarır, aksine bunlar daha da batırır.

Politikada düşüncesizlik ve üslupsuzluk olmaz. Bu şekilde ağa bile olunmaz. Açık söyleyeyim: Kürt ağaları sizin gibi değildir, sizinki bambaşka bir şeydir. Bu eşi benzeri görülmemiş bir hastalıktır. Dünyadaki diğer parti tarihlerinde, siyasal savaşım tarihlerinde birçok hastalık ortaya çıkmıştır; ama sizinki yeni bir örnektir, her gün yeni bazı hastalıkların ortaya çıkması gibi bir politik hastalık durumudur. Bunu insanlığa bulaştırmadan ortadan kaldırma görevimiz var. Kaldı ki, bu hastalık bizi felç eder ve bu hastalığa öyle fazla dayanacak halimiz de yoktur. Bu hastalık düşünmeme, politikleşmeme ve yönetmeme hastalığıdır. Düşünmemenin, yönetmemenin ve politikleşmemenin sonucu, ikinci gün dört dörtlük düşmanın pençesine girmektir. Bu en kof oportünizmdir. Bu, PKK içinde kendini nasıl açığa çıkarıyor? Söylendiği gibi, "sen misin bizi böyle yüce bir işe kaldıran, sen misin bize politikayı öğreten, sen misin bizi yüceliklerde dolaştıracak olan? Al, biz de sana bunları yaparız, dayanabilirsen dayan" deme anlamına gelen davranışlar sergileniyor. Bu tutumlar fesat köylünün, düşmüş ve pisliğin her türlüşüne bulaşmış ara tabakaların, hatta işbirlikçiliğin her türlü alışkanlığını edinmiş kişiliklerin saldırısıdır; terbiyesizliğin alasını görmüşlerin veya zavallı çaresizlerin saldırısıdır.

Yücelerde seyretmek, sizi müthiş rahatsız ederek iki türlü sonuç ortaya çıkarttı: Birincisi, yukarıdan aşağıya güm diye düşmek; ikincisi de, kendini yücelerde kaybetmek. Fakat politikayı böyle değerlendiremez, bana da bu biçimde kabul ettiremezsiniz. Bu konuda kendimi savunmaya devam edeceğim. Açık söyleyeyim, sizden korkacak halim yoktur. Bu işe bu kadar çaba harcamış birisi

olarak sizin bu dayatmalarınıza karşı direneceğim. Belki geldiğiniz yerlerdeki aşiretler ve kabileler içinde saldırılarınızın bir anlamı olabilirdi, ama parti içinde bu saldırıların hiçbir anlamı yoktur. Size bu konuda fırsat tanınmayacaktır. Merkezileşmeyi bilmemek, omuz üzerindeki başı inkar etmek demektir. Yönetim olmayı bilmemek, elden ayaktan yoksun yaşamak demektir. Tüm bunları nasıl dayatabilirsiniz? Bu en ilkel yaşam sınırlarında, son nefes alışverişi çırpıntısında kalmak demektir. Bunu nasıl kabul edersiniz? Tarihin bütün görkemli dönemlerine bakın: Orada kudretli yöneten güçler vardır; büyük beyinler ve yürekler vardır. Halen o dönemin sanat eserlerine hayranlıkla bakarsınız; çünkü orada kutsal ruhlar vardır, çok büyük güzellikler söz konusudur. Tarih hep bunu söyler, tarih budur. Bizim tarihimiz böyle değildir; çünkü bizim tarihimiz düşmüşlerin tarihidir. İşte bugün bize dayattıklarınız, yaşadığınız tarihtir. Aslında bu tarihsizliktir. Tarihsizlik demek de insanlık gelişiminden yoksun olmak demektir. Bu sizi sarsmıyorsa, kesinlikle bitmişsiniz demektir. Tarihsizlik size büyük acı vermiyorsa, yüce değerler sizi etkilemiyorsa, sizin yeriniz PKK ortamı değildir. Bu basit kişiliğinizle PKK'nin ruhuna ve onuruna sıradan bir biçimde ortak olmak bile asla kabul edilemez.

Başarı yoluna giren parti militanlığı kesin zaferi kazanır

Önderlik gerçeği, PKK'de halen büyük belirleyiciliğini sürdürüyor. Ben kendim bunu temsil ediyorum ve sizleri bu halinizle PKK bü-yüklüğüne, PKK'nin itibarına asla ortak ettirmem. Nitekim ettirmiyorum da. Yalnız kendimi değil, PKK'yi de savunuyorum. PKK'nin de savunulacak bazı değerleri vardır. Bu halinizle bu halkı da size karşı savunacağım. Çünkü bu halk artık PKK'yi izliyor, PKK halkındır. Yetmeyen adamın, yönetemeyecek adamın bu halkın üzerinde yeri olamaz. Bu kişi ne PKK'nin kitlesini, ne PKK'nin halkını, ne de ulusunu yönetebilir. Bunun için de düşünce gücünü, politik terbiye gücünü ve onun somut ifadesi olarak yönetebilme gücünü göstereceksiniz. Saflığa, mütevazılığa vurarak, "bakın, ben ne kadar halim selim, ne kadar saçı başı ağarmış bir kişiyim, ne kadar adım ünüm var" veya "bazı işlerde ne kadar etkiliyim"

demekle hiç kimse PKK'de ne merkez ne de yönetim olur. PKK'nin yönetim ustalığı, PKK'de merkez olmak çok büyük bir öneme haizdir. Eskiden evliyalasma, kırk yıllık çile doldurma derlerdi; işte bu öyle bir çabayı gerektirir. PKK'nin büyük yönetim ustalığı, özellikle çalışma tarzı ve hitabıyla cansız bile harekete geçirir. Bunu göstermediniz mi, hiç kimse sizi PKK'de yönetim olarak, komutan olarak kabul edemez.

Aklınızı başınıza toplayın. Şimdiye kadar bir iki delilik yaptınız, akla hayale gelmeyecek dayatmalarda bulundunuz; ama yarın bunun da hesabı sorulur. Eğer aklınız başınızda ise, hiçbir şeyin PKK'de karşılıksız bırakılamayacağını bilmeniz gerekiyor. Kaldı ki, devrimin kendisi de hesabını sorar. Çünkü devrimin doğasında kendisi ve onunla çarpışanların savaşı ya lehte ya da aleyhte sonuçlanır. Her devrim böyledir. Bir devrime yanılıklı katılanlar, er veya geç acımasız bir sonla bunu öderler. Bu devrimin doğasıdır ve benim olup olmamamla da ilgili değildir. Örneğin, ben şöyle veya böyle ortadan kalktım diyelim. O zaman bu anlayışlarla başınıza gelebilecek olan nedir? Dürüst olan bazı yönleriniz var; aynı zamanda bazı kurnazlar, bazı hırsızlar, bazı kariyeristler, bazı zavallılar var; bütün bunlar birbirine girer. Böyle olunca da önce bol bol parçalanma olur, ardından bazıları uzlaşır, bazıları da birbirine girer. Kariyerist olan çok imkanı etkisi altına alır; köle olan, zavallı olan da çok kolay saf dışı bırakılır. Kadın eski kadın, ağa eski ağa, Kürt eski Kürt olarak biter ve sonuçta hepsi kaybeder. Şu andaki merkezi yönetim düzeyiniz bunu kaçınılmaz kılıyor. Düşman da zaten "bu bir kişinin savaşıdır, o kişi gitse diğerleri çantada keklik" diyor. Çünkü siz merkezileşmeyi ve yönetim kadrosu olmayı fazla beceremiyorsunuz.

Yaptığınız akıl almaz hatalar ve yetmezlikler düşmana umut veriyor. Hazır ekmeğinizi bile elinizden alıyorlar, sıradan bir köylü gelip hazır paranızı götürüyor. Böyle yüzlerce örnek var. Neden biraz vicdana gelmeyecek ve gerçekleri görmeyeceksiniz? Peki, durum bu iken, yaşamınızın garantisi nedir? Şunu diyeceksiniz; "biz yaşamdan çoktan vazgeçmişiz, sen istediğin kadar söyle, biz biraz hatır için seninle yürümeye evet diyoruz, ama aslında biz her şeyi bırakmışız." Bu da gerçeğinizin bir yanındır. Sizin öyle fazla

yüksek iddialarınızın olmadığını biliyorum. Ve bu son zamanlardaki sürüklenmeniz de, "acaba elimize bir şey düşer mi?" sorusu temelindedir. İşte erken iktidar hastalığı budur.

Bazı PKK kariyerleri var. PKK biraz iktidarlaşmaya doğru gidiyor. Siz ise "acaba bize de bir yer düşer mi?" diyerek sürükleniyorsunuz; yoksa devrimin özüne anlam verip çalışmalara yüklenerek yürümüyorsunuz. Çoğunuzun durumu böyledir. Bazıları da feodal namus anlayışı gereği, "ben kopamam, çünkü şehit yakınım vardır; bir Önderlik var, ona söz verdik" diyor ve bu yüzden sürükleniyorlar. Bir söz vermiş, bu onun için bir feodal namus sözüdür ve sonuna kadar gider. Bazıları işin farkında değildir, düpedüz sürü gibi sürükleniyor. Çoban giderse onları da kurt kapar. Onlar da bunu bekliyorlar. Fakat bunların hepsi yanlıştır ve PKK militanlığına yakışmaz.

Peki, bütün bunlar nasıl önlenir? Yüksek düşünce gücü ve bunun karakteri, özellikle yönetim sanatında yetkinleşmeyi ister. Bunun başka yolu yoktur, başka çaresi de bulunmamıştır. Benim en etkin yönüm, iyi bir yönetici olmamdır. Yönetim hassasiyetleri bende çok gelişkindir. Çok dinamik bir yöneticiyim. Beni etkili yapan şey, en sıradan bir ihtiyacı bile gidermem ve her işle uğraşmamdır. Ben sizin gibi silah kullanamıyor, sizin gibi komutanlık yapamıyorum. İşleri yönetme, benim için tutku düzeyindedir. İlişkilere ve insanlara yetişmek, onlara yön vermek ve onları yola koymak benim için her şeydir. Sizin için ise ilişkiler, günlük örgüt ve yönetim işleri fazla değer vermediğiniz işlerdir. Halbuki en hassas olmanız gereken işler yönetim işleridir. Yönetim işleri, işlerimize ve görevlerimize hakim olmak, onları koruyup geliştirmek, kolay kaybetmemek ve savaştırmaktır. Şu anda bize en çok gerekli olan bunlardır.

Tam da bu noktada "yönetim işleriyle ilgilenmeyiz" diyorlar. Bir köşeye çekilip sigaralarını tütürürler. Halbuki biraz ilgiyle baksalar orada altın gibi bir işin bulunduğunu görürler, ancak bunları görmez ve anlamazlar. Adam bir sigaraya alışmıştır, yarım saat sigarasını kestiğinizde isyan eder. "Zindanda bile yıllarca direnen, sigaraya boyun eğiyor" diyorlardı. Yıllarca o kadar direniyorsun, ancak bir sigaraya nasıl teslim oluyorsun? İşte bu, kişilikteki büyük çarpıklıktan kaynaklanıyor ve dağda da bu durumlar yaşanıyor. Adam yıllarca dağda direnmıştır. Basit bir yönetim görevi vardır, ama öldürseniz

elini uzatmaz. Örneğin eğitimden hoşlanmıyor. Eğitimsiz insan olur mu, eğitimsiz savaşçı olur mu? Yapılması gereken toplantıdır, planlamadır ve bazı temel taktik hususlara göre eylemdir, ama bu tür kişilikler hiç oraya gelmezler. Ancak köşeye sıkışmış yaratıklar gibi karşı karşıya geldiler mi, müthiş savaşçı kesilirler.

Bu savaş anlayışı doğru değildir. Bu, ilkel isyanların, hatta ilkel kabile ve klanların savaş anlayışıdır. Günümüzün modern veya gelişmiş halk savaşları bunu kaldırmaz. Yıllardır hiç kimse, bu tarz çok ilkeldir, sonuca götürmez demiyor. Yine düşüncesi yoktur. Tam da bu noktada, "bırak, bizi ölürsek de ölelim" diyor. Ölmeyin, biraz yaşayın, yaşama imkanı var dediğimizde, "hayır, bırak, biz ölmek istiyoruz" diyorsunuz. Nitekim ölümler hep o "bırakın, anladığımız gibi yaşayalım, savaşalım ve ölelim" anlayışı sonucu geldi. Öyle yapmayalım diyorum. Biraz daha dayanmazsam hepiniz öyle ölüp gideceksiniz. En iyinizin, en şerefli olanınızın durumu böyledir.

Büyük bir kısmınız da kendi gerçeğinden kaçış halinde olup kendisiyle çelişiyor. Bu biçimde devam ederseniz kaybedeceksiniz. Çünkü az çok direnmişsiniz ve halen de direniyorsunuz. Bunun doğal sonucu olarak direnmeyi bilinçle ve onun vazgeçilmez bir gereği olan yönetim gücünüzle doğru tarzda kavrayın ve yürütün. Bundan çekinmeyin. Eğer şimdiye kadar bunu yapamadıysanız bile bu sizi onursuz kılmamalıdır. Biz yine affediyoruz. Bundan sonra yapın. Bu ayıp değildir. Ben de bu yaşıyım, ama her gün çocuklar gibi öğreniyorum. Kutsal işlerimiz konusunda mütevazı olmak gerekir. Her gün yeni şeyler öğrenmek gerekir. Geçmişimizdeki olumsuzlukları onur meselesi yapmayalım. Hepiniz geleceğe bakan iyi öğrenciler olmalısınız.

Politikayı yeni yeni öğreniyorsunuz; bundan gurur duyulur. Burjuvazinin gücü, yönetim işini iyi yürütmesindedir. Bilindiği gibi onlar çalışmazlar, hatta çoğu asalaktır, ama yönetim güçleri müthıştır. Örneğin şu anda ideolojik, askeri, ekonomik ve sosyal yönetim kurumlarını geliştirmişlerdir. Ülkenin yer altı, yer üstü kaynaklarının hepsini ve tüm insanların emeğini sömürme yöntemleri geliştirirler. En baş belası bir konumdalar, ama yine de yönetiyorlar. Çünkü yönetim ustalıkları var ve kendilerine otoriteyi yakıştırmışlardır. Yönetimin ustalıklarını ve beyinlerini kendi ideolojileriyle doldurmasını

da bilirler. Size yalanı en doğru diye belletmişler. Size kendi çıkarlarını öz çıkarlarınız diye yutturmuşlar ve halen başımızdadırlar.

Dikkat edin: Binyıllardır çalışıyoruz, kahroluyoruz, kan ter içindeyiz; ancak ağız ve soğuktan donuyoruz. Çünkü yönetim gücü olamıyoruz. Yöneten sınıf haline, ulus haline geldiğimizde, her şeyin çok farklı olduğu görülecektir. Yönetimin büyüklüğü buradadır. Bir sınıf hiç çalışmaz, asalaktır, ama üretilen her şeyi alır. Bir sınıf bütün emeğin sahibidir, ama onun emeğinin karşılığı bir hiçtir. Çünkü yine kendini yönetememektedir. Bunun için burjuvazi kendini müthiş eğitir. Ünlü okulları, üniversiteleri, akademileri, ideologları, filozofları ve siyasetçileri vardır. Bizim ise biricik okulumuz var, ancak ondan bile öğrenmekten kaçınıyorsunuz. Durumu bu halinizle kurtaramazsınız. Sizi bekleyen, düşmanın dolaylı veya direkt yönetimidir. Kendinize böyle yönetimsizliği ve yönetim adı altında çarpıklığı dayatıyorsunuz ki, hepinizin pratiğini gördüm. Yönetimde delilik, yönetimde boşa çıkarıcılık, yönetimde hiçlik ortaya çıkmıştır. Bu tutum düşmana, 'gel ve egemen ol' demektir. Bu da objektif düşman ajanlığıdır.

Olup bitenlerden nasıl etkilenmiyorsunuz? Hayretler içinde kalıyorum. Bu durumları nasıl göremiyorsunuz? Örgüt içinde bastırıldığınızı söylüyorsunuz. Ben bunun savaşımını yıllardır yürütüyorum. Sizi kim bastırdı? Doğru yönetememe, merkezileşememe konusunda kim dayatmada bulunuyor? Eğer böyle biri varsa, kim olursa olsun ajandır ve onu yerle bir etmek gerekir. Biz her gün bu talimatı vermiyor muyuz? "Uzlaştım, bastırıldım" diyorsunuz. Bunun koca-karılıktan ne farkı var? Hani militanlık, hani doğru yönetim anlayışı? "Güç yetiremedim, kafayı çalıştıramadım" diyorsanız, o zaman örgüt içinde ne duruyorsunuz? Hani kurallar, hani haklar, yetkiler ve görevler diye sorduğumuzda, bunları da düşünemediğinizi belirtiyorsunuz. O halde avare, boşta kalmış gerillanın zavallısı gibi ne geziyorsunuz? Bunu kendinize nasıl yakıştırıyorsunuz?

"PKK'yi ben böyle tanıyordum, kişilerin şahsında tanıyordum, bana öyle öğrettiler" diyorsunuz. Bunları nereden çıkarıyorsunuz? Bunların hepsi yalan ve kendi kendinizi kandırmadır. Ben size bunları böyle söylüyor muyum? Ben PKK içinde sizin gibi yaşıyor muyum? Her şey açıktır, ancak yine de görmüyor ve anlamak iste-

miyorsunuz. İnsan gericiliğe sığır da bu kadar mı sığır? O zaman sizi ne yapacağız? Kutsal örgüt ilkeleri uğruna savaşmasını bilmezseniz neye yararsınız? Kendinizi bile koruyamıyorsunuz. Bu hoşunuza mı gidiyor? Halbuki ilkeler savaşı bir militanın en temel görevidir. Yetki ve görevler için savaş her şeydir. İlkeleri sonuna kadar koruyamazsak, örgüt elinizden bile bile kayacak, bazı hataların kurbanı olacağız ve kendimizi bile konuşturamayacağız. Bu, onursuzluk, zavallılık ve kendini çaresizliğe terk etmektir.

Gösterdiğiniz pasif direniş, "neden bu hoşuma gitmeyi bana dayatıyorlar? Ben de işleri oluruna bırakırım, inceldiği yerden kopsun" biçimindedir. Bu tutum bize daha da zarar verir. Çünkü bu da yanlış bir tavidir. Örgüt işleri oluruna bırakılmaz, sürekli hesap sormayı ister. Önderlik budur. Bunun görülmesi gerekir. Biz burada her gün neyin savaşını veriyoruz? Örgüt yaşamı, örgüt gerçeği ve bu savaş olmazsa örgüt ayakta durulabilir mi? İdeolojik savaşım, bir yerde bu tuğlaları tutan çimentodur. Kaldı ki, bizim insanımız çürük tuğladır. İki metre önünde bir üfürük savurun, hepsi paldır küldür dökülür. Sizin birlikleriniz bana biraz bunu hatırlatıyor. Bu duvar, çimento olmazsa ayakta durur mu? İdeolojisiz olmak, en sert rüzgarlara karşı duramamaktır. Zaten muazzam saldırılarla karşı karşıya bulunmaktayız. Kaldı ki, örgüt içi savaş böyledir. Örgüt içinde ideolojisiz kalmak, çürük tuğlalardan sağlam duvar olmasını beklemektir. Politikasız olmak, kör olmak demektir. Buna aklınız yatıyor mu?

Politika görme sanattır, politika tehlikeyi görmektir; politika örgüt gücüyle yaratılan imkanı görmektir. Politikleşmemek, düşmanı da, imkanı da görmemek demektir. Kör, yılanın üzerinde gezse bir şey fark eder mi? Kör, altın üzerinde gezse bir şey fark eder mi? İşte sizin de yaşadığınız biraz budur. Neden vahim bir biçimde vuruluyorsunuz? Neden altın gibi tarihsel dönemler elinizden kaydı? Bu siyasal körlük nedir? Bu siyasallaşmama dediğiniz durum ne demektir? Halkımız neden politik güç olamadı ve olamadığında neyle karşı karşıya geldi? Halkımız dünyanın en köle halkıdır, elinde hiçbir şeyi yoktur, adı bile yasaktır. Politikasızlıktan ötürü hiçbir şeyine sahip çıkamıyor. Siz halen "örgüt içinde politik olamadım, politik savaşı veremedim" diyorsunuz. O zaman bizim

köle halkımızın gerçeğinden farkınız nedir?

Bazı soysuz işbirlikçi ağalar var; onların halk içindeki varlığı neyse, bizim komutanlarımızın 'istisnalar kaideyi bozmaz' veya yöneticilerimizin de durumları bunu hatırlatmıyor mu? Etkili olamayan ve kuralı konuşturamayan komutan, yönetim ve merkez kimdir? Safları tehlikeye açık tutan, hatta dolaylı işbirliği yapan veya kaçan kimdir? Tabii toplumdaki haindir, ağadır, düşmanın ta kendisidir. Örgüt içinde politik olamamanın, ideolojik olamamanın düşmanla direkt veya dolaylı ilişkisi böyledir. Siz istediğiniz kadar "ben gözümü kapattım, ben fazla düşünme gereğini duymuyorum" deyin. Ama gerçek gerçektir, gerçek affetmez.

Şunu demeye getiriyorum: Bu anlamsız ideolojik politik gelişmeye, özellikle bu yanlış merkezileşmeye dur diyeceksiniz. Yönetim kadrosu olma, bunun önünü açma konusunda gösterdiğiniz direnci bırakacaksınız. En azından parti politikamıza cevap verecek kadar bir ideolojik güç ve yönetim gücü olmayı bilmelisiniz. Bunun için yoğunlaşın, bunun için kendinizi savaştırın. Geri olmak ayıp değildir; benim ayıpladığım husus kendinizi yetiştirememenizdir. Ben hepimizden daha geriydim, ama kendimi bir yetiştirme tarzım var ve gerçekten çok hassastır.

Size bir günde, bir çırpıda büyük yönetici olun demiyoruz. Zamanı boşa harcamayın, yani zaman ve imkanlarla oynamayın. Ben halen günlük olarak her kişiden bir şey öğreniyorum. Hele bazı tecrübeli siyasilerle karşı karşıya geldiğimde mutlaka bir şeyler öğrenirim. Dikkat edilirse, bu konuda çok iyi bir öğrenciyim. Bütün öğretmenlerimin büyük saygısını kazanmasını bilen bir kişiyim. Onlar benim iyi bir öğrenci olduğumu çok iyi bilirler. Ben bununla size sadece okul öğrenciliğimi hatırlatmıyorum. Politik mücadele konusunda da çok iyi, hem de olağanüstü bir öğrenciyim. Bu dünyada bana saygı gösterilmesi, benim iyi bir öğrenci olmamla da bağlantılıdır. Onları etkilememin nedeni, ne dediklerini anlamamdan dolaydır. Fakat aynı zamanda öğretirim de. Nitekim dünyaya nasıl öğrettiğimiz görülmektedir.

Bunları öğrenmek önemlidir, insan ancak bunlarla kazanabilir. Ben öğrenmek ve öğretmekten bıkmam. Öğrenirim, öğretirim. Sizin de öğrenecek, öğretecek çok şeyiniz var. Neden bundan kaçınacaksınız?

Komutan değil misiniz? Öyle çok menfaatçi de değilsiniz, aslında düşkünlüğünüz de fazla yoktur. Ama özellikle bazı hassas yönetim ve kurallar konusunda kendinizi doğru değerlendiremiyor, fazla işletemiyor, savaştıramıyorsunuz. Bu konularda kendinizi muazzam bir bilinçsizliğe terk etmişsiniz ve bazı geri alışkanlıklarınız var. Sırf ahbap çavuşlarınızla bozuşmamak için birçok temel ilkeyi gözden çıkarıyorsunuz. Birileri ile samimiyetinizin bozulmaması için neredeyse partiyi elden geçiriyorsunuz. Bunlar eski toplumsal geriliklerdir ve bizi de hiçbir yere götürmez. Oysa çatır çatır ilke savaşımını, kural savaşımını vermeliyiz. Ben tüm gücümü örgüt içinde savaşma cesaretini göstermekten alıyorum. Eğer bu işi ihmal etseydim, PKK çoktan diğer örgütler gibi olur veya onlardan daha kötü bir duruma düşerdi. Örgüt savaşımını yaman yürütmem şu anda güçlü olmamın en temel nedenidir. Siz biraz yardımcı olsaydınız, örgüt içi savaşımı, ilkeler savaşımını, kurallar savaşımını biraz verseydiniz, zafere ulaşmış olurduk.

Tüzük esasları var, tüzüklerde en çok dört beş tane temel kural var. Aslında sorun tüzük esaslarını bilmek değildir, sorun onları işletmektir. Tüzük esaslarının yarısını bile işletseydiniz, şu anda işler çok farklı olurdu. Parti programı var; mücadelenin program temelinde yürütülmesine biraz dikkat etseydiniz, programı dayatsaydınız, işler farklı olurdu. Çünkü programı dahi alt üst eden yaklaşımlarınız var. Yine partinin siyaseti var, partinin temel taktikleri var; bu konularda hassas olsaydınız, durumlar çok farklı olurdu. Bütün bunlar ideolojik politik yetkinleşmeye, Önderlik gücünü doğru temsil etmeye girer; bu da devrimci yaşamın özlü bir ifadesidir, devrimci yaşamın, dolaşısıyla savaşımın başarı yoludur.

Sağlam bir merkezileşme konusunda tüm parti militanlarının görevlere nasıl yaklaşması gerektiğini vurgularken, her düzeyde doğru bir parti yönetimi haline gelmek, özellikle orduda ve yaşamın diğer alanlarında ‘cephede, kültürde, ekonomide’ sağlam yönetim öğeleri haline gelmek için yaklaşımları doğru geliştirmek gerekir. İşler çoktur, ancak partililere baktığımda, sanki fazla işleri yokmuş gibi kendi kendilerini daralttıklarını, iddiasız ve kendiliğinden bir savaşçılıkla sonuç alabileceklermiş gibi bir havada seyrettiklerini görüyorum. Bu tutumu bırakacaksınız. Merkezileşme görevlerine

gereken ağırlığı vermeden PKK'lıleşemeyiz. Alttan zorlayarak 'üstten de ben zorluyorum' merkez, merkez olmasını bilecektir. Yıllarca da sürse, bu gerçekleşmeden hiç kimse sağlam bir PKK başarısını beklemesin. Yine PKK kadrosu, yönetim gücü olmasını bilecektir. Her PKK kadrosu, hatta üyesi kendine göre bir görev içinde yönetim gücü olmayı bilmedi mi, bunun sağlam bir PKK'lilik olmadığını bilecektir. Kabul edilebilir sağlam bir PKK'lilik, her düzeyde verilen görev neyse, o konuda gerekeni hakkıyla yerine getirecek bir temsili, bir yönetim gücü olmayı sonuna kadar sağlayabilmektir. PKK'lıleşmeyi bir bütün olarak böyle anlamalıyız. PKK'yi bazı yönleriyle değil, bütün yönleriyle; bazı görevlere yaklaşımla değil, bütün görevlere cevap veren bir merkez yaklaşımıyla ele almalıyız.

PKK merkezi, savaş sorunlarından ekonomik sorunlara, diplomatik sorunlardan kültür ve barış sorunlarına kadar her soruna anlam veren, bir değerlendirme gücü olan, karar gücü olan, denetim gücü olan bir kurumdur. Yine hayatın çok karmaşık olan sorunlarının 'ki, bir ulusu yeniden yaratıyoruz, bir toplumu tepeden tırnağa yeniden kuruyoruz' önümüze serdiği bütün görevlere cevap verecek kadar güçlü bir PKK kadrosu, ideolojik, siyasal ve örgütsel gücünü geliştirmiş ve yoğunlaşmış bir militan düzey gereklidir. Bu düzeyi yakalamadan, hiç kimse PKK içinde sağlam bir militanlıktan bahsetmemelidir.

Önderlik de tamamen bu konumdadır. Hemen şunu da ekleyeyim ki, yerine getirilemeyen merkez ve kadro yönetim görevleri benim önderlik olayına olağanüstü yüklenmemi de beraberinde getiriyor. Yani şu anda ben hem PKK'nin fiili resmi önderliğini hem de merkezin görevini yürütüyorum. Yine binlerce kadronun görevini bizzat yerine getiriyorum. Bunu anlayacaksınız. Yani sizinki sıradan bir köylü kurnazlığıdır. Kendinizi ezip büzerek görevi Önderliğe yıkıyorsunuz. Merkezimiz her türlü tarihsel işlere omuz silkererek kendi işini benim üzerime atıyor. Bunlar yoldaşlıkla bağdaşan tutumlar olamaz. Kaldı ki, benim kendime verdiğim söz var. Elbette bu halka karşı tarihin bu döneminde tüm merkezin de, hatta tüm PKK'nin de görevini üstlenebilirim. Nitekim baştan beri de yürütüyorum. Ama insan sizin de bir rolünüz olsun istiyor. Tarihe böyle

hakkıyla damgasını vuran bir kişiliğiniz olsun. "Ben de bir katkı sahibiyim, ben de hayırlı işleri yüksek bir sorumlulukla yapabilirim" diyebilmelisiniz. Bundan niye kaçınıyorsunuz?

Güzel işe güzel diyelim, sağlam işe sağlam diyelim. Böyle işlerin sizden istenmesi neden zorunuza gitsin, bana neden darılasınız? Siz görev adamısınız, zaten hayatınızı ortaya koymuşsunuz. Neden bunun en sağlam yolunu denemiyorsunuz? Neden bu konuda her türlü saptırmaya geçit veriyorsunuz? Bunlar size şeref kazandırıyor mu? Hatta size saygıdeğer bir yaşam imkanı veriyor mu? Hayır, sizi mahkum ediyor, sizi zora sokuyor. Dolayısıyla bu anlamsızlığı, size yakışmayan bu durumu terk etmelisiniz. Hem de bahane göstermeksizin, şu veya bu özelliğim, şu veya bu alışkanlığım demeksizin bunu terk edin. Size yakışmayan, bu durumdur. Çünkü az çok bir dayanma gücünüz var; üstün bir fedakarlık ve cesaret gücünüz var. Buna saygılı olun. Bunun gereklerini doğru bir parti içi savaşım ve onun yönetim gücüyle yerine getirin. En anlamlısı da, onu hızla ordu saflarında 'çok göreviniz var, bunların hepsine talip olarak' kanıtlamaya çalışın. Bunda siz büyüklük kazanırsınız. Gerçek kişiliğinizi bu temelde bulursunuz. Büyük bir susamışlıkla buna hücum edin. Çünkü birikiminiz buna el verebilir. Yeter ki, şimdiye kadar kendi kendinize takındığınız örgüt içi sorumsuzluğu, temel kurallar ve taktik hususlardaki yetmezlikleri, 'buna yetmezlik de demeyelim' anlamsızlıkları ve çarpıklıkları yaşatmayın. Bunu yaparsanız, bu çabalarınızla daha güçlü bir biçimde verimli bir duruma gelebilirsiniz.

Enerjinizi doğru kullanmayı bilmiyorsunuz. Bunun düzeltilmesi gerekir. Belirttiklerim, size daha fazla yük vurdurtmak için değildir, tam tersine sizin yükünüzü hafifletmek içindir. Yaşamı daha da çekici kılmaya, harcadığınız çabanın ürünlerini daha fazla almayı imkan dahiline sokmaya çalışıyorum. Bu kadar büyük direnmenizin sonucu olarak üstün başarılarınızın gelişmesi için, kendinize bu kadar kötülük yapmaya, kendinizi bu kadar boşa çıkarmaya hakkınız olmadığı için bunları büyük özenle vurguluyorum. İnsan kendi kendine bu kadar zarar vermemeli, kendini bu kadar anlamsız kılmamalıdır. Çünkü yaşadığınız yaşam ve yürüttüğünüz savaş önemlidir. Onu böyle amaçsız ve verimsiz kılmamız, kendinize en büyük kötülüğü yapmanız demektir.

Bu belirttiklerimi mutlaka anlamalısınız. Sadece anlama değil, ne pahasına olursa olsun, engeller ‘ben de dahil’ nereden gelirse gelsin, gereklerini yerine getirmelisiniz. Bu engellere karşı bu esas doğrultusunda belirginleşmiş ve başarısı da kanıtlanmış doğrulara sarılmalısınız. Bu savaşı bu temelde geliştirebilir ve bu anlamsızlıklardan kurtarabiliriz. Kurtardıkça da daha fazla başarılı oluruz. Başarı yoluna giren bir parti militanlığı zaferi kazanır.

23 Ocak 1996

Partileşme yüksek karar kişiliğinde yaşamaktır

Yaşam gerçeğinizde, hayal ve düşüncenizde yeni umutların ve gelişmelerin kendini açığa vurması gerekiyor. Yürüttüğümüz kapsamlı çalışmaların kesinlikle en az savaş sıcaklığı kadar eğitici bir ifadeyi yakalaması gerekiyor. Hem çizgi hem de onun uygulama düzeyi zengin bir karşılığı yakalamalıdır. Bu örtbas edilmiş, kendini çok yönlü kandıran kişiliği yıkmanız, hesabını verip yerle bir etmeniz ve ona alternatif kişiliği yakalamanız gerekiyor. Yaşadığınız çok ağır ve sancılı yaşamı, bu temelde sağlığa kavuşturmalısınız. Bu konuda cesur bir ifadenin sahibi olmak, kendini ölçülerle yaşatma gücünü göstermek, artık kendini kandırmaktan ve kandırılmaktan kurtarmak, hiç olmazsa kendinizi ikna etmeyi sürekli ve anlamlı kılmak, ona bağlı kalma gücünü göstermek bütün yaşamınızda kendini çarpıcı bir biçimde hissettirmelidir.

Unutmayalım ki, bir kişinin kendine yapabileceği en büyük kötülük veya halk olarak da kendimize yaptığımız en büyük kötülük, kandırılmış, yanıltılmış, kendini koruyamayan ve geliştiremeyen özelliği çok açık olan bir konumu örtbas etmektir. Bu kendinizi örtbas etme durumunuzu artık yıkmalı ve bunun çok açık göstergelerini sergilemelisiniz. Bununla savaşıma gücü göstermemek ve bunu yaşatmak için bin bir yalana dolana başvurmak, samimi olmamak ve kendisiyle hakiki bir hesaplaşmayı yapmamaktır. Bir parti kişiliğinden bahsederseniz ve gerçek bir partileşme iddiasına sahip olursanız, bu durumunuzu halledeceksiniz. Çünkü öncü kadro olarak yol

açtığınız problemler çok kapsamlıdır.

Halen yaşadığınız bu sorunun düzeyini bile kendinize sorma cesaretini göstermeyişiniz, partileşmeden kaçınmanın en tehlikeli yolu oluyor. Hataları başkalarına yıkarak, kendi basitliğine ve iç dünyasına ‘kendi iç dünyası da yoktur, keşke olsa’ kapılarak, yani karanlıklarda kendini yitirerek kendini örtbas etmek, hatasını ve eksikliğini görüp kendini sorgulamadan ve kendisiyle savaşmadan yaşanılabilceğini sanmak, bu duruma rağmen hala yaşayabiliyorum demek, aslında kaybetmenin, bunun sorumsuzluğu, her türlü anlamsızlığı ve ikiyüzlülüğünün kendisi oluyor. Çok temel görevler karşısında halen böyle ayak diretme, halen böyle kendini savunmak, ısrarla arsız kişiliği yaşamak demektir; seviyesiz, saygısız ve serseri kişiliği ısrarla, fütursuzca ve sorumsuzca dayatmak demektir. Kendini çok açık olan eksiklikler ve görevlerin başarısızlığı karşısında çözemeyen insan, ‘hele burada söz konusu olan ciddi bir devrim partisi, hatta ordusu ise’ niyeti ve hatta çabası ne olursa olsun, işin esaslı noktalarında gerekeni yapamaz durumdaysa, çok tehlikeli birisidir.

Gerçeği çok uzakta aramaya gerek yoktur. Gerçeği kendi içinizde aramanız gerekiyor. Bir şey yapabilecekseniz, yine bunu kendinizde yakalayın. Yapamayacaksanız, sağı solu zorlayarak, dolayısıyla çok kötü durumlara yol açarak kendinizi de, çevrenizi de mahvetmemelisiniz. Artık bu yüzüzlüğü, bu sorumsuzluğu terk etmeyi bilmeniz gerekiyor. Bir işi doğru yapabilmeyi, onun vicdanını yakalayabilmeyi, yine onu anlaşılır ölçülerle gösterebilmeyi sağladığınız zaman kendinize bir paye yakıştırın ki, vicdanınız rahatlasın. Aksi halde çok büyük değerlerin aşınması ve kaybı karşısında bir takım sahte gerekçelere sığınırsanız, çok şerefsiz birisi olduğunuz ortaya çıkacaktır. Bu konuda örtbas edilmiş kişilik özelliklerine yer vermemek gerekir.

Şu anda ekmek ve sudan daha fazla muhtaç olduğumuz şey, cesur ve özgür kişiliğin kendini kandırmayan gerçeğidir. Bu, kişiliğin son derece yaratıcı iş yapabilme özelliğine ulaşmasıdır. Bu özelliği yakalayamadığınızda, hiçbir gerekçeyle kendinizi sağlam bir değerlendirmeye tabi tutamaz, fazla iddia sahibi de olamazsınız. Tam da bu noktada partiye ve kolektif değerlere sığı-

narak bu işin içinden çıkamazsınız. Bunu eskiden her türlü metafizik değer yargılarına sığınmaktan tutalım, çok ilkel geleneklere, benlik duygularına ve ataerkil tutumlara girerek ve kendinizi gizleyerek yapardınız. Bu yaklaşımlar kendini var etmek isteyen insanın yaklaşımı olamaz; bu yaklaşım ezilen, yönetilen, düşen ve özgürlükten kopan insanı esas almak olur ki, tabii bu da özgürlük kişiliğiyle, parti kişiliğiyle çelişir.

Bana göre siz henüz kendinizi ikna etmemişsiniz. Bir halkı, bir partiyi, bir partiliyi ikna etmek ve geliştirmekten önce, adamakıllı kendinizi ikna etmeniz ve bu konuda kendinizle hesaplaşmanızı dürüstçe yapmanız gerekiyor. Artık kişilikleriniz konusundaki hatalı girişler ve çıkışlara son verelim. Bunca olup bitenden sonra kendinizi ikna etmeniz ve kararlaştırmanız gerçekleşebilmelidir. Bunun bütün ölçülerine az çok anlam verebilmelisiniz. Bunun örgüt ölçüleri, yaşam ölçüleri, savaş ve üslup ölçüleri var; bunun stratejik, taktik ve siyasal ölçüleri var. Artık bunlara anlam vermeniz gerekiyor. İflah olmaz baştan çıkarılmışlığı artık siyasette yaşatmamamız gerekir. Kendinizi sorgulayabilme gücüne ulaştığınız kanısındayım veya bu gücü yakalayacak pratikleriniz, gelişmeleriniz var. Kendinizi korkmadan sorgulayın. Bunu yaptığınızda, ağır suç işlemiş olanları bile ıslah olmaya tabi tutabiliriz. Bizde affedilmeyecek olan, ısrarla eğitilmemiş ve ıslah edilmemiş kişiliğini fırsat bulduğunda tekrar olumsuzluğu sürdürme hastalığını göstermektedir.

Tam da bu noktada, yaşaması gerekeni yaşatmak için bunları yaşatmamak kuralına bağlı kalmamız gerekiyor. Bundan çıkarmamız gereken sonuç, yaşatılmaması gereken yanlarımızı, yaşaması gereken yanlarımızın önünde engel olmaktan çıkarma gücünü göstermektir. Yaşamayı mümkün kılacak değerleri boşa çıkaran ve bu değerleri çürüten kişileri ve özellikleri, hatta kendi bazı yanlarınızı ve özelliklerinizi yıkma cesaretini, yıkma gücünü, yıkma iradesini ve çabasını gösteriyor musunuz? Bunda samimi misiniz? Bu temelde bir ıslah olmayı hak ediyor musunuz? Bunu çok açıklıkla yapabiliyorsanız, yaşanması gereken yanlarınızı daha güçlü yaşamaya dönüştürmeliyiz. Aksi halde sizi bu durumda tutamayız. Çıkarılması gereken en önemli bir sonuç da budur. Yaşamı geliştiremiyor, onun

çok açık göstergelerine ve öğelerine ulaşamıyorsanız, bu kanun işlemlidir. Bu kanun, yaşanması gereken uğruna, yaşanmaması gerekenlerin cezalandırılmasıdır. Bunu ne kadar bu düşünce ve değerlendirmeye ışığında yapıyoruz, üzerinde ne kadar düşünüyoruz? Yaşanması gereken nedir, yaşanmaması gereken nedir? Bu çok önemlidir. Sizde de bu özellikler çok karşı karşıyadır. Sizin de o kadar yaşanmaması gereken yanlarınız var ki, ancak yıllardır bunları yaşanması gereken değerlerimizin üzerine saldırtıyorsunuz. İşte dayattığınız savaş biraz da bu oluyor.

Artık bu anlamsız savaş bırakın. Bunun kökleri çok derindir; içinde düşmanın sunduğu zeminden, sizin bunun üzerinde sorumsuzca büyümenize kadar çok köklü bir temele sahiptir. Ayrıca bir türlü kendi yaşamsal değerlerimize sahip çıkma gücünü gösterememe, bununla savaşım için bazı fedakarlıkları yapmayı köklü başaramama durumu söz konusudur. Artık bu konuda kendinizi anlaşılır kılacaksınız.

Yaşanmaması gereken, yaşamların önünde engel teşkil eden yanlarınız var. Bu özelliklerinizi aşmadan, sizi yaşamın içine bırakmayız. Size ne halkı, ne parti değerlerini, ne de bir dirhem değerimizi verebiliriz. Hatta parti adına kazandığımız sizleri bile size veremeyiz. Gerçek kadrolaşma böyle sağlanır. Artık bu noktadan sonra benim size tahammülüm ve sabrım olamaz. Kendini doğru yetiştiremeyen, yaşamı yoluna koyamayan kişiyi ben ne yapacağım? Bir bireyciliğiniz varsa o sizin olsun, bizim partimizin içinde yeri olmasın.

Pratiğinize baktığımda, neden böyle yaptılar diye isyan duygularım kabarıyor. Kimi ele alıyorsam, neden bu çok akıllı olamadı, neden yapılması gereken işi göremedi, neden kendini doğru dürüst kullanıma tabi tutamadı diyorum. Benim şimdi kendime en çok sorduğum sorular, bunları ne yapmak gerekir, bunları nasıl düzenlemek gerekir sorularıdır. Bu konuda sizlerde fazla vicdan muhasebesi yoktur, ama bende vicdan muhasebesi şiddetlidir. Benim gözlerim çok iyi görür, çok iyi hissederim, hem de görüp hissettiğim yanlışları gidermek için iyi ve çılgınca savaş veririm. Şimdi size bakıyorum: Nerede gözler, nerede hisler, nerede savaşlar? Biraz daha kontrol dışında kalırsanız utanmadan, sıkılmadan kendinize yapamayacağınız kötülük yoktur. Zavallılık da, çaresizlik de bir kötülüktür ve böyle giderse hepsini sergileyeceksiniz. Yerinde olmayan ölümlerin,

yerinde olmayan yaşam tarzlarının hepsi de kötülüktür. Bunların hepsini yapacak, ama görkemli bir yaşama ve onun savaşımına sıra gelince ortadan kaybolacaksınız. Yiğitlik bu değildir. Bu kaçıştır, namertliktir.

Çok etkili bir sözün ve eylemin sahibi kim var? Bunu sıkça soruyorum. Bu büyük gücün hissini temsil eden, onun duruşunu, gerektiğinde onun amansız takibini, emrini yürüten kimdir? Kendinize sorun; ne zaman böyle durdunuz, ne zaman böyle hissettiniz, gördünüz? Ve saptırma oldu mu? Yürümeme oldu mu? Emri uyguladınız mı? Bir militan için bunlar esastır. Bu tutuma, bu duruşa geçmeden kendinize PKK sıfatını yakıştırmayın ve artık bunun bahanelerine de sığınmayın. Çünkü çocuk değilsiniz. Hele eveleyip geveleyerek yapamadığınızı bir kocakarıdan daha beterin beteri bir tarzda savunmayın. İflah olmuyor, yüceltmiyor, ayrıca bir tutkuya da anlam veremiyorsunuz. Bir güzel söze, güzel bir yaşama adım attırmıyorsunuz. Peki, kendinizi nasıl böyle rahat kabul ediyorsunuz?

Kendimi tanıdığım andan şimdiye kadar etkili bir sözüm, yine attığım bir adımın bazı çarpıcı sonuçları olmadan ben yaşadım demedim. Bir defa değil, bütün adımlarım böyle olmazsa rahat durmam. Şimdi size bakıyorum: Nerede etkili söz, nerede etkili adımlar? Tam tersine, kandıran kandırana, aldatan aldatana, çirkinleştiren çirkinleştirene, saygısızlık yapan yapana. Göze de, hisse de, düşünceye de hoş gelen, oldukça etkileyen bir tutuma kaç kişi girmiş veya bu konuda kendinize ne kadar anlam veriyorsunuz? Benim tespit ettiklerime karşılık sizler, kör göze indirilen yumruk gibi, "bakma bana vururum seni" tavrını sürdürüyorsunuz. Bir yoldaşa bu davranışlar yakışmaz. Kendi hareketlerinizi ölçüp biçin.

Tabii kendinize soru da sormuyorsunuz. Ben sizi her türlü çirkinliğinizle kabullenmeye mecbur muyum? Söz söyleyeceksin, ama ne anlama geldiği belli olmayacak, bir yürüyüş yapacaksın, ama içinde nelerin yıkılması, nelerin çözülmesi gerektiği belli olmayacak! Buna karşılık benim seni PKK içinde iyi bir kadro olarak selamlamam mümkün mü? Sizin hakkınızda dile getirilmedik tek bir kötülük, bir şikayet yoktur. Yaşamlara, kendinize kastetmişsiniz ve bunu normal görüyorsunuz. Halbuki bu, dehşetle karşılanması gereken bir durumdur.

Ben devrimciliğimin nasıl başladığını size anlatıyorum, ama hoşunuza gitmediği için bir türlü buna anlam veremiyorsunuz. Devrimciliğim, beğenmediğim her şeye karşı bir tavra yönelerek başladı. Sıkıldığım her şey, benim için devrimciliğe bir adımdır. Hoş, yeterli, anlamlı, başarılı bulmadığım hemen her şey bende bir karşılık bulur ve ben öyle yürürüm. Sizin böyle bir huyunuz, alışkanlığınız ve planınız var mı? Hayır. Sizde, hoş olmayan ne varsa bunu yaramaz çocuklar gibi ısrarla, giderek incelterek sürdürmek bir yaşam biçimi haline gelmiştir.

Bu halktan soylu kişiliklerin çıkmamasının nedeni şudur: Evlatlarının hemen hepsi çirkinliklerini, başarısızlıklarını, kutsal değerlerini anlamamayı, siyasetlerini ve kurtuluş değerlerini yakalamamayı, tam tersine onlardan uzaklaşmayı marifet biliyor. Durum bu olunca, tabii ki o halk lanetli olmaktan kurtulamaz ve siz bu halkın lanetli gerçeği içinden geliyorsunuz. Bunu göz ardı ettiğinizde hiçbir yere varamazsınız. Hele hele bir de "parti, şeref ve onurdur, içine girdik, dolayısıyla onu paylaşıyoruz" demekle yapabileceğiniz, ancak kendinizi maskeleyektir ve bu da gerçek bir partileşme değildir. Adını Muhammet koymakla nasıl ki peygamber olunamıyorsa, adını Agit koymakla da bir PKK Agit'i olunamaz. Artık bu anlamda bir olgunlaşma gösterilmelidir. Çok açık söylüyorum: Artık ben PKK adına, PKK'nin tüm büyüklükleri adına bu çalışmayı yürüteceksem, bir hırsız gibi imkanların içine dalmanızı, kolektif değerlerin üzerine çullanmanızı veya onunla kendinizi yaşıtmanızı sona erdirmeliyim.

Kolektif değerler hiçbirimizin kişisel inisiyatifine terk edilemez. Halen kötü bir mirasyedici olmaktan öteye varamıyorsunuz. Kolektif emek nedir? Gerçekten bu ne kadar yoğunlaşmış insan emeğidir? Bu soruları kendine soran bile yoktur. Hatta bunun üzerine abartılı, haksız ve ölçüsüz bir biçimde kendini dayatan dayatana ve bir yerinden bir şeyler koparmak isteyen isteyene, veya hiç anlam vermeyene yoğunca rastlanıyor. Bu yaklaşımlarla PKK'lileşemez, PKK kadro ölçülerini bulamazsınız. Ayrıca bir de bunun savaşımı gerekir. PKK kadrosu olmak, en büyük değerler savaşımını, öncüler savaşımını vermek demektir. Fakat siz bunun yanından bile geçemiyorsunuz. Dolayısıyla durumunuz böyle devam ederse, on yıl da yaşasanız,

sonunuz felakettir. Sizi kim ne yapar? Eğer parti konusunda bir şeyler anlamışsanız, demek ki bu konuda artık kendinizi ikna etmeniz gerekiyor.

Sergilediğiniz bu özelliklere bakıyorum, hepsi de eveleme geveleme türünden şeylerdir. Ne derinliği, ne ufku, ne de kesin kararı vardır. Şimdiye kadar kendinizi kandırmışsınız. Bir kez daha öyle geçiş yapmak istiyorsunuz ve benim buna artık kesin dur dememin zamanı gelmiştir. Parti içine böyle giriş yapmayın. Size de yazık olur. Hiç olmazsa bundan sonra partinin ciddiyetine anlam vermelisiniz. Buna gücünüz yoksa açıkça söyleyin. Çünkü herkes parti militanı olamaz. "Yiğide hakkını vermek gerekir" derler; biz de hakkı olana hakkını verelim. Bu gücü gösteremiyorsanız, sıradan bir parti sempatizanı sınırında kalabilirsiniz. Ama eğer militanlığı, kadroyu esas alacaksanız, onun çok amansız ölçüleri vardır. Elli tane böyle militanımız olsa, beş bin sıradan insandan daha değerlidir. Biz elliyi bulmakta ısrarlı olmalıyız ki, beş bin sıradan insanın vereceği zararı önleyelim. Bu çok önemli bir görevdir. Keşke bir kaçınız bu görevi anlayışla değerlendirebilse, ama o da yoktur. Şu anda benim en temel sorunum şudur: Birkaç tane böyle akıllı militanı parti içinde gerçekleştirebilmek, yaratabilmek.

Bu yılların ikiyüzlülüğünden, güçsüzlüğünden, zavallılığından, yalancılığından ve çaresizliğinden gerçekten de bıktım. Bir iş yapamıyor, sözünüzün gereklerini yerine getiremiyorsunuz. Açıkça hepinize soruyorum: Neden bir söze ağırlık veremiyorsunuz? Neden sözünüze karşı bu kadar ikiyüzlü davranıyorsunuz? Tabii bu durumunuz kötü niyetinizden kaynaklanmıyor. Güçsüzünüz, ama güçsüzlüğünüzün nedenlerini araştırmıyorsunuz. Kendinizi güçlendirmenin yolları üzerinde neden durmuyorsunuz? Ya kendinizi aşiret usulü partinin içine atıyorsunuz veya bazı yetkilere sığınarak ya allah deyip bütün çirkinliklerinizi ortalığa yayıyorsunuz.

Bu durumunuzdan nasıl korkmuyorsunuz? Unutmayın ki, parti içinde tek bir doğruyu bile yaşatamadınız. Partinin çok önemli olan değerleri var. Artık ödümüz de kopuyor, çünkü yanıyorsunuz. Bu kadar değer gitti, artık ne kadar değer gittiğini araştırmaktan korkuyorum. Düşmana ne kadar değer kaptırılmış ve hatalar nedeniyle ne kadar değerli savaşçı şehit düşmüştür? Partileşmeye gelememenin

sonucu olarak bu kadar değerin harcanmasına neden olunmuştur. Benim bunlardan ödüm kopuyor. Ama vicdansızlara bakıyorum, kendilerine hesap bile sormuyorlar. Tabii ki bu durumunuza öfke duyuyorum. Çünkü ben halen günlük olarak tırnakla söküp alma savaşını veriyorum. Benim öfkem yerindedir. Değerler savaşımını güçlü vermeyene neden saygı duyacağım? Kendine ve emeğine bile saygılı olmayanı ben nasıl saygıyla karşılayacağım? Siz bu biçimiyle kendinizi nasıl kabul edeceksiniz? Gözlerinizin önünde büyük değer kayıpları olmuştur. Bunu inkar edemezsiniz, hatta belki bütün bunlara kendiniz yol açtınız. Suçu sağa sola yıkarak bunun altından çıkamazsınız.

Çok ciddi bir vicdan sorunuz var. Acaba sizi nasıl vicdana getireyim, nasıl hesap verme noktasına getireyim? Siz daha fazlasını yapmak zorundasınız. Çünkü devrimci önce kendi vicdanına karşı hesap vermeyi bilmelidir ki, nerede ne yapması ve niçin yapması gerektiği sorularına cevabı ve dürüstlüğü ortaya çıksın. Bunun benim dayatmamla olması fazla anlamlı değildir. Kaldı ki, bunu gözünüzün önünde yapmaya gerek yoktur. Bu bir insanileşme ve kendinizi gerçekten doğru yola koyma işi oluyor. Bunu yalnız parti istediği için değil, siz istediğiniz için yapmalısınız. Hatta parti görmeyebilir, istemeyebilir, ancak bu sizin için bir vicdan isyanı olmalıdır. Ben öyle yapmıyor muyum? Kimse bana bir şey dayatıyor mu? Oldum olası kimse bana dayatıcı olmadı. Kendim için doğruyu hep ben istedim. Böyle bir tutkunuz, böyle bir isyanınız gelişmelidir. Neden yapamadığınızı, koruyamadığınızı, geliştiremediğinizi kendinize sormalısınız. şimdi çoğunuza baktığımda, bencillikte yarışacak ve değerler üzerinde haksız tasarrufta sınır tanımayacak bir konumunuzun olduğunu görüyorum.

Çok açık söyleyeyim: İlk çekişmeler ve çatışmalara bu nedenle girdim. Bir kişinin hakkı olmayanı almasının, bir kişinin yapması gerekeni yapmamasının oldukça çirkin olduğunu gördüğümde, onların karşısında duruşa geçtim. Hatırlıyorum, henüz çocukken, karşıdakilerin kötülükte nasıl yarıştıklarını, giderek nasıl çirkinleştiklerini gördüm ve onlardan sakındım. Kendime çekidüzen verdim. Ondan sonra da bu tutumumu bugüne kadar sürdürdüm. şimdi anlıyorum ki, siz bu eskiler gibisiniz. Benim daha çocukken,

neden böyle yapıyorlar, neden haksızlar, neden çirkinler, neden samimiyet göstermiyorlar dediklerim oluyorsunuz. Onların büyümüş, mekan değiştirmiş veya farklı zaman ve mekanlarda yaşayan kişilikleri oluyorsunuz.

Halbuki, PKK Önderlik gerçeğinde durum bunun tersidir. Şimdi "biz çoğuz, Önderlik bize uyar" diyeceksiniz. Bu tartışmalıdır. Sizin çok olmanız, çok katı kemikleşmiş özellikleri ısrarla sürdürmeniz, acaba sizi kurtarmaya yeter mi? Şu anda parti içindeki militanlaşma ve önderlikleşmede savaşım bu iki gerçek arasındadır ve bu savaş gereklidir. Ben kendi huylarımın iyi olduğuna inanıyorum. Bunları abartarak da söylemiyorum. Örneğin, öğretmenlerin hepsinden not olarak on almıştım. Yine pratik işlerde de hemen her adımda yüksek not alırdım. Çünkü ortada bir başarı vardı. Şimdi sizin yüksek not almak şurada kalsın, sıfır bile alamayacak davranışlarınıza, sözlerinize, işlerinize, özellikle PKK gibi kesin dikkat edilmesi gereken bir parti içinde neden geçit verelim? PKK'nin ortamı en ileri, güzel, doğru ve yaşamsal değerlerin biriktiği bir alandır. Bu çok açıktır. Bu alanı neden bunun zıddıyla bozacağız? Eğer sizde biraz dürüstlük, samimiyet ve değerlere bağlılık varsa, o zaman değerlerin savaşımını ne kadar yürüttüğünüzü, hatta parti ortamında kendinizi kötü bir biçimde yansıtan bir öge olmaktan ne kadar çıkardığınızı kendinize sorun. Bu soruları kendinize sormadan bizden anlayış beklemeniz beyhudedir.

Şimdi "biz yine ciddiye almayız; biz kemikleşmiş tipleriz, mayamız böyle yoğrulmuştur" diyeceksiniz. Bu tutumlarınızla bize çok zarar veriyorsunuz. Fakat benim de bir savaşımım vardır ve henüz bitmemiştir. Önderlik savaşı sizin karşınızda henüz boyun eğmemiştir. Önderlik müthiş bir savaşı sürdürüyor. İlk katılımcılarımız, Haki, Kemal ve Hayri gibi arkadaşlar vardı. O zamanlar biz PKK ölçüleri, PKK savaş olanakları üzerinde fazla durmamıştık. Ama onların pek fazla kusur işlediklerini hatırlamıyorum. Tabii PKK içinde binlerce böyle değer var. Örnek olsun diye belirtiyorum. Böyle kusursuz değerlerimiz var. Onlar büyük zafer kazanmadılar, ama parti için yaşamayı bildiler. Aslında bu da en büyük değer oluyor. Parti için yaşayabilmek benim için yeterlidir. Ama şimdi bakıyoruz, sözüm ona binlerce PKK'li var; ancak partiye rağmen,

parti sayesinde partinin tersini yaşıyor ve yaşıtıyorlar. Bunu çözeceğiz. Kimdir bunlar? Neden bunlar bile bile partiye rağmen, hatta partiye kaybettirmeyi de dayatarak gözü kara yaşıyorlar? Neden biz bunlara göz yumduk? Neden biz bunları böyle fazladan içimize aldık? Hiç olmazsa bazı değerlere saygınız varsa, bunun hesabını artık yapmalısınız. PKK içinde başka ne için varsınız? PKK'nin esasları, PKK üyelik özellikleri başka ne anlama gelir?

Eğer bunu yapamayacaksanız 'ki yapamadınız, çünkü hepiniz parti ölçülerini nasıl aşındırdığınızı yazıp duruyorsunuz' soruyorum: Parti ölçülerini neden bu kadar aşındırdınız? Sizde hiç vicdan yok mu? Temel değerlere bağlılık yok mu? Erken iktidar hastalığı, bir takım zorluklar parti değerlerine sahip çıkmaya engel midir? Tam tersine, zorluklar çoğaldığında, olanaklar çoğaldığında parti ölçülerini daha fazla esas almak gerekmiyor mu? İşte burada sizde neden vicdan muhasebesi yok diye sormak gerekir. Bu değerler ucuz değerler midir?

Bu kadar şehit var. Örneğin hangisini ele almak istiyorsam, acaba yaptıklarım bu şehadetleri karşılıyor mu, onlara karşı görevlerimizi yerine getiriyor muyuz diyorum. Şimdi şehitlerimiz on binleri aşıyor, ancak siz bir tanesini bile kendinize hiç sorun yapmıyorsunuz. O zaman sizin PKK'liliğiniz nerede kaldı? Bunun yerine bize neleri dayatıyorsunuz? Daha fazla yetki, değerlerle oynamak, değerlerin çarçur edilmesine göz yummak, hesap sormamak, kariyerizm, bürokratism veya ağalık benzeri her türlü parti dışı ölçülerle kendi kendini kandırmak veya bol bol şikayet etmek, görevlerini görmemek, hesap soramamak, tam tersine olumsuzlukları derinleştirmek, olumsuzluklara göz yumarak sorumluluk duymamak, uzlaşmak, boyun eğmek veya bastırmak... Tabii bu yaptıklarınız karşısında "hani bu kadar yüce değerler vardı" diye sormazlar mı?

Parti ölçülerini basite almanızın aslında kendinize yapabileceğiniz en büyük kötülük olduğu ortaya çıkmıştır. Zorlukların olması, savaşın şiddetlenmesi parti ölçülerinden uzak durmayı ve onları aşındırmayı gerektirmez; aksine daha fazla o ölçülerini egemen kılmayı gerektirir. Ölçülerin büyük savaşımı, zorluklar çoğaldığında, hatta iktidar sürecine girildiğinde daha güçlü esas alınır. Parti dışılık, partide aşınma kesinlikle dolaylı veya direkt düşmana hiz-

mettir. "Parti ölçülerini aşındırdım, aşınmasına göz yumdum, ölçüler bütün gerillada yerle bir edildi" şeklindeki sözleri neden rahatlıkla kullanıyorsunuz? Böyle yaparsanız, o zaman kendinize saygınız kalır mı? Saygı şudur: Bu kadar şehidimiz, acımız, halkımızın talepleri, doğru fikirlerimiz, siyasal çizgimiz var. Aşınma derken, bütün bunları kaybetmiş, bir çırpıda yere sermiş olmuyor musunuz? "Boyun eğdim, uzlaştım" dediğinizde, yine bütün bu değerlere en büyük kötülüğü yapmış olmuyor musunuz? O zaman sen kimsin? Senin yiğitçe verdiği sözün nerede kaldı? Hani her koşul altında partiye bağlı olacaktın? Verdiği bu sözün karşılığı nerede kaldı?

Yine en büyük savunma silahınız, ya "bireycilik yaptım, bastırdım" ya da "üstümle uzlaştım" demektir. Hani sözünüz parti sözü olacaktı? Verdiğiniz sözün içinde boyun eğme, boyun eğdirme var mıydı? Bütün bunları nereden icat ediyorsunuz, neden kendinizi böyle kandırıyorsunuz? Orada suskunluğunuz var. Halbuki parti militanlığı suskun mudur? Gözlerinizin önünde bu kadar değer çarçur edildiğinde, kendinize bazı sorular sormayacak mısınız? Sizin hiç vicdanınız yok mu?

Ben halen PKK için bazı değerleri yaratmayı görev biliyorum. Günlük olarak bazı işleri yapmak istiyorum. Ancak bu işleri yaptığım zaman biraz ekmeği hakkettim diyorum. Şimdi siz hazır olanı bile elden geçiriyorsunuz. Örneğin o cephelerde, o dağlarda destan yazacak durumumuz olmasına rağmen, ne kadar silah, ne kadar değerli savaşçı varsa hepsini bir hiç uğruna düşmana kaptırmışsınız. Vicdan bunun neresinde? Saygınlık, olgun kişi olma bunun neresinde? Tam tersine, bir de bana dayanarak kendini biraz daha gözü kara dayat; yetkiye dayan, kolay kolay sözüm ona komutanlığı bırakmayarak kendini daha etkili ve yetkili bir kişi haline getir! Bu partide hiç böyle yaşanılır mı?

Bu noktada "biz adam olamayız" diyorsunuz. Zaten dilinizden en çok dökülen söz de budur. Layık olamadığınızı söylüyorsunuz. Peki, siz neye layıksınız, buna layık olmayanların parti içinde ne işi var? En eski arkadaşlarımıza bakıyorum: "Değerlere layık olmadık, hakkını veremedik" diyorlar. Peki, sigaradan neden vazgeçmiyorsun, bu bir ikiyüzlülük değil mi? En kutsal değerleri görmezlikten

gelecek, ama bir sigaraya kırk takla atacaksınız. Bu en olumsuz kişilik özelliği demektir. "Körce kendimi dayattım, intiharvari yaklaştım" diyorsunuz. Bu daha da büyük bir kötülüktür. Değerlere katılım böyle olmaz.

İşte bu sorulara doğru cevap verdiniz mi, gerçek bir PKK kişiliği ortaya çıkar ve bu da güzel bir şeydir. Bu kişilik kolay kolay yenilmez. Şehadetinde bile başarı vardır. Siz bunu bilerek ya da bilmeyerek, bizzat veya başkasına alet olarak aşındırdınız. Bu da kendinize yaptığınız en büyük kötülük oluyor. Artık bir partili gibi yaşamayı kararlaştırmalısınız. Ben sizden bazı temel parti ölçülerine bağlı kalmanızdan başka bir şey istemiyorum. Şimdiye kadar yaptığınız gibi, parti ölçülerini çeşitli nedenlerle aşındırdığınızı söyleyeceğinize, bana en büyük kötülüğü yapın, ona razıyım, fakat partiyi aşındırmanızı kabul edemem. Hepiniz "parti ölçüleri aşıldı, parti bütünüyle aşıldı" diyorsunuz. Ben de size diyorum ki, bu bize yapılabilecek en büyük kötülüktür. Her şey elinizden gitsin, ama partinin ölçüleri ve değerleri elinizden gitmesin.

En büyük değerleri rahatlıkla göz ardı ediyorsunuz; ama basit bir keyfi tutumu, küçük bir iddianızı ise ölümüne bize dayatıyorsunuz. Bu durumunuz çok tuhafıma gidiyor. İddia, inat ve yaramazlık: İşte çirkinliğin egemenliği! Bunlar benim daha çocukken karşılaştığım yaramazlıklardır. Bu bir hiçliktir, orada toplumsallık ve ulusallık adına bir şey yoktur. Düşman yüzyıllardan beri bastırmış, beyinsizleştirmiş, güdükleştirmiş, bir hiç olarak bırakmıştır. Sizin gerçekliğiniz budur. Bunu neden görmeyeceksiniz? Sizde bir kutsal vatan duygusu bile yoktur, değerli bazı insanlarla ilişki kurma gereği duymuyorsunuz. Herkes birbirinin gözünü çıkarsın, kim kimi kandırıdıysa kandırsın, kim kimin aleyhine ne yaptıysa yapsın biçiminde bir yaklaşımınız var. Eskide ısrar, eski toplumsal değerlerde ısrar bundan başka bir anlama gelmez. Bu tutumlar hoşunuza gidiyor.

Ama unutmayın ki, siz bu davranışlarınızla düşman karşısında bir hiçsiniz. Kendi vatanınız karşısında, varsa yüce bellediğiniz bazı değerler karşısında bir hiçsiniz. Doğru dürüst iki kelimeyi bir araya getiremiyorsunuz, yüce bir duygunuz bile yoktur. Bu tutumlarınızı kabul edebilir miyim? Anamla, kardeşimle ilk savaşı bunun için verdiğimi defalarca vurguladım. Bu konuda bir Önderlik

gerçeğinin varolduğunu anlayacaksınız. Genelde insanlar ailelerine değer verir, ama ben daha on on beş yaşımıdayken onlardan koptum. Hoşuma gitmediği için ilgi bile duymadım. Niye sizin geriliklerinize, çirkinliklerinize bu kadar boyun eğeceğim? Kimsiniz, nesiniz?

"Tüm bunlar sınıf savaşıdır" diyeceksiniz. Sınıf savaşının parti içinde verilışı, partiye karşı olamaz. Sınıf savaşımını düşmana karşı, kendi çirkinliklerinize karşı verin. Bu güç sizde yoksa, o zaman vicdan muhasebesini doğru yapın ve kendinizi eğitin diyorum. Eğitime gelememek, "istendiği kadar benim üzerimde emek harcansın, ben adam olmam" demektir. Ben de, siz böyle yaklaşmakla suç işliyorsunuz, ancak çok yaşamak da istiyorsunuz, fakat bunu ağır cezalandırmak gerekecek diyorum. Bir taraftan bir halkın yüce ve geliştirilmesi gereken özgür yaşamı söz konusudur; bir de sizlerin ezilip büzülerek, kendinizi kandırarak yaşamak istediğiniz sözüm ona bir yaşam var. Peki, bunların hangisi doğru? Bunlardan hangisini yok etmek, hangisine yol açmak gerekir? Bundan şiddetle çıkarılması gereken sonuçlar var.

Eğer ıslah olmazsanız, bu ağır cezalandırma aslında hepiniz için uygulanır. Bu biçimde yaşamın yolu başka türlü açılmaz. Oysa sizin bundan haberinizi bile yoktur. Hemen hemen her gün konuşulanları beynim isyanla karşılıyor, yani hassasiyetlerime göre hepsi yanlıştır. Yaptığımız işler işin yoluna yordamına göre değildir, ama kendinizi kaybetmiş gidiyorsunuz. Bana dayanarak yaşamak istiyorsunuz. Ama bu tarzınızla bana dayanarak yaşayamazsınız.

Şu anda böyle bir çekişme var, hangi birime el atıyor ve hangi kişiyle ilgilenmek istiyorsam bir savaş var. Ben bunu doğal karşılıyorum, isyan da etmiyorum. Ama savaşın neresinde yer almamız gerektiğini doğru bilelim. Ne kadar bize karşı, ne kadar bizimle birlikte-siniz? Bizimle birlikte düşmana karşı ne kadar savaşmak istediğinizi açıklığa kavuşturun. Ben haksıysam savaşımınızın şiddeti bana karşı olsun, ama haklıysam savaşımınız benimle birlikte haksıza karşı olsun. Savaşmayan kişi koyun gibidir. Çoğunuzun durumu budur. Evi yakılıp yıkılıyor, tehlike burnuna gelmiş dayanmıştır, ancak farkında değildir, buna karşı savaş verme gereğini bile duymuyor. İşte parti içi savaş bundan dolayı çok önemlidir.

PKK'de yiğitlik ölçüleri sağlam temsil etmektir

Partileşme en büyük savaştır. Eğer biz kazanacaksak bununla kazanacağız. Parti ölçülerinin aşınması halen izah etmekte çok güçlük çektiğimiz önemli bir husustur. Çünkü bunlar yaşatan temel ölçülerdir. Bunlar bir halkı, hatta birey olarak sizleri de yaşatan ölçülerdir. Ben de sizler gibi partiden vazgeçseydim, sağlam bazı parti ölçülerini dayatmış olmasaydım, bir tekiniz bile ayakta kalır mıydınız? Aynı sorumsuzluğu ben de göstermiş olsaydım, birçok önde gelen arkadaşımız da dahil, ortada bir birliktelikten bahsedebilir miydik? Şu anda saygı duyduğunuz hiçbir yaşam değeriniz ayakta kalabilir miydi? Hiç olmazsa bunları hissetmelisiniz. Sizi yaşatan, partileşme değeridir. Mümkünse buna bin defa şükretmelisiniz. Çünkü bu duyguları kazanamazsanız fazla iddialı olamazsınız ve sizde her zaman kötülük gelişir. Buna geçit vermeyen bazı düşünceleriniz ve kararlarınız olmalıdır. Bu kadar yanlışa geçit veren ve ölçüler konusunda bu kadar kararsızlığa düşen bir kişiliğin, bana göre metelik kadar bir değeri olmadığı gibi, yaşayıp yaşamaması da hiç önemli değildir. Adı, sanı ve yetkisi ne olursa olsun, böyle bir kişilik bitmiştir. O kişi güçlü bir düşünce yapısına sahip değildir, onun karar düzeyi yoktur. Yaşadığınız kararsızlıkları ve düşünce yoksunluklarını göz önüne getirerek kendinizi değerlendirin. Düşünce gösterisi de, karar gösterisi de güçlü olmalıdır. Ancak siz habire kem küm ediyorsunuz. Partileşme, yüksek karar kişiliğinde yaşamaktır. Ne düşüncesi, ne hayali, ne heyecanı, ne azmi, ne de doğru dürüst birkaç söz söyleme gücü olan bir kişinin bizim ortamımızda ne işi var?

Çocuk halimi hatırlıyorum: Bir kalabalığın içine, bir öğretmenin karşısına, hele hele giderek beni dinlemek isteyen bazı insanların içine girdiğim zaman, iliklerime kadar pür dikkat kesilir, tüm yeteneklerimi ayaklandırırdım. Bu çok iyi anlaşılır bir husustur. Benim için en büyük savaş ve yaşam zorluğu bu gösteriyi yapmamdır. Yaşamımı böyle ele aldığım için, şimdi bütün bir halk heyecan halindedir, bütün bir halk gösteriye kalkmıştır. Bu özelliğim nedeniyle karşıtlarımdan veya diğer çocukluk arkadaşlarımdan tutalım sizlere kadar böyledir. Hatırlıyorum, adamın bir sağlam duruşu ve gösterisi

yoktur, hep kem küm ediyor, hep bir yerinde bir noksanlık, bir yırtık yan var; çaresizdir, her davranışında, sözünde bir dökülme var. Ancak buna rağmen kendine sevdalanıp buna kılıf bularak, sözüm ona yaşamaya çalışıyor. Önderlik ve PKK'lileşme bunun reddi demektir. Yani sizin Önderlik dediğiniz ve benim biraz gerçekleştirmek istediğim PKK'liliği anlamak istiyorsanız, bu işin baştan günümüze kadar büyük bir yürüyüşle sağlandığını bilmelisiniz. PKK'yi kendi keyfinize ve alışkanlıklarınıza göre anlayamazsınız, bunun karşısında şaşırır ve fazla yüz de bulamazsınız.

Açık söyleyeyim ki, sizlere büyük bir tahammülle katlanıyorum. Yoksa durumunuzu bilmiyor veya görmüyor değilim. Çok erken yaşlardan beri benim için yaşam, güzel sözler ve davranışların gösterisi ve tabii ki onun altındaki düşüncesi demektir. Mevcut durumda her türlü çirkinlikle, her türlü yaramazlıkla bizim ortamımıza dolan dolana, kendini katan katana ve bu hoşunuza gidiyor. Ne kadar hasta, dökülmüş ve bozuk davranışlı kişi varsa tümü PKK'ye doluyor. Bu kabul edilemez. Gidin kendinize başka bir yer bulun. Biz, PKK'nin çok temel olan özelliklerinde ısrarlıyız ve bunlardan vazgeçemeyiz. Kaldı ki, PKK'ye katılımda esas itibariyle kabul edilen ve onay verdiğimiz yan bu belirttiğimiz özelliklerimizdir, ona ters özellikler değildir. Katılımı böyle anlayacaksınız. Hiç kimse PKK'ye başka türlü bir katılımı esas almasın. Kimse belirttiğimiz ve biraz netleştirmeye çalıştığımız bu tarzın dışında kendini dayatmayı ve yapıyı bastırmayı düşünmesin. Bütün bunlar yanlıştır. Hiç olmazsa hesabınızı şimdiden doğru yapın ki, bir olumlu özelliğiniz varsa gelişme kaydedebileceğiniz.

"Ulaşamadım, kendimi eğitemedim" gibi sözleri de kabul etmiyorum. Bunların hiçbirisi samimi sözler değildir. Burada istediğiniz eğitim düzeyine kendinizi ulaştırabilirsiniz. Kaldı ki, ben çocukken kendimi eğitmiş miydim? Anlamlı değerleri yakalamaya çalışırken fazla eğitim de gerekmez. Eğitim zaten gerektiği zaman veriliyor. İnsan bunu da hisseder ve kendini eğitir. Bir dağa çıkarken nefesinin yetmediğini görünce, nefes eğitimi yapacaksın. Baktın bir yoldan giderek dağa ulaşamıyorsun, o zaman ulaşmanın başka bir biçimini deneyeceksin. Baktın bir sözün çekici değil, sözünü çekici kılmak için hitabını geliştireceksin. Baktın düşüncen sonuç vermiyor, onu

değiştirip başka bir düşünceyi edineceksin. Eğitim budur. Yani yaşam size hangi yönünüzü ne kadar eğiteceğinizi anbean gösterir. Zaten ben de eğitimi böyle anlıyorum. Yaşamın kendisi en doğru eğitim okuludur derler ve biz de eğitimi böyle ele aldık.

Hayattan öğrenemiyorsunuz. Peki, size ne olmuş? Şimdiye kadar ne yaptınız? Bizim sizden isteyeceğimiz parti yaşamı başlı başına büyük bir eğitim okuludur. Ondan da öğrenemiyorsanız siz bitmişsiniz demektir, toplumdaki bela partinin içine gelmiş demektir. Gençsiniz, öyle fazla yıpranmış ve bir partileşmeyi sağlayamayacak kadar zayıf bir halde de değilsiniz. Sizden istenen sıradan bir parti üyeliği şartlarına sahip olmanızdır. Yani beş on maddelik bir tüzük, yine beş on maddelik bir program ve derya kadar çözümleme var. Partileşmeyi bu belgelerden anlamak çok mu zor? Bunları bir günlük eğitimle bile öğrenebilirsiniz. Kaldı ki, yaşam bizde her an büyük bir eğitimidir.

Siz başta temel noktalarda temel hatalar işlemişsiniz ve bu sürüp gidiyor. Yoksa durumunuzu eğitim yetersizliğiyle izah etmek çok zordur. Yıllardır müthiş eğitim imkanları vardı. Buna rağmen kendini eğitmeyen bir kişi durumunu başka bir biçimde izah etmelidir. Belirttiğim gibi, siz çocukluktan günümüze kadar hatalı bir şekillendirmenin ürünlerisiniz ve bu nedenle savaşı yürütemiyorsunuz. Sizde yükselme savaşı, onun tutku ve aşk düzeyi yoktur. Siz eskinin kem küm eden kişiliklerisiniz; toplumun çoktan yenilmiş, iflas ettirilmiş kişiliğini yaşıyorsunuz. Ondan sonra da zavallıca buna yaşam hakkı istiyorsunuz. Ben bu hatayı işleyemem. Yaşama gücünü gösteremeyeni, kendi emeğiyle yaşamaya yol açamayanı zor da olsa, acılar içinde kıvransa da, parti imkanlarını seferber ederek yaşatmayı uygun bulmuyorum. Eğer bu tarz yaşama izin vermiş olursam, bu da değerlere yapabileceğim en büyük kötülük olur. Fakat sizin esasen istediğiniz de budur. Benden kötülük yapmamı ve bunu onaylamamı istiyorsunuz. Partileşmeye gelemeyen, başarıya yol açmayan birçok özelliği sürdürmek istiyorsunuz. Bu tutumunuzu görmesem ve bunu kabul etsem bu ne demektir? Hele bir yetkili kadro bu konuda geçit verirse, en büyük kötülüğü onaylamış olur. Hiç olmazsa bu konuda yiğitlik göstermelisiniz. Partiye yakışmayan, yaşama anlam vermeyen, onu bozan ve zayıflatan talepleriniz ol-

mamalıdır. Bu konuda bir terbiyeniz, bir alçakgönüllülüğünüz olmalı ki, sizinle fazla uğraşmayalım, parti içinde sizinle savaşımayalım.

Parti üyesi başarıyı esas almalı, başarısızlık içinde bazı yanlışlıklarını ve yetersizliklerini partiye dayatmamalıdır. Parti üyesi bu konuda ölçü sahibidir. Oysa şimdi ölçüler o kadar aşınmıştır ki, nereden düzeltceğimi ben de şaşırmış durumdayım. Çok rahatlıkla bir parti birimini işletmesi gerekenler, işleri ardına kadar bozulmaya ve aşındırmaya terk etmişlerdir. Ondan sonra da hepiniz zorlanarak karşımıza çıkıyorsunuz. Acaba içinizde zorlanmayan var mı? Ancak bunun nedeni de kendinizsiniz. Ölçülerle bu kadar oynayanlar tabii ki bu hale düşerler. Kendinizden hesap soracağımıza benden hesap sormaya veya "zor durumdayız, bize yardım etmelisiniz" diyerek yanımıza geliyorsunuz. Ben sizin için çok şey yaptım, ancak işlerin gereklerini yerine getirmeyen kendiniz oluyorsunuz.

Biz görevimizin başındayız. Kaldı ki, bizim sorunumuz olumsuzlukları gidermek, partileşmeye gelmeyen ve partiyi tanımayan yanlarınızı görmek değildir. Bizim görevimiz, olumlu ve yaratıcı temelde sizde bazı yeni düşünceler, hayaller ve yetenekler geliştirmektir. Yani sizden her biriniz her gün ne kadar yetkin bir düşünce gücüne ulaştığını, umutlarının ne kadar arttığını, nasıl bazı yepyeni hayallerle kendini süslediğini, heyecanlarını ve tutkularını giderek nasıl geliştirdiğini, kendini nasıl ölçüp biçtiğini ve zafer noktasında sağlam adımlar atacak kadar kendini güçlü hissettiğini söyleyebilisin istedik. Beklenmesi gereken, bu olumlu ve güzel gelişme özellikleridir. Bu konuda her gün bir yarışa bile girilmeliydi.

Durumlarınıza bakıyorum: Yeni umuttan ne haber, yeni düşünceler var mı, ilgi düzeyinde yükseliş ve zafer noktasına yaklaşma ne kadar gerçekleşiyor? Bu konuda bir gösteriye kalkanı hiç göremiyorum. Parti ortamımız olumlu özelliklerin yarışı biçiminde değerlendirilmelidir. Bundan neden sakınıyorsunuz? Toplumsallıkta, hele hele devrimde düşünce şarttır. Hayalsiz insan olmaz. Umut olmadı mı, zaten yürüyüş de olmaz. Başarı konusunda kendini denemeye tabi tutmadan adım bile atılamaz. Savaşta bu daha fazla yapılmalıdır.

Partileşme dediğimiz bu hususları aramızda büyük bir hararetle tartışmalı ve sonuca gitmeliydik. Biz küçük bir grupken bile aramızdaki tartışmalarımızda, sosyal şovenlerin yanlış düşüncelerine

karşı çeşitli kitaplarda yeni ve doğru düşünceleri bulmak ve bunları haykırmak için iddialıydık. Yine Hakiler, Mazlumlar ve Kemalleri hatırlıyorum: Bizim en büyük gösterimiz, yanlış düşüncelere her gün yeni, önemli ve doğru düşüncelerle karşılık vermektir. Herhangi bir salona, herhangi bir masaya doğru gittiğimizde, bizim için, 'yine geldiler' diyorlardı. Biz öyle bir düşünce geliştiriyorduk ki, karşı-mızdakilerin düşünceleri yerle bir oluyor, bir tekimiz beş yüz kişiyi dağıtıyorduk. Daha ilk gruplaşma döneminde biz böyleydik.

Şimdi ise kutsal savaş cephelerimizde, kurtarılmış bölgelerde parti düşüncesi tartışmalarından eser yoktur; yanlışlıklar, düşüncesizlik diz boyudur, düşüncenin neden gerekli olduğuna dair bir tartışma bile yoktur. Siz bu tutumlarınızla PKK'ye ihanet ediyorsunuz, yüce değerler ve önderlere çoktan ters düşmüşsünüz. Bu değerleri neden göz ardı ediyorsunuz? Mazlumlar bir çırpıda göz ardı edilecek insanlar mıdır? Mazlum, anbean propagandaydı, konuşmaydı. Kemaller her an bir haykırmaydı. Siz şimdi bunlarla neden çelişeceksiniz? Siz kim oluyorsunuz? Onlardan daha mı değerlisiniz? Onlardan daha mı fazla bu partiye yaşamınızı verdiniz? Hayır, sadece Onların mirasları üzerinde ucuz yaşıyorsunuz. Herhalde bu da büyük bir suç ve sorumsuzluktur. Bu parti bu değerlerin partisidir.

Kemal ile Hayri ölmeyebilirler, belki de sizden yüz kat daha güçlü bir biçimde veya diledikleri gibi yaşayabilirlerdi. Ama yaşamadılar. "Yaşayacaksak sözümüz sonuna kadardır, haykırışımız sonuna kadardır" dediler ve gerektiği yerde de şehadete ulaşmasını bildiler. Bu değerler kutsaldır. Ben PKK'liyim diyen herkesin bu değerleri anbean göz önüne getirerek yaşaması gerekir. Biz bunları tartışmayız bile. Siz bunlardan habersizsiniz. Ben neyi söylüyorum, siz neyi esas alıyorsunuz? Bu değerlere saygınız varsa, o zaman size ne yaptınız derim. Parti düşüncesi için ne kadar savaş verdiniz? Bunlar zindandaydı. Açın, o zamanki yaşamlarına bakın: Nasıl yaşadılar veya yaşamın onuru için savaşı nasıl verdiler? Bir de kendinize bakın! İçinizde hiç oralı bile olmayan az değildir. Bunun gibi bin bir örnek gösterebilirim. Anlayabilmeniz için çok örnek vermeye gerek yoktur, ama PKK böyledir. Benim her gün on beş saatten aşağı olmayan sırf propaganda gücüm var. Eğitim gücü, yeni düşünce ve yeni hayaller de işin diğer yönüdür. Demek ki,

partileşmeyle bağdaşmayan, hele hele onunla oynayan tutum ve davranışlarınıza kesinlikle artık son veriyoruz.

Neden böyle şiddetli bir savaş tutumu içindeyim, neden gözümü bile açamıyorum? Kendimi acı bir sondan kurtarmak için böyle davranıyorum. Ne düşman beni hakketmediğim bir biçimde vursun, ne de parti kuralları beni ezsın. Bir parti için, bir halkın partiden beklentileri için bu kadar büyük bir yaşam tutkusu gösteriyorum. Yoksa ben eskiden çok zavallı birisiydim, bu kadar yaşama gücünün kenarından bile geçemezdim. Ama şu anda bir halk için büyük yaşamak, büyük duymak ve büyük düşünmek gerektiğinden sonuna kadar kendimi aştım. Çünkü halkın beklentisi budur. Yenilmemek için sonuna kadar düşünüyorum. Eğer savaş gerçeğinde tutarlıysam ve yaşama saygılıysam, düşmanın bütün hamlelerini önleyecek kadar yaklaşım gücümün olması gerekir. Gerçek bir PKK'li böyle olur.

Şimdi bunu kendinize uygulayın: Partiyi ne kadar temsil ediyorsunuz? Hazır düşünceyi bile özümsememek, net parti ölçülerini bile uygulayamamak ancak ve ancak sizin bir suçlu olduğunuzu ortaya koyar. Ben bu yaptıklarımızı bile çok yetersiz buluyorum. Sizin gibi daha rahat koşullar içinde mücadele edebilsem, hele özgür koşullarda, özellikle ülke topraklarında, dağlarda bir devrimi yürütme imkanım olsa, yıllardır yapamadığınızı eğer çok kısa bir zaman süresi içinde gerçekleştirmezsem, kendimi bir PKK'li yerine koymam. Bu konuda sözüm sözdür. Bir bakıyoruz, tamamen parti sayesinde bir mevziye ulaşıyorsunuz, ardından ne kadar olumsuzluk varsa bu mevzide sizin bir eseriniz olup çıkıyor. Parti mevzileri böyle kullanılamaz. Ben de yılların savaşçısıyım ve bütün mevzileri kendim yarattım. Bu mevzilerde en ufak bir parti aleyhtarlığı, partiye zarar veren bir gelişme var mı? Siz ise, hazır mevzileri işleyemez duruma getiriyor, oradaki birikmiş parti olanaklarını çarçur ediyorsunuz. Bütün bu belirttiklerimiz sizi kendinize getirebilmelidir. Partileşme konusunda kararınızı doğru verebilmelisiniz. Sizden öyle fazla fedakarlık da istemiyoruz. Partileşme kararınızı doğru vermenizi, bunun için parti tarihini biraz özümsemenizi istiyoruz.

Kaldı ki, biz gelin diye rica etmedik, bunun için sizi zorlamadık. Siz partiye gönüllü geldiniz. Bir insanın en büyük gücü, onun

kendi kendisiyle tutarlı olma gücüdür, doğru bildiklerine bağlı olma gücüdür. Bir PKK'li için de en anlamlı ve birinci özellik, verdiği karara bağlı olmayı ve bağlı yaşamayı bilmesidir. Bu esaslar dahilinde birinci şartı karşılamadan, hiçbir konuda kendinizi ikna edemez ve sağlam bir yürüyüşün sahibi olamazsınız. Kendi kendini kararlaştırmayan, kendi kendini disipline edemeyen, en yüce kararları kendi içinde yürütemeyen bir kişi, parti militanlığında kesinlikle başarılı olamaz.

Verdiğiniz parti kararını çiğnetmemek, ilk ve temel karardır. Fakat sizin şimdiye kadar en çok çiğnediğiniz ve göz ardı ettiğiniz bu temel karar oluyor. Şu anda tarihe yapabileceğimiz en büyük iyilik nedir diye sorarsanız, bu karar gücünü göstermektir derim. Biz bununla düşmanı yeneceğiz ve özgür yaşama adım atacağız. Bizden alınan ve bizi böyle çirkinleştiren ne varsa hepsini atıp onlardan uzaklaşacağız. Bunu niye istemeyecek, bunun tutarlılığını neden göstermeyeceksiniz? Toplumumuz, halkımız kurallarla oynadığında başına en büyük felaket gelmedi mi? Bugün dünyanın en geri, en zavallı halkı biz değil miyiz? Hatta en çirkinini biz değil miyiz? Bu, kendilerine temel bazı kuralları edinmedikleri ve herkes kendi başının çaresine baktığı için böyle oldu. Aynı şeyi parti içinde siz yapmıyor musunuz? Bizim zorbela geliştirdiğimiz bazı çabalarımız olmasa, acaba siz daha beter, daha lanetli bir durumu yaşamayacak mısınız? Neden gerçeklere gözünüzü kapatıyorsunuz? Parti ölçüleriyle oynandığında, neden o kadar sessiz kaldığınıza halen şaşırıyorum. Sizde düşünce zayıftır, taktik yoktur, başarı yoktur, kayıp diz boyudur. Bunlar karşısında neden sarsılmıyorsunuz? Neden vicdanınız ayaklanmıyor? Neden kendinize anlam veremiyorsunuz? Size yazık değil mi? Hep ana kuzuları gibisiniz. Analarınızı görünce benim yüreğim dayanmıyor. Hiç olmazsa o zavallıları düşünseydiniz de böyle kalmasaydınız!

Bir yiğit savaşa çıktı mı, anasını ağlatmayacak kadar cesur, yaman ve güçlü olmalıdır. Ama içinde anasını ağlatmayan tek bir kişi var mı? Beni zorlamayı bırakın, insan hiçbir yoldaşını zorlar mı? İçinizde yoldaşını zorlamayan tek bir kişi var mı? Beni biraz göz önüne getirin: Ben ne anamı, ne de sizleri ağlattım, ne anamı ne de sizleri zorladım. Yiğitlik böyledir, başka türlü yalan dolandır.

İstedğin kadar laf üret, ama git ikinci gün düş! Bu durum, bizim militanlığımızda fazla anlamı olmayan bir sondur. Son yılların birçok şahadetine acı vardır ‘Onlar şahadete ulaştılar, tabii ki Onlara saygımız var, hepsine minnettarız’ ve en önemlisi de yaşayanların hep çirkinlikleri ortaya çıktı. Hangisinin değerli bir yaklaşımı oldu, hangisi bizi bu kadar heyecana getirdi, sürükledi, zor durumda bizi esenliğe kavuşturdu? İçinizde böyle bir değerlendirmeye konu olan herhangi bir militan var mı? Herkes eylemiyle buna yol açabilirdi. Dikkat edilirse, PKK içinde de kimse kimsenin hakkını yemez. Başarılı olana hep saygı duyulur ve değer verilir. Ama maalesef bunların sayısı yok denecek kadar azdır. Yiğitlik, çok kılıç sallamak ve tüfek patlatmak değildir. Yiğitlik, PKK olayında ölçüleri sağlam temsil etmektir. Bunu ustalar da böyle söyler. Proleter devrimcilikte de yiğitlik, parti örgütlülüğünde güçlü olmaktır. Bunlar örgütleyici özelliklerdir. Örgütleyebilen en büyük yiğittir diye bir tarif vardır. Çünkü halkların veya proletaryanın, örgütünden başka bir silahı yoktur.

Kısaca, çok oynadığınız ancak hiçbir gerekçeyle doğru dürüst izah edemeyeceğiniz bu parti dışı durumu ve partinin örgütlü yaşamına gelememenizi kendiniz için ciddi bir sorun yapın ve kararınızı partiye doğru bir katılım temelinde verin. Sağlam bir kadro olmak için, onun gereklerini bütün yönleriyle yerine getirecek değerlendirme ölçülerine ulaşın ve bu kararlaşmayı uygulama gücüne kavuşun. Bu temelde partimizi yeniden daha gelişmiş savaş koşullarına ve olanaklarına ulaştıralım. Her ne kadar fazla şekli yönlerine dikkat etmiyorsak da, özünde partiye iyi ve doğru bir katılımı her üyemizden isteyelim. Özellikle kadro ölçülerini günümüzün tüm savaş sorunlarına cevap verecek yetkinliğe kavuşturmayı esas alalım. En temel görevimiz budur.

Bu temel görev başarılmadan hiçbir savaş sorununu doğru dürüst çözemeyiz. Nitekim şimdiye kadar ki gerilla deneyiminiz de göstermiştir ki, bu işlere yüksek başarı temelinde yaklaşmadığınız gibi, bundan sonra da bunda ısrar ederseniz, bu durum pratiğinizi partinin dışında gelişmiş ve onu esas almayan ölçülerle yaklaştırmaya götürecektir. Bu da nihai bir yenilgi olur. Biz şimdiye kadar geliştirdiğimiz çeşitli tedbirlerle size nihai yenilgiyi tattırmadık. Ama bu

demek değildir ki, bundan sonra bu gerçekleşmez. Eğer gerekli tedbirler alınmazsa, bir bakarsınız, yirmi dört saat içinde bile bu gerçekleşebilir. Eğer bu parti militanlığını esas almaz, bunun gereklerini temel bir görev olarak yerine getirmezseniz, tehlike her an somuttur.

Şimdiye kadar olduğu gibi bana dayanarak, PKK'nin savaşına dayanarak, 'artık yenilmeyiz, zafer kesindir' diyerek kendinizi aldatmayın. Zaten zaferin en temel güvencesi parti militanlığında ve kadro ölçülerinde taviz vermeyen, yaratıcı ve savaşın gereklerine göre uygulama yeteneği olan bir katılımı gerçekleştirmektir. Bu sağlandı mı, her tür savaşıma karşılık verebiliriz. Eğer Parti Önderliği bu anlamda ayaktaysa ve biraz başarıdan bahsedebiliyorsa, bu nitelikte bir parti öncülüğünü esas aldığı içindir. Başka hiçbir şey başarının göstergesi olarak ileri sürülemez. Eğer sizler de bir başarı istiyorsanız, az çok denenmiş ve kanıtlanmış olan parti ölçüleriyle yaşama gücünü ve savaşıma yeteneğini gösterebilmelisiniz. Gerisi çabadır, ki o da sizde vardır; gerisi cesarettir, yine o da sizde fazlasıyla vardır. Bunu da çok açıklıkla belirtiyor ve her zaman tekrarlıyorum. Sizde olmayanı da ben açıklığa kavuşturmaya çalışıyorum.

Hiç kimse eleştirileri ne abartsın, ne de küçümsesin. Eleştiriler çok ciddidir ve gerekleri mutlaka yerine getirilmelidir. Cesaretinizin ve fedakarlığınızın düzeyine denk olarak partinin kadro ölçülerini tutturmayı artık başarmalısınız. Bu size en gerekli olanıdır. Hiçbir şeyle bu görevi ne değiştirin, ne de göz ardı edin. Bu görevi ikinci plana bile koyamazsınız; bu her zaman birinci plandaki bir görevdir. Bununla katılımı ve parti içinde bir gelişmeyi yaşadınız mı, ortaya çıkacak engeller de aşılar ve en ağır görevler bile başarıyla yerine getirilebilir. Parti tarihi bütünüyle bunu gösteriyor. Önderlik ölçüleri tamamen bunu kanıtlıyor. Şimdiye kadar birçok gerçekçeyle aşınan ve başarısızlığı çok açık olan yanlış bir katılımı, yine gerekleri yerine getirilmeyen kadro anlayışını terk edin. Bu konuda kararınız kesin ve sürekli olmalıdır. Eğer eleştirilerden bir şey anlayacaksanız, onun somut ifadesi ve yine kendinize bir ıslah olma hakkı istiyorsanız, onun da anlamı, bundan sonra kolay aşınmayan ve kesintiye uğramayan, her koşulda ve her savaş ortamında, sıradan bir görev karşısında olduğu kadar çok amansız bir savaş eylemi karşısında da

bu ölçüleri esas alabilen bir parti kişiliğinde ısrar etmektir.

Umarım bundan sonra ısrarınız bu temelde olur ve bu ısrar kolay kolay 'ki bu, son nefese kadardır' hiçbir gerekçeyle engellenemez; ne sağa ne de sola saptırılırsınız. Kendinizi böyle kararlaştırırsanız, hem size en yaraşır hem de sizi sonuca götürecek olanı sağlamış oluyorsunuz. Bunun için ne gerekiyorsa onu kendinizden isteyin. Partinin size vereceği bir yan destektir; esas karar sahibi, bu kararın esas isteyen ve esas yürütme gücü siz olacaksınız. Böyle bir partileşme şu anda ve her zaman en temel bir görev gibi önümüzde durmaktadır ve hepinizi çok önemli görevler bekliyor.

Tarihsel sorumluluğu böylesine yüksek olan, buna karşılık başa-rılması halinde adına belki de nihai zafer denilebilecek durumları yakalamanın imkan dahilinde olduğu, başarısızlık halinde ise şimdiye kadar tüm yaptıklarımızın elimizden yitirilmesinin mümkün olabileceği kritik bir dönemle karşı karşıya bulunmaktasınız. Kaldı ki, eskisi gibi çocuk ya da amatör değilsiniz. Oldukça tecrübe de kazandınız. Sonuna kadar güvenilecek olgun bir yaşam dönemindesiniz. Buna da saygıyla hakkını vererseniz, bu yakın dönemin her tür mücadele ve savaş görevleri üzerine yaman yürüyebiliriz. Düşmanın da korktuğu budur. Bunun dışında düşman bir şeyden korkmaz ve hepsini de yerle bir edebilir. Onun yenemeyeceği tek tarz, benim de kendi tecrübelerimden çıkararak dayanabileceğim, ilgi duyabileceğim ve gerçekten de esas aldığımız yenilmez silah budur.

Çok açıkça söyleyeyim: Dışarıdan şu kadar destek, şu kadar kitle desteği, hatta maddi imkanlar ve başka mücadele olanakları fazla ilgimi çekmiyor veya kendini bana ihtiyaç olarak hissettiriyor desem, bu doğru değildir. Baştan beri benim en temel çalışma olarak gördüğüm husus, partinin bu ölçülerine göre bir kadrolaşmayı ve PKK'nin gelişmesini sürdürebilmektir. Aslında şimdiye kadar ki tüm gelişmelerde de bütün bu iç ve dış dayatmalara rağmen bu tutumumuz etkili olmuş ve başarıyı getirmiştir. Biz istiyoruz ki, bunu hepinize mal edelim.

Kendi sahamızda binlerce kişiyi eğittik; fakat bunlar görevlere doğru katılamadıkları için, düşmanın bile "nasıl böyle hata yapıyorlar?" dediği durumlara düştük. PKK'nin hak etmediği bu dönemsal yaklaşımları bir daha yaşamamasını istiyoruz. Savaşın içine zaten gir-

mişsiniz, genel anlamda zaten kararınız var. İçinizde kaçacak veya sağa sola yalpalayacak çok az kişi var; hepiniz doğru yürümek istemektesiniz. Ama yürüyüşün tarzı ve onun temel başarı özellikleri eksik olabilir. Bu çalışmalar bunu kesin sağlamayı ve tek bir üyesini bile bu konuda asla yetersiz bırakmamayı amaçlıyor. Partinin son eğitim çalışmaları ve merkezi karar düzeyimiz hayli ilerleyebileceğimizi gösteriyor. Önümüzdeki bu kısa dönemde, düşmanın belki de beklediği, ama bir türlü fırsat vermediği gerçek bir PKK vuruş tarzını gerçekleştirmek istiyoruz. Daha anlamlı bir mücadele planına gitmek istiyoruz. Bütün bölgeleri ve çalışma birimlerini değerlendireceğiz. Ama temeli bu biçimde çok sağlam kılsak, başarının en önemli kısmını daha şimdiden sağlamış oluruz. Eski plan anlayışlarınıza bir kez daha düşmek istemiyoruz. Çünkü müthiş çabalar içine de girdiniz, ancak sonucun hiç de umduğunuz gibi gelişmediğini gördük. Şimdi bunu bir daha yaşamak istemiyoruz. Bunu sizden istemek herhalde çok zorunuza gitmez. Bunun gücünü göstermek herhalde yine çok sıkıntıya yol açmaz. Tam tersine, gücünüze güç katar; umudunuza umut, coşkunuza coşku katar. Bu görevlerimize neden sarılmayacağız?

Bu temelde çok hırslımız ve öfkemiz var. Bunların hepsini neden anlamlı bir biçimde bir partileşmeyle düşmanın başına yıkmayacağız ve kendimize neden "PKK militanı böyle savaşıyor" dedirtmeyeceğiz? Bunu yapamazsak çok zor durumda kalırız. Belki her hareketin kalıcılığı olabilir, bir kurtarma gücü olabilir, ama hem parti olarak hem de halk olarak bizim olamaz. Kendim bunu denedim ve muhayyel (düşsel) bir biçimde de size böyle yaşanabileceğini gösterdim. Size kırk yıllık yaşam deneyimimi tekrarlıyorum ve ayakta kalabilirim sonucuna ulaşıyorum. Bu sizin için en büyük kazanımımdır. İster hepinizin, ister birinin yüzyıl uğraşsa da kazanamayacağı bir sonucu size veriyoruz. Ne de olsa halen biraz da yiğitçe yaşamak istiyorsunuz. Ben de size bunun imkanını sunuyorum.

Bu kolay değildir. Bütün sülalenize, tarihinize bakın, bu savaş yeteneklerinin kolay kazanılmadığını görürsünüz. Düşman karşısında hiçbir zaman bu kadar ayakta durulamazdı, ama biz bunu sağladık. Buna hem büyük saygınız olmalı hem de kati derecede bu mücadelenin kurallarına bağlılığınız gelişmelidir. Sizin de bir değeriniz, bir

sözünüz varsa, tarihte bir anlam ifade etsin. Başka türlü sizi ne kadar korumak istesek de, ne kadar sizi iyi ve yiğit değerlendirmek istesek de, bu mümkün değildir. Kendimizi niye kandıralım? Başaramayan kişinin adı sanı yoktur. Çektiğiniz zorlukları ve azabı biliyoruz. Bunlar da bir hiçtir. Hepinizin yaşam zorluklarını biliyorum. Eğer bütün bunlar başarı çizgisine bağlanmazsa, yine hepsi bir hiçtir. Artık sizin bundan çıkaracağınız en temel sonuç, bir hiç olmadığınızı gösterebilmektir. Bunu gösterebilmek için de şimdiye kadar çeşitli gerekçelerle savsakladığınız parti ölçülerini çok ciddi bir biçimde kendinize uygulayabilmelisiniz. Buna hem benden yüz kat daha fazla muhtaçsınız, hem de layıksınız. Bunu neden çiğneyeceksiniz?

Partileşmede katılım gönüllülük temelinde olur, ama disiplin de böyle gelişir. Biz üzerimize düşeni yapıyoruz. Hiç şüphesiz karar da, onun tutarlı uygulaması da sizindir.

27 Ocak 1996

Devrimci militan en gerçekçi insandır

Biraz saygılı ve anlayışlı olmayı ve oldukça tehlikeli konumlardan çıkmayı başarmalısınız. Mevcut durumlarınızı oldukça tehlikeli buluyorum. Gerek yaşam, gerek savaş sorunlarınız küfre ve imhaya çok açıktır. Akıldan olduğu kadar, moralden de oldukça yoksunsunuz. Kendinizi çok dağıtmış, anormal durumlara sokmuşsunuz. Kişiliğinizde bir delilik biçimi gerçekleşiyor ki, bu çok sakıncalıdır. Bu durum aşılmazsa düşmana hiç gerek yoktur. Hatta düşmana karşı savaşı bir yana bırakalım, kendinize karşı açtığınız bu savaşla ancak kendi sonunuzu getirebilirsiniz. Tehlike bu açıdan büyüktür ve her sahada yaşanıyor. Bu sorunlara güç yetirmeye çalışıyorum. Fakat bu kadar anormal duruma düşmüş kitleyi, insanı ve özellikle sözüm ona öncü gücü hizaya getirmek sanıldığı gibi kolay değildir. Dizginsiz ve ölçüsüz yaklaşımlar aşılmazsa, ilk ve son kurtuluş şansınızı da çok tehlikeli bir son bekliyor.

Tabii bunun altındaki muazzam kültürsüzlük, düşmanın baştan çıkardığı kişilik ve bitirilmiş yaşamın bütün özellikleri mücadeleyi çok olumsuz etkiliyor. Acı ve umut da gerçekçi gelişmediği için, duygularda anormallliği aşamama, akılda da mantığın tüm gerçekleriyle oynama yaşanıyor. Hele politik mantık ve iradi davranış, daha da işlemez duruma gelmiştir. Savaşa hiç anlam verememe, niçin savaş, nasıl bir savaş sorularını anlamsız bırakma daha da tehlikeli bir halde seyreliyor. Kendini kontrol edememe şu anda en temel özellik

olup çok yaygınca yaşanmaktadır. Bu yaklaşım, savaşta hiç sınır tanımadan, aslında objektif olarak en canice bir hak gibi kendini gösteriyor. Bu anlamda birer canisiniz desem, belki yadırgarsınız. Tabii savaşı kurallarına göre yürütmeyince, kişinin bir caniden farkı kalmaz.

Kürt tipinin genelde suç tipi olduğunu her zaman söyledik. Fakat bu suçlu kişilikte bu kadar ısrar etmeniz çok saçmadır. Bu sorunu çözmeye çalışıyoruz, ancak engel üstüne engelle karşılaşıyoruz. Son zamanlarda düşmanı unuttuk. On beşine gelen çocuklardaki yüksek dinleme ve anlama gücünün bile çok uzağındasınız. Bu da tuhaf bir durumdur. Kendinizi kontrol edemiyorsunuz. Oysa askerlik, öncelikle kendini kanunlar veya siyasal çizgiler temelinde denetlemekten ve disipline etmekten geçer. Oysa partinin çizgisi, partinin yasası, partinin siyaseti, partinin işleyiş kuralları sizin hiç umurunuzda bile değildir. Artan özgürlük imkanları, sizin yaklaşımlarınızda daha fazla kural tanımazlığa ve çizgi dışı durumlara yol açıyor. Bu neden böyledir diye hiç rahatınızı bile bozmuyorsunuz.

Tarihteki sahte müminleri çok iyi tanıyoruz. En iyileriniz ‘ki, fazla başını kaldırmamış, bilinçlenmemiş olanlardır’ partinin öyle bir mümini oluyor. Bu neye yarar? Öncelikle insanın kendi içindekini tanıması gerekiyor. Önce kendi içinizdeki savaşı başarmanız gerekir. Dışarıya karşı iktidar olabilmek için bu gereklidir. Kendinizi tanımaya bile yanaşamıyorsunuz? "Kimim, neyim ve rolüm nedir?" diye kendinize tek bir soru sorma cesaretini bile gösteremiyorsunuz. Kendinden hesap sormayan kişilik, kendini unutan kişiliktir. En ağır suçları işlemiş olsa da, kendi vicdanına hiç seslenmesi olmayan kişiliktir. Maalesef bu sizin pratiğinizde gerçekleşti. Bu durumu nasıl önleyeceğiz? Aklıma sık sık sizden kaçmak geliyor, ama bir savaşçı yanımız olduğu için amansız yüklenmekten daha değerli bir şey yok diyerek direniyorum.

Bir kavga inadım var. Çocuklukta tam yapamadığımı şimdi yapıyorum. Oyunun kurallarına gelmeme, çok eskiden beri tanıdığım bir özelliktir ve ilk isyanı da bu yüzden başlatmıştım. Şimdi siz bu tutumu daha tehlikeli bir biçimde sürdürüyorsunuz. Babalarınız da yok ki, babam gibi bana karşı çıksın. Delikanlılığınızla ortaya atılmışsınız, oynuyorsunuz. Arkanızda sınıf olsaydı, daha iyi yüklenirdim.

Arkanızda sınıfınız da, aşiretiniz de yoktur. Olsaydı, onlarla babama karşı yaptığım gibi şiddetli bir savaşım geliştirirdim. Sınıf da sizsiniz, oğul da sizsiniz, baba da. Hepsi şahsınızda birleşmiştir. İşlenen hatalar bir köy ortamında olsaydı, bu kadar tehlikeli olmazdı. Oysa bu hatalar tüm bir ulus adına işleniyor. Hatta dünyayı da ayağa kaldırmışız, bize bakıyorlar.

Anamla olan savaşlarımda ne kadar akıllıymışım! Sizinle ana babanızın ve sülalenizin ilişkilerini göz önüne getirerek, böyle oğul büyütülmez, böyle kız olmaz, ama olmuş bir kere diyorum. Kendim de böyleydim, bunun için sizi fazla ayıplamıyorum. Fakat benim yaklaşımım çok farklıdır. Yerinde ve akıllıca hareket ettim, kendime güvendim, güçsüzlüğümü ve zayıflıklarımı hissettim, ne zaman yenileceğimi hep gördüm ve iğne ucu kadar bir imkanı yakaladığımda onunla kendimi beslemeye çalıştım. Benim farkım biraz buydu. Tabii siz hiçbir zaman bunu ne düşündünüz, ne de yaptınız. Sorunun esası buradan kaynaklanıyor. Şu anda Kürt halkı dünyada kendi başına en çok bela olan halkı temsil ediyor. Ancak ben çok iddialıydım. Anama karşı, "ana, sen analık taslamayı bırak, büyük suçlusun" diyordum. O zaman onu böyle susturdum. Çok tarihsel bir gerçeği dile getirmiştim. O zaman tektim, insanlarla bu kadar tanışmam yoktu. Ancak sonradan başıma gelecek olan daha o zamandan belliymiş gibi yaklaşmışım. Ne kendimi beğendim, ne de oldum olası yakaladığım iyilikleri ve güzellikleri pek tatmin edici buldum. Şimdi başkanlık adı altında bir şeyler yapmaya çalışıyoruz. Sizin başka çareniz olmadığı ve benim gücüm de bu kadar olduğu için halimiz böyle oldu. Her iki durum adeta birbirini tamamladı. Tabii bu çok zoraki bir savaş oldu. Fakat ne de olsa ben kendimi biraz yürütebiliyorum, siz ise bunu yapamıyorsunuz. Benim kendimi yürütecek gücüm var, ama siz ne olacaksınız?

Gerçekten hiçbir şey için sabretmediğim kadar, sizin büyümeniz için sabrettim. Deneme ve sınamayla yaşamı ve savaşı öğretmeye çok büyük özen gösterdim. Ama ufacık bir ilerleme sağlamış ve bekleme durumundan çıkmış değilsiniz. Tabii büyümemiş, yüzyıllardan beri hep cüceleşmiş bir halkın öncülüğü de bu derin etkiyi yansıtacaktır. Gerçekleşen de budur. Haklısınız, "ne zaman büyüdük ki, bizden gerçek önderler bekliyorsunuz?" diyebilirsiniz. Doğru, nereden geli-

yorsunuz ki, büyüklük taslayasınız. Çoktan bitirilmişsiniz. Düşman da "çoktan öldüler, bittiler" diyor. Biraz da o geleneği yansıtıyorsunuz. Soyu tükenmiş ve insanlığı kurutulmuş bir gelenekte, herhalde benim istediğim gibi bir kişi olmak çok zordur. Düşünün ki, benim gibi güçlü konuşan, savaş konusunda bu kadar yaratabilen bir kişi bile, gerçeğiniz karşısında konuşamıyor. Ağalık, ilkelik, doğruya gelememe, sevgisizlik ve en önemlisi de zavallılık durumunu yaşıyorsunuz. Tam da bela olma dedikleri gibi bir durumunuz var. Ben de her zaman en çok bu durumunuzdan kaçıyorum.

Elimde bela olmayan bir ilişki, bir yoldaş yakalamak istiyordum, ancak tam tersi başımıza geldi. Yoldaşlık tanımında, kesinlikle bela olma kuralına yer yoktur. Ama siz PKK mirası temelinde belki iyi bir aşiret olabilirsiniz. Türkiye'de Dev-Yolcular vardı, Dev-Genç mirasını Türkiye'nin sol çingeneleri biçiminde kullandılar. PKK mirası herhalde bundan daha da kötü kullanılacaktır. Çingenelerin bile gerisinde bir durum ortaya çıkabilir. Ben çingenelerin psikolojisini fazla incelemedim. Ama ilk bakışta söylenebilecek olan, toplumsal kurallar çerçevesinde kendini dışlanmış bulan bir kesim olduğudur. Marjinal kalmışlar, fakat yine de kendilerine göre bir düzene oturmuşlardır. Sizleri acımasız sömürgeci iradenin elindeki esir toplumdan çıkartmanın sonucu ya gerçek PKK'li tarzında bir militanlıkla büyük bir insanlık değeri olabilirdi ya da çingeneden daha beter bir durum ortaya çıkabilirdi. Şimdi ağır basan, çingeneye benzeyen yanlar oluyor.

Boşuna 'çingene paşaları,' 'çingene komutanlar' demiyorum. Maa- lesef bu durum gittikçe kendisini gösteriyor. Tam çingeneleşme de değil, henüz o gelişmeyi sağlamış değilsiniz, ama bunun işaretleri oldukça fazladır. Gerçek PKK'liliği yaşama geçirmek istiyoruz, ancak buna kimse yanaşmıyor. Bu dayatmalarınız karşısında daha fazla direneceğim. Pek fazla kendimi göstermeye hevesim yok, ama sizin dayatmalarınız karşısında kendimi biraz daha göstermem gerekiyor. Neye mal olursa olsun, tam bir gösteriye kalkışmam yerinde olabilir. Şimdiye kadar mantığı fazla zorlamak istemedim. İradeye de kıracak ve aşındıracak kadar anlamsız yüklenmek istemedim. Fakat mevcut tutumlarınızda ısrar ederseniz, her iki yönlü de gösteriye kalkışabiliriz.

Benim kendimi kullanmam ve savaştırmamın ne anlama geldiğini düşünmüyorsunuz, bu hiç umurunuzda bile değil. Bana hep laf dinlemez eski ağaları, kendini bir şey sanan köylüleri, yine ukala küçük burjuvaları anımsatıyorsunuz. Sizin temsil ettiğiniz o güçleri çok iyi tanıyorum. Ben onlarla kavgalıyım, onları oldukça zorladım da. Zaten fazla direnme kabiliyetleri de yoktu; öldürücü darbeyi yemişlerdi ve fazla ayakta kalmaları da mümkün değildi. Ama yine de kişiliklerinizde yansımasını buluyorlar. Ancak siz neyi ve kimi temsil ettiğinizi hiç fark etmiyorsunuz.

Kendi üzerimde bir savaşçı tartışması da yürütmek istiyorum, ama hiç ciddiye almıyorsunuz. Zaten eskiden beri alay konusuydum: Köy alay etti, devlet alay etti, MİT alay etti, şimdi de siz alay ediyorsunuz. Kendimi nasıl alay edilmez duruma getireceğimi veya sizi doğduğunuza pişman ettirecek kadar nasıl güçlü tutacağımı düşünüyorum. Bizim köylüden, hatta devletten bile fazla hayır gelmediği veya bunların karşımızda fazla dayanamayacakları ortaya çıktı. şimdi sıra sizdedir. Kesinlikle size oyunu kurallarına göre oynamayı öğreteceğim.

Eminim ki, birçok kılığa gireceksiniz; her türlü kaçış yolunu deneyecek, lanetli yaşamı ve karılaşmayı kabul edecek, yine de doğruya gelmemekte ısrar edeceksiniz. Fakat bu da kolay geçmeyecek ve yine sizinle uğraşacağım. Siz ki, benim geliştirmek istediğim savaşçılıkla bu kadar oynadınız, bunun ne anlama geldiğini sizinle mücadele ederek size kavratacağım. Adam olmak kolay değildir ve bu gerçeği anlayıncaya kadar sizinle mücadele edeceğim. Çünkü yiğitlik silahıyla, savaşçılıkla oynanmaz. Barzani'ye mi, yoksa TC'ye mi kaçacaksınız? Düşmanım artıkça, bende o kadar mücadele azmi gelişir. Hele özellikle hainlerin kaçtığı yerlere karşı mücadele etmek iştahımı kabartır. İntikamcıyım, hatta ucuz mezara girenlere de öyle yaklaşıyorum. Mezardakilerin de kurtulamayacaklarını çok önceleri çözümlemiştik. "Bir istediğin canımızdı, onu da mezara verdik" demenizi de asla kabul etmiyorum. Ya bu savaşı öğreneceksiniz ya da biz sizinle böyle savaşacağız.

Ben arkadaşlarıma ve dostlarıma çok dikkat eden biriyim. Hiçbirisine niye geldin demem, kalbimde en ufak bir rahatsızlık duymam. Ama kişiliğimi de savunacağım ve ne kişiliği olduğunu göstereceğim.

Ben davetiye çıkarmadım, karasevdalı bir biçimde buraya kadar ısrarla gelen sizsiniz. Büyük bir kısmınız "gideriz, Başkanın yanında güç alırız" dediniz. Zaten hep bunu söylüyorlar. Güç alırsınız, ancak o gücü nasıl kullanacaksınız? Çingene paşası gibi canımıza okurcasına ve en değerlilerimizi katledercesine gücü alıp kullanmak için yanımıza geliyorsunuz. Artık bu oyunu da durduracağız. Benim kendime andım vardır; yanımdaki insana sonuna kadar güç veririm, ama onun da bu gücü doğru kullanma andı vardır. Kullanmazsa ne olur? Beni tanıyan tanır. Benimle oynanıp oynanmayacağını gidin devlete sorun, anama sorun. Öğrendiğiniz bir kelimeyi bile doğru kullanmazsanız, size bağlı kalınıp kalınmayacağını gidin PKK'nin büyük şehitlerine sorun. O kadar parti olanaklarını ve savaş silahlarını heba etmeyi bir yana bırakın, bir kelimeyi bile yerinde kullanmazsanız ne olacağını sorun, Onlar size gereken cevabı verirler.

Bizim hayallerimiz, intikamlarımız, kinlerimiz, öfkelerimiz ve coşkularımız neyi söyler? Bunları anlamadan, bunlara bağlı olmayı bilmeden savaşmak mümkün değildir. Hiç eğitmediğim halde, çocukların bile hepsi akıllı bir asker gibi yetişiyorlar. Halka gidin bakın: Gelen bütün bilgilerde "halk Önderliğe çok bağlı" deniliyor. Tabii halkın beni tanıyıp tanımaması da önemli değil, ama militanlarımızdan çok daha bağlıdır. Çocuklar mükemmel bağlıdır, yaşlı nineler ve dedeler de öyledir. Ancak iki yaş sınırından ortaya doğru geldiğimizde, özellikle PKK içindekilere ve orduya doğru yol aldığımızda, haddini bilmeme geliştikçe geliyor. Halbuki hem çocuklar hem yaşlılar söz konusu olduğunda biri ermiş, diğeri ise suça bulaşmamış olarak değerlendirilebilir. Orta yaşa doğru geldiğimizde ise, kendini bir şey sananların kurlsız tırmanışı söz konusudur. Biz bunu önleyeceğiz.

Yığıtlık pek kolay değildir. Orta yaş, yığıtlığın en çok konuşturulması gereken yaştır. Ama gelin de bunu tanınmaz hale getirenleri görün. Benim sıkça kendime söylediğim ve yarın bütün halka açıklayacağım husus, neden adam olmak istenmiyor sorusudur. Ben bildiğiniz adamlardan değilim diyeceğim. Bunu söylerken, tüm bu kişiliklerle nasıl çeliştığimi ve savaştığımı göstereceğim. Başkan heyecanla bekleyen insanlar bakacaklar ki, bu adam hiç de sanıldığı gibi değilmiş. Burada mükemmel oynayacağım. Yıllarca küçük oyna-

yanların ve sahte kişiliğin ne olduğunu göstereceğim. Siz ki beni zorladınız ve imana gelmediniz, ben de bunların hikayesini gücüm oranında daha da geniş kesimlere anlatacağım.

Meşhur provokatör yazdığı son mektubunda, "nasıl çıktıysan, yer yarılrsa da öyle içine girsene" diyordu. Bu da bir söylemdir. Yeryüzüne böyle çıkmayı ben de istemezdim, ama kendimi çıkmış gibi görüyorum. O zaman kimin yerin içine gireceğini de iradeler belirler. Şimdi biraz benim iradem belirliyor. En kolay olan, ucuz ölmektir. Siz zaten ona doğru kayıyorsunuz, ama o da sadece düşman provokatörünün istediği bir sonuçtur. Yiğitlerin kolay ölmemesi gerektiğini tüm tarih söyler. "Ben kolay ölmem" sloganına bağlı olmak, bizim en temel ilkelerimizden biridir. Savaşın en temel bir ilkesi, kolay ölmeme ilkesidir. Tabii kolay ölmemek uğruna, birçok kişiyi öldürmek elbette doğru değildir; kolay ölmek, savaşı amansız geliştirmek ve düşmanı imha etmekle mümkündür. Düşmanı imha etmeyen, kolay öldürülmeye yol açmış olur. Örgütlemeyen ve morali geliştirmeyen biri kolay ölüme yol açar. Bunlar temel özelliklerdir. Sizler hayattayken bile kolay ölüm pozisyonundasınız. Tüm bunlar savaş teorisinin en önemli özellikleridir.

Aynı zamanda, benim savaşta çok kurnaz olduğumu da bilmeniz gerekir. Peygamber bile, "savaşın onda dokuzu kurnazlıktır" der. Ben bu ilkeye de bağlıyım. Ama nasıl kurnazlık? Tabii bu, sizin köylü kurnazlığınıza kesinlikle benzemez. Sizin sergilediğiniz kurnazlık değil, aptallıktır. Savaş hilesi, kesinlikle sizin yaptığınız o kurnazlıklar gibi değildir. Biz bunu biraz gösterdik. Bu zavallılar savaşa mı geliyorlar, savaşçı mı olacaklar diye hep düşünüyorum. Siz en az başaracağınız bir işe dört nala koşuyorsunuz. Hiç olmazsa benim gibi konuşmasını, eğitmesini ve özellikle örgütlemesini bilseydiniz, belki bir işe yarardınız. En yapamayacağınız iş savaştır ve herkes bunu istiyor. Diğer işlere var mısın diyorum, hepsi başını önüne eğiyor. Çok tuhaf bir tip ortaya çıkıyor. Sağlam bir komuta yürüyüşü bir yana, doğru bir oturuşu bile yoktur. Bunların hepsi de sözde komuta yapısıdır.

V. Kongre'de komuta sorunu tartışılırken bazıları eleştiriye kaldırılmıştı. "Partileşmeden, doğru ordulaşma esasına hükmetmeden komutanlık olmaz; biraz kendinizi gözden geçirin, kendinizi anlamaya

çalışın, olup biteni kavrayın ve sonra görev alabilecekseniz alın" denildiğinde, "rütbemiz mi indirilmiş, komutanlıkla mı oynamışız?" diyerek küsüyorlar. Hatta kendilerine göre bir teorileri de var: "Ağzı biraz laf yapan aydınlar geldi, köylüler iktidardan düştü" diyorlarmış. Bazıları bunu eskiden de söylüyordu. Kör Cemal pratiğini de hatırlıyorum: III. Kongre'de bir arkadaşımıza, Avrupa'ya git biraz dinlen dediğimizde, Kör Cemal bunu "aydınlar iktidardan düştü, köylüler iktidara geçti" diye yorumlamıştı. Kendisine çok geniş yetkiler ve olanaklar verdik ve ülkeye yolladık. Bir baktık ki, adamın iktidardan anladığı, henüz yerine ulaşmadan bir çingene çadırı kurmakmış. Zagroslar'ın eteklerine vardığında bütün yaptığı, "hoşunuza gitmeyen çatışma esnasında vurabilirsiniz" demek oldu.

Bu kişi 'ikinci adamlığa' soyunuyordu. Sözüm ona köylü iktidarını kurmuş! Verdiği talimat da aynen şöyle: "Birinin gözünüze hoş görünmediğini veya size engel teşkil ettiğini fark ettiğinizde, çatışma esnasında vurabilirsiniz." Örneğin, şehit Erdal arkadaşımız vardı, nasıl şehit düştüğünü tam çözemedik ve böyle birkaç değerli arkadaş da bu şekilde şehit düştü. Düşman kurşunuyla mı, yoksa bazı sözüm ona iktidar olmak isteyenler tarafından mı şehit düşürüldüler, belli değil. Hatta Agit arkadaşın şehadeti konusunda da tam bir sonuca ulaşamadık. Çatışma esnasında bir yerden kurşun geliyor, ancak düşman kurşunu olup olmadığı belli değil. Bu kişilik iktidarı böyle anlıyor. Oysa böyle bir iktidar yoktur. Burada bir hırsızın, bir caninin veya birçok ilkelin hareket tarzı vardır. Keşke köylüler de iktidar olsalardı! Kaldı ki, köylülerin iktidarı demokratik olur. Ancak demokrasi onları iktidara getirebilir. Barzani iktidarı feodaldır, işbirlikçidir; o sahanın kralı odur, zaten hemen yanı başlarındadır, "sıkıştığımızda Barzani'ye kaçırız" diyorlar.

İçimizde biri bölük komutanyken takım komutanı olmuş ve buna canı sıkılmış. Bu durum karşısında elinden gelen şu oluyor: Kendisi gibi bazı köylüleri topluyor; "Ben gider, KDP radyosunda çağrı yaparım, siz de gelirsiniz" diyor. Köylü iktidarını isteyen bulduğu çareye bakın: Ağasının radyosunda konuşacak ve böylece iktidar olduğunu kanıtlayacak! Küçük burjuvaziden veya aydından intikam alacak! Düşünün ki, bunlar en eski arkadaşlarımız oluyor.

Bu aynada herkesin kendisini biraz görmesi gerekir. Hiç böyle

iktidar savaşı olur mu? Kaldı ki, PKK'de öyle aydın da, köylü de yoktur. Bir numaralı aydın da, köylü de benim. Benim kadar köyü bilen de, aydınlanmayı bilen de yoktur. Buna dayanarak belirtiyorum. Nerede köylülük, nerede aydın olmak? Hepsı zavallı, dağda yürümesini bile bilmiyorlar. Köylüdür, ama kırk yıldır bir jandarmanın uşağı olmaktan bile kurtulamamış. KDP ağasının veya 'kralının' eteğini öpemeyecek kadar zavallılar. Aydın da kukladır. Sözüm ona bunlar birbirini kabul etmiyorlarmış, iktidarı birbirlerinin elinden alacaklarmış!

Güney savaşında arkadaşlarımız raporlarında yazıyorlar: Canları sıkıldığı için küsmüşler, moralleri bozulmuş ve tam savaşmamışlar! Ortada iktidar mı var? Hayır, ortada imha var, imha yaşanıyor. Orada gücün hepsini kaybedecekler, ama sözüm ona iktidar savaşı verdiklerini sanıyorlar. Ne kadar büyük bir gaflet, ne kadar büyük bir bilinçsizlik var. Ondan sonra da nereye kaçıyorlar? Düşünün ki, gittikleri yerlerde de onlara ölümlerden ölüm beğendirtiyorlar. İnsan kendine kötülük eder de bu kadar mı eder? Yetmez aydını da, fukara köylüsü de öyledir. Birbirlerine müthiş değer vermeleri gerekirken, aydın olan anında bir kelime daha fazla öğretmek durumundayken, köylü olanın doğru emekçiliğini geliştirmesi, aydının da aydınlığını harekete geçirmesi gerekirken, yaptıkları şey sözde bir iktidar savaşıdır. Erken ölme veya boşa çıkma hiç umurunda mı? Bu anlayışın içinde incir çekirdeği kadar beyin yoktur. O halde komutanlığınıza nasıl anlam vereyim? Bir halk ordusu komutanı böyle olur mu? Bu bilinçsizliğe, bu gaflete yer verir mi?

Karargahlarımızda tabandaki köylülük ve küçük burjuvalık, onun fitne fesadı en üst düzey yönetimimizi bile karşı karşıya getiriyor, ancak karargahlarımız bunun farkında değiller. Onlar da sözde aydınlar ve en üst düzeydedirler. Ne kadar zavalıca bir durum! Halbuki birliğinizi biraz geliştirebilmek için, hiçbir insanın aklına getiremeyeceği yöntemlerle kırk yıldır bir savaş yürütüyoruz. Bunu anlayacaklarına ve bundan tarihsel dersler çıkaracaklarına, işleri güçleri kendilerini nasıl dayatacaklarını düşünmek oluyor. Eminim ki, on beş yaşındaki bir kız bile kendisini böyle görücüye çıkarmaz veya kendilerini pazara çıkarıp da satmak isteyenler bile böyle zavallı, böyle sefil olmaz. İnsan kendisini bu şekilde alay konusu eder mi?

Unutmayın ki, henüz komutanlığın yanından bile geçemiyorsunuz. İçimizdeki aydınlar da laf ebesi olmaktan öteye gitmemişlerdir. Yetmişlikler de dahil olmak üzere, aydınlanmayı doğru dürüst başaran yoktur. Aydınlanmayı gerçek anlamda biraz ben idare etmeye çalışıyorum. Özgür köylüyü de ben temsil ediyorum. Bunu anlayıp değer vereceklerine, bizi de boşa çıkarıp sözüm ona kendi aralarında eski köylü fesadına giriyor, köylü kavgasına tutuşuyorlar. Biri diğerini, diğeri de öbürünü vurur; Türk jandarması da gelip ana avrat küfreder, bir tokat birine bir tane de diğerine patlatır ve ondan sonra diktasını sürdürür. Durumunuz aynen budur. Sonuç olarak, Türk ordusu buranın hakimidir. Bunlar da sözde gerillacı komutanlardır. Birbirlerine karşı iktidar savaşı yürüteceklerine, düşmana karşı yürütsele olmaz mı? Kaldı ki, iktidar bizde değil düşmandadır. PKK şu anda iktidarda olan bir parti değildir. İktidarda olanlar, yanı başınızda Güney'de işbirlikçilik, Kuzey'de düpedüz acımasız Türk ordusudur. "Eşeğini dövmeyen semerini dövmüş" derler. Bunlar da düşmanı dövmiyorlar, ama birkaç yıldır birbirlerini boşa çıkarmak için akla hayale gelmedik oyunlar oynuyorlar. Düşman yanı başınızdadır. Güney'de de, Kuzey'de de savaştık; her ikisine karşı da ne kadar zayıf, ne kadar yetersiz olduğunuzu biliyorsunuz, çünkü bunu kendiniz yaşadınız. İktidar savaşı bunun neresinde? Hepinize, özellikle aydınlarımıza ve yöneticilerimize soruyorum: İktidar bunun neresinde?

Doğru dürüst bir mevzii savunma, doğru dürüst bir gelişme yaşama; daha sonra da "komutanlık ne oldu, kim karargahtan sorumlu?" de! Bu tür şeyleri bırakın. Düşmana karşı ne yaptınız? Ben burada savaşçı yetiştirmesem, para ve silah göndermesem, o dağlarda karnınızı doyurabilir misiniz? Siz eskiden de köylüydünüz, eskiden de aydınlar vardı, ancak KDP'nin kapısında uşak veya köle oluyordunuz. Sizi bundan başka bir şey bekliyor muydu? Büyüklerinize sorun, aydınlar Barzani'nin peşmergesi, hatta kahyası bile olamazlardı. İşte bir Sarı Baran vardı, düşkün bir bayanla kaçtı. Adamı uşaktan daha beter etmişler, hatta bir odaya atmışlar. Belki bir katiptir veya kendisine herhangi bir ayak takımı işi vermişlerdir diye düşünüyordum. Araştırdık, ancak onu da vermemişler. Bunlar sözde en üst düzeyde aydın! Köylüler içinse KDP zaten açıkça söylüyor; "bizim ayakka-

bılarımızı bile öpemezler" diyor. Yani büyükleriniz bile onların ayağını öpemeyecek kadar uşaklarındandır.

Gerçek buyken, bir Türk jandarması karşısında ne olduğunuzu söylememe hiç gerek yoktur. Bunları unutarak, "KDP radyosuna gidip öteyim" diye düşüneceksiniz. Barzani'nin yakınları köylü kadınlarına, kızlarına el koymuşlar. Neden böyle oluyor diye Barzani'ye şikayet etmişler. Barzani ise, "çok güzel, Barzani gibi bir aile veya kabilenin erkeklerinin sizin kızları elde etmesi ve adice kullanmasıyla siz yücelmiş oluyorsunuz. Daha ne istiyorsunuz" demiş. İşte bu tür şeyleri geliştiriyorlar. Bunun için nereye gittiğinizi anlayacaksınız.

İnsan kendisine karşı biraz saygılıysa, "nedir bu yaptığım" diye sorar. Onu da bırakın, bin bir emekle sizi yaşatacak bazı imkanlar veriyoruz, bunun üzerinde hesap yapıyorsunuz. İktidar olmak isteyen en azından aşiretinden, köyünden etrafına birkaç yüz kişiyi alıp örgütler. Aydın ise dil gücüyle, eğitim gücüyle bazı insanları örgüte bağlar. Siz hazır gönderdiklerimizi bile kaçırıacaksınız, ondan sonra da "biz iktidar savaşı veriyoruz" veya "ben komutanlıktan, karargahtan kolay kolay düşmem" diyeceksiniz. Eğer bu görev ve yetkiyi istiyorsanız bunun kuralı var, bunun savaşla bağlantısı var. İktidar güzel bir şeydir, ama iktidar kimden alınır? Birbirimizden iktidar alabilir miyiz? Bizim birbirimizden alacağımız bir iktidar yoktur, ancak birleşerek iktidarı alma gibi bir görevimiz vardır. Hem de çok sıkı sıkıya örgütlenerek, birbirimizi yoldaşça güçlendirerek iktidarı parça parça işbirlikçiden, faşistten koparacağız. "Kim daha etkili, kim kimin yerine geçecek, kim diğerini ucuz kullanacak, bastırarak veya yordakçılık ederek kullanacak?" gibi sözler, bir PKK militanının ağzına alamayacağı sözlerdir. Bir PKK militanının bunları aklına getirmesi bile suçtur. Ancak bu tür söylem ve düşünceler gelişmiş, hatta ortalığı silip süpürecek duruma varmıştır. Bunlar çoğunuzun yüreğine rahatlıkla kabul ettirdiği şeylerdir. Bu oldukça vahim bir durumdur.

Bunları şunun için belirtme gereği duyuyorum: Siz ne yaptığının farkında değilsiniz. Bu suça sözüm ona aydınlarımızın, sözüm ona köylü kökenli komutanlarımızın hepsi bulaşmıştır. Bunlar savaşçı gücümüzün potansiyelinin yüzde beşini bile kullanmamışlardır. Geleşme imkanlarının doğru kullanılması bir yana, bunların heba edil-

mesinin önüne bile geçememişlerdir. Köylüler bile "gidin, aldatarak PKK'den bol bol kazanabilirsiniz" diyorlar. Silahlarımızın, erzaklarımızın hırsızlıkla elimizden nasıl alındığını biliyorsunuz. Peki, gerçek buyken, siz nasıl "kim iktidar olacak, kim etkili ve yetkili olacak" diyeceksiniz? Siz elinizdeki etkiyi ve yetkiyi kaptırıyorsunuz. Önce bunu düşünmeniz gerekiyor. İktidar imkanlarını artırın, arazi kurtarıp değer biriktirin. Bu da ancak eğitimle, örgütlenmeyle ve bizzat savaşla olur. Ondan sonra da ben iktidar oldum dersiniz, o zaman iktidarın hepsi sizin olsun.

Tüm eyaletlerimize savaşçı gönderdim, silah gönderdim. Eskiden Botan'da bir çakınız var mıydı? Botan'a savaşçıları ben kazandırdım ve bu savaşçıların binlercesi şehit düştü. Siz daha yedi yaşında bir çocukken, bu mücadeleye ilk adımı biz attırdık. Verilen emeklere biraz saygılı olmalısınız. O ideoloji ve politika savaşımını Ankara'da yıllarca ölüm kalım savaşı biçiminde verdik. Kırk yıllık savaşımıyla yoğrulmuşuz, size onların ürününü aktardık. Yalnız Botan'a da değil, bütün Kürdistan'a bu ürünleri aktardık. Gerçek bu değil midir? Dersim'e, Serhat'a buradan onlarca müdahaleyi biz yapmadık mı? Bu çalışmaların hepsi bizimle başlamadı mı? Bunları inkar edip, ardından da "kim daha fazla etkili ve yetkili?" demek asla kabul edilemez. Bunları ağzınıza bile almamalısınız.

Bunların hepsi parti değerleri, halk değerleridir. Bu mücadelede binlerce şehidin kanı vardır ve bu şehitlerden her biri Kürdistan'ın bir köyündendir. Kürdistan'da toprağa düşenlerin araştırmasını yapın, bunların hepsi Kürdistan'ın ayrı bir köyündendir. Hatta içlerinde enternasyonalistler de vardır. Bunların gerçeğini görmeden, "ben buranın beyiyim, ben buranın ağasıyım" dersiniz, bunu hiç kimse kabul etmez. Kaldı ki, biz ülke savaşçısıyız, hatta enternasyonal savaşçıyız. Bunlar PKK'nin savaş ilkeleridir. Bunları unutup, "ben şu dağın ağasıyım" veya "ben komutanım" mı diyeceksiniz? İnsan böyle ilkel düşünür mü?

Her birinizin sorumluluğu altında o kadar şehit verildi. Kimdi o şehitler? Acaba komutanlarımız o şehitlerin adlarını biliyorlar mı? Biz Haki Karer'in anısına bir parti ilan ettik, Agit arkadaşın anısına Kürdistan tarihinde ilk defa gerillayı gerçekleştirdik. Tanıdığımız birkaç tane yoldaşımız için bunları yaptık. Peki, siz ne

yaptınız? Yüzlerce şehit verdiniz, ancak birisinin adını dahi bilmiyorsunuz, bunların yüreğinizde yerleri bile yoktur. Size nasıl saygılı olacağız? Siz nasıl savaş vereceksiniz? En yüce değerlerinizi unuttuktan, onların anısına saygıyı yitirdikten sonra, sizin bir canavardan farkınız kalmaz ve yarın tarih karşısında yargılanırsınız. Bu kutsal değerleri bile göz ardı edenler neden bahsedebilirler? Kaldı ki, halktan da o kadar insanın ne hale düştüğünü biliyorsunuz; birçoğunun köyleri yakıldı. Hiç bunların üzerinde düşünmeyecek, bunlara karşı görevimiz nedir demeyecek, sonra da ucuz komutanlık taslayacaksınız! Bunun ne kadar yanlış olduğu ortadadır. Onun için size, tehlikelisiniz diyorum.

Bir militanın yüreği halkı ve yoldaşlarıyla dolup taşar

Yetki, görev ve komutanlık bir tek nedenle istenilebilir? Yoldaşların ve halkın intikamını almak ve bir de görevi daha başarılı yapmak için. Bunun dışında komutanlık istemek suçtur. Kendini yaşatma, savaşçılarla oynama ve köylüleri kullanma anlayışıyla komutanlık istenmez. Eğer saf ve iyi niyetli olmasaydınız, bir hain, bir gafil olarak sizi ağır cezalandırmak gerekirdi. Çünkü savaşçının yüreği halkı ve yoldaşlarıyla dolup taşar. Parti saflarında bütün savaşçılara, aydınına da, köylüsüne de, nereden gelirse gelsin, "iktidarı ondan alayım, yerini doldurayım" diye yaklaşılmaz. Keşke birisi benim yerimi doldursa diyorum. İnsan buna bin defa şükreder. Keşke bana yardımcı olmaya ve yükümü paylaşmaya geldiler diyebilsem! İşte teoriden anlayan birisi geldi, ne mutlu bana ki, ona kavuştum diyebilsem! Aydının yanına iyi bir dağ savaşçısı, köylüsü geldi; ne mutlu bana ki, böyle bir savaşçıya kavuştum diyebilsem! İnsanlar bu temelde birbirleriyle coşarlar. Gerçek buyken, birbirini kabullenmeme geçen yıllarda yaygınca yaşanan bir durumdu. Bu nasıl bir yürektir? Ben kimseyi tek taraflı suçlamıyorum. Biri diğerini dışlıyor, diğeri öbürünü dışlıyor. Sizler bu yaklaşımlarınızla partiye ve halka en büyük zararı verdiniz. Köylülüğü teoride ve siyasette geliştirecektiniz. Köylü de çalışarak bir aydını, bir teorisyeni pratikleştirecekti. Birbirinize neden saygılı olamıyorsunuz? Tarihte her zaman bu böyle olmamış mıdır? Halk savaşçıları tümüyle böyle

değil midir? Kendinizi komutan yapmak için bu ilkeyi bozacak mısınız? Bu komutanı, bu aydını kim ciddiye alır?

En üsten en alta kadar hepinize eleştirilerim var. Köylü fesadıyla, aydın ukalalığıyla beni mi aldatacaksınız? Bu mümkün müdür? Düşmana karşı bir kedi gibi uysal, birbirinize kaşı da bu kadar bozguncu olacaksınız! Sonra da ben sizi ciddiye mi alacağım? Ben sizi yaşatmak için dünyayı zorlayacağım; siz ise hazır dağları, alanları düşmana peşkeş çekecek, ondan sonra da "iktidar savaşı verdik" diyeceksiniz. Buna kargalar bile güler. Bu biçimde hiç inandırıcı olunabilir mi?

Yoldaşlarımızla birbirimize kavuştuk, silaha kavuştuk, dağa kavuştuk diye bin defa şükredecektiniz. Yıllardır bizi insanlık dışına atan ve yaşamımızı mahveden bu düşmandan ve işbirlikçisinden intikam alma günleri geldi. Ne mutlu bize ki, sağlam bir gerilla birliğimiz oluştu diyecektiniz. Bu takımla destan yazacaktınız. Bundan daha değerli, daha mutlu bir şey olabilir mi? Unutmayın ki, toplum olarak karılardan daha beter edilmişsiniz. Gece gündüz dövüle sövüle insanlıktan çıkarılmışsınız. Ülkeyi yaşanmaz hale getiren düşman değil mi, onun işbirlikçisi değil mi? Şimdi ise intikam alacak imkanı elde ettiniz. Bundan başka ne istiyorsunuz? İnsanın gözü düşmanından başka bir şey görür mü, onun dışında başka bir şeyle ilgilenir mi? Bir yoldaş, bir savaşçı sizin için en değerli varlıktır. Bir silah sizin için en iyi araçtır. İnsan bunlarla hiç oynar mı, bunları heba eder mi? Ama size baktığımızda, çok normal bir durummuş gibi, hiçbirinizin düşmana karşı güvenilir bir taktığının ve işbirlikçiye karşı da sağlıklı bir savaşının olmadığını görüyoruz. Birbiriyle uğraşma, ahbap çavuşluk, fitne fesat, bozgunculuk bir yaşam tarzı olarak sürüp gidiyor. Derhal bu tutumlarınızı terk edeceksiniz. Bunun için, çok tehlikelisiniz, delisiniz, kendini bilmezsiniz diyorum. Hiçbir zaman bir PKK'linin 'ister en sıradan bir savaşçı, isterse adı sanı en çok duyulmuş birisi olsun' düşmana yönelmekten başka bir çaresi, bunun dışında tek bir söz söyleme hakkı ve örgütü en değerli silah olarak geliştirmekten başka bir işi olamaz.

Ben böylesi bozgunculukları hiç yapılmamış gibi farz ediyorum, yapsanız da olmamıştı diyorum. Aksi halde sizi cezalandırmak gerekir. Siz de "yaptığım normal bir işti, buna dayanarak hak hukuk

elde edeyim" diye düşünerek bunda ısrarlı olmayın. Böyle suçların karşılığı ağır cezadır. Geçmiş pratikleriniz de dahil olmak üzere, hesap vermeye çağırılırsanız, sizi hiçbir şey kurtaramaz. Böylesi yaklaşımlar yanlış ve tehlikelidir.

Savaşı isteyen, iktidarı isteyen sizsiniz. Bu da sonuna kadar hakkınızdır, bu konuda size yardımcı olayım. Ama kutsal savaş imkanlarımızla oynamayın, bunları bozmayın; tersine, katkınız olsun. Eğer birbirinizle yarışacaksanız, kim en iyisini yapar diye yarışın. Ne mutlu o yarışçıya ki, birinci sırayı almıştır. Ne mutlu o birlik komutanına ki, savaşta bir ileri adımın sahibi olmuştur. Sizden bunu bekliyoruz. En güzel olan da budur ve bu kişi iktidara yürüyebilir. Düşmanına iyi vurmasını bilen, ülkesinin topraklarında ve halkının bağrında yer etmesini iyi bilen iktidara yürür. Her alanda, ülkenin her tarafında bu konumda olanlar kendilerini tanırlar. Bu kişiler parti içi yaşama ve bir savaşçının en temel özelliklerine kesinlikle doğru yaklaşım gösterecekler, en temel görevlerini anbean gerçekleştirecekler. Örgüt silahını çok temiz tutacaklar. Bozgunculuk yaparak en değme kontranın bile yapamayacağı kadar birbirine zarar vermenin, bazı şeyleri birbirine karşı kullanmanın en tehlikeli suç olduğunu bilerek, bir daha dolaylı veya direkt asla bu durumlara düşmemeye, kimseyi düşürmemeye ve bu tutumlara fırsat vermemeye birincil sırada önem verecek, bunu iş ve görev bilecekler. Yetenekleri varsa, daha fazla eğitim ve örgütlenmeyle düşmanı vurmaya çalışacaklar. İktidar olmak istiyorlarsa, bir küçük iktidar maketini bir dağın başına, giderek dalga dalga ovaya yayacaklar, düşmanın üzerine yayacaklar.

Örgüt terbiyesini, parti terbiyesini böyle alacaksınız. Şimdiye kadar öğrendiklerinizi çöp sepetine atın. Doğru öğrenme tarzı böyledir. Bize saygınız varsa, yoğun çabalarla size anlattıklarımızı öğrenin. Her zaman böyle birini bulamazsınız. Öğrenin, tüm bunlar size gereklidir. Kendinize yazık ediyorsunuz, kişiliğinize de yazıktır. Çünkü çok zor koşullarda yaşadınız. Kendinize saygılı olmanın yolu da bu sözlere göre yaşamaktan geçer. Ondan sonra savaş tarzı rahatlıkla ele alınabilir. O da hiç çözümlenemeyecek bir sır değildir.

Nereye giderseniz oraya göre şekil alırsınız. Dağa göre, ovaya göre veya kıvıl bölgeye göre şekil almanız işten bile değildir. Üslenme, baskın, pusu gibi işler çok kolaydır. Bunlar en iyi becere-

bileceğimiz işlerdir. Bunlar yüksek teori de istemez, alışkanlıklardır. Pusu ve taktik gibi konulara su gibi akmasını bilircesine anlam ve receksiniz. Düşmanı düşürmek, dağlarda yapılabilecek en basit iştir. Şu anda gerilla savaşı için, kedinin fareyle oynaması gibi bir iştir demeniz gerekir. Buna kapasite olarak da, cesaret ve fedakarlık olarak da hazır ve uygunsunuz. O halde kendinizi neden doğru kullanamıyorsunuz? Boş işlerle uğraşacağınıza, doğru savaş işleriyle uğraşın. Eğer savaş işleriyle uğraşsaydınız, şimdi general olmuş olurdunuz. Köy fesatçılığını, birbirinizi uğraştırmayı, geri ve ilkel özelliklerde ısrar etmeyi bıraksaydınız, şimdi hepiniz gerçek bir iktidar sahibi olurdunuz. Ama mevcut mantık ve yaşam tarzıyla bu gerçekleşmez. Biraz sözden anlayın, yoksa size yazık olur.

Ben de bir köylüydüm, ama şimdi bir iktidar sahibiyim. Kırk yıldır uğraşıyorum, ama kendimi henüz adam yerine koymuyorum. Kürdistan'da benden daha etkili bir kişi yoktur, hatta dünyada bile bir numarayım, ama halen kendimi iktidar sahibi olarak değerlendirmiyorum. Sadece öfkelerimi ve umutlarımı biraz daha etkili kullanıyorum, o kadar. Gördüğünüz gibi ölçülüyüm, planlıyım. Öyle olmazsa, beni bu dünyada yirmi dört saat yaşatmazlar. Siz neden kendinizi kaybediyorsunuz? Elinize daha doğru dürüst bir savaş imkanı geçmeden, kendinizi bile doğru dürüst tanımadan, insan kendini böyle yitirir mi? Demek ki, bu deliliği bırakmanız gerekiyor.

Sizin en iyi yapabileceğiniz iş savaş işidir. Savaşın dışında beş metelik kadar bile değerinizi yoktur. Bir parça ekmeği, bir çorbayı bile bulamazsınız. Şu anda Diyarbakır merkezinde, daracık bir odada dört aile kalıyor, böyle bir odada tam otuz kişi yatıyor. Bir somun atıyorlar, yüz kişi somun daha havadayken onu kapmaya çalışıyor. Halkımızın yaşadığı gerçeklik budur. Kendinizi yanıltmanıza hiç gerek yoktur. Ekmeğin bile değerini bilmeniz gerekir. Halkımız da her gün ölüyor, hatta katlediliyor ve bu durumda açlık içinde yaşıyor. Neden gerçeklere gözünüzü kapatıyorsunuz, neden halkın yaşamına saygılı olamıyorsunuz? Bu halkın yaşamı sizin yüreğinizde neden yer etmiyor? Günde üç öğün yemek bir yana, koltuklarına bir somun alıyor ve kıran kırana koşuyorlar.

Devlet bir rapor yayınlamış, bu rapora göre nüfusun yüzde kırkı açlık sınırının altında yaşıyormuş. Yani ölüm her zaman var. Sizler

ölümü göze almakla her şeye sahip olduğunuzu söyleyemezsiniz. Bu yaşamı büyük bir mutluluk olarak değerlendireceksiniz. Kaldı ki, yalnız karınlarınız doymuyor, ideolojik ve siyasal olarak da yüceliyorsunuz. Bu da parayla pulla satın alınamaz. Bu değerlere neden şükran duygularıyla yaklaşıyorsunuz? Birisi bana güzel bir merhaba verdiğinde, bu insan bana iyi bir merhaba verdi diye dünyalar kadar sevinirim. Bana biraz desteği oldu diye kıyamete kadar onu unutmam. Bu özelliğimi bildikleri için dostlar bana çok güvenirler. Çünkü bana verilen değeri iyi takdir ederim.

Gördüğünüz gibi, sizi sıfırdan başlayıp bu düzeye kadar yetiştiriyoruz. Ancak siz halen çabalarımızı inkar ediyorsunuz. Bu yanlıştır, bu büyük bir saygısızlık ve şükran duygularından yoksunluktur, halkımızın gerçeğine ve şehitlerimize saygısızlıktır. O şehitlere ölüp gittiler diyemezsiniz, onlar taptaze bedenlerini toprağa verip kanlarını aktıtlar. Bunun kesin bir anlamı var. Madem siz komutan olmak istiyorsunuz, o halde o kanın temsilcisisiniz ve o borcu ödeyeceksiniz. Başka türlü PKK'de temsil olmaz. PKK'nin şehadetlerinin bir anlamı vardır. Ancak ona bağlı olanlar bu mücadeleyi devam ettirebilirler. Başka hesaplar mümkün değildir. Kaldı ki mantiken, ahlaken, manen ve siyasal olarak da bu mümkün değildir. İşte gerçekler böyledir. Ben bu gerçekleri ifade ediyorum. Ancak bizimkiler başka telden çalışıyorlar. Artık bunu bırakacaksınız.

Bu öyle hizip savaşı da, iktidar savaşı da değildir. Buna hizip savaşı bile denmez, bunun adı düşmanın 'iti ite kırdırma' kanunudur. Size açıkça belirteyim, iktidar ve hizip savaşımı bu değildir. Eğer bu olsaydı, buna saygılı olurudum. Bu basit bir düşman oyunudur, siz de bunun farkında olmadığınız için bunu oynuyorsunuz. Bunlar basit ve ilkel güdülerin tatminidir. İktidar adına gidip nerede ne yapacağınızın kavgasını yürütüyorsunuz. İktidar adına hiç böyle savaşılır mı? Bu konulara anlam verecek, gerçek emellerinize ve özlemlerine uygun bir çizgi izleyeceksiniz. Bu da parti çizgisidir.

Bizim işimiz gücümüz savaşçılıktır. Karnımızı doyurmak için bile savaştan başka bir çaremiz yoktur. Savaş, şu anda Kürdistan'da tek üretim tarzıdır. Kürdistan'da ekmek bulmak isteyenler bile savaşmasını bilmek zorundadır. Gerçek böyledir. Devletin son raporunda, "halkın yüzde kırkı açlık sınırının altındadır" deniliyor.

Bu durumda karnını doyurmak için bile olsa, tek üretim tarzı savaştır. Çünkü özel savaş her şeye el koymuştur. Özel savaş, varolan bütün yaşam olanaklarını gasp etme savaşımıdır ve bu fiilen yürütölmektedir. Onun karşısında siz de kendinizi doyurmak istiyorsanız, özel savaşa karşı savaşınızı vereceksiniz. Demek ki, yürüttüğümüz bu savaş, önce karnımızı doyurma savaşımıdır ve bu da önemlidir. İnkarcı olmayın. Bizim için başka bir meslek yoktur. Saflarımıza gelen gençlerin çoğu açlıktan ötürü gelmişlerdir. Düzen bunları doyurmuyor, o zaman ekmek için savaştığımızı unutmayacağız, ekmeğe yüksek anlam biçeceğiz. Ekmeği asla hor görmeyin, önemlidir. Ben halen bütün yemeklerin sonunda bir parça ekmek yemeye bayılırım. Çünkü o ekmek kutsaldır. Halen savaşı onun için yürütüyoruz. Ekmek anlayışı böyle olacak. "Ekmek kutsaldır ve biz onun için savaşıyoruz" diyeceksiniz. Bu ülkede de binyıllardan beri kutsal buğday savaşı verilmiştir. Ekmek, buğday ekmeği çok değerlidir. İnsanlık ekmeği ilk önce burada yemiş; ekmek için, buğday ekmeği için savaşmıştır. Ondan sonra siyaset, hak, hukuk, şeref, onur, kültür gibi ne kadar insani etkinlik varsa, onlar için savaşılmıştır.

Savaş felsefemiz çok köklü olmalıdır. Kaldı ki çok dövölmüşüz; dövölmemiş tek yanımız kalmamıştır, hakarete uğramamış tek bir kişimiz yoktur. Demek ki, bu hakarete ve uğursuzluğa karşı bir savaş yürüteceksiniz. Başka türlü kendimize nasıl insan diyeceğiz? Maneviyatımız, moralimiz yerle bir edilmiştir. Bunun için moral savaşı, maneviyat savaşı, şeref savaşı vereceğiz. Bütün bunları verdikten sonra da özgür toprak savaşı vereceğiz. Ondan sonra eğer mümkünse daha da fazla siyasal iktidar savaşı vereceğiz. Bütün bunlar savaştır. Komutan, bütün bu savaşları en iyi bilen ve yürüten kişidir. En önemlisi de, düşmanını tanır ve onu yerle bir etmesini bilir. Biri hileyle, zorla, bütün savaş yöntemleriyle düşmanı geriletmi, işte o komutandır. Bunun dışında hareket eden komutan, yanlış yapıyor demektir ve kimse ona komutan diyemez, ben de diyemiyorum.

Düşmana biraz zarar verdiğim için halk bana bir şeyler söylüyor, ben de olabilir diyorum. Bu kadar iş yapıyorum, herkes canı gönölden kabul ediyor; ancak ben halen kendime yediremiyorum, ne Başkanı diyorum! Sadece halkın morali bozulmasın diye kabul

başkanlığı ediyorum. Gerçek budur. Kendimi neden aldatayım. Halk ve sizler istiyorsunuz diye kabul ediyorum. Size güç veriyorum, moral veriyorum, ama bu da beni zorluyor.

Bu açıdan savaş, hava teneffüs eder ve su içer gibi bir meslek olmalıdır. Bir takımla destan yaratmaya ahdetmelisiniz. Elli kişilik bir bölük, örneğin Botan gibi bir alan için yeter de artar bile demelisiniz. Gerilla savaşımını vermek için gözünüzü buna dıkeceksiniz. Hepinizin bir andı, bir sözü olacaksa, bu "ben bir bölüklük gerilla gücüyle ne destanlar yazılacağını gösteririm" deme biçiminde olmalıdır. Görev talebi, böyle bir güçle, düşman nasıl düşürölür temelinde olmalıdır. Oysa bizim komutanlarımız hazır gücü bile çürütüyor veya kaçırıyorlar. Böyle savaşçılık, böyle komutanlık olur mu? Bu suçtur. Bir komutanlık istediniz mi, vereceğiniz söz bu temelde olmalıdır. Onu da başaramazsanız, "ben kendimi yaşatmam" diyeceksiniz. Böyle diyenlere başkomutanlık bile açıktır. Yeter ki, bu ülkede öyle bir kişi çıksın. Ama bir kişi, verdiğimiz hazır imkanları bile kullanmasını bilemez, bin bir emekle verdiğimiz savaş gücünü doğru değerlendiremez, yetkisini hiç anlamazsa, o zaman çingene paşası bile olamaz; o ancak kontra başı olur, nitekim oluyorlar da. Biz bu durumlara fırsat veremeyiz.

Tekrar vurguluyorum: 1980'lerde de, Hilvan-Siverek olayında da böyle düşünüyordum; Botan'a gidişte de, Behdınan'a gidişte de aynı düşüncemi koruyorum. Özlü bir PKK'lıyseniz, şimdiye kadar gösterdiğiniz yanlışlıklar ve yetmezlikleri olmamış farz edin, doğrusu benim gösterdiğim gibidir. Böyle PKK'lileşen, savaştan böyle anlayan birisi hangi dağa, hangi bölgeye girerse girsın, o mükemmel bir gerillacıdır. Bu iddiamı koruyorum, ama siz buna uymuyorsunuz. Sonuçları da ortadadır. Ne hale düştüğünüz, nasıl kaybettiğiniz ortadadır.

Doğru her zaman doğrudur, yüzyıl geçse de doğrudur. Bu halk ancak bir gerilla savaşıyla kurtulabilir. Bu şimdi de doğrudur, yüzyıl sonra da doğru olacaktır. Gerilla savaşı elli yıl önce de yapılsaydı başarılırdı, ama şimdi bu şans size düşüyor. Bu şans kurtuluş için değerlendireceksiniz. Siz bundan başka bir işe yaramaz, ekmek bile bulamazsınız. Sizi bekleyen, düşmanın çok kötü bir işkencesi ve katliamıdır. Ancak bunu önlemenin imkanı elinizdedir ve müthiş

savaşarak bunu önleyebilirsiniz.

Hiç kimse yanlış hesap yapmasın ve yaptırmaya fırsat vermesin. Değerlerin kıymetini amansız bilmek, değerlerle oynayanların karşısında yalnız dağlarda değil her yerde karşı durmak önemlidir. Çünkü bunun dışında insan olmamız, hatta karnımızı doyurmamız bile mümkün değildir. Neden gerçekçi olmayacağız? Gerçekçi olmayanlar, savaşın kıymetini ve savaşın yaratacağı değerleri bilemezler. Onun için savaşçı, en gerçekçi insandır. Biz, bir ekmek kavgasını olduğı kadar, bir şeref kavgasını da en iyi bilen insana gerillacı ve savaşçı deriz ve sizler de bunu esas alacaksınız. Örneğın bir keçi bile dağda kendini nasıl koruyacağını iyi bilir. Bir yılan nasıl ısıracağını mili milimine hesaplar, nasıl süzölüp avını en daracık yerde vuracağını iyi bilir. Bir yırtıcı hayvanı bile gözlesiniz, her gün elli tane savaş kuralını öğrenirsiniz. Bu duruşunuzu anormal buluyorum. Bunun nedeni de yaşamınızdır. Yanlış tarzınız ve düşmanın sizi oyuna getirmesine adeta boyun eğmeniz dışında savaşı geliştirememenin hiçbir izahı olamaz. Doğru tarzı esas alırsanız, düşman karşınızda dayanamaz. Düşman, karşınıza yüz bin kişilik bir orduyu da çıkarsa, o ordu ve onun özel savaşı kendi başına bela olur. Yüz bin kişilik orduya, bin gerilla bile fazladır. Gerilla bir yıl yıpratma savaşını sürdürsün, o ordu düşmanın başına bela olur. Bunu tüm halk savaşları teorisi söylüyor. Biz neden bunu uygulamayacağız?

Düzenli ordusunun niceliğı ve niteliğı her zaman düşmanın başına beladır. Düzenli ordularda sayı zaaftır. Eğer gerillayı tüm incelikleriyle uygularsanız, teknik bile zaaf durumuna dönüştürülebilir. Gerilla için sayı azlığı zaaf değildir, hatta avantaj durumuna yükseltilebilir. Gerillanın tekniğı bir zaaf değildir; çünkü hafif silah bir tanktan daha etkilidir, tabii gerektiğı gibi kullanırsanız bu böyledir. Ancak tanka hedef olur, tank pususuna düşerseniz, kötü bir savaşçı olduğunuz ortaya çıkar. Düşman tankı yılmış olabilir, ama tankla dağları döve döve sadece mermi tüketeceğı ve sadece benzin harcayacağı açıktır. Uçaklar için de aynı şey söylenebilir. Keza bütün o toplar için de aynı şeyleri söyleyebiliriz. Ama gerillanın inceliklerini uygulayacak, gizlilik, yer altı çalışmaları gibi bilinen her türlü mücadele yöntemlerini hayata geçireceksiniz.

Demek ki, bunları yapsanız, sayı da, teknik de düşmanın başına

bela olur. Sizin sayınız azdır, teknik hafifliği de avantajdır. Gerillanın özü budur. Bugüne kadar bu tarz bir savaşı neden uygulayamadınız? İşte sizin sorunuz budur. Bunun dışında yaşama ve bir savaşta başarıma imkanı yoktur. Kendi savaş tarzınıza bakın: Tanka, uçağa, topa hedef olmuş ve bol bol mayına basmışsınızdır. Bunlar da gerilla savaşıyla çelişen yanlışlıklara düşmenin sonucudur. İlkel bir yaratık, bir çoban, acemi bir köylü, bir eşkıya bile bu hataları yapmaz, ama siz yaptınız. Çünkü kafanız karışık ve savaştan başka şeylerle ilgileniyordunuz. Bütün bu konularda biraz akıllı olun. Bu kadar bilinç kazanmış kişilersiniz. Neden gerçekçi olmuyorsunuz?

Mao, Çin dağlarına çıkarken dört tane kitap okumuştur. Castro gerillaya başladığında birkaç kitap ya okumuştur ya okumamıştı. Şu anda hepiniz bir Mao kadar, bir Castro kadar bilinç almışsınız. Fakat sizde olmayan şey tutarlı bir yurtseverlik, doğru bir örgütçülük, hatta doğru bir insanı yaklaşımdır. Ben buna da en hafif deyişle delilik, zıvalık ve kendini bilmezlik diyorum. Siz bu yüzden kaybediyorsunuz.

Uğraştığınız savaş biçimleriyle orduya ve birbirinize çok zarar verdiniz. Bu yüzden gerillayı, savaşı geliştiremediniz. Çok yanlış yaşam ve savaş tarzından dolayı silahını, lojistiğini ve yoldaşını kaptıran, savaşı geliştirebilir mi? Bütün komutanlarımızın ne halde olduğunu düşünün: Bunlar savaşı geliştirebilirler mi? O zaman samimi bir özeleştiriyi bize karşı değil, kendi vicdanınıza karşı yapın ve bir kararlılık sözünü kendiniz için verin. Çünkü başka türlü ekmeği bile kurtaramazsınız.

Bana bakmayın. Sıkıldınız mı yanıma geliyorsunuz ve genelde benden güç alarak yaşıyorsunuz. Ama benim hiçbir güvencem yoktur, yurtdışındayım. Her gün üzerimde hesaplar yapılıyor ve yarın ne olacağım belli değildir. Bu yüzden kendinize güvenin. Benim bu kadar yaşamamı bile kendiniz için, hatta başarı için on kat fazla bulun. Gerisini siz tamamlayacaksınız. Doğrusu da budur. Eğer ciddi bir savaşa niyetiniz varsa, gerçekten biraz yurtseverlik savaşı vermek istiyorsanız, gerçekten antifaşistseniz, bunu böyle yapmak durumundasınız. Onun için şimdiye kadar sözüm ona yaşam adına yaptıklarınızın üzerine bir kırmızı çizgi çizin ve sonuna

kadar onları aşarak doğruya ulaşın. O zaman belki yaşarsınız; ama savaşıyor yaşarsınız, başarak yaşarsınız.

Size değer veriyorum. Görüyorsunuz, son nefesime kadar gücümü de kullanıyorum. Tüm bunları biraz daha onurlu ve namuslu yaşayabilmek için, bir savaşıma anlam veresiniz diye yapıyorum. Bu büyük hata ve yanlışlıklardan arınıp, özlemlerinize ve umutlarınıza anlam veresiniz, onun gereklerini yerine getiresiniz diye yapıyorum. Başka türlü yaşam haramdır. Başka türlü biz en büyük namussuzlar oluruz. O zaman kendimi olduğu gibi sizleri de adam yerine koymam. Bu savaşı başarıyla vermedikçe, hiç kimse alnı ak, başı dik yürüyemez. Bu kadar başarısızlıktan, bu kadar gerilik olduktan sonra, birbirimizin yüzüne nasıl bakacağız? Boş lafçılar gibi birbirimizi nasıl dinleyebiliriz? Kendimi büyük bir insansever olarak yetiştirdiğim için sizleri dinliyorum. Oysa başka birisi olsa, sizi ilk etapta yerle bir eder. Ülkesinde, kendi savaşımında böyle yanlışlıklar yapanı kimse affetmez. Ben ise bunu saflığınız ve biraz da düşmanın oyunlarına bağılıyorum. Mutlaka sonuç çıkarın ve kendinizi kesinlikle düzeltin. Savaş ve mücadele için hangi alan olursa olsun, her taraf değerlidir. Bizim sahamız da değerlidir, çünkü ben de savaşıyorum.

Bu temelde hizmet etmeye varız. Birçok yaşam ve savaş ihtiyacınızı karşılıyor. Ama tekrar vurgulayayım: Bir parça ekmek uğruna yıllarımızı savaşıyor nasıl geçirdiğimizi göz önüne getirin. Hiç olmazsa bu temelde biraz saygınız olsun. Bu en sonunda sizi de adam eder, şerefli ve onurlu bir kişilik, bir kimlik sahibi yapar. Tekrardan "anlayamadım, gereklerini yerine getiremedim" demeyin. Bunu hiç söylemeyin ve karşınızda böyle durmayın. Nereye giderseniz gidin, ama bu saflarda bu temelde durmayın.

Siz bir sınıf, bir hizip savaşçısı değilsiniz. Hepiniz yoksul insanlarsınız. Hepiniz ancak birleşerek yaşamı örgütleyebilir ve savaşabilirsiniz. Bunun dışında hiçbir silahımız yoktur. O açıdan, kendinize saygılı olmayı da bilmelisiniz. Gerisi kolaydır. Gerisini benden kırk kat daha iyi yaparsınız. Her tür savaş biçimini, gerilla tarzının bütün inceliklerini benden daha iyi sağlayabileceğinize inanıyorum. Eskiden de inancım buydu, şimdi de bu olduğunu belirtiyorum.

2 Mart 1996

Şeref onur ve hukukun kaynağında başarı yatar

Sorununuzu düşmanla halletmekten önce, kendi kendinizle halletmeniz gerekir. Açık cephedeki düşmanı yenebilmek için, öncelikle sizi düşmandan daha beter hale getiren, inanılması ve tanımlanması güç olan bu yaşam yaklaşımlarınızı çözmeniz gerekir. Özellikle parti, örgüt ve savaş yaklaşımlarınızı kesinlikle gözden geçirmeli ve samimi bir itirafta bulunmalısınız. "Biz neyiz, kimiz, ne yaptık, niçin böyle yaptık, doğrusu neydi, nasıl yapacaktık, neden yapamadık?" biçiminde samimi bir vicdan muhasebesini yapmalısınız. Bu konuda örgüt istediği, parti ağırlığını koyduğu veya Önderliğe kendini biraz kabul ettirebilmek için ucuz bir özeleştirme yapmak gerekir biçiminde kendini kandıran havalara girmeyin. Kaldı ki, bununla ne kendinizi saklayabilir ne de esas amaca bir adım yaklaşabilirsiniz. Artık bu sahteliği aşmanız gerekiyor. Kendinize inanılmaz bir yaklaşımınız var. Hatalarını gizlemek, örtbas etmek ve bile bile ölüme gidecek özelliklerde ısrar etmek; dağıtmaya ve bozgunculuğa götüren tarzı bir türlü bırakmamak, büyüklüğü ve onun saygısını görememek, hep kendini kandırma yaklaşımlarınız oluyor. İşte buna kötü alışkanlık diyoruz ve kökeni de gider düşmana kadar uzanır.

Ben şunu çok açıkça söyledim: Bu kişiliğinizin affedilecek hiçbir yanı yoktur. Sizi bu halinizle hiç kimse, politika arenasına ve yüce askerlik sanatına sokmak bir yana, köy cemaatlerimize bile almaz. Kendinize gelin. Bana dayanarak, benim itibarımı kötüye kullanarak,

beni de tanınmaz hale getirerek düşman karşısında zayıf düşürdünüz. Böyle yiğit geçinerek adam olunamaz. Benim bir damla kanınız için gösterdiğim bu büyük çabayı, acaba siz yüce emeklerimiz için gösterebiliyor musunuz? Bu konuda zerre kadar saygılı olmayı aklınıza getirebiliyor musunuz?

Bitmiş tükenmiş kişiliklerinize, utanmaz ve sıkılmaz bütün davranışlarla PKK'yi zorluyorsunuz. PKK bir ideolojidir, PKK bir savaştır. Bunun hiçbir temel hususunu göz önüne getirmeden kullana kullana bitirmek olmaz. Bunu durduracaksınız. Size büyük hizmet sunuyoruz, güvenliğinizi sağlıyoruz, yedirip içiriyoruz. Ama size düşen samimi öğrenebilmek, kendini gözden geçirip adam etmektir. Bundan niye alınacaksınız, bundan neden kaçacaksınız? Düşmanı karşısında bir şey yapamayanı, yaşam karşısında bir değeri olmayanı kim ne yapar, o kişinin kaç paralık değeri vardır? İlkeliğe ve her türlü edepsizliğe vurarak, kendi kendini kandırarak yaşamı ahıra çevirmek neyi ifade eder?

Benim görebildiğim kadarıyla düzenin disipline edemediği veya düzende dikiş tutturamayan kişiliğiniz, kaçıp kendini PKK içine atıyor. Bütün kendini bilmezlikleri PKK'de gönlünce yaşamak istiyor. Düzenin bile fırsat vermediği kişilik, PKK'de sonuç almak istiyor. Bu oldukça tehlikeli bir durumdur. Buna hiç hakkınız yoktur. Siz canınızı pazara atmışsınız, bu en kötü bir biçimde kendini pazarlamadır. Sizler, "ne zaman ölürsem öleyim, ama keyfimce bir günü yaşasam bana yeter" diyorsunuz. Parti içindeki taktiğiniz budur ve bu da çok kötü bir taktiktir. PKK'yi böyle ele almak, PKK'yi böyle değerlendirmek, ona yapılabilecek en büyük kötülüktür. PKK büyük terbiye yeridir, saygının geliştiği yerdir, insanımızın kendisini bulduğu yerdir. PKK'yi böyle bir çerçeve olarak, böyle bir yaşam alanı olarak, yaşamın yeniden üretildiği bir okul olarak göreceksiniz.

Bazılarınız parti ölçülerini çok zorluyor. Yıllardır bazı şeyleri alışkanlık haline getirmişsiniz. Ancak böyle olmuyor, bu biçimde kabul göremiyorsunuz. PKK, eskilerin deyimiyle bir evliyalar örgütüdür ve öyle olması gerekir. Buna ulaşamayan münafık ilan edilir. Sizin bütün silahınız delilik silahıdır, hastalık silahıdır. Bayılma numarası yaparsınız, iş olur biter. Siz devrimin baygınlarısınız.

Nasıl zayıf kadınlar bir olay karşısında hemen baygınlık geçirirlerse, sizin durumunuz da aynen böyledir. Partiye gelen bayılıyor, şoke oluyor. Elinizden başka türlü bir şey gelmiyor. Bunları görüp, PKK'nin nasıl bir örgüt olduğunu anlamalısınız. Gördüğünüz gibi, parti öyle kolay kolay baygına, düşküne ve hastaya ilgi göstermez ve yer vermez. Aklınızı başınıza alın. PKK iddialı bir örgüttür. PKK, emperyalizmi bu kadar titreten bir örgüttür. Siz kim oluyorsunuz da onunla oynayacaksınız? PKK'nin şerefini, onurunu da ucuzca kendinize mal edemezsiniz. Biz kimseyi zorla savaştırmıyoruz, zorla parti içinde tutmuyoruz. Ama değerlerimizi çiğneyen, ayaklara düşüren bir kişiyi affetme ve onu görmezlikten gelme gibi bir gerçeğimiz de yoktur. Bunu iliklerinize kadar hissedecek ve aklınızı başınıza alacaksınız.

Sizler partiyi bir aile örgütü gibi, adeta babanızın malıymış gibi görüyorsunuz. Gerçek öyle değildir, bunun tam tersi söz konusudur. PKK, aileciliğe, aşiretçiliğe, her türlü feodal otorite anlayışlarına, hatta en önemlisi de her türlü köleliğe karşı büyük bir özgürlük hareketidir; büyük ulusal birlik kadar, insanlığa doğru yaklaşım hareketidir. Özellikle bu hareketin Önderlik gerçeğini kendi keyfinizce kullanamazsınız. En çok yaptığınız iş, Önderlik gerçeğini kötü kullanmaktır. Bu dünyada en az kullanılacak bir gerçeklik varsa, o da bizim Kürdistan'da yükselttiğimiz önderliktir. Önderlik gerçeği inanılmaz ölçüde bilinçlidir ve kişiyi tanır. Kabadayıların tarzıyla gösterdiğiniz yaklaşımların hepsini size çok açıkça söyledim. Benim kavga tarzım olağanüstüdür. Hiç olmazsa düşman kadar buna saygınız olmalıdır.

PKK'ye geldiğinizde benim sizde gördüğüm, asgari toplumsal kurallar karşısında delilerin bir araya gelmesi gibi sevdalıları, baygınları ve her tür bozguncuları oynamanızdır. Bu durumda dogmatikler, lafazanlar ve toplumsal köleler kendini göstermeye başlıyor. PKK bu değildir. Benim gerçekliğim bilinmektedir. Dünyanın en çok hesaplayarak, ölçerek adım atan kişisiyim. İnanılmaz bir hassasiyetle adımlarımı hazırlayıp atarım. Utanmadan, Önderliği kullanacağınızı söylüyorsunuz. Buna hiç inanıyor musunuz? Bu kadar köylü kurnazı ve ukalanın olduğu bir ülkede, Önderliği kullanmak mümkün olsaydı onlar kullanırlardı. Bu işi başarsaydı onlar başarılılardı.

Gençsiniz, rahatlıkla düzenin sizi bulaştırdığı çirkinliklerden arınabilirsiniz. En önemlisi de zayıf, güçsüz, pek bir şeye yaramaz, bir anlam ifade etmez ve iş beceremez kişiliğe son vereceksiniz. Bundan daha değerli ne olabilir? Yaşamın yolunu sonuna kadar araladık. Bunun için insan şerefli yürümekten daha başka ne isteyebilir? İddia ediyoruz ki, biz kaybettirilen tüm değerlerimizi bulmanın yolunu açtık, onun imkanlarını sunduk. Bundan başka ne istiyorsunuz? "Bir kez daha bozacağız" diyorsunuz. Peki, siz kontra mısınız? "Keyfimize göre, günlük ihtiyaçlarımıza göre kullanacağız" diyorsunuz. Siz basit bir köylü müsünüz? Yüce siyasal amaçlarınız var, ulusal amaçlarınız var. İnsan örgütü hiç böyle zorlar mı? Savaş örgütü böyle kullanılır mı? Onun için kendinizi defalarca gözden geçirin, kendinizi yoklayın, elekten geçirin. Neyin altta neyin üstte kaldığını, kişiliğinizde ne kadar kabalığın kaldığını, ne kadar özümsemiş değerler biriktiğini açığa çıkarın. Bu konuda özeleştiri veya samimi itiraf gereklidir. Kesinlikle bunu sağlamalısınız.

İtirafnamelerinizi yazın. Kendinizi günah keçisine dönüştürün demiyorum, ama samimi olun. Gerçekten ne kadar günahınız varsa, omzunuzda ne kadar iblis varsa, bu hepsini açığa çıkarıcı bir itiraf olmalıdır. Rahatlayacaksınız, hiç korkmayın. Din de bunu söyler, peygamberler bile bunu söylerler. Toplumlar başka türlü ıslah olmaz. Ben bir ömür değil, bir gün, bir an bile kendimi temiz kılmadan, şerefe, onura ve özgürlüğe sahip olmadan bir adımımı bile atmam. O saatten, o andan korkarım; tam temizsem, tam layıksam o adımı atarım. Ama siz bir ömrü batırmış gidiyorsunuz ve bu umurunuzda bile değildir. Bu ömrün sağlam düşüncesi olamaz. Onun için aranızda sağlam ve büyük kişilikler gelişmiyor. Ancak şimdi bunun için yol açıldı, kendinizi samimi bir gözden geçirmeye doğruya adım atabilirsiniz. Sloganlara sığınmaya, taklide ve ucuz müminliğe hiç gerek yoktur. İmanlı, bilinçli bir PKK'li olmak işten bile değildir. Hiç kimsenin münafıklık yaparak PKK'yi bozacak gücü de yoktur.

Samimi bir katılım, önce vicdanına karşı hesap veren bir yaklaşım ve özgür kişilikle sağlanan bir parti yürüyüşü kesinlikle sizin için en değerlisidir. Bize çok saygılı olmak istiyorsunuz. Gerçekten bunu görmemek mümkün değildir, ama bunu hiç beceremiyorsunuz. Size kendinizi zorlayıp sıkın demiyorum. Kendinizi göstermelik

davranışlarla öldürmeyin. Benim istediğim daha basit, daha az yorucu ve daha az fedakarlık isteyen, ama daha akıllı, daha iyi teşhis eden, işin gereklerini samimi olarak yapan ve bundan taviz vermeyen bir kişiliktir. Eğer güçsüzsünüz görev üslenmeyin. Özellikle komuta görevlerine yaklaşırken geçmişteki gibi yapmayın. İnançınız, intikamınız ve aşkınız sonuna kadar olmalıdır. Sırf keyfi bir takım tutumunuz oldu diye veya örgüte karşı mahcup olmamak için, olmadığınızı halde hazır olduğunuzu söylemeyin, yoksa çok zorlanacaksınız. Mecburiyet karşısında ve bir basit feodal namusu korumak uğruna tarihi görevler istenemez. Bu büyük bir yanılgıdır. Özellikle bundan sonraki görev isteminizi doğru bir çerçevede değerlendireceksiniz. Gerçekten yapabileceğiniz işleri, hakkını tam verebileceğinize emin olduğunuzda talep edin. Görevi kesin bir kararlılıkla isteyin. Bazı keyfi tutumlarınızı kurtarmak için ya da örgütün disiplini gereğidir deyip, içten olmayan ve gücünüzü aşan tutumlar içinde kalmanız doğru değildir. Size yazık olur.

İnsan olma iddianız, yaşama ve kendinize saygınız varsa, şereften ve gururdan bahsedebiliyorsanız, kendinizi ölümüne başarmaya hazırlayacaksınız. Düşman karşısında bir değer ifade etmeyen, başarmayan kişiliği ayaklarınızın altında çiğneyip geçeceksiniz. Düşman karşısında bir şey yapamayan kişi, benim için en aşağılık kişiliktir. Böyle birinin ölmesi kalmasından daha iyidir. Hele partide bunu temsil eden daha da beter bir kişiliktir ve affedilemez.

Şerefın, onurun, hakkın ve hukukun kaynağında başarı yatar. Bu devrimse devrimde başarı, partiyse örgütlenmede ve eyleminde başarı yatar. Başka tür hak ve hukuk olmaz. Hak, başarabildiğin kadardır. Örneğin PKK'nın hakkı, savaşta başarması kadardır. Üyesinin de hakkı başarabildiği kadardır; görevi ise eğitimi, örgütlenmeyi ve eylemi başarmaktır. Bir parti üyesi sonuna kadar hakkına sahip çıkmalı ve emeklerini çiğnetmemelidir. Kaldı ki, söz konusu olan yalnız onun emeği değil, kolektif bir emektir. Hiç kimse bireysel emekle hiçbir şeye sahip değildir, ben bile sahip olamam. Hepimiz kolektif emek içinde bir parçayız. İşte militan, bütün bunları çok iyi gören ve böyle bir partili gibi yaşamayı gerçekleştiren kişidir. Bir samimiyetiniz ve özünüz varsa, bu da sonuna kadar olmalıdır. Bu konuda size güvenebilmeliyiz.

Yıllardır sözler veriliyor, eleştiriler yapılıyor, ancak gidip pratikte tersini geliştiriyorlar. O büyük özgürlük savaşçılarına hasret kaldık. "Yoldaş, ben de bir şeyler yaptım, kolay ölmedim ve güzel yaşadım; çirkinliğin, düşmanın ve kendini bilmezin üzerine yürüdüm, şu işi başardım" diyen bir kişi çıkmadı. Hepsi laf ebesi, hepsi baygın, içine kapanmış, yaşamla alakası kalmamış, deli veya şikayetçi. Devrim bu değildir. Ben buna inanmıyorum. Koşullar ne kadar zor olursa olsun, devrim kesinlikle güçlendiren bir olaydır. Siz tersini iddia ediyorsunuz; "Devrim kişiyi küçeleştirir, tıkatır, ağlamaklı kılar" diyorsunuz. Yalnız bu, düşmanı konuşturmadır. Hiçbir devrim böyle değildir. Kaldı ki, bizim devrimimiz de böyle değildir. Halkımız bütün zorluklara rağmen mükemmel direniyor. Bunu inkar mı edeceksiniz?

Kadınlarımız Almanya'da müthiş bir yürüyüş yapmışlar. Alman emniyetinden birisi "en gözü kara kadınlar" diyor. Düşünün: Kürt kadını daha düne kadar kendi köyünde, kendi mahallesinde evinin eşliğinden bir adım atmaya veya iki kelimeyi konuşmaya bile güç yetiremezdi. Şimdi Bonn gibi en gelişmiş bir merkezde, onları bile hayrete düşürecek kadar direngenlik sergiliyor. Bu, kesinlikle partinin ve Önderliğin verdiği ruhla mümkün olmuştur. Kaçırılmış, göçertilmiş ve iradesi kırılmış kadının yaptığı bu direngenliği neyle izah edeceksiniz? Bir de 'PKK saldırganları' deniliyor. Bu, PKK'nin gücünü gösterir. Her tarafta bu ve buna benzer direnişler vardır. Halkın genelde bu konumu yakaladığını söyleyebiliriz.

Sizin rolünüz ise daha da değişiktir. Sizler öncüsünüz. İdeolojik öncülük, politik öncülük ve örgütsel öncülükte direnme ve sonuna kadar başarı kadronun esas görevidir. PKK'yi başka türlü değerlendirebilir misiniz? Eğer PKK'yi başka türlü değerlendirerseniz, klasik kadınlardan daha beter olursunuz. Bu halinizle hiç kimse size saygılı olmayacağı gibi, size tekme atarlar. Dünün ağlayan kadını, Almanları bile ürkütecek, en azından "bunlar da kim?" dedirtecek kadar korkutuyorsa, PKK kadrosu bunun bin misli kadar güçlü olmak zorundadır. Eğer hakiki PKK kadrosu olma konusunda iddialıysanız, bunları anlayacaksınız. Halktan insanlar bile direnişte bu kadar gerçekçilerse, sizin daha fazla gerçekçi olmanız gerekir. Sizleri çok tehlikeli buluyorum. Halkımız böylesi bir gelişme

sağlarken sizin en yaramaz ailecilik ve ahabap çavuşluk gibi ne kadar hastalık varsa onu sergilemeniz hoşunuza gidiyor. En tehlikelisi de budur. En azından halkımızın saygı ve bağlılık düzeyini temsil etmelisiniz. Öncü olmanız size güç vermektedir. Siz de bunu örgütü tanınamama, örgütü zayıflatma aracı gibi kullanamazsınız. Bu gücü kendi bireyselliğinize kurban etmek için kullanamazsınız. Ayrıca buna gücünüz de yoktur.

Her devrimde görüldüğü gibi, bitmiş sınıfların kişiliğini sergilemek istiyorsunuz. Sınıfınız bitmiştir. Kaldı ki, siz ne yapabilirsiniz? PKK'nin sınıf esasını, sosyal esasını anlayacaksınız. Haddinizi bileceksiniz. Bunun önemini tüm dünyaya öğretirken, size mi öğretmeyeceğiz? PKK içerisinde böyle birçok derebeyi, lümpen, kendini bilmez kişilikler var. Ama bunlar en çürük kesimdir. Eğer bu kesimleri bir çırpıda yıkmıyorsak, bunun nedenleri vardır. Bundan çıkarmanız gereken sonuç, PKK'nin çok ciddi bir örgüt olduğu, onun nizamına ve ahlakına uymanın kesinlikle gerekliliğidir. Hem de bunu öyle zoraki değil, canı gönülden yapmak gerekir. PKK'de öncü başka türlü olamaz. Sizden istenilen de budur. Bunun dışında bir yığıtlık de mümkün değildir.

En az oyun oynanacak ve demagogluk yapılacak yer PKK'dir. Bu tür şeyler her yerde olabilir, ama PKK'de olmaz. Şu anda PKK dünyadaki en disiplinli, en özlü öncü örgütlerdendir. PKK, hem muhtevası çok zengin hem de nizamı çok güçlü bir olaydır. Eğer bu böyleyse, o zaman bununla kendinizi bütünleştirirken, 'eskiden Kuran'a ve silaha yemin ederlerdi, bizim için böyle yeminlere de gerek yoktur, bunlar şeklidir' her anınızı bir yemin gibi değerlendireceksiniz. Başka türlü insanlık için öncü olunamaz, büyük insanlık yaşam bulamaz.

İddialıyız. Biz kolay ve çok basit amaçlar için savaşıyoruz. Aslında kendi savaşımınızın anlamını bilseydiniz müthiş olurdunuz. Sizin en önemli çelişkiniz, henüz niçin savaştığımızın bilincine ulaşmayışınızdır. Bunu itiraf etmelisiniz. Örgüt nedeniyle neden bu kadar zorluklara katlandınız? Bunu doğru anlamak yerine, "bizi zora sokan örgütten biz de intikam alıriz" diyerek karşılık veriyorsunuz. Bu, köylü intikamcılığıdır, düşmanın 'böl yönet' politikasıdır. Örgüt sizi zora sokarken, kutsal amaçlar için zora soktu. Bunu anlayacaksınız.

Örgüt, bitirilmiş kişiliğinize anlam vermek için sizi zora sokmaz. Saflarımıza geldiğinizde neyiniz kalmıştı? Hiçbir insani değeriniz kalmamıştı. Ayak basacak bir özgür toprak parçanız var mıydı? Olmadığına göre, örgütün zorluklarına canı gönülden katlanmak, ama bunun nedenlerini de öğrenmek gerekiyor. Yaşadığınız bu zorluklar sizi öğrenmeye mecbur bırakıyor.

Neden bu kadar zorlandınız? Demek ki, bunun önemli nedenleri var. Yoğunlaşacak ve büyük bir kişilik olacaksınız. "Ben intikamımı örgütten alırım, örgütü boşa çıkarırım, yetkimi kullanırım" diyemezsiniz. İşte bu münafıklık olur. Sizi zora sokarken amacımız beyninizi çalıştırmaktır. Kürt insanını çok hızlı bir eğitime alıyoruz. İlgili insanları belki kafaları çalışır diye daha çok eğitiyoruz. Yoksa donmuşsunuz, beyniniz hiç çalışmıyor, yüreğiniz donmuş ve o da iyi çalışmıyor. Belki savaş sizi biraz kendinize getirebilir. Siz buna da bir başıbozuk gibi, "örgüt beni neden bu hale getirdi?" diyemezsiniz. Halbuki tek ilacınız savaştı, kızgın mücadele ortamıydı. Bu olmadan, kimse size insan demez.

Gördüğünüz gibi adınızı dahi size vermiyorlar. Afrikalıya zenci, kara ırk derler, diğerlerine sarı ırk derler. Onların bile bir değerleri vardır. Oysa sizin adınız da, renginiz de belli değildir. Bu açıdan kızgın mücadele ortamını bir şans olarak değerlendireceksiniz. Böylesi bir mücadele yüzyılların mesafesini kapatır, ustalar da bunu söyler. Verilecek on yıllık savaş, birkaç yüzyılın kaybettirdiklerini kazandırır. Yıllarca öğrenilemeyecek bir gerçeği, insan savaş içerisinde çok kısa bir sürede öğrenir. İşte sizin suçunuz, bunu böyle değerlendirememektir. Siz savaşa, "varolan aklı da kaybettirir" şeklinde yaklaşıyorsunuz. Bu oldukça ters bir yaklaşımdır. "Savaş güçlendirmez, özgürleştirmez, tıkatır ve çirkinleştirir" diye değerlendirdiniz. Bu büyük bir sorumsuzluktur.

Biraz savaşa yaklaşmamla ne kadar büyük bir çabaya ulaştığımı düşünün. Sırf savaşa ulaşabilmek için dünyayı aştım. Savaş var diye kendimi müthiş çalıştırdım. Sayısı yüzleri bulan ciltler dolusu kitap var. Maddi ve manevi tüm kazanımları bu savaş için gösterdim. Oysa ben belki karnını bile zor doyuracak fukara bir köylüydüm. Ama savaş var dediğimde, neler yaptığım açıktır ve gözlerinizin önündedir. Birçok şeyi yoktan var ettik ve tüm bunları savaş

nedeniyle yaptık. Fakat siz tüm bunları savaşta tüketiyorsunuz. Elinizde savaşın zorunlu ihtiyaçları var, ancak onları da çarçur ediyorsunuz. Bu tutumunuz yanlıştır. Savaş büyük ve başarılı çabaya götürür. Savaş oldu diye bu kadar çabalayıp gelişme sağladık, maddi ve manevi bu kadar değeri kazandırdık. Bunlar asla inkar edilemez. Bize biraz saygınız olmalıdır. Savaş, bütün bilimsel tanımlamalar gereği, yaşama layık olanı hızla kendine getirir ve kazandırır. Oysa sizin savaş anlayışınız tehlikelidir. Siz, "savaş varolanı da elimizden aldı, bizde akıl diye, yaşam diye bir şey bırakmadı" diyorsunuz. Bu doğru değildir. Kesinlikle bu yaşam felsefeniz yıkılmalıdır. Her zaman kendimi örnek gösterdim. Eğer sizin iddia ettiğiniz gibi olsaydı, hepinizden önce ben iflas ederdim. Ama şu anda ülkenin hem maddi hem de manevi olarak en güçlü kişisiyim. Bu inkara gelmez. Tabii ki bunu mücadeleyi tırmandırmakla yaptım.

Savaşın teorisi vardır. Ben günlük olarak en değme kişilerden daha iyi taktik ve teori üretiyorum. Bunun maddi imkanları da var. Yabancı bir memlekette bu kadar imkan yarattık. Bu, kimsenin aklından bile geçmezdi, kimse bunu rüyasında bile göremezdi. Savaş beni büyük bir cephe gerisi yaratmaya zorladı. Büyük bir sabırla, hatta temsilcilerimizin engellemelerine rağmen, neredeyse tüm dünya ülkelerinde çalışmalar yürüttük ve adım adım her yere müdahale ettik. O halde bundan payınızı çıkarmalı, artık bu çabalarımızı doğru anlamalısınız. Savaşın daralttığı, delileştirdiği, karikatürize ettiği, zayıflattığı ve kaybettirdiği bir kişilik olmanızın affedilmezliğini ve mutlaka aşılması gerektiğini söylüyorum. Kuşkusuz doğrusu da budur. Bunun şahsınızda yıkılmasını istiyorum.

Önderliği anlamak ve biraz bağlı olabilmek, tıpkı partiyi doğru anlamak gibi savaşı doğru anlamaktan geçer. Savaşın doğru tanımına göre neden yaşamadığınızı itiraf etmelisiniz. Çünkü savaşa göre durumunuz kabul edilmezdir. Daralmış, aklınızı yitirmiş, cüceleşmiş ve tıkanmış bir halde, yenilmiş bir tip olarak örgütün başına geliyorsunuz. Bu en affedilmez suçtur. Bu, halkımızın hem de kendi öncülüğümüz temelinde öldürülmesidir. Bu ne size yakışır, ne de affedilir. Sizin karşınızda yenilgiyi, yani sizin dayattıklarını asla kabul edemem. Buna hiç niyetim de yoktur. Çünkü bu, ilk ve son kurtuluş savaşıdır. Bu şansı sizin kişiliğinizde kaybettirdiler diye

neden biz de kaybedelim? Neden kendini kırk türlü yenilgiye açmış kişiliğinizde ben de kendimi yenilmiş sayayım? İşte burada vicdanınız insafa gelmelidir. Ben kolay yenilmem. Savaş bizde henüz yenilmemiştir. Ama siz karşımızda objektif olarak yenilgiyi temsil ediyorsunuz. Bu en büyük kötülük değil mi? Önderlik yenilmedi, tam tersine büyüdü ve başardı. Militan da biraz büyümeli ve başarmalıdır.

Tekrar vurgulayayım: Bunu sağlamayınca kadar sağa sola bakmaya bile hakkınız yoktur. Eğer tarihin namı militanları olmak istiyorsanız böyle yapacaksınız, aksi halde böylesine tarihsel süreçlerde bir hiç olup gidersiniz. Bu, bizdeki yiğitlik kuralıdır. Hiç kimsenin başka türlü davranmaya ne hakkı ne de gücü vardır. Umarım bunu tam olarak anlar, samimi itiraflar ve özeleştiriler yaparsınız. Bundan sonra da bu büyük şans, bizim için ilk ve son yaşam şansını kendinize layık kılacaksınız. Bundan daha büyük mutluluk olamaz. Ben çok araştırdım, bilimler ve felsefelerin hemen hemen hepsinden nasibimi aldım. Ama kendimi mutlu hissetmeyi bunun dışında bulamadım. Çok hastalıklıydım, çok çaresizdim, kollarım ve her tarafım çok bağlanmıştı, ama bu yola girmekle şimdi güçlenmeyi yaşıyorum. Dünyayı kendimize göre yorumluyoruz, kendimize göre politika yapıyoruz, kendimize göre güçleniyoruz. Özgürlük budur, insanlık budur. Buna sonuna kadar güvenmelisiniz.

Vurguladığımız gibi samimi bir itiraf ve kendini gözden geçirme, kişinin büyüklüğünü gösterir. Ama bunu gerçekçi bir biçimde yapmalısınız. Ne kendinizi bir günah keçisi yerine koyup sahte dualarla tanrıdan niyaz eder gibi affedilmeyi dileyin ne de kendinizi biraz daha incelterek, daha kurnazca ve kabul edilemez özelliklerinizi özeleştirme maskesi altında sürdürün. Bu bizim tarzımız değildir. Bu yanlışlıklara düşmeyin. Bizde özünü tanımak, zayıflıklarını, yanlışlıklarını ve yanlışlıklarını cesaretle görmek kadar, bunları aşacak gücü kendinde yaratmak ve güçlü yönlerini açığa çıkarmak da gereklidir. Bunun için karar düzeyine ulaşmayı kendini affettirme, ıslah etme, özeleştirme verme, yetersizliklerini itiraf etme ve yeniden kararlaştırma durumu olarak değerlendiriyoruz. Bu çerçevede tüm partiyi olduğu gibi, sizleri de kendinizi yeniden kararlaştırmaya çağırıyoruz. Bundan sonraki süreci ölçüleri daha da tutturmuş, bir kararlılık sahibi haline gelmiş, kolay kaybetmeyen ve kazanmayı ke-

sinleştiren bir yürüyüşün sahibi halinde görmek, değerlendirmek ve gerekenleri yürütecek gücü gösterecek kadar güçlü kılmak istiyoruz. Bu hedeflenmiştir ve oldukça da ileri bir düzey kazanmıştır. Bu kararımızı sağlam bir özeleştiriyle bağlantılı olarak gerçekleştirmek gerekiyor.

Tüm işlerin en önemli bir parçası olarak, kadromuzu en verimli şekilde değerlendirmeyi böyle ele alıyoruz. Kendi değerlerinizi de bu önemle ele alın. Size verilenleri kolayca tüketmek için değil, onları daha da zengin bir biçimde alanlara taşımak ve kendi güçlenmenizi sürdürmek için bir yaklaşım ve bir dağılım içinde olduğunuzu sıkı sıkıya göz önüne getireceksiniz.

10 Mart 1996

Bizzat tarih olmak tarih bilinciyle hareket etmektir

23 Nisan 1920, TBMM'nin kuruluş tarihidir. Bunun üzerinden geçen 76 yıllık süreç, kendi bağımsız siyasetini yaratamayan bir halkın kendi elleriyle nasıl bir tükenişe gireceğinin açığa çıktığı trajik bir tarih sürecidir. Bu tarihte halklar kendi kaderleri konusunda siyasal bilince sahip olsalar ve buna sorumluluk düzeyinde yaklaşmayı bilselerdi, dönemin en özgür halklar gerçeğine ulaşmayı da sağlayabilirdi.

Hiç şüphesiz toplumsal nedenler, uluslararası koşullar, ulusal bilinçten yoksunluk, gerici ideolojilerin etkisi, bunun yanında öncülüğe soyunmuş gücün sınıf temeli, yine onun askeri gerçekliği ve bizzat o tarihsel sürecin iç özellikleri, düşünülebilecek olanın en kötüsünün ortaya çıkmasına yol açtı. Bir insan ömrü kadar bir süreçte halklar kötü kaybettiler. Anadolu tam bir halklar mezarlığı oldu.

Tarih bir daha geriye çark edemez, olan olmuştur; fakat çok önemli dersler çıkarılırsa, belki de son derece öğretici olur ve muazzam yol gösterebilir. Bugün de bu anlayıştan kurtulmuş olunduğu sanılmasın. Şu anda yalnız toplumsal sınıflarda değil, parti içine yansıyan boyutuyla da özgürlük iradesini esas alan kişilikler yok denilecek kadar azdır. Bunlara kalırsa, 1920'lerden daha kötü koşulların 2000'li yıllara yaklaşırken yaşanması işten bile değildir.

Bir halk düşmeye görsün, bir kişilik kendini kandırmaya görsün,

onun kolay kolay iflah olması düşünülemez. Bir halk son tahlilde bir kişide dile gelir veya kişilik olayında kendini açığa vurur. Benim kendi tecrübemden çıkardığım sonuç, şimdi 1920'lerden daha ağır bir durumu yaşadığımızdır. Hiç olmazsa o dönemde kendi tarihsel kimlikleri ve kişilikleriyle bazı tipler ortaya çıkıp kendilerini savunur ve konuşurlardı. Bugün o da yoktur. Bazılarının saflarımızda aşırı özgürlükçü ve bağımsızlıkçı kesilmelerine bakmayın. Onun gereklerini ne kadar yerine getirdiniz diye sorduğunuzda, aslında pek farkın olmadığını rahatlıkla görebilirsiniz. Tabii bu büyük bir sorun yaratıyor. Yine gerçekliklerinize baktığımızda, bunlar kimdir, nasıl kişiliklerdir ve sonları ne olacak diye sormadan edemiyoruz. Sözüm ona her biriniz de yaşam derdine düşmüşsünüz. Ne yaşamayı, ne savaşmayı, ne de ölmeyi bilmemek herhalde bir kişinin, bir halkın kendisine yapabileceği en büyük kötülüktür. Onu da şimdi biz yaşıyoruz.

Özel savaşçıların bir savaş tarzı ve onunla kurdukları bir yaşamları var. Bunu iyi biliyorlar. Ama biz halklar adına ne savaş ne de yaşamı anlayabiliyoruz. Büyük vurgunlar ve büyük kaçışlar tarihte çokça görülmüştür, ama bu son yetmiş altı yıldır bizde gerçekleşenden daha utanılası ve lanetlenesi gerçekleşmemiştir. Tarihte bizim yakın coğrafyamızdan Yahudi kaçmıştır, Ermeni kaçmıştır, Rum kaçmıştır, ama hiçbirisinin bizim gibi kaçtığını sanmıyorum. Daha adı bile konulamamıştır bu kaçışın? 'Başa ne geldi, kimlerle getirildi, ne yapılması gerekir?' bu konularda tek kelimeyle doğru düşünüp cesurca konuşmak isteyen bir kişi bulamıyoruz. Haince, lanetlice kaçış dur durak bilmiyor. Burada fiziki kaçış, en zavallı ve en az tehlikeli kaçıştır. Ruhlardaki yitirilişi, hele düşüncedeki kaçışı ve teslimiyeti, hatta dört dörtlük düşmana çalışmayı ve ona göre düşünmeyi başka bir halk kimliğinde bulmak mümkün değildir. Bu yıllarda bunlar oldu.

Benim en büyük utancım bu tabloydu. Aslında bu tabloyu görmemek için daha en erken yaşlarda kendimi çok zorladım. Kaçmak istedim, vazgeçmek istedim, fakat çaresini bulamadım. Bu kadar yaramazlığın, bu kadar çirkinliğin, bu kadar zavallılık ve güçsüzlüğün nedeni tablonun kendisindedir. Onun için kimse bu tabloya cesurca bakamıyor. Yüzü yok ki baksın. Anlamaya çalışmıyor, anlamaya çalışsa kendini keşfeder ki, çok düşmüş ve lanetlenmiş birisidir.

Neden anlamak istesin ki? Yapmaya gelince de zerre kadar kendine güveni yoktur. Neyi yapacak?

Bu gerçeği kendi devrimci pratiğimize bakarak daha iyi anlıyorum. Onu özgür ve biraz namuslu bir yaşamın eşiğine getiriyorsun, bu yaşamı kendisine sunuyorsun; ancak yine karşı koyuyor, yine anlamak istemiyor. O zaman bu kişilik, bambaşka bir kişiliktir diyoruz. Bunu yetiştiren iyi yetiştirmiş, köleleştiren iyi köleleştirmiştir. Bu kölelik biçimine bir ad bulmak istiyoruz, ancak onu da bulmakta güçlük çekiyoruz.

Yine çok iyi hatırlıyorum, yaşamım boyunca bu tarihten kaçmak istedim. Zaten adına pek tarih denilesi bir şeyin olmadığını da gördüm. Ama nereye kaçacaksın? Şimdi yaşıyoruz diyenlerin neden bu kadar sorumsuz olduğunu anlıyorum. Benim gibi her adımını bin besmeleyle atan bir kişi bile bu durumu yaşadıktan sonra, bu kadar küfürlü yürüyenler nereye varacaklar, ne olacaklar? Bir lanetli tarih, bir faşizm ki, eşi benzeri yoktur. En kötüsü de onun altında ezilmiş, yenilmiş, özüne ters düşürülmüş, hainleşmiş, bizzat kendi kendine düşman olmuş durumdadır; ancak yine de onu savunuyor. Bu hangi halk gerçekliğinde görülmüştür? Bu yıllar bunu böyle hazırladı ve yaşattı.

Delirmiş toplum demek istedik, olmuyor; sömürge toplum dedik, olmuyor. Kimileri sömürgeleikten de öte bir durum dediler. Ama ne denilmek istendiği de pek anlaşılır gibi değildir. Kısaca öyle bir gerçek ki, anlam verilmesi bile özel bir bilim konusu olabilir. Bunlardan bana ne demeyin. Siz bu tarihin ürünüsünüz. Unutmayın ki, en insani olanı, en yaşanmaya değer olanı ve mutlaka uğruna bir şeyler yapılacak olanı en üst düzeyimizde bile tanınmaz hale getirdikten sonra, acaba birey olarak, hatta devrimci militan olarak kendinizi nasıl tanıyacaksınız, kendinize ne ad vereceksiniz?

Tam da bu noktada dayattığınız bir gerçeklik, "ben anlamam, üzerime çok gelmeyin" biçimindeki yaklaşımdır. Ağlama, lümpenlik, küfür, kendini bilmezliğin her biçimi, kaçış, teslimiyet, düşmana en ikiyüzlüce ve soysuzca sığınma gibi en anlamsız davranışlarınız söz konusudur. Artık bu kişiyi nasıl kontrol edeceksiniz? Adam bir defa kötüye yatmıştır. Bunun için toplumsallık anlamında en düşkün insan tipine verilen bazı sıfatlar belirleyelim. Birisi bundan da beter

bir kimlikle dūřmanına sığıntılık ediyor ve saflarda anbean bunu objektif olarak dayatıyorsa, o kişiye çok dikkat edeceksiniz. Onu idare etmek büyük bir sorundur. Tam da bu noktada en iyi niyetlisinin bile söyleyebileceği en iyi söz, yapabileceği en iyi iş boş vermek oluyor. İddiası yoktur, buna bir iradeyle yüklenmek aklının ucundan bile geçmez.

Eđer dikkat edilmezse, bir önderliği, bir siyaseti ve uğruna doğru savaşanı olmayan bir toplum veya halk için gelişecek tablo budur. Ben buna maymunlaşma diyorum. Bu, ilkellikten de daha geri bir toplumsal düzeydir. İlkel klan toplumlarını her zaman arzuladım, bu toplumun insanını aradım. Acaba oralardan bir başlangıç yapabilir miyiz, dedim. Daha gelişmiş toplumsal koşullara dayalı bir dūřünceyi bir yana bırakın, bu durumlarınızdan dolayı halen ilkel klan toplumunu arıyorum. Onlarla buluşsak da insanlığı yeniden başlatabilsek, diyorum. Ancak ne gezer! Yařam adına öyle bir ölüm mevcut ki, onu çözmek de başlı başına yeni bir bilim işi olsa gerek. Her ne kadar dūřman, "bu halk çoktan ölmüştür, diriltemezsin" diyorsa da, bazıları bu halk gerçeğliği içinde çatlak sesler çıkarıyorlar; her ne kadar 'dađ Türk'ü' deniliyorsa da, pek anlaşılmaz ses ve davranışlarla da olsa bir şeyler söylemek istiyorlar. Kendisine bu kadar saygısı ve güveni kalmamış olanların sesi ne anlama gelir ki?

Halen hatırlıyorum: O dar köy koşullarında bile insanların arasına çıkmamanın utancı beni iliklerime kadar sarsıyordu. Kendi gerçeğliğimize bakıyorum: Siz bu halinizle dünyaya savruluyorsunuz. Bu utanmazlıktır, utanıp sıkılmadan nasıl böyle rahatça insanların içinde dolaşıyorsunuz? Bu, her zaman sorduğum bir soruydu. Halen insanların karşısına çıkmaya çok utanıyor ve sıkılıyorum. Bu benim için çok zor bir iştir. Sıradan yoksul köylüler içinde dolaşmak bile çok zordur. Ama siz dört dörtlük özgür insanlar gibi başınızı almış yürüyorsunuz. Bu durum oldukça büyük bir gaflettir. Damarınıza basıldığında da "vay, insana bu yapılır mı?" diyorsunuz. Bana göre size en azı yapılıyor. Size öyle yapılmalı ki, sizi kimin böyle alıştırdığını ve yaşam yürüyüşünde kendi gerçeğliğinizin ne olduğunu anladığınızda, bunu size yapılmış en büyük iyilik olarak kabul edebilirsiniz. Dūřmanın sizi bu kadar şaşırtarak dolaştırması, eskiden kölelerin pazarlara çıkarılıp haraç mezat satılmalarına benziyor.

Bence onun bile bir anlamı vardır. Her şeye rağmen o pazardaki insan alışverişi anlamlıydı, ama bizimkilerin pazara çıkarılış tarzını hiç anlayamıyorum. Pazarlarda nasıl satıldığımız bile belli değildir. Kimin alıcı, kimin satıcı olduğu da belli değildir. Genelleşmiş bir kölelik pazarı var. Bizim durumumuz, isteyenin istediği gibi, hiç para bile vermeden, hatta bir hayvandan daha beter koşullarda yaşatarak yararlanabileceği bir insan pazarı olarak değerlendiriliyor.

Tabii bu, bir halk için en kötü durumu ifade ediyor. Anlaşılması açısından bu konu daha da netliğe kavuşturulabilir. Tablonun içeriği böyleyse, kim bu tabloyu anlamak isteyecek; ayna hep çirkinliği seyrettiriyorsa, kim bu çirkin aynaya bakmak isteyecek diyeceksiniz. Peki, ne olacak? Bilmem, görmem, duymam felsefesi artık yeter. Bu tablo karşısında kendi insan olma kavgamı mutlaka esas alma gereğini duydum ve halen de onun peşindeyim. Ama ne de olsa kendime çok baktım ve insanlara benzediğimi gördüm. O halde insan olmak mümkün olmaz mı dedim. Ne kadar insan olabildim? Daha az lanetli, daha az utanan, biraz saygılı dolaşabilecek bir insan olmayı yakalama durumu var mı? Benim devrimim budur. Tabii bu bir halkla birlikte olur. Bu işler kendi başına veya ben bu kadar imkanı bir insanım demekle olmuyor. Bunu erkenden kavradım. İnsan olmak sadece mensup olunan toplumsal gerçeği kabullenmekten geçmiyor. Ona anlam vermek, mümkünse bu toplumsal gerçekliğin içinde insana insan olma imkanı vermekten geçiyor. Eğer bu da bir kurtuluşla, bir devrimle mümkünse, onu da vermek gerekiyor. Bu konuda buna ne kadar mecbur olduğumuzu gördük ve bir şeyler yapmak istedik. Fakat şimdi sizlere bakıyorum: İnsan olmanın neresindeyiz sorusunu kendinize soracağınızda, maymunca bir tarzı parti içinde de yarıştırmaya durumunuz söz konusudur.

Her gün, görevlere doğru yaklaşın, kendinizi doğru tanımaya çalışın diyorum. Fakat buna verilen karşılık, ağaçtaki maymunların bir daldan diğerine sıçrayışından öteye gitmiyor. Kendi ordu işini, kendi parti işini bir insana yaraşır gibi yapamayanlar, maymundan öteye bir anlam ifade edemezler. İstedığınız kadar birbirinizi suçlayın, bu bana maymunların o acayip seslerini hatırlatır. Bu konuda biraz arif bir kişiyim, kişilikleri tanımada mesafe almış durumdayım. Beni kandırmak biraz zordur. Davranış ilkeleri sa-

yesinde yücelik ve güzellikle çirkinliği biraz ayırt edebilme kabiliyetini kazandım. Çok zor bir tanım, fakat eğer bir şeyi değiştirmek istiyorsak, önce adını doğru koymak gerekir. Başka türlü yaşanmaz. Maymun toplumunu kendi gerçekliğimizde yaşatmak ne kadar yaşamaya değer olabilir?

Her zaman yaşam karşısında utandım. Mücadele gereğini ilk düşündüğümde, hiç kimse beni yaşattığına veya bana bir şey verdiğine dair bir iddiada bulunmasın. Ben bu konuda herkesi suçlu gibi gördüm ve kendime yapabileceğim en büyük iyiliğin bunlara bulaşmamak olduğunu fark ettim. Bu kişi anam bile olsa, suçlusun, otur oturduğun yerde, ben kendi kaderimi kendim çizmeye çalışacağım dedim. Eğer insan olduğuna karar vermişsen, bunu mutlaka kendine sorabilmelisin. Kim ne derse desin, mevcut yaşam bu toplum için, bu halk için gerçekten çok tehlikelidir. Yani bakmaktan bile insanın ödü kopar. Oysa siz, "bizim ödümüz kopmuyor" diyeceksiniz. Sizde öd yok, yürek de yoktur.

Toplumsal beyin, toplumsal yürek olmak mümkündür. Buna karşılık siz fiziki olarak insan görünümünde, ama düşünsel ve ruhsal olarak bambaşka bir durumdasınız. Adına ister deliler topluluğu, ister ilkeller topluluğu deyin, ama bu bir trajikomedidir ve tiyatrolaştırılması da pek mümkün olmuyor. Bütün bunlar neden önemlidir? Eğer siz halen "ben insanlık sınırında dolaşıyorum" diyorsanız, bu tabloya bakma cesaretini göstereceksiniz. Bu cesareti göstermezseniz, anlayışsızlığın ve yüzüstülüğün bu kadar inatlı sürdürülmesine anlam veremezsiniz. "Yaşamak için bu gerekli; ikiyüzlü olmazsam, anlayışlı olursam, tabloda kendimi görürsem yerimde duramam, ayaklarımın üzerinde yürüyemem" diyorsunuz. Gerçek budur. Bizde yalan ve ikiyüzlülük neden müthiş gelişmiştir? Çünkü adam kendi toplumsal gerçeğine, onun aynasına bakamıyor. Baksa yüzünü görür. Yüzünü görse temizleme gereğini duyar, o zaman iyi bir yüzü olur. İyi yüzlü olmaya güç yetiremeyince de iyi bir yüzüstü, yalancı, sahtekar ve kandırmacı olur. Bunlar da bizde oldukça var. İşte yapabildiğimiz, bu toplumsal gerçekliğimizi bilinç aynası, parti aynası dediğimiz aynada size göstermektir.

Tabii bu konuda da bizi çok zorluyorsunuz. Sizi çok iyi tanıyorum, aynayı seyredip dinlemezsiniz. Fakat oldu bir kere; tarih mi zorladı,

imkanı mı yakaladık, bilemem, ama çok büyük bir ustalıkla bu noktayı tutturabildik ve işleri buraya kadar getirebildik. Şimdi işler değişiktir. Önderlik denilen olay da öyle bir durum gerçekleşmiştir. Artık ondan kaçmanız veya düşmana sığınmanız çok zordur. Zaten Önderliğin kerameti de buradadır. Önderlik, bütün bu durumlara aman vermeme gerçekliğini ifade eder. Hangi düşmana sığınacaksınız? Biz bu düşmanı biraz hırpaladık. Oysa siz her şeyi yüzünüze gözünüze bulaştırıyorsunuz. Ama oraları da musluklardan akan sularla her an temizliyorum. İstedığınız kadar kirletin, şu anda benim akıttığım musluklar her şeyi anında temizleyebilecek kadar güçlüdür. Kendinizi pisletecek bir şey bulmazsanız, kendinizi kirletmek için zemine neyi dökeceksiniz? Önderlik bunun da tedbiri anlamına geliyor.

Lümpenlik ve serserilik öyle bir güç oluşturmuş ki, yerli yerine oturması için buna karşı ancak kırk defa kabadayılık taslamanız gerekir. Hatta kabadayılık bile sökmez. Delilik akıl gücünü alabildiğine kuşatmıştır. Ama Önderlik de en deliyim diyeni hizaya getirmesini biliyor. Ağlayıp sızlamaya karşı öyle bir yaşam gücü ortaya koymuş ki, geliştirdiğimiz tedbirler karşısında doğruyu istemezlik edemezsiniz. Önderlik yine bu gerçeği yakalamıştır. Bütün bu tedbirler sizi kıvrandırıyor, yerinizde bile oturamayacak kadar sizi rahatsız ediyor. Ben bunu çok iyi görüyorum. Bir türlü çizgiye, savaşa, ordulaşmaya ve doğru çalışma tarzına gelememe işte budur.

Bütün temsilciliklerimiz yerinde duramıyorlar. Çünkü almış olduğumuz tedbirler onların önünü tutmuştur. Rahat durabilirler mi? Parti içinde yaşanan durum biraz da budur. Önderlik büyüklüğü, adam olma düzeyini yakalamaktan geçiyor. Ben de bunu oldukça anlamlı buluyor, iyi bir şey diyorum. Çünkü kendi kurallarından ve yaşamın bütün gerçeklerinden kendini bu kadar bırakmış kişi nereye varacak, kaçsa bile nereye gidecek? Böyle biri başa bela olacak. Asya'ya, Avrupa'ya, Amerika'ya kadar savrulan bir halkın böyle bir kişilikte simgeleşmesini düşünün: Bu deliyi nereye kadar bırakabiliriz? Deliyi kendi evinin avlusunun dışına bırakmak bile hatalıdır. Onun için parti siyaseti, parti kuralı gerekiyor.

Bizde kurala gelmeme oranı yüzde doksan dokuz nokta dokuzdur. Adam kurala gelmez, çünkü ilkeldir, kuraldan anlamaz. Fakat buna

rağmen namusa sahip çıkacağız. Ben bunu biraz deniyorum. Bu ilke var, bir de halk var. Deli de olsa, bu deliyi kendi kafesimizde tutacağız. Elin içinde neden bizi rezil etsin? Hikaye gerçekten de böyledir. Çünkü önceden ben de böyle bir deliydim. Ondan sonra kendimi kafese soktum. Yani biraz kurala oturtmak istedim. Hiç kimse bundan alınmasın. Kendimi partileştirmenin büyük savaşını kırk yıldır kendime karşı veriyorum. Benim gibi birini kontrol etmek kesinlikle gerekliydi. Kendimi toplumsal, ulusal, demokratik, hatta sosyalist kurallara bağlamak için yıllarca uğraştım. Hatta köylülerimiz bile bize, 'dağa düşmüş deli' diyorlardı. Madem bu deli kendini böyle kapatıp kurallara bağladı ve yürütüyor, o zaman bu delirmiş toplum da kafese kapatılacak.

Bir sigaraya gösterdiğiniz ilgiyi en yaşamsal bir örgüt kuralına göstermezseniz, size deli demekten, ilkel demekten başka bir şey söylenemez. En basit doğru bir çalışmaya güç yetiremezseniz, devrimci militan demek bir yana, kimse size insan bile demez. İnsanlığımızı savunmak zorundayız. Biz bu savunmayı üstlendik. Bunu ciddiye alacaksınız. Almamak sizi nereye götürür? Bu konuda serbestsiniz. Ben bu parti adına bazı tedbirler aldım ve bunları halka da uygulattırıyorum. İçinizde birçok bozguncu var. Fakat ben de kendini çok iyi terbiye etmiş eski bir 'deli' olarak, kişilerin üzerinde nasıl duracağımın bilincindeyim ve bu konuda oldukça ustayım. Bu bir Önderlik gerçeğidir. Ben kendimi böyle bir konuma getirdim. Artık bunu anlamanız gerekiyor. Durabilir misiniz, ehlileşebilir misiniz? Gerçeğe insani boyut kazandırma temelinde yaklaşabilir misiniz? Bunu umuyoruz, her gün bunun için kıyamet koparıyoruz. Belki de başarmayabiliriz. Bence o da önemli değildir. Başarıp başaramamak benim için çok önemli olmakla birlikte, bu işin kendisi daha önemlidir.

Bizim savaşçılığımız büyük gönüllülük ve büyük intikam savaşçılığıdır

Delirtilmiş veya tımarhaneye çevrilmiş bir Anadolu var. Kürdistan ise ondan daha beter bir durumda. Anadolu, bir halklar mezarlığı haline getirilmiş. Ölen ölene, ama daha çok tımarhaneye benziyor.

Mezarlıkta gezilebilir, mezarlık o kadar tehlikeli değildir; ama tımarhanede gezmek çok tehlikelidir. Halklar tımarhanesi veya insanlığın en eski yeri olmasına rağmen, en ilkel biçime sokulmuş bir yerde geziyoruz.

İşte bu cumhuriyetin ömrü kadar geçen bu yetmiş altı yılı biraz bu gerçekliği düşündürüyor. Bu cumhuriyet içinde halinden şikayetçi olmayan çok az insan var. Parlamento, toplumun en üst konuşma yeridir. Ancak ne yazık ki, Türkiye parlamentosu bizim için çoktan ölüm fermanının verildiği, bitişin yaşandığı ve artık tartışmaktan bile çıkarıldığımız bir yerdir. Mukayese olsun diye bir parlamento oluşturalım dedik. Ancak güç yoktur. Kim gelebilir, gelse de ne yapabilir? Çürümüş, iradesi çoktan elinden alınmış olanların parlamento gücü olmaları çok zordur. Yurtdışında olabilir dedik, ancak olsa da biraz semboliktir. Henüz onun içini doldurmak, yani parlamento gücü olmak büyük savaş gerektiriyor. Bizde halkın söylediği bir söz var: "Kırk yıl sonra öcünü alsan da helal olsun" derler. Bizimki de biraz öyle oldu. Kırk yıl sonra da olsa, bir şeyler yapmak istedik. Bu bizi avunduruyor. Bu halkı dilinin büzüldüğü yerde dillendirmek istedik ve herkes biraz kendisini anladı. Şimdi biraz kendiniz konuşun, ifade edin ve kararlaştırın diyoruz. Hiç olmazsa bir iddia ortaya çıkarttık. İddiası olanlar bir gün gereğini yerine getirmeyi bilecekler veya bilmeleri gerektiğini anlayacaklardır.

Demek ki tarih, yok sayılarak, sonuçları kendi kişiliklerinizde gizlenilerek veya yüzleştirilerek anlaşılamaz. Öyle yaklaşımak istenilse de bir yerlere varılmaz. Tarih bilincine ulaşmak istiyorsanız bu tarihi çözeceksiniz. Bizzat tarih olmak istiyorsanız, tarih bilinciyle hareket edecek, hatta tarih savaşını vereceksiniz. Başka yaşam var diye büyük bir yalancılık ve büyük kandırmayla kendinize başka şeyleri yaklaştırmayacak ve öyle bir yaşamın olmadığını bileceksiniz. Artık bu büyük inkarcılığı, yüzüzlüğü ve iradesizliği aşma gücünü göstereceksiniz. Ben de kendi savaşımına dayanarak diyorum ki, ne kadar tanınmaz halde olsam da, yine de bir tarih bilincine sahibim ve bundan öyle kolay vazgeçmem.

Halk adına açıkça, hangi aileden, sülaleden veya halk kimliğinden gelirsiniz gelin, gerçeğin bu biçimini iliklerinize kadar hissetmezseniz, insan diye karşımıza çıkmayın diyorum. Ben sizin sözde insanlığı-

nızdan nefret ediyorum. Hiç olmazsa desteğimizle nasıl insan olunacağını, insan gibi nasıl konuşulacağını anlamaya çalışın. Artık ağaçtaki maymunları seyretmekten bıktım. Halen kendimi bir savaşçı olarak değerlendiriyorum. Ben yine kendi savaşçılığımı inanıyorum. Bu da kendime göre bir savaşçılıktır. Hiç kimsenin yaptığına benzemese de, hiç kimsenin yapmadığı biçimde de olsa, yine savaşçılığımı inanıyorum. Siz buna koşup geldiniz. O zaman bu savaşçıyı ve onun savaşçılığını lütfen tanıyın. Bu bir insan savaşımıdır, maymunların daldan dala atlayışı değildir. Onu başka yerde başkalarıyla yapın, benimle yapmayın, rica ediyorum. Çok dar koşullarda da olsa, bir insanlık yürüyüşünü yapmak istiyorum, bu yürüyüşü bozmayın. Elinizden gelmiyorsa oturup kenarda seyredin. Sizi sıkıyorsa, disiplin gücünüz yoksa, bu yürüyüşü de karıştırmayın. Benim bu büyük yürüyüş tecrübesine dayanarak söyleyeceğim odur ki, bu savaşın kurallarına biraz uyun. Yılların çocukluğunu bırakın, artık insan olmayı kendinize yakıştırın. Bu savaştaki ön şart budur.

Bizim savaşçılığımızdan mutlaka bir şeyler anlamalısınız. Ben sizi zorla bu savaşçılığa sürmüyorum. Bu kesinlikle büyük gönüllülük ve büyük intikam savaşçılığıdır. Yine intikam noktasında tam bir kinsiz olma durumundasınız. Bizim yanımıza bu biçimde gelinemez. Kini çok büyük olmayanlar, düşmana ve ilkelliğe karşı büyük nefreti olmayanlar bize yaklaşamaz. Size çok açık söyleyeyim; benim yanımda maymunların yeri olamaz. Ben ilkel koşullara karşı en erken yaşta isyanımı müthiş yürüten birisiyim, sizi neden kabul edeyim. "Sende bir hazine var ve düşman adına seni paralamaya geliyoruz" demeyin. Lütfen dikkat edin. Sizi üzerime gönderen düşmanın kendisi gelsin. Neden sizi gönderiyor? Düşmanın objektif ajanları, günün deyişiyle kontraları gibi gelmeyin. O düşman ki, o kadar kendini güçlü sayıyorsa, gelsin kendisi benimle uğraşsın. Üzerime neden bu kadar zavallıları sürüyor?

Bu kadar ahmaklığa oynamayın. Savaş kurallarına gelmemekte ısrar ediyorsunuz, yüzlerce kuraldan birkaç tanesine bile gelemiyorsunuz. O zaman siz kimin askerlerisiniz, kimin adına geliyorsunuz demezler mi? Görev başarmamak, görev için gerekli olan eğitimi, örgütselliği ve emir komutayı yürütememek, düşman adına hem de düşmandan daha tehlikeli bir biçimde gelmek demektir. Çünkü

düşmanın bilinçli uzman elemanları böyle tehlikeli olmazlar. Onlar kolay deşifre edilirler ve tehlikeleri sınırlıdır. Sizin tarzınızın düşmanlığı ise kırk kat daha fazladır.

Tekrar vurgulayayım: Buna rağmen bizde zorlama yoktur. Bizim savaşımızın kurallarının ne kadar amansız olduğunu belirtmekle birlikte, kandırmaca ile, sizi idare edecek bir takım yöntemlerle, hediyelerle veya o anlama gelebilecek yaklaşımlar sergileyerek size bu savaşta yer veremem. Ben bu savaşın doğasını çok iyi tanıyorum. Kendi yaşamımla da bunu oldukça çözmeye çalıştım. Bizim savaşımız büyük inanç savaşıdır; kendi kendisiyle büyük mücadele, büyük anlayış, ilişki ve arayış savaşçılığıdır. Bunlar sizde yoksa bizim saflarımıza yaklaşmayın.

Sürekli olarak komutanlık, PKK'nin imkanları gibi lafları duydukça çıldırıyorum. Bizde imkan yoktur. Bizde ne doğru dürüst bir uyku uyunur, ne bir yemek yenilebilir, ne de doğru dürüst bir nefes alınır. Bizde olsa olsa amansız mücadele diye bir gerçeklik olur. Bu mücadele öyle sandığınız gibi birkaç silah patlatma, bir iki kelimeyi ağza alıp söyleme değildir. Bunlar bizde mücadele anlamına gelmediği gibi, mücadelenin başına bela değildir. Bu savaşında yer almak farklıdır, daha çok belirttiğimiz gibidir. Gidin savaşçılığınızı kendinize saklayın, paralı asker olun, kendinizi başka yerde savaşırın. Ben sizin savaşçılığınızı bu biçimiyle kabul etmiyorum. Çünkü biliyorum ki, sizin bu savaşçılığınızın ömrü yirmi dört saattir ve yüzde yüz bana yenilgiyi dayatmadır.

Düşmanın günlük olarak verdiği bilançolar vardı; Amed'de bir birimizi tasfiye etmiş. Buradan vardığım sonuç, bunların yenilgiyi dayatmanın savaşçıları olduğudur. Çünkü bana göre dağa bir birim çıktı mı, en azından o koşullarda böyle kaybetmez. Kaybeden veya kaybettiren ise, sizin yaşam tarzınız ve kişiliğinizdir. "Ben toplumda kaybetmişim, sana da dağdan inerek kaybettireceğim" diyorsunuz. Çoğu da ovada, köyde kaybettiriyor. Aslında her iki durum birbiriyle oldukça bağlantılıdır. Dağa çıkarken, dağın koşullarına uymak için gelmiyorlar. Özgürlük topunu aşağı yuvarlamak için dağa geliyorlar. Az çok PKK'nin prestijini ovaya, yakındaki köye indirip üzerinde oyalanma ve biraz onunla yaşama istemi var. Amed'de, bu ülkenin başka birçok yerinde gerilla adı altında böyle yaşandı. Özgürlük

topunu düşmana peşkeş çektiler. Önce biraz kendileri oynadı ve onlara göre bu sözüm ona iyi bir sanattı.

Bunu çok iyi anlıyorum. Sıfırdan, yani hiçbir imkanın olmadığı yerlerden biz nasıl bugüne kadar böyle gelebildik? Bizim yaptıklarımızın binde birini bile yapsalardı, o dağlarda kesinlikle böyle bir birim kaybolmazdı. Orada bambaşka bir biçimde yaşanılıyor. Gerillaya geliş de katılım için değildir; PKK prestijini kullanıp PKK'yi bitirerek iflas etmiş bir yaşamı noktalamak istiyorlar. Kişiliklerinizi inceledim. Bu kişilik toplumda tamamen iflas etmiş, metelik edemeyecek kadar değersizleşmiştir, şimdi de partiye gelip değer bulmak istiyor. Parti değerlerini de iflas eden her kişi gibi ucuz kullanacak ve kendinin olduğunu iddia edecektir. Şu anda yetkidir, komutanlıktır diyorsunuz; ancak en çok da bu temsilcilikler kaybettiriyor. Demek ki bunlar aslında toplumun iflas ettirildiği kişilerin gelip partiden çalma çırpma önderlikleri veya temsilcilikleridir. Birdenbire parti değerlerini böyle bırakıp harcatmaları da bunun açık bir ifadesidir. Bu sonuçları çıkarmak hiç de zor değildir. İyi niyetleri veya devrim uğruna yaptıkları ne olursa olsun, gerçeklik budur. Bu kişiliklerin aslında savaşa gelmediği böylece ortaya çıkıyor. Çünkü biraz parti prestiji ve dağ olmasa, bu kişilerin düşman karşısındaki ömrü yirmi dört saat bile değildir.

Hiçbir savunma, hiçbir örgütlenme durumu yoktur; bunu akıllarına bile getirmiyorlar. Bir yenilmeyen ben varım, PKK adına biriktirdiğimiz prestijler var. Bir insan buna dayanarak kırk yıl da yaşayabilir, ama bu durum o kişinin kendi öz çabasıyla yaşadığını göstermez. Bu, kişinin sadece bir prestiji kullanarak, bir değerler birikimine asalak gibi yapışarak yaşadığını gösterir. Bu gerçek bir yaşam da değildir. PKK'nin aldığı genel tedbirler ve kazandığı birçok mevzi var, bunların içine felçliyi de koysan yaşar, hatta savaşı ve "ben zafer elde ettim" der. Ama bu PKK mevzisidir ve onunla bir ilgisi yoktur. Genel bir tedbirlilik vardır ve bu genel tedbirliliği "zafer benimdir" diyerek paylaşmayan içinizde yok gibidir. Ben bile kendim için bunu söylemiyorum, buna cesaret bile edemiyorum. Demek ki, yarınlıklar ve yenilmiş kişiliklerin gerçekliği halen günlük olarak kaybettiriyor. Onlar yenmeye değil, yenilmeye veya yenilgiyi gerçekleştirmeye geliyorlar. Ne yazık ki kişilikleriniz böyledir.

Eğer ispat istiyorsanız, günlük bilançolara bakın. Akıllı adamın, savaşı bizim gibi yürüten adamın böyle kaybetmesi mümkün değildir. Böyle beş kişiyi bir dağa koyun, mutlaka büyük başarılar elde ederler. Ben TC askerini iyi tanırım, tek başıma bir devlete karşı yıllarca savaştım. O zavallı halimle, o kimsesizliğim ve çaresizliğimle devlete karşı nasıl savaştığım bilinmektedir. Her bakımdan devletin imkanlarıyla, o devletin içinde nasıl savaştığım ortadadır. Yalnızca PKK'nin prestiji düşmanı ürkütmeye yeter, onun küçük bir bölümü dahi destan yazmaya yeter. Ama onu kim tüketiyor?

Düşman bu savaşçıların durumunu inanılmaz buluyor, bunların yanında bir de beni düşünüyor ve çıldırıyor. Buraya savaş ilan edecek kadar dengesini yitirmiş, ama dağdakileri yutulacak lokum gibi görüyorlar. Bizimkiler, "düşman bize sızma yaptı" diyor. Nasıl oluyor da düzenli ordu geliyor ve gerillaya sızma yapıyor? Demek ki gafiller, orada PKK prestijini düşmana peşkeş çekmeye gelmişler. Yaşam aşınmış, yaşamasını bilmiyorlar. Orada partinin bazı değerleri, silahları var, onları peşkeş çekmek için geliyorlar. Böyle yaşam olur mu? Yaşamın aşınmışlığı da, yozluğu da yoktur, hiçbir şey yoktur. Biz bunu aşmak için çok yüklendik. Bu çabalarımıza saygılı olun, anlayışlı olun diyoruz. Ama ne gezer! O zaman dağa neden çıkıyorsunuz, yanımıza neden geliyorsunuz? Size açık söyleyeyim, sizi dağa göndermek istemiyorum, yanımda bile tutmak istemiyorum. Bana gideceğiniz bir yer söyleyin, sizi rahatlıkla göndereyim ve sizin belanızdan kurtulayım. Ama bana karşı savaşarak değil, samimi olarak söz verin, "savaşmayacağız, kesinlikle zararımız olmayacak" deyin. Sizi istediğiniz yere gönderelim. Yok, "savaşmaya geldik, biz de savaşçıyız" diyorsanız, o zaman bu aynada, bu bilançoda kendinizi görün.

Buna benzer birçok gerçekliğiniz var. Savaşıyor musunuz, savaşı engelliyor musunuz, belli değildir. Gözümüzün içine baka baka savaşın en küçük bir gereğini yerine getirmeyeceksiniz; hep "birileri bizi kullandı, oyuna geldik, işlerin gereğini yerine getirmedik, aşındık" diyeceksiniz, ardından da bu yalanlara inanarak dağlara çıkacaksınız! Hiç böyle gerilla olur mu? Bu tutumunuz dağlara bile hakarettir. Dağlarda asalet vardır, böyle cüceliklerle dağlara çıkmak hakarettir. Onun için dağları kirlettiniz diyorum. Özgürlük dağlarında böyle yaşanılmaz. Artık sizi koyacak yer de

bulamıyoruz. Özgürlük dağları sizi en iyi koruyabileceğimiz yerlerdi, ancak orayı da kirletmişsiniz. Zaten dağdan gelenleri de gördük, hepsi ilkelleşmişler, düzen kişiliğinin bile gerisine düşmüşler. Bir de savaşıyorlar. O kayalıkların arasına bir kişi bile yerleştirilse, düşman geldiğinde on beş dakikasını bu işe ayırsa, eminim ki bir alayı kesinlikle bitirir. Halen hatırımdadır, köyümüzde bir eşkıyamız vardı, kayalıklarda iyi mevzilenirdi. Bir alay güç defalarca üzerine gitti, ama bunların hepsi boşa çıkartıldı. Siz onu da yapamıyorsunuz. Müthiş kayalıklar var, her biri gitse içine yuvalansa, belki şehadet de olur, ama düşmana da ağır kayıplar verir. Ama bizimkilerin hepsi derelerde toplanıyorlar. Koyunlar bir araya geldiğinde başlarını birbirlerinin içine sokarlar, bizimkiler de aynen öyle bir psikolojiyle hareket ediyorlar. Düşman üzerlerine bir top atıyor, kuşatıyor ve hepsini düşürüyor.

Yirmi kişi boşaltılmış köy odasında toplanmış, tek bir kişi dahi dışarı çıkmadan öldürülüyor. Sözüm ona hepsi de komutandır. Bu ucube bir olaydır, böyle binlerce olay var. On dakika etrafına baksa veya o silahlarla tedbirini alsa, karşı tarafa çok sayıda kayıp veririr ve gerillanın çoğu da kurtulur. Ancak bunu yapmıyorlar. Peki, bunlar dağda ne geziyor? Sizin bu durumunuza anlam vermek gerçekten güçtür. Bir kayanın altını bile değerlendiremeyecek kadar zavallıysanız, dağlara neden çıkıyorsunuz? Bir dağ keçisi kadar olun diyeceğim. Tilkiyi hiç ağzıma almama gerek yok, hele şahinden hiç bahsetmeyeceğim. Doğanın içinde yaşayan bazı yaratıklar var, bunlar usta savaşçılardır. Dağ keçilerine bakın: Eğer hareket tarzınız onlara ulaşırsa, size bravo, siz bir numaralı gerillasınız derim. Koyun, suç yaratıcıdır. Sizi koyun karakterinden uzaklaştıramıyoruz. Koyun en kolay kesilecek, kurban edilecek hayvandır. Bu halinizle sizin başarılı olacağınıza nasıl inanayım?

"Yapamadık, kayayı göremedik" diyorlar. Hayır, siz orada başka şeylerle uğraşıyorsunuz. Sizi çok iyi tanıyorum. Orada yanlış işler yaptığınız için kayıp veriyorsunuz. Bunun başka hiçbir izahı olamaz. "Yaşam aşınmış" diyorlar. O yaşamı kim aşındırıyor? Balık baştan kokar. Hiç olmazsa aşınan olsa da, o yaşamı kurtarmak için de mi bir kayanın altına giremiyorsunuz? Aslında durum daha farklıdır. İnsan izah etmekte güçlük çekiyor. Her türlü düşmanca, gafilce, hi-

lekarca durumu kendi kendilerine yakıştırmışlar ve adını da yaşamın aşınması koymuşlar. Gerilla yaşamı aşınsa da, yüzde bir bile kalsa, bu biçimde sonunu getirmez ve yine bir şeyler yapar. Siz savaşa geldiyseniz, kendinize biraz anlam verin.

Tekrar söylüyorum: Kendimi öyle ahım şahım bir savaşçı yerine koymuyorum, ama yine de direniyorum. Kendime göre bir mevzi-lenmem, tedbirlerim ve savaş tarzım var. Bu çalışmalarını günlük olarak yürütüyorum. Her şey gözlerinizin önündedir. Sizin de doğru bir savaşçılığınız olsun. Dağlar sizi daha iyi korur, dağda silah elde daha iyi savaşılır, ama böyle yenilmek olmaz, böyle ölünmez. "Gidecek yerimiz yok" diye ağlıyorlar. Dilenciler bile bir ortama böyle gelmez. Gerilla, adı üstünde, silahlı savaşçıdır. Hiç böyle zavallılığı kabul eder mi? Kamp raporlarını okuyoruz. Yüzlerce militanı hastalık hastası yapmışlar. Nasıl oluyor da yüzlerce militanı, hatta PKK'yi kendilerine borçlu kılarak bu hale getiriyorlar?

Sıradan bir kişi, düzen sınırlarında sadece üç somun parası bulmak için on saat kan ter içinde çalışıyor. Üç somun parası için ölümüne on saat çalışmak gerekir. Her günkü istatistikler bunu gösteriyor. Peki, nasıl oluyor da yüzlercesi yıllardır saflarımızda yiyip içtikleri halde, örgüt işleri söz konusu olduğunda tek bir doğru iş yapmıyor ve bu da yetmiyormuş gibi partiyi de kendilerine borçlu kılıyor? Bizim sözde komutanlarımızın veya parti temsilciliklerimizin gafletine bakın ki, böyle kişilere sen ne yapıyorsun bile demiyorlar.

Biz, sonuna kadar akıllı ve yüreği temiz olanların hareketiyiz. Fedakarlık yapmak için bir araya geldik, her an düşmana karşı savaşmak için bir araya geldik. Nerede yüzlerce kişinin kendi kendini hasta yapıp parti sırtından bedavadan geçinmesi? Buna kim yol açtı, kim göz yumdu? Neredeyse karargah ortada yok. Meşhurdur, "bir acı kahvenin kırk yıl hatırı var" derler. Sen her gün partiden yiyeceksin 'ki, bu bir savaş örgütüdür, öyle yeme içme yeri de değildir, savaşma yeridir' bunu da yeterli görmeyeceksin, daha fazla yetki, ayrıcalık isteyeceksin! Bizden de bunları kendiliğinden kabul etmemizi, adeta yutmamızı bekleyeceksin! Bunlar kontralardan daha beterdur ki, bunları söyleyenlerin de hasta olduğunu sanmıyorum. Çoğunuz genç yaştasınız. Genç yaşta ruh hastalığı mı olur? Ruh hastalığı nedir? Düşmana karşı çılgınca öfken olur ve bu da beyni

çalıştırır. Ruhsal hastalığın ne kadar ağır olursa olsun, seni bir çırpıda kurtarır. Ben de eskiden öyleydim, ama şimdi düşmanımı biraz gördüğüm için müthiş sağlamım. Her türlü psikolojik hastalığın panzehiri devrimin intikam yürüyüşüdür. Bu çok açıktır. En değme komutanlarımızın olduğu yerde birçok psikolojik hastalık değil de, kontra besleniyor. Bunu nasıl idare edeceğim?

şimdi nasıl oynadığınızı anlıyor musunuz? Eğer lanetli bir topluluk olmaktan çıkmak, maymunlardan daha beter duruma düşmüşlükten kurtulmak istiyor ve bunun için savaş gerekiyor diyorsanız, benim tecrübelerimden biraz ders çıkarın. Eskiden beni herkes deli yerine koyardı. Hiç kimse beni ciddiye de almazdı. Ama şu anda düşmanıma karşı bir şeyler yapabiliyorum. Eğer siz de "düşmanımıza karşı bir şeyler yapmamız gerekiyor" diyorsanız, benim tecrübelerimden yararlanın. Ben, sadece tecrübe vermiyorum. Size verdiklerimi küçümsemeyin. Bunlar zor elde edilir. Bugün bir silah elde etmek maddi olarak çok pahalı ve siyasal olarak da çok zordur. Silahı alıp bir kişinin eline vermek ve özgürlük dağına ulaştırmak, savaşçıyı yedirip içirmek çok zordur. Ben bile halen pilava saldırıyorum. Diğer yemekler de bazen oluyor, ama kendimi sürekli pilav ve soğana ayarladığım için onu yiyorum. Çünkü biliyorum ki, o yemek çok değerlidir. Ancak size en iyi silahı, en iyi yetkiyi, en iyi savaşım dağını ve örgütünü veriyoruz, ama siz onun da değerini bilmiyorsunuz. Kontrgerilla bile bir örgütü böyle uğraştıramaz, savaşla böyle oynayamaz.

O halde, sizi bir kez daha kendi gerçekliğinizi görmeye çağırıyorum. Düşmandır yapar, adamı bu duruma da düşürür, hatta daha beterin beteri de eder. Ama biz de hiç olmazsa kendi Önderlik gerçeğimizde yaşama iddiası olan bir gücü temsil ediyoruz. İlkemiz budur. Pratiğimiz de amansız bir biçimde bu ilkeye göredir. Bunun anlaşıl-mayacak hiçbir yanı yoktur. Ben bunu net ortaya koydum. Umarım kendinizi benden daha büyük görmez, çaba sahibi olarak değerlen-dirmezsiniz. Benim onda birim kadar mütevazı olmanıza ve savaşın gereklerine göre yaşamanıza da razıyım. Değerlere biraz saygılı olun, onları bir kontra gibi çiğnemeyin. Sizi yaşatan, sizi biraz koruyan değerlerdir. Biraz değer verin, size gerekli olduğu kadar kullanın. Biz buna da razıyız. Çünkü bir insanlık kavgası var. Biz,

halen varız, bitmedik, yeniden dirildik dedik. Siz ise "sıra kurtuluştta" dediniz. Madem bu kelimeleri söylediniz, o zaman gereklerine göre hareket etmeyi bir insanlık gereği olarak bilin.

Benden daha gençsiniz, fazla yorgunluğunuz da yoktur. Gerçekler de bu kadar açık önünüzdeyse, o zaman yapacağınız bazı işler vardır. Bunlar her şeyden önce gelir. Savaş işleri böyle yapılmaz, mevziler ve karargahlar böyle kullanılmaz. Örgüt yetkileri ve örgüt temsilcilikleri böyle kullanılmaz. Hatta yaşam olanakları, yurtdışı da dahil, hiçbir alanda böyle kullanılmaz. Unutmayın ki, size yaşamayın demiyoruz; tam tersine, size insanca yaşamın yolunu gösteriyoruz. Bu çok sıkı disiplinli kurallara göre olmak da yaşamı biraz mümkün kılmak içindir. Tecrübeme dayanarak diyorum ki, bunun dışında yaşam olanağımız yoktur. Bunun dışındaki her şey maymunlaşmadan daha kötü olmasaydı, ben size söylerdim. Bunun için kurallar ve savaşımın esasları sizleri zorlamasın. Bunlar sizin için bir ilaçtır. O hastalıklar ve ilkeliliklerden kurtulmak için tek çare olarak bu savaşımın gereklerini yapın ve her şey sizin olsun. Yapılması gerekenler ise, iyi savaşmak ve başarmaktır. Bunu sağladıktan sonra, ülkedeki her türlü maddi ve manevi yaşam sizin olsun. Ama önce savaşın gereklerini yerine getirmeniz gerekir. Bunu yapmazsak, sizi çil yavrusu gibi dağıtır, koyun gibi keserler ve zaten kesiyorlar da.

Hiç olmazsa buna dur diyorum. Benim bütün savunduklarım ve iliklerinize kadar size hissettirmek istediklerim bunlardır. Bunların anlaşılmayacak hiçbir yanı yoktur. Tam tersine, bunlar bizim yaşam değerlerimizdir. Değerlerimizle ne siz ne de başkaları oynasın. Bu konuda sonuna kadar titiz olun. Çünkü siz yaşama iddiasındasınız. Bununla neden çelişeceksiniz? Yaşam ve karar gücünüz geliyor, yaşam olanaklarınız geliyor. Bu olanakları akılcıca değerlendirmek ve korumak için sıkı örgütleyin, sıkı denetleyin, kimseye çiğnetmeyin ve bunun gereklerini sürekli olarak yerine getirin. Böylece adım adım yaşama yaklaşırsınız. Bunun için mütevazı olun. Artık bu deliliği bırakın.

Mütevazıca da olsa, onurlu bir biçimde insanlık yürüyüşü içinde yerinizi alabilirsiniz. Buna da bin defa şükür demelisiniz. Çünkü insanlık yürüyüşü dışında olmak insana çok büyük utanç verir;

böyle bir şey çok lanetlidir ve insan buna dayanamaz. Şimdi siz biraz bizim şerefimizle yaşıyorsunuz. Kendiniz şerefın sahibi olun. Siz biraz bizim dayanma gücümüzle ayaktasınız. Ancak bu yetmez. Biraz öz dayanma gücünüzle ayakta olun, onun şerefını duyun. O daha kalıcıdır ve hakkınız olanı size verir.

Ben bir halk savaşıyım. Yani halklar adına yaptığımı sınırsız dağıtmaktan çekinmem, ama bu her zaman böyle olmaz. İnsanlar ve halklar esas itibarıyla öz güçlerine dayanarak savaşmalı, şerefı ve onuru kazanmalı, maddi imkanlarını da hakça kendi aralarında paylaşılmalıdır. Her zaman önderlere dayanılarak yaşanılmaz. Öyle yaşatacak önder de olmaz. Zaten bu bir sapma olur.

Bu yetmiş altı yılda ‘ki, daha öncesi de vardır’ güçlü bir düşmana karşı Önderlik gerçeğimizde çok zor, çok istisnai bir savaşçılık biçiminde, düşmanın bile hiç hesabında olmayan bir tarzda, çok geç de olsa, ‘bir intikam savaşı mı, bir yaşam savaşı mı desek, bir insanlık savaşı mı ulusal kurtuluş mu desek, adını ne koyarsak koyalım’ bir direnme noktası yakaladık. Bu, bizim en gururla paylaşacağımız ve yaşayacağımız gerçekliktir. Bunun dışında hiçbirimizin hiçbir değeri yoktur. Bizim için yalnız bu direnme imkanı bir anlam ifade eder, yoksa her şey boştur. O açıdan küsmeyin, direnme imkanlarına amansız sarılın. Bu savaşımın gereklerini yerine getirdikçe, bu düşmanın hiçbir topluma dayatılmayan ölümden de beter kararı, onun çıldırtıcı ve delirtici hükmü aşılabileceği gibi, kendiniz de yeniden insan olmanın heyecanıyla en temiz insan olmayı gerçekleştirmekle yüz yüze gelebilirsiniz. Kaldı ki, bunun coşkusu bile kendisini yaşamaktan daha değerlidir.

Bu konuda daha değişik yaklaşım yöntemi nasıl olabilir diye düşünüyorum. Mücadelede belli bir aşamaya varılmıştır. Yeni yaşam veya bizzat içinde yaşadığımız sürecin anlamı olduğu kadar, onun yürütülüş tarzını daha yaratıcı yaklaşımlarla değerlendirmek istiyoruz. Bu açıdan daha anlamlı tartışmalar olabilir, herkes kendi yeteneklerini daha yaratıcı bir biçimde ortaya koyabilir. En önemlisi de öz gücünüzle ayaklarınız üzerinde yürüebilirsiniz. Hep partinin genel gücüne veya Önderliğe dayanarak yaşamak yerine, kendi özgücünüzle kendi ayaklarınız üzerinde yürümeyi sağlayabilmenizi ve artık bunun tutarlılığını göstermeniz gerektiğini vurguluyorum. Geçirilen

aşama sizi bu noktaya getirmiştir.

Kendi tecrübelerime dayanarak belirtebilirim ki, aslında sizi büyük bir sabırla büyüttük, deney ve tecrübeyle yürüyebilecek konuma getirdik. Bazılarının ısrarla çocukluk hastalığına denk şeyler yapmalarına ve kendilerini partinin sırtında taşıtmalarına gerek yoktur. Bunun aşaması geride kaldı. Dönem herkesin kendi özgücünü düşüncede, ruhta ve fiziki olarak sergileme dönemidir. Bunun anlamı da, eskisi gibi yaşayamaz ve saflarda bulunamazsınız demektir. Bol bol şikayet eden, ağlayıp sızlayan, ucuz yenilen ve darbe yiyen o eski çocukluk durumunu artık bırakacaksınız. Bu dönem için yaptığınız çalışmalar sizi artık anlaşılır kılmalıdır. Nereden bakılırsa bakılsın, çocuklukla izah edilecek hiçbir durumunuz yoktur. Oldukça büyümüşsünüz. Düşüncede de müthiş büyüdünüz. Ruhsal gelişmelerinize de katkıda bulunduk. Onun için bu çocukluk numaralarını bırakın.

Yıllardır kendinize bir tarz yakıştırdınız. Dolayısıyla bize de köylü kurnazlığını, düzenin bezirganlığını ve esnaflığı dayatmayın. Bunlar fırsat bulsa tenekeyi gümüş diye satarlar. Sizin de bu tarzda kendinizi pazarlamanız söz konusudur. Bu düzen kişiliğini bırakacaksınız. Böyle alım satım işleri artık para pulla da ölçülmez. Yani parası olmayan bir çalışma denilir, esasta o sergilenir. Bu çalışma kıymeti yüksek, ölçülüp biçilemez değerde bir çalışmadır. Devrimcilerin çalışma tarzı böyledir. Yoksa hiçbir emek sunmadan, yavuz hırsız gibi örgütten birçok şey istemek doğru değildir. Kaldı ki, kendini böyle satmak da kolay değildir. Kendinizi kime satıyorsunuz? Devrimde insanın kendisini satması doğru olmaz. Karşılıklı bir şey istemek yanlıştır, hatta istemek diye bir şey de yanlıştır.

Sürekli şunu belirttim: Parti sonuna kadar bireyindir, birey de sonuna kadar partindir. Bu parti benimdir dediğiniz zaman, kendinizin de her şeyinizle ‘ama hastalıklarınız veya ölüden beter kişiliğinizle değil, sonuna kadar kazandıran kişiliğinizle’ partili olduğunuzu anlamanız gerekir. Benim şimdiye kadar kendimi PKK’li hissetmem, sonuna kadar kazandırdığım orandadır. Yoksa en ufak bir kaybetme olduğu zaman, kendimi PKK’ye ihanet eder gibi hissedirim. Kaybeden ben asla PKK’li değildir, kazanan ben PKK’lidir. İlke budur.

Siz her şeyinizle kaybettiriyorsunuz. PKK'li maskesi altında, "PKK benim olmalıdır" diyorsunuz. Bu bir hırsızlıktır. Bu yavuz hırsızlık durumunu bırakmak gerekiyor. Kaybettirdiğiniz an, "bu partinin değilim" diyecek, dolayısıyla kendinizi suçlu göreceksiniz. Eğer illa PKK'li olmak istiyorsanız, o halde 'kazanan ben'i partiye katacaksınız. Şimdi bunun dönemindeyiz. Artık çeşitli bahanelerle kaybettirdiğiniz benliğinizle katılımınızı kazanan benliğinize dönüştürün ve katılımınızı gerçekleştirin. Hiçbir şey elinizden gelmiyorsa, kaybetmeme noktasında durun. Kazandıramıyorsanız kaybettirmeyin. PKK bunu da kabul eder. Ancak açıkça söyleyeyim ki, sürekli kaybettirmeyi kabul etmem. Çünkü ben örgüt adamıyım; hem kazandıran, hem yaşatan, hem de yaşatmak zorunda olan bir PKK'liyim. Her gün kaybettireni ne diye PKK içinde tutayım? İçimizde ne hastayı, ne kaybettireni, ne de zarar vereni tutacağız. Böylesi kişilikler başka yere gitsin. Kaybettireni hiçbir gerekçeyle içimizde tutamayız.

Demek ki, artık bu ilkeyi işleyeceğiz. Eskiden bütün ordu kuruşlarında öyle yaparlardı, yaralıları bile atarlardı. Bu işin kuralı böyledir. Ancak biz insafliyız. Hasta düşmüş veya yaralanmış olanları sonuna kadar koruyoruz. Bunu başkaları kötüye yormasın, bu bir hak değildir. Aslında savaş kurallarına göre yapılması gereken ya düşmana bırakmak ya da onun kurşunu kendisine sıkmasıdır. Bazı arkadaşlar da böyle yapmıştır. Biz son kurşunu kendinize sıkın demiyoruz, ama hiç olmazsa yaşamda en azından sonuna kadar partiye bağlı kalınmalıdır. Partinin başında bir hasta gibi kalınmasın, eğer bir kolu yoksa diğer koluyla bir iş yapsın, bir ayağı yoksa diğer ayağıyla iş yapsın, diliyle yapsın, kollarıyla yapsın ve böylece parti de ona baksın. Aksi halde parti bu kişiye bakamaz. Bundan sonra hastalara da uygulanacak ilke budur. Hiç kimse bize başka ilke dayatmasın ve parti adı altında kimse bu dayatmalara köprü olmasın. Bu kural benim için de geçerlidir. Zaten ben biraz hasta olduğumda kendimi partiye hiç göstermem, sağlıma kavuşuncaya kadar odamda kalırım.

Sizi ölüme değil zafere koşturmak istiyoruz

Önümüzdeki dönemi daha değişik yürütmek istiyoruz. Bu kadar

direnmeden sonra yaşama, savaşa ve her türlü devrim işine gelen bir tarzda yürütmek istiyoruz. Ben bu yaşımda buna varsam, siz niye bu temelde varolmayasınız? Bozduğunuz ve oynadığınız yeter. Artık bir saniye bile buna tahammül edilemez. Hani savaşmak istiyordunuz? Biz sizi ölüme değil, zafere koşturmak istiyoruz. Onun için de bu tarzda mücadele etmek gerekir. Ben bile bunun için sabrettiğime ve dayanabildiğime göre, siz neden dayanamayacaksınız? Size bu kadar hazır değerlendirmeleri sunuyorum. Neden bunları anlamıyorsunuz? Başka bir şey yapmayın, bunları doğru anlayın, yeter.

Ben diğer devrim önderlerinin yaptıkları hatalara, yanlışlıklara düşmeyeceğim. Sıfırdan başlayıp düşmanından bu kadar intikam almayı bilen biri, herhalde savaş gerçekleriyle oynayan sizlerden de hesap sormasını bilir. Neden beni yanlış anlayacaksınız? Ben bir savaşçıyım. Düşmanıma karşı neler yaptığımı bizzat görüyorsunuz. Siz kim oluyorsunuz ki, bu kadar zarar vereceksiniz? Size boyun mu eğmeyeceğim? Ben daha on yaşında ailesine karşı savaş ustalığını, hatta dehasını gösteren birisiyim. Bu yaşta, bu tecrübeyle sizi mi çözmeyeceğim?

Açıkça söyleyeyim: Size zorla gelin, benimle ortaklaşa savaş yürütün demiyorum. Yalvara yakara siz geliyorsunuz. O zaman bunun gereklerine lütfen uyun. Kendimden daha fazla size olanak ve yer sunuyorum. Neden bunu takdir etmeyeceksiniz? Açık söyleyeyim: Yaşıyorsanız ve yaşatılıyorsanız, bu biraz da sizden intikam almak içindir. Ben adamı öyle bir noktaya getiririm ki, yer yarılrsa belki kendisi için kurtuluştur, ancak o şansı bile bulamayacaktır. Bunu biraz da yaptığımı biliyorsunuz. Ben intikamcıyım, bunu daha önceden anlayacaktınız. Bir parça ekmek uğruna daha on yaşımda nasıl kavga ettiysem, halen de aynı kavgayı yürütüyorum. Bu noktada bende değişen bir şey yoktur. Tam tersine, büyük gelişmeler var. Bir insan kazanmak için yılları harcadım. Siz bir çırpıda onlarca adamı kaybedip ardından bir gün karşıma çıksanız, mezarda bile olsanız bunu affetmeyeceğim.

Bagok dağında ilk defa yirmi arkadaşı şehit vermiştik. 1988'in Nisanı'ndaydı. Bu arkadaş şehit düşmesine rağmen Ondan hesap sormak istiyordum. Çünkü bana göre bize en büyük darbeyi indirdi.

Öyle ucuz ölmeyi kabul etmiyorum. Bana kolay ölmeyen ve sürekli başarıyla savaşılan kişilikler gereklidir. Bunlar Önderlik gerçekleridir. "Biz de bir gücüz" diyorsanız, ben de sizlere sıkı durun, kim güçlüdür, birbirimize göstereceğiz diyorum. Siz benim iyi savaştı olmadığımı, kül yutacağımı ve beni yanıltacağınızı sanıyorsunuz. Bu kadar kurallarla oynarsanız, bunun sonuçlarına da katlanırsınız. Bu zamansız ölümler için eskiden biraz üzülürdüm, şimdi kendi kendime üzülmemem gerektiğini söylüyorum. Çünkü bu bir oyundur. Kendimi üzersem, düşmanın veya bu kolay öldürenlerin oyununa gelirim. Hiç üzülmeyeceğim, hatta en ufak bir sarsılma bile geçirmeyeceğim ki oyuna düşmeyeyim.

Ucuz ölümü kendine yakıştıranı metelik kadar değer vermiyorum. Bir Mazlum için, bir Agit için çok anlamlı değerlendirmeler sundum. Artık kimse kolay ölümle PKK saflarına sığınamaz. Çünkü ölen ve öldürten orada PKK'ye zarar veriyor. Can onun değildir, can PKK'nindir. Daha önceki canınızı gidin başka yerde harcayın. PKK'ye geldiğinizde, canınız PKK'nindir. Bu canın üzerine kolay oynamak, onu kolay öldürtmek hakkına hiçbirimiz sahip değiliz. Hatta hiçbirimiz bu canı az başarılı kullanma hakkına da sahip değiliz. Gerçek PKK'lilik böyledir.

Halen hatırlıyorum: Bizim köyde bir kadın vardı; "ben bombayı alırım, patlatırım, bu can benim değil mi?" diyordu. Bu sözü unutmuyorum. Üzerinden kırk yıl geçti; bu olaydan çıkardığım tek sonuç, bir kişinin bu can benimdir deyip canını istediği gibi kullanamayacağıdır. Çünkü bu canı topluma göre kullanmak gerekir. Yani canınızı keyfinizce kullanamazsınız, parti için ve dolayısıyla toplum için kullanacaksınız. O olaydan çıkardığım sonuçla bugüne kadar kendimi toplum için kullandım. Aksi kullanım tarzı, düşkünün kendini kullanım tarzıdır. Bunun da kime hizmet ettiğini biliyorsunuz.

Demek ki, PKK'de kolay ölmek, silahı yere düşürmek ve yetkiyi başarısız kullanmak olamaz. Bunlar PKK'nin öz gerçeklikleridir. Çünkü PKK büyük zorluklarla kazanan bir harekettir. Biz bunu savunmak zorundayız. Gerçek PKK terbiyesi bu gerçeği anlamaktan geçer. "Biz her gün nasıl ölüyoruz, nasıl binlerce silahı kaptırdık, anlamıyorum" diyorsunuz. Ben sağım, sırf bunlar için ayaktayım; mutlaka bunların hesabını soracağım ve bu konuda çok usta biri ol-

duğumu biliyorsunuz. Ben TC'yi bile yirmi yıl uyuttum ve halen de hesap soruyorum. Peki, sizden hesap sormayacak mıyım? Sırf hesap sormak için sizleri yaşıttıyorum. Bu sözleri bile söylemek istemezdim. Çünkü savaşıçılığında bir özellik vardır. Bazıları iyi niyetli oldukları için, "biz duymadık, keyfi yaşadık ve yaşamı aşındırdık" demesinler diye bunları belirtiyorum. Benim sorumluluğumu veya nasıl birisi olduğumu bilen bir kişi, bu kelimeleri ağzına değil, yüreğine bile alamaz, akıllıysa bunu beynine yaklaştıramaz. İfade bir bizim değerlerimizle oynamak, onları heba etmek öyle kolay kolay kimsenin haddine değildir. Bunlar önemli gerçeklerdir ve mutlaka bilince çıkarmanız gerekir.

Alışkanlıklarınızı sürdürüyor ve bizi zorluyorsunuz. Ben de size çok müsamaha gösterdim. Ancak artık bu tutumlarınızı kabul edemem. Bu PKK'lilik gerçeği yürüyecektir. Çünkü çok iyi biliyorum ki, bunun dışında hiçbirinizi yaşatma gücüm yoktur. Bir yandan yaşam tutkularınıza bakıyorum, yaşama biraz ilgi gösteriyorsunuz, ancak diğer yandan ölüme geçit veren yaklaşımlarınız da bizi oldukça zorluyor. Bu kadar yüzeysellik, bu kadar hafiflik, bu kadar çok önemli bazı kuralları es geçmek, kurallarla oynamak kabul edilemez.

Düşünüyorum da, bu yaşananlara nasıl dayanabildiğime şaşıyorum. Bu büyük bir azaptır. Bir ana bile bir evladını kaybettiğinde on yıl kendine gelemaz. Biz de az çok bu evin sorumlusuyuz. Günde bu kadar anlamsız kayba hangi kişilik dayanabilir? Bunun için de müthiş düşünmek, bütün olanakları ve fırsatları iyi değerlendirmek gerekir dedim. Ancak siz bunların kenarından bile geçmiyorsunuz. Müthiş bir harcanma durumunu yaşamışsınız.

Bu mücadeleyi kendi elimizle buraya kadar getirdik. Niye peşkeş çekelim? Yalnız savaş değil, yaşamın diğer yönleri de var. Şerefi ve onuru niye ele ayağı düşürelim? Yaşamın güzelliğini, sevincini, tutkusunu ve heyecanını niye büyük üzüntülere dönüştürelim? Bu kadar şehit verildi, bu kadar işkence çekildi, bunlar yetmiyor mu? Bunlarla oynamaya hiç kimsenin hakkı var mı? Onlar yaşamı gerçekleştirmek, yani yaşamın sevincini, yaşamın coşkusunu elde etmek için bu kadar dayanabildiler. Siz ise yaşamı bir günde tekrar üzüntüye, tekrar umutsuzluğa boğmak istiyorsunuz. Biz tarihsel

olarak yaşamın gururunu ve sevincini yakaladık. O zaman siz de bunları düşürmemeye özen göstereceksiniz. Bunlar bir devrimci militanın, bir önderin her zaman amansız bir biçimde göz önüne getireceği hususlardır.

Sürecin üzerinde dururken, bu düşünceler bir kez daha dile geliyor. Aslında mücadeleye başlarken de bize hakim olan yine bu düşünceler ve davranışlardı. Ama siz bunları büyük bir inatla inkar ettiniz. Biz de bir kez daha bu kadar gelişmelerden sonra bunları tekrar önünüze koyuyoruz. Hiç olmazsa bu kadar büyük çabadan sonra doğruları yakalamaya çalışın, akıllanın ve kurallı savaşı olmayı bilin. Hiç olmazsa şimdi insan sizde sözünüze güvenilecek kadar bir güçlenmeyi görmelidir. Eskiden de hepinize güveniyordum, bu işi yaparlar diyordum. Ancak şimdi yirmi yıldır kendimi adeta kandırılmış gibi hissediyorum. Sizin buna hakkınız yoktur. Ben sizi kandırdım mı? Sanmıyorum. Rahatlıkla kabul etmelisiniz ki, size karşı en gerçekçi olanı ve en inanılmazı bile yapan, başarılı durumda cevap veren bendim. Siz neden beni bu kadar kandıracaksınız? Ben size karşı tek bir an bile yalancı olmadım, sizi kandırmadım. Ama sizin yaşamınız neredeyse yalancılıktan ve zavallılıktan ibarettir.

Zavallılık, güçsüzlük ve başarısızlık, yalancılıktan daha kötüdür. Yalan söylersiniz, fazla kaybınız olmaz; ama başarısız oldunuz mu kaybeder ve kaybettirirsiniz. Her gün "Apocu kişiliği esas alarak şöyle savaşağız, şöyle yaşayacağız" diyorsunuz. Peki, o zaman arkanızda bıraktığınız çirkinlikler, başarısızlıklar, kuralsızlıklar, güçsüzlükler ve zayıflıklar neyin nesi oluyor? Kimse size kararlılık sözleri söylemeyin demiyor, ama söyledığınızde de tutarlı olun. Asker olmanın ilk şartı, kendine hakim olmaktır. Çizilen bir yaşam çerçevesi vardır, amacı vardır, aracı ve çabası vardır; ona bağlı olmayı bileceksiniz. Disiplin budur. Gereklere tam uydunuz mu, kendinize hakim oldunuz demektir. Kendine hakim olan, çok ciddi bir biçimde asker olmanın ilk adımını, neredeyse başarının kesin adımını atmış demektir. Düşmana hakim olma ve düşmana birkaç darbe indirmeden önce kendinize hakim misiniz?

Binlerce devrimci gönderdik, ama birisi bile çizilen çerçeveye ve disipline uyma gücünü gösteremedi. O zaman askerlik nerede başlayacak? Siz ne zaman asker olmaya başlayacaksınız? Bu

kadar kendi kendini inkar eden, bu kadar disiplini inkar eden hiç asker olur mu? Zormuş diyorsunuz. Askerliği siz istiyorsunuz. Ben de size, lütfen onun bazı disiplin kurallarına ve gereklerine uyun diyorum. Siz ise bunları hiçe sayıyorsunuz. Siyasal çalışmada iflas etmişken, gerillacılık yapabilir misiniz? Önce siyasal çalışmayı öğrenin. "Ben silahtan anlarım" diyorsunuz, oysa silahın hiçbir şeyini anlamıyorsunuz. Bu halinizle sizi ne yapalım? İşten anlayan birkaç komutan adayımız olsaydı, şimdi zafere ulaşmıştık. Bir elin parmak sayısı kadar olsaydı yeterdi. Ancak o da yoktur. Hepsi her gün kurallarla oynayan kişilerdir. O zaman sizin bu askerliğinizi ne yapayım? Düşman da zaten sizi gözüne kestirmiştir ve böyle vuruyor.

Son genelkurmay değerlendirmelerini anlamalısınız: Sizleri yakalanmış keklik gibi, kuzu gibi değerlendiriyor. Siz kendinizi ne sayıyorsunuz? Bana dayanarak yaşayamazsınız. Savaşçılar birbirine omuz vererek yaşarlar. Savaşçıların birbirini boşa çıkarma hakkı yoktur. Sizin en küçük bir disiplinin gereğine uyma gücünüz bulunmuyor. "Ben bir an önce dağa gitmek istiyorum" diyorsunuz. Gerillacıların hiç böyle demeye hakkı yoktur. Biliyorum, çoğu tarihsel görevlere yürümek için değil, disiplinden kaçmak için buradan gitmek istiyor. Biz biraz disipline ediyor ve askeri yaşamla tanıştırıyoruz, çoğu da ondan kaçmak istiyor. Siz kendiniz "biz askerliği burada öğreniyoruz" dediniz. Biraz öğreniyorsunuz, canınız sıkılıyor. O zaman tutarlı olun.

İçinizden birkaç tane sağlam komutan adayı çıkarırsak, savaşın kaderi değişir. İkide bir bizi endişelendiren tutumlar yok olacak. Anlamli ve düşmanı can evinden vuran bir savaş dönemi başlayacak. Bir dayanma gücünüz varsa, asker olma sözünüz varsa bu çerçevede olsun. Hiç olmazsa bundan sonra bu fırsatları değerlendirelim. Ben yine büyük tutkuyla bu işlere sarılırım. Ama sizde de yapma gücü var mı? Şeref sözü verin, yiğitlik sözü verin ve biz sizlerle işleri biraz daha derinliğine ele alalım. Gerçekten imkanlarımız geniştir. Elinize önemli yetkileri verebiliriz, fakat bunları doğru kullanacaksınız. İkide bir "oyuna geldim, uzlaştım, bastırıldım" gibi sözler söylemeyeceksiniz. Adam gibi "geldim, gördüm, yendim" veya "değerlendirme yaptım, doğru belirledim, üzerine yürüdüm ve başardım" diyeceksiniz.

Bunu yapmanız önünde engel de yoktur. Baktınız ben gerektiği gibi çıkmadım, beni de dinlemeyin. Önünüzde engel ben bile olsam, beni çiğneyin ve görevin üzerine gidin.

Hangi engelden, hangi bastırmadan, uzlaşmadan bahsediyorsunuz? Artık bunlar yalandır. Kimsenin artık bu kelimeleri ağzına almaması gerekiyor. Çünkü doğru doğrudur. Kimsenin doğrular karşısında direnme ayrıcalığı olamaz. Herkes bunları uygulamak zorundadır. Bu PKK, bu gerilla böyle temel bulmuştur. Önümüzde engel teşkil etmek kimin haddine olabilir?

Küçük bir grubumuz, bu temelde kendini çerçeveler, söz ve karar düzeyine getirirse, bu savaşın kaderi değişecektir. Sizde hiç vicdan yok mu? Analarınız babalarınız kan revan içindedir. Bu gencecik insanların böyle kaybına yürek dayanmıyor. Hepsi amansız gerilla olmaya geliyor. Bir tane komutan adayı bunlara sahiplik etse destan yazar. Oysa siz bu insanların canına okuyorsunuz, bunu bırakacaksınız. Bunun için de iliklerinize kadar sorumluluk duygusu içinde olmalısınız. İşin gereklerini bilince çıkarmalı, artık eskisi gibi bu işlerle oynamamalısınız. Sonuna kadar neyin nasıl yapılacağına, neye nasıl yaklaşılacağına anlam vermeli ve bu temelde görevde hazır olduğunuzu belirtmelisiniz. Bunu bir avuç kişi söylesin, biz bütün yetkileri onlara verelim. Bizden daha ne isteyebilirsiniz? Bu işleri yapamıyorsanız bana söyleyin, ben size kiralık ev tutayım. Bu gücümüz de var. Sizi emekli memurlar gibi de yaşatabiliriz. İlla "savaşçıyız, yiğitlik bizi sarhoş etmiş" diyorsunuz. O zaman ben de size kurallara göre, onun gereklerine göre kendinizi hazırlar mısınız diye soruyorum. Şimdiye kadar verdiğiniz sözlerin bir kocakarı lafı olmaktan öteye gitmediğini, hatta daha kötü olduğunu anlayarak lütfen doğru söze gelir misiniz?

On yedi yıldır daracak bir yerde mevzilenmiş durumdayım, ancak halen amansız bir biçimde bu işlerin üzerindeyim. Ben kendimi sizin kadar ahım şahım bir savaşçı olarak da değerlendirmiyorum. Benim gücüm, olanaklarım sınırlıdır. Tarih bunun bile mucize olduğunu gösteriyor. Sizin gibi hareket etmeyi, birisinin bana da yol göstermesini ve dağa çıkarmasını isterdim, ama bunu yapacak kimse yoktu. Dağa çıkarmayı ve yol göstermeyi bir yana bırakın, herkes yoldan çıkarıyor. Zaten her şey yoldan çıkarılmıştı,

ama biz yola koyduk. Sizi de en özgür dağlara ve onun her türlü silahına kavuşturduk. Fakat bunları kullanmayan sizsiniz. Bunu inkar mı edeceksiniz? O zaman olup bitenleri iliklerinize kadar doğru anlayacaksınız.

Bütün bunları ayrıca şunun için belirtiyorum: Düşman sizi gözüne kestirmiştir; sizin bu savaşçılık tarzınızı çok iyi inceleyip kavrayarak sizi bitirmek istiyor. İşte hükümetin son politikası da budur. Düşmana malzemeyi sunan, ona "gerillayı yenebiliriz" dedirten ben değilim, sizsiniz. Çünkü benim gündemim değişiktir. Yaptığınız bu yaramazlıklarla, gerillanın yenebileceği imajını sonuna kadar siz yarattınız ve siz hem de en kısa bir sürede bunu değiştireceksiniz. Aksi halde benden görev istemeyin. Ne diye sizi kurbanlık kuzu gibi düşmana yem yapalım? Yapamıyorsanız söyleyin. Güney'de yer açtım, tüm dünyada yer açtım. Oralara gidin, sağlığınıza bakın. Kimse öyle kandırmaca söz vermesin, içinde gerçek komutan olmak isteyen varsa onlar söz versin. Ben de bunları bileyim ki, gerçek komutanlar ve savaşçılarla tartışıp belli bir karar geliştireyim.

Bundan sonra çok önemli olan, düşmanın da kaldığınız yeri yerle bir edecek kadar çılgınlaştığı bir dönemde iyi ve sonuç alıcı iş yapmak istemektir. Düşmanın bu kadar yüklendiği bir aşamaya biz de yüklenip oldukça başarılı işler çıkarmak istiyoruz. Bu hem temel görevimiz, hem de zorbela yakaladığımız mevzilerin başarılı kullanılmasıdır. Bunun gereklerini en üst düzeyde bir sorumlulukla siz de kavrayın ve gereklerini yerine getirin.

Sizin şimdiye kadar çektiğiniz, benimkinden de zor geçen bir yaşamınız var; onun anlamını gerçek bir biçimde bilince çıkarmış bir savaşçılık, komutanlık iddianız var. Onun da çerçevesini artık bulmuş olun. Bu konuda sonuna kadar disiplinliyim, mücadelenin gereklerini yerine getirmede amansızım. Bütün bu yönleri kavradıktan sonra, bu işler çok geç de olsa tekrar doğru yola girer ve başarısı da arkasından gelir.

23 Nisan 1996

Tutarlı militan halkının kötü kaderini çözendir

Biz öğretmeye varız, fakat siz fazla öğrenmeye gelemiyorsunuz. Burada sorun bizden kaynaklanmıyor. Sizin kafalarınız çok karışık, ruhlarınız, iradeleriniz çok gevşektir ve adeta düzenin egemenliğini yansıtan bu kişilikleriniz bizi zorluyor. Bu durum, yaklaşım tarzından ve kişilik özelliklerinizden kaynaklanıyor.

Devrimde komuta kesin gereklidir. Kadro sorunu çözümlenmeden, hiçbir sorun çözümlenemez. Kadro olarak karşımızdasınız, ancak onun gereklerini yerine getirmeye yanaşmıyorsunuz. Düşmanı değil, sizi çözmek daha yakıcı bir hal almıştır. Bu durumunuz karşısında hayretler içinde kalmamak mümkün değildir. Bu nasıl halk çocukluğudur veya bu nasıl PKK'dir ki, bunca çabaya ve yıllara rağmen, bir türlü kendi kadrosunu parti gerçekleri temelinde amansız yetiştiremiyor? Bu konuda kendinizi mutlaka sorgulayabilmelisiniz. Çünkü zaman sınırlıdır ve yaşam büyük tehlike altındadır.

Benim düşünceme göre, kadro politikasında tarihsel hata yapıyor, Önderlik gerçeğinin anlam ve önemini müthiş çarpıtıyorsunuz; belki de tarihin lanetli gerçeğinin bir benzerini PKK içinde iyi niyetlice, hatta kendi tarzınıza göre büyük çaba harcayarak yaşıyorsunuz. Sizin bu kendinizi kandırma oyununuzu bozmak gerekiyor. Biz bu oyunu bozmasak, fazla kaliteli bir kadroyu yaratamayız. Bu oyunu nasıl bozacağız? İşte onun üzerinde duruyoruz. Görebildiğim kadarıyla çok şeye razı edilmişsiniz. Hemen her türlü kayba, çok

basit kazanmaya ve birçok çirkinliğe razısınız. Savaşta da her an kandırılmaya yatkınsınız. Sizde kesin derinlik ve yine fazla bir mantık gücü göremiyorum. Bu da en büyük tehlike oluyor. Bizim parti okulumuzun öğrencileri böyle olmamalıdır. Her şeyden önce bu okula inanmamız gerekir. Belki düzen okulları gibi değildir, size fazla çıkar da vaat etmiyor, ama tarihsel bir okuldur, halkımızın biricik okuludur. Siz hazırlıksız öğrencilersiniz. Bu okulun büyük değerini takdir edecek ne bir tecrübeniz, ne bir altyapı hazırlığınız var. Birdenbire en üst düzeyde eğitim veriyoruz ve bunu da seviyeniz kaldıramıyor. Bu da bir etkidir. Ama tüm bunlara rağmen, madem ki halkın kurtuluşuna inanılmıştır, o halde esirgeyeceğimiz bir şey olamaz ve başarmamak da düşünülemez.

İçimizden önderi, militanı ve komutanı mutlaka çıkarmalı, kötü kaderinizi çözmeliyiz. Tutarlı militan, halkının kötü kaderini çözen militandır. Bunu hiçbir gerekçeyle savsaklayamayız. Bahanelerle bu işin altından kalkılamaz. Bu işleri başarmak, başta savaş gerçekliği olmak üzere, tüm hayati gerçeklere bağlı yaşamaktan ve bunun gereklerine güç yetirmekten geçer. Adam olmanın başka hiçbir ölçütü yoktur. Bin defa şükredin ki, bunun önemli bir imkanını hizmetinize soktuk. Yoksa adam olmanız ve bir an için olsun şereflice bir yaşamdan bahsetmeniz mümkün değildir. Bunun dışında her şey alçakça, haince ve şerefsizcedir. Bunun dışında veya bu anlamda bir Kürtlük en lanetli olmayı ifade ediyor. Bunu büyük bir dirençle karşılıyor ve kendimize layık görmüyoruz. Biraz şerefın ve yiğitliğin yolunu aralıyoruz. Artık kim değerlendirecek, kim hakkını verecek diye bekliyor ve çabalıyoruz. İşler bu kadar ağırdır.

Halen hatırımdadır: On yaş civarı kendi kişiliğini tanıma yıllarıdır. Ne mutlu bana ki, o yıllarda geleneksel anlayışa göre adam olup olmamayla karşı karşıya geldiğimde, kendimi sorgulama sürecine girdim. Ailem ve anam beni geleneklere göre bir adam olma sürecine sokmaya çalışırken, onun pek de değerli olmadığını söyleme gücünü ve dirayetini gösterdim. Sizin yaptığınız gibi adam yetiştirilemez, insana değer verilmez dedim. Ailenin dayatmalarını reddettim, kendimi adam etmenin değişik yol ve yöntemlerini bulmaya çalıştım. Bunun bütün sonuçlarına katlanarak bugüne kadar geldim. Oysa siz bu yaşlardan itibaren kaybettiniz. Adam olmayı geleneklere, aileye

ve düzen kurumlarına göre bellediniz ve kendinizi adam sandınız, ama maalesef adam olamadınız. Ancak düşmanın düzenine en iyi hizmet adamı olarak, bunu da iliklerinize kadar işlediniz. Bizde büyük kişiliklerin ortaya çıkmayışının altında yatan neden, adam olamamak, ancak geleneklere göre de kendini adam sanmaktır.

Ben, "Kürt'ten adam çıkmaz, Kürt bu kadardır, başkalarının askeridir, iyi hamallık yapar ve başkaları için çalışır" yaklaşımına inanmıyorum. Daha o yaşlardan itibaren bunu hiçbir zaman anlamlı bulmadım ve kabul de etmedim. Ne böyle adam olurum, ne böyle çalışırım, ne de böyle asker olurum dedim ve sözüme bağlı kaldım. Siz ne böyle dediniz, ne de sözünüze bağlı kaldınız. Hatanız buradadır. Çok kötü yetiştirildiğiniz için müthiş bir yaramazlık, çirkinlik, çaresizlik, anlayışsızlık ve terbiyesizlik sınırları içinde çalışıp durdunuz. Sonuçta kullanıldınız ve bize doğru geldiğinizde hayırsız, fazla iş yapamaz ve beceremez durumdaydınız. Bunu itiraf etmekten çekinmemelisiniz. Eğer böyle olmasaydınız, kesinlikle büyük başarılarla sahip olmanız gerekirdi. Hanginiz, "ben yaşarsam, bu eşittir, büyük başarıdır" diyebiliyor? Böyle diyen yoktur. Unutmayın ki, oldukça zavallı konumdasınız.

Bu halk bana dayanarak neden şandan, şereften ve özgürlükten bahsediyor? Hatta sizler bana dayanarak neden böbürleniyor, kendinizin savaştığını sanıyorsunuz ve ben buna neden yol açıyorum? Halbuki buna yol açacak durumda değilim. Düşünün: Bu işin başındaki insan bile bunu uygun görmüyorsa, bu ne haldir? İşte burada abartılı kişilik, kendini yanıltan kişilik ortaya çıkıyor. Hata yapmamak veya sizin kendinize yakıştırdığınız durumlara düşmemek için kendimle her gün savaşıyorum. Bu konuda büyük tecrübem var ve milimi milimine kendimi ölçüp biçiyorum. Yaşamın sorunlarına karşı savaşımında hem sorunları çözmek, hem de başarı kazanmak için en basit değerleri dahi kendim için müthiş ayarlıyor, çalıştırıyor, kararlaştırıyor ve yürütüyorum. Peki, siz tüm bunlara nasıl katılıyorsunuz? Eğer bir vicdanınız ve gerçekten adam olma sözünüz varsa bunu sorgulamalısınız.

Günlük davranışlarınıza baktığımızda, kendinizi bile sorun olmaktan çıkaramadığınızı görüyoruz. Sizleri sorguladığımda, savaşçılarımız kendilerini kurtarma işine göre ne kadar veriyorlar

diye soruyorum. Çoğunuzun durumu kurtarmalıktır. Yani "ben kurtarıcıyım, kurtarmaya geldim" değil de, "ben kurtarılmaya geldim" diyorsunuz. Kurtarılmayı da kendiniz gibi kurtarmalık olandan veya benden istiyorsunuz. Bu da büyük bir yanılgıdır. İşte çıkmaz buradadır. Halbuki bu yola ilk çıktığımda, kurtarmalık adamları karşıma alıp onlarla savaştım. Sizin alışkanlıklarınız ve inadınız çok güçlüdür, çünkü elinizdeki tek savunma silahınız odur. Eğer akıllı olur, kendinizi değişime ve dönüşüme uğrattırsanız, o silah da elinizden alınır. Onun için bütün alışkanlıkları yerle bir ettim. Değişken olmayı büyük bir gelişme nedeni saydım ve bu düzenin değişikliğe zorlanması da bu nedenledir.

Zayıflamış, kemikleri her an kırık yerden kırılacak zayıf bedenlere dönüşmüşsünüz. Bunun için en küçük bir değişiklik sizi kırıyor, alınıyor ve küsüyorsunuz. Oysa ben bile kendimi beğenmiyorum. Kendimi daha fazla nasıl değiştirmeliyim, dönüştürmeliyim diye dövünüp duruyorum. Aslında yerim dar, eğer sizin gibi dolaşabilseydim neler yapmazdım! Halkın çocukları olarak, önemli oranda hastalıklı, çok sakat değerler temelinde, hatta bütün temel gelişme değerlerine karşıt biçimde büyütülmüşsünüz. Yeniden yapılmak için kırılın diyorum. O zaman da, "sağ kalabilir miyiz" diye irkiliyorsunuz. Ama bu işin başka çaresi ve kanunu da yoktur. Her taraf sakat bağlandığına göre, kırıp yeniden bağlamak gerekiyor. Bir kemiğiniz kırıldığında, onu doğru bağlamazsanız sakat kalır ve yürüyemezsiniz. Sizin durumunuz kırık yerinden kırık bağlamaya benziyor. Bu durumunuza üzülüyorum.

Kendini PKK'lı sanıp da bu savaşta ucuz düşen gençler var. Bu gençler cesareti de bizden aldıklarını sanıyor ve kendilerini tehlikeye atıyorlar. Halbuki biz böyle değiliz. Bizim savaşa nasıl yöneldiğimize bakın. Bizim hassasiyetlerimiz, temkinliliğimiz, hazırlığımız ve düşmanı nefes nefese takip edişimiz inanılmazdır. Bizim almış olduğumuz tedbirlerle sizin aldığınız tedbirler arasında dağlar kadar fark var. Eminim ki, o görkemli dağlarda "bir savaş toplantısı yapalım. Eksikliklerimiz neler, gerçekler nedir, nelere nasıl yaklaşmalıyız?" demediniz ve hiçbiriniz bir toplantı yapmadınız. Önde gelen bir komutanınız bile bunları açıklığa kavuşturmak için tek bir toplantı yapmamıştır. Gerçeklere bilimsel yaklaşım gücü göstermeden,

alelusul kestirip atarak, müthiş süreçleri boşa çıkardınız.

Zaten sizin ciddi bir talebiniz de yoktur. Savaş mantığı, savaş gerçeği, işlerin doğruluklarını ve yanlışlıklarını ele alma, bu konuda kendini sorumlu görme ve hesap sorma aklınızdan bile geçmemiştir. Sözüm ona savaştasınız. Bir defa çareniz yok, gelin benim desteğim altında bir çalışma yürütün, bir toplantı yapın desem, onu da yapmıyorsunuz. Halbuki ben on binlerce toplantı yaptım, on binlerce kişiyi yönlendirdim. Bunların hepsini de düşman uykudayken yaptım. Kendinize bakın: Yaptığınız her şey düşmanın kontrolü altındadır, her şey ufuktan ve tedbirden uzak olduğu halde yine de rahatsızsınız. Bu konuda kendinizi sorgulamadınız, hatta bundan kaçtınız; "toplantıya, kolektivizme, örgütlülüğe gerek yok, hepsini tek başıma yürütebilirim" dediniz. Hatta çevrenizdekileri bastırarak, bazılarını da uzlaştırmak için yaşıyıp gittiniz.

Kendinizi yoklayın, kendinizin de böyle olduğunuzu göreceksiniz. Bu bir dram, bir çaresizliktir. Ancak çoğunuz bunu akıllı yaşam olarak, kendisini fazla yormadan yaşamının yolu olarak değerlendiriyorsunuz. Bu büyük bir hatadır. Bir Amerikalıya, hatta bir Çinliye bakın: Bunlar dakiktirler ve her şeyleri planlıdır. Bunlar zengin uluslardır, büyük uluslardır. Bu uluslar o kadar zengin oldukları halde, yine de milim kadar fırsatı kaçırmak istemezler. Biz ise çok fakiriz, imkanlarımız çok sınırlıdır; ancak bizim hovar-dalığımız, bizim imkanları ve zamanı tüketişimiz anlaşılabilir düzeydedir. İşte iflas eden kişilik, işte kazanan kişilik budur. Bunları görmeniz gerekir. Bunun yerine "ben dünyadan anlamak istemem" dersanız, bu da sizin tarzınızdır. Ondan sonra "sonu ölüm olursa da olsun" deyip, kendi kendinizi bırakırsınız. Ben sadece böyle olmamak için bu direniş yolunu seçtim.

Bizim toplumumuz tarihsel bir koşudur. Size, öğrenmeye ve yaşamaya gerçekten inanıyor musunuz diye sormak istiyorum. Siz ki, ölümüne bize bağlısınız, ama yine de bu soruyu sormadan edemiyorum. Gerçekten öğrenmeye, bizimle yaşamaya ve bizimle birlikte mücadele etmeye var mısınız? Bana göre yoksunuz veya katılanlar da oldukça yanlışlıklarla dolu olarak katılıyorlar. "Bu işe varım" diyorsunuz, ama bizi ciddiye almama durumu çok yaygındır.

İnanılmaz bir şey, ama en etkili kişi olduğum halde, en ciddiye

alınmayan kişinin de kendim olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Beni kendi gerçekliğiniz temelinde ciddiye alıyorsunuz ve bunlar da toplumsal gerçekliklerdir, düzenin gerçeklikleridir. Benim gerçeklerim ve düzenim ise, devrim gerçekliğinin düzenidir. Bu anlamda beni ciddiye alamıyorsunuz, yoksa kendinizi çok ciddiye aldığınızı biliyorum. Durumunuza üzülüyorum; bizim gerçeklerimizi biraz ciddiye aldığımızda ise, sadece iyi niyetin kurbanı oluyorsunuz. Düşmanın tabiriyle ölüme yatıyorsunuz. Ben bunu da istemezdim. Bizim arkadaşlığımızda buna yer yoktur. Sizin ucuz ölümlerinizi üzerinde hesap yapmayız. Ancak kolay ölmeyen kişiler bizim yol arkadaşlarımız olabilir. Kolay ölmenin ifade edilemeyeceği yer, bizim gerçeğimizdir, partimizdir. Partimizde kolay ölümler olmaz. Oysa her gün kolay ölümler var. Ben kolay da yaşamam, ucuz da yaşamam. Ucuz yaşam her yerde olabilir, ama bizde olmaz.

Maalesef siz kolay yaşamayı tercih ediyorsunuz ve bu yaşamı bize de dayatıp duruyorsunuz. Neden böyle oldunuz, vicdani olarak neden böyle zayıf kaldınız? Neden büyük sözlerin ve büyük adımların sahibi olmadınız? Kendinizi bu konuda sürekli sorgulamalısınız. Etrafınızı bastırmaya, sahtekarlığa hiç gerek yoktur. Yiğitlik, gerçekçi davranmak ve sözünün sahibi olmaktan geçer. Yaşam insanın eline bir defa geçer, ancak onu çok büyük sorumlulukla ele alanlar rol oynayabilirler. Biz bu rolle karşı karşıya bulunuyoruz, fakat onu da bir türlü doğru ele almaya yanaşmıyorsunuz. Tarihte hiçbir kişinin benim kadar bağırdığını veya çağrı yaptığını sanmıyorum. Ancak yine de sizi yola getiremiyoruz. Aslında benim çağrılarım ile sizin ayak diretmenizin kitabı yazılmalıydı, bunun romanı yazılsa ne kadar iyi olurdu. Çok ilginçtir, bu mücadeleyi nereden aldık, nereye götürüyoruz? Her biri bir deliğe kaçmış ve her an dağılma ile yüz yüze bulunuyor. Bunları toplayıp yürütmek durumundayız. Komutanlarımız kendi güçlerini bir bekçi kadar bile koruyamıyorlar, onlara önderlik yapmak bir yana, bekçilik bile yapamıyorlar.

Şu anda bu ülkede büyük kaçış yaşanıyor. Oradaki koyunlar ve kuzuların içine adeta barbar sürüsü girmiş, yiyebildiğini yiyor, diğerleri de kaçabilirlerse kaçıyorlar. Yaşanan durum budur. Düşmanımız kendisine 'bozkurt' diyor. Girmiş, saldırıyor, bir oradan bir buradan vuruyor ve düşürüyor. Sizin durumunuza bakalım: Acaba

koyun olmaktan kurtulabilmiş misiniz? Düşünün: Hepiniz ne kadar, hem de nerelerden nerelere kaçtınız? Bu anlamda direnme nedir? Ben fiziki kaçışı fazla önemli görmüyorum. Ruhunuzdaki kaçış, bilincinizdeki kaçış tarumar edilmiş kişiliğinizde acaba ne kadar gelişmiştir? Kendinize bu konuda hiç soru bile sormamışsınız. Zaten bu yüzden savaşa, vatana ve zafere bağlanamıyorsunuz. Kaçış kişiliği asla zafere ve yüce duygulara bağlanamaz. O hep kaçır, hep anlık hareket eder ve kendini kurtarmaya çalışır. Onun için yaşamak, kendinden büyük bir kaçış kişiliğidir ve bu kişilik büyük düşünceye bağlanamaz. Kişiliği kendini kurtarmaktan veya kaçışı gerçekleştirmekten ibarettir.

Bu konuda yine kendimi örnek olarak sunmalıyım: Belki büyük başaramıyordum, ama bütün kaçışlar bana çok zor gelmişti. Yaşamdan kaçış çok zordu, ama yaşamı da tam başaramıyordum. Köyden çıkış, okula gitme benim için çok zordu. Bunlardan kaçamıyordum, ama fazla da öğrenemiyordum. Her şey beni kaçmaya zorluyordu. Kendinizi göz önüne getirin: Siz anında fırladınız, bin bir yüce değere sırtınızı dönüp her türlü çirkinliğe balıklamasına daldınız, tüm olası güzelliklere ihanet edip arınıza bakmadan kaçtınız. Bu kişilik neden vatansever olamıyor diye düşünüyorum. Bu biçimde davranmaya devam ederseniz, yüce değerler uğruna bir savaşçılığınız olamaz. Neyin savunusunu, neyin savaşımını yapacaksınız?

Bunları şimdi daha iyi anlıyorum. Öğrenme zorluklarına ve büyük değerleri esas almaya doğru yaklaşmadınız. Kaçış bile demeyeceğim, çünkü öyle şeyler hiç aklınıza bile gelmedi. Kaçıştan da öteye, aslında ben buna deli kişilik, delirtilmiş toplum diyorum. Beyinsiz ve bütün davranışları psikopati halini alan, ruhsal olarak hastalıklı kişilikler tabii bir değere bağlanamazlar, deli gibi her tarafı dolaşırlar ve bütün ilişkileri delicedir. Nitekim PKK içinde bile her şey yüzde doksan dokuz delicedir, akıllıca olan şey bana göre çok azdır. Her gün yaşanan delilikler insanı çıldırtıyor.

Bir kendi öğrenme tarzıma, kendi yurtseverlik tarzıma, bir de sizinkine bakıyorum, şu anda ülkemizin en güzel alanlarında olması gerekenlere bakıyorum: "Buradan ne zaman gideceğiz?" diyorlar. Nereye gidiyorsunuz diyorum, 'Kuzey'e diyorlar. Kuzey ile Güney birbirlerine terstir, zıt yönlüdür, ama ikisini de aynı anda istiyorlar.

Savaşı veya daha rahat bir ortama gitme gibi yüzde yüz çelişkili şeyleri aynı kişi söylüyor. Bir haber geldi; birisi "beni ya hastaneye ya da Kuzey'e savaşı gönderirsiniz" demiş. Arkadaşlar "bekle, yol açılın gönderelim" demesine rağmen, "yok, ben canıma kıyarım" demiş ve bunu yapmış. Belki bu tek bir olaydır, ama sembolik bir durumu var. Ya daha Güney'e ya daha Kuzey'e gitmek istiyorlar. Halbuki bu da bir çelişkidir. İşin merkezinde, aslında o yaşam ve savaş gerçeğinden kaçmak var. Sözde Kuzey'e gitmedikleri için rahatsız olmuşlar. Ertesi gün düşman oraya yürüyor, ancak bu sefer de savaşmasını bilmiyorlar. Genel tedbirlerimiz olmasa çil yavrusu gibi dağılacaklar. Hani siz savaş istiyordunuz? Hani siz Kuzey'i istiyordunuz? Düşmanınız burnunuzun dibinde bulunuyor. Hani siz ona karşı bir şeyler yapacaktınız? Bu hiç akıllarına gelmiyor ve "hayır, savaş başka yerde olur" diyorlar.

İşte bu deliliktir. Bunları ben uydurmuyorum, her şey gözler önündedir. Bizim yanımıza geliyor, ülkeyi istiyorsunuz. Ülkeye gidiyor, "bir an önce bizi buradan çıkarın" diyorsunuz. Avrupa'dakiler bizim yanımıza gelmeye can atıyor, burada ise kaç kişi Avrupa'ya gitmek istiyor. İşte büyük delilik dediğim olay budur. Metropollerden koşarak yanımıza geliyorlar, ancak koşullarımıza bir gün tahammül edemiyor ve yeniden metropole gitmek istiyorlar. Bu tutumlar kaçış kişiliğinin açık göstergeleridir. Ben de şunu söylüyorum: Peki, sizi nereye koyayım? Bu dünyada kimse size sandığınız gibi yer bırakmamıştır.

Bizim toplumumuz toptan kaçış halindedir. Herhalde kuzey kutbuna veya güney kutbuna sefer düzenlense birinci sırayı alırız. Kutuptur, orada her şey donar, ama bizimkiler için bu önemli değildir. Yeter ki orada iş olduğunu söylesinler. Sizi ülkenize gönderelim, gerçekleri tanıyın, savaşı tanıyın dediğimizde ise, cin çarpmışa dönüyorsunuz. "Bana göre değil" diyerek geri çekiliyor ve sağa sola yatıyorsunuz. Gerçekliğinizi araştırın, böyle olduğunuz ortaya çıkar. Kutupları, kıtaları bırakın, sizi kabul edecek tek yer ülkenizdir. Fakat oradan da sanki kara yıldıan kaçır gibi kaçıyorlar. Bu korkunç bir olaydır, ama yaşam gerçeğinizdir. Neden böyle olduğunuzu sorgulamalısınız. Bir an önce zaferi yaratması gerekenler, verdikleri söze göre o dağları yaşam yerine dönüştürmesi gerekenler,

oradan ne zaman kurtulacaklarını düşünüyorlar. Hatta bazıları ölecek kurtulacağını düşünüyor. Nitekim bu da intihar mantığıdır. Yaşamı geliştirmek için değil, ucuz savaşarak ölmek için Kuzey'e gidecek. Bir toplantıdan kaçıyor, bir savaş planını geliştirme çabasına girmiyor, ama yine de savaş istiyorlar. Siz savaş için ciddi bir toplantı, ciddi bir plan yapmıyorken, nerede ve nasıl bir savaş istiyorsunuz? Savaş isteminizin yalan olduğu aslında buradan belli oluyor. En sıradan bir hazırlığı yapmıyor, ama en zor alanda savaş istiyor, ondan sonra da ölecek. Eğer çoğunuzun durumu bu değilse, o zaman bana istediğinizi söyleyebilirsiniz. Eğer durumunuz buysa, o zaman deli değil de nesiniz?

Demek ki, önce deliliğe karşı savaş vermeyi bilmeniz gerekir. Yiğitlik, deliliğe kendi kişiliğinizde set çekmektir. Yoksa her gün gözümüzün içine gire gire adam olduğunuzu da, akıllı olduğunuzu da kanıtlayamazsınız. Ben mi size böyle kalın dedim? Hayır, ben kendimi tanıdığımdan beri müthiş öğretmeye ve yürütmeye çalıştım. Bu yaşta olmama rağmen, ben de kendimi kurtarmak için düşünmek ve çalışmak zorundayım. Öyle dayanacağımız güçlü kudretler, kuvvetler de yoktur. Özgücümüze dayanmaktan başka çaremiz yoktur. Bana dayanmayın, benim gerçeğim bu kadardır. Anlamaya varsanız tartışalım. Cesur olun, korkmayın, adam gibi anlamaya çalışın ve ağlamayın. Kimse sizi zorlamıyor.

Bütün bunları şunun için söylüyorum: Acaba içinde bazıları yavaş yavaş vicdanlı, akıllı, sağduyulu ve anlayışlı olarak, "ben bu sefer doğruya varım" diyecek mi? Acaba içinizden bu yiğitliği ve dürüstlüğü gösterecek olan kişi çıkar mı? Bu büyük eleştiriyi amacımız, açığa çıkardığımız gerçeği aşıp, kabul edilebilir, dolayısıyla başarılabılır tarza varım diyen gücü ve kişiyi ortaya çıkarmaktır. Hepiniz için bu şansın değerlendirilmesi gerektiğini önemle vurguluyoruz. Aksi halde size yazık olur; sizi savaşa hiç göndermemek gerekir. Savaşa gideceğinize kaçın, eski sanatınıza devam edin. Bana güvenerek ya da yanlış temelde katılarak savaşmaya gelmeyin. Eğer benim tarzıma ulaşmışsanız size onay verebilirim, aksi halde saflarımıza gelmeyin.

Bazılarıyla gece gündüz konuşuyorum. "Kendimizi esas aldık" diyorlar. Kendinizi esas almanız bitmiştir. Kendinizi esas almayı

bırakın diyorum. Ancak kendilerini bir şey sanıyorlar. Çoğunuzun adam olma ve yiğitlik anlayışı inanılmaz ölçüde kendi zavallılıklarına sevdalanma tarzındadır. Olmuyor, siz bu tarzınızla sınıfta kalmışsınız, niye bunda ısrar ediyorsunuz diyoruz; onlar ise yiğitliğin bu olduğunu söylüyorlar. İşte Kürt kişiliğinin çok tehlikeli bir özelliği daha ortaya çıkıyor: Mal benim olsun, can benim olsun da nasıl olursa olsun! Bu tutum müthiş çirkin bir bencilliktir. Bu, bütün zenginlik değerleriyle, güzellik değerleriyle alay etmektir. Sizin yiğitlik tarzınız böyle bir bencilliktir ve hastalıktır.

Madem durumunuz böyledir, o halde hata neredeydi, ben bu durumunuza nasıl katlandım? Hem önderim diyeceğim hem de bu durumunuzu önleyemeyeceğim: Bunu nasıl anlamalıyız? İşte ben de her gün bunları kendime soruyorum. Fakat yine de tedbirimi aldım. Ben kendimi yaşıtıyorum, fakat siz kendinizi yaşatamazsınız. Planlı olduğum şimdiye kadar ki yaşamımdan anlaşılmıştır. Ne olursa olsun, yoktan var ettim ve kendimi uzun süre yaşattım. Ama verdiğimiz tüm imkanlara rağmen, kendini yaşatamayan ve kolay kaybeden de sizsiniz. Şimdi sizi nasıl yaşatmak gerekir?

Devrime girildi mi her şey olağanüstüleşir ve ayaklanmaya geçer; hem ideolojik, hem düşünsel, hem de ruhsal patlamaya dönüşür. Ancak sizde bu gelişmiyor. Görüyorsunuz, halen diriliğim ve isyancılığım çok ileri düzeydedir ve bende bıkip usanma yoktur. Hele o dağlarda olsam, hareketli alanlarda olsam, daha fazla fırtına gibi olurum. Oysa sizler can çekişen varlıklara benziyorsunuz. Neden böylesiniz? Birçok pratikte ortaya çıktı ki, şikayet edilmedik tek bir yanınız bile kalmamıştır. Vicdanlıysanız, bunun nedenlerini kendinize sorun ve cevaplandırın. Oysa bu sorulara verdiğiniz karşılık, "ben bu duruma karşı ancak ağlarım" demek oluyor. İnsan bu durumunuza üzülüyor. Halbuki yiğit adam ağlamaz. Ağlayıp sızlamadan bu sorulara doğru cevap verin. Sizi gerçeklerle karşı karşıya getirmek istiyoruz, ama gerçekler sizi öldürüyor. Ulusal ve toplumsal gerçekler, savaş ve parti gerçekleri sizi öldürüyor. Halbuki gerçeklerimiz sizi yaşatmalıydı. Ben bunca çabaya rağmen, yoruldum veya yapamıyorum demiyorum ve sürekli yaratıyorum. Ancak bütün bu çabalarımıza rağmen, neden bir adım ileri gidemiyorsunuz?

Bu gencecik yaşta kurumuşsunuz. Size ne oldu? Neden bu kadar

çaresizsiniz? "Çaresiziz, çünkü çok kötü yetiştirildik, bizi kötü çarptılar" diyeceksiniz. Ne yapalım, bu bir kölelik kanunudur. Gerçekliğimiz budur ve bu gerçekliği parçalamaktan başka çaremiz yoktur. Onu da size öğretiyoruz, öğrenmeye gelin. Bir sigaraya gösterdiğiniz ilgiyi altın değerindeki yaşamsal öğretiye gösterin diyoruz; ancak orada canınız sıkılıyor, yan yatıyorsunuz. O zaman sizi nasıl yaşatacağız? Bu kölelik gerçeğinden kurtulmanın başka yolu da yoktur. İnanılmaz ölçüde gerçeklere bağılıyım. Siz bu kölelik gerçeğinden çıkış yolunu bana gösterin, ben size hem de inanılmaz ölçüde müthiş bağlanayım. "Ben yaşatırım, başarıırım" deyin ve en büyük hizmeti benden bekleyin. Ama o gücünüz de yoktur. O açıdan acaba gerçekten anlamaya yanaşacak mısınız diyorum. Bu soruların cevabını vicdanınıza sorun veya vicdanınız yoksa edinin.

Sorunlardan kaçmakla bir yere varılamaz. Eğer sorun fedakarlıktan kaçınmanız olsaydı, bunu değişik ele alırdık. Ancak sorun bu değildir, çünkü benden daha fazla cesur ve fedakar olduğunuzu biliyorum. Ama cesaretin de, fedakarlığın da yerinde olmayanı çok tehlikelidir. Sizde bunu görüyorum. Adeta "bizim büyük günahlarımız var, kurban olmamız gerekiyor, bunun için cesaret ve fedakarlık gösteriyoruz" şeklinde bir yaklaşımınız var. Sizde kurban olmanın cesareti ve fedakarlığı var. Ancak biz bunu kabul etmiyoruz. Neye ve kime kurban olacaksınız? Bu anlayışlar yanlıştır.

Ben bir damla kanımı bile sizin gibi kullanmam, boşa akıtmam. Kendi çizgim, kendi tarzım vardır. Nefes alış verişimi bile ona göre ayarlarım. Unutmayın ki, siz oluk oluk kanınızı akıtıyorsunuz, ama akıttığınız kan Önderlik tarzının gereklerine göre değildir, kanınızı çoğunlukla da düşmanın oyununa gelmiş bir tarzda akıtıyorsunuz. Neden böyle yapıyorsunuz? Size kanınızı böyle akıtın diyen var mı? Ben size bunu dayatıyor muyum? Önderlik tarzı ortadadır: Önderliğin attığı her adım ve söylediği her söz bellidir. Bütün bunları anlasaydınız, görkemli bir öğrenci olurdunuz. İçinizden bazı komutanlar da çıkardı ki, kendi ülkesinde bir köyü fethedememek bir yana, ülke bile ona dar ve yetersiz gelirdi. Oysa siz ilk çağlardan daha kötü durumdasınız.

Bizim okul sistemimiz Eflatun'un okuluna, Sokrat'ın okuluna benzer. Yunanlı bütün komutanlar o okullardan geçmişlerdi. İskender

de oradan çıktı ve Aristoteles'in öğrencisiydi. İskender otuz üç yaşında öldüğünde, üç kıtayı fethetmişti. Avrupa'dan girip Asya'dan çıktı, Afrika'yı ve ulaşılması gereken uygarlık yollarını tuttu. Ancak siz daha kendi doğduğunuz köye bile fethedici bir tarzda yaklaşmıyorsunuz. Birçoğunuzun yaşı da en az otuz civarındadır. Peki, kendi kendinize nasıl komutanız diyeceksiniz? O İskender ki, kölelik döneminde yaşıyordu ve Hindistan'daki Hindikuş dağlarını, bütün Torosları, bütün Kürdistan dağlarını, Arabistan çöllerini, Mısır çölünü, İran'ı aştığında henüz otuz üç yaşındaydı. Peki, siz ne zaman bir köyü fethedeceksiniz? Aranızda bir köyü fethetme planını yapan kimse var mı? Bir köyü bir yana bırakalım, bir ilişkiyi fethetme veya akıllı bir işi yapma planınız var mı? Neden ülkenizde bir karış yerde sağlıklı kalmayı beceremediniz? Onu bırakalım, neden sıradan bir göreve hakkını veremediniz? Bunlar önemli sorulardır ve cevabını vereceksiniz.

Delilik teorisiyle beni uzun süre oyalayamazsınız, artık yavaş yavaş akıllanmalısınız. Bu yalan dolan kişiliğini aşmalısınız. Halen bunun gerekliliğini anlamayacak mısınız? Halen beni aldatmaya, kandırmaya mı çalışacaksınız? Düşman her tarafımızı sarmışken direnecek misiniz, kaçacak mısınız, yenilecek misiniz, başaracak mısınız? Birbirimize bağlı mıyız, birleşmek istiyor muyuz, istemiyor muyuz? Düşmanımız var mı, yok mu? Bu değerleri savunmak istiyor muyuz, istemiyor muyuz? Bu soruları kendinize sormadan mı ben varım diyeceksiniz? O zaman siz neye varsınız? Düşünlere bile sizin gibi gidilmez. Aksi halde, "bırak yoldaş, bu iş başarılmaz, düşman mutlak egemendir ve o her şeye kadirdir; senin direnişin, senin davan başından beri kaybedilmiştir" diyeceksiniz ki, bu da düşmanın düşüncesidir. Eğer öyleyse "yiğitliğe toz kondurmamak için, el alem bu kadar ilerlemişken bizim de bir sesimiz olsun" diye mi burada geziyorsunuz?

Bu, namusu en kötüsünden kurtarma tarzıdır. Bu Kürt tarzıdır ve hiçbir şey de yaratmaz. Lütfen bizi kandırmayın. Bu ülke için biraz akıllı olmayı başarabildiğime inanıyorum. Düşmana bunu gösterdim. Siz de bizi aldatmayın veya en az düşman kadar ciddi olun. Nitekim düşman bizim günlük perspektiflerimizi dikkate alarak yöneliyor. En üst düzeyde genelkurmay, karargahımızın

dibine kadar savaşı yürütüyor. Bunu da bizim perspektiflerimizi esas alarak yapıyor. Maalesef bizimkiler hazırlıklarını henüz perspektiflere ve talimatlara göre tamamlayamamışlar. Bu konuda eksiklik düşmanda değil bizdedir.

Özgürlük ve insanlık temelinde yaşamak vazgeçilmezdir

Ezici çoğunluk savaşacağız diyor. Savaş beyin işidir, savaş düşüncenin kendini en fazla şiddetlendirdiği eylem tarzıdır. Yenildiği ve savaşmadığı için Kürt gerçekliğinin bir savaş düşüncesi ve teorisi yoktur, ama askeri yanı vardır. Bu ne demektir? Bu, "ben savaşta yokum, ben savaşı yapamam" demektir. Düşüncenin, teorisinin hükmetmediği bir savaş, kesinlikle olmayan veya o anda kaybedilmiş savaş demektir. Bütün savaşçılarımız da bu 'ki, en çok savaşanlar bunlardır' delice oluyor. Kontrol altına almasam, büyük düşünce gücümü kullanmasam, her şey yirmi dört saatte bitecek. Savaşacaksak, o zaman bu kadro politikanızı, bu komutanlık anlayışınızı tepeden tırnağa değiştirmek zorundasınız.

Savaş örgütü ve savaş yönetimi şu anda en zayıf olduğumuz yöndür. Savaşın ters işletilmesi, düşüncesizlik, tedbirsizlik, plansızlık, hazırlıksızlık ve bütün taktik gerekçeleri bir yana itmişlik, bize hakim olan savaş tarzıdır. Hem savaş istiyoruz diyeceksiniz, hem de büyük çelişkiyi yaşayacaksınız; bu olmaz! Bu konuda biraz tutarlı olun, doğru savaş tarzına güç yetirin. Bunu kasıtlı yapmıyorsunuz, bu bir güç meselesidir. Sizlere karşı görevimi yerine getirmek için kendimi bu kadar parçalıyorum. Size yarım dakikada nasılsınız der, işin içinden sıyrılabilirim. Ancak savaş gerçekliğimize dayattığınız yanlışlıkları alt üst etmek için korkunç yükleniyorum. Çünkü ben bu işi başarmak istiyorum. Siz öyle değilsiniz. Yanlışlıklar mertek gibi gözünüze girdiğinde bile bir tek söz söyleyip üzerine gitmiyorsunuz; hatta gırtlığınızı bile yormuyorsunuz. O zaman savaş gibi şiddetli bir eylemi nasıl yürüteceksiniz?

En iyi bir komutan sıradan bir hitabı bile geliştiremiyor. Örneğin en büyük eyleme grup gönderildiğinde komutanın bir hitabı yoktur, bir perspektifi yoktur. Başından savıyor ve savaşçılar göz göre göre yanlışların içine itiliyor. "Bu yaklaşım kurala uygun, özgürlük sa-

vaşçılarının taktiklerine göre değildir" diyemiyorsunuz. Yalnız savaşıta değil, yaşamda da böylesiniz. Savaşı bir yana bırakın, yaşamın abecesinde bile daha dikiş tutturamazınız. Yaşamak zordur. Ben bu yaşama geldim, ancak halen yaşamı öğrenmeye çalışıyorum. Kimse beni ciddiye almıyor, birileri ulusal ve toplumsal gerçeğimi hiç dikkate almadan beni enayi gibi yaşatmak istiyorsa, benim yapacağım iş, sakın yaşamayın, bunu kabul etmek kendi özüne en büyük ihaneti işlemektir demek olacaktır. Oysa kendi özünüze uygun yaşamak, ulusal ve toplumsal gerçeğe göre özgürlük ve insanlık temelinde yaşamak çok önemlidir. Buna da gücüm yoksa, o zaman ne yapacağım? Bu yaşa geldim, eğer yine de yaşam iddiam varsa ölümüne çalışacağım. "İnsan halen böyle mi olur?" diyeceksiniz, ama bu bir gerçektir.

Ağanıza, paşanıza bakın, nasıl yaşadıklarını görün. Yaşadıklarını sanıyorlar, ancak her şey ellerinden gitmiştir, dünyanın rezaleti onlardadır. Hiç olmazsa benim birçok değerim var. Düşmanıma göre ayaktayım ve düşmana zarar veriyorum. Her gün olay yaratıyorum ve bu da iyi bir şeydir. Boşu boşuna gideceğime, düşmanıma vura vura gitmek en iyisidir. Varsın yaşamayalım, bu önemli değildir, bu da bir intikam biçimidir. Fakat hiç yaşanmayacak koşullarda anlamsızca yaşadığını sanmak, düşmana darbe indirmek yerine onun darbelerine fırsat vermeyi savaş sanmak ne demektir? Neden gerçeklerden kaçıyorlunuz? Neden düşman karşısında akıllanmayacaksınız? Eğer daha iyisi varsa onu ortaya çıkaralım. Ben hiçbir zaman kendimi adam yerine koymadım. Ama kendime sahte adam dedirtmemek de boynumun borcudur.

Bana göre hayran olunacak kişilikler vardır, ama bunlar henüz ortada yoktur. Ben onlar için savaşıyorum. Bu kadar yanlışlık, bu kadar başarısızlık, bu kadar zavallılık hem de benim komutam altında yaşandıktan sonra ve ben ulusal önderken, size nasıl adam diyeceğim? Kendimi bile doğru dürüst adam yerine koymadıktan sonra sizi nasıl koyacağım? Kırk yıldır nefes nefese bu işin peşindeyim. Ancak siz daha yeni adınızı heceliyorsunuz. Size adam dememi nasıl beklersiniz? Adam olmanın kanunları vardır ve zordur. Düşmana göre ayakta mısın değil misin, dayanıyor musun, dayanmıyor musun? Benim için yiğitlik ölçüsü budur. Bu konuda ille bir Ulusal

Önderlik sıfatı varsa, herhalde bu yüzdendir. Yoksa bu halk bir kurşunu verir miydi veya en zayıfı bu kadar zorluğa katlanır mıydı?

Adam olmadığınız halde, kendinizi adam yerine koyarak çoktan kendinizi kandırmışsınız ve bunun farkında değilsiniz. Benim sizden farkım, bu durumun derin utancı altında olmak, ama halen vazgeçmemek gibi bir konumu esas almamdır. Tarzım budur. Duyarlıyım; birisi beni adam yerine koymadığında sizin gibi anlamsız bir çatışmaya girmem, ama bundan ders çıkarırım. Kendime göre içimde büyük intikam hesapları yaparım, günü geldiğinde ve iğne ucu kadar fırsatını yakaladığımda sorunun üzerine giderim. Sizin ise, böylesi durumlarda kendi yoldaşınıza karşı bile anlamsız çatışmalara girdiğiniz durumlar az değildir. Düşman karşısında hiçbir şey yapamayacak durumdayken, buna yiğitlik mi diyeceksiniz? Bunu bana kabul ettirebilir misiniz? Adam olmanın cenderesinden kırk yıldır kendini sıkıştırıp geçiren adam size böyle aldanır mı? Önderlik deyip duruyorsunuz, Önderlik işte budur.

Sahamızdasınız, hatta Önderlikten ders alıyorsunuz. Benim kendi kendime yürüttüğüm savaşı bile anlamazsanız, kendinizi tamamen savaş dışında bırakırsanız, yiğitlik kanunlarına göre sizi çarparız. Sahte adamlar gibi bizden onay alamazsınız. Açık söyleyeyim: Ben kendimi adam yerine koymuyorum, ama adam olmaya çalışıyorum. Her gün hazırlanıyorum; tartışmaya, planlamaya ve elimden ne gelirse onu yerine getirmeye varım; tüm bunları dürüstçe ve oldukça zekice yapabilirim. Siz buna neden gelmeyeceksiniz? Ağa, paşa çocuğu musunuz? Öyle olsanız bile, bizim ortamımızda bu kaç para eder? Benim sahamda ağa paşa, ana baba yoktur. Benim sahamda eski usule göre yiğitlik, adamlık veya karılık da yoktur ve olamaz. Bunu partiye gelir gelmez anlamalıydınız. Benim sahamda önce bütün eski kördüğümlerden ve bağlantı noktalarından kendini kopartarak önemli temel değerlere peşinen bağlanmak esastır. Kendinizi bin bir iple geçmişe bağlamışsınız ve onları bile koparmıyorsunuz. En temel değerlerimize karşı lakayt ve çaresiz kalıyor, sonra üzerinize gelince de ağlıyorsunuz. Bunlar namertlik özellikleri olarak değerlendirilir.

Gördüğünüz gibi ben de bir savaşçıyım. Eğer bunun gereklerini yerine getirmiyorsam, "sen yetersizsin, işlerini yapamıyorsun" deyin

ve beni aşın. Bundan kaçan yoktur, çünkü yiğitler kaçmaz. Siz de kaçmamalısınız ve ağlamamalısınız. Her şeyden önce savaş er meydanıdır. Er meydanından ne kaçmak ne de ağlamak olur. Siz bu temelde bizim ortamımıza gelmediniz mi? Kendinizi mi kandırdınız, beni mi kandırmaya geldiniz? Hayır diyorsanız, işte meydan savaşının esasları! Beni esas alıyorsanız, işte Önderlik budur. Bunun gereklerinden kaçan ben miyim? Kaldı ki, ben öyle ahım şahım önderlik de demiyorum, siz böyle diyorsunuz. Bana göre, ben önderlik için çaba harcıyorum; yani bir yol gösteren gibi, aklın yolu budur diyen bir kişi gibiyim. Önderden ziyade, öğreticiye benziyorum. O da lafların yüzde doksanını anlamaya yanaşmadığınız bir öğretici gibiyim. Ama ısrarlıyız, çünkü başka bir öğretici yoktur.

Savaşımımız kadınla erkeğin kendini yeniden bulma savaşımıdır

Hep erkeklerden bahsettik, ancak kadınlar için de bu böyledir. Kadınlar genellikle erkeği esas alırlar. Açık söyleyeyim: Bu ülkenin en etkili erkeği benim, fakat benim halim de ortadadır. Sahte erkeklik hayalleri beslemeye hiç gerek yoktur. Bu ülkede erkeklik çoktan ölmüştür, çünkü erkeğin elinde güç kalmamıştır. "Kaba erkeklik" diyeceksiniz, onun da hiçbir yararı yoktur. Durum böyledir, bunu ben uydurmuyorum. Erkekleriniz çoktan düşmanın askeri olmuşlardır. Kaba bir baskıdan, hakimiyetten ve güdülerini tatmin etmekten başka size verecekleri bir şeyleri yoktur. Sahte erkek hayallerinizi bir tarafa bırakmalısınız. Belki erkek arkadaşlarınızın da, sizlerin de zorunuza gider, ama ben erkekliğimi açıkça ortaya koydum. Daha fazlası elimden gelmiyor, ancak bu kadar yapabiliyorum. Her ne kadar anam söylediyse de, ben ne yapayım, anam daha iyi oğul yetiştirseydi! Sizler daha iyi erkek yetiştirin. Madem kendinize güveniyorsunuz, duygularınız var ve cesaretlisiniz, o zaman iyi erkek yetiştirin. Kimse size zorla şöyle yapın, böyle yapın demiyor. Ama hayal hanenize göre sizi koruyacak, sizi sevecek, sizi himaye edecek adam yoktur. Bu mümkün olsaydı kabul ederdim. Fakat sizlerin ucuz karı olmanızdan da nefret ediyorum.

Anamla savaştım, utandım, sıkıldım. Çünkü bana göre kadınlar o

halleriyle her şeyi bitirirler ve öyle kadınla hiç yaşanmaz. Kendinize göre bir erkek anlayışınız var ve yola çıkmışsınız. Ben buna kolektif kaçış, toplu kaçış diyorum. Buna hiçbir darbe çare olmaz. Tabii erkek arkadaşlarımıza da söylüyorum: Erkek olmak çok zor bir şeydir, hele bu kadınlara göre erkek olmak çok daha zordur. Örneğin değer verdiğiniz bir kadına veya kıza ne vereceksiniz, neyiniz var? Benim bile bir şey vermeye gücüm yoktur. Bunları abartı olarak söylemiyorum. Ben gerçekçiyim ve ciddiym, en değme erkekten daha erkeğim, ama yine de düşman gerçeğiyle kıyaslandığımda mevcut erkekler gibi erkeklik taslayacak halim yoktur. Çözümlemelere göre değerlendirdiğimizde, kendini böyle erkek sanan adam bana çok kötü geliyor. Kadının durumu daha kötüdür. Böyle erkeğe göre olan kadından da nefret ediyorum. Hatta böylesi kadınlar düşkün kadından bile daha tehlikelidir. Böyle bir erkeğe çok ucuz bağlanmış veya böyle köhnemiş kadınlar daha tehlikelidir.

Bundan çıkaracağınız sonuç, bu savaş işinin o kadar basit, kadınlığın da öyle kolay olmadığıdır. Çoğunuz ataerkil bir anlayışla erkeklere göre ayarlanmışsınız ve PKK'yi de bir erkek yerine koyuyorsunuz. PKK sizi koruyup geliştirir diye bir şey kesinlikle yoktur. PKK, erkek örgütü değildir. PKK, başından itibaren kadın konusunda bir eşitlik ve özgürlük örgütüdür. Ancak siz onu öyle görmek istemiyorsunuz. PKK içindeki yaklaşımları sizi himaye altına alması gereken yaklaşımlar olarak görüyorsunuz veya böyle bir sorun yokmuş gibi davranıyorsunuz. Bizim ortamımızda bu tür tutumlar kabul görmez.

Toplumsal gerçekliği reddedemeyiz, kadın gerçeğini reddedemeyiz. Kadınsız yaşam olmaz, fakat böyle kadın ve böyle erkekle de yaşam olmaz. Neden bu böyledir? Düşman böyle yapmıştır da ondan. Sizin rahat uyuyacağınız bir karış yeriniz yoktur. Unutmayın ki, vatandan bir hain gibi sürekli kaçırıyorsunuz. Nerede yaşayacaksınız? Tek bile yaşayamıyorsunuz, çift olarak nasıl yaşayacaksınız? Ulus olarak nasıl yaşayacaksınız? Bunlar yakıcı sorunlardır. Bunları kendinize sorun yapmayacak, ardından da "bizim kara sevdalarımız var" diyeceksiniz! Ben bunları kabul eder miyim? Bunları bana yutturacağınızı sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Çünkü böyle yaptığınızda ilk darbeyi benden yersiniz. Anam kadınlığını, analığını bana da-

yattığında, taşları yağmur gibi başına döktüm. Bacılarım bana göre yol almadıklarında tekmeyi salladım. Siz kim oluyorsunuz?

Bu durumdan bizi tek bir şey kurtarır: O da doğru savaş gerekçeleri, doğru savaş tarzları ve doğru kadın tarzıdır. Onlar da Önderlik gerçeğinde ve geliştirdiğimiz yiğitlikte önemli yer tutar. Düşünün: En değme kadın yaşamı başa ne kadar beladır. Hangisine merhaba desen, ikinci gün başına bela olarak yıkılır. Sevgiden anladığı yoktur, savaşın başında yüküdür, sevginin başında yüküdür. Bu halinizle sizi ne yapacağız? Tabii erkeklerin durumu daha da beterdir. Bunlar ciddi sorunlardır. Onun için eğitim, tartışma ve savaşım şarttır. Yaşama gelmeniz, yaşamın özgür ve eşit ifadesini bulmanız için bu kadar çaba harcıyoruz. Her ilişki tarzınız neden bir kaçışa yol açıyor, her birinizin duygulanması neden bir ihanete yol açıyor? Bunu cevaplandırmayan yiğitlikten, hele aşktan ve sevgiden bahsedebilir mi? Ama kandıracaksınız, gizliden gizliye yapacaksınız! Biz başından beri bu sevdayı da lanetliyor ve yaşatmıyoruz.

Önderlik sanatında, savaşımında kadın önemli yer tutar. Kadın da savaş meydanına gelsin, ama kurallarınca sonuna kadar bağlı olmayı da bilsin. Ağlayan kadına, yine erkekte himaye isteyen kadına bizim saflarımızda yer yoktur. Basit duygularıyla ve cinselliğiyle yer tutmak isteyen, hatta yaşamın güçlü bir kaynağı olmayan kadına da bizim saflarımızda yer yoktur. Biz böyle kadını ne yapacağız? Kendini başımıza bela edip atan kadın ne olacak? Anamı bile çoktan bıraktım, ona bir mektup bile yazmadım. Bu halinizle neden size değer vereceğim? Benim değer verdiğim tek şey, özgür kadın çalışmasıdır.

Belki bazı arkadaşlar kadınla ilişki kurmak isterler. Ancak eğer yiğitliğin gereklerine yüzde yüz uymazsanız, savaş yasalarına göre sizi cezalandırmak gerekir. Bu işler kolay değildir. Bu konuda kaçışı değil, savaşı geliştirirseniz ilişki anlamlı olur. Ama unutmayalım ki, bizde her ilişki baştan beri savaştan, partiden taviz vermek anlamına geliyor. Bu müthiş bir düşkünlük özelliğidir. Bunu aşmak için bu büyük direnişi ortaya koyduk.

Açıkça söyleyeyim: Her ne kadar kendimi tam erkek yerine koymuyorsam da, öyle ucuz erkek olmaya da hiç niyetim yoktur. Öyle beklentili erkekler bulmanıza da hiç imkan yoktur. Erkekler için de

eskisi gibi kullanılacak kadın hiç yoktur. Burada büyük bir savaşımın ve yaşamın zaptı vardır ve onu yakalayacaksınız. Hatta son tahlilde savaşımız bir kadın savaşdır veya kadınla erkeğin kendini yeniden bulma savaşdır. Bu savaşımı doğru vermeyenler yaşamdan bahsetmesinler. Aslında bu konu, savaşımın önemli bir gerekçesidir. İstedığınız kadar beni ciddiye almayın. Ben de size neden onurlu tek bir yaşam ifadesine sahip değilsiniz diyorum. Doğru bir sevgiden hiç bahsetmiyorsunuz, en küçük bir ilişkide sorun oluyorsunuz, sevgileriniz yok denecek kadar kurumuştur ve çirkindir. Bu durum yiğitlikle bağdaşabilir mi? Eskiden bu durumu örtbas etmek için kadını kapatır, bir köşeye atarlardı. Bu tutum da doğru değildir. Kadını bir tarafa atmak, kadını mal gibi görüp üzerinde savaş yürütmek yiğitlikle bağdaşmaz. Bunlar feodal dönemin, burjuvazinin sahte yiğitlik anlayışlarıdır. Özgürlük savaşçılarının böyle kadın savaşı olamaz. Biz onun da gereklerini açığa çıkarıyoruz. Bunu ciddiye alacaksınız.

Kadın olmak kolay değildir. Kadın olarak büyük utanç içinde bırakıldığınızı ve sevilmenin kenarından bile geçilmediğini biliyorsunuz. Bunun toplumsal ve ulusal gerçeklikle bağlantısı vardır. Ben bile kendimi sevdirebilmek için bu kadar ulusal iş yapmak zorunda kaldım. Sevilme iyi bir şeydir, ama bu da savaşla olur. Hatta savaşımızın bu anlamda önemli bir özelliği de sevgi savaşı olmasıdır. Bu, tam bir sanat işidir; kaba savaşçılığın çok ilerisinde ince bir savaştır. Sevilebilmenin, sevebilmenin kanunları var, gerekleri var ve bunlar en ince sanatla yönetilir. Siz sevgi istiyorsunuz, ilgi istiyorsunuz, ancak daha bu savaşın kenarından bile geçmiyorsunuz.

Erkek olsun, kadın olsun, hiç kimsenin beni ucuz sevmesini istemiyorum. Beni ucuz sevmeye hakkınız yoktur. Hatta beni kim gerçekçi sever ve bana ilgi duyarsa benim için o önemlidir, tam istediği gibi ve gerçeklerle bağlantılı olduğu kadar değerlidir. Bu hem bir hak hem de bir görevdir. Sadece "sen Öndersin, seni çok sever ve sayarız" demek yalandır. Çünkü siz bu sevgi adı altında bir yığın yanlışlık yapıyor, kendinizi bununla örtbas ediyorsunuz. Sevmemek de kötüdür, çünkü sevecek durumlar ortaya çıkarılmıştır. Ölümüne seveceğiniz şeyler gerçekleştirilmiştir. Onları da görüp sevmezseniz, siz bu savaştan hiçbir şey anlamamışsınız, yalancısınız ve fazla savaşılamazsınız demektir.

Savaşın kesinlikle sevgiyle bağlantısı vardır. Sevgisi büyük olmayanların savaşı gelişemez. Nitekim korkuyor, tıkanıldığını söylüyorsunuz. Çünkü sevgi düzeyiniz yoktur. Ancak büyük seveceğiniz değerler ve güzellikler için savaşabilirsiniz. İnsan taşlar için savaşır mı? İnsan vatanın güzellikleri için savaşabilir. Ancak sizin bu güzelliklere sevginiz yoktur. Neyin savaşımını vereceksiniz? Verseniz dahi o savaş ihanetin, kin ve öfke ile çirkinliklerin birbirine girilmesi olur. Bu konuda da Önderlik olayının kenarından bile geçmiyorsunuz. Önderlik başından beri ülkesinde ve halkında çok sınırlı da olsa bazı güzelliklerin olduğuna inanma ve o uğurda savaşma sanatıdır. Önderlik bu konuda çok ciddidir, sizin gibi de mücadeleden vazgeçmez.

Kadın diyorsunuz, kadın yaklaşımları konusunda size kendi tarihçemi de anlattım. Yine diğer değerler savaşı kadar, kadın değerleri uğruna savaş yürütüyorum. Neden saflarımıza bu kadar kadını toplayabildim? Çünkü onların bazı değerlerini koruma savaşımını verdim. Neden kadınlar size bağlanmıyorlar da bana bağlanıyorlar? Çünkü onların çok önemli bazı değerlerinin savunulmasını ben üstlendim. Sizin anlamadığınız kadının ülkeyle, yaşamla, güzellik sevgisiyle bağlantısını sağlam kurdum. Kadınlar bunu anladılar ve geldiler. Siz ise örgüt yetkisi, erkek gücü diyerek onları bastırıyorsunuz. Bu tutum eski despotların bağlama tarzıdır. Böyle yaparsanız hangi kadını kendinize bağlarsınız? Hatta karınız bile olsa, ikinci gün parti gelir, elinizden alır. Çünkü hırsızlık yapmışsınız. Bu tür bir bağlanma olmaz. Birbirine bağlanmanın kanunları vardır. Bunun için eskisi gibi karılık kocalık olmaz. Bu biçimde koca da bulamazsınız. Birisi kocayı bulduğunu söylüyorsa, ikinci gün elinden alırız. Nitekim alıyoruz da. Bunlar yiğitlik işleridir. Gereklerini yapmazsak, savaş gelişmez. Kadın için savaşın, ama doğru bir tarzda savaşın. Yüzlerce, binlerce kadın aklımdadır, hayalimdedir. Hepsi için savaştım, hatta onlar için önemli savaşları geliştirdim, önemli kararlar da verdim. Siz daha bunu anlamamışsınız. Partiye dayanarak kadınları bir mal gibi karı yaptınız. Bunu yapmak, düşman gibi yapmaktır. Tabii bunun farkında değilsiniz. Bu konuda doğru bir aşk anlayışınız da, sevgi anlayışınız da yoktur. Sadece "bastırınız, gücümüzü ve yetkimizi kullanınız" diyorsunuz. Ben bile bunu kullanmazken, siz nasıl kullanacaksınız?

Kadını gücümle bu kadar ilerletiyorum, ancak bu bile yetmiyor ve daha fazla yapmam gerekir diyorum. Siz sevgi olayını geliştirmek için hiçbir şey yapmadan, nasıl bastırıp alacaksınız? Gördüğünüz gibi, işler o kadar kolay değildir. Kadın da bizim bu kadınları beğenmediğimizi bilmelidir. Halen hepsinden çekiniyorum. Onlara gelişme ve geliştirme temelinde yaklaşıyoruz. Fazla dayandığınız kadın sizi yıkabilir. Çünkü zayıftır, çaresizdir ve toplumda oyun oynamaya alışmıştır. Ben bu konudaki tehlikeleri aşmasaydım, böyle bir savaşçı olabilir miydim? Daha gözümü açmadan kadınlar beni bitirebilirdi. Nitekim TC bu silahı çok etkili kullanmak istedi. Dua edin ki, ilk defa bu düşman silahını boşa çıkardım. Boşa çıkar-masaydım, tek bir savaş değerimiz bile ayakta kalmazdı. Bunlar da önemli gerçeklerdir. Size öğrenin diyorum, ancak öğrenmeye bir türlü yanaşmıyorsunuz.

İlişkiler berbattır, duyarlılık, sevgi ve saygı çok zayıf, yanlış ve tehlikelidir. Önderlik böyle değildir. Önderliğin bu konuda yaşadıkları müthüştür. Bu çabalara saygı duymaz, bu temelde yeniden kendinizi gözden geçirmez ve yapılandırmazsanız, el atacağınız her şey başınıza yıkılır ve hesap veremezsiniz. Bütün bunlar yiğitleşmek için dikkat edilmesi gereken temel hususlardır. Ben bir ulus için böyle yaşadım. Kendi bireysel çıkarıma veya geleneklere göre kendi şerefimi ve onurumu esas alsaydım, sizin gibi savaşta kendimi kandırısaydım, herhalde bu duruma gelmez, savaşı bu kadar uzat-mazdım. "Bu işler zor" diyeceksiniz. Ancak başka türlü ayakta ka-lınamıyor; başka türlü en büyük isyancınız bile düşmana karşı iki aydan daha fazla dayanamamıştır. Düşmanınızın en güçlü olduğu ve sizlerin en zayıf olduğunuz dönemde ben tek başıma savaşı baş-latmadım mı? Sıfır imkanlarla, hatta borçlarla bugüne kadar başarı üstüne başarılarla bu işleri buraya kadar getirmedi mi? Eğer bu savaşın bir elemanıysanız, buna nasıl bir katkınız olur? Bir şeref sözü, bir yiğitlik sözü olarak bunun gereklerini yerine getirin.

Bize bağlanmaktan dem vuruyorsunuz. Biz bunu başardık, "an-lamam, ciddiye almam" dersiniz, o zaman yalancısınız ve oyun oy-namaya geliyorsunuz demektir. O zaman sizden savaşçı çıkmaz ve sizi kabul edemeyiz. Gelişmeniz için bunları temel alacaksınız. Bu anlamda kendinizi ciddiye almanız gerekir. Yemeden içmeden daha

önce kendinizi ciddiye alacaksınız. Benden daha gençsiniz. Ben bu kadar ciddiye alıyorsam, niye siz güç yetirmeyesiniz? Güç yetirmezseniz bela olursunuz, o zaman tam bir yalan dolan kişiliği, balon kişiliği olursunuz. Bu durumda her adımınız bir hatadır ve er geç ezileceksiniz demektir.

Nitekim aranızdan anlı şanlı bir komutan çıkmadı. Eğer böyle giderseniz, beni de bitirmeye çalışırsınız. Tabii beni şu yönümle de tanımak zorundasınız: Benim biraz inadım var. Siz ne kadar "bizim de inadımız var" deseniz de, bu ülkede hiçbir kişinin inadı benimkinden daha güçlü değildir. Çünkü ben bu gücü yakalamış durumdayım. En zayıf adamdan en güçlü adama çıkış yapan bir kişi, sizin inadınız karşısında asla boyun eğmez. Hatta size bu kadar güç veren, sizin gücünüz karşısında boyun eğmez. Bu anlamda Önderliği ciddiye almak gerektiğini bilmelisiniz. Önderliğin kanunları ve tarzları var, bunları iliklerinize kadar hissedin. Böyle yaparsanız daha da güçleneceğiniz kesindir. O zaman yırtıcı olursunuz, doğruları müthiş egemen kılar, başarı üstüne başarı sağlarsınız. Bundan neden kaçırıyorsunuz? Beni araştırın, hatta benden güç alın ve kullanın.

Çok zayıfsınız, mutlaka güçlenmeniz gerekir. Çok başarısızsınız, başarmanız gerekir. Çünkü yaşam çok çirkinleştirilmiştir ve sadece burada güzelleştirme var. Bizim ortamımızın temelde kazandırdığı budur. Yüksek ilgiyle iliklerine kadar bunları işlemeyenler, çok iyi bir öğrencimiz olamazlar. Böyle değilseniz, ya kendinizi ıslah edin ya da kaçın. Kesinlikle bu gerçeği yakalamalısınız. Mücadeleye ikircikli ve yarım yamalak katılırsanız, ölüme kadar bu gerçekler yakanızı bırakmaz.

Ruhunuzda ve bilincinizde patlama olsun. Katılımınız sıradan olmasın. Kızılca kıyamet koparan bir savaş vardır ve ona yetişmek zorundayız. Gücünüzü neden böyle ucuz kullanıyorsunuz? Ben varım, siz niye varolmuyorsunuz? Zengin misiniz, arkanızda hazineleriniz mi var? Hayır, benden daha zordasınız ve her şey sizi fethetmeye zorluyor.

15 Haziran 1996

En büyük devrim anlama devrimidir

Zaman ve mekanı doğru değerlendiremiyorsunuz. Adeta bir günü bir ay haline getirerek karşılık veriyorsunuz. Bu da giderek kendini daha fazla dayatan bir savaş gerçeğimiz oluyor. Kadro politikamızın kişiliklerinizde en az düşman kadar etkili engellerle çarpıştığı, kırılmalara uğradığı ve bir türlü arzulanın seviyede özünüze inmediği sıkça tekrarladığımız bir husustur. İyi niyet, kaba cesaret ve fedakarlık sağlam bir kadronun ölçütü olarak değerlendirilemez. Ne kadar zoru yaşadığı, ne kadar kaba çaba harcadığı da bir kadro olmak için ölçüt olamaz. Bugünün PKK çizgisinin kadrosu olmanın ideolojik olduğu kadar politik incelik gerektirdiği ve sanat yönünün de çok üst düzeyde olması gerektiği açıktır. Dünya ölçüsünde bile bunun birçok partiden daha fazla incelik istediğini peşinen kabul etmeniz gerekir. Eğer çokça açığa çıkmış olan bu kadro belası haline gelmek ve öyle kalmak istemiyorsanız, kişiliğinizin geçmiş yapısı, özellikleri ve hedefleri ne olursa olsun, bunu kırmaktan, kişiliğinizi gerçek PKK ölçülerine göre hedeflendirmekten ve kendinizi buna göre yapılandırmaktan başka bir seçeneğiniz yoktur.

Yıllardır kendi dar yaklaşımlarınızı inanılmaz ölçüde geliştirip gittiğiniz her alanda bunu daha da köklü bir biçimde pratikleştirmeniz, bizim en temel bir iç kadro sorunuzdur. Acaba kendinizi tanımaya başladınız mı? Bu konunun ciddiyetinin ne kadar farkındasınız? En büyük savaş her zaman kişinin kendi içindeki savaştır. Acaba buna anlam verebilir misiniz? Bu konuda gerçek özveriyi, fedakarlığı ve

disiplini, bunun yoğun düşünce ve davranış şekillenmesini geliştirebiliyor musunuz? Bu anlamda kendinize bir PKK kadrosu gözüyle bakabiliyor musunuz?

Şu anda kadro enflasyonu var ve bilindiği gibi enflasyon da hep yıkım getirir. İyi niyetinizden kuşku duyulmamakla birlikte, kadrolaşma anlamında tam bir enflasyonu, yani çok ucuzlamış bir konumu yaşıyorsunuz. Komutanlık arzularınız yükseliyor, fakat onun gerçeklerine göre kendinizi şekillendiremiyor ve farkında olmadan zarar veriyorsunuz. Hiç kimse bu davranışlarla PKK'nin temsil edileceğini sanmasın. Bu konuda büyük tahammül gücümüz olmakla birlikte, şimdiye kadar bendeki izlenim, bu halinizle PKK çizgisinin kadrosu olmanızın zor olduğudur. Bizim saflarımıza gelişiniz elbette anlamlı olmak zorundadır ve anlamı da belirttiğimiz çerçevededir. Gelip de kendini bir ağırlık gibi gittikçe daha karmaşık, geri ve tehlikeli yaklaşımlarla dayatmak yanlıştır. Bizim ortamımıza düşmüş yardıma muhtaç birisi gibi değil, yüce kurtuluş değerlerini temsil etmek, düşmanı yenecek olan azim, irade ve ustalığı bir an önce kapmak için buraya gelinir. Bireysel dertlerine çare bulmak için değil, halkın genel kurtuluşuna kesin güç verecek militan olmak amacıyla buraya gelinir. Peşinen bunu böyle değerlendirip günlük katılımı bu çerçevede üstün bir disiplinle yapmanız, eğer kendinize dair bir katılım sözünüz varsa, bunu ancak böyle anlamlı ve iddialı bir biçimde gerçekleştirmeniz gerekir.

Düşmanını küçük görmeyenler, düşmanı yenmenin gereğine inanmayanlar, yaşamın sıkıntısını ve kabul edilemez niteliğini kavrayanlar, ancak buna rağmen yaşamaktan umut kesmeyenler, doğru, güzel ve başarılı bir yaşamın tutkusunu esas alanlar; zorluklarımız ne kadar büyük olursa olsun, engeller ne kadar fazla olursa olsun, bu söylenen çerçeve dahilinde kendilerine bir hedef ve uygulama gücü vermekten çekinmezler, bundan geri kalmazlar. Bireysel hedefler ve çeşitli iç sorunlarla kendilerini uğraştıranlar ortamımızdaki zorluklara dayanamaz ve problem olmaktan da kendilerini kurtaramazlar. Şu anda genelde yaşanan durum budur.

Büyük davalara kalkışlar basit iç sorunlara takılmayı, hele hele davaya büyük tutkular ve düşüncelerle bağlanmamayı kabul etmez. Zaten maddi teşviklerle veya bazı keyfi tutumlara prim vermekle

böylesine büyük davaların kenarından bile geçilmez. Tam tersine, bu tutumlar günbegün ona ters düşmeye ve ihanet etmeye götürür. Bireysel rahatlıkla, bazı özlemlerine tatmin yolları aramakla büyük davalara ancak ihanet edilir, ters düşülür ve davalarla oynanır.

Size bu anlamda kendi tecrübelerimi çok açıkça gösteriyorum. Dava adamlarının nasıl şekillendirilmesi gerektiğini ortaya koyacağız; bunun büyük bir önemle ele alınması gereken, bizim için büyük görevlerin başında gelen ve bütün hazırlıkların özünde yer alan en belirleyici bir çalışma olarak göstereceğiz. Eğer gücünüz ve yoldaşlıkta bir iddianız varsa, bunların hem gereklerine hazır olmaktan hem de bütün sonuçlarına katlanma kararlılığını göstermek ve gereklerini yapmaktan çekinmeyeceksiniz. Gençliğiniz ve yiğitliğiniz bu anlamda kendisini göstermelidir. PKK'nin kendisi budur.

Benim görebildiğim bazı hususlar var. İster aile ister düzen altında şekillenmiş olsunlar veya bir kendini bilmez gibi kendi kendilerini tanımaz hale getirsinler, kişilikler şu anda hiçbir halkta görülmemiş bir sorumsuzluğu yaşıyorlar. Amaçtan kopukluğu, kendini kandırmayı, bir türlü otoriteye ve hakim olmaya kendini layık görmemeyi ve böylece bir zavallılıktan kurtulmamayı önemli oranda yaşıyorlar. Bizim saflarımıza gelenler, PKK'de bu temelde bir kadrolaşmayı esas alanlar, artık anlama işinde tutarlılığı, dürüstlüğü ve vicdanlılığı yakalamak zorundalar. Kendimi bildim bileli en esef ettiğim durum, kendine hiç dikkat etmeden ve gerçek özelliklerini tanımadan, sorunlarını çok bayat, çok düşünce ve kocakarıca uluorta yere sermek, kendisini yığılmış ve bitmiş birisi gibi göstermek, son derece şikayetçi bir ruh halini her düzeyde her yönüyle yansıtmayı marifet bilmektir. Aslında bu konular biraz da edebiyatın konularıdır. Fakat hepiniz buna bayılıyorsunuz. Kim kendini ne kadar dertli, şikayetçi ve zorda gibi gösterirse, en iyi politikayı yaptığını sanıyor. Olmuyor veya olmayacakmış gibi bir ruh halini ne kadar sergilerse, yaptığının o kadar marifet olacağını sanıyor. Açık söyleyeyim, ben daha on yaşında bu tutumlardan nefret ederek insanlardan uzaklaştım ve seçkince bir yol arayışına girdim. Bununla beni aldatmak, oyalamak ve etkilemek imkansızdır. Önderlik gerçeğinde en yalın bilinmesi gereken bir husus da budur. PKK'yi bugüne kadar getiren de bu tutumdur. İşinize geliyorsa,

derdiniz veya şikayetiniz fazlaysa, Marko Paşa'ya gidin diyelim. Yok, yüksek çözüm gücüne ulaşmak istiyorsanız, bunun birinci şartı anlama işinde ciddiyet ve bunu pratik yaşamda hakim kılmada dirayet göstermektir.

Şimdi yavaş yavaş herkes Önderlik otoritesinin etkisinden söz ediyor. Olabilir ve bu zaten büyük bir savaştır. Dostla ve düşmanla parti içinde ve dışında kıyasıya bir mücadeleyi de yürütüyorum. Sizin iyi niyetinizi göz önüne getirerek söylüyorum: Tercihinizi kesinlikle yerinde ve ertelemeksizin yapın. Politikayla hiç oynanmaz, hele bizde politika ateşten bir gömlektir. O çok sevdiğiniz otorite, çok sevdiğiniz etki, komutanlığın şu veya bu özelliği ateşten gömlektir ve sırta geçirilmez. Onu sırtına geçirenler, onun kızgın bir zırh olduğunu, sadece amansız savaşmak, bazı düşman darbe-lerinden korunmak ve düşmanı vurmak için onu giydiklerini bilmek zorundalar. Yoksa deliler bile bu gömleği giymez. Bunu mutlaka anlamalısınız.

PKK'nin savaş gömleğini giymek yakıcıdır. Eskiden bu bir zırhtı, şimdi kurşun geçirmez gömlekler diyorlar. Ancak bunlar şeklidir. PKK gömleği farklıdır. Ama bizdeki daha yakıcıdır, daha ağırdır. Onu giymek, yalnız şövalye savaşlarında kullanmak veya bazı kurşunlara karşı kendini korumak için değildir. PKK gömleği tufan gibi, sağanak gibi her taraftan akan bütün saldırı araçlarına, ideolojik politik saldırıya 'ki, teknik bu saldırının çok az bir kısmıdır' karşı kendini koruma zırhıdır. Onu giymeseniz, bir gün dayanmanız bile mümkün değildir. Eğer giyerseniz de ağırlığı vardır ve şiddetli sa-vaşacaksınız. Eskinin şövalye savaşlarını göz önüne getirin. Onlar ufak bir açık bulduklarında nasıl mızrağı zırha saplıyorsa, sizin de PKK gömleğinde ufak bir yırtığınız lime lime olmanıza yol açar. Bunun için ideolojik zırh, politik zırh, askeri zırh diyoruz.

PKK'nin kimliğini ve kişiliğini kendilerine yakıştıranlar, eğer bu işi çocuk oynacağı olarak görmüyorlarsa 'biliyorsunuz, yapay çocuk oyuncakları da hazırlanmıştır' çocuk oyuncaklarına benzer bir gi-yinmeyi esas almadılarsa, PKK'nin komutanlık ve Önderlik göm-leğinin çok yakıcı olduğunu iyi bilmeliler. Bana öyle geliyor ki, sizler bunu daha çok çocukça, piyasada nasıl sahte tabancalar ve yapay savaş oyunu aletleri varsa, onlara özenir gibi kullanıyorsunuz.

Bu feci bir şeydir ve sonuçları günbegün yakıcılaşmaktadır. Ortaçağların o şövalye savaşlarını bile geride bırakan, hem de bireysel inisiyatifle yürütülen bir savaşçılığı esas aldığımızı kesinlikle bilmeniz gerekir.

Bizde zorlama yoktur. Savaşçı, hatta komutan olmak istiyorsunuz. Ama onun da gerçeğine akıl erdirmek gerekiyor. Yoksa biçilirsiniz. "Ne de olsa Kürdüz, şimdiye kadar hiç tecrübemiz yoktu, ilk etapta böyle olması kaçınılmazdır" diyeceksiniz. Ancak düşman da ilk etapta yerle bir ediyor. Geçen gün gördünüz, sözde politikayı legal düzeyde yürüten bir yurtsever, parti kongresinde, büyük ihtimalle Türk polisinin oldukça iyi planlanmış bir provokasyonuna engel olmak şurada kalsın, ona ardına kadar fırsat sunmaktan kendini alıkoymadı. Kaldı ki, düşman açısından bu o kadar önemli olmadığı için, üzerine fazla gitmedi. Ama tehlike şöyle sırtıyordu: "Bir anda kapalı spor salonunun her tarafını sarmalıydık, tek bir kişiyi sağlam bırakmamalıydık" dediler. Bunu eski bir savcı söylüyor. Bu bir devlettir. Birileri orayı yakabilir ve hepsini katledebilirdi, ama zamanı ve yeri uygun değildi. "Sen misin biraz muğlak kalan, devlet çizgisine gelemeyen, hele gel içeri" dediler. Çoğunu içeri aldılar, akıl verecekler. Burada politika yapmanın yolu devlet çizgisine gelmekten geçer. Buna karşı daha fazla direnenleri "bak, böyle yaparız" diye tehdit ettiler.

Bizim kadrolarımız bunu anlamaktan bile uzaklar. Aylar ve yıllar geçecek, belki biraz kafaları olageleni ve yapılmak isteneni anlayacaktır. Böyle pratik politika olmaz. Bu, kendilerini lokum gibi sunmaktır. Aynı zamanda bunu "legal kurumlarda rahat yaşanır, yeni bir kadro tipi oluşuyor, burada bayağı bürokratik biçimde yaşamak da mümkünmüş" diyenlere, PKK içinde yaşamı böyle yorumlayanlara söylüyorum. Bu tutumlar kendi kendini aldatmaktır ve hiçbir zaman buna fırsat verilmez. Anlamıyorlar, çünkü anlamak büyük bir iştir ve büyük çaba ister.

Her zaman söylediğim gibi, en büyük devrim anlama devrimidir. Siyaset bir halkın, bir ulusun, bir sınıfın, hatta bir partinin hayati değerler konusunda en yoğunlaşmış ve her an harekete geçirmeye hazır olduğu düşünce yoğunluğu, ifade ve hitap gücüdür. Buna iddianız yoksa, kendinizi tehlikeye bulaştırmayın.

Önderlik gerçeği deyip duruyorsunuz. Burada inanılmaz bir çelişki var. Hiç kimse bize öğretmediği halde, bütünüyle yaşamdan öğrendiğimiz, hatta herkesin şaşırtmaya ve kandırmaya çalıştığı bir Önderlik gerçeğine rağmen, her türlü tehlikeyle karışık bir biçimde buraya kadar yol almamızın size göre hiçbir öğretici değeri yoktur. Halbuki bu bir gerçekliktir; yaşandı, savaşıldı ve buraya gelindi. Ancak bunun derslerini bile doğru dürüst almaya yanaşmıyorsunuz. Yine eski çocukluk oyunlarına, eski ailecilik ve toplumsal düşkünlük oyunlarına devam ediyorsunuz. Böyle devam ederseniz, kendi adınıza yazık etmiş olursunuz. Ben kimseyi ucuz etkilemek istemem, tüm insani ilişkilerimde önce yüce ve doğru öğretiyle işe başladım. Hiç kimseye ahbap çavuşça davranmadım, yüksek düşünce ve duyguları esas almayan bir yaklaşıma tenezzül bile etmedim. Bunu bozanlar veya tersine çevirenler ben değil sizler oldunuz. İnanılmaz ölçüde fitne fesattan tutalım, olayları çok dar çıkarlarına alet etmeye kadar birçok olumsuzluk daha çok sizin yaklaşımlarınızda gözüküyor.

Güç yetirmeyi bir kişilik özelliği olarak anlatıyorsunuz. Ben de size diyorum ki, o özellik kölelikle bağlantılıdır. Köleliği dillendirmek, kişiliğinizde sürekli zayıflığı yansıtmaktadır. Düşmana karşı durmak bir yana, kendinizin nasıl iyi bir köle olduğunuzu izah etmekle meşgulsünüz. Köleliğini iyi izah etmek, hal ve hareketlerle bunu yansıtmak soylu bir davranış olmaz ve bir kurtuluş eylemi olarak değerlendirilmez. Düzen sizi bol bol şikayet etmeye, kendini yere atmaya, işleri tıkatmaya, boş işlerle uğraşmaya, komploculuk yapmaya, kendini aldatmaya ve ağlayıp sızlamaya alıştırmıştır. Zaten bizim toplumumuz bu konuda birincidir ve bu toplumsal gerçekliği parti içine yansıtma da biraz böyle oluyor. Fakat bütün bunlar yüce öğreti ve davranış seçkinliği anlamına gelen Önderlik gerçeğine aykırıdır. Çünkü sapkınlığı ve münafıklığı ifade eder.

Politika ustalıklı tavır içinde olmayı gerektirir

Politika için boşuna 'siyaset meydanı' dememişler. Politikanın diğer bir adı da idam meydanıdır. Eskiden siyaset meydanları açılırken, diğer bir ucunda da darağaçları kurulurdu. Siyasette idam çok yaygındı. Siyasete adım atan, bir gözüyle de sürekli katlin

sallanan direğinde kendini görmeli ve bu işe öyle atılmalıdır. Ben de öyle gördüm. Benim yüreğim darağacına, zindana veya o sizin yaşadığınız işkencelere fazla dayanmaz, bu konuda da inanılmaz bir çelişkiyi yaşarım. Hem siyasete adım atıyorum hem de onun darağacında sallanma dehşetini duyuyorum. Bu diyalektik birliktelik beni müthiş bir çalışmaya yöneltti; sehpaya, sizin kolay gidiş dediğiniz idam ipine boynumun takılmaması için inanılmaz bir süratle çalışmalarımnda pratik tempoyu göstermeye götürdü.

Siyaset idam meydanıdır. Tarihimizde bütün isyanların önde gelenlerinin boyunlarının çok kısa süre sonra Diyarbakır'da ve Elazığ'da ipe geçirilerek sahnelendiğini bilmeyenimiz yoktur. Hele başka halkların katliamlarına bakın. Bu konuda sehparların öyküsü korkunçtur. Bunun dışında kör kuyulara, mağaralara ve akarsu yataklarına doldurulmak, 'bütün bunlar isyana kalkıştığınızda ve siyasete başladığınızda' sizin bir an bile gözünüzü esirgemeyeceğiniz ve bakmaktan geri durmayacağınız hayat sahnesi olarak yerini almalıdır.

Sanıyorum bir de bunu inkar ediyor veya gördüğünüzde dayanamayıp düşünüyorsunuz. İdam ve darağacından korkmayın, ama onun her an sallandığını da göz ardı etmeyin. Bu ikisini bir arada tutturursanız, siyaset yapabilir ve en küçük bir hatayı bile yapmama gereğini kendinize kabul ettirebilirsiniz. Tabii bunun için yaşama büyük saygı duymak ve yaşamın darağacında boğulmamasına çok dikkat etmek gerekiyor. Yaşamın zindanda veya dağ başında çürümemesine dair büyük duyarlılık gerekiyor. Dağdaki adam da kendini çürütmekle ve ölüme terk etmekle aslında idamı çoktan benimsemiş oluyor. Bütün bunlar PKK olayında tehlikelidir ve sonuç vermez.

Belki çoğunuz bu işin size göre olmadığını söyleyebilirsiniz. Hatta ben tam değerlendiremiyorum, siz tehlikeleri benden daha fazla yaşadınız. Ama tehlikelerin büyüklüğünü iliklerime kadar duyuyorum. Bu tehlikeler beni müthiş bir tarz inceliğine ve tempoya götürüyor. Beni yönlendiren başka temel etkenler nedir, yücelerdeki sesler midir? Evet. Halkımızın dayanılmaz acıları da bunda rol oynuyor. Yine bireysel olarak başarılı olmanın tutkuları da rol oynar. Ama esasta düşmanın dayattığı katliamın tehlikesini kendim için de, halk için de boşa çıkarmakla uğraştım. Çünkü en büyük tehlike, katliam tehlikesidir. Bunu boşa çıkaramayan hiçbir şeyi en-

gellemez ve yaşamın hiçbir değerine saygılı olamaz.

Benim siyaset yapmam, katliamı durdurma hareketidir. PKK Önderlik gerçeğini anlamak mı istiyorsunuz? Bunun adı çok kapsamlı bir katliamın nasıl durdurulmasıdır; ideolojik, örgütsel, eylemsel ve ruhsal katliamı durdurmadır. Başka türlü beni anlamak ve benimle birlikte yol almak da mümkün değildir. Çünkü bilimsel tespite göre geçerli olan rejimin adı katliam rejimidir. Bunlar benim vahiylerim değildir, bilimsel alanda objektif değerlendirmeyi esas alanlar da bunu tespit ediyorlar. Biraz toplumsal bilimleri, siyasal bilimleri ve ruh bilimini esas alanlar bunu kabul ediyorlar.

O halde, eğer bu işte iddialıysanız, katliam sürecinin durdurucu, önleyici ve giderek kurtarıcı devrimcileri ve militanları olmayı peşinen kabul edeceksiniz. Eğer bu kabul ediş doğruysa, o zaman çalışma tarzınızın ve temponuzun nasıl seyretmek durumunda olduğunu da kararlaştırmalısınız. Hibirinizin yükü benimki kadar ağır olamaz. Ama bende en küçük bir şikayet ve 'yapamam, edemem' havası da yoktur. Her an bıçak sırtında, sırat köprüsünde yürüyorum. Politika yapmanın sırat köprüsünden geçmekten ibaret olduğunu dost düşman herkes biliyor. Ama buna rağmen, ağlayıp sızlamadan yolumda yürüyorum. Belki bu ahım şahım bir yürüyüş değildir, ama yine de oldukça etkileyici bir yürüyüştür. Ne kadar beğenmeseniz de, şu anda herkesin çalışmasını az çok belirleyen benim yürüyüşümdür. Günlük yaşamın sadece Kürdistan gerçeğinde değil, bölge gerçeğinde, hatta uluslararası gerçeklikte de en etkileyici olan ve karşısında duranların sonuna kadar tedbir aldıkları bir kişiyim.

Buna rağmen bana bu dayanma gücünü veren nedir? Benim de amaçlara, çalışma tarzıma ve yaşama bağlılığım var, bazı iddialarım ve tutkularım var. Bunları gerçekçi değerlendiriyorum ve bu beni ayakta tutuyor. Bunun için kendimi çok iyi ayarladım. Örneğin duygu ve düşüncelerimi, en önemlisi de emeğimi ve abamı çok incelikli ve ölçüsünü iyi ayarlayan bir düzeye getirdim. Örneğin burada bir küp su olduğunu ve bu suyla bir yıl geçineceksin denildiğini varsayalım. Tabii bunu kimse söylememiştir, ama ben hissedirim. Ben bu suyla bir yıl idare edeceğim, bunu hissetmem, bilmem gerekiyor. Çünkü bilmezlik beni susuzluktan boğulmaya götürebilir.

Bu yetmez. Tabii bir de bu suyun nasıl kullanılacağı sorunu var. Çok susamış birisiyim diyelim. Bu suyu bir kaldırıŖta içmem gerekebilir ve bu sadece bir iki günü kurtarabilir. Bir de böyle değerlendirilif olacaktır. Dayanamadım, sizin gibi suyu gördüm ve kendimi kontrol edemeyip kafama dikerek suyu sonuna kadar içtim diyelim: İŖte sizin eylemcilik tarzınız bana bunu anlatıyor. Kanınızı veriş veya bir parti değerini özümseyiş tarzınız buna benziyor. Oysa benim için farklıdır. Onunla nasıl bir yıl idare edebileceğim? Öncelikle onu kabul etmem gerekir, irademin bunu kabul etmesi gerekir. Bu yetmiyor, bir de damla damla taktığını kullanmam gerekiyor. Midemi tam kurutmayacak, yani ölüm sınırında olmayacak tarzda, bu sınıra düşmeyecek kadar damla konduracağım, ama aynı zamanda zamana yayacağım. Hatta bunu damlaların büyüklüğünü de belirleyerek yapacağım. Damlanın çapı bir santim olursa beni altı ay idare eder, yarım santim olursa bir yıl idare eder; o zaman yarım santimi esas alıp damlayı yutacağım.

"Yaşamın böyle incelikleri mi olur, kim buna tahammül eder?" diyeceksiniz. İŖte bu sizin tarzınızdır. Benim tarzıma göre ise bu duruma müthiş tahammül edilir, hatta bundan zevk alınır. Ben yaşamı böyle ele alıyorum. Benim yaşam felsefem böyledir. Size hazır bir ülkeyi versek, eminim ki kısa bir sürede onu peşkeş çekersiniz. Ya da mideniz o kadar kurumuş, kendinizi kötü şeylerle, o kadar uyuşturmuyşsunuz ki, sizi sağlığınıza kavuşturacak bir ilacı bile alamazsınız. İmkanlar az değildir, kendinizi besleyecek değerler fazlasıyla var. Fakat bunları kullanma tarzınız felaketle sonuçlanıyor. Bu felaketler sizin oldukça hastalıklı kişiliklerinizden kaynaklanıyor. Doğru dürüst kim acılarla savaşıyor, doğru dürüst kim hasret gidermenin yollarını biliyor? Bunların hepsi çok tehlikeli ve bitirici tarzda oluyor ve bu da kaybetmedir.

Anlayamadığım diğer bir nokta da şudur: Şimdiye kadar politikayı neden bu temelde anlayamadınız? Önderlik diyorsunuz, uğruna böyle zorluklara katlanıyorsunuz. Ama onun özünün bu olduğunu neden kavramaya yanaşmıyorsunuz? "Ölüme varız, ama doğru tarza yokuz" diyorsunuz. Bu ne biçim anlayıştır, ne biçim kişiliktir, şaşıyorum. Bu çelişkiyi çözmek gerekir. Kendi kendini dağıtarak, kendi kendini çeşitli kılıflara, tutum ve davranışlara iterek bu çelişki çö-

zümленemez. Bu, tam bir ustalıkla savaş işine; ideolojik savaşa, politik savaşa, örgütsel savaşa, ruhsal savaşa, en son askeri savaşa bağlanmayla olur. Özellikle askeri savaşa girdiniz mi, müthiş olacaksınız. Askeri savaşa gidecek militan, benim deyişimle tam bir fırtına gibidir, hatta fırtına tanrısı gibidir. Başka türlü savaş meydanına inilmemelidir. Bunu savaş kurdu, savaş tilkisi, savaş aslanı, savaş şahini gibi kelimelerle bazen size örneklendirmek istiyoruz.

Adam doğru dürüst iki kelime konuşamıyor, doğru dürüst bir örgütsel sorunu halledemiyor, doğru dürüst siyasal duyarlılıktan haberi yoktur, ama sözüm ona eylem adamıymış, silah kullanıyormuş! Benim aklım bunu almıyor. Bizim atalarımız tarih boyunca hep bu tarzda isyan ettiler, birçok halk da böyle yaptı, ancak hepsi feci bir biçimde katledildiler. Bizim tarihimiz bu konuda çok çarpıcı örneklerle doludur. Önderlerimiz yürekler acısı bir biçimde ya teslim oldular, ya darağacında can verdiler, ya da kaçıp bir daha bu sorunla asla ilgilenmediler. Biz ilk defa bunu çözüyor ve doğruyu vermeye çalışıyoruz. Bu çok gereklidir. Çünkü bunu yapmazsak, istediğiniz kadar serhildan ve gerillacılık yapın, istediğiniz kadar çeşitli alanlarda faaliyetlerde bulunun, bütün bu işler hiçbir anlam ifade etmez; er geç hepsi yenilmeye mahkumdur. Bunu ben değil, yaşam gerçeği, düşmanın egemenlik kurma tarzı yapıyor. Ben ise bunu çözmeye ve aşmaya çalışıyorum. Bıkmadan, usanmadan bu işin peşindeyiz.

Yine siz bir konuyu bile doğru özümsemeye güç yetiremiyorsanız. O zaman önderlik, militanlık, komutanlık nerede kaldı? Çoğunuz ya sağ ya sol sapmayla kendini aldatarak, ya üstten uçuşacağını ya dipten kıvırtacağını sanarak bu sorunları aşacağınızı sanıyorsunuz. Bunların hepsi kandırmacadır ve böyle olmaz. Üzıldüğüm nokta budur. Ben mücadeleye binlerce kişiyi hazırladım. Ancak bütün öz-verilerime rağmen, hiçbiri benim tarzımı yakalayamadı. Bu konuda ne bahaneler ileri sürerseniz sürün, halen en temel sorun budur. Eğer beni esas alıyorsanız veya "bu Önderlik gerçeğiyle bu iş olacaktır" diyorsanız, artık bunun lafazanlık düzeyini aşıp özüne inme gücünü göstermeniz, böyle bir gücü sergilemeniz gerekir.

Dikkat ederseniz, lokum gibi politika yapma imkanını size sunuyorum, ancak karşımdakiler fazla anlayışa gelemiyorlar. Örneğin

milyonların huzurunda diğer sol güçlere de bunu söyledik. Fakat onlar fanatikler gibi kendi takımlarını bana dayatmayı marifet biliyorlar. Aklıma gelen, bunlara artık politik fanatikler demek oldu. Nasıl Fenerbahçe veya Beşiktaş fanatikleri varsa, bunlar da Türkiye'de sol politik fanatiklerdir. Bununla takım kurtarılmaz. Bir sporda bile fanatizmle başarı sağlanmaz. Kaldı ki, her türlü fanatizm tehlikelidir. Bunu biraz kendi gerçeğinizde de görmeniz gerekir. Fanatikçe kendine sevdalanarak anlama işini bile sağlayamazsınız. Benim bildiğim politika, kesin ve doğruya çok yakın anlamayı ve son derece soğukkanlı olmak kadar ustalıkla tavır içinde olmayı şart kılar, her zaman tetikte olmayı ve kendini çok sağlam bir üslupla ifade etmeyi şart kılar. Bu dar, adına duygusallık dediğiniz yüzeysel yaklaşımın, sübjektivizmin hiçbir biçimi sizi sağlıklı bir politik görüş açısına ulaştıramaz.

Politika sanatının zor olduğunu herkes söyler. Bize de bu sanat gereklidir ve bu sanatın zorluklarını bilerek yaklaşım göstereceğiz. Politikanın gereklerini dışlamakla fazla bir iş yapamazsınız. Geldiğiniz düzen okulları var. Bunlar sizi baştan çıkaran ihanet okullarıdır. Orada halkların özgür politikası değil, kölelik öğretilir. Orada her türlü kusurlu davranış, çirkinlik tarzı olarak, tavır olarak yansıtılır ve benimsetilir. Diliniz bile kekemedir, size hitap diye bir şey vermezler. Zaten bunun için her şeyiniz bana batıyor. Çünkü biliyorum ki, bütün duygu ve davranışlarınız düşman okullarında şekillenmiştir. Ben de kendimi düşmana karşı mücadeleye ve halkların çıkarlarına göre şekillendirdiğim için, aleyhte olan her şey bana batar ve bunu hemen anlarım. Yine doğru olanı da hızla kavrar ve özümserim. Önderlik bir de bunun duyargasıdır, bunun hassas zeminidir. Düşman etkilerini anı anına anlamayan, acı duymayan, tepkisini geliştirmeyen, yine doğru olanı anı anına duymayan ve özümsemeyen bir kişilik yalancıdır, duyarsızdır. Dolayısıyla önder militan olamaz.

Size bu konuda kendi deneyimlerimden de örnek veriyorum. Eğer içinizde ciddi bir biçimde "başkan gibi olmak istiyorum" diyen varsa, size bravo derim. İçinizde böyle kişiler varsa, her gün onların hizmetindeyim ve hiç sıkılmadan kendilerine hizmet ederim. Ama artık kendimi kandırılmış gibi hissediyor veya sizin kendinizi

kandırdığınızı ve zorluklarınızın olduğunu görüyorum. Kendi adıma değil, sizler adına zorlanmamak ve öfkelenmemek mümkün değildir. Tutumlarınızda müthiş bir tekrar var, bunun inadı ve bahaneleri çok yaygındır. Hiçbir hareketin önderliği böyle yazmadı ve böyle konuşmadı. Ama ben kendimi buna mecbur hissediyorum. Çünkü siz, adeta "bırak, bu iş nereden koparsa kopsun, biterse bitsin" diyorsunuz. Bende ise bu iş böyle bitmemeli inadı var. İşte bu, büyük çekişmeye ve benim özgün tarzıma yol açtı. Sonuçta ne siz benden kolay kurtulabilirsiniz ne de ben sizden kolay kurtulabilirim. Ben kendimi az çok yürüteceğim, ancak sizin kendinizi yürütmeniz çok zordur. Kaçarsınız bir türlü, dayanamazsanız bir türlü, savaşırsanız bir türlü, savaşmazsanız bir türlü dert olur. Çünkü siz işin gereklerine anlam vermediniz. Öğretiyi ve uygulamayı tüm ciddiyetiyle esas almadınız. Sizin en temel çelişkiniz buydu.

Açık söyleyeyim: Benim de bir sabrım var. Ben bildiğinizin de çok dışında iş yapma ustasıyım. Sıradan işlere hassasiyetim kadar, tarihi işlerden kutsal işlere kadar tüm işlerle ilgilenirim. Kendimi böyle bir kişilik olarak şekillendirdim. İnsan ilişkilerinde çok özgün bir durumdayım ve yaşadıkça alt edilmem imkansızdır. Benim sanatımın en anlamazı etkileme, yine en iflah olmazı da adam etme gücü var. Yine bu konuda insan etkilenmesi de çok gelişmiştir. Tabii siz bu sanatın kenarından bile geçmiyorsunuz. Fakat Önderlik böyledir. Zavallı köylü babamın bile tenezzül etmediği, yapmadığı, aklından bile geçirmedığı bütün işlerin ustasıyım. Her el attığım işte en iyisini ortaya çıkarıyordum. Bu kapsamı şimdi politika ve savaş tarzı haline getirdim.

Nedir bu içerik, nedir bu olup bitenler? İşte bunlar sizin en fazla öğrenmeniz gereken hususlardır. Çünkü Önderlik öğretisi, PKK Önderlik öğretisidir, PKK bu anlamda ordu öğretisidir. "Başka kitaplar da böyleydi, ben de bir şeyler öğrenmiştim, çabaladım ve aslında savaşçılıktaki kendimi yaşattım" demeniz hiçbir şeyi ifade etmez. Çünkü bütün bunlar denenmiş ve hepsi de yenilmiştir. Bu ülkede halen yenilmeyen ve iş yapan sadece benim tarzımdır. Bunu yalnız sizlere değil, sol ve islamcı güçlere de söylüyorum. Hepsi de bu temelde yararlanmaya çalışıyor. Düşman bile bu temelde kendini yeniden şekillendirmek istiyor. Bunu yapmak hakkıdır ve yapar da.

O zaman sizlerin de kendinizi aşarak, savaş içinde bizimle birlikte yol almayı bilmeniz, yine buna güç yetirmeniz gerekiyor.

Yine bizde zoraki yaklaşım yoktur, gönüllülük esastır, ama bu her türlü zoraki yaklaşımdan daha zor bir katılımdır. Çünkü moral ve manevi değeri çok yüksektir. Belki zorla kabul edilebilir, zorla kendinizi kandırabilirsiniz, ama bizim büyük moral ve manevi değerlerimizle çelişmek, bunlara karşı durmak veya bunların gereklerini yerine getirmemek, bu işten hiçbir şey anlamamaktır. Bu da sonuçta savaş olduğu için kendini kandırmak, en kötüsü de kaybetmektir. Zaten zorlamayla da bir şey öğretemeyiz. Bu öğretme işi tutkuyla olur. Ben bu işle ne kadar ilgiliysem, siz de genç olduğunuz için daha fazla tutkulu, azimli ve istekli yaklaşacaksınız.

28 Haziran 1996

PKK'ye doğru katılım diriltici ve kurtuluşçu militanlıkta kararlaşmadır

Kadro ve yönetim sorunu öneminden hiçbir şey yitirmeden, hatta daha da ağırlaşarak devam ediyor. Önderlik gerçeğinde en temel sorun, ana kadro yapımızın bize yaşattığı büyük boşa çıkarmaktan ve bir tasfiye gücü olmaktan kendini kurtaramamasıdır. Sorunun bu kadar ağırlaşmasını ne bekliyorduk, ne bunu hak etmiştik, ne de bunun anlamlı bir yanı vardır. En büyük çalışmayı kadro gelişimine ayırdığımız halde, en büyük sorunu ve bundan kaynaklanan en büyük olumsuzlukları da kadroda görüyoruz.

Acaba çok ilgilendiğimiz için mi böyle oluyor? Hatayı nerede yaptık? Devrimimizin bu en can alıcı döneminde, pek de haklı bir gerekçesi olmadığı halde, bu sorunu halen bu kadar ağırlaştırmak ne anlama geliyor? Bu hangi gerekçelerle izah edilebilir? Eğitime sınırsız bir güçle karşılık verdik. Çalışmak isteyen her kadro için imkanlar vardır, yine bir devrim için ne kadar gerekliyse fazlasıyla verilmiştir. Ama buna rağmen PKK bünyesindeki kadro işleri adeta çığırından çıkartıyor, boşa çıkartıyor; hatta denilebilir ki, düşmanın psikolojik savaş uzmanlarının bilinçli saptırmalarının yol açamayacağı saptırmaları ve olumsuzlukları gerçekleştiriyor. Düşmanı ele alırsak, onu bin defa yenebilir ve istediğimiz noktaya getirebiliriz. Ama maalesef bu kadar olumlu yaklaşımlara rağmen, sizi o uygun noktaya getiremiyoruz.

Tabii bunun nedeni anlaşılmaz da değildir. Kesinlikle önderlikssel

ve partisel savaşımın gereklerine kendini katmama, tam tersine önderliksel gelişmenin veya bu temelde partileşmenin imkanlarını kendi bireysel açlığını ve yoksulluğunu gidermek için bireyci ve çok gözü kara bir biçimde gasp edici bir tarzda kullanma, ancak usta hırsızlara yaraşır bir biçimde örgüt hırsızları, yetki hırsızları, siyasal hırsızlar haline gelme durumu yaşanmaktadır. Bunun diğer bir biçimi ise, bu sefer tam tersine emeğinin sonuçlarıyla hiç ilgilenmeyen en geri bir hamalın pratiğini sergileyerek, partileşmenin birinci sorununun değerlerin korunması gerçeği olduğunu bir tarafa itip en iddiasız, en ölgün, en yaramaz bir katılımı partiye dayatmaktır. Bu da partiye yapılabilecek en büyük kötülük oluyor. Ama ne yazık ki, oldukça açığa çıkartılmasına rağmen hiç kimse bu durumu sahiplenmiyor ve ikiyüzlü, birkaç yüzlü kişilik yaklaşımlarıyla "bu ben değilim, bu hep başkası için söyleniyor" deyip işin içinden tam bir köylü kurnazlığıyla sıyrılmayı herkes politika sanıyor.

Sıkı bir eğitime saqlmeme, kendine cesur yaklaşmamak, mütevazı olamamak, anlayışta dürüst olmamak ve tabii bununla bağlantılı olarak yeterince karar gücü, iddia ve ihtirası bulmamak, hayal, azim ve irade sahibi olmamak, onun yerine çok darmadağınık, aslında birçok yönüyle çürük, systemsiz, iddiasız ve yitik kişilik özelliklerini örgüt imkanlarıyla yaşatabileceği kadar yaşatmanın ilginç veya kendine göre savaşını vermek... Sizin resminizi ancak tüm bunlarla çizebiliriz. Fakat resimleri böyle çizmek yetmiyor. Bu resmi paramparça etmek, yerle bir etmek gerekir.

Kaba bir hizip savaşıyla çıkanlar her türlü yöntemle diğerlerini bastırır, tasfiye eder ya da örgütler kendi kendine dağılır. Bu yaklaşımın başka bir sonuç vermesi beklenemez. Sizin bu kadro yaklaşımıyla beklediğiniz, örneklerle de ortaya çıktığı gibi, birilerinin bastırılıp diğerlerinin tasfiye edilmesi, büyük bir kısmının ise kendi kendini tasfiye etmesidir.

Yönetim gerçekliğine bakın, PKK'nin bütün tarihsel deneyimlerini 'ki, bunların hepsi belgelidir' kendi kendinize izah etmeye çalışın; göreceksiniz ki gerçeğiniz böyledir. Tabii bunun toplumsal kökenleri çok açıktır, siyasal hedefleri ve sonuçları yine rahatlıkla tespit edilebilir, ama çok tehlikelidir. Bununla olsa olsa düşman için mü-kemmel bir yenilgi zemini olunur, düşmanın beşinci kolu gibi

objektif ajanı olarak hareket edilir, bu da toplumsal gerçekliğimizin en kötü bir biçimde yansıtılması ve sömürgecilik statüsüne mükemmel uygulanmasıdır. Son yıllardaki çabalarımızın temelinde bu tehlikeyi görüp gidermek yatıyor. Bu büyük çabaları boşuna sergilemiyoruz. Bütün pratiklerinizde ve günlük yaşam yaklaşımlarınızda görüldüğü üzere, o kadar sığsınız ki, sanki iflah olmaz bir hastalığa tutulmuş gibi daha da derinleştirerek sorunlara karşılık veriyorsunuz. Bu durumlarınız karşısında hayretler içinde kalmamak mümkün değildir.

Kesinlikle çocuklarla ilgilensem kısa bir süre içinde ‘bunun deneyimleri de var’ hepsi mükemmel olurlar. Şu anda benim en arzuladığım şey, on ile on beş yaş sınırlarında bir grupla ilgilenmektir. İnsan artık sizin gerçekliğinizden korkuyor. Bu kadar bıkırtıcı yaklaşımlar yetmiş yaşındaki insanlarda bile yoktur. Onlarla da mükemmel çalışılabilir. Tabii insan bunları dehşetle karşılamaktan kendini alamıyor. Neden bu yaşta böyle yaklaşımların sahibi oluyorsunuz? Gayet tabii bu yaşta bu biçimde siyasete katılım en tehlikelisi oluyor. Çocuklar büyürken doğrulara ve yaşam gereklerine sımsıkı sarılırlar. Yaşlıların da büyük tecrübeleri vardır. Onlar da hayatın acımasız okulundan geçtikleri için yine doğru işlere yüksek değer biçerler. Bir kahveye bile, küçük bir yaşam imkanına bile büyük bir saygıyla karşılık verirler. Bunların ikisi de sizde yoktur. Olmadığı için de en tehlikeli durumları yaşamaktan çekinmiyorsunuz.

Bu durumunuzu yaşam okulunu iyi geliştirerek, yine PKK ortamlarını yıllardır önünüze koyarak aşmak istedik. Ancak siz halen tehlikeli yaklaşımlarınızı sergiliyor, kendinizi çok kurnazca dayatmaktan çekinmiyorsunuz. Yaşam bunlara öğretir dedim. Bu kadar savaş veriliyor, ancak düşmanın bile düşünemeyeceği kadar komuta gerçekliğinde, ordulaşmada ve yönetimin gerçekleştirilmesinde en ters durumlara düştüler, en inanılmazı buldular, dayattılar ve yaşattılar. En ucuz önderlik anlayışı, en terbiyesiz, en kaçkıncı, en kendini dayatıcı, sorunları en çok büyüten, çözen değil de tıkayan ve gittikçe bunda daha da kemikleşen bir gelişme ortaya çıkıyor. Şu anda en ezici kesim bu temelde karşımızdadır. Kendini bela yapmış, adeta "ben PKK'ye katıldım, kendimi de ortaya koydum, ama intikamımı da Önderlik gerçeğinden ve dolayısıyla parti gerçeğinden böyle alıyorum" diyor.

Son dönemde geliştirmek istediğimiz sorgulama pratiğine baktığımızda, bu arkadaşların kişiliğinde bir intikam olayını görüyoruz. Kaldı ki, bunların hepsi dürüsttür. Çok tuhaf bir şey daha var: Bu kişiler sözde ölümüne bize bağlıdır, hatta en çok bağlı gibi g z kenler oluyor. Ama pratikleri önderlikten, dolayısıyla partiden intikam almadır. Bu inanılmaz bir şeydir. Bu duruma nasıl yol açabiliyorlar? Daha da genelleştirdiğimizde, kadrolaştırma ve PKK'nin önderlik gerçeğinden intikam alma hareketine d n şiyor. Tabii bunun altında erken iktidar tutkuları, kendini eğitememenin verdiği her türlü biçimsizlik, bireysellik, sınıf etkileri ve zorluklar yatmaktadır. Tüm bunlar kişilikte adeta en belalı tipi yaratmaktan öteye bir sonuç vermiyor.

Tarihsel değerlere, devrimin başarıyı emreden hususlarına ilgi bile yoktur. Kesinlikle düşmana karşı yürüyüşleri ya intiharvari, ya da en sağcı ve kuyrukçu tarzdadır. Hiçbir yeniliği yaratmaya gelmiyorlar. Tarzları tamamen başarısızlık temelindedir, dağınıktır, sistemsizdir. Savaş hususunda başarı ufkuna kesinlikle sahip değiller. Kendilerini buna vermiyorlar, son derece tutucu, inkarcı ve umutsuzlar. Bu tutumları gerçekten büyük tehlike yaratıyor. Kaldı ki, gerçekçi de değiller. Zorluklar olsaydı 'ki, biz bunları aştırmak için de birçok imkan sunduk' anlaşılabilirdi. Ancak en başarılı iş yapılacak yerlerde, durumu daha da kötü bir halde dayatıyorlar.

Kadro yetmezliği bu anlamda öyle sıradan bir yetmezlik olarak geçiştirilemez. Aslında askeri kurallara göre en ağır cezalandırılmayı gerektirir. Yetmezliği oportünizm olarak geliştirip bütün sorumluluklara gerekçe yapmak, bütün başarısızlıklara kılıf yapmak neredeyse sanat haline gelmiştir. Bunlar en basit bir sanattır, en fazla elinizden gelen, ama hiçbir gelişme şansı olmayan yaklaşımlardır. Halbuki bu yaklaşımlar doğru değildir ve anında yerle bir etmek gerekir. Fakat işin tuhaf tarafı, bu konuda müthiş ittifak ve uzlaşma halinde olmanızdır. Ben bir taraftayım, hepiniz bir taraftasınız. Birbirinizin dilinden öyle güzel anlıyorsunuz ki, bu dil de eski dildir, eski Kürt dili gerçeğidir.

Aslında bu konuda da insan kendine şunu sormadan edemiyor: Sizin üzerinize bu kadar gitmemizin anlamı var mı, sizlerle bu kadar uğraşmak ne kadar akıllıca bir iştir? Gerçeği böyle olanlarla

ve önemli bir aşamayı böyle ele alanlarla neden böyle uğraşıyorum diye kendime soruyorum ve daha değişik yöntemleri neden bulamıyorum diye kendimi de zorluyorum. Sizin bir şeyleri itiraf etmeniz ve karar vermeniz gerekiyor. Bunu gerçekleştiremeyecek misiniz? Son derece kendini konuşturan bir gerçekliği geliştirmişsiniz.

Dostun da, düşmanın da iyi bildiği yükseliş gerçeklerimiz, siyasal irademiz ve resmiyetimiz var. Artık bunu düşmanın bile dikkate aldığı bir noktaya getirirken, siz neden dikkate almayacaksınız? Bir yaratma eylemini, işin özünü yakalama çabasını neden gösteremeyeceksiniz? Şimdi sizinle bu kadar uğraşmamızın temel hedefi aslında budur. Kendi cevabınızı netleştirmeniz gerekiyor. Kendinize göstereceğiniz en iyi saygı da budur. "Ben neye varım, neyle uğraşıyorum, esas uğraşım ne olmalıdır?" diye kendinize sormalısınız. Bu sorulara ertelemeksizin kesin bir cevap vermeniz gerekiyor.

Açık söyleyeyim, bu yöntemle sizin kendinize yaptığınızı en değme düşman bile size yapamaz. Sizler derin bir yanılgı içindesiniz. Tarihin bu anlamlı dönemine büyük haksızlık yapıyor, çok büyük bir biçimsizlikle karşılık veriyorsunuz. Aslında bir yerde bunun bir şans olduğunun ve büyük önem vermek gerektiğinin farkındasınız. Ama bunu en edepsizce, sorumsuzca ve başarısızca kendinize mal edebileceğinizi sanıyorsunuz. Bunun büyük duyarlılığını kendinize egemen kılmadan, yeterli çabayı göstermeden 'en kaba köylü gibi mi desem, en serseri lümpen kişilik gibi mi desem' imkanların içine dalarak onları ele geçireceğinizi sanıyorsunuz. Bu yaklaşım tarzınızla başarılı olamayacağınızı, bu işlerin böyle kolay mümkün olamayacağını görünce de müthiş tahripkar oluyor, neredeyse bir bölgeyi veya ortamı yerle bir ediyorsunuz.

Onlarca yoldaşın şهادeti, çok önemli başarı imkanlarından yoksun kalmanız, hep bu yaklaşım tarzınızla çok yakından bağlantılıdır. Son yılların bizi en çok öfkeliendirecek yaklaşımı budur. Sağduyulu bir yaklaşım, sınırlı bir dikkat, görevlerine sahip çıkmak, gerçeklere sözcü olmak ve bunun gereklerini yerine getirmek belki de birçok önemli başarıları getirecektir. Ama buna üşenme, sanki buna hiç gerek yokmuş gibi yaklaşma durumunuz var. Bunun örnekleri var: En yüksek çözüm gücü verdiklerimiz, en sıradan bir konuşmayı yapmıyor, bir kişiyle ilgilenmiyor, bir örgüt toplantısı düzenlemiyorlar.

Rahatlıkla ele alınabilecek bir taktik sorunu, bir pratik çalışmayı ele almıyorlar. Aslında bu hakarettir, ağır bir suçtur. Bu kişileri anında mahkemeye çıkarmak gerekir. Ama siz bunun da kılıfını bulmuşsunuz. Kişilik sorunlarıyla tıkanmışsınız, kendinizi en beterin beteri bir hasta durumuna sokarak işin içinden sıyrılma küstahlığını veya kişiliksizliğini göstermekten çekinmiyorsunuz.

Siyasal kişiler böyle olur mu? Askeri kişiler bu yönlü tek bir hata bile yapmazlar. Ama bu sizde bir alışkanlık haline gelmiştir. "Varsın örgüt boşa çıksın, varsın kurallar işlenmesin, varsın bir kişi kendini her şeyin yerine koysun; ne olmuş yapı bütünüyle yerde olmuşsa, günler çok verimsiz ve boşa geçiyorsa, ne olmuş savaş imkanlarımız çarçur ediliyorsa" diyorsunuz; hep "ne olmuş, bir şey olmaz" diyorsunuz. Sizin üslubunuz budur. Bu kişilik bu yaklaşımıyla kendi başına en büyük tehlikedir. Tabii bu büyük bir vicdansızlık anlamına da geliyor. Çok ciddi bir vicdan sorunuz var. Vicdanınızın kesinlikle bir aşınmaya uğradığını görüyorum. Kesinlikle bunu da halletmeniz gerekiyor. Sizde vicdan diye bir şey kalmamıştır. Sizde değerler karşısında, tarih karşısında, görevler karşısında vicdan değil, çok kötü bireysel ihtiras veya oralı olamama ve vazgeçme yaklaşımları var. En kötüsü de buna yol açan nedenler son derece anlamsız ve bir o kadar gereksizdir. Halbuki biraz irade, biraz iddia, biraz yapacağım diyebilme bir devrimcinin esas özellikleridir. Devrimci kişilik, her zaman iradeli ve her zaman doğruya ve başarıya varım diyen bir kişiliktir.

Cesaretli olmak ve doğru tarzı ortaya koymak militanın en temel özellikleridir

Birçokları sorunları ağırlaştırarak Önderliğe taşırmayı alışkanlık haline getirmişler. Sorunları bu kadar ağırlaştırmanın izahı ne olabilir? Şu anda herkes adeta sorunu daha fazla nasıl ağırlaştırabiliriz diye birbiriyle yarışıyor. Hatta öyle bazı örnekler var ki, beni kendisiyle ilgilendirmek için özel olarak da sorun yaratıyor. Bir anda bütün kurallar bir tarafa diyor, bir duygusallığa kapılarak kendini yere atıyor. Sözde örgütü uğraştıracak, ses yapacak! Utanmadan kendini buna göre ayarlayan kişi az değildir. Sorunları

böyle anlamsızca geliştiren tipler asla içimizde duramaz.

Örgüt içinde kendisini böyle dayatmak bir defa ahlaki açıdan en büyük şerefsizlik, yine siyasal açıdan en tehlikeli dayatma ve örgütü tamamen bozmadır ve hepsi de en ağır suçu ifade eder. Siz bir yöntem olarak buna alıştırmışsınız. Ben yine gelişmeler için bir çare bulurum. Ama bu kişilikleri affetmeyeceğim, bu kişilere yaşam hakkı tanımayacağım. Hele bekledikleri gibi bir ilgi göstermek şurada kalsın 'elbette bir ilgim olacak, ama bunun nasıl bir ilgi olacağını bilmeniz gerekir' onu belki de doğduğuna bin pişman edecek bir ilgi ve yaklaşım gösterilecektir.

Her zaman savaşımın diğer yönünün de bizden eksik olmadığını, bizi her tür yöntemle oyalamanın, hem de en saygı duyduğumuz en ciddi ortamlarda bile bunu böyle yapmanın en aşağılık ve en alçakça davranış olacağını söyledim. Bile bile oynuyorlar. Adam hasta değil, kolu kanadı kırılmış değil, ciddi bir fiziki ve ruhsal rahatsızlığı da bulunmuyor. Bazıları kuralları bilerek uygulamıyor, bilerek işleri bozmakta bir sakınca görmüyorlar. Kadrosunuz, bir defa doğruların canına okunuyor, ama siz bir şey yapmıyorsunuz. Birinci suç budur. İkincisi, kendi kendinizi de işlemez duruma getiriyor ve bunu da normal karşılıyorsunuz. Bu da büyük bir suçtur ve size konuşma hakkını vermez. Görev adamı, örgüt adamı olmak ne demektir? Görevlerinize hiç sahip çıkamamaya ve bunalım teorilerine sarılmaya alışmışsınız. Bunun savunusu, bunun gerekçeleri olamaz. Bu ahlaki terk edeceksiniz. Görev adamı her an görev içindir. Bu ahlaki edineceksiniz.

Beni ilgilendiren, örgütün kuralları ve örgütün başarılması gereken görevleridir. Kişilerin bunu boşa çıkarmaya hakkı var mı? Kimsenin buna hakkı olmadığını biliyorsunuz. Peki, bir kişi ısrarla bozuyorsa, yüzlerce kişi bir arada olduğunuz halde neden örgüt iradesini buluşturmuyorsunuz? Köleler bile böyle olmaz. Ama bu seviyesizliği, bu düşkünlüğü hepiniz yaşıyorsunuz. Bunlara nasıl cevap vereceksiniz? Rahatlıkla yapabileceğiniz işleri bile sabotaj ediyorsunuz. Kocakarılar gibi "kendini dayattı, beni zorladı, beni bastırdı" diyorsunuz. Bu bize söylenir mi? Siz örgütün yiğit bir militanı, yiğit bir savaşçısısınız. Bunu söylemek kimin haddine olabilir? Aslında bu durum kişiliksizliğin örgüt saflarımıza yansımadır.

İşin acı tarafı, hem buna yol açıyor hem de hiçbir hakkınız ve hiçbir gerekçeniz olmadığı halde bunu bize yansıtıyorsunuz. Hem görevlerinize sahip çıkmamanız ve gereklerini yerine getirmemeniz, hem de bunu tümüyle bize yansıtmanız kabul edilemez. Eğer, "ben yanıldım, yapamadım" diyorsanız içinde kalsın. Önderliğe neden yansıtıyorsunuz? Bu da ne kadar akıllı ve kurnaz olduğunuz anlamına gelmez, aslında bir kadronun hangi düzeye geldiğini gösterir. "Cesaretim yok, inisiyatif koyamıyorum, olacakları kestiremiyorum, ne olacak?" diyorsunuz. Bir militan bu sözcükleri de kullanmaz. Cesaretli ve inisiyatifli olmak ve tarzı doğru ortaya koymak militanın en temel özellikleridir. Bir kadro bunun için vardır. Başka türlü militan olunamaz. Başka türlü komutan, hele tarihin anlı, şanlı, ünlü kişileri haline gelinemez.

Bu yaklaşımlarınızla neyi elde ettiniz? Bizim toplumumuzun derin bir özelliğini her zaman size söylüyorum: Toplumumuzun ağlamakta, kendini aldatmakta ve hep bunalımlarla yansıtmakta ısrar gibi inanılmaz bir tutumu ve hiçbir toplumda görülmeyen özellikleri var. Tabii bunu düşman dayatmıştır. Kaldı ki, PKK bunun tam tersidir, bu özelliğin canına okumaktır. Biz buna büyük öfke duyarak yola çıktık. Bunu örgüte yansıtmak mümkün mü? Biz bu özelliğin canına okumak için varız. Ama şimdi PKK'ye bakıyorum, içini neredeyse bu tip hastalıklarla doldurduklarını görüyorum. Birkaç tane akıllı çıkıp da "PKK gerçekliği bu değil, ben doğruyu biliyorum ve biraz uygulamak istiyorum" demedi. Dikkat edersiniz, böyle akıllı bir kişi çıkmıyor.

Tabii bu alışkanlıktır, insanın kendine sevdalanmasıdır ve bu özellikleriniz hoşunuza gidiyor. Şimdiye kadar avare dolaşmaktan ve ömrünüzü çarçur etmekten başka ne yaptınız? Düşmanın oyunlarına gelmekten, seviyesizlikten ve saygısızlıktan başka ne elde ettiniz? Söyler misiniz, hangi güzelliği elde ettiniz, hangi saygınlığa yol açtınız? Bizim toplumumuza bakın: Bu tür yaşam özellikleriyle dünyanın neresindeyiz? Dünyada bizden daha geri bir halk var mı? Tarihte düşmanın bu tür bir baskıyı uyguladığı başka bir halk var mı? Bunlar ideolojik gerçeklerdir. Bunları bilecek, bilmekle de yetinmeyerek karşı duracaksınız. Sizi bu hastalıklı halinizle asla kabul etmem.

Size gelişmenin temel bir özelliğini söyledim. Ben buna tepki duyarak yola çıktım. PKK'de Önderlik tamamen bu tip bir toplumdandır, buna isyandır. Bunu nasıl anlamıyorsunuz? PKK'nin varolan ve yürüyen esas özelliği budur, eğer tarihsel bir anlamı varsa bu gerçeklikle bağlantılıdır. Siz bunu reddediyorsunuz, ne kadar yaramaz, yetmez, toplumdan kapma hastalıklı özellikleriniz varsa, hem de bu tarihsel aşamada getirip bana dayatıyorsunuz. Adeta "katlan, dayan, çek, götür ve yürüt" diyorsunuz. Eskiden lümpenleri de, lümpenlerin gücünü de çok iyi tanırdım. Onların yanından geçmeye korkardım. Bunlarla dolaşsam biterim diyordum. Onun için onları bıraktım. Kendime göre bir savaş geliştirdim. Şimdi eskinin lümpenlerinin çoğaldığını, sahte bir PKK'lileşmeyle silahlандıklarını ve bütünüyle bizim çalışmalarımıza dadandıklarını görüyorum. Şu anda PKK'de, kolektif lümpenlik veya objektif lümpenlik başını almış gidiyor.

Ahbab çavuşluk bir lümpenlik, bir kabadayılık tarzıdır ve karşı-sındakilere kin gütmeyi getirir. Bunların hepsi sizde var. Aynı örgüt içinde bir grup yoldaşını can ciğer kuzu sarması diye yanına alırken, diğerlerini de düşman yerine koymak lümpenliktir, mahalle kabadayılığıdır. Kendi biriminde bir grubu düşman gibi ele almayan komutan yoktur. Yanlarına birkaç tane de uşak alırlar. Bu kesinlikle lümpenliğin örgütlenmesidir ve ilişkilerinin herhangi siyasal bir değeri yoktur. Bu yaklaşımlar sizin hoşunuza gidiyor. Ama ben de diyorum ki, bunun hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur.

Toplumdaki en tortu ideolojiyi, en tortu kişiliği PKK'nin gücüne dayanarak yaşıyorsunuz. İşin en tuhaf yanı, bana bağlılığınız da lümpenlerin bazı değerlere bağlılığı gibidir. Adeta "baba, sensiz edemeyiz," "ağabey, dayı, sen her şeyimizsin" biçiminde bir yaklaşımınız var ve bu da lümpenliğin diğer bir biçimidir. Neden böyledir? Çünkü esas gücünüzü benden alıyorsunuz. Bu bir kader midir? Bunu aşamaz mısınız, bununla mı öleceksiniz? Herhalde bu kendinize yapabileceğiniz en büyük kötülüktür. "Ben doğmadan ölmüşüm, benim yaşamım bir beladan ibarettir" diyenler var. Siz bunu mu doğrulayacaksınız? Siz bu duruşunuzla başka bir şeyi doğrulayamaz, kanıtlayamazsınız. Bu anlamda tutucu davranıyorsunuz. Böylece de en örgütsüz, terbiyesiz ve ölçsüz kişilikler olarak kalmak iste-

diğınızı kanıtlıyorsunuz. Bu kimin davranışdır? İşte adını koydum. Bu iyi bir kavga türü müdür? Hem de örgütün en can alıcı yerinden kişisel düello istemek akıllılık mıdır? Size göre normaldir, size göre sınıf savaşıdır, iktidar savaşıdır. Oysa bu bir çingene savaşı bile değildir, bir tür lümpenlerin yer kapma savaşıdır.

Tabii gerçekler yalnız bundan ibaret değildir. Başka işler yapmıyorsunuz, başka yönleriniz yoktur demiyorum. Onlar da var. Ama farkında olmadan kendi canınıza okuyorsunuz. Sizi nasıl ikna edeyim diye çok düşünmeme ve çabada bulunmama rağmen çıkış bulamıyorum. Sizi doğrular temelinde ikna etmek ve anlayışa çekmek gerçekten eşi görülmemiş bir olaydır. Kara cahiller bile bence bu kadar kör yaklaşmazlar. Karargahımıza, 'sizin yönetiminizi kara cahiller yönetimi olarak değerlendiriyorum' dedim. Bu da yeni bir tanımdır, kara cahillerin yönetim gerçeğidir. Birçok sıfat var, bir sıfat da budur. İşleri olur gibi gösteriyor, ama uygulamaya hiç geçiremiyorlar. İktidarsızlık iliklerine işlemiştir. Ben bunları çözdüm. Örneğin güçsüzlükten nasıl güce ulaştığının hikayesini bilmeyen kalmadı. Ama siz halen öğrenemiyorsunuz. Yani şu anda insan olarak size, sizin beyninize güvenmeli miyim? Beyne hitap etmeyi bir tarafa mı bırakalım? Artık sizde insanlık veya gelişme durmuştur hükmüne mi varalım? "Biz adam olamayız" sözünü mü onaylayalım, tamamen öylesiniz mi diyelim?

Kendine göre Kürt veya size göre Kürt insanı hiçbir şeye gücü yetmeyendir. Çok iyi biliyorsunuz ki, bu anlamda Kürt, şu anda dünyanın en zavallısı, çaresizi, başarısızdır. Ama eğer iş yapabilecek bir Kürt varsa, o da benim geliştirmek istediğim Kürt'tür. Bunu da bilmeyen yoktur. Bu aşamada herkesin biraz insanlık onuru varsa, biraz ulusal onuru varsa, bu da bizim etrafımızda canlandı. Bu çok açıktır. Bunu niye esas almayalım? Bunu neden biraz saygıyla değerlendirip, 'bunu cesaretle ele alayım, bana umut veriyor, bu büyük gerçeğe ve şansa sahip çıkayım' diye bir yaklaşım göstermeyelim? Bunu sizin için istiyoruz, kendimiz için istemiyoruz. Buna ihtiyacı olan sizsiniz.

Siz benim on iki yaşındaki çocukluğum kadar da mı güçlü değilsiniz? Oysa sizi o kadar güçlendirdik. Şimdi bakınca, gerçekten ilk adımlar noktasında bile bir bela olduğunuzu görüyorum. Hiçbir şey

elinizden gelmiyor. Ben tek bir kelime bilmediğim, hiçbir deneyiminin olmadığı, toplum ve devlete ilişkin konularda şaşalamaktan başka bir durumumun olmadığı bir zamanda bir takım adımlar attığımda çok seviyeli, dengeli ve başarılıydım. Sizin bu kocaman kişiliklerinize bakıyorum, tam tersidir. 'Nasıl kaybettik, örgütü nasıl parçaladık' demekten başka bir şey bilmiyorsunuz. Ben de diyorum ki, bu bitmiş Kürt demektir. Bu her gün kırk defa yenilen Kürt demektir, düşmanın üzerinde her gün her şeyi uyguladığı Kürt demektir. Bunu inkar edebilir misiniz? Bunları öğreneceksiniz. Bu, insan olmanın ilk dersidir. Yurtsever olmayı, PKK'li olmayı bir yana bırakın, insan olun. Öncelikle insan olmaya karar vereceksiniz. Geç de olsa, bu kararı vereceksiniz. Bu kararı oyalanmadan ve kılıf biçmeden doğru vermelisiniz.

Önderlik bu konuda sizi affetmeyi, ıslah etmeyi ve size yardımcı olmayı da kabul ediyor. Yalnız tek bir şartla: Bu çerçevede insan olmalı, yurtsever olmalı ve mümkünse asker olmalısınız. Şimdi siz kendinizi asker sanıyorsunuz, ama ben halen sizin askerliğinize gülüyorum. Bu askerleşme durumunuzu inanılmaz buluyorum. Beni öldürseniz, sizin gibi bir asker olmam. Bana göre sizin uyguladığınız, deli tarzından daha tehlikeli, anlamsız bir tarzdır. Bunu kendinize böyle yakıştırıp gidiyorsunuz. Dünyada hiç kimsenin sorumluluk gösteremeyeceği bu çözümleme gücünü bunun için gösterdim. Size bir şeyler anlatmak istiyorum. Böyle yapacağınıza bundan vazgeçin, kendinizi aldatmayın. Askerliği bir yana bırakalım, en sıradan toplumsallık bile bu kadar delice bir yaklaşımla geliştirilemez. Deliliği önlemek ve size biraz anlayış kazandırmak için bu kadar yoğunlaşıyorum.

Kaç ha kaç, öl ha öl! Nereye ve ne zamana kadar bu böyle gidecek? Bize kaçış değil öze dönüş, bize ölüm değil yaşama dönüş gerekir. Bir halk evladı olmanın, bir halk adına önder olmanın ilk vasfı, yaşama ve öze dönüştür. Bir çabamız varsa buna ulaşmak içindir. Savaş ve askerlik hep bunun için bir araçtır. Kimse sizden aşırı fedakarlık istemiyor. Açık söyleyeyim, bize gösterdiğiniz bağlılık, fedakarlık, hatta bu cesaret bile fazladır. Ben bu bağlılığı zaten tehlikeli de buluyorum. Çünkü siz bu yönlü bir bağlılıkla aslında kendi söylediğiniz büyük olumsuzluklarınıza gerekçe bulmuş

oluyorsunuz. "Ben kendimi ölüme yatırmadım mı, ben kendimi ölümüne bir iki işe vermedim mi?" diyorsunuz. Aslında bu tehlikelidir. Kendinizi böyle ölümüne vermenize veya aşırı feda etmenize gerek yoktur. Bu yaklaşım yanlıştır. Hatayı burada yapmışsınız ve karşılığını hiç örgüt tanımadan, örgütün hiçbir kuralına ve yaşam gereklerine anlam vermeden, iki başlı bir tehlike olarak bize ödettiler istiyorsunuz. Böylece yanlışlık derinleştiriliyor. Katılım tarzınızın bu biçimi hem kendinizi hem de örgütü mahvediyor.

Ben size, cesaretle böyle ölüme koşun, kendinizi böyle feda edin demedim; kendinizi benim gibi katın dedim. Katılımınız kılı kırk yarmak, ölçüp biçmek, düşmanı müthiş takip etmek, kendi imkanlarını müthiş örgütlemek, kendini kolay ölüme yatırmamak ve müthiş korumak temelinde olsun dedim. Size bunları söylemedim mi, gece gündüz bunları söylemiyor muyum? Peki, sizin tarzınızla bunun arasında herhangi bir bağ var mı? Siz ise kendinizi ucuzundan ölüme yatırıyor, en ucuzundan yaşamla oynuyorsunuz. Benim sorumluluğunu paylaşacağım fedakarlık, cesaret, partiye katılım, savaşa katılım az çok belli değil midir? Bunu öğrenmek sizin en temel göreviniz ve başarının en vazgeçilmez şartı değil midir? Sizin bu tarzınız ise, kendi uydurma kalıplarınızla ölümüne bir eylemdir veya kendini yitirerek tümden feda etmedir. Ben bunu istemiyorum.

Benim istem ve tarzım bellidir. Ben bu çalışma tarzımı kendi keyfimi tatmin etmek için sergilemedim. En ince hesaplarla, en büyük sorumluluk duygusuyla hatalı bir adım atmamak için ölçüp biçerek bir halkı kurtuluşa götürmek için, yani bizim tarihimizde hiç başarılmayanı başarmak için yaptım. Bütün gelişmeler esasta buna dayanıyor. Siz bu çabalarımızın canına okumak için, "ben de kendimi feda ettim, silahı aldım, kendimi kattım" diyerek böbürlüyorsunuz. Ardından farkında bile olmayarak sınır tanımaz bir biçimde hak ve hukuk peşinde koşuyorsunuz.

PKK'nin kahramanlıklarında karşılıklı çıkarlara dayalı ilişki yoktur

Size nasıl bir sorumluluk anlayışı vereceğimi bulamadım. Yine kendi çocukluğumu, insanlarla ilk temaslarımı göz önüne getiriyorum,

ne kadar hassas ve sorumluluk duyarak yaklaştığımı görüyorum. Hele hele parti işlerine yöneldiğimizde, siyasal sorumlulukları üstlenip bu hareketi geliştirmeye ve partileşmeye çabaladığımızda gösterdiğimiz o hassasiyeti nasıl göz ardı edeceksiniz? Bunları hiç öğrenmeden, hatta tersini dayatarak mı PKK militanı olacaksınız? Bize yapılabilecek en büyük kötülük budur. Bu konuda benim tarzımı ve hassasiyetimi inceleyerek biraz anlayış kazanabilirsiniz. Bunlar ölçüdür, kanıtlanmış ve sonuç almış gerçeklerdir. Bir şeyler öğrenin ve mümkünse temsil edin. Bizim yanımıza kendiniz geliyorsunuz. En gözü kara bir biçimde Önderlik sevdalısı olan sizsiniz. O zaman bana biraz anlam verin. Şeyhin kerametinden ve faziletinden yararlanmak için değil; ulusal işlerinizde, siyasal, örgütsel ve bu anlamda diğer birçok çalışmada işleri nasıl başarıya götürdüğümü, kendimi nasıl geliştirdiğimi ve nasıl önder olduğumu öğrenmek için yanımıza geliyorsunuz. Ben böyle birisi değilim veya ulufe dağıtmak için yanıma gelmiyorsunuz.

Benim özelliklerim açıktır. Ben kolektif emek çalışanıyım. Birleştiren, örgütleyen ve buna her gün kendini amansız veren bir kişiyim. İdeolojik gelişmeye büyük önem veren ve geliştiren, siyassallaşmayı mümkün kılan kişiyim. Mümkünse siz de bu özelliklerle yaşamaya çalışın. Sizden bunu istiyoruz. Bunun size ilişkin herhangi kötü bir yanı yoktur; tam tersine, ihtiyaç duyabileceğiniz en temel hususları size vermektir. Bir köylü fesadı, bir köylü kölesi veya ağası gibi yanımıza geliyorsunuz. Kimi padişahın ulufe bekler gibi, kimi şeyhin faziletinden bir şeyler umar gibi, kimi babasının ocağından bir şeyler bekler gibi, yani herkes kendine göre ayarlamaya çalışarak yanımıza geliyor.

Bizim ne kadar bilimsel, ne kadar gerçekçi bir irade olduğumuz ortadadır. Gerçeği olduğu gibi mi, yoksa kendi hayal aleminize göre mi ele alacaksınız? Hangisi doğru? Ben sizi bilimsel olarak ele almıyor muyum, size son derece siyasal yaklaşıyor muyum? Neredeyse hemen hemen her sözcüğüm bu temelde değil mi? Sizden de beklediğim aynısıdır. Özlü, inançlı ve gerekirse amansız olmalısınız. Çünkü ben öyleyim. Birkaç kişiniz de bu parti için, bu halk için böyle yaşamalıdır. Öyle fazla da değil, birkaç kişinin bunu yapması yeterlidir. Herhangi bir alanda sorumluluğuna müdrik bir iki kişi

çıkrsa kıyamet mi kopar? "Ben halk için yaşıyorum, ben parti için yaşıyorum" demek, size göre neredeyse en büyük darbe oluyor. Bu sözü dedirtmemek için kırk takla atıyorsunuz.

Benim büyüklüğüm, bu halk için yaşamaya güç yetireceğim, bu halkın bazı tarihsel işleri için sözcü olacağım sözünü söyleyip yerimde sağlam durmamdır. Sonuçta bu büyük gelişme ortaya çıktı ve bu halk bize inandı. Çünkü sözümün gereklerine bağlı olduğumu gördü. Bağlılık, öyle sizin sandığınız gibi aldanmak veya aldatmak değildir. Bu temelde ruhumu ve bilincimi halka göre her an sağlam yapıyor, diri tutuyor ve işliyorum. Yani halkımızın tarihinde hep aradığı kişilik buydu. Bu dürüstlüğü göstermeye çalıştım. Başka herhangi bir özelliğim yoktur. Ne sizin kadar cesur ve fedakarım, ne de sizin kadar bazı marifetlerim var. Ama bazı temel değerlere, bir halkın hayati değerlerine bağlı kalarak, o konuda kişiliğimi sabırla ele alarak, bir iğne ucu kadar bir imkanı ve en küçük bir şansı bile büyük bir çabayla değerlendirerek kendimi yaşatmaya çalıştım. Son derece mütevazı ve haddini bilerek bunu yaptım. Ayrıca sizin gibi hazır bir imkanı görmemek ve değerlendirmemek bir yana, iğne ucu kadar değeri ve imkanı yaratarak yol aldık. Bu konuda yaşamı böyle ele aldık. Bunu kendinize uygulayın.

Siz partinin, halkın ve ordunun başına bela gibisiniz. O zaman kendinizi ne yapacaksınız? Bir halk için nasıl yaşanılacağını ne zaman anlayacaksınız? Kendi gerçeğinize bakın: Hep "değerlerle oynadım, cevap olamadım, önleyemedim, alet oldum ve boşa çıkarıldım" diyorsunuz. Bir halk için böyle yaşanılmaz. Böyle sözcükleri kullanmak bile bir halka saygısızlıktır, hakarettir. Bundan vazgeçin. İnsan bir halktan kendini koparır veya o halkla alay eder de bu kadar mı eder? En ufak bir vicdanınız yok mu? Halkın acısını, zavallılığını, çok düşmüş durumunu hiç mi kalbinize taşırmayacaksınız? Buna bir çareyi hiç mi beyninize danışıp araştırarak bulamayacaksınız? Böyle bir arayışınız ne zaman olacak veya siz partiye bağlı olmayı ne sanıyorsunuz? Ordulaşmayı bir tarafa bırakalım, ana hatlarıyla bir halk için yaşamayı ne sanıyorsunuz?

Tabii sizi bağlayan değerler yoktur. Araştıralım: Neye bağlı olduğunuz belli değildir veya düşmanın aşıladığı bazı gerici ve boşa çıkarıcı değer yargılarının, güdülerinizin ve çıkarlarınızın peşindesiniz.

Tüm bunların halk için bir değeri, kişi için bile bir saygınlığı yoktur; tersine bunlar değeri, yeri ve anlamı olmayan, incir çekirdeğini bile doldurmayan keyfîyetler, hava cıva işlerdir. Sizin beklentilerinizin çoğu böyledir. Eğer biraz benim gibi halka bağlı olmayı bilseydiniz, biraz halk için düşünüp yaşamayı esas alsaydınız, militan gerçekliğinizde bu kadar hataya yer olur muydu? Değerlerle bu kadar oynanır mıydı? Sorumluluğunuz altında ne kadar silahı kaybettiniz, yanınızda ne kadar yoldaşı kaybettiniz veya kaçırttınız? Yoldaşlarınızı basit nedenlerle kaçırttınız, onlara sahip çıkmadınız. Bunun nedenlerini hiç kendinize sormadınız, vicdanınıza danışmadınız.

Ben kendini aldatan kişiliği, ayarsız ve seviyesiz kişileri ve laf ebelerini çok iyi tanıyorum. Bütün yaşam hikayemi size anlattım. Bir günümü bile öğrenseydiniz yeterliydi. İçinizden birisi yirmi dört saat kendini benim yerime koyamaz mı? Mümkünse bir yoldaş, bütün zamanı için değil, bir gün kendini benim yerime koysun ve öyle yaşasın diyorum. Bundan kıyamet mi kopar? Ben her gün sizin için böyle yaşıyorum. Siz sadece bir gün benim sizin için yaşadığım gibi beni yaşayın. Bu gücü gösteremiyorsunuz. Bunu anlamak zor değildir. Bu yoldaş acaba bir parti işi olsaydı nasıl yaşardı, herhangi bir çalışma olsaydı nasıl karşılık verirdi diye düşünerek, bunu bir gün yapın. Ama o kadar bencilsiniz ki, yaptığınızı her şeyi "kendime nasıl alet ederim, kendimle nasıl uğraştırırım, kendimi nasıl dayatırım" diye yapıyorsunuz.

Kimse size kendinizi yerle bir edin, kendinizi inkar edin de demiyor. Kimse şu özelliklerinizi birdenbire aşın da demiyor. Her ne kadar hatanız ve yetmezliğiniz de olsa, siz kendinizi ölümüne ve her an kendini feda edecek bir tutumla katıyorsunuz. Ben bunun nasıl olması gerektiğini anlayış düzeyinde açıklığa kavuşturuyorum ve diyorum ki, siyaset burada artık kendinizi aşmak, en vazgeçilmez bir alışkanlığınızı bile aşarak ve hatta eski kişiliğinizi inkar ederek, örgütün kurallarını yaşamınızla veya ona katılmakla işletmektir. "Örgütün dilini kullanacağım, kendimi değil" diyeceksiniz. Burada artık 'ben' ölmüş, örgüt başlamıştır. Örgüt, hepinizin yoğunlaşmış birleşik çabalarıdır. Birlik tutumu ortak iş yapmak, onu zedeletmemek, bu konuda kendi bireyciliğiniz ve gericiliğiniz varsa onu öldürmek, çirkinliğiniz varsa onu biraz kendinizde gömmektir. Genel çıkış

yapmak, örgüt sıfatını takınmaktır. Bir askerileşme iddianız varsa, katılımınızın en temel özelliği emre gelmek ve örgütün temel politikasını esas almak olmalıdır. Bu, askerleşmenin en amansız, en disiplinli yanıdır. Yoksa askerlik sandığınız gibi size içindeki kininizi ve duygularınızı en üstten partiye dayatma hakkını vermez. Hiçbir şeye gücünüz yetmiyorsa, kendinizi terbiye etmeye de mi yetmiyor? Başkalarının yanlına alet olmayı reddetmeye, buna yokum demeye de mi gücünüz yetmiyor?

Bütün bu konularda görüldüğü gibi tehlikelisiniz; bunun bilinç ve tecrübeyle de fazla bir ilgisi yoktur. Ortada bayağı terbiyesizlik var. Bunu kabul etmiyorum. Hiç kimse beni böyle ele alıp kullanamaz. Israr etmeyin, zaten zorlanıyorsunuz, daha da zorlanacaksınız. Daha da üzerime gelerseniz savaş düzeyim yükselir, sizi ezerim. Dünya bile bana karşı tahrikçilik yapıyor, ama dönüştürmeniz için size karşı sabrımı koruyorum. Önderlik gerçeğini ne sanıyorsunuz? Biz sizi çok çocuk saydığımız için, böyle şeyler yapamaz dediğimiz için yüklenmiyoruz. Yoksa görmediğimiz için, güç yetiremediğimiz için değil, yoldaşlarımızı zorla terbiye etmeyi değil, ikna ile terbiye etme yöntemini esas aldığımız için üzerinize gelmiyoruz. Yoksa otoritemiz müthiştir. Parti içinde kimseye nefes bile aldırmayacak kadar hazırlıklıyım. Bu konuda kendimi örgütledim. Bunu doğru anlayın. Sizinle de böyle yürüelim. İlk önce gece gündüz bunu öğrenin ve öyle yola dizilin. Baktınız bu iş size göre değil, o zaman sempaticilik yapın. Ama içinde cesur kişiler varsa, uyma gücü, bu temelde ve bu çerçevede benimle yürüme imkanı olan varsa ortaya çıksın. Ben onlarla yürümek istiyorum. Özü de, sözü de böyle olanlar, buna dayanma gücü olanlar tarihsel kişiliklerdir. Bunlar başarabilir. Ben onları bekliyorum. Bu çabayı onlar için harcıyorum.

Dönemin yakıcılığı, düşmanın savaş düzeyi hemen her bakımdan ortadadır. Biz ne zaman toparlanacağız? Ne zaman amansız olmayı yöntem olarak belleyeceğiz? Ne zaman işlerimizin üzerine yürümede bunu gerçekleştirebileceğiz? Zoraki bağlılık istemiyoruz, zoraki söz istemiyoruz. Verdiğiniz söz ve bağlılık çok içten olmalı ve her koşul altında bir savaşım değeri olmalıdır. Biz öylesini istiyoruz; yoksa bizim karşımıza put gibi dikilip, rica ve minnetle iş yapmayın.

Buna kesinlikle ihtiyacımız yoktur. Öylelerine hiç inanmam ve onlarla yürümek de istemem. Bizimle yürüyecek olan kişi içten olacak ve her koşul altında büyük bağlılık gösterecektir.

İşte ben 14 Temmuz direniş kararlılığını ve onun kahramanlarını böyle değerlendirdim ve gerçek buydu. PKK'de her gün kahramanlıklar geliyor. Bunların anlamı budur. Biz böyle olanların örgütü peşindeyiz. Ancak böyle olanlar zafere yürüyebilir. Bununla oynayanlar derhal aramızdan çekilsinler. Bu tip kişilikler bir şey yapamazlar ve kendilerini de kurtaramazlar. Kesinlikle karşımda sağlam duruşlu, tek kaldığında da, başarı için çok az imkan kaldığında da bu tutumu esas alan kişilikler gerekiyor. Bunun mutlak anlaşılmasını ve her kişilikte az çok anlamının öze indirgenmesini, bir eğitim olayı olarak kişisel özelliğiniz haline getirilmesini şart koyuyoruz.

Bazı siyasal konularda olsun, örgütsel esaslarda olsun, yine askeri taktiklerde olsun, şu ana kadar bana ciddi tek bir soru bile sormadınız. Kendi başıma habire tek yönlü veriyorum, ancak ona da kendinizi açmıyorsunuz. Oysa ben böyle değilim. Benim hassasiyet düzeyimi düşmana sorun, Amerika'ya sorun, onlar benim yaklaşım tarzlarımı bilirler. Tuhaf, herkes bunu biliyor, fakat siz öğrenemiyor ve tersini uyguluyorsunuz? Ne zaman politikleşeceksiniz, ne zaman askerileşeceksiniz? Bu tarz dışında hiçbir yol buna fırsat vermez. Gençsiniz, yorulmamışsınız, daha fazlasını yapın. Kaldı ki, size verdiklerim az değildir. Siz bu halkın fakir fukara çocuklarısınız ve benden daha fazla yaşamınızı adamaya çalışıyorsunuz. Ben de bunun yolunu, yöntemini ve gerçeğini gösteriyorum. Düşmanınızın vahşeti karşısında feci bir sona uğramamak için bu büyük hassasiyeti, bu büyük çabayı sergiliyorum.

Sizin kin, öfke, yaşam, intikam, gurur, onur, iddia ve ayakta kalma gibi kavramlarla hiç ilginiz yoktur. Kişiliğinizde korku, endişe, yerinde cesaret, imkan, fırsat ve şans gibi kavramlara yer yoktur. Yaşamınızda bu kavramlara yer olmadan siyaset yapılır mı? Gençliğinize yazık olacak. İnsan bu kadar kendi sözüyle oynamaz. Hep "yıllarca sonra anladık" diyorsunuz; tabii anlarken de her şeyi bitiriyorsunuz. Sizlere soruyorum: Militanlaşma, adam olma, kendini güçlü ayakta tutma çok mu zordur? Buna biraz anlam ve yer vermek size çok mu zor geliyor? Bunu gerçekten merak ediyorum.

Benim için bunsuz bir an bile yaşanmaz. Ben bu kavramlara göre nefes nefese ve amansız yaşamadan edemem; ciddi bir başarısızlık oldu mu kendimi yerim. Hatta mevcut başarı düzeyim bile benim için bir anlam ifade etmiyor. Her an yeni bir başarıyı gözüme kestiremezsem yaşayamam.

Kendinize bakın: Siz başarının kenarından geçemiyor, rahatlıkla yaşayabileceğinizi sanıyorsunuz. Ben bile mevcut başarı düzeyimle olmaz, daha fazlasını nasıl yaparım diyorum. Beni tıkatmışlar, bağlamışlar, engelliyorlar, bu engelleri nasıl yırtayım diyorum. Birçoğunuzu sıfırdan bugünlere getirdik. Buna rağmen böyle olmaz diyerek adeta kendi kendimi yiyorum. Psikolojim böyledir. Kendinize bakın: Siz başarının kenarından bile geçmiyorsunuz. Sanki hiçbir şey olmamış gibi rahat yaşıyor ve yığılıp gidiyorsunuz. Dayanma gücünüz yoktur veya bir mantar tabancası gibi kendinizi patlatıyor, "ne olursa olsun" deyip boş veriyorsunuz. Büyük başarı şurada kalsın, sıradan başarı gücünü bile gösteremiyorsunuz. En önemlisi de, bu başarıları bir yaşam tarzı gibi değil de, üzerine yatılarak birkaç günün kurtarılacağı olaylar biçiminde değerlendiriyorsunuz.

Size söylüyorum ki, birkaç günü kurtarmayı bırakalım, bu başarıyı bir halka mal etmedikçe, bütün partiyi bu şekilde amansız konuşturmadıkça ben nefes alamıyorum ve hiçbir şeye tahammül edemiyorum. Tarz budur, alışkanlık budur. Bunu niye anlayamayacaksınız? Aslında çoğunuzun yaklaşımı da kaybettirir. Neticede sizde başarıya kilitlenme durumu yoktur. Birkaç başarınız olursa 'bu ne kadar hakkınızdır, o da belli değil' ona dayanarak yaşayabileceğinizi sanıyorsunuz. Bunun Önderlik gerçeğiyle, Önderlik ruhuyla hiçbir alakası yoktur. Örgütlenme imkanlarını sıfırdan yaratmamızı ve bunları bütün yaşam süremizce nasıl ele aldığımızı inceleyip kendinizle mukayese edin.

Önderlik, şahsi bir olay değildir. Bu halk eğer kurtulacak ve yaşayacaksa, tarihinin artık ayakta kalır bir yanı kalmışsa, geleceğe dair bir umudu olacaksa, Önderlik budur ve ben bunun sözcüsüyüm. Onu biraz düşünceye ve dile kavuştururum, örgütlemeye çalışırım. Eskiden diliniz yoktu, hiçbir umudunuz yoktu ve hiçbir şeyin farkında değildiniz. Şimdi ise iradeniz, umudunuz, silahınız, diliniz, hatta ekmeğiniz var. Bunları küçümsemeyin. Ben halen kuru ekmek

peşinde koşarım, yani bunları basit ele almam, çünkü onun emekle bağlantısını çok iyi bilirim. Halen güzel duyguların, güzel düşüncelerin peşindeyim. Bütün bunların acımasız bir savaşla nasıl elde edildiğini çok iyi biliyorum. Doğru fikir benim için çok önemlidir.

Eskiden birkaç insanımız, kardeşler de dahil, yürekten bir araya gelemezdi. Bütün bunlar sizin için basitçe ve kendiliğinden mi oluştu? Hayır, ben bunların savaşımını verdim. Ulusal ve siyasal planda bir iki doğru sözcük bulabilmek için çok büyük çaba harcadım. Hatta bazıları bunu yeterli de görmüyor. Ama tarihinize, kendi dününüze bakıp nasıl olduğunuzu anlayın ve ona göre hak ve adalet ölçülerine anlam verin. Sizler hiçbir şey katmadığınız halde, mevcut olanı bile yeterli görmüyorsunuz. Bu saygısızlığı durdurun. Açık söyleyeyim: Babanız bir tabancasını nasıl bağlardı? Onu gizleyip saklardı. Siz silahlara ne yaptınız? Babalarınız bir kuru ekmek için nasıl ter dökerdi, nasıl yiyip içerdi? Örgütün değerlerine kendinizin nasıl yaklaştığına bir bakın. İnsan kendi gerçekliğini inkar etmemelidir. Öyle olmuş ki, PKK'nin bazı değerlerinin etkisine kapılıp neredeyse bizi bile çiğneyecekler. Halbuki biz olmazsak aç kalacaklar, biz olmazsak yirmi dört saat içinde her şey ellerinden gidecek. Gözü karalık bu düzeyde gelişmiştir. İnsan kendini bu kadar yitirir mi?

Ben burada hatalı bir adım atmamak için yıllardır kendimi mev-zilendirdim. Sizleri yaşatmak için ne kadar büyük sorumluluk, ne kadar büyük hassasiyetler peşindeyim. Özgürlük dağları hepinizin ayakları dibindedir. Ama siz oraların anlamını bilerek bir günü bile doğru geçiremiyorsunuz. Sizin için her şey kendiliğinden gelmiştir. Hayır, biz bunu mümkün kıldık. Ancak siz bunu anlamsızlaştırıyor-sunuz. Bu kadar büyük masraf kendiliğinden mi oldu? Bırakalım başka ülkelere, kendi vatanına ulaşma basit bir sorun mudur? Bu çok büyük bir olaydır. Değerlerin anlam ve önemi üzerinde bazıları tarafından bir sahtekarlık geliştirildiğinde, sizler de onlara bakarak böyle alışmışsınız.

İçinizde şu anda bir numaralı karar sahibi ve özgürce davranabilecek olan benim. Ama dikkat edin: Sorumluluklar gereği nasıl yol alıyorum? Hata yapmamak için, değer heba etmemek için neleri nasıl ele alıyorum? Bunlar önemlidir ve bunların sizi biraz bağlaması

gerekiyor. 'Ben, ben' diyorsunuz, ama bunda bir şey yoktur. Yaşamınızı bozmaktan başka bunun ne değeri var? Sizi yaşatacak olan herhangi bir içeriği de yoktur. Bu benliğin sadece kuru lafı, sadece kör inadı var. Bütün bunları hiçbirinize dayatma olarak söylemiyorum. Zaten bizim yaşamımızda buna yer yoktur. Sizin kendinizi bize çok tehlikeli dayatmamanız için halen bu savaşı geliştiriyor ve parti içinde böyle anlamsız dayatmaları kabul etmiyorum. Eğer onu kaldıramıyorsanız, hiç olmazsa olumsuz dayatmayı da bir tarafa bırakın.

Yıllardır iddiası olanlara, "ben olumlu katılmak istiyorum, kesinlikle oynamayacağım, örgütü kendi hastalıklarımla meşgul etmeyeceğim" iddiasında olanlar varsa onlara doğru katılımın özelliklerini veriyorum. Bizde katılımlar gönüllüdür, zoraki değildir. Ama bunun sözünü verenlerin, bunun kararlılığını gösterenlerin artık bu söze "bir de benden olsun" biçiminde değil de radikal ve doğru bir katılımla cevap vermelerine çok önem veriyorum. Yoldaşları zorlamak istemiyorum. En kötüsü yoldaşlarla böyle kavgaya tutuşmaktır. Bunu bize dayatmayın.

Ben köleler ordusu, burjuva ordusu veya hanedan ordusu kurmuyorum. Çıkarlar dağıtarak etrafımızda birlik kurmuyorum. Benim tarzımda hayati doğrulara 'bunlar bir halk için olur, parti için olur veya bir kişinin şahsında olur' tamamen anlam verme, bunu tam bir inanç işi, iman işi, bir ustalık işi, bir sanat işi olarak ele alma vardır. Bu katılımımda bu yoldan bıkmak, yorulmak, bireysel hak ve hukuk peşinde koşmak yoktur. Burada sadece bağlanacak amacın başarısından ve bu temelde hak ve hukuktan bahsedilir. O da sadece ve sadece daha fazla hizmette bulunmak içindir. Bu halkı diriltecekse, kurtuluşa götürecekse bu tarz tek çaredir.

Benim kimseye hediye verecek bir şeyim yoktur, yani kimseye çıkar sunamam. Buna da inanmıyorum. İnandığım şey yoldaşlarla büyük amaçları paylaşma, büyük güç olayını gerçekleştirme yaklaşımıdır. Bu da hep insani yeteneklerle ve güvenle oluyor. Bizim sözlüğümüzde karşılıklı çıkarlara dayalı ilişki yoktur. PKK'nin kahramanlıklarında zaten buna yer yoktur. PKK'de amaç için sınırsız fedakarlığın ve cesaretin örnekleri sergilenmiştir. Tabii bu çoklarınızın yaptığı gibi körce değil, bilinçlice, yerinde ve zamanında yapılır. Hayriler kendilerini ölüme demeyeceğim, büyük yaşama

yatırdıklarında ‘biz buna büyük yaşam diyoruz’ yine en son Zeynep Kınacı ‘kendini müthiş patlatmaya demeyeceğim’ kendini kendine göre çok büyük yaşamaya yatırdığında, bilinç ve karar çok yerindeydi, uygulama da çok mükemmeldi. Sınırsız cesaret ve fedakarlık derken bunları kastediyoruz. Yoksa canı sıkıldığında intiharvari gidenler bizden değildir.

Gerçek PKK'lilik, diriltici PKK'lilik, kurtuluşçu PKK'lilik budur. Siz şimdi bununla savaşıyorsunuz. Bundan aşınma istiyorsunuz ve ben de kesin kabul etmiyorum. Artık bunu anlayacaksınız. Anlamaktan da öteye, eğer gerçek bir PKK'lileşmeden ve katılımdan bahsediyorsanız, mücadeleye her an net bir bilinç aydınlığı ile ve candan bir bağla bağlanırsınız, gaflete ve hele münafıklığa hiç fırsat vermezsiniz; bir komutan adayıysanız, her an hücumu ve savaş tarzının emrettiği kişiliği sergilemeye hazır bir tutum içinde olursunuz. Katılımın özü budur. Bunu anlayacaksınız. Gerçek PKK'lilikte hastalıklarıyla katılmaya ve örgütü kendiyle uğraştırmaya hiç kimsenin hakkı yoktur.

Baktınız bu gücümüz de yok, o zaman kenarda durun, bir sempatizan olun ve bu işi kahramanlara bırakın. Biz bunları ortaya çıkardık, bu kişilikler bulunur. Bunlar Önderliğin en büyük başarılarıdır. Bunun yolu açılmıştır ve bunu engellemeyin. Herkes kahraman olamaz. Bunlar bir halk için en büyük kazanımlardır, bunlara saygılı olun. Eğer doğru katılmaya gücünüz yoksa dua edin, bu da yeterlidir. Bunlar kutsal değerlerdir, bunların sahipsiz olduğunu sanıyorsanız aldaniyorsunuz. Münafıkça, kendini gizleyerek bu değerlerin üzerine konacağınızı sanıyorsanız aldaniyorsunuz. Bu gerçekten ağır ve affedilmezdir. Ben her zaman şunu söyledim: Ben en başta bu değerlerin sözcüsü ve koruyucusuyum. Bu değerleri göz göre göre mi bana çiğneteceksiniz? Eğer "bu işte ben de varım" diyorsanız, o zaman gerçeklerin gerekleri ortadadır.

Bu değerler karşısında duyarsızlık göstermek, iman etmemek ve büyümek ne demektir? Bunu neyle savunabilirsiniz? Sizde bu kadar iman varsa, "bu işte ben de varım, düşmanın bu yaptıklarını vicdanım kabul etmiyor, bu kahramanlara karşı ben de bağlılığımın gereklerini yerine getireceğim" diyorsanız ve dürüstseniz, o zaman sorun çıkmaz. Artık anlaşılır kılmaya çalıştığımız bu hususlarda

sağlam bir sözünüzün olmasının, sağlam bir başlangıç yapmanızın gereğini sık sık belirtiyorum. Bunu ne engelleyebilir? Düşmanın dayattığı özel savaş engellese, en çok sizi yine yenilgiye götürür, sizi vurabilir. Savaştır, böyle bir gelişme olabilir. Mücadelenin gereklerini yapmamışsanız yenilgi de olabilir. Kimse mutlak zafer demiyor. Mutlak zafer mümkündür, ama bunun gereklerini herkes değil, birkaç kişi yerine getirebilir. Bunun nedeni bilinç noksanlığı veya tecrübe eksikliği olabilir. Ben buna bir şey demiyorum. Hepimiz bu konuda bazı yetmezlikler yaşayabiliriz. Ama kabul edilmez olan, oldukça tartışılmış, güce kavuşturulmuş ve kabul edilmiş hususların halen izahı güç nedenlerle gereklerini yapmamak ve bu konuda birilerine alet olmak, uzlaşmaktır. Bunu yapmayacaksınız. Bunu hiçbir gerekçeyle, hiçbir kişisel özelliğinizle gerekçelendiremezsiniz.

Biz kendimize bu kadar saygısız olamayız. Yapmanız gereken Önderliksel yücelme, partileşme ve askerleşme, bu temelde saygıyı kendine yakıştırma, onun gerekleriyle çelişenlere tenezzül etmeme ve onlara yer vermemedir. Bu da amaçlarına göz kulak olmak, amacını çiğnetmemek, yanlışlıklarda ısrar etmemek, onlara fırsat vermemek, bireysel endişelere ve kaygılara kapılmamak anlamına geliyor. Hep örgütsel kaygıları esas almak, bunun başarısı için her şeyi ortaya koymak gerekir. Dili bülbül gibi konuşturmak, onu bıçak gibi ortaya koymak ve gerekirse "bizzat bütün görevleri ben üstlenebilirim" diyebilmek gerekir.

Hiç kimsenin bu halk işlerine sahip çıkmadığını görünce ben de böyle yaptım. Oysa çok zayıf bir insandım. Ama gördüm ki, birilerinin bu işlere sahip çıkması gerekiyor. Başkaları sahip çıksın diye çok istedim, hatta bunu hepinizden bekledim, bütün büyüklerden bekledim. Ancak bu işlerin yanından bile geçmediklerini gördüm ve şu anda bu işi ben üstlenmiş bulunuyorum. Hem de hepinize güç verecek kadar sorumluluklarımı bilerek üstlendim. Bu halk da en zorda bir halk olmasına rağmen, en büyük tutku ve heyecanla "bu işi yürütüyorsun" diyor ve en ufak bir sıkıntı duymadan mücadeleye katılıyor. Çünkü biz sözümüzün eriyiz. Bunu esas alacağız.

Ben hiç yorulduğum veya yıprandım diyor muyum? Bu tür şeylerden dolayı en ufak bir işi bıraktığımı görebiliyor musunuz? Sizin için

gerekli olan da en temel, en vazgeçilmez, en hayati ve kaybedilmiş olan her şeyimizi bize kazandırabilecek olan bu temel Önderliksel özelliklerdir. Ben bunun dışında herhangi bir yolla kurtuluşa gitmeyi bir yana bırakalım, yerle bir olmanın bile önüne geçilemeyeceğini çok açıkça görüyorum. Bu temelde en değerli ve gerçekten inanılmaz bir çabayla artık başarılmış olana, büyük tarihsel şansı mükemmel değerlendirmeye ve bununla oynamayacak şekilde karşılık verin. Bunun başarısını büyük bir şans kadar büyük bir imkan olarak da değerlendirin. Yaşamın ancak bununla ele geçirilebileceğini ve bunun dışında hiçbir yolun mümkün olmadığını bilerek ve inanarak katılın. Sizi buna en yüksek değeri biçmeye ve amansız yaklaşımları eksik etmeyerek çalışmalara yüklenmeye ve başarmaya çağırıyorum.

Sizlere bundan daha büyük bir iyilik yapmak mümkün müdür? Bunun dışında herhangi bir yolla kolektif bir kurtuluş mümkün müdür? Halk kurtulmadan bireyin kurtuluşu ve sizlerin onurlu bir yaşama sahip kılınmanız mümkün değildir. Gerçeklerle neden alay edeceğiz, neden gözümüzü kör edeceğiz? Ben tüm gücümü bu tutumdan alıyorum ve bu en büyük başarıya da ulaşmıştır. O halde neden katılmayacaksınız, neden katılımı mükemmele yakın yapmayacaksınız? Büyük başarı kişiliğinden neden kaçınacaksınız? Bunun hiçbir gerekçesi olabilir mi? O halde bütün yönleriyle oldukça kanıtlanmış, bilince çıkarılmış ve imana kavuşturulmuş bu katılımı mutlaka kendinize uygulayacaksınız. Buna layık olacak ve "bir başarı da benden" diyeceksiniz.

19 Temmuz 1996

Geri yaşamın kaynağı geri ideolojilerdir

Hepinizi ilgilendiren çok yoğun değerlendirmeler geliştiriliyor. Fakat içyüzünüzü açığa vurmaktan çekiniyorsunuz. Kendinizi açığa vurmanız için cesaretiniz ve güveniniz yeterli olmuyor. Bu durumunuzla geleceğinizi fazla kestiremez ve planlayamazsınız. Artık kendinize güveniniz gelişmelidir. Yaşama hakkını vermek diye bir kavram vardır. Bu kavrama göre yaşamınıza bir çare bulmamız gerekiyor. Yaşam hakkınızı ve şansınızı bu kadar heba etmenizi büyük kayıp olarak değerlendiriyoruz. Tecrübeme dayanarak belirtebilirim ki, yaşam şansının doğru değerlendirilmesi size belki de en iyi ve en ulaşılmaz gibi görüneni bile kazandırabilir. Yaşamınızı doğru değerlendirmek sizin temel sorunuzdur. Yaşam şansınızı inanılmaz ölçülerde çok basit nedenler ve amaçlarla heba etmek, son tahlilde köleliğin bir sonucudur. İnsanlarda kendine inançsızlık ve güvensizlik yaratmak, egemen gücün politik bir amacıdır. Bu amaç sizin üzerinizde gerçekleştirilmiştir.

Bu durum her ne kadar kaderci bir anlayışla değerlendirilse de, yüzyıllardan beri tamamen yerleştirilen egemen baskıcı kültürün etkisinden kurtulamamaktır. Bu kölelik kültürünü kıramamanız oldukça düşündürücüdür. Görüldüğü üzere bu kişilik en azla yetinmekte, politik ve örgütsel ifadesinde sizin gibi yetinmeci davranmaktadır. En azla yetinmek egemenlik altındaki köylüyü ve işçiýi ifade ediyor. Sizler de bunun bir yansımasını ifade ediyorsunuz.

Zihniyet aynı zihniyet, karar aynı karardır. Sizin başarısızlığınızın kaynağını burada aramak gerekir. Dolayısıyla sınıf mücadelesini, özgürlük mücadelesini kendiniz oluncaya ve istediğiniz ölçüde kazanıncaya kadar yetkinleştirmeniz, ideolojik mücadele dediğimiz işin özüdür.

İdeolojik mücadele, insanın kendisini yetkinleştirmesi mücadelesidir. Siz bu ideolojik mücadeleyi çözmemişsiniz. İdeolojik mücadeleyi bırakın, politik veya örgütsel çerçeveye bile girmiyorsunuz. Bu durum oldukça kötüdür. Kendinizi zavallı bir köylü veya kasnak gibi dönen avare birisi gibi ortaya koyuyorsunuz. Doldurulmuş, planlanmış ve kurulmuş bir kişiliğiniz yoktur. Siz bununla yaşam hakkınızı ve şansınızı fazla kullanamazsınız. Bunu size anlatmaya çalışıyorum. Siz yaşamak istiyorsunuz; ancak yaşamayı bırakalım, yaşam şansının ne olduğunun bile farkında değilsiniz. Oysa her şey bunun çevresinde olup biter. Bol şikayetler, kendi kendini kandırmalar kocaman bir ömrün adı olur gider. İdeolojik mücadele en temel mücadeledir ve bunu çözme işini halletmedikçe yaşamınız boyunca mahkum olmuş olursunuz. Başka ideolojilerin egemenliği altında bulunarak veya ideolojisizlik biçiminde hiçbir yere varamazsınız.

Bütün hatalarınızın kaynağında ideolojik yetersizlik vardır. İdeolojik zafer, başarı bütün başarıların anasıdır. Büyük bir ideolojik kargaşayı ve telaşı yaşıyorsunuz. Nedir bu ideolojik kargaşa ve telaş? Oysa ideolojik yetkinlik ve netlik özgürleşmenin başlangıcıdır, özgür yaşama kararıdır, özgür yaşamın güvenidir. Eğer bu konuda bir tutarlılığınız varsa, sizin bu kadar kargaşa içinde olmanız bence mümkün olamaz. Eğer halen politikada ve örgütsellikte bu kadar kargaşa, hatta yetmezlik içindeyseniz, kesinlikle ideolojiniz ya egemenlerin kırıntıları biçimindedir ya da yoğun bir ideolojisizlik konumunu aşamamışsınız demektir. İdeolojisiz insan hedefsiz, pusulasız ve mevzisiz birisi gibidir. Yürüyemez ve yürürse de yürüyüşü rasgeledir, kurulmamıştır, plansızdır. İdeoloji, yalnız fikir düzeyinde bir şeyler bellemek ya da bazı doğruları anlamak değildir. İdeoloji esasta özgür yaşam kararıdır, özgür yaşam konusunda netliktir, kesinliktir. Sizde ise bu yoktur veya varsa bile çok zayıftır.

İnanılmaz ölçüde egemenlerin dayattığı yaşamın etkisinde olmak, onların yarattığı moralsizliği yaşamak demek, onların ideolojik

etkisi altında olmak demektir. Bu anlamda tamamen yaralı ve mahkum edilmiş birisi gibisiniz. Yaşam şansını en yüksek düzeyde özgürce planlayamayan birisi, kesinlikle diğer ideolojilerin etkisi veya kendi hakimlerinin iradesi ve kararı altındadır. Artık bunu anlamanız gerekiyor. Egemenlerin her türlü ideolojik etkisinde olmayı bir kader olarak önümüze koyamazsınız. Partiyi bunun için kullanamazsınız. Bu özgürlük, yaşam hakkı veya kişi hakkı olarak değerlendirilemez ve böyle bir talepte bulunamazsınız. Çünkü başka ideolojilerin etkisi altında olmak en büyük haksızlıktır.

Bu konuda benim deneyimim vardır. İdeolojik netliği sağlamak için kendimi ne kadar yıl büyük bir savaş içinde tuttuğumu hatırlıyorum. Din arayışından tutalım felsefi arayışa ve daha sonraki ideolojik ve siyasal arayışlara kadar kendimi ikna etmek için yıllarımı verdim. En sancılı süreçlerimi bu mücadele yıllarında yaşadım. Bunun için onlarca yıl harcadım ve bu arayış halen de devam ediyor. Doğa ve toplum konusunda sağlam bir bakış açısına ve yine örgüt bakış açısına sahip olmayanın doğru bir eylemi de olmaz, eylemi olsa bile ancak sizinki gibi olur. Eğer bir eylem tarzından dolayı sürekli kaybediyorsanız ve kaybettiriyorsanız, siz orada objektif olarak bitiren konumundasınız, bu anlamda bir ajan gibisiniz demektir.

Yaşamayı benimsediğinizi söylüyorsunuz. Fakat yaşamak için gerekli olan özgürlük bilinci ve iradesi sizde ne kadar var? Burada bir ikiye bölme ve kendini kandırma var. Özgürlük imkanını elde etmek için özgürlük hakkını, şansını ve yaşam şansını iyi anlamanız gerekir. Çoğunuzun birey ve yaşam hakkından anladığı şey, çok basit ve neredeyse bir sigara dumanından ibaret gününbirlik bir tüketim veya kendini çok anlamsız şeylerle tatmin ise, bu kişilikte hiçbir şey bitmez. Bir kişi kendi basit maddi yaşamını veya bazı güdülerini tatmin etme peşinde koşuyor ve fırsat buldu mu sürekli bunlarla kendini kapatıyorsa, bu kişiden hiçbir hayır gelmez. Bu kişi hep bu güdülerin peşinde olacak ve onları tatmin ettikçe, "oh, yaşadım" diyecek birisidir. Bu, kendini kölelik ideolojisine, ilkelik ideolojisine düşürmektir. Siz bunu yoğun yaşıyorsunuz. Ben bir anlık yaşam ilginize bakıyorum ve bunu hemen görüyorum. İlkelik ideolojisi hemen hepinizin adeta her yerinden fişkırıyor.

Tarihin birçok önemli dini ideolojilerinde dervişler ve müminler yıllarca iman savaşı, zikir ve fikir savaşı vererek kendilerini giderek doruklara tırmandırırlardı. Bu çabaların tümü ideolojik yetkinlik elde etmek içindi. Özellikle pratik savaş alanlarında inanılmaz ölçüde ideolojiden kaçış yaşanıyor. Bu ne anlama geliyor? Bu, düşünceden ve özgürlük ideolojisinden kaçarak hayvanlığa doğru gidiş ve ilkelliğe koşuş oluyor. Nitekim ideolojiden kaçışın ürünleri daha sonra karşımıza en değme hainin yapamayacağı durumlara yol açma biçiminde çıktı. Tabii ki bu tehlikelidir. Bu anlamda gerillayı en yoğunlaşmış ideolojik çalışma olarak değerlendirdik. Gerilla, özgür yaşamın yoğunlaştığı birliklerdir. Ancak bunun tersi uygulandı. Sonuçta bu inanılmaz çabalar olmasaydı, yalnız bir yıllık süreç içerisindeki gerilla aşınması on tane PKK'yi yerle bir etmeye yeterliydi.

Bunları da anlayacaksınız. Sorumluluk duygusuna biraz sahip olarak, yarattığınız sorunların ne olduğunu cesurca gündeminize alıp tartışmaya ve çözümlemeye tabi tutacaksınız. Dağlar kadar pisliklerinizi önümüze yayıyor ve çözün diyorsunuz. Bu durumdan hiç utanmıyor musunuz, bundan korkmuyor musunuz? Bu kadar muazzam gerilikleri parti içine yığarak ve partinin başına bela ederek sorumluluktan kurtulacağınızı mı sanıyorsunuz? Bunun için her türlü köylü kurnazlığını, her türlü kişi dokunulmazlığını veya bir uçta ihaneti, diğer uçta ölümü dayatma çıkış yolu mudur? Namusluluk bu mudur, şereflik bu mudur? Bu sizi başarıya götürür mü? Bu tutumları hızla terk edeceksiniz.

İdeolojik mücadele bütün çalışmaların özüdür

Bana son derece anlaşılmaz geliyorsunuz. Düşman hakimiyeti altındaki köleleştirici etkiyi anlarım, ama bu kadar özgür bir ortamda bu inanılmaz tabloyu dayatmanızı anlayamıyorum. Bu kadar ilkelleşmeyi anlayamıyorum. Bu, berbat bir durumdur. Kendi yüce amaçları konusunda, kendi savaşımının özellikleri konusunda bu kadar sorumsuz davranmak ajanlıkla eşitir. İstedığınız kadar kendinizi örtbas etseniz bile, kendinizi başka türlü izah edemezsiniz. Sizin bütün silahınız suçunuzu etrafa yaymak, şuna buna yıkmaktır. Bir

kininiz ve öfkeniz vardır, ancak o da bilinçten yoksundur. Kendinizi çaresizliğe terk ediyorsunuz, bu da en geri düzeydeki köleliktir. Artık bundan vazgeçmeniz gerekir. Kürt insanın en zayıf yönü, her türlü olumsuz etkiye açık olmasıdır. Bu yüzden kendisini halk olmaktan çıkarmıştır. Her türlü etkiye açık olmak, ideolojik zeminde kaybetmek demektir. Kürt insanı doğadan, toplumdan, ulusallıktan, yoldaşıktan ve güçten bir şey anlamaz duruma getirilmiştir. Bu durum, dayatılan yoğun düşman hakimiyetinin parçalayıcı etkisidir. Bunu da kalkıp kadermiş veya özellikmiş gibi kendimizde yaşatmamızın hiçbir anlamı yoktur.

Örgütsüz olmak ve fazla politik olmamak, düşmanın etkisi altında parçalanmış kişiliği kabul etmek demektir. Bu anlamda parti, esas itibariyle ideolojik parçalanmayı ortadan kaldıran ideolojik birlik demektir. Siz bu ıllıllıklerinizle partiyi bilmeden, iyi niyetlice, düşman adına parçalıyorsunuz. Ben size doğruları ve kendi tecrübemi söylüyorum. İdeolojik netliğim olmasaydı, bir adım dahi atamazdım. Siz ise bildiğinizi okuyorsunuz. Yıllarca bu işin amansız sürecinden geçen birisi olarak, size açıkça söylüyorum: Kendini ikna etmemiş, kendini özgürlüğe ve onun temel değerlerine göre yatırmamış bir insan, her zaman düşman ideolojisinin etkisi altındadır ve sonuçta objektif olarak onun ajanlığını yapar.

Siz çok rahatsızsınız, varolan düzeyinizle rahatlıkla tatmin oluyorsunuz. Hele partinin ideolojik esaslarıyla oynamak oldukça hoşunuza gidiyor. Açık söyleyeyim ki, bu durumunuz, sizde çok etkili olan objektif ajanlıktır. Her türlü sınıf ve aile güdünüzü ortam bulur bulmaz korkmadan, utanmazca yaşıyorsunuz veya bunun diğeri bir ucu olarak çok zavallıca kalmayı bir çıkar yol sanıyorsunuz. Bu da çok alçakçadır. Bu konuda terbiye almayı artık kabul etmelisiniz. Her şeyini kaybetmiş bir insanın bu kadar zavallılığı, ufuksuzluğu, iddiasızlığı yaşaması da en az gözü karalık kadar tehlikelidir. Bunları tutum diye partiye dayatmayın. Artık bunu ilişkilere dayatmaktan vazgeçin.

Kendinizi çok kurnaz sanıyorsunuz, ama öyle değilsiniz. Binlerce kişiyle günlük olarak uğraşıyoruz. Kendi hallerine bıraksak ve ellerinden tutmasak, ağızlarından bir tek özgürlük kelimesi bile çıkmaz. Biraz gerçekçi olmak gerekir. Kendinizi inanılmaz ölçüde yalanlara

inandırmışsınız. Gerçeğinizi çok şiddetli yalanlarla ve ısrarlarla kapatmaya çalışıyorsunuz. Ayrıca bunu bana da dayatıyorsunuz. Benim bunu kabul etmem, yutmam veya aşınmam en önemli ideolojik yenilgi olur. Ondan sonra da parti sağa kayar. Dikkat edilirse, benim PKK'de yaptığım en temel çalışma, çok şiddetli bir ideolojik mücadele yürütmektir. Burada yalnız ideolojik mücadele yürütüyoruz. Bulduğumuz alanda sağlam politik çalışma yapmanın da ortamı yoktur. Ama görüyorsunuz ki, en büyük güç bu ideolojik mücadeleden kaynaklanmıştır.

Benim bu daracık yerde yaptığım bu büyük ideolojik mücadele, tarihin en büyük birlikteliğini ortaya çıkarmıştır. Bu kadar dayatmalarınıza rağmen, demek ki ideolojik mücadele küçümsenemez ve bütün çalışmaların özüdür. Siz ideolojiyi çok küçümsüyor, ciddi bir toplantıdan bile kaçırıyorsunuz. Kendi birliklerinizi ideolojik güce kavuşturmaktan üşeniyor, hatta bunu gereksiz görüyorsunuz. Hele gerilladaki duruma bakın: Bu ne demektir? Bu, kapıyı ardına kadar yenilgiye açmak demektir. İdeolojik tutumu amansız kılmayan, hiçbir pratik adımı sonuca götüremez.

İdeolojik mücadele zorlu bir savaştır, kişinin kendi kendini adam yapma savaşıdır, kendini yeniden yaratma savaşıdır. Zordur, ama başka çare de yoktur. Başka çare de şu demektir: "Bırak kölece yaşayayım, köylüce yaşayayım, bırak o büyük burjuvanın bin bir demagojik yöntemleriyle yaşayayım. Bırak kendimi istediğim biçimde dayatayım." Bunlar doğru mu? Bunlarla belki kendinizi yaşatırsınız, ama partiyi yaşatamazsınız. Parti yaşamazsa, geriye 'sen' diye bir şey kalır mı? Bu konuda vicdanınız olmalı, gerçekten işin gereklerine inanmalı ve bunları yapmayı kabul etmelisiniz.

Ben hayretler içerisindeyim. PKK'deki konumunuzu biliyor musunuz veya ondan da öteye saldırılarınızı kime karşı yapıyorsunuz? Siz deli misiniz? Parti içinde böyle kalınır mı? Açık ki, duruşunuz birliğe fazla hizmet etmiyor, sizi yetkinleşmeye götürmüyor. Bu durumunuzu değerlendirmeden nasıl PKK kadrosu geçinebilirsiniz? Kendi ideolojik geriliğiniz veya düşüncesizliğinizle "gelin, bizi yaşatın" diyorsunuz. Bu, en kaba Kürt toplumunun bitip tükenmiş özelliklerini bize dayatmadır. Ben savaşın adını doğru koymaya çalışıyorum. Herkes basit yaşam güdülerine kendini kaptırabilir,

bu hiç zor bir şey değildir. Herkes köylü kurnazı olabilir, herkes küçük burjuvazinin bir ağgözlüsü olabilir. Herkes fırsat bulduğunu söyleyerek bazı şeyleri hırsızlayabilir. Ama bunlar öyle yüce şeyler değildir. Bunlar sadece toplumda sıkça rastladığınız ahlaksız, saygısız, kişiliksiz ve sonuçta kişinin kendisini bitirmekten öteye götüremeyecek olan köle gerçekliğinizin ifadesi olmaktadır. Buna da öyle kulplar takıyor, öyle süslüyorsunuz ki, "parti bunları mutlaka kabul etsin" diyorsunuz.

Açık söyleyeyim: Kıyamet de koparsanız beni geriletemezsiniz, beni geriletmek imkansızdır. İdeolojik savaşta benim aşınmam imkansızdır. Bazı gerçekleri artık görmek durumundasınız ve bu gerçeklerin gereklerini yapmaya da yavaş yavaş güç yetirin. Kocaman yıllar boşa geçti. Kürdistan'daki bütün kamplarımız muazzam bir merkezi rol oynayabilirlerdi. Ancak baktım ki, hepsi oraları ideolojiden kaçınma yeri olarak görmüş. Bu kadar ihtiyacım olmamasına rağmen, benim burada ideolojik savaşı çok sistemli yürüttüğümü görüyorsunuz. Birliğin, örgütlenmenin ve politikanın anası bu değil midir? Sizler kurtuluşu istemiyor musunuz? İlk aklıma gelen temel hususlardan birisi de budur. Bunun dışında her şeyi küçük görün, öyle fazla silaha da sığınmayın. Yaptığınız sıradan çalışmalar var ve onları da fazla önemsemeyin. Asıl önemseyeceğiniz temel ve öncelikli çalışma, ideolojik düzeyin ne kadar özgür iradeye götürdüğü ve önünde durulamaz bir özgürlük kararlılığına yol açtığıdır. İdeolojik netliğe ulaşan kişi, hangi çalışmaya el atarsa yüksek başarıları mutlaka sağlayabilecektir. Partinin ideolojik düzeyine hükmeden birisi, diğer tüm çalışmalarda tutarlı davranacaktır. Eğer bazılarıyla halen savaşıyorsam ve bu savaşı şiddetlendirmişsem, bunun anlamı karşı tarafla bir ideolojik savaş yürütülüyor demektir.

Parti içinde çok büyük bir ideolojik savaş var. Karşı tarafın bahanesi açıktır. Kendi sözüm ona marifetlerini sayıp dökmeye çalışıyor. Kendisine alan tanımak istiyor. Kendisini etkili ve yetkili kılmak istiyor. Aslında bunların kendi ideolojisi var. Bunlar istediği kadar kendini farklı gösterip yanıltarak kendini gizlemek istesin, bu mümkün değildir. Bunlar sonunda giderek şu veya bu sınıfın, şu veya bu kimliğin, kişiliğin, ailenin ve yerelliğin, hatta kişisel düşkünlüğün ideolojik önderliğini veya ideolojik ifadesini temsil

ettiklerini göstereceklerdir. Parti en temelde ideolojik birliktir. İdeolojik birlik, en yüksek birlik ifadesi olmak demektir. Yoldaşları ile bu kadar çelişenin, partisinin temel doğrultusuyla bu kadar çelişenin ve birliğe bu kadar gelmeyeninin ideolojisini parti ideolojisi olarak değerlendirebilir miyiz? İdeolojik birliğe inanmış ve ideolojik mücadeleyi kendi kişiliğinde başarıya götürmüş birisinin partinin örgütsel birliğine gelmemesi, partinin politik ve askeri çizgi esaslarına gelmemesi düşünülemez. Birisi askeri çizgiyi, politik, örgütsel, hatta yaşam çizgisini ısrarla aşındırıyorsa ve ona gelmiyorsa, bilin ki o kişi için en temel gereksinim ideolojik gereksinimdir. Bir ideolojik geriliği veya ayrılığı varsa onu gidermesi gerekir.

Parti içinde bireysellikte, kendisini özerk ve ayrıksı kılmakta aşırı ısrar, kesinlikle parti ideolojisini kabul etmemektir. "Benim şu veya bu özgün tavrım var, benim şöyle ayrıksı durumum var, ben illa dikkate alınmalıyım" veya "ben illa farklı görülüp değerlendirilmeliyim" diyen birisinin tavrı, "benim farklı ideolojim var, ben bunu partiye dayatıyorum" anlamına gelir. Partiye ayrı ideoloji dayatmak, partiye ayrı örgüt ve ayrı politik ve askeri çizgi dayatmak demektir. Tabii bu da her türlü bölünmenin ve parçalanmanın başlangıcıdır. Bazılarınız yıllardır parti içinde rahat değilsiniz. Bu ne demektir? Bu, "ben partinin ideolojik birlik esprisine veya felsefesine girmiyorum, benim kendime göre bir yaşam anlayışım var" demektir. Her yaşam anlayışının arkasında bir felsefe, bir ideoloji vardır. Bu ısrar, "ben parti içinde ayrı bir ideolojiyle kendimi örgütlemek istiyorum" demektir.

Nitekim bu çokça ortaya çıkmıştır. Hemen her birinizin bir ahabap çavuş örgütlenmesi var. Her birinizin kendi etrafında bir örgütlenmeye cesaret etme durumunuz var. Bu ne kadar tehlikelidir, buna nasıl cesaret ediyorsunuz? Eğer partiyi bir ideolojik birlik olarak düşünüyorsak, bunları nasıl ileri sürebilirsiniz? Özellikle davranışlarınızla yıllardır bu tutumlarınıza özerklik hakkı vermemizi bizden nasıl isteyebilirsiniz? Bunu bırakacaksınız. İnsan kurnaz olur, insan diğer sınıfların temsilcisi olur da bu kadar olmaz. Bu gözü karalıktır, ayrıca bunun kimseye faydası da yoktur. PKK'de kimsenin bu silahla herhangi bir şeyi elde etmesi mümkün değildir. İdeolojik gerçeğe kendini bütün yönleriyle yatıran birisi PKK'de en büyük

güçtür. PKK'nin ideolojik doğrularına kendini bütünüyle veren birisinin, onun politikasında, örgütsel ve askeri pratiğinde önemli başarılarla gitmemesi düşünülemez. Eğer bir kişi ideolojik, politik ve eylemsel alanda fazla başarılı olamıyorsa, ya PKK ideolojisinden nasibini almamıştır, ya ona inanmıyordur, ya da onu çarpıtmaktadır.

Bütün davranışlarımızı ideolojik süzgeçten geçirdiğimizde şu netliğe ulaşmamak mümkün değildir: İdeolojik süzgeç ayraç gibidir, kim olduğunuzu, ne olduğunuzu ortaya çıkarır. Ondan olmayan üstte kalır, süzgeçten alta geçen ise partinindir. PKK'nin ideolojisinden geçmek, ideolojik süzgeçten geçmek demektir, en başta da PKK'li olmak demektir. Onun üstünde kalmak, farklı tutum ve davranıştır, özerk yaklaşımdır, rahat olmamadır, kendini hep ayırksı görmedir, kendi etrafında ahab çavuş örgütlemesini yapma ve kendine bağlı özgünlükler istemedir. Süzgecin üstünde kalmak, süzülüp ana birliğine katılmamak demektir ve bu tutum da süzgeçten geçmediği için er ya da geç partiden atılmak demektir. PKK'de bazı şeyler var ki, besmele veya namazda okunması gereken en temel ayetler gibidir. Sizin için de en temel başlangıç, ideolojik doğrular biçiminde olmalıdır. Bütün ömrünüzün boşa gitmemesi, ileride hayal kırıklığına uğramanız ve çabalarınızın başarılı olması açısından ideolojik yetmezliğinizi gidermeniz esastır.

Mümkünse bunun gereklerine yoğun bir biçimde ilgi gösterin. Kendinizi netleştirinceye, karara ve önünde engel kabul etmez bir iradeye kavuşuncaya kadar da çabalarınızı sürdürün. Bunda son derece tutarlı olun ve kendinizi kararlaştırdıktan sonra, herhangi bir kişilik sorunu var demeyin. Askeri, örgütsel ve politik olur, şu alan olur veya bu alan olur, nereye giderseniz gidin, "ben sorumluyum ve kendimi başarıya yatıramam" biçiminde yanlış yaklaşımlar içinde bulunmayın ve bulunamazsınız. Kendi yalanlarınızla kendinizi uyutacağınıza, sizinle açık tartışmaktan yanayım. Tüm bunları açık açık tartışabiliriz. Silikliğinizi marifet bellemeyin. Silik insan beş para etmez. İdeolojik savaş en büyük savaştır. Bunu başaran kişi, şimdiden zaferin yüzde doksanını elde etmiş demektir. Başarıya inanıyorsanız, bunun vazgeçilmezliğini bu noktada yakalayın ve eksikliklerinizi giderin. Ancak PKK'nin ideolojik yetkinliğine kendinizi kaptırarak sonuca gidebilirsiniz.

Yaşamını bu kadar devrime adanmış olanlar ciddi bir başarısızlık düzeyini bir kader olarak karşılayamaz, hele hele onu hiç savunamazlar. Unutmayın ki, yüksek başarılarınız yoktur. Yüksek komuta arz etmiyorsunuz. Bunun nedenlerini de mutlaka bulmak zorundayız. Biraz vicdana gelin, sorumluluk duygunuz artık biraz canlanmalıdır. Yaşayacaksak böyle yaşayabiliriz. Bu sahte yaşam hayallerini bir tarafa bırakalım. Bunlar büyük oranda düşmanın yıllardır dayattığı ve üzerinizde etkili kıldığı alışkanlıklardır. Biz bunu kanıtıyoruz. Neden bunlara tenezzül ediyorsunuz?

Yaşadığımız yoğun acizlik ve çaresizlik, kölelik ideolojisinin kesin bir sonucudur. Ayaklanmayan, ufuk kazanmayan ve iradeyi keskinleştiremeyen kişilik yoğun köleliği yaşıyor demektir. En büyük savaşım, kişinin kendisini özgürleştirmesidir. Kendini özgürleştiremeyen başkasını özgürleştiremez; kendisini muğlak, yetersiz ve parçalı yapan birisi etrafına hep zarar verir. Kendisi ağır sorunlu olan etrafına sorun dağıtır. Kendisinde yüksek moral olmayan, etrafına da moralsizlik aşılar. Kendisinde yüksek çözüm gücü olmayan, etrafını da çözümsüzlüğe iter. Derin güvensizlik kesinlikle egemenlerin yarattığı bir ideolojik zaafıdır, bu da köleliğin özüdür, temelidir. En büyük cesaret ideolojik anlamda gösterilen cesarettir. İdeolojik başkaldırıyı gerçekleştiren, diğer tüm başkaldırıları için en sağlam zemini elde etmiş demektir. İdeoloji, doğa ve toplumsal olaylarda bir görüş, bir fikir, bir doğru ve çok temel bir tutum sahibi olmak demektir.

Ancak başarı gerçeğinde kendini kabul ettirenler PKK'lidir

Ailenin, aşiretin, ulusun, toplumun, sınıfın, emperyalistlerin ve sömürgeciliğin hepsinin kendine göre ideolojileri vardır. Bu anlamda herkes bir ideolojiye sahiptir veya ideolojisiz insan, ideolojisiz halk, toplum ve ulus yoktur. Birisinin ideolojisi amansız egemen emperyalist biçimde olur, birisinin ideolojisi en altta çok parçalanmış kölelik biçiminde olur. Birisi çok dağıtılmıştır, muazzam ideolojisizliği yaşıyor olabilir. İdeolojiden tamamen kopukluk, hayvanlığın eşiğine gelmek demektir. Bu eşiğe gelmek, üzerinde sömürgecilikten daha beter her türlü egemenliğin sürdü-

rölmesine uygun hale gelmek demektir. Maalesef bizim toplumumuz da böyledir ve sizin kişiliğiniz de yoğun bir biçimde bunu yaşıyor. Demek ki, ekmek ve sudan daha fazla ideolojik yükselişe ihtiyacınız vardır; ideolojikleşmeye, ideolojik tutuma, ideolojik bakış açısına ihtiyacınız vardır. Yani her türlü yaşamın ilk başlatıcısı bu olursa, belki kazanmanız mümkün olur.

Tabii ondan sonra politikayı da öğreneceksiniz. Politika başlı başına büyük bir savaştır. Politik savaş ideolojik savaşla çok şiddetli bağlantılıdır, fakat onunla aynı değildir. Politik savaşın özü, karşıdaki devleti görmektir. Bir güç eğer devleti kendi devleti olarak görmüyor ve onu yıkmak istiyorsa, politik savaş burada bununla ilgili her türlü düşünce ve dolayısıyla her türlü örgütlenmeyle devleti yıkmaya ve bunun yerine kendisindekini yapmaya hizmet eder. İdeoloji, iktidar konusunda yıkarken de, yaparken de kendini aydınlatmadır. Bu da güç sorunudur. Politika güçtür, güç de örgütlenmedir. Proletaryanın da, halkın da güçlenip örgütlenme dışında bir yolu yoktur. Ne kadar örgütleyebilirsiniz, o kadar güçsünüz demektir. Politikanın dilinde, güç eşittir örgütlenmedir. O açıdan güçlü olmak isteyen, daha çok ideolojik çizgide örgütlenmeyi yapmak zorundadır. Çok iyi örgütlenme yapmak için de politik bilinci sürekli geliştirmek gerekir. Politik bilinç, devletin tüm uygulamaları ve yine kendi siyasal iktidarı hakkında bilgi sahibi olmaktır. Parti bunun bir aracıdır.

Propaganda bir mücadele biçimidir. Ne kadar propaganda ederseniz, o kadar siyasal mücadele yürütürsünüz. Toplumla ne kadar bağ kurarsanız, o kadar iktidar olursunuz. Artık bunları biraz anlayın. Sizin durumunuz çocuklardan daha beterdir. Kendinizi orta yere atmışsınız, ama hiçbir oyunu bilmiyorsunuz. Sadece sağa sola ayak atıyorsunuz. Politika oyun değil, sanatların anasıdır. Politika en ince sanat diye tarif edilir.

Sizin ana kucağındaki o bebeklikten taşıdığınız bazı özellikleriniz var. Ben bu konuyu da anılarımı dile getirerek daha iyi anlatabilirim. Hatırlıyorum: Ne kadar ağlasam, anam bana istediğimi getirir di-yordum. Halen hatırlıyorum: Başlangıçta bayağı iyi ağladım, benden daha güçlü sesle ağlayan yoktu. Hatta bütün köye sesimi duyurmak için olağanüstü ağlardım. Ama baktım ki olmuyor, ondan sonra ağ-

lamayı terk ettim. En büyük şansım bu tutumu en erken yaşta terk etmek oldu. Akılandım, her şeyi artık kendi elimle yerine getirmek için, ağlamak yerine, anamı kandırmaktan tutalım onunla her türlü savaşıma vermeye kadar türlü yolları denedim. Çünkü ağlamanın en kötü bir mücadele biçimi olduğunu ve onunla hiçbir şey elde edilmediğini gördüm. Şimdi siz bu bebeklik ideolojisini ne hale getirmişsiniz? Bunları çok ince kılıflara büründürerek sürdürüyorsunuz. Her gün şikayetçisiniz, her türlü rahatsızlığınız bu bebeklik ideolojisine göredir. Bunu sadece inceltmişsiniz, şeklini değiştirmişsiniz, ama halen bebesiniz. Her yerdeki çözümsüzlük sesleri, her yerdeki kötü kaybediş, dayatma, tepki ve sertlik, son tahlilde kapmış olduğunuz o özelliğin kendini dışavurumudur. Kürt bireyi yaşamda kocaman bir bebeğdir.

Gerçekten en büyük savaşımı, bu koca bebeklerden kurtulmak içindir. Herkes bana dayanarak "ben de yiğidim, şöyle Kürtüm, şöyle şerefliyim" diyebiliyor. Ben böyle yaklaşımlar içinde olan insanlarla savaşıyorum. Adam olma teorisini bu kadar yoğunca geliştirmemin nedeni, sizin bu bebeklik durumunuzdan dolayıdır. Bazen kocaman, bazen şımarık, bazen ağlayan, bazen bastıran bebek olmak dışında başka ne özelliğiniz var? Bol bol sorun yaratmaya alışmışsınız. Görevlere yaklaşımı böyle olanın, çalışmanın en küçük bir gereğini yerine getiremeyenin, politik anlamda bir bebeden ne farkı vardır? Bebekler bol bol ağlar, "mama getir" deyip etrafını dağıtırlar. Sizin de örgütlemeye ve politikada yaptığınız bu değil midir?

Politika en ince sanattır. Çok yüksek planlama ve çok uygun davranışları emreder. Sizin böyle davranışlarınız var mı? Bir toplantıyı bile gerçekleştiremiyorsunuz. Utanmadan bir de bahane buluyorsunuz. Ciddi biçimde bir merkez, bir yönetim toplantısı yapılamıyor, sürekli "bireysel kaldık" diyorsunuz. Bireysel kalmak, "ben şımarık ve kural tanımaz bir bebeğim" demektir, yoksa güçlüyüm demek değildir. Bireysel kalmanın politikada adı budur. Nitekim yalnız bırakıldığınızda bir bebeden farkınız kalmıyor. Bu yaptıklarınız kendini bin bir kılığa sokup aldatmadır. Bu davranışlarınız doğru değildir ve terk etmeniz gerekiyor. Bunun için mütevazı olun, kendinize güveni ideolojiyle kazanın, politikanın sağlam ku-

rallarına da uyum gösterin. Bu konuda artık bizi de uğraştırmayın.

Size bir şeyler veriyoruz. Sizi politik bebeklikten kurtarmak için çalışıyoruz. Buna layık olun. Kendinizi biraz yetiştirin. Politikacı olmak istemiyor musunuz? Sanatınız en amansız politika değil midir? Devlet yıkıp devlet kurmak istiyorsunuz. Eğer bu doğruysa, bu amaca bu yalancı kişilikle ulaşılır mı? Kendinizi terbiye edin, yetiştirin. Ben sizinle tartışabilir, tecrübelerimi size aktarabilirim. Yoksa size yazık olur. Çünkü bu konuda dürüstünüz, öyle çok art niyetli de değilsiniz, çok özel amaçlarla yaşamıyorsunuz, sadece kendinizi kandırıyorsunuz. Bundan vazgeçin.

Hakkınızdaki bilgilendirmeleri artık duymak istemiyorum. Çünkü hep aynı şeylerin dile getirildiğini biliyorum. Tek kalmış, hiç komite olamamış, koordine olamamış, yürütmeyi çalıştıramamıştır. Peki, iyi bir komutan, iyi bir politikacı olduğunuza dair size nasıl inana-
cağım? Biz iğne ucundan geçerek bu günlere geldik, yani gerçekçi politika yapıyoruz. Siz ise, Çanakkale boğazı genişlikte bir açıklıktan geçemiyorsunuz. Ben bu politikacılığınıza nasıl güveneceğim?

Hazır ilişkileri duman ediyor, hazır parti ortamını bozuyor, ondan sonra da anlı şanlı politikacı ve yöneticiymişsiniz gibi kendinizi bana dayatıyorsunuz. Buna kimse inanmaz. Benim tecrübelerim var. Ben bir ilişkiyi kazanmak için yıllarımı verdim. Siz hazır ilişkileri bile dağıttıktan sonra, sizi ciddiye alabilir miyim? Ben bir iki ilişki için yıllarımı verdim. Oysa siz kocaman bir örgütü dağıtıyorsunuz. Bireysel tarzınız dahilinde bitiriyor ve kaybettiriyorsunuz. Bunları anlamanız için illa kafanızı yere mi vurmanız gerekir? İlişkiyi ideolojik olmaktan, politik ve örgütsel olmaktan düşürüyor, ondan sonra da gözümün içine baka baka sizi kabul etmemi bekliyorsunuz. Bu olmaz. Bu tutumları şiddetle terk edeceksiniz.

Eğer ideolojik yaklaşımlarınızın politik ve örgütsel ifadesinde bir koalisyon, bir uzlaşma imkanı olsaydı onu da denerdik. Bu anlamda PKK'yi önemli oranda bir cephe birliği gibi de görüyorum. Ama bu benim parti davasından vazgeçtiğimi göstermez. Cephe birliği, sizin gibi çeşitli tutum sahiplerini ve bunların arkasındaki eğilimleri idare etmek demektir. Ama unutmayın ki, siz de kendinizi PKK'li sayıyorsunuz. O açıdan sınır bulanıktır. PKK'li misiniz, cepheli misiniz, belli değildir. Bunun için hiçbirinizin PKK üyesi

olduğuna dair sicil dūřmedik. PKK'de hişbirinin sicilini var mıdır, numarası belli midir? Hayır, şunkü kesinleşmemiş birşok řey var. Ancak başarı gerçeğinde kendini tam olarak kabul ettiren kiři PKK'lidir. Bizde başka PKK'li tanımına yer yoktur. Bazı temel yanlışlıklardan kendinizi kurtarın. "Ben PKK komutanıyım, PKK merkeziyim" demekle, řok aşık söyleyeyim ki, sadece kendinizi kandırıyorsunuz. Öyle olabilmeniz için bazı temel ölçüler vardır; onları yakalarsanız iyi bir PKK'lisiniz demektir.

Ben PKK Önderiyim; her türlü cepheleşmeyi, koalisyonu idare edebilirim. Basit hatalarınız var. "Biz de bir önderiz" diyorsunuz. Önder olabilirsiniz, ama cephenin de önderi vardır. Boşuna proletarya önderliği demiyoruz. Sıkılan ve parti içinde rahat olmayan her kişi, cephe örgütündeki konumundan rahat olmayan kişidir. Yani o da kendini bir şey sanıyor. Ama istediğini elde edemediği için rahatsız oluyor. Biz, cephe örgütlenmesinde adiliz. Hatta cephe savaşını Güney'e karşı ve bütün Kürdistan'da, yürütüyoruz. Yani birçok güce karşı cephe örgütünü yürütüyorum. Onlar da bundan şok rahatsızlar. Her gün bana rahatsızlığını bildirmeyen bir tek güç bile yoktur. PKK'ni bir yana bırakalım, en dost bildiklerimiz bile bana dolu dolu mektuplarla gelirler. Devletler de öyledir, birçok devlet de bana şikayetlerini belirtiyor. Artık bunlara alıştım, kendimi buna göre ayarlamış durumdayım. Tabii bunlara cevap da veriyorum ve kısacası idare ediyorum. Cephe bu anlamda koalisyonu idare etmek demektir.

Bütün bu konularda akıllı olmalısınız. Eğer gerçek bir PKK'li gibi hareket etmek istiyorsanız, bunun ölçüleri vardır. Bir cepheci gibi kendinizi görüyorsanız, bileceksiniz ki, proletarya onun önderidir. Proletarya adildir, haklıdır ve başka bir sınıfın da yönetme gücü yoktur. Ben kendi yerime başka sınıftan birisini bıraksam, ikinci gün ortada Kürdistan diye bir şey kalmaz. Kalsa da, eskiden olduğu gibi, yüzyıllardır kaldığı gibi kalır. Kendisini dünyanın en gerisinde kalmış bir sömürge olmaktan öteye götüremez. Siz de onların temsilcisi olursunuz. Ama şu anda benim durumum öyle değildir. Görüldüğu gibi, biz ilerlemenin adıyız; her tür sınıf ve tabakayı birlikte yürütmenin adıyız. Sizin gibi kolay kolay yola gelmeyenlerin bile yürütücü gücüyüz. Bunun da büyük bir politik sanat olduğunu

bilerek ve buna anlam vererek yerinizi ve tutumunuzu belirleyeceksiniz. Bütün bunları biraz bilerseniz, nasıl yaşamak gerektiğini de iyi anlamış olursunuz. Hakka ve hukuka göre, emek ölçülerine göre nasıl yaşamak gerektiğini bilirsiniz.

Rahatsızlığı olan herkese söylüyorum: Sen emeğinden fazla bir şey istiyorsun. Başarısızlığı olanlara şunları söylüyorum: Sen kendi emeğine saygı göstermiyorsun, sen özgürlük çabalarına anlam vermemişsin ve emeksizsin, dolayısıyla bir zavallısın ve senin paylaşabilecek fazla bir şeyin yoktur. Sen kendine en büyük saygısızlığı yapmışsın, emeğine saygısızsın, dolayısıyla seninle hiçbir şey paylaşamaz, çünkü sen her şeye razısın. Harcadığı emekten daha fazlasını isteyenler onu da bulamazlar. Bulamadılar mı rahatsız olmalarına hiç gerek yoktur. Çünkü PKK'de ölçü emeğe göredir. Bunlarda ikna olmuşsanız, ölçüler sağlam tutturulmuşsa, hiç kimsenin konumundan rahatsız olması için hiçbir neden ileri sürülemez. Bu temelde de yoğunlaşmanızın önemini vurguluyorum. Ölçülerinizi sağlamlaştırın ve anlamsız itirazlar, kabul edilmeyen böyle tutum ve davranışlar aşılsın. Mümkünse gerçek bir PKK'li gibi, mümkün değilse iyi bir cepheli gibi saflardaki yerinizi netleştirmeye çalışın. Çabalarınızı bu temelde keskinleştirerek sonuç almaya çalışın. Bunda ısrarlı olun. Hepiniz bu temelde hareket ederseniz, yaşadığınız sorunlara önemli bir çözüm bulacaksınız.

Görüldüğü üzere, bütün bunlar ideolojik olmanın ne kadar önemli olduğunu bir kez daha önümüze koymaktadır. Eylem kendi gücünü ideolojiden alır. Biz sürekli onun genel çerçevesini çiziyoruz. Bu genel çerçeveyi yani bu ufku sürekli geliştiren, dolayısıyla önünüzü aydınlatan bu eylem kılavuzunu kendinizde uygulayabilirseniz, öyle tökezleyeceğiniz ciddi bir engel de kalmaz; ne ulusal, ne siyasal, ne de askeri olarak tökezlersiniz. Hepinize yüksek bir ufukla, bir aydınlanmayla baktığımız ve çözümlemeler de mevcut olduğu için, ideolojik dağarcığımızı da uygularsanız sonuç alırsınız. Diplomasiden tatalım askerliğe kadar ideolojik perspektifi güçlü olanların, çalışmalara sağlam yaklaşıp başarılı olmamaları için hiçbir ciddi neden ve engel düşünülemez. Bu nedenle ideolojik yetkinleşmenizi yeterli kılın. Mevcut geri düzeyinizle PKK ideolojisini ve politikasını, en azından bunun bendeki ifadesini anlayamaz, do-

layısıyla güç yetiremezsiniz.

Geri ideolojiler iş yapamaz. Geri ideoloji imhadır, ideolojisizlik ise dağılmadır. Bu temelde ideolojiye inanacak ve onun yetkin ifadesi olacaksınız. Bunun dışında kalırsak, toplum olarak, halk olarak bizim katliam temelinde yol almaktan başka bir sonumuz olamaz. Bu konuda işin hiç şakaya gelir yanı yoktur. PKK'yi bu anlamda bir önder, bir kurtuluşçu, hatta bir son şans veya kurtuluşun tek ifadesi gibi değerlendirebilirsiniz. PKK gücünü ideolojisinden almaktadır. O kendi gücünü öyle sandığınız gibi eylemlilik gibi şeylerden almıyor, o eylemliliklerin çoğu başımıza beladır. Yine gücünü sizin o militancılıklarınızdan da almıyor. Onlar da başımıza oldukça beladır. Eğer böyle kendinizi dönüştürürseniz, hiç şüphesiz yüksek bir kurtuluşçu olmamanız için ortada hiçbir ciddi neden kalmaz. Bu ufuk ve ideolojik esaslar az çok kişiliğinize hakim kılındığında, her birinizin önemli roller oynaması işten bile değildir.

Bu temelde inancınızı, güveninizi ve ufkunuzu genişletecek ve kendinizi güçlü kılacaksınız. Zaten fedakarlığınız ve cesaretiniz var. Tüm bunları birleştirerek, PKK'nin gerçek militanının başarılı yürüyüşünü sürekli kılıp başarıdan başarıya koşacaksınız.

4 Şubat 1997

Devrim büyük bir günüllülük ve birbirine büyük güç verme olayıdır

En büyük devrim, yüzyıllardır bizi geri bırakan ve her tür düşmanlık karşısında sürekli yenilgiye götüren gerçekliklerimize karşı yürüttüğümüz savaşımdır. Çağla bağlantılı olarak en temel yanlışlı yaklaşımlarımızdan biri, devrimimizi diğer çağdaş devrimler gibi yapabileceğimize dair gerek teorik gerekse benzer pratik bir çabaya kendinizi kaptırmanız, bu sonuç vermeyince de umutsuzlukla birlikte yozlaşıp kendinizi yenilgiye mahkum etmenizdir. Biz bu kadarını bile fazla iddialı geliştirememiştik. Çünkü farkımız, size hiçbir zaman diğer ülke devrimleri gibi, halk devrimleri gibi olacağımıza dair en ufak bir umut vermiyordu. Dolayısıyla mücadeleye cesaret bile edemedi kendi gerçeğimizden kaçmanın sonucu olarak, bunun şekillendirdiği ipe sapa gelmez, dünyada belki de en kandırılmış, kendini yalana yatırmış, kitaplarda bile tarifi olmayan bir ulusal, toplumsal ve bireysel gerçeklik haline geldik.

Şu çok kesindir: Kürt olayı ve gerçeğinde artık ciddi olmak, kendimizi bu işe adanıklı vermek ‘tabii bu, PKK'nin en hayati iddialarından bir tanesidir’ temeldir. PKK'nin özgünlüğü buradadır. Biz çok az kimsenin, belki de hiç kimsenin cesaret etmediği bir savaş tarzına yüklenmenin ve bunun önderlik savaşımının adyız. Askeri ve siyasal boyutun çok ötesinde, özellikle toplumsal gerçeğin neredeyse düşman için en uygun zemini teşkil etmesi, bunun en rahat bir sömürgeciliğin yürütölüş çerçevesini oluşturmastı, bizi

şimdi bu zemini yakalamaya ve çözmeye götürüyor. Askeri ve siyasal başarılarından bahsetmek için bizi her kötülüğe, olumsuzluğa ve kaybedişe götüren sosyal zeminle hesaplaşmak gerekiyor. Zaten Önderlik çabalarımızın son yıllardaki yönelişi de buraya doğrudur. Biz dış cephelerle uğraşmayı ikinci plana bıraktık, daha doğrusu bu iç çözümlenme düzeyini aşarak, dış cepheyi geliştirebileceğimizi ortaya koyduk.

Tabii ki bizde sosyal olgunun çözümlenmesi bir yana, kavranılması bile büyük yetenek ister. Başka uluslar belki de yüzyıllarca süren çabalarla kendi sosyal gerçekliğini anlamış, kavramış, yasallaştırmış ve siyasallaştırmıştır. Bu devletler kendi savunmasından sonra emperyalist yayılmaya da gidebilmişlerdir. Bizde yaşanan şey sosyal gerçekliğini tanımaya ve kavramaya bile kimsenin yaklaşmamasıdır. Nesin, kimsin, kimden geliyorsun, neyi temsil ediyorsun? Bunların farkında olmak şurada kalsın, bu olgulardan hep kaçılıyor. Kaç kurtul mantığı vardır. Tabii bunda düşman rolü belirleyicidir, ama bu yaklaşım iliklerinize kadar da işlemiştir. Ne kadar kendinden kaçarsan o kadar kurtulursun yaklaşımı egemendir.

Halen hatırımdadır: Kendimi tanıyıp köyden öyle çıkmaya hazırlandığımda ve gittiğim okulla birlikte, geleneksel yaşamdan kopup pek kestirmedığım yeni yaşama başladığımda, bu sosyal engeli gördüm. Bu bana hep bir ayak bağı gibi gelirdi. "Ah, ailem şöyle olmasaydı, babam ve annem diğerlerinin anne ve babaları gibi olsaydı veya bu köylü olmasaydım, şu yerden olsaydım" derdim. Bunları engel gibi görüyordum. Burada önemli olan şey, o yaşta bile bu toplumsal zeminin ne kadar büyük bir engel teşkil ettiğinin görülmesidir.

Devrimciliği bu toplumsal engeli aşmaya bağlamamız anlamlıdır. Kendi toplumsal zeminini aşamayanların ciddi bir askeri ve siyasal sıçrama yapacağı kuşkuludur. Bu sosyal zeminin insanı olsa olsa düşmanın iyi bir askeri, patronun iyi bir işçisi, ağanın iyi bir ırgatı veya en tortu işlerdeki çalışanlarından ibaret olurdu. Nitekim bu sosyal zemin başka bir şey doğurmuyor. En benim diyen bile aşağılık bir işbirliktir. En haini, sözüm ona en beceriklisi oluyor. Bu ülke başka insan yetiştiremedi. Bu halkın bağrından başka tür yaman adam çıkmadı. En yigidi olduğunu söyleyen, karının iyi bir

kocas4 veya kocanın iyi bir karısıdır. Bunun d4şında bir sosyalliğe ve onun ahlakına henüz tanık olamadık. Sorun ne sizin moralinizi bozmak ne de sizin bir bostan bekçisi gibi olan bu halinize onay vermektir. Sorun gerçeklere yüreklice yaklaşımdır. Yaşayacaksak da bu temelde buna yeni bir başlangıç yaptırmaktır.

Kendi tecrübemden çıkardığım bilinçle baktığımda, işlerin böyle olmayacağı açığa çıkıyor. Sizinle yaşam gelişmiyor. Bu anlamda bir devrimle karşı karşıya bulunmaktasınız. Ya bu içsel devrimi hakkıyla yaparak ben varım diyeceksiniz, ya da bu sallapati yürüyüşünüze bir son vereceğiz. Bu da bir abartma değildir. En benim diyenlerinize verilen hiçbir görev anlamını bulmamış ve başarıya gitmemiş, tam tersine, başarısızlık için zemin olunmuştur. Bunu görmezlikten gelemeyiz. Bir görevi alırken yüksek başarı şansımız yoksa, o zaman kendimizi neden aldatalım? Niçin ateşten bir gömlek olan devrimci sürece girelim? Yazık değil mi? En azından bir vicdan muhasebesi yapın. Bu ateşe niye giriyorsunuz? Devrimde mecburiyet olmaz. Devrim büyük bir gönüllülük olayıdır, birbirine büyük güç verme olayıdır. Buna karşılık bütün pratiklerinize bakın, bunun tersi bir durum söz konusudur. Güç verme olayı, gönül verme olayı neredeyse yitirilmiş veya gelişkin bir biçimde kullanılmamıştır.

İyi niyetlerinizden ve bayağı çaba harcamanızdan kuşku duyulamaz. Ama bir şey var ki, siz bu işte rahat değilsiniz, bu işe büyük sarılmamışsınız ve kararlılıkla yürütemiyorsunuz. Ama ben de diyorum ki, böyle devrimcilik, partcilik ve orduculuk olmaz. Büyük bir feodal değer yargısı içinde veya çaresizlikten dolayı bir yere kadar varım diyorsunuz. Bu yanlıştır, böyle varolunmaz. En basit askeri konularda, yıllardır bu kararlı savaşıma rağmen başarılı bir taktik geliştirememiş ve rahatlıkla yürütülebilecek bir örgüt çalışmasına doğru bir toplantıyla bile cevap vermemişsiniz. Durum böyleyken sizi ciddiye alamayız. Sizi gerçek bir adam, militan yerine koyamayız. Çünkü bu durumda ne dersenez deyin, her şey bir aldaticılıktan ibaret olacaktır. "Ben bu işe ölümüne girmedim mi?" demeniz daha kötüdür. Bu halinizle sizin bu işe ölümüne girmeniz diriliğinizden daha beterdur. Sizin ölümünüzü istemiyoruz. Ucuz savaşp çok boş bir nedenle ölmek, bizde en az sahte yaşamak kadar suç teşkil

ediyor. Ölümünüzle sadece üzüntülerimizi artırıyorsunuz. Nasıl ki yaşamınızla bizi zorluyorsanız, ölümünüzle daha fazla zorluyorsunuz. Kendinizi kolay ölüme yatırmışsınız. Ancak bana kolay ölmeyen yoldaş gerekiyor. Zaten bizde her gün herkes ucuzcasına ölüyor. Kolay ölmemenin, aynı zamanda kolay yaşamamanın da adı olacaksınız. Bunları çözmeye çalışıyoruz.

Ben çokça yapageldiğiniz gibi, kendimi kolay ikna etmek istemiyorum. Şimdi daha derli toplu ve sonuç alıcı olmak istiyorum. Ama işler bildiğiniz gibi değildir. İçinde bulunduğunuz durumlara çok öfkeliyim. Sorun kendimi idare etmem değildir. Benim en büyük sorunum şu anda fazla başarılı olmayan yaşam ve fazla gelişkin olmayan savaş konusunda kendimi aldatmamaktır. Tüm sorunum, bizzat günlük pratik konusunda kendimi aldatmadan, mümkünse bazı gerçekçi adımlar atabilmektir. Bu benim için her şeydir. Ama siz bir önyargıyla yıllarınızı kaybediyorsunuz ve kaybettiriyorsunuz. Doğru olup olmadığına bakmadan, bir iddiacılığınız veya bir kuruntunuz var, sırf onun uğruna partiyi kurban ediyorsunuz. Yaşamınızın belki de çok ağırlıklı bir bölümü hatalar ve yanlışlıklarla, dolayısıyla başarısızlıklarla doludur. Başarısızlıklarınızı büyük bir inatçı gibi dayatırsanız, acaba bunun sonuçlarını hesaplayabiliyor musunuz? Daha da kötüsü yaşama göz dikmiyorsunuz.

Devrim zoraki kişiliklerle yapılamaz

Bana öyle geliyor ki, ne kadar yaşıyorsunuz veya ne kadar savaşıyorsunuz durumundan ziyade, sizin yaşam konusunda büyük bir yanılmanız var. Sizde yaşamın içeriğine ve nasılına ilişkin bir yanılma var. Yaşamın içeriğine ve nasılına ilişkin bir kara cahilsiniz veya çok kötü bir tutucusunuz. Güçlü hayalleriniz yoktur. İşin tuhaf tarafı, varolan da çok tehlikelidir. Öyle hayaller ki, gerçekleri yerle bir ediyor. Ben bu hayali ne yapacağım? En önemlisi de hayalsizsiniz. Bunu bırakalım, hayaller sizi o kadar etkilemeyebilir, ancak neye tutkunuzun olduğu da belli değildir. Tutkularınızı bir anket yoluyla ortaya çıkarsak, çok farklı eğilimlerinizin olduğu görülecektir. Eminim ki, serbest kaldığınızda bu yönlü eğilimleriniz ağır basacaktır.

İslam dininde oruç, Hz. Muhammed'in ilginç eylemlerinden veya

aldığı tedbirlerden bir tanesidir. Bir yandan, "cennete gider, bal yiyip şerbet içer, hurilerle yaşarsınız;" diğer yandan "cehenneme giderseniz sizi yakar. Aylarca yemeyecek, içmeyecek, kafirin elindekini talan edeceksiniz" der. Bir yandan "nefsini terbiye edeceksin" diye buyurur, diğer yandan da "melekler ve hurilerle şöyle yaşanır" der. Bu söylenenlerin hepsi birbiriyle çelişkilidir, ama insanları ayaklandırmak için gereklidir. Nefsi terbiye ediyor, arzuyu şiddetlendiriyor, yüceltiyor, ardından savaştırıyor. Döneme göre ideolojik faaliyet, döneme göre amaçlar meselesi oluyor. İnsanları sürüklüyor ve sonuçta başarılı da kılıyor. Ama şu anda orucun bu anlamını kim bilebilir?

Hız. Muhammet'in dönemindeki müslümanlık farklıydı. Bu dönemdekilerin hepsi sözde müslümandır, ortada öyle müslüman filan da yoktur. Ama benim özde yakaladığım bir şey var ki, gerçi bu sosyalizmde de böyle oldu, birçok ideolojinin başına gelen budur, bu büyük ideolojiler özünden boşaltılarak tam tersi bir biçimde uygulandılar. Müslümanlığın daha ilk evrelerden söylediği zındıklık ve münafıklıkta gelişme vardır. Zaten islam dünyasının gerçeği de bunu açıklıkla gösteriyor. Ancak zındıklara ve münafıklara has bir yaşam vardır, bu yaşam geri ve fitne fesat doludur. Sözde kafirlere karşı olduklarını söyleseler de, öz olarak yaşam açısından kafirlerden daha beterdirler. Kafirlerin yaşamında bir gelişkinlik bulabilirsiniz, ama günümüzdeki müslümanın yaşamında bunu bulamazsınız.

Ortada müslüman yok derken, acaba sosyalist var mı? Çağdaş ideolojik akım olarak sosyalizm nerede? Sosyalizm, en benim diye geliştirilen Sovyetlerde bile şimdi en çok ayaklar altına alınan bir söylem olmuştur. Onu da bırakalım, şimdi kendi en basit insan olma durumumuza, insan nasıl insan olur sorusuna cevap verelim. Eminim ki, bu temel sorun olmasaydı, hiçbirimiz bir araya gelmezdik. Hatamız şurada oldu: Kendini erkenden iktidar sanma, erkenden insan yerine koyma gelişti. Bu sorunu çözebilmek için benim bulabileceğim en temel silah, adam olma sorununu çözmektir. Hiç ayıbı yoktur. Siz ne kadar yaman adam olursanız olun, belki tarihte de bir şeyler yapabilirsiniz, ama halen ben kendimi ikna etmiş bir adam değilim. Her konuda büyük bir sorun teşkil ediyorum.

Kendimi aldatmamak benim için önemlidir. Yani adam olmak

zorsa, sahte bir görüntüyle neden ve neyi kurtaracağım? Bizim toplumun tüm yaptığı, adını Muhammed koyduğunda sanki Muhammed olunmuş gibi davranmaktır. Ad olarak varsınız, ancak içerik olarak yoksunuz. En iyisi bunu tartışmalı hale getirmek gerekiyor. Adı olacağına biraz kendisi olsun daha iyidir. Düşünün: Kaçınızın adı Aslan veya Kaplan diye konulmuştur? Ya soyadınız, ya adınız öyledir. Ama ortada öyle tek bir Aslan da, Kaplan da yoktur. Ne kadarınızın adı Ayşe, Fatma veya Zeynep'tir? Ama bu, islam tarihindeki Ayşe, Fatma ve Zeynep ile ne kadar bağlantılıdır? İçinizde öyle olabilecek birisi yoktur, sadece isminiz vardır. Bizim toplumumuz isim vermeye çok düşkündür. İsim verdi mi sanki kendisi de olabilirmiş gibi düşünür. Siz bu devrimi de böyle yapacağınızı sandınız. Sanki devrimin genel teorisini ve silahını ele almakla devrim yapacakmışız gibi kendini kandırma yaşandı.

Ben şimdi burada daha ileri bir noktaya geldim. Düşman kendi mantığı içinde çok örgütlüdür, kendini çok tanımlıyor. Bizimkilerde ise tersi bir durum var. Zaten bu son dönem yoğunlaşması da bu tehlikeyi hiç olmazsa biraz asgari bir düzeye indirmek içindir. Şimdiden bu halimle bile rahat olamıyorum. Oysa siz "işte devrim oluyor" diyerek her tarafa kurulmuşsunuz. Geldiğiniz yerlerdeki rahatlığınızı veya zavallılığınızı, yine genel yaşam içindeki yerinizi hiç abartmanıza veya üzülmeye de gerek yoktur. "Hakkımız gitti" veya "tam anlaşılamadık" demenize de gerek yoktur. Ortada çok önemli bir işimiz var. Ancak kudretli birkaç görevlimiz var mı? İyi niyetli olarak kolay evet deme anlamında, hemen hepiniz benden daha iyisiniz.

Bu işlere hakkını verebilecek birileri varsa, bütün gücümü ve imkanımı kendilerine verebilirim. Ne kadar yeteneklerim, etkim ve yetkim varsa hepsini devredebilirim. Gerçekten çalışabilecek bir adam var mı? Yoktur. Gidecek, işleri yüzüne gözüne bulaştıracaktır. O zaman teslim bayrağını mı çekelim? Bu işten vazgeçelim mi? Siz kendinizi bir şeylere o kadar kaptırmışsınız ki, açık söyleyeyim, ben ne sizin gibi yürürüm, ne sizin gibi cepheye giderim, ne konuşurum, ne de sizin gibi toplantıya giderim. Hiçbirisi bana ciddi gelmiyor. Siz bunları sadece kendinize yakıştırmışsınız. Ama bana göre doğrusu, yeterlisi yok mu? Var. Bu konuda büyük uğraşıyla,

büyük anlayış, büyük sorgulama ve hesaplamayla sonuca gidilebilir. Fakat siz buna gelmiyorsunuz.

Durumunuz aynen sudaki denizanasına benziyor. Kuşattım, tuttum, avucuma aldım, ancak bir bakıyorum ki kayboluyor veya elimde kalan bir bulantıdır. Şekillenmemiş bir kişilik kolay yitiriliyor, kolay çözülüyor. Tabii düşüncesi dağıtılmış ve yüreği yerle bir edilmişse öyle olacaktır. Bu, aynı zamanda dağıtılan ve çözülen toplumun gerçeğidir. Bu yaşınızda bu anlamdaki bir yoğunlaşmaya kendinizi verebilirsiniz. Benden daha fazla, "ben ülkede yaşadım" diyebilirsiniz. "Ben o topraklırsız olamam, özgürlüksüz olamam" diyebilirsiniz. Ama bana göre sizin uğraşınız yoktur, uğraşınız ter-sindendir. Bu peşinde koştuğunuz şeylerin hayali bile kalmayacaktır. Kendinizi bu noktada ciddiyete çekmeniz gerekiyor.

Devrim böyle zoraki kişiliklerle yapılamaz. Bazı imkanların üzerine kendini yatırarak da hiç olmaz. Hanginizi devrimin en etkili kişiliği haline getirsek, ikinci gün o devrimin başına gelmeyecek tehlike yoktur. Burada iyi niyetin çok ötesinde bir durum var. Kişilikler kurulmamış, örgütsüz ve her an her türlü hatayı yapmaya açıktır. Benim tüm yapabildiğim ise, bu işler öyle olmaz, kesin hatalısın, biraz yürü, gelişme mümkündür diyebilmektir. Dikkat edilirse, ben başka bir şey yapamıyorum. Fazla komut verme, emir verme durumuna geçemiyorum. Çünkü öyle komuta altında çalışacak adam yoktur. Hanginize komutayı uygulatacağыз? Komuta olabilmek için o çapı yakalamak gerekiyor.

Osmanlılara bakalım, Romalılara bakalım, islamın komutalarına bakalım: Hepsinin de müthiş adamları var. Hatta Vietnam'a bakalım: Ho Chi Minh'in Giap'a verdiği yarım sayfalık emirnamesi vardır. Giap, kısa sayabileceğimiz bir süre içinde bir boydan diğer boyda Vietnam'a girer. Dünyanın en gelişkin ordusu olan ABD ordusu ve işbirlikçilerinin milyonları bulan ordularını başarısızlığa uğratır. Başlarken elinde fazla kuvvet yoktur, elinde olan derme çatma bir takımdır. Avantajları ve dezavantajları vardır. Ama burada önemli olan kendini işe yatıran bir komutanın çıkmasıdır.

Bizim komutanlarımıza bakalım: Gerçekten sayı olarak komutan epey çoğalmıştır, fakat işin büyük inatçısı olan, kendini işin gereklerine veren bir adamımız yoktur. En yetkili kıldığımız kişinin

bile, bütün desteklerimize rağmen 'ki, dünyada kimsenin bu kadar destek vereceğini sanmıyorum' ağır bir yenilgiye gitmemesi için her gün dört tarafına direk koyuyorum. Bir bu koltuğa, bir şu koltuğa çekiyorum ki ayakta kalsın. Adam kendisini yürütemiyor, yenilgiye gidiyor, ama bunun farkında değildir. Sırf kolundan tutup geriye çekmesem yüzüstü devrilip gidecektir. Burada tam bir Kürt uydurmasıyla karşı karşıyayız. Bu kişilik şu anda müthiş bir PKK veya ordu taklitçisidir. Aralarında iddialı olan yoktur. Bazı arkadaşlarımız, "PKK bize görev verir mi, vermez mi?" diye üzüntü içindedir. Bence bunlar tersini düşünmeliler. Bunların görev alacak halleri yoktur. Keşke görev alabilselerdi, onları olağanüstü yetkilerle donatabilirdim. Evet, bazıları var, inkar etmiyorum. Ama en değme adamlarımızın ülkedeki pratiklerine bakın, bozguncu olmaktan öteye gidemediklerini görürsünüz.

Hiç olmazsa şimdi aynı ciddiyetle tartışmaya devam edelim. Ama bu sefer gerçekten anlamaya yanaşacak mısınız? Ordu işlerini yürütmek için, hele komutanlık için tutuşan bazı arkadaşlarımız var. Oysa tutuşmanıza gerek yoktur. Biraz ciddiyete gelebilecek misiniz veya bu işe gerçekten biraz var mısınız? Tarihte neden bizim yaman ve sağlam öncülerimiz, emirlerimiz, sultanlarımız, krallarımız yok diye hep söylerim. Şimdi bunları bıraktık, artık bunların çağı geçti. Militanlık ve kendimize yakıştırdığımız komutanlık büyük bir iştir. Düşünün ki, saflarımızda bu kadar sözde komutan olacak, ama bir takımı doğru işletecek gerçek bir komutan olmayacak. Bu, esef vericidir.

Askeri konuları da bırakalım. Neden büyük bir yurtsever olamadınız? Neden büyük moral ve büyük terbiye sahibi olamadınız? Neden çok acılı bir sosyal gerçeğimiz var? Bu toplumun edebiyatına, acılarına ve üzüntülerine neden sahip çıkamadınız? Çirkinlikler vardı, neden bunları çokça tartışmadınız? Neden birbirinize bağlı, güçlü iki yoldaş olamadınız? Bu sorular yakıcıdır. Askeri ve siyasal görev alan bir yoldaş olmayı bırakalım, sosyal yaşam ölçülerinde bile neden birbirinize çok yüksek değer biçen bir yaklaşım sahibi olamadınız? Örneğin hepiniz benimle iyi bir yoldaş olmak istersiniz. Ben bu halkın içinde insan ilişkilerinin geliştirilmesine en çok kendini yatıran insanım. Ama sonuna kadar dayanabileceğimiz bir

yoldaşlık ilişkisi için de fazla kimseyi göremiyorum. Kendimi çok mu beğeniyorum? Hayır. Neredeyse ilişkilerinizin hepsi yarım yamalak oluyor ve yeterince dayanmıyor. Ne kadar yazık! Halbuki yüzyıllara sığmayacak ilişkileri yakalama dönemindeyiz. Üzüntüleriniz bir saman alevi gibi yanıp sönüyor. Sevincinize ve arzularınıza gelince, onlar da saman alevi gibi sönmekten kurtulamıyor. Kimin sürekli büyüyen arzusu var? En eski arkadaşlarımızı veya hepinizi ilişkilere çekmek ve ilişkileri derinleştirmek için amansız gücümüzü ortaya koymamıza rağmen, sizler bir an önce bundan kurtulmak istiyorsunuz.

Sizde ilişkinin büyük anlamına ulaşmak şurada kalsın, ilişkiye yaklaşım kötü bir gelenek gibidir. "Bir an önce kaçıp kendimi yaşayayım" diye zaman kolluyorsunuz. Eminim ki, belki savaşçı bir arkadaş olarak çok üzülebilir, "bir değerdi gitti, kaybettik" diye acı içinde de kalabilirsiniz. Ama çok üzülmeyiz bunu yaşayamayayı görüyorum. Bu acı, ama bir gerçektir. Sıkıntılarınız yarın bir büyük ağlamaya dönüşürse, bu kendi istediğiniz gibi yaşayamadığınız için ağlıyorsunuz demektir. Bu da gerçekliğinizin acı bir biçimidir, ama bana göre gerçeğin ağırlıklı bir ifadesidir. Burada derinlik, burada kendini büyüklüğe yatırma gücü yoktur. Sizde siliklik ve gerilik oldukça egemendir. Benim yaptığım, tüm bunları biraz aşabilmek, derin ilişkilere ve derin sevgilere yol açabilmektir.

11 Şubat 1997

Devrim sonuna kadar yürüeyebilen ve yaratabilenlerin eseridir

Artık karşımızda adamakıllı ve sözünün sahibi kişiler görmek istiyoruz. Uzun süredir sergilediğiniz kişilikler, esef edilecek kişiliklerdir. Bu kişiliklerin siyasal ve askeri herhangi önemli bir özelliğı yoktur. Utanmadan bu kişiliğınızı ısrarla dayatıyorsunuz. Halen kendi sözüne, kendi kararına ve kendi inançlarına göre büyük bir saygıyla yaşayan kişilik yoktur. Oysa biz büyük hizmette bulunmak istedik. Sıkılmadan, türlü yolla sözüm ona kendinizi yaşatmaya çalışıyorsunuz. Bu size yakışmıyor. Biz bu özelliklerinizi kabul etmiyoruz. Bu özellikleriniz nereden geliyor? Neden aşamıyorsunuz? Çok çaresiz, çok yetersiz bir durumda bulunmaktan, ısrarla kendinizi kılıktan kılığa sokarak yaşamaktan ne bekliyorsunuz? Kendinizi köklü bir inanç, köklü bir başarı gerçeğine yatırmadan nasıl yaşatacaksınız? Buna bir türlü anlam veremiyorum. Ben olsam bu kişiliğı yedi kat yerin dibine gömerim ve böyle yapmadan insanların karşısına çıkmam. Bu kişilikler yetmiyor, kabul görmüyor, işleri yürütemiyor, çok açık veriyor ve çok kayba yol açıyor. Başarısı olmayan bu kişiliğı ne yapacaksınız? Hele bir de askeri ve siyasal konumunuz, gerçekten ciddi bir kişilik iddianız varsa, o zaman bütün bunlar nedir? Kendinizi nereye, kime taşıtmak istiyorsunuz? Böyle yaşamak mümkün mü?

Beni tam bir çıkmazla karşı karşıya bıraktınız. Bizim bütün amacımız, öncelikle devamıza yararlı ve yeterli olmayan kişilikler sorununu çözmektir. Başka türlü karşımızdaki düşmanın üzerine yürüyemeyiz. Sizler almış başınızı gidiyor, sonu belli olmayan ne kadar sakatlık, sahtelik ve yetersizlik varsa yaşamaya cüret

ediyorsunuz. Bu, ciddi bir dava adamlığıyla bağdaşmaz. Aldanıyor-sunuz. Bu şekilde hiçbir sonuca ulaşamazsınız. Öncelikle kendi geriliğinizi, kendi başarısızlık nedenlerinizi ve çirkin yönlerinizi yenmeden, parti ortamında ne geziyorsunuz, hatta iddialı bir insanlık karşısında ne arıyorsunuz?

Bu konuda sizi defalarca uyardık. Zengin çözümlemeler yaptık. Bakıyorum ki, bu halen çoğunuzun umurunda değil. Bana kalırsa, böylesi kişilere bir parça ekmek bile verilmez. Biz böyle kimseleri yaşatamayız. Kendim de dahil, bu saflarda yararlı olmuyorsak, bir merhabayı veya bir çorbayı hak edecek kadar yerimiz olamaz. Bütün bunları anlamıyorsunuz. Çok derin yanılgılardan ve kendini terbiye edememeden dolayı, kabul görmez birçok özelliği bir kadermiş veya zorunlulukmuş gibi dayatma gafletinden bir türlü çıkmak istemiyorsunuz. Olmuyor, dünya bizi böyle kabul etmiyor; insanlık ve tabii partimiz de böyle kabul etmiyor. Aileleriniz veya toplumsal gerçekliğiniz bundan sorumluymuş! Oysa biz iflah olmayanları gördük ve ilk savaşılarımızı bunlara karşı verdik. Bu toplumu ve bizi yaşatmayan bütün zayıflık nedenlerini aşınca kadar, yıllarca kendimizi eğitime gereği duyduk. Kendimizle savaştık ve bunu dürüstçe yaptık. Siz ise bütün bunları duymazlıktan geliyorsunuz. Eğilimlerinizin ve terbiyenizin niteliği ne kadar başı boş, ne kadar dağıtıyor, bozuyor, ne kadar yetmiyor ve çaresizdir, biliyor musunuz? Bunları hiç ölçüp biçmeden "haydi, yaşamaya devam edelim" diyorsunuz. Bana göre bu yaklaşım yanlıştır.

Bu temelde bu halkın içinden saygıdeğer, iş bilir ve başarabilir bir kişilik çıkmadı. Bu tarzınızla giderseniz, sizden de böyle bir kişilik çıkmayacaktır. İçinizde sonuç alan bir kişilik var mıdır, bir örnek var mıdır? İnsan başı boş olur, kör olur da, bana göre bu kadar olmaması gerekir. Bana göre size verilen bu kadar destekle artık bu durumunuza bir çare bulmanız gerekir. Sizin kendinize hiç saygınız yok mu? Örneğin son ana kadar kendimi ölçüp biçerim. Ölüyor muyum, yararlı mıyım, bir şeyler yapabilir miyim diye her an kendime sorarım. Siz ise sanki böyle sorunlarınız hiç yokmuş ve sizi her şeyinizle kabul etmek zorundaymışız gibi davranıyorsunuz. Ne münasebet! Biz kendimizi bile böyle kabul etmiyoruz. Sizi neden kabul edelim?

"Çaresiz ve zavallıyız, bize bakacak başka kimsemiz yok" diyor-sunuz. Bu sözler bize karşı söylenemez. Biz bu temelde sizi karşımıza almayarak, çaresizlerin yerinin çaresizler yurdu olduğunu söylüyoruz. Gidin, orada kendinize bir yer bulun. Başarısız ve yenilmiş kişilerin bizim içimizde yeri olamaz. Gidin, sersefil toplumun içinde kendinize yaraşır olan yeri bulun. İçimizde buna yer yoktur. Burası kudretli, bir şeyler beceren ve el attığını koparan insanların yeridir. Burada sözünün gereklerini yerine getirebilecek insanların yeri vardır. Son dönemlerde ne kadar başı boş kişi varsa, hepsi de bizim içimizde yer bulmaya çalışıyor. Hatta bu yerini köşe taşı haline getirmek istiyor. İçinizde dürüst insanlar, gerçekten inanarak bir şeyler yapmak isteyenler var. Ama bu çaresizlikleri her şeyi boşa çıkarıyor. Tabii sonuçta da yazık oluyor.

Bizim davasına başını ve yüreğini koymuş ve bütün yürüyüşünde bunu kanıtlayarak sonuç almış bir kişiliğimiz, bir kimliğimiz ve bu temelde bir hareketimiz var. Sizin sersefil, başarısız ve çarpık yürüyüşünüzü ben ne yapacağım? Halen bu tereddütleri, zikzakları ve lafazanlıkları anlayamıyoruz! Kişilikleriniz bununla bir yere varır mı? Bu yürüyüşünüzün bana yararı yoktur. Gidin, başka yerde kendinize göre yer ayarlayın. Bu saflar beyni ve yüreğiyle bir olmayı esas alanların ve kati suretle hem çok yüksek inançlı olmayı, hem de en sıradan bir imkanla yaşamayı ve savaşmayı esas alanların yeridir. Gerçekten bu mücadeleye inanıyor musunuz? Kendinizi gerçeğe yatırdınız mı?

İçimize gelmiş olanlar en sefil kişilikler oluyor. Uzun süredir bunlarla uğraşıyorum. Ancak onlar halen kendi yaramaz ve yetmez yönlerini ayarlamakla meşguller. Sanki bir kadermiş gibi, keyfi ve ipe sapa gelmez davranışları yüzünden, partiyi düşmanın yapamadığı kadar boşa çıkarmak istiyorlar. Sözüm ona çoğu da bunu iyi niyetlice yapıyor. Artık bunları kaldırmıyoruz. Burada biz kişilere uymak zorunda değiliz. Kişinin büyük bir özveriyle dönüşüm ve uyum kabiliyeti varsa içimizde yeri vardır. Kocaman bir partiyi her gün kendi benliğine ve keyfi tutumlarına alet etmek isteyenler var. Bunlar milyonların iradesini temsil eden ve on binleri aşan şahadetleriyle kendisini iradeleştiren bir partiyi kendi iradelerine tabi kılmak istiyorlar. Bundan daha büyük küstahlık olur mu? Yüreksiz,

beyinsiz, bencil ve güdüleriyle hareket eden kişilik, bu kutsal değerleri kendine uydurmak istiyor. Utanmadan, sığ tartışmalar ve bulanık yaklaşımlar sergiliyor.

Bunlar suçtur ve böyle kişilikler içimizde durmayacaktır. Güneş kadar yakıcı gerçeklikler ortadayken, bunları bu gerçekleri görmek istemiyor ve kendi bencilliklerine yer aramak istiyorlar. Biz çaresiz değiliz, ancak insanlara saygımız var, yoksa bu kişileri bir gün bile içimizde tutmayız. Bu kuru kalabalığı veya ipe sapa gelmez kişilikleri ne yapacağız? Yoldaşlara inandık, başımızı koyduk ve çalışıyoruz. Elimizden gelen budur. Ben bunu yapabiliyorum. Bende biten budur. Beğenmiyorsanız, gidin beğendiğiniz yerde kendinize yer ve yaşam arayın. llerinize göre yer, llerinize göre yaşam yoksa ben ne yapayım? Bütün bunları çok açıkladım, yaşayıp yaşamayacağımı halen bu mücadele ile belirlemeye çalışıyorum. Kendimi sizin gibi yaşatabileceğime inanmıyorum. Bunları çok açıkladık. Kabul edilebilir bir yaşamı açıklığa kavuşturmak istedik. Bunu bilincimizle ve savaşımızla kazanmayı denemeye çalışıyoruz.

Sonsuz inanç ve çaba sahibi olmak zorundayız

Kimin yaşamı, neyin yaşamı, neyin savaşı olduğu belirsiz ve ölçsüz bir durumu temsil etmek tehlikelidir. Bir de "PKK'nin imkanları var, istediğin gibi yaşa" türünden bir durum yoktur. Bu yaklaşımlar çok sakıncalıdır. Büyük bir namus meselesi, büyük bir insanlık meselesi, büyük bir şeref meselesi ve büyük bir yaşam meselesi nedeniyle biz bu kadar dayanıyoruz. Ama sizde hiç vicdan yoktur. Çok zorunlu olmasa, mutlak bazı nedenleri ve esasları bulunmasa, biz bir saat bile böyle yaşayamayız. Büyük bir insanlık kavgası, insan olma kavgamız olmasa, çok büyük bir haksızlıkla karşı karşıya olmasak, buna dayanamayız. Ama bu sizin umurunuzda bile değildir. şeref, mutlak hak aramak, bunun için mutlak bir çareyi ve bir direnme imkanını yakalamak gibi şeyleri hiç düşünmüyorsunuz.

Bir gerçekliğimiz var, katliamdan geçiyor; bir halkımız var, insanlık dışında bırakılmıştır. Kim bunları göz ardı edebilir? Gerçek buysa, buna saygılı olacaksınız, o zaman namus ve onur diye bir

kavramdan da bahsedeceksiniz. Çok sınırlı da olsa, imkan yaratmayı büyük bir arzuyla ve önemli bir gelişme gibi görerek yaşama gireceksiniz. Hele hele önemli bir gelişme imkanı yakaladınız mı dünyalar sizin olmalıdır. Çünkü orada yaşamın imkanı ortaya çıkıyor, büyük haksızlığa bir darbe vuruluyor, bir şeref elde ediliyor. Şimdi bunlarda yaşam bulunabilir. Başka türlü yaşanılmaz. Haddini bilmeyenlerin ve ölçüsü olmayanların yaşamını ben ne yapacağım? Direnmesini bilmeyenlerin yaşamını ve kişiliğini ne yapacağım?

Siz ısrarla 'bizim olmazsa olmaz' kabilinden bazı gerçeklerimizi görmek istemiyorsunuz. Çünkü zorunuza gidiyor, çünkü ölçülerinize sığmıyor. Şimdiye dek yürüyüşünüz neden bu kadar sakat kaldı? Bu halk adına ben de bir çabanın sahibiyim. Bu mücadeleye milim kadar zarar veriyor muyum? Onun için gerekli olan her türlü çabayı kusursuz denilecek kadar duyarlılıkla yerine getirmiyor muyum? Esas olan bu değil midir? Bir defa bunu kendinize yedirecek ve vazgeçilmez bir yaşam ilkesi olarak öğreneceksiniz.

Terbiye, öncelikle haddini bilme ve ölçülerini tutturma ile başlar. Bir beyniniz ve yüreğiniz varsa, bu temelde müthiş kullanacaksınız. Bu yaşa gelmişiz, ama hala size karşınızda çok yakıcı sorunlar var diyorum. Sizin gibi yaşamak bir yana, nefes bile alamıyorum. Tabii biz sorumluyuz. Biz, sizin gibi, kendi kendini kandıran yaşama giremeyiz. Yaşattığı mı yoksa öldürdüğü mü, kazandırdığı mı yoksa kayıp mı ettirdiği belli olmayan bir tarzı biz affedemeyiz. Bütün bunları biz kendimize yakıştıramayız. Ama size göre her şey mümkündür. Tarzınızda sonuna kadar başarısızlık var. Sanki bir soğuk su içmiş gibi bu sorunun üzerinden atlıyorsunuz. Siyasal yalancılık, neredeyse kişiliklerinizde meslek haline gelmiştir. Çok tehlikeli askeri bir konuya kafa yormuyorsunuz, ama yine de elinize silah almışsınız. Bu dehşet verici bir şeydir. Bununla yaşayamazsınız. Bir soruna doğru dürüst kafa yormuyor, ama komutanlık yapacağınızı sanıyorsunuz. Bunu bırakacaksınız. Bunun için size büyük bir duyarlılıkla eğitim savaşımını dayattık.

Ülkede bir sürü kişinin zafere inancının olmadığı söyleniyor. Aşınmış, keyfi yaşamak istiyormuş! İnsan şunu sormadan edemiyor: Bu tiplerin inancı yoksa ve bir de yiyip içiyorlarsa, o zaman bunları ne yapacağız? Toplum içinde en onursuzca yaşayanlar dahi bunlar

kadar olabilirler mi? Onlar bile hayatın acımasızlığından dolayı bu şekilde yaşarlar. Yaşamaya değer bir fırsat yakaladılar mı, müthiş bir duyarlılıkla doğrusunu seçerler. Ama bizdekilerin rahatı yerindedir. Yiyip içiyor ve "umudum yok, inancım yok" diyorlar. Bir de iyi niyetliler. Sözüm ona yöneticiler var. Durumu böyle olanları ne yapacaksınız? Bunları derhal mahkum edin, eğer bu durumlarını halledemiyorsanız kovun. Fitne fesadı ve inançsızlığı tutturmuşsunuz. İşiniz gücünüz muğlaklığı ve bozgunculuğu geliştirmektedir. Bunu neyle izah edeceksiniz? Adamı yirmi dört saat içinde ya ıslah edeceksiniz ya da kovacaksınız. Yıllardır bana bunları dayatıyorsunuz. Bunlar affedilmez yaklaşımlardır. Bunu yapmaya hakkınız yoktur.

Bazı şeyler var ki, anbean halledilmek zorundadır. Bizimle habire bol bol, ucuz ucuz konuşuyorlar. İnsan hayret ediyor. Ben olsam, bu söylediklerinizin bir kelimesini bile söylemeye cesaret edemem. Öyle konuşacağıma işimi yaparım, savaşırm; eğer başaramıyorsam bu işten vazgeçerim. Yıllardır görevlerin başında oturuyorlar, yanı başlarında her türlü bozguncu, kaçkın ve inançsız adam çıkıyor, ama kendilerini bundan sorumlu görmek istemiyorlar. Üstelik tahrik edercesine hepsini bana dayatıyorlar. Çoğunuz bunu yapmadınız mı? Peki, bu doğru mudur? Kim size bu alışkanlığı verdi? Bunun PKK ile ne ilgisi var? PKK'nin kutsal değerleriyle, büyük şehitleriyle, çok büyük direnenlerin, doğru sözlü ve özlü olanların çabalarıyla ne ilgisi var? Bunları halletmek zor mudur? Fakat halledemiyorsunuz. Bu kişiliğinizi nasıl kabul ediyorsunuz? Kavga yapacaksınız. Bizim yaşam dilimiz kavga dilidir: İçimizde kavga, dışımızda kavga, doğayla kavga... Kısaca amaca ulaşmak için ne gerekiyorsa onun için kavga yürütüyoruz. Başka türlü yaşamın yolu, başarının yolu var mıdır?

Kendi kendinizi terbiye etmek ve bazı yüce değerlere göre yaşamak çok mu zordur? Bu soruya cevap verin. Gerçekten yaşamak istiyor musunuz? Parti tarzıyla yaşamak istiyor musunuz? Gerçekten ülkeye bir başarı için yürümek istiyor musunuz? Buna hazır mısınız? Ölçüp biçtiniz mi, bundan emin misiniz? Özgürlük kavgasında iddiası olanların eline eşsiz fırsatlar verdik. Ancak ortada özgürlük diye bir sorunuz yoksa, her şey elinizden alınmış olmasına rağmen buna karşı çok büyük öfkesi olmayan bir kişilikseniz, tabii

ki başa bela olursunuz. Ben herkesin olağanüstü partili olacağını söylemiyorum. Ama mutlaka bir yerlerden bu parti davasına en üst düzeyde bağlı olanlar ortaya çıkar ve bunlar güçlüdür, bunlar işini yürütmeyi bilirler. Bunların karşısında kimse duramaz. Örneğin ben kendimi böyle görüyorum. Parti davasını hiçbir zaman düşürmedim, hiçbir zaman başarısızlığa uğratmadım. Her koşul altında bunu yaptım.

Ne idüğü belirsiz, çizgiyle bir ilgisi olmayan, gerçeklerimizle bağını tamamen koparmış, yüreksiz ve beyinsiz, ama kendini her şeyin sahibi sanan birçok kişilik ortaya çıkmış bulunuyor. Bu kişilikler inançsızlığı da, bozgunculuğu da yayıyorlar, ama buna rağmen her şeye göz dikiyorlar. Bazı konular var, bunlar bıçak kadar keskin olmayı gerektirir ve çözümün anı anına dayatılmasını emreder. Aksi halde yaşam elden gider. Garip bir şey, yıllardır sizi böyle yaşatmamıza alışmışsınız ve bu tarz yaşamaya adeta bayılıyorsunuz. Ama ben yaşamı sizin gibi ele almıyorum. Siz yaşamı hafif ele alıyorsunuz, değersiz ele alıyorsunuz. Bunlar çok yanılgılı yaklaşımlardır. Biz yaşamı asla böyle ele almıyoruz.

Bu kadar genç yaştasınız, ancak enerjinizi henüz doğru bir kanala akıtamadınız. Yıllardır bir kadro sorununu çözmeye çalışıyoruz. Bu kadrolaşmanın canına okumak için neredeyse her gün ipe sapa gelmez bütün dayatmalar bu kişiliğinizden çıkıyor. Size ne kadar imkan sunuyorsak, o kadar kendinizi kaybediyorsunuz. "Ben neydim, demek ki ben çok önemliydim, çok büyüdüm" diyerek merkez tanımıyor, yönetim tanımıyor, hep 'ben' diyorsunuz. Bütün bunları söylediniz de ne oldu? Halbuki güç, birlik olmaktan doğar. En basitinden güçlü birleşenler güç olurlar. Bunu bile büyük bir anlayışsızlıkla boşa çıkarıyor, yine "ben en güçlüsüyüm" diyorsunuz. Bunun kendisi düzendeki o korkunç bencillik değil midir? Toplumun aleyhine çalışan en çılgın tipler, bu faşist düzende ortaya çıkmadı mı? Bizim içimizdeki yansıması da bu olmuyor mu? Benliğini parti çizgi içinde, parti iradesi içinde eritmeyenler, tam tersine kendisini ısrarla buna dayatanlar, içimizdeki en sakıncalı tipleri temsil ediyorlar. Marifetleri ve durumları ne olursa olsun 'geri olsun ileri olsun, bilinçli olsun bilinçsiz olsun, ister iyi niyetli ister art niyetli olsun' bunlar en tehlikelisi.

Bir de bunlar kendilerini uyanık sayıyorlar, hallerinden razılar. Peki, parti bu halden razı mıdır, parti iradesi mevcut durumdan razı mıdır? Elbette razı değildir. Peki, sizler buna nasıl razı oluyorsunuz? Kendi kendinize karar vermişsiniz, öyle uygun görüyorsunuz. Parti kadrosu olamama işte budur. Zaten bu noktada bunlarda vicdan ve yürek gibi bir şey de yoktur. Çalışmaların bizden nasıl bir ilerleme istediği, gelişmelerin nasıl bir tempoyu dayattığı bunların umurunda değildir. Bunlar "canım böyle istiyor" diyerek parti iradesini felç etmektedirler.

Sonuçta bütün bunlar sizi ne askerileştirir ne de siyasallaştırır. Bazı şeyler var ki, öncelikle onu yenme gücünü göstermelisiniz. Bunların en başta geleni de, kendini parti iradesiyle bütünleştirmek, ona ulaşınca kadar bıkip usanmadan kendini eğitmek ve yeterli kılmaktır. Bu iyi bir şeydir. Zaten birey olarak sizin iradeniz çoğunlukla felç olmuş durumdadır. İradenizin fazla bir keskinliği yoktur, bireysel olarak da varacağınız ve aşacağınız bir şey yoktur. Çünkü zavallısınız, bunun için de ezilirsiniz. Yapabileceğiniz en hayırlı iş, iradenizi parti iradesiyle, genel iradeyle birleştirmektir; bundan güç alarak, büyük bir duyarlılık ve inisiyatifle kendini güçlendiren ve yeniden yapılandırmak, kendinizi dönüştürerek tekrar yaşama ve savaşa çekmektir. Bundan başka çaremiz de yoktur. Dünyayı bize verseler, biz başka türlü devrim yapamayız. Devrimi bizim irademiz yapacaktır. Partinin iradesi devrimi belirleyecektir. Partinin kolektif iradesi olmadan hiçbir başarı olmaz. Her devrim irade büyüklüğünü gösteren bir avuç insanın işidir. Devrim sonuna kadar iddialı olanların, sonuna kadar yürüyebilenlerin ve yaratabilenlerin eseridir.

Yıllardır kendinizi de, bizi de yanlış ölçülerde uğraştırıyorsunuz. Size göre neredeyse her şey benden sorulmalıdır. Bütün başarıları benden bekliyorsunuz. Oysa hemen hepinizin benden daha fazla imkanları var, zemini ve zamanı benimkinden daha uygundur. Ama özde bir başarıya ne kadar göz dikmişsiniz? Bunun büyük yüreğine ne kadar kendinizi yatırmışsınız? Ülkeye gideceksiniz, ama konuşmayı beceremeyeceksiniz, bir toplantı gerçekleştirmeyi, bir durum değerlendirmesi yapmayı, bir göreve anlam vermeyi bilemeyeceksiniz. O zaman bu kişiliği ne yapacaksınız?

Kendinizi eğitemediyseniz, bunun sorumlusu kimdir? Anlamamak, yaklaşmayı bilmemek sizin suçunuzdur. Biz burada her şeyi netleştirdiğimize inanıyoruz. "Beni çarpıttılar, önüme engeller çıktı" diyorsunuz, ancak bütün bunlar yalandır. Bir parti kadrosunu çizgi temelinde kimse yanıltamaz. Kimsenin buna gücü de yetmez, böyle bir görevi de yoktur. Kimsenin kimseyi yanıltma görevi, taktikten ve çizgiden düşürme yetkisi yoktur. Tüm karargahlar bir tarz icat etmişler, kadroyu boşa çıkarıyorlarmış. Eğer kadro gerçekten kadroysa, altını üstüne getirerek o merkezi yola sokar. Karşısında bir yönetim varsa onun da hesabını görebilir. Ya yola getirir ya da tasfiye eder ve doğrusunu kurar. Bütün bunlar doğru kadro ölçülerine sahip olmakla mümkündür. Şimdiye kadar siz böyle yaptınız mı? Bir sorunun üzerine gitmeyi beceremiyorsunuz. Sorunun içine girseniz, belki de sorunu daha çok içinden çıkılmaz bir hale getirirsiniz ve bu durumunuz hiç de umurunuzda olmaz. Böyle yaklaşım, böyle girişim olmaz.

PKK olayında ne üstte ne de altta zorlama yoktur. PKK olayında doğrular uğruna her zaman büyük savaş olmuştur ve bu kanıtlanmıştır. PKK, bütün zorluklara karşı sınanmıştır. Bir taktiğin büyük başarısı sadece bir zevktir, bir arzu büyüklüğüdür, insanı büyük yapan bir çabadır. Neden bundan kaçınıyor? Siz bu dili, bu bedeni ne zaman çalıştıracaksınız?

Hayret ettiğim nokta şudur: Binlercesi bir arada bulunuyor, ancak en basit bir soruna dahi anlam veremiyorlar. Doğru bir gidişatı kararlaştıramıyor, birbirleriyle konuşmaya ve gerektiği kadar kafa kafaya vermeye yanaşmıyorlar. Bol bol inanmadıkları şemalar ve ucuz kararlar geliştiriyorlar. Ardından son derece bireyci ve bütün o kararları anlamsız kılan ne kadar davranış varsa sergileniyor, en başta da komutan diye tabir edilen kişi bu kargaşaya öncülük ediyor. Ondan sonra gelin de bu işin içinden çıkın. Düzenlemeye zaten inanmıyor ve tehlikeli buluyorlar. Bireycilikleri için derin esaslı ilkeler dahilinde düzenlemeye gerek duymuyorlar. Çünkü yine bireysel hesaplar var. Sırf o basit bireyciliğin, güdülerin ve bir günü keyfince geçirmenin uğruna tarihle ve bütün bu çabalarımızla oynanıyor. Aslında geçirilecek keyfi bir gün, bir an da yoktur, bunlar sadece kendilerini kandırıyorlar. Ama bunu yaparken, bütün

değerleri işlemez duruma getiriyorlar.

Bu yapılanlar doğru mu? Hayır. Şimdiye kadar hep böyle yapmadınız mı? Evet. Peki, neden? Susuyorsunuz, cevap yoktur. Sizin gidişatınıza, yürüyüşünüze ve görevlerin üzerine gidişinize anlam veremiyorum. Ben de insanım. Ben de bu halk adına hareket ediyorum. Ama nereye gidiyorsa imkansızın peşindeyim. Hiçbir zaman sizin gibi hazır imkanlarla yürümedim. Hiçbir zaman benim için görev belirlenmedi. Ancak hep yeniyle ve yaratıcı çabayla uğraşıyorum. Yürüyüşüm hep bu temeldedir ve hiçbir zaman çaba sarf etmekten bıkmadım, hiçbir engele takılıp kalmadım. Benim yürüyüşümde değer üretme süreklidir. Adam hiçbir şey yapmamış, canından sıkılıyor; ülkesi, halkı ve örgütü için ciddi hiçbir değer kazanması da yoktur. Kendi kendini yaratmak şurada kalsın, var olanı da bozuyor ve bunu da sorun yaparak bize dayatıyor ve biz de yutuyoruz! Şimdi saflarımız böylesi tiplerle doludur. Akıllı ve dürüst arkadaşlarımız ise, "fark edemedim, güç yetiremedim, uzlaştım" diyorlar. Onlar da varlığı ile yokluğu belli olmadan yaşayıp savaşarak gidecekler.

Bunları tamamen yanlış buluyorum, bunların bizimle ve bizim yürüyüşümüzle hiçbir ilgisi yoktur. Bu iş parayla pulla ya da rica ve minnetle olsaydı, biz bu yöntemleri de denerdik. Ama bunlarla olmaz. Bu dava bu tutumla kazanılmaz, hatta adımı bile atılmaz. Bireysel önyargılarla, farklı taleplerle, kendi benliği için bir şey istemekle bu dava yürümez. Bu dava ancak geliştirmek istediğimiz çerçevede yürüyebilir. Bu dava, "ben bu kadar verdim, bu kadar istiyorum" hesabıyla değil, "ben bütün halkımı kazanıyorum, bütün partimi kazanıyorum, bütün halkım benimdir, bütün partim benimdir, ben bütünyle partiye, halka aittim" tutumuyla yürür. Şimdi bütün komuta ve yönetim yapılarımız "neler verdim, neler almak istiyorum" hesabındalar.

Ben bu yaşa geldim, bu kadar çaba sahibiyim, ama benlik anlamında talep edilecek hiçbir şeyimin olduğuna inanmıyorum. Kaldı ki, benim anlayışım şudur: Ben bütünyle partiye ve halka aitim, halk da bana aittir. Benim bunun dışında bir yaklaşımım olamaz. Bir de kendi anlayışınıza bakın. Bin bir türlü fitne fesat hesabınız var. "Örgüt bana ne verecek, hangi rütbeyi verecek, halk

beni nasıl eller üstünde tutacak, beni nasıl yaşatacak?" veya "ben kendimi nasıl yaşatacağım?" hesapları içindedir. Bunların hepsi yanlıştır. Basit bir eylem yapmışsınız, bunun karşılığında birçok talep ileri sürüyor, "rütbem artsın, keyfim artsın, kimse bana yaklaşmasın" diyorsunuz. Bu taleplerin hepsi yanlıştır, ama sizde var. Bunların hepsi bizim parti tarzımızı bozuyor. Fakat herkes bu konuda neredeyse birbiriyle yarıştı. Hele en üst düzey de dahil, bazıları çılgınca yarıştılar. Yapıdan bazıları umduğunu bulamayınca kaçıyor. Sözüm ona hakkı var, hakkına dayanan talebi var ve onu bulamayınca kaçıyor. Bu durumlar doğru partileşmeyi egemen kılmamaktan kaynaklanıyor. Benim de bir tarzım var, bana inananlar ve benimle yürekte bir olanlar asla kaçmazlar. Bütün bunlar açıktır.

Uydurduğunuz bazı tarzları artık terk etmelisiniz. Eğer başarmak mümkünse parti tarzına gelmekle mümkündür. İçimizde ajan olabilir, iflah olmaz kişilikler olabilir. Biz onları da görebiliriz. PKK'yi bu kadar boz bulanık, yine komutayı böyle başı boş kişiliklerle dolu yürütmenin hiçbir anlamı yoktur. Bu kişilikler PKK'nin temel kişilik özelliklerine göre değilse ne diye komutan olsunlar? Ölçüleri uygun değilse, biz bunları ne diye taşıyoruz? Ya kendilerini uygun hale getirip yürürler, ya da biz bunları kabul etmeyiz. Bunları kabul etmeye mahkum muyuz, bunlara boyun eğmek zorunda mıyız, bu kadar güçsüz müyüz? Hayır, değiliz. Ama işte bu tarzı siz icat ediyorsunuz. Böylelikle bilerek veya bilmeyerek önümüze en büyük zorlukları siz çıkarıyorsunuz. Partiden anlayan bazı kişiler bunun savaşımlarını veremeliydi. Ancak basit bencillikleri yüzünden vermediler.

Her zaman söylerim; yanlış hesap Bağdat'tan döner. Yaptığınızı bütün yanlış hesaplar, Önderlik duvarına çarpıyor, partinin gerçeğine çarpıyor ve geri dönüyor. Demek ki, on yıl daha dayatsanız da bu hesaplar geri dönecektir. Doğrusu budur. Bu hesapları anında bırakacaksınız, bıraktıracaksınız. Birçok kalantor gibi kişilik, örgütün şurasına burasına yığılmıştır. Biz bunlara mahkum değiliz. Biz bunları içimizde tutamayız. Bunlar inançsızdır, hiçbir gelişmeden haberleri yoktur, kimseye saygıları bulunmamaktadır. Bu bireysel talepçiler, insanlarımızın başına bela olup görevin kutsallığının farkında olmayanlardır ve bireysel yaşam peşindedirler. Örgüt kendilerine tam uygun olmadığından, örgütü kendilerine uygun hale

getirmek için yıkıyorlar. Sözümlerine bireysel yaşam hesapları hayata geçecekmiş! Bu kişilik büyük suçludur. Bu tutumlar karşısında ilk yapılması gereken iş, bu planlarını yerle bir etmektir.

Sizde yürek yok mu? Sizde örgüt davasına inanç yok mu? Görevli olmanızın en temel ve vazgeçilmez şartı, gecenizi gündüzünüzü bu temelde bir örgüt uğraşına vermektir. Nerede bir yetersizlik varsa üzerine gideceksiniz. Tarzı tutturma dersiniz, onu da düşünüp hazırlayacaksınız. Biz, bu insanların iflah olmayacağına inanmıyoruz. Düşmanın bir deyişi vardır, "bu halk adam olmaz" der. Biz bunu kabul etmiyoruz. Biz bal gibi adam oluruz ve bütün işlerimizi doğru yapabiliriz. Kendimiz buna yeterli olabiliriz. Bu, devrimcilerin dilidir, bizim dilimizdir. Bu, bizim tarzımız ve gerçeğimizdir. Düşmanın dilini ve tarzını bırakacaksınız. O 'adam olmazlık, yetmezlik, beceremezlik, hep yenilmek' gibi düşüncelerin hepsi düşmanın dayatmasıdır.

Şimdi "çalışma zorluğu, bir alanın zorluğu var" diyeceksiniz. Ancak bizim bütün süreçlerimiz böyle geçmiştir. Kimse bize bir süreci rahat başaracaksınız dememiştir. En güvendiğimiz dostlar da dahil olmak üzere, herkes en inanılmaz zorlukları karşımıza çıkarmıştır. Hatta sizler bile bize bütün süreçlerde zorlukları artırmaktan başka bir şey sunmadınız. Ama buna rağmen gerçekten yürüdük ve gerçekten başardık. Parti tarihini düşünün: Kimler kimlere ne kadar yardımcı oldu? Kimler bu işleri büyük bir ısrarla geliştirdi? Bütün dostlukları da biliyorum, hepsi çıkar peşindeydiler, hepsi bir vermeden on almak istiyorlardı. Ama bunlara rağmen işleri ilerlettik. Bizim tarzımız budur.

Bizde hiçbir zaman sınırlı bir engel karşısında daralma olmamıştır. Oysa siz hazır imkanları, hazır ortamları bile değerlendiremiyor, sınırlı bir tedbiri bile geliştiremiyorsunuz. "Her şey bana hazır gelsin" diyorsunuz. Neredeyse sahte bir zaferi benden hazır bekleme havası içindediniz. "Bu adam zaferi de getirecek" diyorsunuz. İnsaf edin! İnsanlar dogmalara ve mucizelere inanırlar, ancak inananlar bile büyük savaşırlar. Bizimkiler ise hiçbir şey yapmadan, sözümlerine ona böyle zaferleri bekliyorlar. Bu bir moda haline gelmiştir. Bütün bunlar anlaşılırdır ve sanıyorum çok iyi anladınız. Anlamadıysanız, anlama işini mutlaka tamamlamanız gerekiyor. Yola çıkacaksanız,

yola böyle çıkmak gerekiyor. Başka türlü bu canınıza yazık olur. Kendinizi bu anlamda kararlaştıramadıysanız çok yazık olmuştur. Bu canlarınız boşa gidecektir ve bunun sorumlusu da ben değilim.

Ben her koşul altında görev gerçeğine bağlı kaldım. Bu ortadadır. Hiçbir yere gücüm yetmiyorsa, gücüm kendi kişiliğime yeter. Hiç olmazsa kendi kişiliğimi olumsuzluklara malzeme yapmam, kişiliğimi savunurum. Terbiye, gerçek parti ölçüleriyle hareket etme işte budur. Sizi bunun dışında hiçbir şey iflah etmez. Öyle bir ortama, öyle bir mücadele sürecine giriyorsunuz ki, bu halinizle perişan olacaksınız. Bazı inançlarınız, bazı umutlarınız var, bu durumda bunların hepsi başınıza yıkılacak ve kötürüm kalacaksınız. Başarısız kalan insanın değeri olmaz. Bir başarısızlık, iki başarısızlık derken, kendiniz için yaşamı anlamsız hale getirirsiniz. Zaten bunu yoğunca yaşıyorsunuz.

Bu bir kader değil, sizin tarzınızın bir sonucudur. Ben hiçbir zaman insanlarla alay etmem ve küçük görmek istemem. Ama siz ısrarla bir çerçeveye oturmamakla, titiz olmamakla, büyük hassasiyet içinde olmamakla alaycı konumunuzu kendiniz ortaya çıkarıyorsunuz. Bu aşamadan sonra kendimizi sıradan ve şahsiyetsiz bir kişilik olarak dillere düşüremeyiz ve bugüne kadar düşürmedik. Ama sizin bu halinizle PKK'nin en kişiliksiz, en alay edilecek, en kötü durumlara düşecek bir parti haline gelmesi işten bile değildir. Neden? Yine bu tarzınız yüzünden, yine bu temsil durumunuzun yetersizliğinden böyle olabilir. Bana istediğiniz kadar dayatmalarda bulunsanız da, ülkemiz ve halkımızın içinde bulunduğu bu aşamadan sonra ortaya çıkardığınız her tür yetmeyen, olumsuz ve amaca cevap vermeyen gelişmeleri kabul edemem ve onaylamam.

PKK'nin her şart altında kesinlikle saygı duyulması gereken bazı değerleri vardır. Kimse bizden bu değerlerden taviz vermemizi bekleyemez. Şehitlerimiz vardır, onların kişilikleri emredici bir komutadır ve gerekleri yerine getirilecektir. Halkımızın beklentileri vardır, halkımızın insanlık yerine konulması gerektiğine dair sözümüz vardır ve bunların gerekleri yapılacaktır. Bunun önünde hiçbir engelini, hiçbir yetmezliğinizi de kabul edemem. Biz insana güveniriz, insanı esas alırız. Bize göre insan başarır. İnsanın, doğru yola girdikten sonra yapamayacağı hiçbir şey olamaz. Bunun için bu

çarpık yürüyüşünüzü kabul edemem, buna anlam veremem, onay da veremem. Burada aramızda bir savaş var. Burada dönüşmesi gereken ben ve parti değil, sizsiniz. Biz sonsuz inanç adamı ve sonsuz çaba sahibi olmak zorundayız. Bunlar PKK'yi PKK yapan veya bizi hedeflerimiz konusunda başarıya götürecek olan esas kişilik özelliklerimizdir. Örneğin ben en zor koşullarda bile öyleyim. Benim için de bu şartlar geçerlidir. Neden siz de öyle olmayacaksınız?

Esas eleştiri gerçeği budur. Eleştiri gerçeği bu noktada bu sonuca ulaşmanın silahıdır. Bu noktayı tutturuncaya kadar eleştirileceksiniz. Eleştiriden kurtulmak için bu kişiliğe ulaşmak gerekir. Söylediğim çalışma tarzına, çalışma kişiliğine, başarı kişiliğine ulaşmayıncaya kadar eleştiri okları bir an bile alnınızdan eksik edilemez. Bu oklar çalışmayan ve başarmayan her yerinize, her tarafınıza saplanacaktır. Bunlardan mezara kadar da kurtulamazsınız. Her şeyden önce PKK'deki ciddiyeti anlamak zorundasınız. Bu ciddiyet, eleştiri ciddiyetidir. PKK tarihine bakın: Orada her şey eleştiri temelindedir. Yani eleştiri amansızdır ve ölüme kadardır. Ölümüne kadardır, mezarda da devam ediyor. Belirttiğimiz ölçülerinin için koyduk. Bu ölçülere ulaşıncaya kadar PKK'de amansız bir eleştiri tufanı altındasınız. Herkes kurtuluş bekliyor. Çok konuşuyorsunuz, bir şeyleri çok istiyorsunuz ve buna ulaşmak da mümkündür. Özlemlerinizi ve hayallerinizi var, bunlar da ancak bu kişiliğe ulaşmakla gerçekleşir. Başka hiçbir şey bizi tatmin etmez, bizi doyurmaz.

Saflarımız beyni ve yüreğiyle katılımı esas alanların yeridir

Büyük bir kavga kişiliğine ulaşmak gerekir. Kavga kişiliği de öyle sizin sandığınız gibi bir kişilik değildir, çok iyi eleştiren ve çok iyi yapabildir. Nereden gelirsek gelelim, ne kadar yoldan çıkmış olursak olalım, hepimiz burayı yakalayacağız. Bunu her yerde temsil edecek gücü hemen herkese karşı göstereceğiz. Aksi halde bütün bu çabalarınız sonuç vermeyecek ve ömrünüz gerçekten boşa gidecektir. Kapasiteli olmayı, gidilen her yerde görev adamı olmayı sağlayıncaya kadar bu çabalarımız sürecektir. Bizim bunun dışında başka bir sorunuz yoktur. Başka türlü yapamayız, müdahale edemeyiz. Başka türlü bir günlük bile idareniz mümkün

değildir. Biraz daha gevşetsek veya bıraksak, gene her tarafta inançsızlar, dolayısıyla aşağılık tipler ve hainler diz boyu olup gider ve hiçbiriniz de bu tehlikenin altından kurtulamazsınız. Bu iyi bir şey midir veya sizi bitirmez mi? Onun için diyorum ki, en büyük mücadele parti tarzında hem netleşme hem de onu herkese karşı ve her görev için başarıyla yürüyecek kadar kendinde kesinleştirme ve kararlaştırmadır. Böyle bir kişiliği her konumda sağlam tutma ve yürütmedir.

Son dönemlerde yapılanlar, bunu çarpıtma, saptırma, parçalama ve bunun yerine herkesin kendine göre kişiliğini parti adına dayatmasıdır. Hep bu kişiliklerini dayatmayı bekliyorlar. En büyük tehlike budur. Size tehlikeyi çok açık gösteriyorum. Siz sözüm ona keyfi iradenizle yaşamaya çalışırken, farkında olmadığınız örgütten, mevziden ve dolayısıyla güçten düşme tüm hesaplarınızı alt üst eder. Gidecek hiçbir yeriniz yoktur. Şu anda örgütle ve yürüttüğümüz politikayla ayakta duruyorsunuz. Ancak bunu anlamamak ve sonuç çıkarmamak hoşunuza gidiyor. Bunun üzerinde yanlış hesaplar yapmak, kendiliğinden bir yaşamış gibi bu yaşamın üzerine dayanmak neredeyse hepinizin rahatlıkla kendine kabul ettirdiği en gafil, dolayısıyla en tehlikeli sonuçlara götüren özelliğinizdir.

Çok fazlasıyla bencil ve bireyci ölçülerle saflarımıza geldiniz ve halen ısrarlarınız var. Aslında kolektif bir yaşama da fazla inandığınızı sanmıyorum. Çünkü ona da öfkelisiniz. Bu, birbirinize yaklaşımlarınızdan bellidir. Kimin kime ne yapmak istediği belli değildir. Kimin kimi yoldaş mı yoksa rakip mi olarak gördüğü belli değildir. Kimin kimi ne kadar kendine gerekli gördüğü, ne kadar dava arkadaşı olarak görmek istediği belli değildir. Bununla herhangi yere varılır mı? Bu yaklaşımlarınız almış başını yürümüş. Bu en ilkel bencilliktir. Düzenin son dönemlerde tahrik ettiği kişiliklerin özgürlük dedikleri olay işte budur. Zaten kişiliğinizin tarihi temeli de, halkı esas alması da yoktur ve burada büyük bir çıkmaz içindesiniz.

Ben şu sözlerinizi hiçbir gerekçeyle kabul edemiyorum: "Biz çaresiziz, bitmişiz, bu noktada iddialı olamayız, büyük bir dönüşüme kalkamayız." Biz bunu kendimize, partimize ve halkımıza büyük bir saygısızlık ve bütün tehlikelerin en büyük kaynağı olarak

görüyoruz. En tehlikeli tutum budur. "Benden bu kadar, ben ancak böyle olabilirim" demek, en büyük düşman olmaktır. Bu bütün gelişmeleri durduran en büyük tutuculuk özelliğidir. Bu her şeyi durdurmaz ve ısrarla takıldığınız noktalar burasıdır. PKK'lılaşmak, bu anlayışların dışına çıkmak demektir. PKK'lılaşmak, bu durumu bir kader gibi görmek değil, onu paramparça ederek iradeye sonsuz çaba, özgürlük ve başarı imkanı vermek demektir. PKK ve PKK Önderliği budur. Bu düzeyi yakalayamazsanız, size bir kurbanlık koyun olmaktan öteye bir şans tanımak mümkün değildir.

Bu kişiliklerinle hiçbir yere varamazsınız. Onun için hesabınızı sağlam yapın ki, bizi bu vicdan azabından kurtarasınız. Ben kendime artık acımiyorum. Çünkü kendimi çalıştırıyor ve yaşatıyorum. Ben size acıyorum. Çünkü kendinizi çalıştıramıyor, engelleri aşamıyorsunuz. Şimdi sizi ne yapacağım? Düzende sıradan bir vatandaş olarak kalsaydınız bir işe yarardınız veya çoğunuzun hiç olmazsa kendinizi kurtaracak bir işi olurdu. Devrime kalcınız, ama onun kişiliğine cevap veremediniz. Savaşa kalcınız, ama onun hiçbir sorununa kendinizi yatıracak gücü ortaya koyamadınız. Benden de tam bu noktada adeta oyun bekliyorsunuz, icat bekliyorsunuz, uydurmalar bekliyorsunuz. "Ne olacak, böyle de idare ederim" diyorsunuz. Siz çılgın mısınız? Savaşa kalkan, özgürlüğe kalkan biri hiç bu durumda bunları söyler mi? Benim ızdırabım tam da bu noktadadır.

Ben böyle bir idare ediş tarzına kendimi yatırmam, bunları bu haliyle idare edeyim demem, herhalde kendime yapacağım en büyük kötülük olurdu. Sizi neden böyle kabul edeyim? Ya siz çekip gideceksiniz ya da ben sizin tüm bu özelliklerinize karşı sonuna kadar mücadele edeceğim. Artık bu işkence bitmelidir. Çünkü böyle devrime kalkan hiçbir el başarıya ulaşamaz. Çok sahte bir komutayı, çok sahte bir yönetimi yıllardır bana dayatıyorsunuz. Size, bu uydurmalarınızı bırakın diyorum. Siz ise bunu gururunuzla yediremiyorsunuz. Bu daha da kötüdür. Gururunuz varsa, onu doğru tarzda gösterin.

Ben illa zafer ve destan yaratma peşinde değilim. Kimse sizden de böyle bir şey istemiyor. Ancak sallantılı, ikircikli ve ecinni gibi bir durumu da kabul edemem. En sıradan görevler var, onlara bile bu kadar terslikle yaklaşırsanız, sizi kabul edemeyiz. Biz yoldaşlar

olarak birbirimizle ve başarılarımızla sürekli gurur duymak isteriz. Ancak bu çok başarısız halinizle sizinle nasıl gurur duyacağız? Örneğin ben bizzat böyle olmak istiyorum. Benim yaşamım halkın ve siz bütün partililerin de gururudur, güvencesi ve cesaretidir. Peki, siz niye bunu gösteremiyorsunuz? Yiğitlik, çevresi için gurur, başarı ve cesaret kaynağı olmak değil midir? Kendinizi başka sahte ölçülerle nasıl yutturacaksınız? Zorlamalar ve oyunlarla kendini yutturmayı denemek düzenin yaptıkları değil midir? Bütün düzen politikacılığı, düzenin köşe dönmeçiliği bu değil midir? Biz bunu kabul edebilir miyiz? Kaldı ki, bunları PKK içinde uygulamak mümkün müdür? PKK içinde bunları uygulamak, benim için en öldürücü yaklaşımdır.

Demek ki, bu noktada eleştiri yapmak kendini düzeltmek demektir. Ben bunun önünde ciddi engel görmüyorum. Engeller varsa bile her an bu engelleri süpürelim. Böyle doğru bir noktaya ulaşmanızı kim engelliyor? Karşınızda kimse var mı? Varsa gösterin. Eğer bunları gerçekleştiremezseniz, o zaman siz bir ana kuzususunuz demektir. Bu halinizle hangi savaşın üzerine yürüyeceksiniz? Bu yürekle, bu beyinle düşmanın üzerine yürünemez. Şimdi ben tek başıma savaşıyorum, bu halinizle sizinle birlikte savaşmam. Onun için bir çareniz varsa, bizimle bu çerçevede yürüyecek gücünüz varsa ortaya koyun. Gücünüzü açıkça, sıkılmadan ve aldatmadan ortaya koyun. Biz de kimlerle birlikte yürüdüğümüzü bilelim. Tutabileceğiniz kadar bir sözünüz olsun. Sizden destan istemiyoruz, ama en basit bir işi de gidip bozmanızı veya ona hakkını vermemenizi de normal görmüyoruz.

Bu noktada ısrarla şu denilmek isteniyor: "Bırak böyle geçsin, bırak herkes bildiğini okusun." Peki, böyle olursa sonuç ne olur? Sonuçta hiç kimsenin birbirini iflah etmediği, en kötü biçimde bozulmuş ve bitmiş bir PKK ortaya çıkar. Hangi yürek bunu kabul edebilir? Vicdan ve yürek sorgulaması bu noktada olmalıdır. Böyle bir sonucun başa gelmesini nasıl önleyeceğiz? Kendini bu kadar saygısızlığa layık gören acaba ne durumda olur? Siz istiyorsunuz ki, zor günlerin içinde yığılıp boğulup gidelim. Veya tehlikeyi fark etmiyor, böylesi günlerin bizden uzak olduğunu söylüyorsunuz. Bunlar doğru değildir. Eğer tedbiri alınmazsa, bu tehlikeli günler

çok yakındır. Çok büyük bir dirençle karşılanmazsa, bugünler başınıza gelebilir.

Sanki bu yalnız benim işimmiş gibi yaklaşıyorsunuz. Ben sizi sağlam tutmaya, şerefınızı ve onurunuzu hep ayakta tutmaya mecbur muyum? Tek başıma sizi nasıl ayakta tutacağım? Hatta bu zorlamanıza, bu yetmeyen kişiliklerinize ve hep bozmaya elverişli dayatmalarınıza rağmen, bu işleri ben nasıl yürüteceğim? Ucuz bir ölüm sizden uzak olsun, sürekli başarısız bir yaşam sizden uzak olsun. Kendiniz için çare bulun. Gecenizi gündüzünüze katarak kolay ölmemenin, başarısız ve sefil yaşamamanın çaresini bulun. En başta gelen göreviniz budur. Çare yalnız bende bitmez, çare sizsiniz. Sahte hayallere, güvene, ilişkilere ve kişiliklere dayanmayın. Özgücünüze dayanmayı ve çare olmayı bilin. Bir savaş sürecine girmek ve birçok görevin üzerine yürümek istiyorsunuz. Ancak bu sıradan olmamalıdır. Burada en büyük silahınız, örgütlenme gücünüz ve örgütün iradesini temsil eden kadro gücünüzdür. Bunun dışındaki hiçbir silah sizi kurtaramaz. Kadro, partimizi temsil etme gücüdür. Kadro savaşta, cephede, ülke içinde ve dışında temsil gücüdür ve en büyük kurtarıcıdır.

Ben şimdi şu sorunla karşı karşıya bulunuyorum: Bana dayanarak yaşıyorsunuz. Ben kendime dayanamıyorum, siz nasıl bana dayanacaksınız? Düşünüyorum da, bende ne bitiyorsa o kadar verdim diyorum. Kaldı ki, yine elimden geleni de yapıyorum. Ama buna güvenerek genç ömrünüzü yaşatamazsınız. Bana göre tam tersi olmalıdır. Şimdiye kadar size verilen fırsatlar az değildir. Sizdeki yanlışlık, bunun farkında olmamak, hatta verilenleri yeterli görmemek ve daha fazlasını istemektir. Bu kişiliği patlatamazsanız, her şeyden önce kendinize saygısızlık edersiniz. Bana göre bu kişiliği henüz patlatamamışsınız. Kişiliğiniz kendi içinde zincirlenmiş ve adeta çözümsüzlüğe mahkum edilmiş durumdadır. Biz bunu patlatmak istedik. Size verebileceğimiz en büyük güç budur. Buna karşı direnmeyin. Bana göre her tür düşmanı yenilgiye götürecek olan en büyük güç, insanın patlama gücü, savaşma gücü ve örgütlenme gücüdür. Bunu açığa çıkarırsak düşmanı yenebiliriz. Bunun dışında kim kime ne veriyorsa yanlıştır. Kim kime "sen güçlüsün, başka türlü güçlü olabilirsin, sen bana dayanarak ben sana dayanarak

birbirimizden güç alabiliriz" diyorsa yanlıştır. Bu, aynı zamanda saygısızlıktır.

Benim tecrübelerim şunu gösterdi: Biz bu insanları biraz özgüçyle çalıştırarak buraya geldik. Bu halkı biraz özgüçüne kavuşturarak bugüne getirdik. Ancak bana göre henüz özgüçü değerlendirme çok sınırlıdır. Bir insanın sınırsız büyüme gücü vardır. Bir insan isterse kendisinde her şeyi bitirebilir. PKK Önderliği budur. PKK'nin devrimdeki zafer tarzı da budur. Kendinizi patlatmaktan, kendinizi başarıyı zorlayan ölçülere sahip kılmaktan çekinmeyin, bundan korkmayın. Tutkunuz ve iradeniz hep buna yürümelidir. Bunun dışındaki şeyleri basit görün ve tenezzül etmeyin. Beni başarıya ve her tür çözüme götürmeyen bir kişiliği ben ne yapayım? Beni düşman karşısında bir oyuncak gibi bırakan ve her gün ucuz nedenlerle kaybeden bir kişiliği ben ne yapayım? Bizde yaşanan en temel sorunlar bunlardır.

Burada sahte hayallere kapılmayalım. Ben halen hayallere kapılmıyorum. Ben büyük başardım, istediğimi tam yaptım diyor muyum? Kendimi abartıyor muyum? Hayır. Hala kendimi sınırsız hizmetle yaşatmak isteyen birisiyim. Ben emeğime dayanmadan yaşamak istiyor muyum? Başkalarının emeği üzerinde kendimi yaşatmak istiyor muyum? Hayır! Bana en anlamlı gelen şey kendi çabalarımıdır, kendi çabalarımın verdiği zevktir, tutkudur. Bunun dışında hiçbir şeye ilgi duymam, tenezzül bile etmem. Ama siz bütünüyle başkalarının emeği üzerinde kendini çok abartarak yaşatmayı ustalık ve kurnazlık sanıyorsunuz. Unutmayın ki, her türlü haramın, her türlü hırsızın yolu da budur. Kimin emeği üzerinde nasıl yaşadığınızın farkında bile değilsiniz.

Ben kendi emeğimde, kendi emeğimin sonuçlarında ve bunları başkalarıyla doğru paylaşımda uydurmaları değil, bu ilkeleri esas alırım. Örgütün değerleri üzerinde hesap yaparak veya bunları hiçe sayarak ve doğru kullanmasını bilmeyerek yaşanmaz. Bunun dışında siz çok zavallı birileri durumundasınız. Bu halinizle ülkedeki vahşi savaşa dayanma imkanınız olamaz. PKK içinde yaşamaya dayanamazsınız. Sıkılmaya ve tıkanmaya da hakkınız yoktur. Ben size çözümün böyle olduğunu söylüyorum. Dünya kadar yük omzumda olmasına rağmen, size hiç sıkıldığımı söyledim

mi? Hemen hemen her şey önümüzde bir engeldi. Buna rağmen hiçbir zaman bundan şikayet ettim mi? Sizin önünüzdeki görevler sınırlıdır ve şikayet edilecek hiçbir yanı da yoktur. Altından kalkılamayacak hiçbir görev de önünüzde yoktur. Hepsini rahatlıkla üstesinden gelinebilecek görevlerdir.

İşte bizim burada kararlaştırmak istediğimiz ve temsil ettiğimiz kişilik budur. Amacımız bu kişiliğe ulaşmaktır. Bu bizim alfabemiz, amentümüz, bizim şartımız, bizim yeminimiz, bizim sözümüz ve bizim emrimizdir. Biz bununla yola çıkarsak etrafı yakıp yıkar ve yeniden kurarız. Aksi halde sizi bin perişan olmaktan öteye bir şey beklemiyor. Burada bunu kararlaştırmak istiyoruz. Tekrar ciddi olarak burada işin üstündeyiz, sözümüzün üstündeyiz. Söz ve karar vereceksiniz ve kişiliğinizde bir süreci başlatacaksınız. Eleştiri sizi mutlaka bu noktaya getirmelidir. Bu noktaya gelmedikçe kendinizi sağlam bırakmayın. Öyle bir başlangıç yapın ki, bundan sonrasını bu çerçevede götürebilesiniz. Bu en iyisidir. Ne yapayım, başka türlü sorumluluğunuzu kaldırmam mümkün değildir.

Önderliğe de hakim olan bu gerçeği tanıyın. Birçok kişiye önderlik etmek durumundayım. Bunu bütün bu yönleriyle görün ve bir yerinden tutun. İşler zordur. Hiçbir ham hayali önünüze koymak istemiyorum. Bütün bunlar gerçeği yakıcılığıyla size göstermek içindir. Bunu kabul edin ki, sizlerin de tamamen doğruyu ve gerçekleri hem gören, hem hakkını veren bir yürüyüş kolu, bir öncü kolu olduğunuzu bilelim, yine biz de yaşadığımıza veya bir şeyleri temsil ettiğimize inanalım. Bizim de yaşamımızın bir anlamı olsun. Ben yine bu noktada kendimi ve kendi temsilimi fazla önemsemiyorum. Siz gidip ikinci gün düşerseniz çok yazık olur ve bunun sorumlusu da bunca çabadan sonra kendiniz olursunuz. Başarısızlık ve çaresizlikten, yol ve yöntem tutturamamaktan kendinizi sorumlu tutacaksınız. Bütün savaş taktikleri yanlış da olabilir, yönetimlerin hepsi de sağa yatmış olabilir, ama yine bu çerçeve dahilindeki kadro bir çıkış bulabilmelidir.

Mevcut durumda bizim için tehlike artık şu düşman veya şu işbirlikçi değildir. Eğer biz bu noktayı yakalayamazsak, tehlikenin en büyüğü içimizdedir, bizzat kendi kişiliğimizdedir. Bu nedenlerden dolayı kendimize verdiğimiz zararın boyutunu düşünemiyorum bile.

Bu sorunların bu kadar üzerinde durmamın nedeni budur. Şu anda eğer bu çabalarım olmasa, birbirinizin canına okumanız işten bile olmayacaktı. Yedi yaşından yetmiş yaşına kadar birbirinize girderdiniz. Kürt olayı bu konuda tamamen bir beladır ve tarihi bir kez daha hortlatmak istiyor. Sizler tamamen bu noktaya gelmiş dayanmışsınız. Bunu yıkacağız ve aşacağız. Anlamanız gereken en temel iş budur. Zekice anlayın, yeterlice anlayın. Söylediklerim nettir ve bunları sınırlı bir uygulama durumu bile büyük sonuçlara götürebilir.

Biz başka türlü size değer veremeyiz. Sizin gönlünüzü ufak tefek şeylerle avunduramayız. Çoğunun yaptığı gibi hediyeler ve iltifatlarla size kesinlikle bir şey verilemez. Bu aldatıcı olur. Bizim birbirimize vereceğimiz en büyük değer, gerçek komuta yürüyüşünde birbirimizi amansız şartlandırma ve büyük bir gücü bu temelde ortaya çıkarmadır. Bundan daha değerlisi olamaz. Bu aşamadan sonra başka hiçbir çare göremiyorum. Davasını esasta başaramayan biri yaşamın hiçbir ipini tutamaz, ucundan bile yakalayamaz. Esası kaybettikten sonra, yaşasanız bile bunun metelik kadar değeri olamaz.

Bütün bunları ısrarla belirtiyorum. Çünkü çok boyun eğdiniz, yanlışlıklarla çok uzlaştınız, bireycilikleriniz her şeyi kırıp geçirdi ve bu umurunuzda bile olmadı. Bu durumlarınıza karşı kayıtsız durmam ve sıradan bir tehlike olarak da ele alamam. Çünkü ben burada her tür tehlikeyi görüyorum. Her tür yıkım, her tür başarısızlık başka yerde değil buradadır. Birçok karargaha kendiniz de hakimsiniz. Birçok parti birlikleri emrinizin altındaydı. Neden böyle yarım ve çok sakıncalı bir durumda bıraktınız? Bunu gücünüz ve kalbiniz nasıl kabul edebilir? Bu çalışma öyle basit ele alınabilir mi? Oysa size basit geliyor, "Nasıl olursa olsun öyle götürelim" diyorsunuz. Hiç böyle olur mu? Bu alışkanlıklarla hiçbir büyük yürüyüşe katılabilir misiniz?

Büyük hakaretler var. Düşmanın bir günlük uygulamaları bile bizi arşa kadar isyana çekiyor, isyana davet ediyor. Peki, bu kişilikle mi, bu dirençle mi buna isyan edeceksiniz? Siz bu tarzla mı düşmandan hesap soracaksınız? En fazla kullanmanız gereken parti silahını kendi içinizde işlemez duruma getirerek mi düşmanın üzerine yürüyeceksiniz? En temel militanlık özellikleri ile oynayarak ve gereklerini yerine getirmeyerek mi bu orduyu savaştıracaksınız?

Siz kendi geriliklerinizi büyük bir alışkanlık ve cüretkarlıkla şimdiye kadar dayattınız. Onun için ben partiyi savunmak zorundayım. Bu yaptıklarınıza ister kader, ister büyük düşüş ve büyük düşkünlük, isterseniz büyük bencilik ve bireycilik deyin, ne dersiniz deyin, biz bunun karşısında kendimizi savunacağız ve sağlam noktaya getireceğiz. Kendimizi sağlam noktaya getirmeden hiç kimse bizden onay beklemesin.

Biz zavallı yüreklere ve çaresizlere ilaç olamayız. Burada bunların yeri yoktur. Bir kurala ve sağlam bir temsile gücü yetmeyenin çaresizliğine de ben ilaç olamam. Biz verilmesi gerekeni verdik, sizin sağlığınıza çoktan kavuşmanız gerekirdi. Bütün bu işler karşısında böyle anlamsız duruşlarınızı kabul edemem. Halbuki tersi olmalıydı. Sorunları daha çıkmadan gören ve adeta canına okuyan bir tarz, bir yoldaş tipi çoktan yakalanmalıydı. Hiçbir irade, hiçbir gerekçe bizi böyle olmaktan uzaklaştıramaz. Bahanelerinizi artık bırakacaksınız, hiçbir gerekçeyle savunulamayacak neyiniz varsa hepsini bırakacaksınız. Eleştiri budur.

Söz eğer büyükçe ve anlamlıca verilecekse böyle olur. Yok mu olalım, her şey elimizden gitsin mi? Bu düşman büyük bir beklenti içindedir. Büyük bir haksız, büyük bir zalim olduğu halde, bizi kötüleyip karalayarak sonuca gitmek istiyor. Yüreğiniz bunu kabul edebilir mi? Bunu nasıl kolay kabul edeceksiniz? Eğer, "bunu yüreğimize asla oturtamayız" diyorsanız, o zaman kararlılık noktasını ve temsil düzeyini böyle yakalayacaksınız. Tarz, dil ve çaba yetmiyorsa kendinizi yetiştireceksiniz. Doğrusu budur ve bu da mümkündür. Gerisi yalnızca yalandır, oyalamadır.

Mümkünse bütün yönleriyle kendinizi gözden geçirip, gerektiği kadar eleştirilerle de güçlenerek bu noktayı, bu kararlılık düzeyini yakalayın. Her yerde ve her zamanda bu karar sizin için altın değerindedir, büyük bir şanstır ve en değerlisidir. Başka hiçbir şey bize bu kadar yararlı olamaz. Bundan daha güzeli, anlamlısı, gerekli ve özgür olanı da yoktur. Tüm insanlık tarihinin güzel öğretisi, her tür tanrı öğretisi, yücelen insan öğretisi bunu emrediyor. Neden buna karşı çıkacaksınız? Buna karşı çıkan düşmandır ve o da hak edilen yere gidecektir. Ama biz hak etmediğimiz yere gidemeyiz. Bunun için ısrarlıyız. Bunun için bu noktayı ne pahasına olursa

olsun kendinize yakıştıracaksınız. Gerektiğinde kendinizi yeniden doğururcasına, yeniden yaşama başlatırcasına bu gelişmeyi yakalayacaksınız.

Bu temelde eleştirileriniz gerçekçi temelde gelişecek, özeleştiriniz tam kararı ifade edecek düzeyde olacaktır. Bu da yaşam karşısında sizin en iddialı duruşunuz ve en sağlam yürüyüşünüz olacaktır.

25 Mart 1997

Zafer her yerde ve her zaman PKK militanlığındadır

PKK'nin Önderlik gerçeğini anlamamak ve gereklerini yerine getirmemek, her zamankinden daha fazla içimizdeki bireyi ve dışımızdaki tüm güçleri başarısızlığa uğratıp giderek yaşam dışına iter. Tarihte eşine ender rastlanan önderliksel çıkışın gelişim gücü, onun altında yatan tarzı ve yaklaşım ustalığı yaşamın yegane ifadesi olduğu gibi, kendisiyle çelişeni de yaşayamaz kılıyor. Gerek parti içinde, gerekse parti dışında bize karşı savaşan güçlerin anlamsız ve alçakça dayatmalarını şiddetlendirdikleri bir savaş sürecini yaşıyoruz. Kendini dünyanın jandarması sayan güçten turalım, içimizdeki en cüceye kadar, bu kesimlerin hepsinin Önderliksel gerçekliğe karşı tutum aldıkları ve kendi yaklaşımlarını şiddetle dayattıkları da bir gerçektir.

Tartıştığımız ve değerlendirdiğimiz PKK somut bir yaşam tarzına yol açtığı gibi, bunun karşısında yer alan yaşam tarzı sahiplerinin de kendi savaşımlarından vazgeçmedikleri görülmekte ve bu savaş yoğunca yaşanmaktadır. Dışımızdaki güçlerle savaşımı fazla sorun yapmıyoruz. Bu güçler tanınmışlardır ve onlara yaklaşımlar belirlenmiştir. Gereken çaba, cesaret ve fedakarlıkla bunların üzerine gidilmekte ve olup bitenler savaşımın doğasına uygun olarak yaşanmaktadır. Şüphesiz bunları daha iyi tanıma, mücadele yöntemlerini daha çarpıcı ve başarılı kılma görevleri her zaman vardır. Bir savaşı kazanmak için somut olabilmek, alanlara ve orada olup bitenlere

göre sürekli yoğunlaşmak şarttır. Kiminle, nerede, ne kadar savaşıcağız? Hangi yöntemle ve ne tür taktiklerle sonuç alacağız? Bu sorulara yanıt vermek, savaşta varım diyenin pratikteki en temel görevidir. Bunları yapan başarır, yapmayan yenilir. Buna bile güç yetirebilmek için daha çok gerekli olanın içimizde aranması gerektiğini vurguluyoruz.

Günlük örneklerle ortaya çıkıyor ki, içteki nedenlere doğru yaklaşmadığımızda, olumsuz kimlikler ve kişiliklerin ve dolayısıyla birliklerin düzenlenişlerini, eylemliliklerin izahını ve çözümünü doğru yapmadığımızda, bu durumun en umulmadık bir biçimde, düşmanı bile hayretler içinde bırakan bir imha ve teslimiyetle sonuçlandığı sıkça görülen bir durumdur. Bu örneklerin kendileri bile savaşta bize kaybettirenin aslında düşman olmadığını, içimizdeki nedenler olduğunu göstermektedir. PKK'nin bütün tarihi incelendiğinde görülecektir ki, bu tarihin olumlu özelliklerine sıradan bir bağlılığın bile ardından kesin bir başarı getirdiği, ancak onun temel değerlerine ulaşamadığı ve hakkı teslim edilmediği, tam tersine o değerlere dayanılarak örgütün kemirildiği ve heba edildiği bir kimlikte, kişilikte ve yaşam tarzında ise en olmadık durumların ve kayıpların yaşandığı kesinleşmiştir. Dolayısıyla savaşımın en gerekli olanı, kendi içimizdeki savaşımdır.

Yoğun bir biçimde ve uzun bir süredir bunu tartışıyoruz. Açık vurgulayayım ki, beni başlarken olduğu kadar şimdi de en çok öfkelendiren şey düşmanın karşıdaki gerçekliği değildir. Düşmanın bu durumunu çok doğal buluyorum. Beni öldürse bile en ufak bir of demeyeceğim. Fakat içimizdeki bu alçaklık kadar beni öfkelendiren başka bir şey yoktur. Bunlar bizi nasıl vuruyorlar veya biz bunları nasıl vurmalıyız konusunda en çok zorlandığımız husus sizin gerçeğinizdir desem, bu konu daha iyi anlaşılabilir. Açık söyleyeyim ki, baştan beri bu gerçeklikten nefret ettiğimi çok iyi hatırlıyorum. Aile içinden tatalım köye, giderek oradan tüm topluma ve devlet yaşamına kadar, oldum olası bundan nefret ettim. Şimdi görülüyor ki, sizler bundan vazgeçmiyorsunuz. Tabii bu durumunuz anlaşılırdır. Sizi kendi değer yargılarınızdan en çok yoksun bırakan, en olmadık her türlü yanlışlıkla ve kötülükle besleyen şey bu toplumsal ortam ve devlettir. Yine bizim ülke ve

halk gerçekliğimizde hemen her şeyin özgür insanın aleyhinde olduğunu, bu gerçekliği bitirmenin hakim düzen ve işbirlikçilerinin elinde olduğunu, en yakınımızdan tutalım en karşıımızdakine kadar bunların hepsinin elbirliğiyle adeta buna çalıştığını ve sizin bunun ürünü olduğunuzu şimdi daha iyi anlıyorum.

Başlangıçtaki yaklaşımının doğru olduğunu şimdi daha iyi çözümlenmiş olarak görüyor ve değerlendiriyorum. İtham ediyorum, öfkeleniyorum ve tabii ki bunun savaşımını da veriyorum. Bana kalsaydı, hiç doğmasaydınız, yaşamasaydınız daha iyi olurdu. Bu yaşamı lanetliyor ve hor görüyorum. En önemlisi de, tek yaşam gerekçesinin bununla, yani sizinle savaşmak olduğunu belirtiyorum. Yaklaşımında bu konuda hata göstermediğimi ve esas eğiliminin doğru olduğunu şimdi daha iyi anlıyor ve daha güçlü yaşamak gerektiğine inanıyorum. Doğru savaş tarzının başarılı sonuçlar verdiğini de görüyorum.

Tabii ki siz bunu anlamamakta ısrar edeceksiniz. Burada iyi niyetinizden, doğru işler yapmak istediğinizden kuşku duymuyorum. Çabalarınıza hiçbir şey demiyorum. Benim için bunlar söz konusu bile değildir. Benim için söz konusu olan daha değişik bir şeydir. Benim için, kendi içindeki savaşımı dışarıya doğru yansıtacak ve başarıyı sözüne uygun olarak temsil edecek konumu yakalamamanız önemlidir. Hiç kimse bazı olumlu özelliklerine dayanarak "dürüst değil miyim, çabam görülüyor mu?" demesin. Hiç kimse kesinlikle bu tür yaklaşımlarla bizi zorlamamalı ve ne demek istediğimizi anlamazlıktan gelmemelidir. Herkes doğruyu anlayabilmeli, görebilmeli ve konuşabilmeli, o dürüstlüğü gösterebilmelidir. Bunu kendim için söylemiyorum. Bazılarınızın dürüst olduğuna ve biraz savaşmak istediğine dair söylemler var. Bunların boşa gitmemesi için vurguluyorum. Tabii bunun için de neyin nasıl yapılması gerektiğini artık akıl etmeniz ve bunun çabasını doğru vermeniz gerekir. Açık söyleyeyim: Bunu göstermedikçe sadece bir öfke kaynağı olduğunuzu unutmayacaksınız. Partimizin değerli bir militanı olmak bir yana, sadece bir baş belası, bir diken olduğunu unutmayacaksınız. Er geç bunun hesabının sorulacağını, kendi hatanızın bir sonucu olarak acı bir sonla karşılaşacağınızı, yaşasanız bile bir gün bunun size ödettilereceğini unutmamalısınız.

Bizim kendimize biçtiğimiz tarihi bir rol var. Bizim bunun gereklerini amansız bir biçimde yerine getirmemiz, sizin bunun üzerine kendinizi kandırarak veya ucuz ölere dayatmanız için değildir. Bütün bunlar sadece hatanın daha kötüsüne yol almaktır. Bir şeyi iliklerinize kadar hissetmeniz gerekir: Doğrulara anlam vermedikçe ve gereklerini yapmadıkça, kimse size adam demeyecektir ve siz şereften, saygıdan ve yaşamdan bahsedemeyeceksiniz. Ne kadar ağlamaklı da olsanız, beklentileriniz de olsa, asla gerekeni bulamayacaksınız. Bunun bir Önderlik kanunu olduğunu, bunun amansız bir savaşımının olduğunu bilerek kendinize bir anlam vereceksiniz. Gücünüz varsa, yiğitliğiniz varsa, bir sözünüz varsa bunu bu tarzda göstereceksiniz. "Anlayamadım, şu nedenle veya bu engelle karşılaştım" demek, kendini en ucuzundan kandırmak demektir.

Gücünüz yokmuş! Gücü olmayanın savaşta ne işi var? Değerlere bağlılığınız yokmuş! En yüce değerlere bağlı olmayanın bu savaşta işi ne olabilir? Hangi cesaretle yanımıza geliyorsunuz? Sizin bir şeref sözünüz var mı? Ben de bu saflarda bu değerler için varım. Bunu gözetiyor musunuz? Bunun gözü kulağı mısınız? Verdiğiniz açıklar ve değerlere yaklaşımınız, maskeleriniz çıkarıldığında başka türlü olduğunuzu gösteriyor. Yine belki güçsüzlüğe sığınacak, kendinizi kandırdığınız kadar çevreyi de kandıracak veya tam bir yüzsüzlük misali bile kendinizi dayatacaksınız. "Ne olacak, işte böyle kendimi dayatıp kabul ettiririm. Ölse de yaşasam da gam yemem, bu benim için o kadar önemli değil" diyebilirsiniz. Bu, çok adi bir kişiliğin her zaman içine girdiği tutumdur. Herhangi bir siyasal ve ideolojik değeri yoktur. Hele savaşçılıkta hiçbir değeri yoktur.

Siz bu kişiliği nasıl bu kadar yaşayabiliyorsunuz? Hele içimizde böyle yaşama cesaretini nereden buluyorsunuz? Böyle yaşayabileceğinizi size kim söyledi? Yüzsüzlüğünüz, arsızlığınız ve alışkanlıklarınızdan dem vuracaksınız. Olabilir, niye arsız olduğunuzu anlıyorum. Namus duygularından ve onurdan fazla pay almadığınızı biliyorum. Ama acaba bunu elde etmek mümkün değil mi? Acaba biz biraz veremiyor muyuz? Neden bu size çok gerekli olanı alamıyor, almayı düşünmüyorsunuz? Bu bizi biraz düşündürüyor.

Siz, "savaştım, elimde silah vardı, demek ki etrafta yaratılan

bütün değerleri kendime layık görmem mümkündür" diyorsunuz. Bu anlayış daha tehlikelisi oluyor. Yani başınızdakini görememek, görüp de amansız yaklaşmamak sizin düpedüz onursuz olduğunuzu gösterir. Bu konuda hiç şuraya buraya sığınmanıza gerek yoktur. "Komutanım, oldukça etkiliyim" diyorsunuz. Ama burnunuzun dibinde affedilmeyecek birçok tutum ve davranış var. Yine görevleriniz var. Buna rağmen oralı bile olmuyorsunuz. Peki, o zaman nasıl inandırıcı olacaksınız? Kimi kandıracaksınız?

Özgürlük savaşçısı, amaçları için kendini yürüten kişidir

Biraz akıllı ve vicdanlı olduğunuza inanmak isterim. Özgürlük savaşçısı, önce kendine hakim olan ve amaçları için kendini yürüten kişi demektir. Bu gücünüz de yoksa, o zaman kendinizi başka bir biçimde ele alın. Öncelikle böyle olabilmek için kendinizi değerlendirin. Kendini örtbas etmeye ve başka türlü dayatmaya hiç gerek yoktur. Öncelikle kendinizi özden, ama korkmadan düzeltin. Varsın bütün ayıplarınız ortaya çıksın, belki bu sizi bir çözüme götürebilir. Hiç olmazsa parti yaşamınızda bir saygıya ulaşabilirsiniz.

PKK içinde değeri çok yüksek tartışmalar, açıklamalar ve bizzat dönüşümler gerçekleştirmek durumundayız. Bunu sıradanlaştırmanın ve çapsizlaştırmanın gereksizliği bir yana, buna cesaret etmek bile 'eğer çok ciddi bir aşınma yaşanmıyorsa' gaflet ve çalışmalara sorumsuzca yaklaşmanın ta kendisidir. Bu sorumsuzluğu sergiledikten sonra ciddiyetten bahsetmeniz mümkün olamaz. PKK içinde esasa ulaşmadan duruşunuz, en azından bir gafilin duruşudur. Mevcut tutumlarınızda ısrar sizi belalı olmaya götürür. Makul bir hazırlık sürecinde sonuca ulaşmayışınız, sizin ya anlayışsız birisi olduğunuzu ya da alışlageldiği gibi partinin imkanlarını ele geçirerek bireysel özlemlerinden kendi sınıfsal amaçlarına kadar birçok şeye ulaşma çabasında olan birisi konumunda bulunduğunuzu gösterir.

En büyük silahınız, anlamamakta ısrar etmektir. Biricik silahınız, gözünüzü kapatmaktır, bukalemun gibi ortama göre renk verme sanatıdır. Bununla ancak sahtelik veya farklı bir konum yutturulmak istenilebilir. İradeniz dışında da olsa, yoğunca yaşadığınız durum budur. Sözüünüz çok açık, tavrınız da çok yeterli ve keskin değildir.

"Eğitime ihtiyaım var" diyorsunuz. Oldukça eğitilmenize rağmen, pratikte şimdiye kadar doğru ses veren kimdir? Doğruya yerinde ve zamanında anlam veren kimdir? Utanmadan çok bireysel tutumlarınızla yaşayacaksınız demeyeceğim, en azından kendinize güvence sağlayacak kadar bile yaşama bağlanamıyorsunuz. Her türlü ilgisizlik, anlamama, görememe ve yaşamın gereklerinden çok uzak durma sizin belirgin zelliklerinizdendir. "Biraz ilgisiz dursam ne olur, bazı temel doğruları daha fazla sorun yapmasam ne olur, çok daha önemli taktik görevler var, bunları başkasına bıraksam ne olur, kendimi sıradan bir çalışma ile sınırlandırsam ne olur, kendimi idare edecek bir tutumu esas alsam ne olur" diyorsunuz ve bunları yapıyorsunuz. Belki sizin yoğunca istediğiniz de budur. Fakat "ben neredeyim, görevim nedir, düşmanım kimdir?" diye hiç kendinize sormuyor musunuz? Tehlikenin nereden geldiğini bilmiyorsunuz. Tehlikeyi ancak burnunuza değince veya beyninizi paralayınca 'ki, onu da duyduğunuzu sanmıyorum' fark ediyorsunuz. Bu doğru değildir. Arsızlığın, kendinden vazgeilmişliğin bu biçimine ender rastlanır.

Benim kendi tutumumda bir aldatmacanın olabileceğini sanmıyorum. Bende gerçeğin arayıcılığı şiddetlidir. Bütün yaklaşımlarımla bilinç gerçeğini yakalama ve onu devrimle dönüştürme müthiş düzeydedir. Ama buna rağmen sizin kendinizi bu kadar kandırmanızı anlayamıyorum. Benimkiyle tersi bir konumdasınız. Gerçekle bağlantınızı kesiyor, dönüştürülmesi ve başarılması gereken bir şey varsa ona da sırtınızı dönüyorsunuz. Bunu size kim öğretti, bu yöntem size kimden kaldı? Burada en büyük silahınız, "gerçeğe gözümü kaparım" demek; en kk bir doğruyu yapmayı bırakın, "onunla ilgimin olmadığını göstermek için her türlü numarayı çeviririm" biçimindeki yaklaşımları sergilemektir. şimdi durumlarınız böyledir.

İddiasız kişilik, temel tarihsel ve toplumsal gerçeklerle olup bitenden habersiz, çok bencil ve bireyci kılınmış kişiliktir. Toplumda bir hamallığa, bir kapıcılığa nasıl bin kişi birden hücum ederse, siz de PKK içinde öyle bir hamal, öyle bir kapıcı gibisiniz. Görevi yerine getirmeye ve başarıya değil, kk bir yetkiye hücum ediyorsunuz. Yetki devrimciliği dediğimiz, o kendini yaşatma ve keyfi

tutumlar dediğimiz her şey, toplumdaki efendinin kapıcılığı için, devletin küçük bir memurluğu için hücum eden kişiliktir. Siz bunu yansıtıyorsunuz, bu da beş para etmez ve oldukça tehlikelidir. Saflarımızda yetki devrimciliği yapmak, keyfi ve küçük bazı tatminlerle kendini yaşatmak çığ gibi gelişmiştir. Erken iktidar olma hastalığından tutalım, bir yetkinin canını çıkartmaktan onunla kendini tatmin etmeye kadar pek çok yaklaşım sergileniyor. Savaşçılığı dumura uğratma, savaşçılığın bir sanat olduğunu göz ardı etme ve onun bütün gerçeklerini bir tarafa bırakma yaşanıyor. Bunun nasıl geliştiğine şaşıyorum? Buna neden bu kadar hevesleniyorsunuz? Kaldı ki, bunların sonucunu acı ödüyorsunuz. Düşman karşısında imha oluyor, halkın üstünde bela kesiliyorsunuz. Durumunuz tam bir felaket halini alıyor.

Hiçbir şey vermemiş, yıllardır yemiş içmiştir, daha da gözü kara bir biçimde "başka şey de istiyorum" diyor. Bir düşkün bile böyle isteyemez. Yine de bunlar arkadaşlırlar, ben bu insanları tanıyorum. Zaruretlerden ötürü bir takım çirkin konulara girmişlerdir. Şans versen hepsi çok iyi bir insan da olabilir diyorum. Ama bazıları saflarda yüceliğin, güzelliğin ve başarının bütün olanaklarını, gereklerini ve emredileni bir tarafa bırakıp "ben kendimi nasıl yaşatacağım" diyorlarsa, ben bunlara düşkün derim, böyle yaşayamazsınız derim. "Ülkede ben buna alıştırılmışım" dersiniz, sizi alıştıran da düşkündür derim. Bunu kimden öğrendiniz? Ortada PKK tarihi var: Mazlum nedir, Zilan nedir? Neden onları göz önüne getirmiyorsunuz? Onlar sizin gibi bencillik yaptılar mı? Onlar sizin gibi yetkilerine sığınarak en küçük bir çıkarıcılık yaptılar mı? Hayır! Peki, sizin bu yaptığınız nedir? Nasıl buna cesaret ediyorsunuz? Buna cevabınız yoktur. Siz ajan mısınız, baş belası mısınız?

Mazlum kişiliğini doğuranla, sizin bu sahte savaşlarınızı doğuran çalışmalar farklıdır. Bizim biraz aşıladığımız değerler ve onların savaşçılığıyla sizin sözüm ona etrafınıza ucuzca "sana komutanlık veriyorum, yetki veriyorum, sana şu bireysel menfaati veriyorum" demeniz farklıdır. Siz böyle idare ettiniz. Sizin marifetleriniz, sizin yaşam tarzınız buna götürüyor. Neden kendinizi örtbas edeceksiniz? Devrimin yüksek değerlerine bağlı olmayı bilememiş, en önemlisi de bu değerli insanları tanımamışsınız. Bunların çoğu gencecekti.

Siz onlara gereken değeri vermemişsiniz. En önemlisi de, tehlikeli tipleri komutan diye başa geçirmişsiniz. Ahbap çavuşların birbirlerini kandırması gibi kendi etrafınızı da örgütlemişsiniz. Ama bu durumda olan partiye oluyor.

O kadar silahı, o kadar savaşıyı size verdik. Kırk yıl uğraşsanız, bunların bir tanesini karşılayabilir misiniz? Tabii sizin için bunlar önemli değildir. "Önderlik yapar" diyorsunuz. Peki, vicdan nerede, görev nerede kaldı? Kendinizi nasıl inandıracaksınız? Neden ideolojinin, neden kılı kırk yararcasına komuta çizgisinde ısrarın gerektiği şimdi daha iyi anlaşılıyor. Bir namus duygunuz varsa, dağlar gibi görevler var. Yaşamının bütün yol ve yöntemlerini size gösterdik. Benim bu yaşamım, bu duruşum ne anlama geliyor? Benim bu görev ve yetki komutanlığım ne anlama geliyor? Peki, bunun hesabını verecek durumda değilseniz ne duruyorsunuz? Niye anlaşılmaz bir biçimde konuşuyorsunuz? Madem bir görevi başarma durumunuz yoktur, o halde o görevde niye kalıyorsunuz? "İnsanları tanımıyorum" diyorsunuz. İnsan tanımayan kişi yönetici olur mu? Savaşçısınız, "kendime hakim olamıyorum" diyorsunuz. Kendine hakim olmayanın ismi bellidir. Bu kişilikler, PKK içine alınır mı? Onun eline silah verilir mi? O, namuslu insanların içine alınır mı? Bunlar mikrop taşıyıcısıdır. Enterne edeceksiniz, burada dur diyeceksiniz. Bu kişileri aylarca saflarda bırakıyorsunuz, işte bunlar da teslimiyete götürüyor. Bizim tarihi çalışmalarımızı sabote ediyor.

Peki, bunun hesabını nasıl vereceksiniz? Alışmışsınız, bir şey olmaz diyorsunuz. Bu gelişmeler sizin emeğinizle olmadı, işler sizin çabanızla buraya kadar gelmedi. En hafif deyimle ucuz yaşıyorsunuz. Sözüm ona yerinden, komutanlığından memnun olmayanlar var. Ne komutanlığından, ne yerinden söz ediyorsun? Sen bir suçlusun. Sen burada bir parça ekmek bile yemeyecek kadar haktan yoksunsun. Sen işe yaramazın birisin. Senin burada hiçbir yerin olamaz. Savaşta sadece zarar verdiniz. Kaç yıldır PKK'deyseniz, o kadar fazla zarar verdiniz. Zarar verenler şimdi hak arayışındalar. Hesap vermesi gerekenler, şimdi bizden yer istiyorlar. Siz de bunlara göz yumuyorsunuz. Çünkü yıllarca bunlarla uzlaşmışsınız, çünkü görevlerinize sahip çıkmamışsınız, çünkü biraz da onlar gibisiniz.

Peki, bu olup bitenlerin hesabını kim, nasıl verecek? Bana hesap

vermenizi bırakalım, vicdan diye bir sorunuz var mı? Ben olsam, o dağlarda öyle sorunları yaşamak bir yana, oralarda en kutsal birlikler oluşurdu. İnsan en azından kendisinden utanır. Bu kişiliklerinize ne kadar bu dağlara yaraşıyorsunuz? Bu silahlara, bu kişilikler ne kadar yaraşır? Kendinize neden bunu sormuyorsunuz? Kendine "ben PKK'liyim, ben savaşçıyım, gururluyum, onurluyum" diyen varsa, bunları yeniden gözden geçirecektir.

Kendinizi de, bizi de kandırmayın. Göreve gücünüz yetmiyorsa görev istemeyin, görev aldığınızdaysa yüklenin. Her şeyin öncesi ve kutsalı görevdir, o görevin başarısıdır. Siz ise ağzınızı bile yorma gereği duymuyorsunuz. Beyninizi zorlama, olup biteni anlama gereğini bile duymuyorsunuz. Alışmışsınız, "yine de PKK'de yaşam var" diyorsunuz. PKK'de ne yaşamı var? PKK'de böyle yaşamın olduğunu kim söyledi. Gücünüz yetmiyorsa açıkça, "benim durumum bu, zordayım, bana dilenci gibi bir yemek yedirirseniz size bin şükür ederim" deyin. Gerçeğiniz buysa, yiğitçe adam gibi söyleyin, sizi besleyelim. Fakat savaşçı olmaya, anlı şanlı komutan olmaya geliyorsunuz. Bu kelimelerin ne anlam ifade ettiğini ne zaman öğreneceksiniz? Tamam, düzen sizi demagogik yapmıştır. Herkes yalanla yaşıyor. Ama biz de size bir şeyler öğrettiğimize inanıyoruz. Kaldı ki, ortada olan sizin canınızdır. Bunu öğreneceksiniz. Bunları öğrenir ve gereklerini yaparsanız, görev komutanlık olur. Bu konularda kendinizi aldatmayın.

Görüyorsunuz ki hesap veremiyorsunuz. Sözüm ona değerlere ve bize ne kadar bağlı olduğunuzu da söylemekten vazgeçmiyorsunuz. Biz bazı önemli dersleri veriyoruz. Bireysel olarak zengin yaşamının da dersini veriyoruz. Yaşamının emek ve düşünceyle olan bağlantısını ve bilinen bütün gereklerini size gösteriyorum. Ancak sözüm ona yeni bir tarzınız varmış gibi kendi bildiğinizi okumak hoşunuza gidiyor. Bunun ne tarzı olduğu ortadadır. Kendine hakim olamayanın düşman karşısındaki duruşu ve yaşantısının sonuçları ortadadır. Sizleri anlayamıyorum, çözemiyorum. Çok mu güçsüz bırakılmışsınız, çok mu zavallısınız? Hiçbir söze sahiplik edemeyecek kadar güçsüz müsünüz? Gerçekleri göremeyecek kadar kör müsünüz? Gideceğiniz birçok yerde de aynı durumlara yol açacaksınız. Belki de intikam alırcasına bunu yapacaksınız. Yiğitlik bu mudur? Siz bildiğinizi

yapmaya devam etseniz de ben tedbirimi aldım. "Her tür aşağılık durum benim için müstahaktır" diyorsunuz. Sizde böyle bir felsefe var ve ben onun da farkındayım. "Bana ne yapılsa yeridir, benim sanatım budur, ben başka bir işe yaramam" diyorsunuz. Bu sanatın nasıl icra edildiğini biliyorum. Tüm bunları kader diye, hoşunuza gidiyor diye dayatabilirsiniz. Ancak günü geldiğinde bunları gücümüz ölçüsünde silip süpürürüz.

Bunların hepsi toplumda yaygınca yaşanıyor. Siz de bunları içimizde yaşatmak istiyorsunuz. Bu yaptıklarınıza şaşırıyorum. Fakat bana göre yine de bir yanılgı var. Çünkü bütün bunları kasıtlı yaptığınızı sanmıyorum. Ya tam yalancı ve sahtekar olun ya da mümkünse bunlardan uzaklaşın. Bunun için ısrarla üzerinizde duruyorum. Hiç kimse bunu kader diye dayatamaz. Toplumda bunların yaşanmasını anlıyoruz, ama bizim içimizde bunlar olamaz.

Ruhunda ve bilincinde kıyamet koparmayan kişi herhangi bir savaşım veremez

Bir insanın şerefi, varolduğunu söylediği şeye bağlılık derecesiyle ölçülür. Bir kişinin şerefsizliği ve düşkünlüğü, sözüm ona varım dediği şeyle çelişmesidir. İşte bu yalanı ortadan kaldıracacağız.

Bir söz duydum: Üç bin yıl önce, firavunlar döneminde, bir Mısırlı şiir yazıyor. Hayret ediyor, insanların sözleriyle oldukça çelişen veya uyuşmayan bir pratik içinde olduklarını görüyor ve büyük yozlaşma var diyor. Duyduğu acıyla bunu bir şiire döküyor. Kölelik döneminde insanların sözleriyle pratikleri arasında biraz kopukluk olmuş diye çok üzülüyor ve şiir yazıyor. Bu örneği aldım ve günümüze getirdim. Bizde söze bağlılık kimde var? Bütün toplumun asli gerilik durumuyla sözü arasındaki uçurum hiçbir tarihsel dönemde ve hiçbir toplumda gerçekleşemeyecek kadar açılmıştır. İşte siz bunun ifadesisiniz. Bu gerçekliğin içinden gelerek, gerçekten söz arasındaki bağlantıyı tanınmaz hale getiriyorsunuz. Üç dört bin yıl önceki toplumlar bundan biraz kopunca kıyamet kopardılar. Tarihte yozlaşma böyle başladı. Şimdi siz bunu bir karakter haline getirmişsiniz ve bize bunun savaşını dayatıyorsunuz. Haydi kabul ettir, haydi yuttur!

Tekrar vurgulayayım, burada kasıttan ziyade çaresizliğiniz söz konusudur. Sizi neden adam yerine koymadığımızı herhalde şimdi daha iyi anlayabilirsiniz. Benim için kabul edilecek tek kişilik, belirttiğimiz gibi birisi olmaktan geçer. İstedığınız kadar takla atın, bu duruşunuzu bana yutturamazsınız. Temel çizgiye, temel değere bağlı olmayanın bizim için değeri olmaz. Hiç kimse hiçbir gerekçeyle "böyle de olabilir, bu kaderdir, böyle yaşamaya alışmışız; bu kadar çizgi ve ilkenin gereğine göre yaşamak gerekli değil. Keyfi yaşama neden biraz izin verilmesin?" diyemez. Görünüşte çok makul, ama biraz ısrar edildiğinde her türlü felakete giden yol bu anlayıştan kaynaklanıyor. Sizler zorbela yeniden yaratılma imkanıyla karşı karşıya getiriliyorsunuz. Bunu da mevcut tutumunuzla sadece boşa çıkarmakla kalmıyor, kendinizi dayatıyor ve bizi de işlemez duruma getiriyorsunuz.

Bunları yalnız şimdi değil, yıllardır söylüyorum. Bunları uygulamak imkansız değildir. Ben her savaşçıyı böyle ele alırım. Bir gün, iki gün bakarım, pek tutarlı değilse yakasından tutarım. Bu kadar geri kişiliklerin parti içine dolması onların gücünden değil, sizin görevlerinize sahip çıkamayışınızdan kaynaklanıyor. Savaşa girdiğimizden beri bu yapıldı. Köylünün eğitilmemiş ham davranışlarına, "askeri gücü var, eylem gücü var" denildi. Anlayışsız, çok geri olan tutum ve davranışlar göğşe çıkarıldı ve bazıları da partiden öğrendikleri birkaç kelimeyi sakız gibi ağızlarında çiğneyerek, onun pratik tarzının ne olacağına hiç kafa yormadan, o laflarla ayakta kalmak istediler. Bunu PKK'lilik sandılar ve kendilerini tanınmaz hale getirdiler.

Bunda ısrar etmeyeceksiniz. Anlayışınız, ciddiyetiniz ve namusunuz varsa, artık bunları aşma gücünü göstereceksiniz. Eğer bunlardan yoksunsanız, etrafımda ne arıyorsunuz? Böyle devam ederseniz yanılırsınız ve sonuçta da siz kaybedersiniz. Çünkü ben sizin gibi kaybetmeye yaklaşmam. Ben kendi tedbirimi almışım. Bana kaybettirmek isteyeneye kaybettiririm. Kendinizi fazla akıllı sanmayın. Gafilce düşünüyor ve işler böyle de yürür sanıyorsunuz veya "yürümese de sorun değil, ne olacak?" diyorsunuz. Biz bu yaklaşımları tehlikeli buluyoruz. Komuta ve savaşçı gerçekliğine kesinlikle böyle yaklaşılmaz. Size basit gibi gelen bu tutumun kendisi tasfiyecidir,

en büyük boşa çıkarıcıdır. Benim çabalarım değil, sizin yaşamınıza ve bu çabalarınıza yazık oldu, ben yaşadıkça bu çabalarım boşa gitmez. Ama sizin çabalarınız tamamen boşa gider. Size yazık değil mi? Bundan kendinizi sorumlu tutacaksınız. Çünkü birileri bu kadar çabayı boşa çıkardı mı, sizi boşa çıkarmış demektir. Kendi sorumluluğunuz altında kaybettirdiniz mi, kendinize kaybettiriyorsunuz demektir. Bunun için biraz akıllı olun.

Savaşın ilk şartı, bir doğru söze anlam verme gücünü göstermek ve kıyamet de kopsa o doğrudan vazgeçmemektir. Sizler küçük bir nedenle en temel doğruya ters düştüğünüzde veya bazıları bunlara ters düştüğünde sessiz kalıyorsunuz. En hafif deyimle çoğunlukla da uzlaşıyorsunuz. Sizde ilke savaşı ve tarz üzerindeki savaş yok denecek kadar azdır. Bir defa savaşı ruhta ve bilinçte vermiyorsunuz. Ruhunda ve bilincinde kıyamet koparmayan biri dışa yönelik herhangi bir savaşım veremez. Çok kötü küçük burjuva etkileri yoğunca yaşıyorsunuz. Kendinizi müthiş kandırıyorsunuz. Çok kötü yetiştirilmişsiniz ve bununla benim gibi bir kişiyi de kandırmaya çalışıyorsunuz. Bunları her yerde yapın, ama benim yanımda yapmayın. Parti üzerinde etkiliysem, hakimsem, bu partide bunu yapmayın. "Ne kadar yapsam o kadar kardır" demek bana göre anlamsızdır. Partiye bağlılığınızı bir yana bırakalım, bunu söylemekle bile partiye ters düşmüşsünüz demektir. "Ben bu kadar ters mi düşmüşüm?" diyeceksiniz. Gayet tabii ters düşmüşsünüz. Oysa halledilmeyecek bir şey yoktur; tam tersine, anlaşılacak ve gerekleri yerine getirilecek çok önemli şeyler var. Ancak siz neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmiyorsunuz ve bu doğru değildir.

Sizden fazla bir şey isteyen yoktur. Gelmişsiniz, yaşamınızı ortaya koymuşsunuz. Ben de size bunun gereklerini öğretiyorum, eksiklik ve yanlışlık varsa bunun nereden kaynaklandığını gösteriyorum. Bilindiği gibi eleştirilere sonuna kadar açığız. Ama ondan sonra tamamdır diyorsanız, ilkelerden taviz vermeyin. Çalışma yürüteceğiniz pek çok alanda yine aynı hıyanetler yaşanacak, aynı eksiklikler görülecek ve siz sadece seyirci kalacaksınız! "Ulaşamadım, yetişemedim, değişemedim, dönüştüremedim, ilgisiz kaldım, aldandım, oyalandım" gibi o bitmez tükenmez söz dağarcığınızla yalanları sıralayıp gideceksiniz. Tabii

bu kişiliğe bir günde ulaşmadınız. Ana ocağından beri buna alıştı-
rıldınız. Bu nedenle sizinle uyuşmuyorum. Tıpkı toplumda olduğu
gibi, sizlerle kolay kolay anlaşmıyorum. Bu nedenle tehlikelisiniz,
yoksa ne kadar çok yoldaş olmak istediğiniz biliniyor.

Benimle çelişmenin ne demek olduğu üzerinde bol bol düşünün.
Allahın zavallılarını kendime savaş arkadaşı yapmam. Kendi
yaşamım bütün yönleriyle ortadadır. Taktik icabı sizi yönetir ve ya-
şatırım, ama bunu sadece sizi ölçülerime göre bir yoldaş haline ge-
tirmek için yaparım. Bunlara hiç aldanmamalısınız. Buna dayanarak
keyif mi çatacaksınız? Buna dayanarak aptalca, gafilce, keyfice mi
yaşayacaksınız? Bu mümkün mü? Bunlar her örgütte olur, ancak
bizim örgütümüzde olmaz. Yapılacak ilk iş, "bu olup biten nedir,
ben bunun içinde ne kadar yer alabilirim, ne kadar bağlı olabilirim?"
diyerek öğrenmektir. Çok öğrenmiş olduğunuzu sanıyorsanız, bakın,
pratiğiniz ortadadır diyorum. Bunları ayağımızı kaydırmak ve bize
kayıplar verdirmek için değil, birkaç önemli başarıya yol açmak
için öğreneceksiniz. "Yönetimim, etkili ve yetkiliyim" diyerek
kendinizi kandırmayın.

Biz ciddi olmak istiyoruz ve ciddi olmak hakkımızdır. Sözle
görevler arasında, çabayla amaç arasında, tarzınızla başarı arasında
bir köprü, bir irtibat kurmak zorundayız. İlla yalancı, sistemsiz ve
ne yaptığı belli olmayan kişilik olamaz. Kimse bizi böyle ukalaca
ve sorumsuzca bir duruşa, bir kişiliğe bağlı kıldırılmaz. Kendinizi
böyle dayatamazsınız. Bizim komutamız, bizim yaşam tarzımız
buna fırsat vermez. Bu belirttiklerimi ne kadar anlamazlıktan
gelirseniz o kadar kaybedersiniz.

Değil bugünlerde, daha basit bir tarla emekçisiyken bile yanımda
çalışmayanın burnundan getiriyordum. Ben ilk kavgamı böyle
başlattım. Parti içinde değerler için bu kadar savaşım gösteren
birisini olarak, değerler üzerine kurulmayı bana mı yutturacaksınız?
Zaten içinden binlercesi ucuz öldü, yaşamı boşa gitti. İşte ben
buna üzülüyorum. Size acıdığım için anlayın ve bu işlere varsanız
ona göre bizimle yürüyün diyorum. Silahları elinize almışsınız,
kendinizi bir şey sanıyorsunuz. Ben bile daha o silahların alt
yapısıyla uğraşıyorum. Böyle sevdalanmanız nereden kaynaklandı?
Kim size güçlendiğinizi söyledi? İmha oluyorsunuz. Silah öyle

kullanılmaz. Kaldı ki, silahların da farkında değilsiniz. Dünya kadar malzemeyi düşmana kaptırdınız. Bir PKK'li, "ne kadar kaybettirsem o kadar akıllılık etmişimdir" demez. Böyle yaparsanız, belki başka yerlerde bir gün ölürsünüz, ama PKK'de her gün ölürsünüz. Kimse sizi böyle yaşatmaz.

En büyük silahınız, anlamamakta ısrardır. Anlamama, gerekenleri yapmama ve kendini çok farklı gösterme işlerinde oldukça incelikli ve ustasınız. Ben de peşinizi kolay bırakmadan, gerektiğinde seviyenize kadar inerek sizin yakanızı bırakmayacağım. Benim bu özelliklerim de vardır. Doğruya ve yüceye ulaşamıyorsanız, benim aşağıya inmemi mi söylüyorsunuz? Ben de oraya inerim. Oyun mu oynayalım, kişiliklerin kandırılması mı diyorsunuz? Herhalde bu konularda benim kadar usta olan da yoktur. Bunları yalnız benim yanımda değil, her yerde bileceksiniz. "Tekim, yaparım ve olur, kimse görmez" diyorsunuz. Bakalım, yaptıklarınız sizin yanınıza kalıyor mu, kalmıyor mu? "İstediğim gibi ölürüm, mezara giderim" diyorsunuz. Bunun adı ölüm değil, kendini gizlemedir. Ancak sizi şimdiden mahkum ediyorum. Buna ne diyeceksiniz? Ölseniz bile son nefesinizde de kötüsünüz. Demek ki affediliyorsunuz.

Yaşadığım sürece doğruları dayatırım. İleride TC ile de görüştüğümde, o kaçanlar neredeyse orada da yakalarından tutarım. Çünkü onlar insanlık adına suç işlemişlerdir. Hepsini yaşarken de tutarız, mezarda da tutarız. Ama o zaman ağlamayacaksınız, ölürken bile bir zavallı gibi ağlamayacaksınız. Siz savaşçılığı ne sanıyorsunuz? Bizde savaşçılar kahramandır. Savaşçılarımızda ağlamak yoktur. Yaşamınızda da, ölümünüzde de ağlamaklı durumlara girmeyeceksiniz. Girerseniz yakanız tutulur. Bu konularda PKK'yi, Önderlik gerçeğini hiç de öyle dilediğiniz gibi kullanamayacağınızı anlamanız gerekir. Bunun için ne gerekiyorsa kendiniz için yapın.

Sizi zorla savaşa sokan var mı? Size zorla bir görev veren var mı? Siz yakamı bırakmıyorsunuz. Bu işler sizin keyfinize göre olmaz. Öyle olsaydı bütün keçiler aslan kesilirdi. Bu işin yolu yordamı vardır, bu işin denenmiş bir tarzı vardır. Herkes yiğitlik yapsaydı, bugün Kürdistan'da belki de yiğitlerden geçilmez bir halk olurdu. Oysa tek bir dişe dokunur adam olmadığını biliyorsunuz. Benim çabamla zorbela sözüm ona silah sıkıyorsunuz, adınızı

sanınızı söylüyorsunuz. Ancak bütün bunlar benim sayemde oluyor. Dikkatle düşünün, sizin sayenizde olmuyor. Bıraksam, acaba kaç gün dayanırsınız? Dayanamayacağınızı adınız gibi biliyorsunuz ve kendiniz de söylüyorsunuz. "Bir günde kaç parçaya bölünürüz" diyen sizsiniz.

Bu halkın insanları neden bu kadar düşürülmüş diye düşünüyorum. Artık analara babalara da çok kızıyorum. Geçmişte anamla savaşımım da bu temeldeydi. Sırf ondan kurtulmak için bu kırk yıllık koşuyu başlattım. Şimdi karşıma eski oyunu çıkarıyorsunuz. "Biz böyle yaşamak istiyoruz" diyorsunuz. Size ne kadar basit olduğunuzu göstermek istemem. Bilmediğim için değil, ancak zavallısınız. Belki dişe dokunur bir takım yanlarınız vardır diye üzerinizde uğraşıyorum. Onun için kendinize sevdalanacak bir durumunuz yoktur. Ülkesi, tarihi ve şerefi karşısında bu kadar düşmüşlerin konuşmaya bile hakkı yoktur. Onlar tek kelimeyle, yerin dibine girecek kadar utanmazdırlar.

Eğer biz bir çıkış imkanı veriyorsak, bunun karşısında yapmanız gereken bunun yüksek değerini bilmektir. Başka yerlerde bir ahbap çavuşunuzu buldunuz mu sabahlara kadar konuşursunuz, ama yüce gerçeklerle uyumlu yaşamaya gelince sıkılırsınız. Üzerinize geldiğinde daralırsınız, terlersiniz. Böyle değil misiniz? Ortamı buldunuz mu, başınızı kessek de önünüze geçemeyiz. Bütün bunları sizi aşırı suçlamak için söylemiyorum. Ancak yaptıklarınızla bu eleştirileri hak ettiniz. Halen günü değerlendirememekle bunları hakediyorsunuz.

PKK ile, PKK tarihiyle oynayabileceğinizi, PKK'yi basit geçiştirebileceğinizi sanıyorsunuz. Benim de şehitlere verilmiş bir sözüm var. Beni kendiniz gibi değer takdir etmeyen birisi olarak değerlendiremezsiniz. Belki birçok konuda yetersizliklerim olabilir. Ancak PKK'nin benim için çok önemli olan ve yerine getirilmesi gereken bazı değerleri var. Şehitlerin bize teslim edilmiş vasiyetleri var. Yine halka karşı duyarlıyım ve bu konuda çıkardığım sonuçlar var. Bir de düşmanıma teslim olmadım. Ayıgım ve yapmam gerekenlerin farkındayım. Tamamen bunun gereklerine göre yaşıyorum. Beni bundan vazgeçiremezsiniz. Kırk takla da atsanız, bir tane takla da ben size attırırım. Kendinizi bana yutturamazsınız. Ağlamanız zerre kadar bile umurumda olamaz.

En temel yüce değerler karşısında sarsılmayan ve ağlamayan birisi bu boş şeyler karşısında ağladı mı, bu hiçbir şey ifade etmez. Büyük değerler için yaşama gücünü göstermeyenin, basit şeyler için yaşamasının hiçbir değeri yoktur. Aynı zamanda bu kişiliklere çok kinli ve öfkeliyim. Ben kendimi müthiş ayarlayan birisiyim. İnsanlığın en düşük seviyesinden en yücesine ulaşınca da değin kendimi bir tanrı kadar bilinçli, yetkili ve iradeli kılmış durumdayım. Beni nasıl kandıracaksınız? Benim nazarımda siz çocuklardan bile daha zavallısınız. Kurnazlıklarınızı bilmeyeceğim, oyunlarınızı anlamayacağım sanmayın. Neye acınır neye acınmaz, neye merhamet edilir neye edilmez onu da az çok biliyorum. Kendi irademi bu kadar şekillendirip geliştirdim. Onun için anlayın ve "bu işe varım" diyorsanız kendinizi doğru var edin. İşinize gelmiyorsa yanlış yollara sapmadan olduğunuz ve durduğunuz yerde kalın.

Ben mi size beni yanlış değerlendirin, benimle oynayın, bana yanlış bağlanın diyorum? Hayır! Görevlerin gereklerini yerine getirmiyor muyum? Size hizmet etmiyor muyum veya en azından amaçlar temelinde üzerime düşeni yapmıyor muyum? Tabii ki siz de üzerinize düşeni yapacaksınız. En ağır ve en yoğun çabayı gösteren birisiyim. Bu çabayı hem uzun zamana yayan hem de en amansız ve anbean uygulayan birisiyim. Peki size ne oluyor? Kendinizi bile tanımlayacak duruma getiremeyecek, ölçülere uygun bir başlangıç yapmayacak, bütün kabul edilemez tutum ve davranışlarınızı dayatacak ve böylelikle "haydi yaşayalım" diyeceksiniz. Görüyorsunuz ki, karşınızdaki kişi pek de ona uygun bir kişi değildir. Tek silahınız bilinçsizlik, gaflet, çocukluk, ağlamak ve böylece kendini dayatmaktır. Anam da, ailem de kendini böyle dayatmıştı, ancak daha on yaşımdayken onları da yerle bir ettim. Bu yaşta ve bu birikimde kırk yıldır savaşım içindeyim. Sizi tamamen ilkelere göre yaklaşılması gereken kişiler olarak nasıl kabul edeceğim? Buna hayret ediyorum. "Biz çoğuz, ağalık bizdedir" diyeceksiniz. Zaten bir anlayışınız da budur. "Ben kendimi çok iyi örtbas ederim, çok kurnazım" veya "Önderliğin bütün bunlara gücü yetmez. Hiç öyle anlamaya gerek yoktur. Kaldı ki, bizim pek öyle ince ve duyarlı olmamıza da, öyle yaşamının gereği de yoktur. Nasıl olursa olsun, nereye kadar giderse gitsin hepsine razıyım" diyorsunuz.

Tüm bu konularda böyle tavır sahibi olabilirsiniz. Ama ben de bir ustayım ve yaşamı sizin gibi yönlendirmiyorum.

Yeni yaşam amaçsız, emeksiz ve savaşız olmaz

Çok ilginçtir, bazılarınız bireysel yaşamayı çok istiyorlarmış. Güzel, ben bunun imkanını yarattım ve sanırım birçokunuzda yaşama istemi geliyor. Bu da güzel, önce bu yaratıldı. Şimdi Kürdistan'da da bunu yaratıyorum. Şimdi herkes Kürdistan'da biraz özgür yaşamak istiyor, karşımızdakiler de öyledir. Bugün bizimle amansız savaşanlar da, "şimdi daha iyi yaşayabiliriz" diyorlar. Bu da güzel. Ancak bu, işin yalnız bir cephesidir ve diğer cephesinde ise emekle bağlantılı sorumluluklar var. Yaşamak isteyen amaca bağlanır, yaşamak isteyen emeğe bağlanır. Yaşamak isteyen bir tarza, bir tempoya, yani savaşa ve onun gereklerine bağlanır. Bu da çok nettir. "Birisine varım, diğerine yokum" dersiniz, hiçbir şey başaramazsınız. Bu biçimde yaşamak bir yana, kendinizi bile basit kullanılmaktan kurtaramazsınız.

Kendini dayatan ve bireysel olan, çok yaşamak isteyendir. Kırk yıldır ben de bireysel olarak güçlü yaşamak istiyorum. Ama yaptığım bu kadar iş bile buna yetmedi. Benim kırk yıllık yaşamım ve savaşımım sizin yaşamak istediğiniz o tarza cevap olamadı. Kendinizi emek harcamadan, tam tersine hep hırsızlayarak ve kandırarak yaşatmaya nasıl layık görüyorsunuz? Buna cevap verin. Demek ki, bütün bunlar bir sistem halinde hepinize dayatılmıştır. Neredeyse bütün insanlığı doğruya çekeceğiz, ancak içimizde halen "olmaz, bize başka bir şey gerekli" veya "biz yapamayız" diyenler var. Görüyorsunuz ki, ben bu işi dünyaya da yaptırırım. Nitekim harekete geçecek ve bir şeyler yapacaklar. Bu işi düşmana yaptıracağım ve ileride düşmanla bu işi ilerleteceğim. O zaman haliniz ne olacak? Kaldı ki, yedekleri de müthiş oluşturun. Tüm bunlar karşısında ne yapacaksınız?

Demek ki, her şey sizi doğru olmaya zorluyor. Yani her şeyin tedbirini almış durumdayım. Bir şey yapabilirsiniz, benim tamamen etkisiz olmamı bekleyebilirsiniz. Fiziki olarak, düşünsel olarak, maddi ya da manevi olarak tam etkisizleştığım zaman, belki o bi-

reyciliklerinize bir saha açabilirsiniz. Belki diyorum, o da kesin değildir. Demek ki, siyaseti basit göremezsiniz. Bir siyasal önderi, PKK Önderliği'ni sıradan ele alamazsınız. Önderlik, sizin sandığınızı gibi bir önderlik değildir. Ne babanıza, ne ananıza ve bacınıza, ne de başka bir kişiye benzer. Bu kurumun bir gerçeği vardır. Sonradan dara düştüğünüzde yalvaracağınıza, şimdi gerekleriyle birlikte paylaşım la karşılık vererek şanlı yürüyelim. Biz tüm yaşamın doğru tarzını ortaya koyduk.

Ben bireysel yaşamaya karşı değilim, ancak bireysel yaşam emeksiz, amaçsız ve savaşırsız olmaz. Değerleri dağıtarak, savaşla oynayarak, kendini sorun yaparak bireysel olarak yaşayacağınızı mı sanıyorsunuz? Eğer böyle yaparsanız anında yok olursunuz. Yine de size yeni yaşamın bütün yol ve yöntemleri öneriliyor. Kendinizi dayatmadan önce buna hakkınızın olup olmadığını veya hakkınız varsa bunun nasıl olacağını tartışın. Bunları sonuna kadar birbirinize öğretmekle görevlisiniz. Bireysel mi yaşamak istiyorsunuz? Kadınlı ve erkekli mi yaşamak istiyorsunuz? Onun açığa kavuşmuş tarzları var. Ancak haince, çok bireyci ve değerleri yerle bir ederek olmaz. Kaldı ki, yaşamı da böylece çirkinleştirerek olmaz.

Bu konuda aşktan savaşa kadar çözümlemeler yaptık. Aşk ve savaş ilişkisini açtık. Duyguların gücünden düşüncenin gücüne kadar, güzellikten çirkinliğe kadar tüm bu konuların hepsinin ölçülerini ve bilimsel tanımlarını da yaptık. Sorunu sosyolojik ve psikolojik olarak ve diğer bütün yönleriyle ortaya koyduk. Ardından nasıl doğru yaşanılabileceğini, yani bunun devrimle nasıl gerçekleşeceğini de gösterdim. Dikkat edilirse, burada bir şeyin savaşımını veriyoruz: Ya insan olmak, onuru, başarıyı ve güzelliği yakalamak, ya da olmamak; ya böyle olacaksınız ya da olmayacaksınız. Bu işlerin oluru da bellidir, olmazı da bellidir. İnsan olmamanın karşılığı yokluktur, yaşanmazlıktır. Değerlere bağlılığı ne sanıyorsunuz? Değerlere bağlılık, olura güç katmak, olmaza geçit vermemektir. Siz bizi uzun süredir uğraştırıyorsunuz. Bu temelde kıyamet kopuyor. Yaşamda her şey size bağlıdır. Bu yaşamı tehdit eden sizsiniz. Ben bir günde zafer için gerekli olan her şeyi veriyorum, ancak siz hala anlamazlıkta ısrar ediyorsunuz. Sizin tarzınızda zafer imkanı varsa, ben uygulayayım diyorum. Ama o

da yoktur. Doğrulara muhtaç olan sizsiniz. Doğruları es geçmek veya yarım yamalak ele almak olmaz.

Biz yalnız sizleri geliştirmeyi değil, şahsınızda partiye, halka ve hatta insanlığa bir katkı yapmayı düşünüyoruz. Bu önemlidir. Bu konuda harcadığımız çabalar anlamlıdır ve anlattıklarımız es geçilecek gibi değildir. Sizler, "henüz çocuğuz, hayatı tanımıyoruz. Biraz hata yapsak ne olur, neden bu kadar üzerimizde duruyorsunuz?" diyorsunuz. Yaptığınız yanlışlıklarla şahsınızda parti gidecek. Parti gittiğinde ise zaten hiçbir şey kalmaz. Bu halkın başka imkanı da yoktur. Başka bir yol her şeyinizi bitirişe götürüyor. Vicdanınız var mı, gerçekten yiğit bir delikanlı mısınız? "Benimle her şey bu kadar yaşam bulacak, ben kendime söz verdim ve gereklerini yerine getireceğim" deme gücünü göstermelisiniz.

Kendinizi şimdiye kadar çeşitli nedenlerle doğru katmamış olabilirsiniz. Kendinizi gözden geçirin. Parti içinde çok ciddi rahatsızlıklarınız olduğu kanısındayım. Parti sizi oldukça bilinçlendiriyor ve iradenizi özgür kılıyor. Düşman sizinle oynamış olabilir, ama bizim ortamımız sizi rahatlıkla kendinize getirebilir. Bunun için bizim ortamımıza hakkını verin. Yeni bir başlangıç için hepinizin fırsatı var. Hiç kimse sizi hatalarınızda boğmak istemiyor. Biz en ağır suçları işleyenleri bile ıslah etmeye çalışıyoruz. En zayıfa güç veriyoruz. Bunun dışında başka bir derdiniz olamaz.

Çözümlemeler, kemikleşmiş özelliklerinizi aşmanız için en iyi cerrahidir. Kırıyoruz, tamir ediyoruz. Buna biraz katlanın. Yeniden yapılandırma mümkündür. Yıllardır büyük bir mütevazılıkla sabrediyorum. Sizler gereken tevazuyu neden sabırla gösteremeyeceksiniz? Kaybettiren bütün hususları nedenleriyle ortaya çıkartabilirsiniz. Bu kadar güç birleştikten ve bu kadar mücadele mevzileri elde tutulduktan sonra, kazanmanın bütün yollarını bulabilirsiniz. Gereken fedakarlığı ve cesareti de gösteriyorsunuz. Ancak bunun doğru yol ve yöntemleri gereklidir. Doğru yol ve yöntemleri de biz çok iyi gösteriyoruz. Doğruları ısrarla takip ederek belirttiğimiz konularda yenilenmek, artık kül yutmayacak ve kendini hatalarla yürütmeyecek net tavrın sahibi olmak, bunu her yerde, her zaman, herkese karşı göstermek gerekir.

Çok çeşitli nedenlerle ne kadar zora sokulmuş, ne kadar tanınmaz

hale getirilmiş olursanız olun, bizim ortamımız sizi düzeltebilir. Ancak bunun için mütevazı ve ciddi olacaksınız. Nereden yenilenmeniz gerekirse, nerede hastalık varsa, onu tedavi etmede artık kararlı olacaksınız. Bunun için tutarlı olacak ve gereken ciddiyeti göstermekten uzak durmayacaksınız. Hepinizde devrim hevesi olduğu kanısındayım. Ülkeyi çok istiyorsunuz, savaşılmaya bile varsınız. Ben de size bunun vazgeçilmez esaslarını gösteriyorum. Açıkça görüyorsunuz ki, ucuz kaybetmelerden hepimiz nefret ediyoruz. Bunları önleme imkanı her yerde elinizde vardır. Nedenleri ortaya konulan tutumlara fırsat vermezseniz, her türlü komuta, birlik teşkil etme ve savaşı geliştirme kesinlikle mümkündür.

Kendini doğrulara adayan kişilik her şeyi başarabilir

Yaşamın bütün çözümlemesi yapılmıştır. Böyle yaşamak zormuş, zor olsun. İnsan aç bile kalabilir. Bizim için kolay denilen her şey düşmandan kalmadır. Kolay yaşam boş gezenin yaşamıdır. Kaldı ki, o da bizde yoktur. Kaldı ki, yaşamın yegane yolunu biz bulduk. PKK kadar birlik olan bir güç var mı? PKK kadar güçlü olan var mı? PKK kadar maneviyatı ve cesareti yüksek olan var mı? PKK kadar kendi üyelerine doğru yedirip içiren var mı? Demek ki her şeyin doğrusu PKK'de var. Başkası niye yapamıyor? Başka gücün savaşı var mı? Yoktur. En Kürtüm diyen bile düşmanın uşaklığı ile kendini yaşatır, hem de düşmana o kadar hizmetine rağmen ölüm korkusu içindedir. Demek ki, PKK'deki önderlik kendi tarzıyla kazanmıştır. PKK'deki önderlik her konuda yaşamın gücü olabilmiştir.

Öncelikle Önderlik gerçeğinin incelenmesi zevkle yapılıyor. Sıradan insanlar ve çok çeşitli alanlardan gelen dostlar bile heyecanla inceliyor ve doğruları anlamaya çalışıyorlar. Siz neden anlamayacaksınız? PKK'nin militanı iradelidir, PKK'nin militanı cesurdur. Bu militanın yanlışlar karşısında boyun eğmeyeceği bellidir. Bu kadar işkenceye ve zorluğa dayanan, neden yanlışla boyun eğsin? Gençsiniz, bir de öyle yorulmuş ve yıpranmış bir haliniz yoktur. Doğrulara adanmaktan daha değerli bir şey var mı? Kendini doğrulara adayan kişilik her şeyi başarabilir. Tarzı ve yöntemleri belirleyebilirsiniz. Sizi özenle hazırladık. Bizim ortamımıza gelen biri kesinlikle

kendisini doğrulara adayabilir. Kötü yetiştirilmiş, çok aldanmış ve aldatılmış olabilirsiniz, ancak yaptığınız çocukluk hatalarını tamamen aşabilirsiniz. Biz her şeyi doğrultuyoruz. Doğru anlamanın bütün yönlerini ortaya koyuyoruz. Geçmişte nasıl yaşadığınız önemli değıldir, önemli olan şu andaki doğrulara çok çarpıcı anlam vererek yaşamaktır. Ben kendimi her zaman bir çocuk gibi öğrenmeye açık tutuyorum. Aynı tevazuyu siz de göstermelisiniz. Hiç durmaksızın olup bitenler üzerinde duruyorum. Siz de tüm bunların üzerinde durmalısınız. Benden daha mı anlı şanlı, etkili ve yetkilisiniz?

Kadın konusunda da yaşamının bütün doğru yolları gösterilmiştir. Kendinizi doğru ele alma, doğru koruma, erkek kimliği ve kişiliyle tanışma ve hesaplaşma imkanları sonuna kadar verilmiştir. Bununla oynama olmaz. Oynama olursa, kendinize en büyük kötülüğü yapmış olursunuz. Biz bu kadar çabayı boşuna harcamıyoruz. Üzerinde ucuzca yaşamınız için değıl, size çok gerekli olanı ve hatta her şeyden daha fazla gerekli olanı bulmanız için bu ortamı açık tutuyorum. Bu çabalara değıer biçmezseniz, bizim ortamımızda kalmazsınız. Dolayısıyla bu şansı en iyi değıerlendirmesi gereken kişiler konumundasınız. Yılların alışılacelmış ucuz duygusallığını en başta kendiniz mahkum edeceksiniz. Özlemleri gerçekleştirerek ve özgürlüğü yakalamak o kadar kolay değıldir. Namusu yakalamak bu anlamda o kadar kolay değıldir.

Görölüyor ki, bu temelde savaşa devam etmemiz gerekir. Her şey bunun dışında başka hiçbir kurtuluş yolunun olmadığını ortaya koyuyor. Dolayısıyla en çarpıcı heyecan kadar anlayış ve koparıcı bir iradeyle sizi bu şansı değıerlendirmeye zorluyor. Ucuz heveslerle hiçbir şey kazanılamaz. Yüksek bir çabanın ve emeğin sahibi olmadan, yaşamaya tenezzül bile edilemez. Önderlik bu konuda son derece çarpıcıdır ve bir şanstır.

Bu çalışmalarımız tarihin en büyük gelişmelerinden birini yakalayabileceğimizi göstermiştir. Bunları neden değıerlendirmeyelim? Bu gelişme büyük bir şanstır ve kendiliğinden elinize düşmüş değıldir. Tersine, emekle yaratılmıştır; büyük ve zorlu bir savaşımila ulaşılan bir imkandır. Benim heyecanımı ve halen yüksek duyarlılığımı görmüyor musunuz? Hala eski hızımdan bir şey kaybetmek şurada kalsın, daha bilinçli ve planlı değıl miyim? Siz bu işe daha

yeni başlıyorsunuz. Eskiden küçük bir gelişme bizi son derece heyecanlandırıyordu. Bu tarihsel gelişmeler sizi neden heyecanlandırmazın ve en önemlisi de neden zafer tarzına bağlamazsınız? Bundan daha değerlisi var mı? Sizler, "çocuğuz, yaşam tecrübemiz yok" diye bu çalışmalara anlam veremerseniz bile, ben size anlamını çok yönlü gösteriyorum.

Bir işi yapmadan önce anlayın. Önderlik tarzının en önemli bir özelliği de budur. Ben kırk defa ölçüp biçmeden ve anlamadan bir tek sözcük söylemedim. Bir sömürgecilik kelimesini söylemek için bunu yıllarca kendi içimde tekrarlardım. Bugünkü tarzımla yıllar sonra sonuçları ne olabilir diye düşünerek söyledim. Uçarçasına, ele avuca sığmamacasına ve gereklerine amansız biçimde ulaşırçasına söyledim ve sonuç beni buraya kadar getirdi. Sözcüklerle oynamadım, gerekenlerini yaptım. Öyle ilk günlerden sonra bırakmadım, sürekli geliştirdim ve derinleştirdim. Bugün en büyük ideolojik üstünlüğe ulaştım. Yalnız pratikte durmadım, el atacağım her ilişkiyi örgütleyebilecek güce ulaştım. Bu bir yöntemdir.

Bundan daha değerlisi var mı? Size bundan daha çok gerekli olan var mı? Her türlü yara berenize ilaç olan ve bundan daha çok muhtaç olduğunuz bir şey var mı? Aksi halde ne kadar zavallı, acınacak ve utanılacak durumda olduğunuzu bilmiyor musunuz? Başka türlü her şeyin size kaybettirdiğini bilmiyor musunuz? Sıradan bir yaşam iddiası olan için bile, eğer bir serseri ve alçak veya bir gafil değilse, bundan daha değerli yol ve yöntem olabilir mi? Bunun dışında başka bir çare olabilir mi? Yalnız günümüzde değil, tarihte de PKK'nin Önderlik tarzından daha güçlü ve daha fazla başarılı olan bir tarz var mı? Zengin, güçlü ve güzel olmak, sevmek ve sayılmak istiyorsanız, bunların hepsi bu tarzla mümkündür. Bu çok açıktır. Size düşen ise bunu öğrenmek ve duyumsamaktır. İddialı olanlar bu tarzı iliklerine kadar da yaşayabilirler. İsteyen bu tarzda kendisini her türlü zafere doğru taşıyabilir. Şimdi biz bundan nasıl vazgeçebiliriz? Başka şeyler değerlidir diyebilir miyiz?

Başkaları da "ideolojimiz ve örgütümüz var" dediler. Ancak bunlar şu an karınlarını bile doyuramayacak haldeler, düşmana bir fiske bile atamayacak durumdalar. Her şey bu kadar açıktır. Başka partilerin de tarihi var. Ama bunlar günümüzde konuşama-

yacak, hatta bir aileyi bile besleyemeyecek durumdalar. Başka önderlikler de var, ancak konuşacak tek bir kelimeleri bile yoktur. Eğer bütün bunlar doğruysa, o zaman size düşen, bu doğrulara ekmek ve sudan daha fazla ihtiyaç duyup kendinize mal etmektir. Eğer bu tarzı öğrendiyseniz, o zaman başarılı, güçlü ve her yürüyüşünde bir zafer olan militan haline gelmeniz kesindir. Yeter ki nefes alıp verilsin, gerisi başarıdır. Çünkü Önderlik budur. Bu Önderlikte yalan, takılma olmaz, uzun süre başarısızlık hiç mümkün değildir. Bu Önderlikte adeta yoktan var etmek ve küçük bir imkanı yenilmez kılmak vardır.

Hiç kimse "ben yine de umduğumu bulamadım" demesin. Burada her şeyin en yücesine hem anlam verilir hem de her şey yoluna koyulur. Israrla "ben kendimi yaşamak istiyorum" diyenlere, eğer biraz anlayabilirlerse, onun yol ve yöntemi de öğretiliyor. Burada gerekli olan, bu kişilerin beyinlerine ve yüreklerine bazı doğruları yedirmektir. Hemen her şeye ilişkin, doğru olanın ne olduğu ve bu doğruya nasıl ulaşılabilceği ortaya konulmuştur. Tabii ki bundan sonra mazeret kabul etmem. Çünkü her şeyin doğrusu ortaya konulmuştur. Ancak bu doğruları bir türlü kavramayan biri ya ajan ya da iflah olmaz birisi olabilir. Ancak ikisinin de çaresi vardır. Ajanı çözümleriz, iflah olmazı enterne ederiz. Bir mikrobu sağlıklı bir ortama bile bile süremezsiniz. Belki ortamda tutamazsınız, ama hemen öldüremiyorsanız bile enterne edersiniz. Ajan ise teşhis edersiniz, bozuyorsa enterne edersiniz. Toplumda ajanlar, hastalıklar cirit atıyor. Bunlar eğer burada da cirit atıyorlarsa, bunun anlamı siz görevlerinizin hiç farkında değilsiniz, hatta onlarla uzlaşıyorsunuz demektir. İşte tüm bunları size gösterdim. Eğer böyle bir durum yoksa, gerisi müthiş gerçekçi olarak amaca bağlanmadır. Zaten cesaretiniz ve fedakarlığınız vardır. Ölüm de her zaman gelebilir. Ama yürüyenler ve savaşanlar er ya da geç sonuca ulaşırlar.

PKK'nin bütün tarihi bu gerçeği doğruluyor. Zafer PKK'sinin bu olduğu kesindir. Biz, partimize gelmiş hiç kimseyi dışlamak istemeyiz. Nereden gelmiş olursa olsun, geçmişte günahları, zaafı, hatta suçları ne olursa olsun, kendisini esas itibarıyla kabul ediyoruz. Ama bu, gelsin günahlarını, suçlarını sürdürsün demek değildir. İslah olmak için, onlardan kurtulmak için adım

atsın. Kendisine süre tanıyoruz, hızla bunlardan uzaklaşacaktır. Çünkü insan ıslah olmayı da, hızla ve samimice günahlarından kurtulmayı da bilmelidir. Ne de olsa iyilik ve güzellik buradadır. Bir kişi olumsuzluklarında çok ısrar ederse, kesinlikle o bir ajandır veya ıslah olmazın biridir diyeceğiz ve üzerinde derin derin düşüneceğiz. Ona yetki ve komutanlık vermek şurada kalsın, sonuna kadar kendisini düzeltmeye çalışacağız.

Ülkedeki tehlikeli durumlardan bahsettim. Bizim sahamızda bile yaklaşım yöntemlerinizin yetersizliğinden bahsediyorum. Bunları kesinlikle aşacaksınız. Bunun için öncelikle ciddiyet, görüş keskinliği ve alınması gereken tavrı anında gösterme olmalıdır. Bunu bir gün bile aşındırırsanız, komutanlıkta kaybettiniz demektir. Bir hataya veya alışkanlığa bir defa göz yuman kişi, ömür boyu sürecek bir yanlışlığın temelini atmıştır ve o kişi güçlü bir kişilik olamaz.

Kendi tarzımı size özetleyeyim: Bir doğruya inanılmaz derecede bağlılığım vardır. Bu doğruyla çelişen tutumla mücadele etmeye belki bir anda gücüm yetmez; ama bu sorunu büyütürüm, mesele yaparım, boğuşurum, hiç olmazsa teslim olmam, boyun eğmem ve aşındırmaya kadar görmezlikten gelmem. Bu bazen kırk yıl, bazen on yıl sürebilir; ama yanlışlara boyun eğmem, göz ardı etmem ve onlarla boğuşurum. Sonuç, başarı kişiliğidir. Beni ben yapan işte bu özelliktir. Yenebilirsem o an yaparım, yenemezsem zamana yayarım.

İşte halk savaşının bizdeki uzun vadeli karakteri böyle ortaya çıkmıştır. Hem çok şiddetli ve tempoludur hem de gerektiği kadar sürece yayılır. Ama kişi bu anı unutmaz, bu anın en şiddetli devrimcisidir. Gelecek bu temelde daha şimdiden kazanılmıştır. PKK tarihi, PKK'nin Önderlik tarihi budur. Bu, tabii ki adınızdan daha çok bellemeniz gereken bir husustur. Sizin için ekmek ve sudan daha önce gereklidir. Çünkü ekmeği de, suyu da, yaşamı da bu getirir. Bunun için elbette bir kararınız olacaktır. Bunun için birinci olarak yapılması gereken şey, kendine hakim olarak "tüm bunları öğreneceğim" kararını vermektir. İkinci olarak ise, bu kararları yürütme tutarlılığını gösterme kararlılığıdır. Gerisi emektir, çabadır ve o da zaten sizde var. Cesareti ve fedakarlığı zaten fazlasıyla gösteriyorsunuz.

Dolayısıyla partimiz içinde olup bitenleri bir kez daha değeri-

dirirken, en önemlisi de güncel olarak karşımızda duran görevleri ele alır ve özellikle bize çok ucuzca, düşmanın bile ummadığı kadar alçakça ve rezilce kaybettiren nedenler üzerinde dururken, yine kimlikler, kişilikler ve savaş birliklerinin durumu, komuta ve yöntem sorunu üzerine giderken, bu hususları çok sıkı ve ciddi ele alacaksınız. Hiç olmazsa bundan sonra gittiğiniz ve ulaştığınız herhangi bir yerde ve görevde, "ben varım ve benim olduğum yerde de hata olmaz" diyeceksiniz. Böyle çok kaba, hele hele düşmanın bile beklemediği durumlara yol açmak hiç olmaz. Bu sözün sahibi olmayı kesinleştireceksiniz. Bunun için gereken bütün tarz inceliğini öğrenebilir ve irade keskinliğini sağlayabilirsiniz. Eğer PKK'liliği böyle şekillendirirsek, yani eskiden beri varolan ancak gerekirse yeniden sağlanacak tutarlı ve kabul edilebilir PKK militanlığı yakalanırsa, bu aşamaya geldikten sonra bu imkanlarla ulaşılabilecek sonuç kesin başarı olabilir.

Bazıları ısrarla bununla oynamak ve dağ gibi imkanlarımızı düşmana peşkeş çekmek istiyor. Biz bu mücadeleye hayatımızı adanmışız, bu kadar şehidin sahibiyiz, gayet tabii bu tutumları anında görüp yüklenecek ve hesap soracağız. İmkanlar var diye bu yaklaşımlar gevşek ele alınabilir mi? Elbette ki hayır. Öyle yapmak, kendine en büyük kötülüğü etmektir. PKK'nin esas gerçeği budur. Bizim yürüttüğümüz PKK budur. Biz kimseye asla bir şey dayatmıyoruz, herkes gönüllüce geliyor ve adeta "ben PKK olmadan bir gün bile yaşayamam" diyor. O halde PKK ile olmayı, onunla yaşamayı çok seviyor ve çok istiyorsanız, bilin ki PKK'nin gerçeği budur. İyi niyetlice geldiğiniz ve onunla sonuca ulaşmak istediğiniz PKK budur. PKK'yi kendinize mal edin ve onun bütün sahalardaki savaşımını doğru verin. Adanmış yaşamınıza bulabileceğiniz en değerli karşılık budur.

Bu konudaki büyük düzeltmeyi yeniden gözden geçirerek, size acı da gelse kendinizi hatalarınızdan sıyırın. Noksanlıklarınızı gidererek, gizli kalmış yeteneklerimizi alevlendirerek, keskince düşünmek kadar onun pratikleşmesini iç içe yayararak yürütün. Kısaca zaferi yakalayan tarza ulaşarak en doğru olanı yapmış olursunuz. Öncelikle yakalanması gereken PKK'nin militan hattı budur. Biz PKK'nin militan hattını fazla tartıştırmak istemeyiz. Bununla

kimsenin oynamasına da asla izin veremeyiz. PKK tarihi bunu bütünüyle öğretir. Günün yaşayan ve başarıyla yürüten Önderlik gerçeği de amansız bir biçimde bunu emreder.

Sizlere şimdiye kadar bu temel kazandırmıştır. Dostun da, düşmanın da artık "bu tarz sonuç alabilir" dediği noktaya gelinmiştir. Bu aşamadan sonra yapılması gereken şey, çok yönlü çabalar kadar, nicel ve nitel gücümüzü de başarıya göre değerlendirmektir. Yine gerektiğinde yeniden yaratmak ve böylece bu kadar şehitlere verilmiş sözleri yerine getirmek ve halkımızın dayanılmaz beklentilerine yanıt olmak, artık bizim kılınması gereken yaşamın kendisine anlam verebilmek ve cevap olabilmektir. Bir militan sadece ve sadece bu temelde kendini anlamlandırabilir. Bu temelde kendini görevlendirebilir, yürüyebilir ve başarabilir. PKK'lilik bunun dışında hiçbir militan tanımı ne akla getirilebilir, ne yürütülebilir ve yaşatılabilir, ne de savaştırılabilir.

Bunları ben amansız emrettiğim için değil, hiçbir hareketin tarihinde görülmemiş bu kadar şehide bu temelde bir anlam vermek, bu halkın tek yaşam imkanına yanıt olmak ve tarihteki ilk ve son yaşam şansını kalıcı bir başarıyla temsil etmek için öğreneceksiniz. Kişi olarak da bunun dışında hiçbir şeye ne anlam verebilirim ne de kabul edebilirim. Bugünleri böyle hazırlamış ve yakalamış bir kişi olarak, elbette hepinize daha çarpıcı ve sonuç alıcı bir tarzda başarılı olmayı emretmekten başka bir şey yapamam. Kendimi bu kadar çalıştırdıktan sonra, elbette kimseyi bu değerler üzerine kondurtmam. Kaldı ki, ben yine üzerime düşeni hepinizden daha fazla militanca yapmaya varım.

Madem ki hemen herkes sözünün eridir, yorulmuş yıpranmış bir haliniz de yoktur 'olsa bile önemli değildir' ölüm ise her zaman vardır, kaldı ki ilk defa kabul edilebilecek bir yaşam şansını elde etmişiz, o halde görevleri başarıyla yürütebilirsiniz. Ben ne kadar heyecanlı ve ne kadar umutluysam, siz de o kadar umutlu ve heyecanlı olacaksınız. Ben ne kadar yaşama geliyorsam, siz de o kadar geleceksiniz. Bizde her şey kolektif yürütülür. Ama her şey savaşla ve onun başarı tarzıyla yaratılır. Bunu yaşamın her anında kendinize her zamankinden daha fazla layık göreceksiniz ve önemli görevlere karşı da göstereceksiniz.

Bu süreçle birlikte artık yıkılma, dağılma ve kaybetme şurada kalsın, başarıya oldukça yakınlaşmış olduğumuzu düşünüyoruz. Ama bunun gerekleri var. Bunlara çarpıcı bir biçimde anlam verirsiniz, birçok görevde yüksek başarı kazanma imkanı da vardır. Geç de olsa onlara ulaşabildik. Şimdiye kadar tam istediğimiz gibi yapamadıysak da, bu sefer bu imkanı yakaladık. Ne içte, ne de dışta hiçbir şeyin başarıya engel teşkil etmeyeceği gibi, sıradan bir imkanı bile başarıya götürebiliriz.

Mevcut PKK mevzileri ve imkanları kolektif değerlendirildiğinde, yine herkes görevlerinin gereklerini militanca yerine getirdiğinde görülecektir ki, başarı her zamankinden daha fazla yakındır. Buna hem çok coşkuyla yaklaşıyoruz hem de buna mecbur ve mahkumuz. Zafer her zaman ve her yerde PKK militanlığındadır.

28 Haziran 1997

Devrim büyük inanç azim ve irade davasıdır

Büyük partileşme ve bununla birlikte ordulaşma gerçeğimize ilişkin yürütülen büyük çabalar ve verilen büyük savaşimler iç engellerle karşılaşmaktan kurtulamıyor. Bu da büyük zaferle yürüyememe kadar, sürekli anlamsız kayıplar vermeye yol açıyor. Büyük hazırlık çalışmalarımız, layıkıyla kadrolaşamamanız nedeniyle boşa çıkarılıyor.

Bu durumları ağır ifadelerle değerlendirdik. Aslında bunu daha fazlasıyla çok sayıda kişiliğe ve temsil ettiği anlayışa yönelik yapmamız ve yürütmemiz gerekiyor. Yılları nasıl böyle harcadınız? Sorgulamadan, ölçüp biçmeden, vicdana başvurmadan, neye mal olduğu ve nereye götürdüğünün hesabını yapmadan, tabii utanmadan ve sıkılmadan kendi kendinizi böyle kabul etmeniz herhalde kendinize yaptığınız en büyük kötülük oluyor. Ancak bu bazılarının hiç umurunda değildir, bazıları hiç oralı olmuyor. Bazıları bu olup biteni en olumsuz bir biçimde değerlendiriyor, hatta daha da olumsuzlaştırıyor ve sanki normal bir şeymiş gibi hepiniz seyredip duruyorsunuz.

Şehitleri düşündüm, 14 Temmuz direnişçilerinin kişiliğini gözlerimin önünden geçirdim ve tabii büyük öfke duydum. Bu parti bu büyük direniş kararlılığının partisi midir, yoksa sizin yoğun bir kesiminizin partisi midir? Gerçek savaş ve direniş kişiliği 14 Temmuz direnişçilerinin midir, yoksa işi gücü bozmak ve tüketmek olan yoğunluklu yaşadığınız anlayışlarınızın veya kişiliklerinizin midir? Mukayese yapıyorum ve öfkelenidikçe öfkeleniyorum.

O eşsiz çabalarımızı böyle amaçsızca bireyselleştirerek, hiçbir anlamı olmayacak ve hiç kimseye faydası dokunmayacak biçimde

tanınmaz hale getirmek ve boşa çıkarmak kimin adına yapılıyor? Bunu anlamaya çalışıyorum. Sonuç, kendini ele veren kişilikleriniz oluyor: Çoktan saygıyı yitirmiş ve amaçlarınız uğruna yaşamaktan çoktan vazgeçmişsiniz, kendinizi tamamen bir problem kaynağı haline getirmiş, tabii bu anlamıyla da bir karşıt faaliyet yürütücüsü konumuna gelmişsiniz. İşi gücü bunu dayatmak olan en tehlikeli bir hastalık, bir oportünist tarz olarak geliştiriliyor. Bu yaptıklarınızın faydası nedir desem, kendiniz de izah edemiyorsunuz. "Ben böyleyim, benden bu kadar, bundan daha fazlası olamıyor" diyorsunuz. Gözünüzü yere dike dike, bir şey olamamanın, başaramamanın ve yaratamamanın 'ki bunlar, ağzınıza bile almamanız gereken sözlerdir' kendiliğinden anlayışın ve onun çirkin pratiğinin sahibi olmak hoşunuza gidiyor. Tabii ki bu durumunuz, bizim çok iyi tanıdığımız toplumdaki yitik lümpenliktir, hiçbir işe yaramayan kişiliğin içimizde bir kez daha kendini göstermesidir. Bu kişilik özellikleri yıllarca yoğunlaşarak tam bir irin halini almıştır. Bu kişilik, bütün ıslah edici ve geliştirici çabalarımıza rağmen, parti içini neredeyse nefes alamaz hale getiriyor. Rahatlıkla yapılabilecek bir işi bile bozmakla meşguldür.

Yine bu büyük şehitlerimizi anıyorum. En zayıf dönemde, umudun ayakta tutulmasının bile en zor olduğu bir süreçte, hiçbir olanağın olmadığı ve zindan gibi büyük vahşetin sürdürüldüğü bir ortamda bunların inançlarına, bağlılığına ve eşsiz direnme kişiliklerine bakıyorum. Bir de neredeyse elini sallasa başarıya koşacak olanlara, her tür imkana ve ortama sahip olmasına rağmen kendini bile bile gelişmelerin önüne engel olarak dikenlere bakıyorum. Bu durum karşısında öfkelenmemek mümkün mü? Bu parti kimin partisi, hangi değerlerin partisi? Bu savaş kimin savaşı? Savaşanlar neyin adına ve nasıl savaştılar? Tüm bunları mukayese ediyor ve isyan ediyorum.

Bu pratiklerini tarz haline getirmişler, adeta hak bellemişler. En küçük bir işin gereğine de ilgi göstermiyorlar. Örneğin ben eğitim diyorum, onlar "eğitim pek önemli değil" diyorlar. Peki, devrimci pratik diyorum, "o da bizi tıkatıyor" diyorlar. Peki, öyleyse hazır olanı doğru dürüst koruyun, sizi yaşatan değerlere biraz değer verin diyorum; "o da tam istediğimiz gibi değil" diyorlar. Peki, siz

kimsiniz, nesiniz? Çok sınırlı bir ücret karşılığında bu halkın içinde on sekiz saat çalışmak bile bir nimet olarak görülürken, siz burayı ne sanıyorsunuz? İnsan sırf ekmeğini kurtarmak için eminim ki, düzen dahilinde on beş saatten aşağı olmamak üzere çalışır ve bu da herkese nasip olmuyor. Siz sıradan bir ekmek kavgası peşinde olan kişilerin bile çok uzağında bir yaklaşımın sahibisiniz. Tabii bu büyük bir hastalıktır. Büyük devrimci pratiğe ve devrimci anlayışa bu kadar hor bakan, bu kadar bitik yaklaşan kişi en büyük namussuzdur. Moral açıdan, siyasal açıdan değerlendirecek, sapmacı ve tasfiyeci bir güçtür. Hele ordu açısından bakıldığında, tam bir ordu bozguncusudur ve saflarımızda bunlar çoktur.

Şimdi işi öyle bir noktaya getirmişsiniz ki, "ne de olsa herkes birbirine benziyor" anlayışıyla sessiz bir uzlaşma gerçekleştirmişsiniz. "Sen bana dokunma, ben de sana dokunmam. Sen beni örtbas et, ben de seni; bu böyle sürer gider ve bu şekilde yürürüz" diyorsunuz. Bir halka en büyük kötülük böyle yapılır, devletler ve partiler böyle elden gider. Hele bir savaşı kazanmayı bırakalım, savaş kendiliğinden kaybedilir. Bunu daha fazla eleştirmek de istemiyorum. Bu bir eleştiri de değil, aslında açığa çıkarılması gereken bir suçunuzdur. Bizim büyük bir ihtimamla size tanıdığımız gelişme şansını istismar ediyorsunuz. Çok basit bir dünyanız var, büyük savaştan geçmemişsiniz. İdeolojik savaşın ne olduğunu bilmiyorsunuz, hiç orali olmamışsınız, acımasız imha savaşının ne olduğunu da fazla farkında değilsiniz.

Savaşta olanlar aslında bütün savaş yasalarının dışında kalmışlar ve birikerek neredeyse yığın haline gelmişler. İşte en temel problem budur. Sorun artarsa, bunun sahiplerinin hepsini kesip atarsınız. Bilişsel bir anlayışa meydan vermeyecek kadar önyargılı, dogmatik, bitik ve sorumsuz yaklaşımlar ancak böyle ortadan kaldırılır. Şunu her zaman söyledik: Devrim davası büyük inanç, azim ve irade davasıdır. Bu davanın asgari gereklerine cevap olamayanların bir ajandan farkı yoktur. Açık ki, bizi biraz uğraştıracaksınız, ama bu kişiliğin bize karşı fazla dayanması da mümkün değildir. Biz bu kişiliğin yoksul olduğunu ve kendine gelme şansının fazla olmadığını düşünerek bugüne kadar böyle davrandık. Düşman karşısında eğilmişsiniz. Her gelen ağzınıza vurmuş, ne beyniniz ne yüreğiniz

kalmış diye sömürgecilerin veya sizin artık tutum bellediğiniz durumlara girmedik. Özgür gelişme şansını ortaya koymak için böyle davrandık. Fakat siz ya bunun üzerine yattınız ya da bunu istismar ettiniz. Bizim bunu kabul etmemiz mümkün değildir.

Bunun anlaşılabilmesi için teoriyi geliştirdim ve çözümlemelerde ortaya koydum. En son savaş ve yaşam konusundaki öykülerimizi de size çeşitli biçimlerde sunduk. Siz ise, ben de sizinle uzlaşırım, size boyun eğirim sandınız. Tabii bunun mümkün olmadığını bilmeniz gerekir. Onun için sık sık vurguladım gibi, kişilik anlamında olsun, kurumsallaşma anlamında olsun, Önderlik adı altında yürüttüğümüz faaliyetleri ve savaşımı tanımıyorsunuz. Hatta saygı düzeyinde bile gereklerini yerine getirmiyorsunuz. Sıradan bir insan kadar, hatta düşman kadar bile gereken ölçüyle yaklaşmıyorsunuz. Biz de bu davranışları belki cahillikten ileri geliyordu, fazla terbiye görmemişlerdir, onun için üzerlerine fazla gitmeyelim dedik. Ancak sonra bir baktık ki siz, bunu tam bir hak olarak bellemişsiniz. Hatta bazılarınız kendini dayatmayı sınır tanımaz noktalara, partiyi tanımamaya ve en kutsal değerleri hiçe saymaya kadar taşımıştır.

Ne olursa olsun, kim olursa olsun, gözünün yaşına bakmadan, neymiş ve nereden gelmiş diye ayırt etmeden, bu durumda olanların üzerine yürüyeceğimiz kesindir. Biz mücadele adamı olduğumuz için, gereken tedbirlilikle birlikte üzerinize geleceğiz. "Canım yandı, bu kadarına hazır değildim, ben de bu duruma nasıl geldiğime şaşıyorum, bilmiyorum" demeniz bize göre küstahlıktır. Aslında yılları neden böyle kullandınız diye size daha sert yüklenmek gerekiyor.

En iyi öncü kendini yenilmez kılandır

Kendini doğru ölçülere göre eğitmeyen kişi en büyük namussuzdur. Bu durumda kendinizi nasıl savunacaksınız? Burada sığınacağınız zırhlar sadece geriliktir, tutuculuktur. "Ben iki yüzlüyüm, ben içtenlikten uzağım, aslında ben bu işe göre değilim, son tahlilde ben bir ajanım. Benim herhangi ciddi bir dava adamlığım yok" diyebilirsiniz. Ama bunlar önceden anlaşılmalıydı. Anlamıyorsanız saflarımıza gelmeyin, bu gücünüz yoksa savaşa yaklaşmayın. Kendinizi eğitme gücünü bile gösteremiyorsanız, o zaman haklı

olarak, siz saflarımızda ne yapıyorsunuz deriz. Bu kesin bir sorudur ve bütün bir partiye, hepinize soruluyor. Gücünüz yetmiyorsa, kesinlikle kendinize bir sınır koyacaksınız. Bireysel dayatmalarda bulunursanız, ben de gücümü kullanmaya çalışacağım.

Aptallığa ve düşkünlüğe özgürlük istemek herhalde bir hak olamaz. Hak istemek, iyi ve güzel şeyler içindir. Hak istemek, emeğini verimli kullanmak içindir. Emek yoksunluğu, kölelik ve çirkinlik için asla hak olarak talep edilemez ve eğer suç ortaklığı yapmayacaksa kimse de buna alet olmaz. Hiç kimse size zorla gelin, devrimle yürüyün demiyor. Bunu bizzat siz istiyorsunuz. Fakat sizin sorunuz bundan sonra başlıyor. Ciddi bir hazırlığın gereğine inanmamanız bundandır. Hiçbir işe böyle gidilemez. Devrimi boş işlerden ibaret sayıyorsunuz. Halbuki en ciddi iş devrim işidir. Örneğin bizimle iş yapmak isteyen, yeteneklerini en iyi ayaklandırarak bunu yürüteceğini bilmek zorundadır. Başka türlü bizimle yürümez.

Hiç kimse sizi yersiz hırpalamak istemiyor. Ancak siz en ağır devrim suçlarını işliyorsunuz. Başka suçlar işleseniz bu kadar tehlikeli değildir. Çünkü devrim suçu en büyük suçtur ve çokça görüldüğü gibi genellikle buna en ağır ceza verilir. Bu konuda dürüst kalacağınıza ve emredilen ölçüler dahilinde yürüyeceğinize dair kesin kanaat getirmek istiyorum. Böyle olmayan tek bir kişi kalmışsa bile, onunla hesaplaşmayı tamamlamak istiyoruz. Kendinize ait eski gereksiz tavırlarınıza bir son vermek istiyoruz. Hiç zorlama olmadan, mertçe bir sözün sahibi olmanızı kesinleştirmek istiyoruz. Uydurma sözlere artık bir son vererek, yapabileceğiniz kadar söz vermelisiniz. Bu iyi bir şeydir. Yapabileceği kadar sözün sahibi olmak iyi insan olmakla eşitir.

Devrim içinde yalancılara ve sözünün sahibi olmayanlara fazla yer verdik mi, en büyük kötülüğü yapmış oluruz. Siz bana bu suçu işlettirmek istiyorsunuz. Bu tutumlarınız bizi çok zorluyor. Tüm bunları çocukluk adına yapıyorsunuz. Zaten çok yersiz nedenleriniz de var, ama bunlar benim karşıma büyük bir suç olarak çıkıyor. Bizim halkımızın sağlam, sözünün sahibi, tarih adına, halk adına iş yapabilen ve ne yaptığını bilen kişilikleri olmamalı mı? Size göre bunlar önemli değildir. Size göre herkesin kendini dayatması

normaldir. Dikkat edilirse, bu yapılanlar bir halkın en temel çıkarlarına en aşâğılık bir dayatmadır. Her suçı işleyebilirsiniz, ama asla böyle bir suçı işlememelisiniz.

Bizde alışılmıştır: Halkın temel çıkarları neyi gerektiriyor, ülke, yurtseverlik ve özgürlük nedir? Siz, "bunlar bizim için pek karın doyurmaz, şimdi bunlar genel geçer şeylerdir" diyorsunuz. Fakat toptan kaybetmemizin nedeni de insanlık dışına düşmemizdir ve objektif olarak aslında siz bunu savunuyorsunuz. Örneğin keyfiyet ve bireycilik dediğiniz şey, varolan imkanlar üzerinde kendini tatmin etmektir. Varolan imkanı, güç yetirdiği oranda kendini yaşatmak için kullanmaktır. Amaçtan ve temel halk çıkarlarından koptuğu için, örgütü ve devrimci pratikleri bir tarafa bırakarak kendi bireysel işlerini ayarlamaktır. Şimdi en tehlikeli tutum bu oluyor.

Önderlik, bu süreçlerde kendi kendini yaşamak yerine, kendini temel halk çıkarlarına göre yaşatmaktır. Benim bütün marifetim budur. Başka hiçbir işim yoktur. Yaptığım en temel ve beni ben yapan iş, halkın bazı genel doğrularına sözcü olmam ve onunla bağdaşır olmam, kendimi kandırmadan yaşatma gücünü göstermemdir. Genel halk çıkarı, halkın özgürlük siyasetidir, savaş aracıdır, partisi, ordusu ve onun kurallarıdır, ordunun her tür hazırlık çalışmaları ve eylemidir. En iyi öncü, tüm bunları kusursuz yapan ve yenilmez kıldandır.

Bu ölçüleri kendinize uyarladığınızda, bunun tam tersi bir kişilik olduğunuzu göreceksiniz. Size göre önce ayarlanması gereken temel işler değildir, temel endişe konusu kendinizsiniz. En kötüsü de kendinizi bırakmanız, tam bir hasta kişilik olarak kendinizi yere atmanızdır. Bu daha da tehlikelisi oluyor. İddia ediyorum ki, bu durumunuz normal karşılanamaz, ben bu oyuna gelmem. Ben kendimi ilk tanıdığımdan beri bu oyuna karşı savaş bayrağı açtım ve buraya kadar geldim. Benim gerçeğimin esası budur. Ya bu doğrudur ya da siz. Şimdi sizin doğrularınızı kabul ettiğimde, benim için her şey biter. Önderlik kendisini sizin seviyenize yatırdı mı, yüceliği ve başı çekmesi durur. Bundan daha büyük kötülük olur mu? Düşünün ki herkes, "yaşasın Önderlik, böyle başa geç, sen bize gerekliisin" diyor. İşte siz bunu durdurmaya çalışıyorsunuz.

Diğer bir şey daha var: Dikkat edilirse, tamamen iflas etmişsiniz ve bu da artık hiçbir gerçeği kalmamış düzey demektir. Bu yaşam düzeyiniz hiçbir şeye yaramıyor, gerçekten karın bile doyuramıyor. Hiç kimse yaşama saygılı olamıyor. O zaman bu vasat durumu neden kabul edelim? Bütün bunlarla size anlatmak istediğim şey, iç engelleriniz ve zorluklarınız ne olursa olsun, doğru uygulama esasları temelinde PKK'nin mücadele çizgisine canı gönülden, kararlıca ve yeterli çabayla katılmanızdır. Bu olmazsa, biz hiçbir şeyi sağlam ele alamayız ve işler bozulur. Safflarımızda her sınıf, anlayış, hatta kişilik cirit atar. Bu da toplumun yaşadığı kölelik düzeyidir. Demek ki, doğru temellerde öncülükten vazgeçilemez. Parti öncülüğünden ve ordu kurmaylığından vazgeçemeyiz. Hazırlık gerekiyorsa, sonuna kadar kendinizi hazırlayacaksınız. Çaba gerekiyorsa, tabii yeterli çabayı harcayacaksınız. Zaten başka işiniz de yoktur.

Devrim en temel iş değil midir? Bunu kabul ediyor musunuz, buna kararlı mısınız? Eğer evet diyorsanız, o zaman onun çabasına amansız girişeceksiniz. Kendimizi neden aldatalım? Bu konuda ikna olmak istiyorum. Artık beni kandırmamanızı istiyorum. Kendimi dayatmıyorum, doğruları önünüze koyuyorum. Bana göre sağlıklı insan, doğruları her şeyden üstün tutan insandır. Doğruları esas almak kadar daha değerli bir insani erdem ve yücelik yoktur. Sizin için açılma, özgürleşme, zenginleşme, güçlenme ve güzelleşme her zaman ekmek ve sudan daha fazla gereklidir. Ancak böyle olanlar maddi ve manevi olarak kendini yaşatabilirler. Sizin buna karşı ısrarınızın hiçbir geçerliliği olamaz.

Sıradan teknik bir çalışmadan tutun da hiç silahla ilgisi olmayan işlerde, tek başına ücra bir köşede, zindanda, hatta yabancı bir diyarda bile olsanız, bütün bunlar bu hareket adına herhangi bir yerdeki tüm parti çalışmalarında hangi tutarlılık içinde olmanız gerektiğini ortaya koyuyor. Başarı için temel şartımızın bu olduğunu vurgulamaya çalışıyorum. Bilinçli ve yaratıcı bir tarzda geliştirilen PKK budur ve bundan başka PKK tanımları yanlıştır. Bu tutum bütün işler içindir. Bu iş sıradan bir ekonomik faaliyet bile olabilir. Öncü kendini böyle tanımlar ve böyle işe koyulur. Öncelikle kendi içinizde halletmeniz gereken husus budur. Sorun bu temeldedir.

Acaba bir militan olabilir misiniz? Size uzun bir süre verdik,

yeterince zaman tanıdık. Kendinizi tutarlı değerdendirin ve cevabınızı verin. Bir bakıyorsunuz, bu cevabı daha doğru dürüst vermeden savaşın göbeğine girmişsiniz, her şeyi ağzınıza yüzünüze bulaştırmışsınız, eliniz ayağınız birbirine dolanmış ve bir de kendinizi komutanlıkla karşı karşıya bırakmışsınız. Benim en çok öfkeliendiğim durum işte budur. Konuşmasını bile beceremiyor ve devletlerin karşısına çıkıyor. Halka iki kelime söyleyecek gücü yoktur, halkın başına konmuştur. Savaşın asgari gereklerini yerine getirecek durumda değildir, yüzlerce kişinin hayatıyla oynuyor. Dehşet verici olan budur. Bunu aşamazsak adeta felaket kendi içimizde bizi yakacaktır.

Ben her şeyden vazgeçerim, ama öncülük gerçeğinden vazgeçmem. Devrim gereklerinden bahsedeceksiniz. Ben onun cevabını da vereceğim. Beni ilgilendiren devrimdir, devrimin öncüsüdür. 14 Temmuz direnişçilerinden Kemal Pir'i tekrar hatırlarsak, aslında o kararı vermek için epey tartışıyor ve "biz direnişe girsek de girmesek de, mevcut Önderlik kendi işini yürütecektir. İhanet de etsek bile o yine başaracaktır" diyor. Bunu kabul etmemiz gerekir. Böyle tartışmanın anlamı şudur: O vahşi koşullarda bile bizimle kendi kendilerini karşı karşıya getiriyorlar ve tutarlı olma sözünü veriyorlar. O karar böyle veriliyor. Sizin gibi özgür ortamda değiller ve özgür savaşma imkanları yoktur. Düşmanın anbean onlara dayattığı, "ya teslim olacaksın ya da yaşamayacaksın" tutumudur. Dayatılan korkunç bir politika ve o direniş kararı işte bu temelde ortaya çıkmıştır.

Bu devrimciler korkunç bir ikilem içinde bırakılıyorlar: Yaşamak istiyorsan adım adım teslimiyete, boyun eğmeye ve alçalmaya gitmek zorundasın! Öyle ki, yüzlercesi öyle elden gidiyor, düşman göz açtırmıyor. Uygulanan sadece kaba işkence de değildir. Bunun karşılığında istedikleri, onların partinin bazı değerlerinden vazgeçmeleri, partinin amacından vazgeçmeleri, partiyle bağlarını koparmaları ve Önderlik gerçeğine bağlılığı bırakmalarıdır. İşte onlar, o büyük tutarlılık sözünü bu noktada veriyorlar: "Hayır, biz inancımızı koruyacağız, amaçlarımıza bağlılığı sürdüreceğiz ve bu işin iradesi de bunu mutlaka başaracaktır" diyorlar. İnançları budur ve bununla bu tarihsel direnişi gerçekleştiriyorlar.

Neredeyse önemli başarıların eşğine gelmişiz, isteyen birçok

şeyi başarabilir; özgür yaşam şansı, savaşıma ve başarma imkanları herkes için vardır. Ama buna karşın bazıları, "tıkandım, güç yetiremiyorum" diyorlar. Aslında zafere fazla inanmıyorlar. Bu en aşağılık durumdur. Peki, PKK'nin büyük direnişçilerine bakalım: Bu tutumlarınızın bu değerli insanlarla ne ilgisi var? Bu tutumlarınız bir oyundur, kendi kendini en tehlikeli bir tarzda dayatmadır. Kaldı ki, burada hiç de açık dayatmaya gerek yoktur. Biraz vicdanımızı yoklayalım. Bunlar bizim yoldaşlarımız değil mi? Peki, bunlar bizim şerefimiz ve onurumuz için bu direnişi göstermediler mi? Onlar da teslimiyete gidebilir veya sizin gibi "ben de tıkandım, dayanamıyorum" diyebilirlerdi. Ama o zaman şeref, onur ve insanlık adına ortada bir şey kalır mıydı? Bunu vicdanınıza soracaksınız.

Ben söylediğim için değil, dava arkadaşlarınızın ülküleri olduğu için bunları yapacaksınız. Şimdi bir bakıyorum, herkes bunu unutmuş, rütbe ve çıkar gibi şeyler peşinde koşuyor. Savaşmadan, büyük direnmeden yeniliyorlar. İşte bu bizi öfkeliyor. Bunun savunulması yapılamaz. Anlaşılsızlık ve duyarsızlık bizi böylesi tarihsel değerlerimizden uzaklaştıramaz. Onlara bağlılığımızı ve onlar gibi olmamızı engelleyemez. Demek ki, partileşme bu temelde olacaktır.

Tansu Çiller kadar bile güçlü değilsiniz. O bile "ya bitecek, ya bitecek" dedi, ama şimdi kendisi bitiyor. Bizim karşımızda siz ondan daha mı güçlüsünüz? "PKK ya bizim dediğimiz gibi olacak ya olacak" diye dayatıyorsunuz. Ama işte bu olmuyor. Onun arkasında dünya vardı. Siz kim oluyorsunuz, kaç paralık gücünüz var? İnsan haddini bilmeli, kendi kendine saygılı olmalıdır. Şimdi de Tansu Çiller için, "bu bir çılgındır" diyorlar. İşte bazı ihtiraslar sonucu kendini kontrol edemeyen kişiliğin düştüğü hazin durum budur.

Belki bunlar sizin için de söylenebilir. Kendinizi amacınıza göre kontrol edemezseniz ve "ya böyle olur ya böyle olur" demekte ısrarlı olursanız, devrim içinde olduğunuzdan daha kötü durumlara düşersiniz. Bunu hiç ucuz laflarla yapmayın, devrimci otorite anında sizi tutar. Başı bozuklar dünyasında olduğunuzu veya her yapılanın yanınıza kar kalacağını sanıyorsunuz. Bu öyle bildiğiniz gibi değildir. Kendinizi toparlamanız için size süre tanıdık diyorum. Aksi halde

düşmana bakarak bile bizim sillemizin çok sert olduğunu anlayabilirsiniz. Fakat siz heyecanlanmıyorsunuz bile, saygıya bile yeterince anlam veremiyorsunuz. Açık söyleyeyim: Ben düşmandan önce bu yaklaşımlarınıza düşmanım. Hem aile içinde hem de çevremde daha çok küçük yaştan itibaren savaş açtığım ilk düşmanım buydu. Beni başka türlü kılamazsınız.

Siz ordulaşma istiyorsunuz, hatta bunun için sabırsızlanıyorsunuz. Ordulaşmanın ilk şartı budur. Bu şartı yerine getirmeden herhangi bir silahı elinize almayın, ülkeye gitmeyin ve görev talebinde bulunmayın. Bu yanlıştır ve size zarar verir. Bu yaşınızdan sonra sizi artık akıllı ve iradeli kabul etmemiz gerekir. Bir başıbozuklar topluluğu olmadığınızı artık anlayın. Kararlı ve iş yapabilen insanlar olduğunuzu kabul ederek adım atmanız bu işin gereğidir. Arkamızdan her cephede, çalışma alanında düşmanın bile yapamayacağı inanılmaz olumsuzlukları sergiliyorsunuz. Bunu anlıyorum, fakat kabul etmek istemiyorum. Yer yarılırsa içine gireceksiniz, ama böyle yaşamayacaksınız. Çünkü bunu kabul edersem her şey biter. Belki siz basit yaşayabilirsiniz, fakat basit yaşayanların ne olduğu ortadadır.

Böyle bir yaşamdan uzak durmak için kendime en büyük disiplini uyguladım. On yaşımdan beri sizin bu yaşam bellediğiniz şeyden duyduğum büyük nefretten dolayı kendimi en büyük disipline tabi tuttum ve bunu kendi kendime yaptım. Düşünün: Kocaman bir parti sizi disipline etmek istiyor, ancak siz kendi kendinize bu basitliği yaşamaya çalışıyorsunuz. Hiçbir şey ortada yokken, yani bir doğru kelimeyi gökte ararken, doğru bir adımın sahibi olmayı gerçekleştirmeye çalışırken, biz her şeyi adeta gökten indirerek önünüze koyduk. Oysa siz şimdi, "eski basit dünyamız, eski alışkanlıklar, küçük hevesler, küçük işler, küçük yaşamsal alışkanlıklar" diyorsunuz. Halbuki bizim yaşamımız bunlarla karardı, ülkemizde her şey sıradanlaştı, her şeyin anlamı yok oldu. Her şey alacakaranlığa büründü, küçüldü ve insanlıktan çıktı. Şimdi gerek felsefi ve moral açıdan, gerek siyasal olarak bizzat özgür yaşamın sahibi olmak istediğinizden, artık bunu görmüş olmanız gerekiyor.

Ben tek başıma buralara kadar geldim. Acaba neden sizin yaptığınız gibi, kendi kendimi kandıramıyorum? Benim durumum sizin durumunuzun tam tersidir. Hepiniz de birleşseniz, toplamınızın

yaşadığına metelik kadar değer vermiyorum. Çünkü bu çelişki hayli çarpıcıdır: Ben bu kadar büyük şeyleri size dayatıyorum, siz ise bu kadar küçük şeyleri bana dayatıyorsunuz. Halbuki ben bu küçük şeyleri daha çok küçük yaşlarda bıraktım ve bunlardan nefret ettim. Karşımda adeta bütün dünya bir oldu, ama ben kaçtım. Bu bizi nereye götürdü? Şimdi bir işe el atsam, hata yapmam mümkün mü? Bu konuda sizlere esef ediyorum, insan büyük işler yapmadan, önemli başarılar olmadan yaşayamaz. Hatta bir kitabı bile okurken iyi anlamadan bana göre yaşanılmaz. Halen hatırlıyorum: Bir kitapta bir cümleyi tam anlamadığımda en büyük savaşı o cümle üzerinde yürüttüm ve özünü yakalayınca kadar kendimi aşırı zorlayarak tek başıma didinip durdum. Bu, gerçeği anlama savaşıdır. Siz kuyruklu yalanlara takılmışsınız, deliler gibi oynuyorsunuz ve ondan sonra bunları bana yutturmaya çalışıyorsunuz. Ben kelimelerin savaşımını, gerçeklerin kitaplardaki savaşımını bile böyle amansız yürüten birisiyim. Sizin kuyruklu yalanlarınıza nasıl inanacağım, buna nasıl pirim vereceğim? İnsan cahil olur da bu kadar olur mu?

Sizin devrim pratiği içindeki her yaptığınız yalan dolandır. Bu da güçsüzlük arz ediyor. Bir toplantıya bile hakkını veremiyor, iki ilişkiyi birbirine bağlayamıyorsunuz. Çevrenizde büyük yanlışlıklar var, ancak ona bile karşı çıkamıyorsunuz. Peki, benim gibi olsaydınız, yani ortada hiçbir şey yokken, kavramlar düzeyinde bile her şey seni inkar ediyorken, o savaşımı nasıl verip kazanacaktınız? Siz hazır olanı bile değerlendiremiyorsanız, adeta yoktan var etme savaşını nasıl yürüteceksiniz? Ben nasıl bir insanım ki, bütün bunlara rağmen kendimi çok mütevazı bir çalışan olarak değerlendiriyorum? Peki, siz kimsiniz, neyin ve hangi çalışmanın sahibisiniz?

Bu kadar hazır yüce değerler adeta al benimle zaferi sağla diyor. Örneğin kitleler ve silahlar hazır, her tarafta maddi ve manevi gelişmeler var. İsterseniz en sonuç alıcı bir savaşı bile planlayabilirsiniz. Tüm bunları görüp anlamadan, bütün yaptığımız alışlagelmiş eski tarzdaki sülalenizden öğrendiğiniz bencillik ve bireyciliktir. Ne yediğiniz, ne içtiğiniz, ne de yaptığınız belli değildir. Ortalığı ne kadar dağıttığınız da belli değildir. Aslında yemesini içmesini de bilmiyorsunuz. Küçücük bir dünyanız var. Bu küçük dünyanızdan anladığınız, bencilliğin en içeriksiz biçimi ve keyfietir. Keyfiet

dediğiniz şeyin içinde keyfi anlama gelebilecek bir şey de yoktur, ama buna alıştırmışsınız.

Şimdi size partideki her şey fazla geliyor. Aslında siz büyüyen partiyi hiç anlamamışsınız. Bu nedenle yüzünüze gözünüze bulaştırıyorsunuz. Bu, çok yoksul veya aç birisinin yemiş dolu bir bahçeye girmesine benziyor: Ya korkuyor ve hiç yemiyor ya da yiyince midesinin ne kadarını kaldıracığını bilmiyor. Ondan sonra da pat diye düşüyor. Sizin parti içindeki duruşunuz da buna benziyor, bize bunu anımsattırıyor. Onun için size zaman tanıdık. Parti böyle yenilir, parti böyle yutulur, böyle hazmedilir, daha sonra onun içinde böyle çalışılır, karşılığı böyle verilir diyoruz. İşte bu, yaşam ve çalışma disiplini.

Siz buna karşı direniyor ve "biz aç ve yoksuluz, her şeye gözü karaca saldıracağız" diyorsunuz. Bazı vahşiler vardır, her şeye saldırırlar. Hatta bunlar ilkel hayvanlardır, yakaladıkları şeyleri nasıl ağızlarına aldıkları ve nasıl parçaladıkları biliniyor. Bunun karşısında herkes dehşete kapılır. Sizin siyasal anlamda duygularınız ve yönelimleriniz işte o vahşiye benziyor ve bu oldukça çirkindir.

Diğer bir tarz ise şudur: Belki orada ilkeler de vardır, ancak korkaktır ve sürekli çekinir, bu da sizde çok etkilidir. Yiyebileceği şeyleri de yemiyor, çekiniyor. Çünkü onun dünyasında asla bu yoktur ve yaklaşmaması gerekir. Ne olduğu belli değildir. Bu da çekingenliklerinizin izahıdır. Bu acı bir şey, ama gerçektir. Böyle vahim durumlara düşmemek için size verdiğimiz eğitime çok değer biçeceksiniz. Neden dünya bizimle alay ediyor, neden dünyanın en ilkel kabilelerinden bile daha geri bir halkız? İşte bütün bunlar bu nedenle oluyor.

Şehitleri göz ardı etmek kendimizi inkar etmektir

Çeşitli yaklaşımların, ilgilerin, sözlerin ve davranışların savaşını nasıl yaptım diye kendimi fazla anlatmak istemiyorum. Yanlış yapmamak için nasıl tiril tiril titriyor, etkili olabilmek için neleri nasıl düşünüp yapıyordum? Sizde ise zaten bu anlamda da duyarlılık yoktur. Yani böyle bir ortam içinde suç teşkil eden davranışlar yapmak bir yana, başarılı olmayacaksam nefes bile alıp veremezdim.

Alıp verdiğim nefes yanlışsa boğazımda tutardım. Dikkat edin, benden çok az yanlış çıkar. Bu, disiplin gücümden ve anlayış yeteneğimden dolayıdır. Siz en kaba yanlışları ve hataları olur olmaz dayatıyorsunuz. En önemlisi de, yapılması gerekeni çok korkak yapıyor, ilkeller gibi hiç üzerine bile gitmek istemiyorsunuz. Bunların ikisi de çok tehlikeli ve yanlıştır.

Biz bu durumunuzu aşmanız için size en büyük desteği sunduk. Ben neden kendimi bu kadar eğittim? Tekrar vurguluyorum: Daha en erken yaşlarda el attığım bütün işlerde kusursuz olmayı esas alıyordum. Ben bugün neysem o gün de öyleydim. Yani kusursuz iş yaptım ve neyle uğraşıyorsam onun gerekli çabasını sergiledim. Tabii bu özellik sürekli şuna yol açtı: En iyi iş nerede ve nasıl yapılır sorusunu hep peşi sıra getirdi ve bu da beni müthiş bir çabaya yöneltti. Sonuç, buralara kadar tırmanışa geçirdi.

Büyük 14 Temmuz direnişçilerinin anlamını neden size örnek veriyorum? Çünkü Hayri gibi, Kemal gibi insanlar kendilerini bize karşı en çok sorumlu ve borçlu hisseden çok önemli insanlardır. Bir de onlar büyük şehitlerdir. Biz bunları göz ardı edemeyiz. Onları göz ardı etmek, kendimizi inkar etmek demektir. Onları her şeye egemen kılmak zorundayız. Çünkü bundan daha kutsalı yoktur. Düşünün: Hz. İsa'yı bile zorla çarmıha gerdiler ve şimdi milyarlarca insan onun anısına hristiyanlığı benimsiyor. Bizim bu insanlarımız kendi öz kararlarıyla büyük insanlık kararını kendi bedenlerinde çarmıhtan daha acımasız bir biçimde uyguladılar. Daha dün onlar böyle yaptılar ve siz bugün bunları unutmuşsunuz. Onların hatırasına kendinizi değiştirmiyorsunuz bile.

Açık söyleyeyim: Ben bile kendimi onların anısına tam cevap vermiş olarak görmüyorum. Artık ne kadar kabul edilirse o kadarım. Yani eğer bizim bazı büyük değerlere kesin sözümüz varsa, bu böyledir. Kaldı ki, böyle binlerce değerimiz var. Gelin, sizin bu durumunuzu bu değerlerle izah edelim: Bu değerlerin hepsi size bir tokattır. Israr ederseniz, her gün bin yerden tokat yiyeceksiniz. Ben onları seslendirmek zorundayım. Çünkü bana vasiyet ettiler. Bozulmanıza hiç gerek yoktur, yaşadığım müddetçe vasiyeti işleteceğim. Hepiniz de onlara bağlı olmalısınız. Bağlılığınız bu anlamda yeterli değildir. Düşman bile onlara saygılıdır.

Şunu demeye getiriyorum: PKK içinde bütün bu büyük değerlerimize rağmen, kendini böyle dayatanlara karşı savaşıyor. Bu değerleri öyle farklı kılmaya hiçbirimizin vicdanı razı olmaz. Bunun savunması da olamaz. Hiçbirinin böyle kendini dayatması bir yana, halk bile "bu değerlerimiz olmazsa biz de olmayız" diyor. Eğer sizin de bir şeref ve bir onur sözünüz varsa, bu değerlere bağlı olmanız kesinlikle gereklidir.

Savaş adına yaşadıklarınıza bakıyorum ve yine Kemal Pir'i hatırlamaktan kendimi alamıyorum. 1980 yılında Siverek'e gitmiş, o pratiği araştırıp görmüştü. Son mektubunda, "ben bu işin sorumlularının yakasını bırakmayacağım, yakalarına yapışıp siz buna nasıl yol açtınız diyeceğim" diyordu. Açık ki, sözüm ona bu komuta kişilikleriniz nedeniyle Siverek'te bile bu kadar derin bir tahribat yaşanmamıştı. Siverek'te savaş sınırlı bir gelişme göstermişti. Ama ona rağmen Kemal Pir aynen şöyle diyordu: "Sen nasıl böyle yaptın diye adamların boğazını tutacağım." Askeri çizgiye bağlıysak, eğer Onlara bağlıysak ve anılarından sonuç çıkaracaksak bu hepimize bir uyarıdır.

Bu bağlılıktan başka da güç kaynağımız yoktur. Bu bağlılık tıpkı onların savaştıkları gibi büyük savaştırır. Siz bunun tavizini benden koparmak istiyorsunuz. "Bırakın, biz savaşıyoruz, ama bu büyük bağlılığa göre değil" diyorsunuz. Şimdi bu isteminiz sadece taviz değil, en büyük ihanettir. Her şeyi isteyin, ama bu büyük tarzdan, bu büyük savaş tarzından taviz istemeyin. Çünkü halen söylüyorum: En büyük savaşçılık bu bağlılıkla, bu inançla başlatıldı. Zafere kadar da öyle götüreceğiz. Görev alacaksınız, bir defa iliklerinize kadar bunu işlemeniz gerekir. Siz o zaman gerçek bir PKK değeri olabilirsiniz.

Geçmişini umarım kendiniz de değerlendirirsiniz. Hayatınız bir suç yumağı gibidir. İnsan büyük öfke ve acı duyuyor. Şimdi sizi ne yapalım? Denetimi biraz bıraksam, gerçekten her şey bu işin bir günde biteceğine tanıklık ediyor. Hele bazı açgözlüler, bazı sözde akıllılar adeta bizi yemek için hazırlanıyorlar. Bizi bölüp parçalamaya, her şeyi tıkatmaya ve bitirmeye hazırlanıyorlar. Hatta çoğunuzun duyarsızlığı da göz önüne getirildiğinde, teslimiyetin, imhaların nasıl gerçekleştirildiği görülecektir. Maalesef zemin buna götürmeye

son derece müsaittir. İster partinin ideolojik, siyasal ve örgütsel çizgisine karşı olsun, isterse onun askeri çizgisine, ordu ve savaş gerçeğine karşı olsun, bu ilkeliliğinizi, kendiliğindenliğinizi ve her tür hastalığın kaynağı olan bu anlayış ve yaklaşımlarınızı aşamazsanız, hiçbir alan pratiğinde başarılı olamazsınız.

Her şey açıktır: Benim özgün çabalarım olmasa, PKK'nin askeri çizgisinden hayır gelir mi? Diğer alan çalışmalarını bir tarafa bırakalım, esas itibariyle askeri çizgi üzerinde duracaksak, Siverek pratiğinden başlayalım ve günümüze kadar gelelim. Aslında bunun ipuçlarını vermiştim. Askeri çizgiyi incelerken bazı işleri yapmamız gerekir. Önce PKK'de askeri çizginin askeri teoriye göre nasıl geliştirildiğini bilmeniz gerekiyor. Biz direkt olarak şiddete başvurmadan önce, "Kürdistan'da Zorun Rolü" kitabını yazdık. Kürdistan'da Zorun Rolü, savaşın teorik izahını yapıyor. Neden Kürdistan'a devrimci zorun gerekli olduğu bütün dünya literatürlerinden örneklemeler yoluyla ortaya konuluyor. Bu kitapta, "Kürdistan'da devrimci değişiklikler olacaksa, bir savaş teorisine ihtiyaç vardır, yani devrimci zor gereklidir" deniliyor. Bu sorun aydınlatılıyor ve bizi savaş kararına götürüyor.

Eğer devrim, özellikle 1980'lerden sonra başarıyla yürütülmek isteniyorsa, zor sorununa doğru yaklaşılmalıdır. Savaş, dolayısıyla ordu sorununa açıklık getirmek için daha grupları ülkeye yollamadan önce, zor koşullarda olmamıza rağmen, o kapsamlı kitabı yazdık. Sorumluluk gereği yalnızca o kitabı yazmakla yetinmedik, yüzlerce kişilik grupların pratik eğitimini de verdik. İlk dönemlerde bin bir pratik çabayla bir tane savaşçıyı kazanabilmek için altı ayımızı ayırdık. Daha da ötesi, insanlara mücadele kararı verdirtmek için yıllar gerekiyordu. Böyle yirmi dört saatini değil, insanların bir saatini bizi dinlemeye ayırması için yıllarımızı verdik. Bir kişiyi kendimize alıştırmak, ona mücadeleyi kabullendirmek için bin dereden su getirdik. Daha ortada askeri çizgi diye bir şey yoktu. Silah elde etmek mümkün mü? Silaha yaklaşamıyorduk bile. Sadece bir kararı oluşturmak için bütün bunları yapmak durumundaydık. Şimdi en değme komutanlarımız savaştan kaçış sürecine girmişler, ancak bunu fark etmiyor bile. Siz ise hazır olan elden gidiyor, fakat bunu görmek istemiyorsunuz. Size göre bunlar hiç önemli değildir.

Düşünün ki, en benim diyen komutanlarımız için ikna yanını, karar yanını, moral yanını hiç göz önüne getirmek bile istemiyorlar. Bir silah elde etmenin savaşı nelerimizi alıyordu? Sizin için bu da hiç önemli değildir, çünkü silahlar yığındı. Ama bana göre aslında durum hiç de öyle değildir. Oysa ben o üs alanlarına gerilla gruplarını çıkarmak için tam yirmi yılını verdim. Hatırlıyorum: 1970'lerden, hatta daha öncesinden, ne zaman özgürlük dağlarına çıkarız diye düşünüyordum. Özgürlük uğruna dağa çıkma yılları bu kadar büyük bir umudun ve çabanın bir sonucudur. Bakıyorum, en fethedici özgürlük dağına ulaşmışlar, ancak dağın değerini takdir etmiyorlar, basit bir arazi değerlendirmesini bile yapmıyorlar. Böyle komutanlar içimizde dopdoludur. Görkemli dağları biraz değerlendirebilseler, her tür barınmayı yaratabilir ve gerilla savaşını verebilirler. Ama bunları hiç anlamak bile istemiyorlar. Halbuki biz oraya bir grubumuzu çıkarabilmek için otuz yılımızı verdik. Bir inanç adamı yaratmak için yılları gerektirdi. Bir silah hikayesi var: İlk koşullarda onu temin etmek için yıllar gerekmişti. Bütün bunları kelleyi koltuğa alarak yaptık. Çünkü silah yakalandı mı cezası ağırdır, hele büyük silahların cezası daha ağırdır. Kullandığınız her türlü silahlar kendiliğinden mi elinize ulaştı?

Bir özgürlük dağına ulaşmak için bin bir türlü engel var, öncelikle hudutlar var. Dağa gitmek için düşünce ile donatılmış, inançlı ve silahlı bir grup insan olacak. Bundan sonra bu kadar hududu nasıl aşacaksınız? Bir de bütün yollar tutulmuş, o dağlara ulaşmak için sabır gerekir. Ayrıca imhalar da olabilir. Onu önlemek için duyarlılık gerekir. Bütün bunları yıllarca yaptık. Tabii bütün bunlar size göre pek önemli değildir, önemli olan sizin o planlaması, keşfi ve denetimi olmayan sahte komutanlığınızdır. Bunlar da sizin adınıza en büyük utançtır. Ben her zaman böyle utanmazlığı nasıl yaptınız diye bunu yüzünüze vuracağım. Ama size diyorum ki, biz bir askeri teori için, bir askerin yola çıkması için yıllarımızı verdik. Sizin buna saygınız yoktur. Saygınız olmadığı gibi varolan değerleri çarçur ediyorsunuz.

Direnişçilerin canı pahasına inanç savaşını da size örnek verdim. Peki, siz ne söyleyeceksiniz? Onlar öyle savaştılar, bizler böyle hazırlandık. Peki, sizler ne yaptınız? Yani yapılacak hiçbir iş yok

muydu? Bazı işleri doğru ele almak mümkün değil miydi? Bizim sözüm ona anlı şanlı askeri sorumlularımız pek fazla umut vermiyorlar. Tıkanma ileri düzeydedir. Benim gibi bu işleri bu düzeye getiren birisi olmasa, neredeyse işleri kendi akışına bırakacaksınız. Bu düşmanın görüşüdür, bunu bırakalım. Ortada bizim biriktirdiğimiz bazı değerler var ve bazıları namussuzca bunlara göz dikmişler. Bu da herkese yol diye gösteriliyor, yani "sen de biraz kendini yaşa" deniliyor.

Ortada bizim yürüttüğümüz tarihsel çalışmalarımız var. Peki, siz ne kazandırdınız? Sırtınızı bize dayayarak yaşamaktan, kendi yaramaz ve yetmez kişiliğinizi bize dayatmaktan başka ne marifetiniz var? Dağlarda parti silahını ele geçirmek yiğitlik midir? Dağda parti savaşçıları üzerinde sözüm ona komutanlık taslamak marifet midir? Doğru dürüst bir devrimci ahlakınız olmayacak mı? Bu sınır kültüründen vazgeçmeyecek misiniz? Bir tek başarılı eyleme göz dikmeyecek, doğru dürüst tek bir savaş taktiğine kendinizi vermeyecek, ondan sonra da komutanlık adı altında kendinizi dayatacaksınız. Bu ne anlama gelir?

Siz bunun çözümlemesini yapacaksınız. Böyle ciddi suçlar işlemeden, "ben böyle görev istiyorum, komutanlık istiyorum" demeden önce, bu olup biteni başta kendinize olmak üzere partiye izah edecek ve samimi bir özeleştiri vereceksiniz. Askeri anlamda olup bitenlerin tümünü dürüstçe anlatacaksınız. Ölmek herkesin kaderidir, isyan edenler de vurulur. İsyan etmek de yetmiyor. Biz sıradan isyancı bir topluluk değiliz. Kaldı ki, isyancıların bile bir ahlakı vardır. Sizleri asgari gerilla kurallarına dahi uyduramıyoruz.

Bütün eyaletlerin durumuna bakın: Bir gün tartışıyor, "gerilla köye dayalı olacak" diyorlar. Bu da günlük olarak düşman bilgisi dahilinde yaşamak demektir. İşleri güçleri kendilerini yaşatmaktır. "Her şey lojistikdir" diyorlar. Burada gerilla için en küçük bir kural var mı? "Yaşam başka türlü olamaz" diyorlar ve neredeyse beni de buna inandıracaklar. Başka türlü nasıl olmuyor? Ben bir savaşçı yetiştirmek için yıllarımı böyle vereceğim, siz onları pul pul dökeceksiniz. Ben yılların inanç savaşını veriyorum, siz onun inancını bozacaksınız. Böyle olmaz!

Bir silah bulmak için benim çok yoğun çaba harcamam gerekiyordu.

Halen hatırlıyorum: Hüseyin Sarıçiçek diye bir arkadaşımız vardı, silahları arabaya gizli koyup götürüyordu. Tam üç gün elim kalbimin üzerindeydi; yakalandı mı, yakalanmadı mı diye nefes nefese kalıyordum. Beş tane silah ya vardı ya yoktu. Hem de her tür zorluğa ve imkansızlığa rağmen bu imkanları geliştirdik. Sizininki ise hazır değerlerdir. Bazı yerlerde ne kadar silahın düşmanın eline geçti veya silahların pas içinde bırakıldığı biliniyor. Şimdi bütün bunları gelip PKK'lilik adına bana dayatacaksınız. Böyle büyük suçlarınız var. Bu işleri yapamıyorsanız çekileceksiniz. Hiç kimse sizin savaşçılığınıza muhtaç değildir. Siz istediniz ve ben de size bu ülke adına savaşın hem teorisinin hem de pratiğinin nasıl yapılacağını en ince ayrıntılarına kadar gösterdim.

İsteyen herkes doğruları bu temelde uygulama gücündeyse onay ister, izin ister, "ben de bu işe varım" der. Bu işe varolan birkaç kişi olsa bile, ben onlarla derinleşmek istiyorum. Kemal Pir gibi, Hayri gibi bazı değerli militanlar yine çıkabilir. Ben onlarla uğraşmak, onlarla bu işi geliştirmek istiyorum. Ne diye kendinizi dayatıp duruyorsunuz? Bu halkın bazı namuslu insanları çıkar. Şimdi onları da engelliyorlar; "yapmayız ve yaptırmayız, savaşmayız ve savaştırmayız" diyorlar. Resmen yenilgiyi dayatma tutumunda ısrar var. Askeri çizgimize dayatılan bu oyunu bozacağız.

Ben sizin bu dayatmalarınıza artık inanmam. Bunun ne imkan yetersizliğiyle ne de teorisizlikle bağlantısı var. Bu düpedüz bir oyundur, partinin askeri çizgisine dayattığınız ve neredeyse herkese bulaştırdığınız bir oyun, bir hastalıktır. Yapacağım en hayırlı iş bu oyunu bozmaktır. Açık söylüyorum: Ya bu yüce değerlerin bir ifadesi olarak varım diyeceksiniz ya da hiçbirinizle fazla didişmeden geldiğiniz yere çekileceksiniz. Asker olmanın ilk şartı budur. Bu kadar şehide, bu kadar arkadaşaya saygım var, bunun için ben başka bir şey yapamam. Eğer ben sıradan bir namus sahibiysem, düşmanın bu kadar korkunç, bu kadar vahşi uygulamalarına karşı artık bu oyunlarınıza düşmemem ve oyunlarınızı bozmam gerekiyor.

Kemal Pir bu yürekle gitti. Peki, ben hangi yürekle ayakta kalacağım? O küçük bir hata gördüğünde, "elimle gırtlığına yapışacağım" diyordu. Peki, ben bu kadar yanlışlıklarınıza karşı ne yapacağım? İşin tuhaf tarafı şu ki, bu işin başını tutanlar açık bir tasfiyeciliği da-

yatıyorlar. Zaten günlük pratik örnekleri her gün görülmektedir. Teslimiyet ve imha olma gibi her tür durum hazırlanıyor. Neymiş, sözüm ona gerillayla başırlamıyormuş! Siz savaşmadınız ki, siz işin özünü boşaltmayla ve teslimiyetle uğraşıp durdunuz. Uygulamadan, gerillanın başarı veya başarısızlığından söz edilemez. Ciddi bir gerilla kuralını uygulayamadınız. Teorik olarak açıklığa kavuşturulan ve bütün dünya pratikleriyle kanıtlanan birkaç temel doğruyu bile uygulamadınız. Yüreğinizde önemli bir başarı isteği bile yoktur. Kör cesaret, kör ve yıkıcı duygular en benim diyenlerde bile var. Bu yıkıcılıkla düşmanı yıksanız ne kadar işe yarar? Kaldı ki, o yeteneğiniz de yoktur. İki darbe yediniz mi her şeyi bırakırsınız. Hem yüreğinizle hem beyninizle bu ipe sapa gelmez pratiklerinizi yiğitçe gözden geçirme gücünü göstereceksiniz. Bu sorun üzerinde bu temelde durun. Bu gücünüz yoksa, kocakarılar gibi kendinizi bir tarafa atın. Benim bile güç yetiremediğim kadar çok yiğitlik isteyen, bu çabalarımın bile yetersiz kaldığı bu yüce askeri işe, en bayatlaşmış kocakarı tutumlarıyla yaklaşamaz.

Bu eleştirilerimden alınmanıza gerek yoktur. Bir haysiyetiniz varsa, sizi düzeltmeye ve yetkinleştirmeye çalışıyorum. Tüm gücünüzle bunu böyle anlayacaksınız. Bir yapma imkanınız varsa, büyük bir hevesle ve ilgiyle üzerinde duracaksınız. En önemlisi de, izahı çok zor olan, hep öfkelen diren bu şeylerden 'ki bunlar aynı zamanda yarı yarıya kendiniz oluyorsunuz' sonuç çıkaracaksınız. Başka türlü devrimin militanı, savaşın komutanı ortaya çıkmaz. Siz işleri bu tutumunuzla tam boğuntuya getiriyorsunuz. Bu dayatmalarınızla tarihin en büyük kutsal direniş çabalarına en büyük kötülüğü yapıyorsunuz. Ben bazı işleri gerekirse yeniden ele alırım. Siz "adımız, ünümüz çıktı" diyerek, ne diye kendinizi dayatıyorsunuz? İtiraf edin ki, bu işlere gücünüz yetmiyor. Yaptığınız yanlışlıklar bellidir. Yerine getirilemeyen durumlar ve görevler belli değil mi? Ne diye mazeret uydurup bunların arkasına sığınuyorsunuz? PKK içinde beni de aşan direniş ve savaşımla kendini kanıtlamış değerler var. En başta onları da savunmak zorundayım.

Hele analarınızın, babalarınızın her birisi bir kan gölüne, gözyaşına boğulmuş halde benden yaşamanızı istiyorlar. Özgürlük dağının ortasına gidiyorsunuz, ancak yıllardır bu konuda kendinizi eğitemi-

yorsunuz. Bir teknik düzenlemeyi yapamıyor, silahlarınızı bile doğru dürüst kullanmayı bilmiyorsunuz. "Dağ ilkelleştirir, vahşileştirir, insanda duygu kalmaz" diyorlar. Bu, hayvanlık teorisinin ta kendisi değil midir? Bütün bunlarla sadece varolan neyimiz varsa onu inkar ettiğinizi kanıtlıyorsunuz. Bunlar benim için önemlidir.

Temmuz direnişçileri de o kararı vermeyebilirlerdi. Yani en kutsal değerlerin bile ulaşamadığı o büyük kararı vermeyebilirlerdi. Ama verdiler, çünkü bağlı kalmak zorundaydılar. Bu bir savaş kanunudur. Onlar canlarını erite erite sonuna kadar savaşımını verdiler. Bundan daha büyük savaşçılık olur mu? Eğer PKK'de savaş çizgisinden bahsedeceksek, o zaman onların tarzını esas alacağız. Mazlum, Kemal ve Hayri bir direniş imkanını bir kibrit çöpüyle yaratıyor ve Newroz ateşini kutluyorlar. Oysa sizin savaş olanaklarınız dağlar kadardır. Onlarınsa ellerinde sadece bedenleri var ve onu eritiyorlar. O beden silahlarıdır, artık kendi bedenlerini eritip kullanıyorlar. PKK'nin savaş çizgisi budur.

Onlar zindanda, tek hücrede direndiler ve kazandılar. Şimdi ise bazıları, "yapılacak başka bir şey yok" diyorlar. Siz ne kadar savaştınız, hangi silahları doğru ve kuralına göre kullandınız da kazanmadınız? Neyin tikanıklığından, neyin sonuç alamayacağından bahsediyorsunuz? Hele de bugüne gelmişken, kim ne derse desin, başarı için her zamankinden daha fazla imkanlara sahibiz. Her bakımdan bu böyledir. Dünya alem bunu söylüyor ve bu dünyanın kararı haline geliyor. Tam da bu noktada "yıprandık, amaçtan uzaklaştık, tıkanık, hiç başarı şansımız yok" demek en büyük namussuzluktur. PKK tarihine bakın, savaş tarihine bakın: Hiç böyle şeyler var mı? Neredeyse beni de teslim alacaksınız. Kendi vahim hatalarınız veya tasfiyeciliğiniz temelinde, şimdi sıra beni yenmeye mi geldi? Hiç bu konuda "beni ilgilendirmez" demeyin. Bütün bu söylediklerimizin en başta savaş sahasında olanlar için geçerliliği vardır. Askeri çizgiye hakkını veremeyen herkes bundan sorumludur. Bunun iyi niyetle bir ilgisi yoktur. Bunun ustalıkla ve görevlerin gereklerinin yerine getirilmesiyle ilişkisi var. Bunları yaptınız mı, yapmadınız mı?

Bütün olanaklarımızı sanki kendi haklarıymış gibi tasarruflarına alıyorlar. Zaten en büyük çılgınlıkları 'ben buna yanlışlık da demi-

yorum' örgütü sanki yetkiyi ele geçirmiş gibi kullanmalarındır. Aslında keşke ele geçirseler ve hakkını verselerdi. Bari kendileri için kullanıp düşmana teslim ederek çarçur etmeselerdi, hatta bana karşı kullansalardı! Bunların hiçbirisini yapmıyor, kendileri de dahil olmak üzere her şeyi o sülale ocağındaki gibi bitiriyorlar. Bu bitmiş bir kişiliğin bitirme hikayesidir. Uzlaşmalar da bitmişlik temelinde geliyor. Kim sülalesinden ne öğrenmişse geliyor, onu ordu içinde kusuyor. Ne askerlikle, ne teoriyle, ne de onun pratik hazırlıklarıyla hiçbir ilgisi olmuyor. Güdüler var, sadece onları tatmin etmek için babasından öğrenmiş olduğu kavgacılığı önce yoldaşını vurmakla uyguluyor. Sülalesinden bir takım kinler ve öfkeleri öğrenmiş, önce onları etrafına kusuyor. Güdüler var, terbiye görmemiş, onları önce bize karşı isyana dönüştürüyor. Ne idüğü belirsiz bir yaşam tarzı var, en amansız görev alanında, hatta savaş yerinde bile utanmadan onu yaşamak istiyor.

Osmanlı padişahlarına ve paşalarına bakın, onların yanında solda sıfır kalırsınız. Osmanlıda kaleyi sonuna kadar savunan bir komutan savaştan yenilgiyle çıktı mı, önce boynunu uzatır. Çoğunlukla başarısızlığının karşılığı kellesini vermesidir ve müthiş savaşıyorlar. Hele bir de bizimkilere bakın: Şu anda komutaya bir örnek bulamıyorum. Her tür yetmez davranışları "Kürt işidir" adı altında komutanlık diye dayatıyorlar. Siz bu büyük hatayı yaptınız. Şimdi bunu çözeceksiniz. Devam etmek istiyorsanız, bunu giderdiğinizde dair beni ikna edeceksiniz. Bir daha yapmayacağınıza dair en başta beni ikna edeceksiniz. Bazı temel doğrulara saygınız olduğuna dair beni ikna etmek zorundasınız. Sizin bu oyunlarınıza alet olmak istemiyorum. Bu dayatmalarınız yenilgiden başka hiçbir şeye yol açmıyor. Bu dayatmalarınıza neden boyun eğeyim?

Kimse sizden böyle savaş istemiyor. Siz kendiniz "ben vazgeçemem, alışmışım" diyorsunuz. Sen kimsin ve neye alışmışsın? Barzani bile kendini böyle dayatamıyor. İçimizdeki ajan bile kendini böyle dayatmıyor, böyle zarar vermiyor. Peki, siz ne adına böyle zarar veriyorsunuz? Böyle komutanlık olur mu? Ben otuz yıldır bu çabaları sürdürüyorum. Kendimi parçaladım, ancak hala kendimi yeterli görmüyorum. O ise hiçbir şey yapmadığı halde hazır gücün üzerinde kendini komutan sanıyor. Etrafında uyduruk bir yaşam örgütlemiş,

partinin en değerli kızlarını ve delikanlılarını öz hizmetine koşturuyor. Savaşçılar da bizi ve PKK'nin büyük değerlerini tanıyamadıkları için bu sahte komuta kişiliklerini kabul etmişlerdir.

Çok acıdır, ama bu kişilikler büyük bir oyunu kendi elleriyle hazırlayıp oynuyorlar. Bir de alınıp küsüyorlarmış. Kimler küser, kimler alınır? İşte oyunda bir de bu şekliyle karşımıza çıkıyorlar: Alınganlık, küskünlük, ilgisizlik, hem suçlu hem de güçlü olma durumu yaşanıyor. Zorlama yoktur, yaşamamız sizin olsun, ama bırakın, ben birkaç inanmış insanımızla bir şeyler yapmak istiyorum. Neden beni bundan alıkoyuyorsunuz? Ben bu yolda yürümek ve kendi çabalarımı diğer çabalarla birleştirmek istiyorum. Ne diye bunu engelliyor ne diye boşa çıkarıyorsunuz?

PKK'nin bu büyük direniş değerleri gerçektir. PKK'nin büyük direnişçileri, bütün şehitleri böyle mücadele ettiler ve benim de anladığım savaşçılık budur. Bu durumda sizinle askeri çizginin neresini tartışalım? Yaratığınız bu durumlarla hiçbir taktiği sağlam ele almama izin vermediniz. Bir savaş planını yoğunca düşünmeme fırsat vermiyorsunuz. Çünkü dayatmalarınız büyük engel teşkil ediyor. Düşmanı yakalamaktan ve düşürmekten çok daha önce önümde engel olarak siz varsınız. Örneğin silahın değeri nedir, tarihçesi nasıldır? Savaşa karar vermiş bir insanımızın kazanılması ve yaratılması nasıl gerçekleşir? Askeri çizgide varım diyenler, önce bunları öğrenecekler ve adı gibi belleyeceklerdir. Bir grubun savaş alanına, önemli bir üs alanına ulaşması ne demektir? Bunun tarihçesine bakacaksınız. Her birisinde müthiş çabalar var, bunları adınız gibi belleyecek ve sonuç çıkaracaksınız. Sizin bugüne kadar gelmeniz için bu büyük insanlar ne yaptılar, bu büyük çabalarla neler yaratıldı? Siz bugün kime dayanarak ve hangi emeklerin, hangi müthiş direnmelerin sonucu olarak bu özgürlük dağlarındasınız?

Ben yalnız PKK'yi anlatıyorum. Bir de PKK'nin öncesi var. Bizim dışımızda binlerce devrimci var, hatta tarihimizde de büyük direnişler göstermiş insanlar var. Onlar da dolaylı olarak bizim bir alt basamağımızdır, onları da esas alacağız. Savaş tarihi bütün bunların incelenmesi demektir. Savaş tarihini kendinize temel olarak ele alıp işleyeceksiniz. Ben halen binlerce yıl önce bir

Romalı komutan nasıl bir askeri özelliği kazanmış diye büyük bir heyecanla her cümleyi yutar gibi okurum. Ne müthiş özellik diyorum, bu işleri nasıl yapmış diye heyecanlanıyorum. Siz ise en hayati bir askeri kuralı bile ilgisizlikle karşılıyorsunuz. Böyle asker olunur mu? Yaşamın askerileşmesi bana heyecan verirken, siz bundan kaçılıyorsunuz. Kırk yıldır yaşamımızın somut ifadesi askerleşme imkanıdır. Oysa onu tepiyor ve işlemez duruma getiriyorsunuz. Halbuki eğer en heyecan verici, en büyük eser insan olacaksa, her şeyimiz budur.

Şimdi oynanan oyun, askerileşmeyi esas alma değil, tersine boşa çıkarma biçimindedir. Otuz bin insanı yalnız bu sahada, en olmadık yerlerde yetiştirdik. Adam yıkılmış olarak geliyor, ben inanç savaşımını veriyorum. Sefildir, doyuruyoruz. Hastadır, tedavi ediyoruz. Donanımsızdır, sonuna kadar silahlandırıyoruz. Kazasız belası en rahat savaşacak ve yaşayacak yere ulaştırıyoruz. Bakıyorum, bu bile sorun oluyor. Peki, biz nasıl insanız? Düşünün, bu çalışmalarını ne kadar büyük heyecan ve müthiş çabayla yapıyoruz, siz ise kendinizi bile değerlendirmekten acizsiniz. Ben sizin için böyle çalışmaya mecbur muyum? Hayır. Biz amaç için çalışıyoruz, hepimizin şerefi ve onuru için çalışıyoruz. Sizin de amacınız ve onurunuz budur. Benim çabalarım belki yetersiz kalıyor, fazlasını siz çok daha fazlasını yapacaksınız.

Ben bu çabalarımı bile yetersiz görüyorum. İğne ucu kadar bir fırsatı değerlendiriyorum. Siz ise sahte ölçülerle yerinizi ve görevinizi beğenmiyorsunuz. Görüyorsunuz, düşmanı bir gün yakalamak ve sizin ömrünüzü bir gün daha uzatmak için halen nefes nefeseyim. Kendiliğinden mi yaşıyorsunuz? Atanıza, babanıza sorun, bütün isyan edenlere sorun, onlar bir hafta bile ayakta kalamamışlardır. Siz bu işleri ne sanıyorsunuz? Düzen açısından en büyük suçları işleyecek ve buna rağmen normal yaşadığınızı sanacaksınız. Hayır, öyle değildir. Sizleri burada bile yaşatmak müthiş bir çaba istiyor. Düzene baş kaldırdığınız için hepiniz idamlıksınız. Birçok idamlık insan, eşkıya başları vardır, gidin onlardan sorun, onların bir hafta saklanması bile büyük bir iştir.

Biz yıllardır sizi sadece sağlıklı korumakla kalmıyor, her türlü eğitim ve donatımla güçlendiriyoruz. Oysa siz bunu da anlamsız kı-

lıyorsunuz. Size göre bunlar da kendiliğinden ve basit çabalardır. Bunu yapmayın. İnsan yozlaşır da bu kadar yozlaşır mı? Bu, normalleşme ve her şeyi değerinden düşürme dediğiniz tutum oluyor. Bu kişilik hiç askeri sanatta rol oynayabilir mi? Bütün savaş değerlerini böyle düşük ele alırsanız, ordulaşma, eylem ve taktik konularından hiçbir şey anlamaz ve hep zarar verirsiniz. Bu sahte pratikten vazgeçip, bütün askeri kuralları ve bizim bütün savaş tarihimizi bir tarafa atan bu tarzı bırakacak mısınız? Bunun samimi özeleştirisini yapacak mısınız? Bunun gerçek ölçülerine göre gerçek bir kararı verecek misiniz? Kendinizde bunun gerekli çabasını görüyor musunuz? Öncelikle cevaplandırmanız gereken sorular bunlardır. Ne siz, ne ben birbirimizi zora sokmayalım.

PKK mücadele tarzında yürümek PKK militanının tek işidir

Sizin yaşamınıza saygılıyım, yaşamınıza değer biçiyorum. Ama yaşamınızın korunması ancak böyle olabilir. Siz vahşice katlediliyorsunuz, cesetleriniz paramparça ediliyor. Bu korkunç bir durumdur. Ancak bunun nedeni yine sizsiniz. İnsan kendini böyle ucuz kaptırmamalıdır. Beni görmüyor musunuz? Ben kendimi ucuz kaptırıyor muyum? Neden ucuz kaptırmıyorum? İşte bir savaş tarihi de budur, en büyük savaş dersi de budur. Önderlik kendi düşmanına karşı savaşımında nasıldır, halkına ve değerlere yaklaşımında nasıldır? Bunları öğrenirseniz müthiş bir savaşçı olursunuz.

PKK'nin bütün kahraman savaşçıları ve şehitleri karşında dikilmişler, bana "savaş kendimizi kattığımız gibi yürüyor mu, yürümüyor mu?" diye soruyorlar. Ben onlara cevap vermek zorundayım. Onlar inancın insanlarıydı. Ben onlara karşı ikiyüzlülük yapamam. Ne kadar zorlansam da doğru cevabı vermek zorundayım. Bir yerde üç yüz gerilla var, bir yerde beş yüz gerilla var, fakat altı aydır bir gelişme sağlanamıyor. Siz bunu nasıl izah edeceksiniz? Bu durumu çözmedikçe, bunun izahı doğru yapılmadıkça askeri sorunları da inceleyemezsiniz. Bu, aynı zamanda sizsiniz. Çünkü sizin de komutanız altında veya savaşçılığınız sürecinde bu durumlar yaşandı ve siz bunları kabul ettiniz. Bunu kabul eden kişi askerlikte bitmiştir.

Bu bitmişliğinizi nasıl aşacaksınız? Bu düzeyi kabul eden kişi komutan da olsa, sıradan bir savaşı da olsa gerçekten bitmiştir.

Şimdi burada sınırlı bir çalışma yürütüyorum. Bu çalışmamı kendi çabalarınızla kıyaslayın. Bunun sizinkiyle bir ilgisi var mı? Ben sizin toplamınızdan daha fazla iş yapıyorum. Ancak hiçbir zaman yorulmadım, tıklandım, dayanamıyorum dedim mi? Sizin üzerinde çalıştığınız güç ya bir takım ya da bir bölüktür. Düşünün ki, aylarca bu gücün askeri ve moral gereksinimini karşılayamıyorsunuz. Gücünüzü bir dağda doğruca mevzilendiremiyorsunuz. Birkaç temel taktiği doğru ve disiplinlice uygulayamıyorsunuz. Peki, bu halde kendinizi nasıl kabul ediyorsunuz? Birçoğunuz böyledir ve kendine komutanlık adını da yakıştırmıştır.

Kaldı ki, Hayri de öyle demedi mi? Biz, Hayri'ye aslında hiçbir şey vermedik, ancak O bizim kutsal amaçlarımıza bağlılık gösterdi. Yine de "ben suçluyum, çünkü borçluyum, mezar taşıma böyle yazılsın" dedi. Aslında onun fazla suçu yoktu, sadece bazı işlerde gerekli yeterliliği gösterememişti. Çoğunlukla işleri iyi yapıyordu. Halkla ve yoldaşlarıyla ilişkileri çok iyiydi. Ben iyi biliyorum, temposu ağırdı ve ağır kaldığı için düşman O'nu yakaladı. Yakalanmayı önleyemedi diyelim. Bu da suç değildir. O zamanki koşullar için bu bir yerde kaçınılmaz bir durumdu. Ama buna rağmen kendini affedemedi. Oysa siz bile bile hata işliyor ve yetersizlik gösteriyorsunuz.

Demek ki, askeri çizginin sorunlarına ve çözüm yoluna giriş, size yoğunca sorduğum bu sorulara doğru cevap vermenizden geçiyor. Artık sizden bu konuda bir olgunluk görmek istiyorum. Sizler için, değerli bir yoldaştır, görevleri doğru ele alır ve canı pahasına uygular demek istiyorum. Artık "çaba gösteremedim, gittim ve kendimi yaşadım" diyeni en büyük namussuz ilan ediyorum. Şerefli bir komutan böyle konuşmaz. Baktınız yapamıyorsunuz, o zaman affınızı isteyin. Ben de bu halkı en genel düzeyde temsil ederken günlük olarak hep yaratıyorum. Ben de bir insanım, fakat tek bir gün bile temsil gücüm yetersizdir veya başarısı yoktur demedim. Bugüne kadar ki bütün temsil durumum düşmanı bile şaşırtıyor. Yaptığım her şey ortadadır. Herkes "bu yapılanlar mucizevidir" demiyor mu? Sizin yaptığınız ise sıradan bir iştir. Ancak sıradan bir işi bile böyle oldukça tanınmaz hale getiriyorsunuz.

Askeri kişiliğin abecesi, kendini aldatmayan ve doğru bildiğini yapan kişiliktir. Çünkü bu kişilik canını ortaya koymuştur. O bir ilkeye, bir emre göre yaşama dürüstlüğünü gösterir. Askeri kişiliğinizde çiğnemediğiniz bir emir kaldı mı? Bile bile işlemediğiniz kusur ve birbirinizin aleyhine içine girmediğiniz tutum kaldı mı? Onun için ordulaşamıyorsunuz ve onurlu bir askeri kişiliğiniz gelişmiyor. Kızgın bir savaş içindesiniz. Ancak düşmanınızı tanımıyor, ona karşı savaşım veremiyorsunuz. Bu aldanmayı ortadan kaldıracğıız. Onurunuz ve şerefiniz varsa bunu yapma sözünü verecek ve pratiğini inandırıcı yapacaksınız.

Oldukça çorak insanlarsınız ve sizde vicdan adına hiçbir şey kalmamıştır. Belki bunu düşmanın yaptığıını söyleyeceksiniz. Ancak buna rağmen PKK ortamında olumlu şeyler kazanacağınızı düşündüm. Bu kadar büyük değer birikimi olduktan sonra, bunlar için gerekli olan her şey var edilmiştir dedim. Fakat her gün gelen bilançoya bakın: Bir yanlış yüzünden beş on yoldaş şehit düşüyor. Kendi kendilerini de bu duruma düşürmüşler. Bu benim çizğim değildir. Ben hiçbir zaman böyle savaştım mı? Kendi sonumu böyle getirdim mi? Bizden aldığımız cesaretle, bizden aldığımız her türlü imkanla yola çıkıyor, ancak sanki karşınızda hiç düşman yokmuş gibi davranıyorsunuz. Sonra da adım başı devriliyorsunuz. Bu bir çılgınlıktır. Ben hiçbir zaman mücadelenin üzerine böyle yürüdüm mü? Ama şimdi herkes böyle yürüyor. "Biz korkmayız, düşmanın geleceğı varsa göreceğı de vardır" diyorsunuz. Bunun savaş çizgimizle, savaş sanatımızla ne alakası var?

Önünüzde böyle dağ gibi sorunlar var. Fakat bir bölgede bir araya gelip bunları incelemiyor, bir toplantı bile yapamıyorsunuz. Yapılan toplantılar bıkmışlığın toplantılarıdır, sorunlara çözüm bulma değil, bireyselleştirme temelinde körükleme toplantılarıdır. Ana karargahımıza bakıyorsunuz, büyük bir ilgiyle bir tek toplantı yapamadıklarını görüyorsunuz. Önemli bir savaşa girilecek, ancak bunun için en sıradan bir hazırlık bile yoktur. Bizim buradan bile gördüğümüz yanlışlıkları oradan görmeyene ben nasıl komutan diyeceğim?

Bir yerde bine yakın gerilla, neredeyse kırk elli tane de komutan var. Ancak altı aydır dişe dokunur tek bir başarı sağlayamıyorlar.

Gelin, siz bunu çözün. Sözüne bağlı bir yoldaş değil misiniz? Yiğitçe bir sözünüz hiç olmayacak mı? Bu halde görev mi alacaksınız? Gidip bir suç ortağı da siz mi olacaksınız? Benim söylediklerimi anlayan, "pratik görev adamıyım, görev üstleniyorum" diyen biri, bin tane gerillayla pratiğine en azından bir iki tane savaş sığdırır. Bu savaşla düşmanına ağır kayıplar veririr ve bin tane gerillanın komutanlığını da tepeden tırnağa örgütler.

Eğer bir komutan isterse pusu atıp saldırıya geçer, düşmanı bölüp parçalar, gece gündüz farklı yöntemleri dener ve böylece pek çok iş yapar. Mutlaka çok güçlü bir eylem ortaya çıkarır. Çünkü komutan yaratıcıdır. Beş on kayıp verdiğinde, karşılığında düşmana da birkaç yüz kayıp verdirmişse bu kayıp insana fazla acı gelmez.

"Bu kadar yönetim, komuta adamı var" deniliyor, ancak birliklerin asgari düzeydeki eğitimiyle uğraşmıyorlarmış. Peki, bu kadar komutan orada ne yapıyor? Bunlar neyin komutanıdır? Bunları çözmeniz gerekir. Bunu vicdanınız kabul ediyor mu? Bunlar karşısında çaresiz kalacaksınız, bunlara alet olacaksınız oraya gitmeyin. O zaman size yazık olur.

Belki herkes asker ve yiğit olamaz. Eğer komutanlığa onay istiyorsanız, sonuna kadar mert, anlayışlı ve çabalı olacaksınız. Bütün savaş tarihlerini inceleyin, böyle yetersiz komutanların olmadığını göreceksiniz. Eğer ordu olacaksak, bu sorunlara hakkıyla çözüm olacaksınız. "Bize babadan kalma böyle belletilmiştir, ben de babamın sanatını sürdürürüm. Kürt işi böyledir, ordulaşamaz" diyemezsiniz. Hayır, baba sanatı suçtur. Baba sanatı, düşmanın askeri ve kendinin haini olmaktır. Bunu bana dayatamazsınız. Ben büyük savaş bayrağını kaldırarak buna karşı çıktım. "Bizden adam çıkmaz, ama düşmanın iyi askeri olunur. Kendimizi ordulaştıramayız, ama en iyi piyon oluruz" diyorsunuz. Ben buna nasıl inanacağım? Sizin bu yaklaşımlarınızı nasıl kabul edeceğim? Siz de komutan dedin mi, gider köy ağası gibi kurulur, yaşayacağı kadar yaşar anlayışı vardır. Bütün bunları görmemiz gerekir. Çünkü bunda hepinizin suçu var.

Büyük askerlik şansını kötü kullandınız. O kutsal silahlara kötü yaklaştınız. Çok ince olan askeri sanatı tanınmaz hale getirdiniz. İşte şimdi ben bunu düzeltmeye çalışıyorum. En rahat yapabildiğiniz

iş, gerilla tarzı askeri işti. Elinizden en fazla gelecek, sizi adam yapacak, karnınızı doyuracak ve size kaybettiklerinizi tekrar kazandıracak olan, hatta tek kabul edebileceğiniz iş, o gerilla tarzı askeri işten anlamak olmalıydı. Sizin yapabileceğiniz en hayırlı iş budur. Zaten kurduğunuz başka hayalleriniz de yoktur. Kendinizi neden doğru tanıımıyorsunuz? Eğer ben yanılsam, bunu korkmadan tartışın. Benim neden yetersiz olduğumu tespit edin ve bu konuda bir karara gidin. Eğer benim söylediklerimin doğru yanı fazlaysa, o zaman sizin bunun gereklerini yerine getirmeniz gerekir. Ama sizin yaptıklarınızın en kötüsü, kendi bildiğini okumaktır. Her şeyi yapın, ama bunu yapmayın, yani askeri sanatla oynamayın.

Ben komutanlığım altında, bana hamalca hizmet edin demiyorum. Eğer bana biraz anlam vermek ve benimle yol almak istiyorsanız, birbirimize hizmet etmeliyiz. Bu işler ancak böyle olur. En ince teoriyi, en yoldaşça tutum ve davranışları ayağınızın dibine kadar getirdik, ancak siz bunların karşılığını vermediniz. Bütün heveslerinize imkan sunduk. En güzel ve hiçbir zaman kendi başınıza elde edemeyeceğiniz tutkularınıza ve umutlarınıza çare bulduk. Ama siz onun karşılığını bize böyle dayattınız. İyi bir eylem geliştirip örgütlenme yarattınız mı? İyi bir eğitim verdiniz mi? Sadece yanılsarla dolu bir pratiğin sahibisiniz. Ama ben halkın bütün beklentilerine cevap vermek için her türlü donatımı ve imkanları sağlıyorum. Kafanızda sorun teşkil eden en ağır sorunlara vaktinde ve en derinlikli yanıtlar vermiyor muyum? Moralinizi düzeltmiyor muyum? Bu ülkenin yüzde sekseni açtır. Biz ise sizin tüm yeme içmenizi sağlamıyor muyuz? Bunların kendiliğinden verildiğini mi sanıyorsunuz? Buranın dışında her taraf ağlama sızlama içinde değil midir? En sağlam moral, benim olduğum yerde değil midir? İnsanların başının en dik olduğu yer benim olduğum yer değil midir? Tüm bunlar hizmettir ve bunları emekle veriyorum.

Siz ise bizim ortamımıza tüm hastalıklarınızla geliyorsunuz. Ne kadar yanlış yapmışsanız, ne kadar ağlamlıklı bir haldeyseniz öyle geliyorsunuz. Sizin karşınızda hiç bu kadar çalıştım, yorulдум, yıprandım, artık dayanamıyorum, bırakın biraz kendimi dinleyeyim dedim mi? Tam tersine, ortamımıza gelen herkese istediğinden on kat daha fazla güç veriyorum. Çünkü biz sözümüzün eriyiz ve ne

yaptığımızı biliyoruz. Çünkü bizim intikamımız, mücadele kararımız, hazırlığımız ve sabrımız var. Gerçekten her işimizi ince eleyip sık dokuyoruz. Kırk defa ölçüp biçip öyle adım atıyoruz. Hiç kimse bize "yapamadın, bu işin altından çıkamadın" diyemez.

Herkes gelip beni görüyor, yaptıklarımızı inanılmaz buluyor ve saygı duyuyor. Böylesi daha güzel değil mi? Kaldı ki, ben değilim. Bu, PKK'nin büyük direniş değerleridir, onun şehitleridir. Kişi olarak ben onların basit bir hizmetçisiyim. Kendimi değil, değerleri konuşturuyorum. Hatta eğer sizin bazı olumlu yanlarınız varsa onları konuşturuyorum. Böyle yapmazsam sizin bu şekilde ayakta durmanız mümkün mü? Büyük tecrübelerime dayanarak bu vahim ve hatalı yürüyüşleri artık durdurmak istiyorum. PKK'nin büyük kahramanlığına yaraşır savaşçılığı hem tutturmak, hem sonuçlandırmak, hem de başarıyla yürütmek istiyoruz. Size bu kadar yüklenmemizin nedeni budur ve bu aynı zamanda sizin için tek çare oluyor. Çünkü çok zordasınız.

Çok söz veriyorsunuz, ancak bu söze anlam vermiyorsunuz. Bu noktadan sonra yetersizlik ve hataların kendini bu kadar dayatacağını ve buna boyun eğileceğini sanmıyoruz. Hiçbir şeye gücünüz yetmese bile savaşçı kişiliğiniz aşınmaya uğramaz, kimse sizi ucuz ölüme gönderemez ve kimse size yanlışları uygulatamaz. Gücünüz kendinize de yetmediğinde tek bir çözüm daha kalıyor, o da bir kenara çekilmedir. Bu kadar net çözüm gücü halinde olmak, hem mutlaka bizi bekleyen bir görev hem de bu kadar acıya, bu kadar inanılmaz tarihsel haksızlıklara karşı yegane cevabımız olarak önümüzde durmaktadır. Beni ayakta tutan da budur. Bu, gerçeğin ta kendisi oluyor. Gerisi ise ayrıntıdır.

Gerisi nedir? Pusu kurmayı mı geliştiremeyeceğiz, bir saldırı kurnazlığını mı yapamayacağız? Bunlar çocuk oyuncağıdır. Bu anlayış derinliğine ulaştıktan ve bu sorumluluk duygularını paylaştıktan sonra, eğer isterseniz dağların tilkisi, aslanı, kurdu, şahini olursunuz. Ne gerekiyorsa öyle olursunuz. Hangi ağızla darbe vurulacaksa o ağızla vurursunuz. Bu artık kendiliğinden gelir. Anlayışa ve çizgiye böyle oturduktan sonra, taktikler çocuk oyuncağı gibi kalır. Anında kavrar ve uygulamaya başlarsınız. Görev anlayışı bu olduktan ve kendinizi böyle hareketlendiren bir kişilik haline getirdikten sonra,

gerisi ayrıntıdır veya gerisi sadece sayfaları çevirip okumak gibidir. Günlük gelişmeleri takip ederek savaş okunur, hem de doğru okunur.

Ben de böyle yapıyorum. Bu temel anlayışlar bende oturduktan sonra, günlük olarak bu mücadeleyi böyle yürütüyorum. Kaba hatalar yapmayı bırakın, kusursuz denecek derecedeki bu mücadeleyi kimsenin yardımını da olmadan bugüne kadar yürüttüm. Üstelik bize dayattığınız zorluklara rağmen bu işleri yürütüyorum. Nasıl yürütüyorum? İşte bunun sırrı bu temel anlayışa ve sorumluluk duygusuna dayanıyor. İşin pratik hazırlıklarına anlam verdikten ve bunun sabrını gösterdikten sonra, karşıma ne iş çıkarsa çıksın yaparım. Kaldı ki, bu gelişmelerden sonra işler zaten kendiliğinden yürür, ni-tekim yürüyor da.

Ben bu halkı nasıl yönlendiriyorum? Temelde partimizin çizgi esaslarına bağlı olarak askeri çizgimizi yürütüyorum. Bunun doğru anlayış ve temel değerlere bağlılık yaklaşımıyla nasıl yürütülmesi gerektiği konusunda da ipuçlarını verdim. Buna göre kendinizi hazırlamalı ve kararlaştırmalısınız. Çünkü asker adam disiplin adamıdır, hatasını anında düzeltmesini bilen kişidir. Yine yetersizliğini aylarca değil, çok kısa bir süre içinde gideren kişidir. Bunun dışında görevlerin üzerine gittiğinizde neye gereksinim duyduğunuzu tespit etmek ve durum değerlendirmesi yapmak için birkaç güne ihtiyacınız olur. Bunun imkanı da fazlasıyla var. Gerisi nefes alıp verdiğiniz sürece "işler yürüyor" demektir. PKK'nin bu kadar yüksek çözüm gücünü arkanıza aldıktan sonra, o basit sorunlar neyin nesi oluyor? Yaşanılan bütün sorunlar sadece sizin zevkle yaptığınız işler durumuna gelir ve rahatlıkla çözülür.

Bugün dünyanın en moralli insanı PKK insanıdır, en moralli halkı Kürt halkıdır. Kendi savaş tarzında yürümek, bu insanın biricik işidir. Bu onun tek işi ve tek yaşam yolu olduğuna göre, işinin gereklerine de amansız bağlıdır ve hiçbir düşman gücü de bu savaşçılık karşısında dayanamaz. Ben biraz bunun gerçeği içindeyim ve gördüğünüz gibi başarıyorum. Bunu açıkça vurguluyorum. Bu cesaretinizi ve fedakarlığınızı benim savaşçılık tarzımla bütünleştirirseniz, eminim ki benden daha da fazla başarılı olursunuz.

17 Temmuz 1997

Güçlü bir anlayış sahibi olmak yaşamda iddia kazanmak demektir

Yoğun biçimde yaşanan gerçekliğinizin, devrimci karar, yoğunlaşma ve pratikleşme düzeyinizin oldukça karmaşık ve tehlikeli yanları içerdiği bir gerçekliktir. Bundan kurtulmadıkça, ne özgür yaşama ulaşma ne de düşman tarafından elinizden alınan her şeyi yeniden kazanma işinde başarılı olursunuz. Tüm kaybettiklerimizi düşman diye tanımlanan gerçekliğe karşı savaşarak yeniden ele geçirmede de karmaşıklık ve yanlışlıklarla dolu yaklaşımlar sorunlarımızın özünü teşkil etmektedir. Hatta bu anlamda düşmana epeyce güç veren tutum ve davranışlar en alttan en üste ve her düzeyde kendisini dayatmaktadır.

Bilerek veya bilmeyerek geri yanlarını dayatma, güdülerini yaşama, birbiriyle inatlaşma ve alışkanlıklar üzerine kendini inşa eden her türlü davranış içimizde kol gezmekte, ortamı zorlamakta, bulandırmakta ve zehirlemektedir. Tabii bu durumunuz nedeniyle savaş çabalarımız belki de düşmandan daha fazla sizden darbe yemekte ve zayıflamaktadır. Bu da bizleri daha yoğun bir çözümlemeye götürmektedir. Size bunu göstermeye çalışırken anlam vermekte güçlük çektiğimiz husus, büyük karar gücüne ulaşmanızı ve daha da önemlisi pratikleşmenin büyük önemini kavramanızı sağlamak yerine, kendinizi bırakmanızı ve geçmişte olduğu gibi üzerinde tamamen düşman hakimiyetinin yükselmesini sağlayan zemindir. Farkında olarak ya da olmayarak bu yetersizliklerin etkili olmasına yol açmak, buna güç vermek ve zemin sunmak, bizzat onun tarzını konuşturmak bize son derece sakıncalı ve anlaşılabilir gelmektedir.

Kimler sizi bu hale getirdi? Bunu anlamak istiyorum. Düşman

etkisi altında şekillenen kişilik özellikleri, çok geri toplumsal çevrelerdeki yetişmenin muazzam baştan çıkarıcı etkileri ve müthiş bir eğitimsizlik bu durumunuza yol açmış olabilir. Biz de bunları çözdük. Fakat azıcık yaşama ilginiz varsa, biraz gurur ve onur kavramlarından anlamak istiyorsanız, makul ve kabul edilebilecek sınırlar dahilinde kendinizi yaşatmak neden size bu kadar zor gelmekte ve buna bu kadar terslikle yaklaşmaktasınız? Çirkinlikten zevk mi alıyorsunuz? Pratik tarzın başarısızlığı size hoş mu geliyor? Bile bile başarısızlığa götüren, hatta imhanıza yol açan tutum ve davranışta ısrar ne anlama geliyor? Bunu sürdürmekte çıkarınız nedir? Anlayamadığım şey, bu eğer çıkarınız olsaydı, onun peşindeler derdik. Ancak o da yoktur. Ortaya çıkardık ki, yaptığınız şey bile kendini bitirme, anlamsız kılma ve hiçliğe götürmedir.

Tabii bu noktada hemen akla gelen, düşman karşısında hiçleşen kişilik özelliklerinizdir. Çoktan düşmana yenilmiş, belki her gün yenilmeyi nefesine kabul ettirmiş bir kişilik; militan, asker ve gerilla olmak bir yana, hep düşmanı konuşturacaktır. İşte biz bu tehlikeyi görüyoruz. Bunun aşılması şu an bizim için en zorunlu uğraş olmaktadır. Siz belki bu durumunuzun farkında değilsiniz, ama pratiğiniz ortadadır. Eleştiri ve özeleştirileriniz bütün çıplaklığıyla ortaya çıkardı ki, durumlarınız pek iç açıcı değildir.

Biz en erken yaşlarımızda bu yönlerimize karşı çok yüklendik. Teorik yetersizlik denildiğinde, hazır bir iki kelime bile yoktu. Ancak biz büyük bir inatla neredeyse insanlığın büyük kütüphanesini söke söke kendimiz için değerlendirdik. Aldığımız bazı kırıntılara da büyük bir umutla yaklaştık. Pratik olarak yıllarca biz birkaç kuruş para, birkaç kuruşluk yiyecek ve giyecek için oldukça çaba harcadık. Şimdi bu konuda derya kadar imkanlar var. Oysa sizde halen bunların anlamını bile bilmemek, saygısızca yaklaşmak ve heba etmek bir tarz haline gelmiştir. Unutmayın ki, güzel konuşmayanın güzel bir pratiği de olamaz. Ama en güzel kelimeleri, cümleleri biz size hazır veriyoruz ve bu sizi rahatsız ediyor. Size bir kimlik, değerli bir kişilik kazandırmak istiyoruz; ancak siz buna kendinizi dayatıyorsunuz. Hatta bazılarında tam bir kontra, bir suç kişiliği ağır basıyor. Gücümüzü, yetkimizi ve silahımızı almış, üstüne üstlük bütün partiye kendini dayatmaktan çekinmiyor. Bazıları işi

bu kadar azıtmışlar. Peki, bunu nasıl izah edecek, nereye kadar götüreceksiniz? Bireysel haktan bahsediyorlar, ancak bilindiği gibi düşman karşısında bir hiçtirler. Düşmana biraz vurabilseler neyse. Açık ki, düşmanın bütün gücüyle seferber olup yıkamadığı partiyi bunlar bu kişilikle dağıtmak istiyorlar.

Gelin de bunu izah edin. İşleyiş esaslarını, gelişim yollarını tıkıyor ve "bu bireysel hakkımdır, ben böyle yaşayacağım" diyorsunuz. Hemen her gün görülüyor ki, en üst düzeyden tutalım en alta kadar bu kişilik oldukça yaygınlaşmıştır. Bu durum karşısında isyan etmemek mümkün değildir. Bu kişilikler kendilerini nasıl savunuyorlar? Şu çok açık ki, bir yaşamı kurtarmak, hatta bir kişiyi kurtarmak için bile örgütün bazı esaslarının ayakta kalması gerekiyor. Eğer imkanlar, kanallar ve örgüt ilişkileri olmasa, dağda iki gün bile dayanamayacaklar. Fakat bunu da idrak edemiyor, kendilerini ayakta tutan örgütü bile tanımıyorlar. Örgütünü tanımazsanız bir günlük ömrünüz kalır diyorsunuz, ancak onlar günü bile bilmek istemiyorlar. Hala "bir hakkım var, bir yaşam tarzının sahibiyim" diyorlar. Tabii bu noktada yine bizim geri toplumsal kişilik özelliklerimiz hortluyor. Tam anlamıyla kendini orta yere atmış bir bela gibi tüm bu özellikleri kabul etmek, hatta bunları etrafına dayatmak ne anlama gelir? Buna siz karar verin.

Ben istediğim veya sizi zorladığım için değil, anlayışınız ve yaşama karşı saygınız geliştiği için kendinizi dönüştürmelisiniz. Halen vicdanınız uyanmadı mı? Bu sorunlara kendi iradenizle makul ölçülerde yanıt verecek gücünüz de mi yok? Eğer bu gücünüz yoksa, o zaman yönetici veya militan diye karşımızda ne duruyorsunuz? Aile ocaklarına, bizim bu köhnenmiş toplumsal değer yargılarına bazen yükleniyorum. Ama tabii bu da sizi kurtarmaz. Güçlü bir anlayış sahibi olmak, yaşamda iddia kazanmak demektir. Doğrularda ısrar etmek, yaşama şansını arttırmak demektir. Hele kendini örgütlü kılmak ve örgütlenme esaslarına hakim olmak, sizi bir savaşa güç yetirecek kadar güçlendirebilir. İlgilerinizi tümüyle bu hususlara çekeceksiniz. Siz kendinizi dayatmada ısrar ediyorsunuz. Dünün zavallısı kendini biraz yaşatma fırsatı buluyor, sonrasında sınır tanımıyor. Biz bazı ünlü komutanlarımızın kişiliğinde bunu çözdük. Adam kendini var eden örgütü bile yerle bir etmede tereddüt etmiyor. Bu kişilikler

bir klinik vaka haline gelmişlerdir. Her şeyini partiden ve bizim çabalarımızdan alıyor, ancak mücadelenin hiçbir gereğine de yanıt vermek istemiyor. Bu ucube kişilikler içimizde halen var ve etkililer. Gücünüz varsa, bu konularda kesin bir tavrın sahibi olun.

Artık bu bir eğitim işi olmaktan da çıktı, ancak mecbur olmadığım halde bu konuların üzerinde bu kadar duruyorum. Biraz saygılı olmak istiyorsanız, mutlak ulaşmanız gereken bir yaşam pratiğini gerçekleştirmeye ihtiyacınız var. Bu olmadan kimse sizi ciddiye almaz. Ben de bu işin askeri ve siyasal sorumlusu olarak sizi hiç ciddiye alamam. "Gücümüz yok" diyorsunuz, ancak insan temel doğrular konusunda kendini böyle zavallı bir konumda bırakamaz. Aslında burada bir oyun var ve ben onu bozmak istiyorum. Bu son çözümlemelerin amacı bunu netleştirmektir. Bu oyunu kimler oynuyor? Bazı kişilikleri açığa çıkardık. Her gün bunun vurgulamasını yapıyorum.

Eskiden mal hırsızları veya korsanlar vardı ve bunlar can hırsızlarıydı. Siyaset hırsızları, askeri hırsızlar da casus kişiliklerdi ve casusluk yapıyorlardı. Bunlar inanılmaz kişiliklerdir. Şimdi ise, bizdeki hırsızın veya casusun niteliğini anlamak istiyorum. Zaten bunların en büyük silahı da çok muğlak ve netlikten uzak olmalarıdır. Bunlar yapay bir kişilik de demeyeceğim, akla hayale gelmez kişiliklerdir. Eskiden böylesi kişiliklere numara yapıyorsun ya da maskeli dolaşıyorsun derlerdi. Bu kişilikler bunların da çok ötesinde öyle bir konum arz ediyorlar ki, geleneksel numaralar ve maskeler solda sıfır kalır. En temel örgüt doğruları konusunda belki de bir düşmanın özel bir psikolojik savaşçısının yönlendiremeyeceği ve boşa çıkarmayacağı bir tarzı dayatıyorlar. Hem de bunu gözümüzün içine baka baka yapıyorlar. İşin en kötüsü de, içinde bu yapılane alet olmayanınız yoktur.

Bunun için duruşlarınız ve yaşamınız hiç hoşuma gitmiyor. Yaşamı sorgulama düzeyiniz oldukça zayıftır. Kendinize yakıştırdığınız bu düzeyle neye karşı saygılı olacaksınız? Halkınıza karşı en ufaklık yararlı bir işiniz olabilecek mi? Bu durumunuz kabul edilirse, elinizden gelen tek şey boş vermişlik oluyor. O zaman size başka bir yol bulalım. Askeri ve siyasal kişilik hiç böyle olur mu? Komuta görevleriniz var, ancak bunların üzerinde durmuyorsunuz. Hatta

üzerinde durmak şurada kalsın, içini boşaltıyorsunuz. Hem de gözlerimizin içine baka baka ve bizim tüm çabalarımıza rağmen bunu yapıyorsunuz. Hatta daha da ötesi, "canım sıkılıyor, ben dağılmışım, bırak her şeyi bitireyim" diyorsunuz. Peki, bu tutum nereden çıktı? Kimin adına böyle konuşuyorsunuz? Bunun arkasında şeref ve onur var mı? Tabii ki yoktur.

Bir fincan kahvenin kırk yıllık hatırı vardır derler. Siz iyiyi içiyorsunuz, ancak bir misafir kadar bile saygılı olamıyorsunuz. Herhangi bir savaşıma anlam verme de yoktur. Peki, bu ne anlama geliyor, kimin adına böyle yapıyorsunuz? Burada tamamıyla anlaşılmaz bir kişilik var. Düşman ajanlığı desek, onu bile bir süre sonra açığa çıkarırsınız, kendi gerçeğini itiraf eder; "kendimi gizledim, işlerinizi böyle boşa çıkarmak istedim" der. İçimizdekilerin üzerine gidip neden böylesin diye sorduğumuzda iki kelime dahi konuşmuyorlar, ama metelik kadar değer verilmeyecek ve çok basit bir çıkarılabilecek şeyler üzerinde süper geveze gibi konuşabiliyorlar. Kendilerini çok sınırlı oranda ilgilendiren sahte bir yaşam artığı için onlarca yoldaşının ölümüne yol açabiliyorlar. Bunun için bizzat emir verebiliyorlar. Ama onların sağlığı ve gelişmesi üzerine on yıl da yaşasalar hiçbir şey yapmayabiliyorlar.

Verdiğimiz bu kadar desteğe rağmen, dönüşmeyen bu kişiliği nasıl tanımlayacağız? Peki, biz bu kadar destek vermeye mecbur muyuz? Herkesin bazı temel ulusal ve toplumsal amaçları vardır. Hatta birey olarak bile yaşamak istiyorsanız, bazılarıyla birleşerek bunu sağlayabilirsiniz. Sen benim dediklerime uysan, ben senin amaçlarına biraz bağlı yaşarım, sonuçta birbirimizi yürütürüz. Bu basit bir yaşam kuralıdır. Toplamlar ilk olarak bu temelde oluştu. Bir taşı tek başına kaldıramayan insan, bir başkasına "gel, birlikte kaldıralım" der ve o taşı kaldırır ve bir avcılığı birlikte yapalım derler. Daha sonra bunun sonuçlarından birlikte yararlanırlar. Siz ise, en ilkel toplumsal kuruluşun esasını bile uygulamıyorsunuz. Tam tersine bir yaklaşımınız var, o da dağıtmaktır.

Peki, bu kişilikler bu durumu nasıl izah edecekler? Bunları izah etmeden neyin emekçisi olacaklar veya neyin peşindeler? Belki size basit geliyor, ama siz en temel toplumsal kurallarla oynuyorsunuz. İlkel insanın o ilk oluşumundaki birliktelikten güç doğar. Dolayısıyla

siz toplumsallaşmak ilkesini de alt üst ediyorsunuz. Neden olarak da, "benim kafam karışık, benim hesabıma gelmiyor, ben öfkeliyim, bunalımdayım" diyorsunuz. Doğru olan nedir, sizin hesabınıza gelen nedir? Bu sorulara cevap verin diyorum, ama siz onu da yapmıyorsunuz. Bu, çözümsüzlüktür. Tabii çoğunuz da bunu düşmanın ağır etkisi altındaki ezilmiş ve iflas ettirilmiş kişiliğinizi esas alarak sergiliyorsunuz.

Benim en büyük eylemselliklerimin ve öfkemin kaynağı şuydu; basit bir ekonomik faaliyetten tutalım düşünsel faaliyete kadar, bu işler daha fazla başarılı olabilir diyordum. Bu tarz yanıştır diyerek her işte büyük bir çabaya giriştik. Şimdi bir bakıyorum ki, bütünüyle bir tarih olan bu çalışmalarımız karşısında siz, halen ilkel insanın bile içine girmeyeceği kurnasızlıklar yapmak kadar kendinizi kölece tutumlara zemin olarak sunuyorsunuz. İtirafçılara ve hainlere bakın: Bunlar düşmanın bile istemediği kadar kendilerini onun hizmetine yatırıyorlar. Düşman hiçbir zaman "gel, böyle koruculuk, hainlik yap" demez. Onlar ise bu konuda birbirleriyle yarışıyorlar. Bu durumun bir başka biçimini siz şimdi bu şekilde yansıtıyorsunuz. Bu olup bitenler büyük bir cevap durumundayken, adeta "biz de bunu güçten düşürelim" yaklaşımını sergiliyorsunuz. Sergilediğiniz tutum ve davranışlarla bunu yapıyorsunuz. Bu çok büyük bir oyundur. Farkında olmadan aslında sahibinizi konuşturuyorsunuz. Kendini savunamayan insan objektif olarak efendisini savunur. Efendinizin de kim olduğu bellidir.

Siz belki istediğim gibi olmazsınız, ama kendinizi dayatmayı da bana onaylatamazsınız. Şu çok açık ki, hiç olmazsa size karşı savunma yapıyorum. Nasıl düşmana karşı savunma yapıyorsam, şimdi de sizin tarzınıza karşı savunma yapıyorum. Bu, işbirlikçi olmayacağım, sorumluluğunuzu almayacağım ve yaptıklarınıza alet olmayacağım biçiminde bir savunmadır. İşte bunu çok açıkça yapıyorum ki, bana dayanarak ne kendinizi ne de beni zorlayın. Bizim adımıza neler yaptığınızı biliyor musunuz? Burada çok önemli bir şeyi tartışıyorum: Ya özgür insanın şeref ve onuru sayesinde karar sahibi olunup pratik düzey yakalanacak ya da hiçbir şey yaşanmayacaktır. Kavga bu temeldedir. Biz kendimizi mutlaka bir sınıra, bir çerçeveye oturtacağız.

Sorunlarınız varsa anı anına dinlemeye ve her şeyinizi paylaşmaya hazırım. Fakat bu konuda da bir karşı koyma var. Sizler "bizi bırak, istediğimiz gibi kalalım" diyorsunuz. Peki, istediğiniz nedir? İstediyinizi açıkça dillendirin, o zaman bunun çirkinlikten başka hiçbir şey olmadığı görülecektir. Bazılarınız benim adıma sağda solda şereften ve onurdan bahsediyorsunuz. Eğer ben bunu eleştiriyorsam, o zaman oturup düşünmeniz gerekir. Ben sizin adınıza nasıl böyle ucuz işler yapmıyorsam, sizin de yapmamanız gerekir. Güçsüzlüğe ve çirkinliğe methiye düzmenin hiçbir anlamı yoktur. Bunu örtbas etmeye de gerek yoktur. Bu hiçbir şey kazandırmaz.

Bir de bizim gerçekliğimize karşı büyük bir saygısızlık var. Biz en ölümcül sınırlardan dahi başarıyla geçmesini bilen bir insanız, hem iddianın hem de onu gerçekleştirmede büyük bir çaba ve büyük bir varolmanın sahibiyiz. Şimdi siz buna saldırıyorsunuz. Size göre bunlar önemli değildir. Size göre siz önemlisiniz. Hayır, sizin önemli olmadığınız her günkü yenilgi düzeyinden bellidir. Her gün yenilen kişilik, varolma konusunda ciddiye alınamaz. Benim bu kadar kendime anlam vermem veya yakıştıran Önderlik sıfatlarına kendimde verdiğim yanıt, varolmayı açıkça dillendirmem ve gerçekleştirmemdir. Benim kendimi kabul etme tarzım budur ve bunu da çok açıkça, kanıtlarıyla birlikte, en başta da halk adına yapıyorum. Bu anlamda benim kendimi ortaya koyuş şeklim ve varolma tarzımla sizinki arasında ne kadar fark var?

Burada yapacağınız bazı şeyler iyiye, büyük bir tutkuyla görevlerin üzerine yüklenecek ve kendinize de varolmayı yakıştıracaksınız. Ya da sizin için sakıncalıysa ve size göre değilse, o zaman uzak duracaksınız. Aksi halde toplumda dilencilik dediğiniz konum neyse, sizin devrimcilik karşısındaki duruşunuz da ona benziyor. Bana şu çok anlamsız geliyor: Kişi bu kadar mı kudretsiz olabilir, neden kendini bu kadar ucuz harcayabilir, neden kolay yenilmeyi kendine yakıştıracabilir, çirkin olduğu apaçık belli olanda neden bunda ısrar edebilir? Neden başarısız olduğu şeyde ısrar edebilir? Siz bunda müthiş bir ısrar içindesiniz. Neden? Bu size ne kazandırıyor? Çirkinliğin övgüsünün, tembelliğin ve ilgisizliğin, kısaca her düzeyde düşmüşlüğü savunulmasının ne anlamı var? Bununla neyi kurtaracaksınız? Tabii "bu duruşumuz temelsiz değil, bizim toplumumuz

da böyle değil mi?" diyeceksiniz. "Yetiştığımız, büyüdüğümüz yerler de hep böyleydi. Bize böyle söylediler. Kulağımıza okuya okuya biz de böyle olduk" diyeceksiniz. Ama şu anda sizin toplumunuz dünyanın en trajik, en fazla hesaba katılmayan gerçeğini ifade ediyor. Siz bu topluma dayanarak hangi iddiada bulunabilirsiniz? Yani devrimciliğin abecesinden haberiniz varsa, böyle bir toplumsal zemine sığnamazsınız. Sizde sadece devrimciliğin abecesi olsa bile, tam bir isyan halinde olmanız gerekiyor.

Tabii şimdi kölelik üzerine yeni çözümlemeler geliştirmemiz gerekecek. Aslında bunu biraz değerlendirdik, ama yine de daha detaylı ve daha kapsamlı bir izaha gerek var. Biraz izlendiğinde bu anlaşılıyor. Herkes "bizdeki ihanet aslında normal ihanete, kölelik normal köleliklere, yaşam da normal bir yaşama hiç benzemiyor" diyor. Herkes garipliklerin varolduğunu söylüyor. Tabii bunları biz açığa çıkardık. Gerçi işimiz bunları daha ayrıntılı olarak göstermekti, ama siz de kadrosunuz, öncüsünüz ve gerekeni çoktan anlamalıydınız. Tam da bu noktada sempatizandan, hatta toplumdaki da daha belalı bir konumdasınız. Halk, toplum ve sempatizan iyi bir noktaya gelmişken, kadro tam bir oportünizm de demeyeceğim, yukarıda izah etmeye çalıştığım gibi, daha değişik bir durumu yaşıyor.

Buranın bir er meydanı olduğu ve savaş için ortaya atıldığımız gerçeğini asla basitleştiremeyeceksiniz. Kimliğiniz ve kişiliğiniz ne olursa olsun, buranın değerli bir er meydanı olduğu, değerli bir savaşım için bu platformun ve bu düzeyin hazırlandığı gerçeğini bozamayacaksınız. Açıkça söyleyeyim ki, hiçbirinizi bu meydana rica ve minnetle çağırmadık. Ama savaşa mı, onura mı, büyüklüğe mi, yoksa ajanlığa ve düşkünlüğe mi geldiği belli olmayan bu duruşu ben kabul edemem. Normal bir söz düzeyine bile anlam veremeyen, normal bir pratik konusunda bile iradesi olmayan adamı biz ne yapacağız? Bu duruşunuz bize ve insanlığa hakaret gibi geliyor, bu belki size biraz hoş gelebilir, ama benim için hemen ezilmesi gereken bir ucubedir.

Yaşama inanıyorsanız mutlaka kendinizi kanıtlamanız gerekir. Açık söyleyeyim ki, belki beni saf bulabilirsiniz, ama biraz uyanık olduğum ve bu işleri kolay kolay bırakmadığım görülmektedir. Delikanlı olmak, sıcakkanlı olmak size kutsal değerler üzerinde oynama

hakkını vermez. Tam tersine, ihtiyarlar belki katılım gücü göstere-
mezler, ama çocukların ilgisinin bile sizinkinden daha değerli ve
daha yüksek olduğunu, hatta yaşlı başlı insanlarımızın davranışlarından
da hiç sıkılmadığımı belirtmeliyim. Ucubeliği daha çok sizde görü-
yorum ve onu da benim adıma yapıyorsunuz. Çünkü bu işlere ben
yol açtım, ben yol açmasaydım bu kadar peşinize düşmezdim. Bar-
zani'nin, küçük burjuvanın, peşmergenin peşine düşmüyorum. Onları
çoktan bıraktım. Zaman zaman onların işine ve yaşamına da doku-
nuyorum. Fakat vaktimin yüzde doksan beşini siz alıyorsunuz. Bu
biraz şuna benziyor: Artık bu durumu da terbiye sınırlarınız dahilinde
normal görüyorsunuz.

Sizler, "ne de olsa biraz namusu kurtaran bahçenin içine girdik.
Büyüğümüz bizi dövse de, sövse de bizim için keramettir, fazilettir"
diyorsunuz. Ancak bu bir gaflet durumudur. Belki namusu kurtardınız,
ama savaşta düşmanımız karşısında bir hiçsiniz. Bu işte kendinizi
çok sınırlı bir oranda ikna etmişsiniz. Düşmanı yenme konusunda
hiçbir düşünceniz yoktur. Ayakta durma gücünüz bile yoktur. İçinizde
"ben kolay ölmem" diyen kim var? Kendini iki günde bir kurban
ederek değil, gerçekten bir başarı sahibinin eşsiz iradesi, planı ve
perspektifiyle hareket eden ve onu her şeyiyle kanıtlayan tarzın
sahibi olan kim var içinizde? Neden kendinizi lafların arkasına sak-
layarak örtbas ediyorsunuz? Hanginiz zaferin bitmez tükenmez
enerjisiyle dolusunuz?

En benim diyen yönetimlerin halini de gördük. Bunlar en aşağılık
davranışları sergilediler. Yetmez ve zavallılar; kendilerine fırsat
verilse, basitliklerini yaşamaktan başka hiçbir şey yapmayacaklar.
Çoğunuzun komutanlığı esnasında sıradan işler konusunda bile
neye anlam verdiği net olarak görüldü. Peki, ülkede büyük düşman
karşısında ne yapacaksınız? Bu konuda yetersizliklerinizi itiraf
etmeli ve mutlaka saygılı bir iki sözün sahibi olmalısınız. Beni kan-
dırmak veya kendini kandırmak yiğitlik değildir. Bu işin içinden
ucuzca sıyrılmak insana pašalık vermez.

İnsanın vicdanıyla uğraşmadıkça, hangi büyük çabanın sahibi
olabileceğini kendinize sorma gücünüz vardır. Tabii bütün bunları
size dayattığımda karşımda gördüğüm durum ilginçtir: Kölelere is-
tediğin kadar dayat, duvarlaşmış veya kaskatı kesilmiş insanlarla

istediğin kadar konuş, fazla bir şey değişmez havasını yansıtıyorsunuz. "Ağam ne diyorsun, gidip öleceğiz işte" diyorsunuz. En iyiniz bundan başka bir şeyi dillendiriyor mu? Peki, bu yiğitlik midir? Benimle bu temelde ilişkiye geçmek başlı başına bir felaket değil midir? Ben sizin sandığınız gibi birisi miyim? Bütün çabalarım neyim, nasılım? Bütün bunları anlamanız gerekir. Kavganın özü budur. Bütün süreçler boyunca hiçbiriniz bundan köklü sonuç çıkarmıyorsunuz. Önderlik güç kaynağıdır. "Ondan yararlanalım ve arkasından kendimizi yaşatalım" mantığı doğru değildir. Bu mümkün müdür? Bunun hangi kitapta yeri vardır? Hangi örgüt tarihinde, hangi savaş tarihinde, hangi devlet tarihinde buna benzer uydurmalar gördünüz? Bunları siz kendi kendinize icat etmişsiniz, ama artık bundan vazgeçin. Anamlı bir kişilik sahibi olmak için bunlar şarttır.

Hakkı olanın gücü gücü olanın dayanakları olur

Biz mevcut Kürt gerçeğini dönüştürmek için yola çıktık. Sizin kanıtlamak istediğiniz ise bunun tersidir. Düşmanın, "Kürt bir şeyden anlamaz, bir şey bilmez" biçimindeki iddiasına kanıt olmak istiyorsunuz. Sizin bütün savunduklarınız bunlardır. Bu çok tehlikelidir ve doğru değildir. Daha doğrusu, bunlar düşmanın doğrularıdır. Demek ki, bu durumunuzu gidermek için çok düşünmeniz ve bir pratik çareyi yakalamanız gerekiyor.

Ben halen bir savaşçıyım ve bundan vazgeçmedim. Benim çevreme doluşan sizler, eğer beni birinci söz sahibi olarak kabul ediyorsanız, temel prensipler ve kurallar konusunda rolümü oynarım; ama pratik tarzımın on kat gerisinde kalan sıradan bir pratikleşmeyi bile geliştiremezseniz, sizinle basit bir oyun arkadaşlığı bile yapılamaz. Kaldı ki, yıllardır bunun tersini sergilemede bir yarış var. Tabii bu, toplumun bazı özellikleriyle de izah edilebilir. Benim birinci söz sahibi olduğumu söylüyor, ama bana ters düşen şeyler yapıyorsunuz. Bu da sizin dürüst olmadığınızı ortaya koyuyor. Tüm komplocular, hainler ve arkadan hançerleyenler hep böyle ortaya çıkar; bu zeminde, bu iddiada ve bu tarzda şekillenirler. Yaptığınız işlerin peşini bıraksam, komploya kadar gider. Zaten toplum bunun örnekleriyle doludur.

Dikkat edilirse, en gönüllü tarzda büyük bir istekle ve oldukça da her türlü ilgiyi sergileyerek bizim delikanlıyı veya genç kızı yanı başımıza aldık. Her türlü imkanı sunarak geliştireceğiz. Delikanlıya her gün, senin baban sana böyle bakar mı diye soruyorum. "Hayır, Başkanım" diyor. Aile ortamında böyle ilgi, böyle gelişme imkanı var mıydı diyorum. "Hayır. Burada her şey çok güzel, çok iyi geliyor" diyor. Kıza, babanın evinde, kocanın evinde bu kadar ilgi var mıydı diye soruyorsun, yoktu diye cevap veriyor. Bütün bunlar günlük olarak gösterildi. Gelişme için sınırsız çaba harcanıyor. Yani güçlü insanın, saygılı ve sevgili insanın ortaya çıkabilmesi için çabalar anı anına böyle gösteriliyor, izah ediliyor ve bizzat pratikleştiriliyor.

Peki, buna verilen yanıt nedir? Anı anına bambaşka şeyler sergileniyor. Örneğin başları, gece yarısı gizliden saat ikide üçte buluşuyorlar. Şimdi düşünün: Ben bir padişah veya bir resmi sıfatı olan otorite olsam, sarayda veya karargahta iki kişi çok gizli bir biçimde kalkıp bir ilişkiye gittiğinde, ilk akla gelecek olan şey, tabii buranın büyük bir karargah özelliğinin bulunduğu, buranın siyasal ve askeri bir özelliğinin olduğudur. Hemen "bu bir entrikadır, komplodur" derim. Bu işe böyle bir riskle girilirse, bu amaçla girilebilir.

Haydi bizimkinin böylesi bir siyasal ve örgütsel kimliği ve kişiliği gelişmemiş, sözüm ona dayanılmaz bir duygu durumuna kapılmış diyelim. Onun da çok olağan yolları var. Onu da her gün çözümlüyorum. Bu işin olağan yolu bellidir. Her gün bunu ders halinde size sunuyoruz. Yani önce siyasal ve askeri olalım ki bir kişiliğiniz olsun, o zaman birbirimizi sevelim, birbirimize anlam verebilelim. Oysa örgütü yok, siyasal kişiliği yok, tam tersi var. Varolanı da hiçe sayıyor. Neymiş, işte canı bir şeyler çekiyormuş. Hem de nerede? Hepsisi de görevlidir. Bunun gibi örnekler her yerde yaşanıyor. Örnek olsun diye bunları işliyoruz. Bu tür örnekler kimliğinizi biraz ele veriyor. Daha doğrusu, kişiliğinizin fazla gelişmediğini açıkça söyleyeyim.

Sözüm ona en eski komutanımızdır, bilmem adı sanı çıkmış, "benim hakkım böyledir" diyor. Yanına bir köle alıyor, ondan ayrılmak bile istemiyor. Ya görev, ya başarı tarzı diye soruyoruz. "Yok, kimse bana dokunamaz" diyor. Namusu bu kadardır. Tarihsel

örnek vermeye hiç gerek duymuyorum. Bizim normal toplumsal koşullarımızda bile bu tür kişilik yoktur. En gözü kara bağlı olduğu bir şeyi varsa, bilmem karısı, eşi veya nişanlısı varsa bile, ömrünün yarısını dışarıda geçirir. Oysa saflarımızdakiler buna eşdeğer bir tutumun sahibi olamıyorlar. Tam tersine, yiyip içiyor, sadece "ben düştüm" diyor. Hepsini bu kadardır.

Tabii bu da tam bir klinik vaka durumudur. Güçsüzlük diyeceksiniz, ama her şey ortadadır. Aslında bunlar güçlü insanlardır, isteseler çok güçlü olabilirler. Tabii işin arkasında sınıfsal etkenler, siyasal ve örgütsel etkenler var. Zaten hepsini izah ediyoruz, daha da edebiliriz. Örneğin bu tür olaylar romantize edilse, ortaya dört dörtlük bir feodal sınıf hakimiyeti çıkar, karşı bir sınıfın saldırısı çıkar. Bunu duygularıyla dile getirmiştir. Ama fırsat bulsa 'zaten çok canavarca çalışıyorlar' örneğin derhal grubunu veya kurumunu oluşturur. Biraz daha silahları çok olsa, sırf bu kendine göre yaşam tarzı uğruna bir saldırı düzenler, iki üç tane örgütü yerle bir eder. Tarih bunun örnekleriyle doludur. Tabii bir de benim aldığım tedbirler var. Ben kendimi bu duruma getirecek kadar tedbirsiz değilim. Biz kurt gibiyiz. Hangi delikanlı, hangi kız bizimle oynayabilir? Bu mümkün değildir. Ömrümüz bununla geçmiştir. Kesinlikle sizi gülünç duruma sokmak istemiyorum, ama bizim tedbirli olmaya da hakkımız var.

Yanımızda askeri olmak kolay bir iş değildir. Benim yanımda ne aşk kolay ne de kolay savaş yapılır. Kendim de böyle değil miyim? Siz her şeyinizle bizde yaratılıyorsunuz. Hakkı olanın gücü olur, gücü olanın da dayanakları olur. Sizin dayanağınız da yoktur. Sizi buradan çıkarsak, yirmi dört saat bile kendinizi yaşatamayacak kadar zavallısınız. Ben bile bu halimle, bu topraklar üzerinde böyle herhangi bir hakkı kendimde göremiyorum. Çünkü yarın elimden tutup beni bir yere atabilirler. Dayanamayacağım konumlara neden gireyim? Düşünün, siz sıradan insanlarsınız, ancak kendinize gördüğünüz hak sahipliği biçimini ben kendimde göremiyorum. Ben sadece bir şeyler kurtarmaya çalışıyorum o kadar.

Aslında durum daha fazla da ilgilenmeye değer özellik taşıyor. İhanetler, komplolar, hizipler, çelişmeler ve birbirlerini boşa çıkarmalar da böyle başlar. Bu aynı zamanda bir Kürt hikayesidir.

Ancak biz tüm bunların tedbirlerini aldık ve bütün yönleriyle ıslah ediyoruz. Bu gücümüz de var. Bu tür anlayışlarla etraf tümüyle uzlaşıyor. Eğer dikkat edilirse, duygusal durumdan tutalım örgütsel duruma kadar, her bakımdan hatalı davranışlar tespit edilebilir. İçimizde bu biçimde yoğunca yaşanan durumlar var. Zavallı, kendi kimliğini bile tarif etmekten aciz bir kadın veya erkek kendini rahatlıkla dayatabiliyor. Aslında kendini dayatması da bir çaresizliktir. Bu konuda bir iki cümle söyleyen insan, "gerçekten benim gücüm nedir, ben neye yararlıyım?" sorularını kendine sormalıdır. Bilindiği gibi kölelerin hiçbir şeye hakları yoktu. Siz, kendinizi doğru dürüst kölelikten çıkaramamışken, hangi haktan bahsedebilirsiniz?

Ben kendimi bile öyle tam özgür insan değil, yarım özgür insan sayıyorum. Bu durumda kendimi bizimkiler kadar erkek olarak da görmüyorum, yarım erkek gibi görüyorum. Eskiden kendimi çeyrek erkek olarak da görmez, hatta hiç adam yerine koymazdım. Çünkü erkeklik başa bela edilmiştir. Erkekliğin psikolojik ve sosyal düzeyi tam bir sorundur. Akıllı bir adam derhal bundan çekinir ve sonuç çıkarır. Ne diye bu duruma düşsün? Şu da çok öğreticidir: Madem böyle duyguların, aşkların ve yiğitliklerin var, o zaman neden kendini böyle zavallı duruma düşürüyorsun? Bu da sizi ele veriyor. Örgüt ortamında ben dahil hiç kimse kendini böyle yatıramaz. Örgütü hiçe sayacak duygulara kendimizi kaptıramayız.

Şunu çok iyi görüyorsunuz ki, ben kendimi böyle bir duyguya kaptırsaydım, çoktan düşmanın kölesi olurdum. Yalnız işbirlikçisi veya kontrolünde olmakla kalmazdım, ruhum söner ve duygularım biterdi, çok tembel ve kendini tüketmiş birisi olurdum. Nitekim bu kişilikler artık bir tahrip aracı olmaktan başka bir işe yaramıyorlar. Serseri mayın gibi etrafına zarar veriyorlar. Yanı başımızda işi gücü örgütü dağıtmak olan böyle birçok kişi var. Bunların hepsi subjektif ajan mı? Sanmıyorum. Ancak yaşam tarzlarıyla bir ajandan daha tehlikeliler. Bir süre sonra bu tip kişilikler gözü kara olur veya sevdalanır. Aynı zamanda böyle bir kültürü almışlardır. Kürt kültürüne ve ilişki anlayışına göre büyür ve bir canavar olur. Sırf o canavarlığı kurtarmak için en büyük engel neyse ona saldırır.

Sezar'la ilgili bir filmde Sezar'a yönelik komplonun örgütlenişi çok ilginç bazı nedenlere dayandırılıyordu. O zamanlar Sezar,

dünyanın ruhu, dünyanın tanrısı gibidir. Tabii Roma da büyük bir güçtür. Roma, asilliğiyle büyük ve meşhur bir imparatorluk merkezidir. Sezar imparator olmaya doğru gidiyor. Bu esnada komploju düzenleyenler ise Sezar'ın sarayındakilerdir. Bunlardan birisi de Sezar'ın yeğeni Brutüs adındaki kişidir. Komploju yapan kişiliklerin temel aldıkları duygu, "bu ruh bize sıkıcı geliyor" şeklindedir. Halbuki Roma'yı Roma yapan Sezar'dır. Daha sonra vasiyetinde belirttikleri var ve bunu herkes biliyor. Dünyayı Roma'ya taşımıştır. Komploju yapanların da bütün iddiaları, Roma'yı nasıl kurtaracaklarıdır. Oysa Roma'nın bütün onuru Sezar'a bağlıdır. O dönemin dünyasında Roma'yı Roma yapan Sezar'ın fetihleridir. Bütün dünyanın altınlarını, değerli ganimetlerini Roma'ya taşıyan Sezar'ın kendisidir. Bin defa buna şükretmek durumundayken, sarayda Sezar'ın kanatları altında büyümüş olanlar ve bir de asilzadeler denilen o eski toplumun temsilcileri olan kişiler bilinen komploju düzenliyorlar. Eski Roma'nın asilzadeleri ve "biz de bir gücüz" havasında olanların elinden gelen de gizlice bu komploju kurmak oluyor.

Komploculuk o dönemin bir fikri olarak böyle geliştiriliyor. Artık bundan sonra böyle komplocular ve bunlara karşı savaşılanların mücadelesinin yer aldığı dünya kararır, bozulur ve her şey birbirine girer. Daha sonra Sezar'ın üzerine de tartışmalar yapılır, sarayda veya karargahta kavgalar olur ve Roma bir daha kendine gelemmez. O büyük ihtişam günleri sona erer. Romalılar kendilerini fitne ve fesadın içinde bulmuş, buna cesaret etmiştir. Sonuç olarak Roma, giderek o görkemini kaybeder ve daha sonra kendiliğinden yıkılır. Bir fesat zemini açılıyor ve artık onu yüzyıllarca kemiriyor.

Tabii bizim öyle Romalık veya Sezarlık durumumuz yoktur. Giriştiğimiz sadece basit bir iktidar denemesidir, güç denemesidir, biz bunu geliştirmek istiyoruz. Ancak sizin yarattığınız komiklikler, bu en fitne ve fesadı bile geride bırakıyor. Keşke her biriniz bir Brutüs gibi olsanız! Onlar aynı zamanda büyük savaşçıydı, sizde o da yoktur. Yani komikliğin de ötesinde bir gülünçlük durumunuz söz konusudur. İktidara göz kırpan, "ben de bir gücüm" diyen, insan hiç olmazsa kendi planını sağlam kurar. Oysa hepinizi bir bakışta yakalıyorum. Alanlarımızdaki yönetimler üzerine duruyoruz. Yıllardır oldukça uzaktalar, ama ellerinden bir şey gelmiyor. Bazıları yaptıkları

komployla birkaç fukaranın canını almışlar, bir iki alanın savaşımını bozmuş ve kurutmuşlar. Komploculukları bu kadardır. Çünkü güçleri yetmiyor. Yaptıkları buradaki işleri boşa çıkarmadır. Ellerinden gelen ise, boş çabalarla burayı bir gelişmenin sahibi olmaktan çıkarmaktır. Aslında biraz daha ellerinden gelse, örneğin bir Brutüs kadar veya komplocu grup kadar olsalar, kılıçlarını ve hançerlerini öyle bilerler ki, elaman dersiniz.

Bunların öyle güçlü kişilikleri de yoktur. Gücü bir yana bırakalım, ancak basit bir fesatçı, basit bir boşa çıkarıcı olabilirler. Tabii sizin durumunuz da çok zavalıcadır, ancak sizin gibileri kandırabilirler. Sizin öyle büyüklükler için güçlü karar ve iddianız yoktur. Sizin için önemli olan bir günü kurtarmaktır, günü kurtarmışsanız ne mutlu size! Bununla iktidar savaşımına girilmez. Böyle iktidar savaşına girecekseniz hiç girmeyin daha iyidir. Böyle komploculuğa da girilmez. Hiç sıkılmadan bizim ortamımız için "biz burayı anlamsız bulduk, fazla güçlenme gereği duymuyoruz" diyorsunuz. Bunların hepsi yaşama hakarettir, saygısızlıktır, kendi kendini hiç-leştirme, kendini bir soytarıdan da daha beter etmedir.

Tabii şunu bekliyorlar: Ben kendilerine bir Roma yaratacağım, ondan sonra onlar Roma'yı koruyacak ve savunacaklar! Hiç olmazsa Roma'nın başka koruyucuları da vardı. Roma'yı, yani ülkenizi, kurtarılmış bölgenizi kendiniz yaratın ve o zaman bana karşı da istediğinizi yapın. Tüm ülkeyi ben kurtaracağım, tüm işlerinizi bana yaptırtacaksınız, size düşen de bunun üzerinde komplo yapmak ve kendini dayatmak olacak! Bu, fazlasıyla enayilik olmuyor mu? Köylü kurnazları bile böyle değildir, köylüler bile belli çabalardan sonra kurnazlık yaparlar. Bu durumunuz politikadaki ucubeliğinizi gösteriyor. Kendinizi bir de çok akıllı sanıyorsunuz. İşin en tuhaf tarafı da budur. Bunun ne akılla ne de köylülükle bir ilgisi var. Gü-nübirlilik ve çok ilkel bir komplocu, ilkel bir köle gibisiniz.

Tabii benim temsil ettiğim gelişmeler karşısında bu iyi bir şey değildir. Benim savaşçılığım karşısında görevlerine sahip çıkmamak, biçare olmak ve üstüne üstlük "hak istiyoruz" demek suçtur. Bütün pratiğiniz sizi ele veriyor ve bütün gerçekliğiniz ortaya çıkıyor. Eğer bir şeyler yapmak istiyorsanız, hiç olmazsa biraz gizli, biraz planlı yapın ve biraz savaşın. Çünkü komplocular genellikle savaşan

kişilerdir, yani ellerinden iş gelir. Sizin böyle bir yeteneğiniz de yoktur. Bu, şu anlama geliyor: Al, gücü toparla, kavga da etmek istiyorsan yumruğun yumruk, anlayışın anlayış olsun. Oysa içine düştüğünüz durumlar tam bir komedidir. Herhalde bunları yazacak olsak bol bol gülerler. Fakat bir daha fırsat buldular mı, bu sefer trajediye yol açarlar. Bu işler bu kadar karmaşıktır, çünkü önemli değerlerle oynuyorlar.

Halen hatırımdadır: Ben tapu kadastro memuruyken, bir köylü, "eh beyim, biz bu eşek gibiyiz" diyordu. Evet, yakınlarda kulakları yere değen bir eşek vardı, sinekler gözlerine doluyor, ancak o kulaklarını bile sallayamıyordu, hiç kıpırdamayacak kadar tembeldi. Bu sözler bize göre değildi. Yine bizim çevrede Mamo adında birisi vardı, sürekli cami duvarının dibinde otururdu. Mamo, kendisine bazı sözler söylediğimde, "biz kurumuş tahta gibiyiz, artık bizim yeşermemiz mümkün mü?" diyordu. O dönemler durum böyle olabiliirdi. Ancak biz o tahtayı bayağı yeşerttik. O köylüler bile şimdi çok iyidir. Yani umuda doğru gittiler.

Bize bu tür dayatmalarda bulunarak veya bizzat bu tarzda savaşıma girilerek bir yere varılamaz. Kendinizi ne ölüünüzle ne dirinizle dayatamayacaksınız. Biz yiğitliği yaratacağız. Siz bunun tam aksini dayatsanız da, ben bu tarzımda ısrar edeceğim. Analarınız sizi nasıl doğurmuş ve nasıl büyötmüş olursa olsun, ben halen yaşam konusunda iddialıyım. Siz her şeyi kendinize yakıştırabilirsiniz. Ama ben onurlu bir insan olarak başka türlü bir yaşamı kaldıramam. Sizin için de kabul edilebilir bir yaşam düzeyi yaratacağım. Bunun için plan yapacağız.

Eğer durumunuz sağlam değilse başka yere gidin. Herkes sağlam bir asker olamaz. Kendinizi hiç aldatmayın. Zaten bu kadar çalışmayı kendini aldatmayan insanları ortaya çıkarmak için yaptım. Hiç kimse aldatma temelinde sizi ölmeye veya öldürmeye gönderemez. Acınacak bir kişiliğiniz varsa ortaya koyun, biz de gece gündüz onun üzerinde çalışıp bir çare bulalım. Şimdiye kadar yaptığımız tüm çalışmalar sizin beyin gözünüzü, gönöl gözünüzü açmak içindi. Herhalde benden daha enerjiksiz, ciddi bir kişi olma niyetinizi ortaya koyacak ve bizim de bir güç olduğumuzu anlayacaksınız. "Büyük Önder" deyip ne körcesine ölümün üzerine gidilir ne de

"biraz da kendimizi yaşayalım" denilir. Hayır, bunların ikisi de bize karşı hakaret olur. Tüm yetersizliklerinizi aşma temelinde bir güç olacaksınız. Başka türlü sizi kabul etmem. Yoksa sizi ana ocağına, baba ocağına göndermek gerekir. Gerekirse başka insanları yeniden ele alırım ve onlar belki bize daha yararlı olabilir. Ama böyle tehlikeli, çözülmemiş ve tam raya girmemiş kişilikleri de taşımak istemiyorum. Herkes yığit olamaz.

PKK'nin en kahraman insanları bile en büyük acımasız düşman gerçeği karşısında şunu söylemişlerdi: "Biz her ne kadar sizin istediğiniz gibi savaşmadıysak da, fukara yaşamadık, öyle yaşamayı da kabul etmedik!" Onlar bu söylediklerini yaptılar da. Kendilerini yaktılar, kendilerini bomba haline getirdiler, bir deri bir kemik kalıncaya kadar kendilerini ödünsüz verdiler. Tabii bu bir büyüklüktür. PKK'yi başka türlü, özellikle sizin yaygınca yaşatmak istediğiniz gibi ele alamayız. Biz düşmanı burada yeneceğiz, içinizdeki düşmanı yenmek zorundayız. Hiç olmazsa askerliğe ilişkin ilk adımları atacaksınız. Kendinizi bu konuda neden bana dayatıyorsunuz? Saflarımıza asker olmak için gelmediniz mi? Ben size PKK tarihini anlatıyorum. Bundan anlamazsanız, gerçeği bizzat çözümleyerek gösteriyorum.

Ucuz yaşamak, her gün arkamdan entrika yapmak ve fırsat buldukça kendinizi böyle basit tutumlara sevk etmek için mi saflarımıza geldiniz? Ucuz duygular için mi geldiniz? Amacı belli olmayan, ölmüş bitmiş davranışları ve kişilikleri sergilemek için mi geldiniz? Hayret ettiğim bir diğer nokta da budur. Fakat bu bir yanılgı, bir yanılmadır. TC de bu en büyük yanılgıya düşmüştü ve şimdi zordadır. Herkes, "TC bunalımda olan bir ülkedir" diyor. Onu bu duruma sokan biziz, bu da çok nettir. Bunu kendisi söylüyor.

Tabii tüm bunları şunun için belirtiyorum: Yönetimden tatalım sözüm ona en basit hizmetleri görev icabı yapacak olanların arkamdan çevirdikleri dolaplara bakın: İnsan bunu biraz sorgulayabilmelidir. Zorlandıklarını söylüyorlar. Peki, halkların huzuruna çıkmayı, halklar adına "ben savaşacağım" sözünü vermeyi siz ne sandınız? Bu ucuz yaklaşımlarla mı ulusal düzeye katkıda bulunacaksınız? Sözü olmayanın, şerefi olmayanın bir ulusa, bir halka verebileceği hiçbir şey olabilir mi? Kendilerini bu kadar kandıranların bir ulus karşısında söyleyeceği ne olabilir? Aşkı ve duyguları bile

böyle olanın sevgi konusunda vereceği bir şey olabilir mi? Kendisine bir hayrı olabilir mi? Tabii ki hayır.

Yiğitlik iyi kavramak, iyi duymak ve mümkünse kendini biraz kanıtlamaktır. Oysa sizin içine girdiğiniz durumlar rezil bir komplo olmaktan öteye gidemiyor. Aksine iyi niyetli bir savaşçı olsanız da, onu da fazla beceremiyorsunuz. Hiçbirisi işe yaramıyor. Ben kesinlikle iyi savaşçı olmanıza karşı değilim. Müthiş savaşçı olanlara saygım var. Zaten tüm işimiz, tüm çabalarımız bunun içindir. Büyük aşık olmanıza da karşı değilim, ancak onun da kuralları var. Bu konuda hiç kimse bizi yanlış anlamasın. "Benim haklarım var" diyorsunuz. Hiç kimse sizin haklarınıza karşı değildir. Ancak siz bu biçimde olası gelişmeleri yerle bir ediyorsunuz. Bu tutumlarınızla insan haklarına, insanların duygu yüceliklerine saldıran sizsiniz. İnsanların cinsine saldıran ve onu çirkinleştiren sizsiniz. Onu yücelten, güzelleştiren, anlamlı ve yaşamsal kılan biziz. Kendini savunma ve tartışma böyle olmalıdır. Yoksa, "ben örgütü bozarım, dağıtırım, kafam karıştı" demek bir savunma tarzı değildir. Bu tutumları bırakmak gerekir. Ayrıca kendinizi, hakeza birbirinizi sorgulamayı da bilmiyorsunuz. Bunlar da iyi değildir ve sizi komik durumlara düşürüyor.

Demek ki yapacağınız ilk iş, "ben neyim ve neye yararlı olabilirim?" diye kendinize sormak ve kendi hakkınızda sağlam bir karar vermektir. Oysa duruşlarınız çok zavalıcadır. Ama ben size tarihsel kazanma işini gösteriyorum. Görkemliliği, güzelliği, insanı muazzam gururlandıranı ve yaşamsal kılanı gösteriyorum. Neden buna ilginiz gelişmiyor? En üstten en alta kadar herkes ilgisizdir. Büyük duygularınız olsun. Kendinize neden sefil duyguları yakıştırıyorsunuz? Küçücük duygulanmalarınız bile yüzde yüz vatana ihanet, örgüte ihanet ve savaşçılığa ihanet temelindedir. Bu duyguyu, aşkı ben ne yapayım? Bu kadını, erkeği ben ne yapayım? Ben sırf böyle biri olmamak için bin defa kendimi yaptım. Çünkü bu kişiliğinizin herhangi bir sağlam yönü, hiçbir işe yarar hali yoktur. Artık bütün bu konularda bir anlayışınız gelişmelidir. Bu, size kötülük yapma değil, bir anlam ve değer verme olayıdır.

Cüce kişilik artık bir kader olmaktan çıkarılmalıdır. Yiğit gibi ortaya çıkmalısınız. Bunun çabasından korkmayın. Ölüm kalım

savaşı veriyoruz. Buna ilgisizlik ne anlama gelir? Kaldı ki, savaştan da kaçmıyorsunuz. Her türlü savaşa hazırsınız. Görünüşte benden daha fazla savaşıcsınız, ama özünüz koftur. Pratiklerinizde başarı namına fazla bir şey yoktur. Pratikleşemeyen, kendini bile doğru planlayamayan sizsiniz. Bu da sizi bitiriyor. Bu sorunları halletmek istiyoruz. Bu sorunlarınızı çözün ki, her tür savaş ve yaşam sorunlarına anlam verelim ve çözümüne güç katalım. Sizi kolay ölüme göndermek yiğitlik değildir. Kaldı ki, ben böyle birisi değilim. Ucuz yaşamaya nasıl tenezzül edebiliriz? Bunu bana dayanarak düşünmek bile ne kadar sefil bir şeydir. Bu bize yakışmaz.

Genelde mücadeleye katılma kararınız olmakla birlikte, bunu pratikte gerçekleştirme düzeyinizden kuşkularım ve endişelerim var. Orada düşmana hizmet etmekten tutun da birliği bozmaya kadar, tüm yenilgilere açık kapı bırakan gizli tutum ve davranışlar var. Bu durumu aşmaktan başka çaremizin olmadığını vurgulamak için bu büyük savunuyu yapıyorum. Siz ne kadar kendinize yakıştıramasanız bile, büyük bir kişiliğin anlamını ve ruhunu size kavratmada, gerekirse beyninize işlemede ısrar edeceğiz. Bu işin başka çaresi yoktur. Aksi halde içimizdeki mücadeleyi daha fazla şiddetlendirmemiz gerekecektir.

Biz, yaşam konusunda hakaret edercesine davranamayız, hele ilgisiz hiç kalamayız. Siz de bu tutumları aşacaksınız. Yarın gidecek, bütün taktik esasları ve bütün komuta özelliklerini bir tarafa bırakıp, o basit kişiliklerinizi hortlatacaksınız. Ama bunun hiçbir askeri ve siyasal değeri, örgüt ifadesi yoktur. Savaşı çok yoğunlaştırdık ve tamamen lehimize sonuçlandırmamız gerekir. En önemlisi de bu basitlik, çaresizlik ve ilgisizlik biçimindeki eğilimlerinizin yerle bir edilmesidir. Bir halk adına, insanlık adına adeta muazzam haykıranı ve "ben yürüteceğim" diyeni ortaya çıkarmanız gerekir. İçinizden böyle birkaç kişi bile çıksa razıyım. Bu kişileri çıkarmak da bizim görevimizdir.

Siz de bunun için saflarımıza geldiniz. Bu konuda hiç umutlu olmayalım mı? Böyle bir tek adam içinizden çıkmayacak mı? Peki, analar ne diye sizi doğurdu? Siz ne diye bu kadar zahmeti göze aldınız? Yarın gidip ucuz öleceksiniz. Peki, neden? Şimdi bu sorular önemlidir. Cevap da öyle kolay olmamalıdır. Bu tutumlarınızda

ısrar ederseniz, sonuçta siz kaybedeceksiniz. Ben mi söze bağlı olmadım, ben mi az çalışıyorum? Başka bir insanın fiziğinin bu yaşta kendini böyle rahat tutacağını sanmıyorum. Tabii bilincimiz ve ruhumuz ortadadır. Biz bunu da gösterdik. Bunlar inkara gelmez.

Devrimci yaşam bizim için altın değerindedir

Öyle bir halk gerçekliğimiz var ki, barış treni olayında da görüldüğü gibi, "bu insanlığı anlayamıyoruz, bu hükümetlerinizi anlamıyoruz. Neden böyle oluyor?" diyorlar. Böyle bir halk gerçeği karşısında hiç bizi duymamış bir insan bile isyan ediyor. Böyle bir şey olamaz diyor. Peki, iliklerine kadar bu gerçeğin içinde olan bizler bundan hangi sonuçları çıkaracağız? Ben mevcut halk gerçeğimize bakarım ve on yıllık savaş kinini çıkarırım. Bu toplumsal gerçekliği en yoğun bir biçimde yaşayanlar olarak, sizin kininiz nerede kaldı, öfkeniz nerede kaldı? Onlar olmadan savaş olur mu? Halkınız için mutlaka bir yaşam hayaliniz olmak zorundadır. Ancak buna bile ilginiz yoktur. Birbirinize ilginiz yoktur. Birbirinizi sadece boşa çıkarıyorsunuz. Bundan daha tehlikelisi olur mu? Anlık ihanet ve sevdâ kişiliği işte budur. Bu durum karşısında nasıl böyle sessiz durabilirsiniz?

Halen hep "çaresizlik ve ilgisizlik içindeyiz" dersenez, kendinizi yere gömdürün, ama böyle kalmayın. Çünkü artık böyle yaşamak ayıp oluyor. Bu tutumlarınızda ısrar ederseniz, size çok daha kötü sıfatlar yakıştırırım. Tabii ki, bu davranışlarınıza karşı savunmamı daha da fazla geliştirebilirim. Buna gücüm var. Ben öyle kolay yenilmeyi kabul edemem. Sizin karşınızda çözülmem imkansızdır. Bizim savaşçılığımızı basit ele alırsanız, büyük oynarız. Kaldı ki, kendimizi böyle göstermemize de gerek yoktur. Çünkü işler yoluna konulmuş durumdadır. Başarı için başka seçenek olsaydı, sizlere tenezzül bile etmezdik. Sağınız solunuz hep uçurumdur, maddiyatınız ve maneviyatınız yoktur. Bu durumda en doğru yol bu oluyor.

Bilimsel olarak da kanıtlanmıştır ki, uğraşacak başka bir işiniz yoktur. Ülkemizin her tarafı haraptır, hatta halkımızın yüzde doksani işsizdir. Düşmanın varolan düzeni temelinde başka yapılacak iş nerededir? İşiniz budur. Bunun dışında hiçbir iş yoktur. Bize yapılacak

başka hiçbir şey bırakılmadığını ispatladım. Bir iş için kırk takla atıyorsunuz; Avrupa ülkelerine, Arabistan çöllerine kadar gidiyorsunuz. Oysa yapabileceğiniz en değerli iş budur. Aklın da, yüreğin de yolu bizi buraya getiriyor. Kaldı ki bu, altın değerinde bir iştir. Şimdi buna kendinizi ikna edin. Kimse size devrimi dayatmıyor. Yapılacak tek doğru iş olduğu için biz bunları söylüyoruz. Derinden ikna olun, ikna olmaktan da öteye kesin bir kararınız olmalıdır. Bundan başka ne biz bir işe yararız, ne de başka tür bir iş bize verilir. Zaten iş verme değil, her şeyi elimizden alırlar. İşi elde etmek için önce toprak gerekir, insanın üretim gücü olarak özgür olması gerekir. Bizim elimizde bunların hiçbirisi var mı?

Siz en temel bilimsel doğruları bile inkar ediyorsunuz. Sanki elinizde çok iyi bir işiniz ve yaşamınız varken sizi kandırmışım gibi, "biz bu işe fazla gelemeyiz" veya "bize fazla ücret vermiyorsunuz" gibi tutumlara giriyorsunuz. Bunların tümü yalan ve düşmanın yutturmalarıdır. Bunu tartışarak, düşmanın dayattığı yalanları kendi kişiliğinizden söküp atabilirsiniz. Neden büyük bir devrimci oluyorsunuz? Neden anlı şanlı bir komuta kişiliğiniz gelişmiyor? Tabii ki bu işe tam olarak inanmadığınız için olmuyor. Sanki düzende bir şeyler kurtaracak bir yaşamınız varmış da sizden çalınmış gibi bir endişe içindesiniz. Sanki ben sizi kandırmışım gibi bir hava içinde katıldığınız için kendinizi tam katamıyorsunuz. Aranızda sanki yaşamını çalmış gibi yirmi yıldır intikam peşinde koşanlar var. Kendini mücadeleye tam katmayanların hepsi bu havadadır.

Ama bunlar yalan söylüyor, aldanıyor ve aldatıyorlar. Doğrusu bu değildir. İddia ve ispat ediyoruz ki, bu ülkedeki bütün iş kolları elinizden alınmıştır. Yaşamın bütün maddi ve manevi değerleri, kültür değerleri ve tarih de dahil her şey elimizden alınmıştır. Kollarınız, yüreğiniz ve kucağınız boşta, gözleriniz deli gözü, diliniz ezop dilidir, yani hiçbirisi ne görebilecek ne de duyabilecek durumdadır. Doğru dürüst konuşamıyorsunuz bile. Bütün bunlar bir gerçektir. Eğer bütün bunlar doğruysa, o zaman devrimcilik muhteşem bir şey olur.

Devrimci kurtuluş yolu, devrimci örgüt, devrimci savaş, devrimci eğitim ve devrimci yaşam bizim için altın değerindedir. Ben böyle ele aldığım için sizin karşınızda bu kadar faalim. Yaptığım en

küçük bir iş bile benim için altın değerindedir. Küçük bir imkanı gördüğümde hemen değerlendiriyorum. Bazı çok usta avcılar vardır, milimi milimine hesaplayıp avın üzerine giderler. Benim durumum da böyledir. Siz ise, hedef deve bile olsa görmüyorsunuz. Ne anladık bu savaşıclıktan? Bununla mı ülkeyi kurtaracaksınız? Siz bununla neyi fethedebilirsiniz? Bu şekilde ben sizin sorumluluğunuzu kaldıramam.

Düşünün ki, işsiz bir köylü, bir hamal karnını biraz doyurmaya yetecek bir somun parası kazanmak için on sekiz saat kan ter içinde çalışıyor. Ülkemizin gerçeği bu değil mi? Bunu inkar mı edeceksiniz? Avrupa'ya gidenleriniz oldu, ancak gördüğünüz gibi Avrupa bir barış trenine bile yol vermedi. Orası halkımıza kan kusturmaktan başka ne yapıyor? Bu bir gerçektir ve inkara gelmez. Eğer bu doğruysa, geriye kalan iş yapmaktır, pratiktir. Bu ülkede devrimci olmaktan ve devrimci iş yapmaktan başka hiçbir şey değerli olamaz. Zaten başka bir iş de kalmamıştır. Tutumunuz böyleyse müthiş bir partici, örgütçü ve propagandacı olursunuz. Hele hele askeri oldunuz mu, müthiş bir militan ve komutan olursunuz, müthiş bir eylem planlayıcısı olursunuz. Çünkü her şeyden hesap soruyorsunuz. Çünkü devrim giderek altın değerinde bir iş olmaya doğru gidiyor. Askeri iş, ideolojik ve siyasal işin en yoğun sonuç alan kısmıdır. İnsan müthiş gelişir ve orada tutulmaz olur. Siz kendi tarzınızla hamallık yaptınız da ne elde ettiniz? Bütün halkınız aç perişan değil mi? Örgüt içindeki insanı da iflas ettirmiyor musunuz?

Savaş içindesiniz. Ancak şimdiye kadar hangi silahı, hangi savaşıyı iyi kullandınız? Hepsini heba etmediniz mi? Ayrıca kendinizi ne kadar işlevli hale getirdiniz. Artık asker olma sözü vererek askeri kişiliği yakalayacak, bir bütün olarak parti militanlığına ve işçiliğine ulaşacaksınız. "Bunları gerçekleştirme imkanı yok" demeyin. Tam tersine, sizin bunları yapmadan yaşamanız çok zor, hatta imkansızdır. Şu anda sizin bu düzeyiniz bana yaşanması imkansız ve tam bir işkenceli yaşam gibi geliyor. Bu anlamda kendinize en büyük kötülüğü siz yapıyorsunuz. Benim bu konuda belirttiklerim altın değerindedir. Örneğin bir çalışma imkanı yakaladığımda, buna karşı en ufak bir ilgisizlik, yetersizlik ve anlayışsızlık var mı? Çok yere gidiyorum, her gün iş üzerindeyim.

Peki, siz en hayati bir toplantıda bile neden konuşamıyorsunuz? Neden en önemli bir kararı alamıyor ve önemli bir kuralı uygulayamıyorsunuz? Neden baş aşağı giden bir gidişatı göremiyorsunuz? Peki, o zaman nasıl bu işlerin sahibi olacaksınız? Yaptığınız işlerin değerli olduğu konusunda beni nasıl ikna edeceksiniz? Demek ki yalancısınız. Yani siz ancak düşmanın istediği gibi bir somun savaşçısı olabilirsiniz. Düşmanın istediği gibi bir ırgat veya hamal olabilirsiniz. Bu da insana yakışmayan bir iştir, muazzam bir köleliktir. Beni buraya kadar sürükleyen, iş konusundaki bu yaklaşım tarzımdır. Eğer ben düzen sınırları dahilinde kalsaydım, şimdi devlet bürokrasisinde en üst düzeyi tutturabilirdim. Ama bunu tercih etmedim, çünkü o iş kötüdür dedim.

Devrim işine başladığımda durum kötüydü. Her şeyi devlete borçlu olarak başlattım. Karşısında savaşacağım devletin aynı zamanda borçlusuydum. Ama yaptığım bu iş değerlidir dedim. Devrim işine öyle başladım ve buraya kadar getirebildim. Siz ise, düzen içinde bir şey bulamadığınızdan gelip burayı düzenle karıştırıyorsunuz. Oysa ben düzeni bilinçli olarak terk ettim. Düzen içinde en üst mevkilere ulaşma imkanı olduğu halde 'ki, işimizin başarı imkanı sıfır denilecek kadar dahi umut vaat etmiyordu' biz devrim işini esas aldık ve buraya kadar getirdik. Tüm bunları bilerek bu işe giriş yapacaksınız. Bizim bu işi yürütmemizde müthiş bir süreklilik var. Kırk yıldır bu işler üzerindeki ilgimiz ve denetimimiz hiçbir zaman kesilmemiştir.

Bunu şunun için söylüyorum: Dağda nasıl olsa kimse beni görmez diyerek, görevlerinize ilgisiz ve duyarsız yaklaşıyorsunuz. Sizler bu biçimde savaşçılığın kenarından bile geçemezsiniz. Savaşçılıkta bu kadar ilgisizlik kabul edilemez. Eğer öyle yaparsanız, bunları benim adıma yapmayın. Kemal Pir'i size boşuna anlatmıyorum. Onlar bizim kişiliğimizi sınırlı tanıyorlardı. Ancak Onların devrimciliği en amansız koşullarda idi ve en azından utanç verici bir duruma düşmemek için o büyük direnişçiliği gösterdiler. Siz ise dağlarda elinize hazır verilen silahlarla, bu yaşamınız ve duruşunuzla bizimle alay eder gibisiniz. Eski veya yeni hiç kimse, hiçbir gerekçeyle "bu işler fazla ilgiliyle ele alınamaz, işleri boş ver, işler bu kadar önemli değil" diyemez. Bunu söyleyen kişi iflah olmazın biridir. Söylenecek

doğru söz her yerde geçerlidir, özellikle de belirleyici yerlerde ve her komuta düzeyinde çok önemlidir.

Kendimi sürekli çalışan bir silah haline getirir, yüzyılların kaybını bir on yılda kazanımlara dönüştürürüm. Komuta kişiliğimde ise, etkileyici ve sürükleyici kişiliği temsil ederim. Ben bunun dışında hiçbir şeye göz yummam. Benim sözüm budur ve zaten yaptığım da budur. Yalnız savaşçılıkta değil, yaşama dair her konuda benim onay vereceğim tutum budur. Bu konunun dışında ne siz ne de ben birbirimizi zorlamalıyız. Dikkat ederseniz, biz de burada yaşıyoruz ve bir mücadele yürütüyoruz. Bu mücadele içerisinde on sekiz yılımı dolduruyorum. İşlerin ne kadar hakimi olduğum, yine bütün fırsatları ne kadar başarıyla kullandığım ortadadır. Siz ise yıllardır en olmadık yerlerde bile "zor dayanıyoruz" diyorsunuz. Avrupa'dakiler hiçbir şeyi başaramadan, bir an önce oradan kurtulmak istiyorlar. Dağdakilerin durumları da aynısıdır. Peki, sizi nereye yerleştirelim? Bizim yanımıza gelenler ise bizi anlama çabasına girişmiyorlar. Bizimle tartışma gücü bile gösteremiyorlar. Peki, bizden ne istiyorsunuz? Demek ki bu tutumlarınız yanlıştır. Doğru olansa, savaş her yerde sürdürmektir.

İlgisizlik veya çabalarda zayıflık göstermek şurada kalsın, "dünya başıma yıkılıyor, tüm dünyanın utancı ve laneti içindeyim, bir an önce şerefimi ve onurumu kurtarmak için hangi işe yönelirsem sonuca götürmeliyim" diyeceksiniz. Doğru tutum budur. Bu tutumu egemen kılın. Bu tutumu egemen kılınca kadar ordulaşma sözü verilemez. PKK militanının sözü şudur: "Sözüm ve arkasındaki yüksek anlama gücüm ve irademle bu işin dört dörtlük militanıyım. Bir kaza bela başıma gelmezse ve sadece nefes alışı verişim güvence altına girerse, gerisi başarıdır." Kimse ne bunun aşağısında ne de çarpıtıcı ve sahibi olunamayacak bir biçimde söz söyleyip adım atmalıdır. Biz ancak bunu sağlarsak düşmanı yenebiliriz.

Ama yaptıklarımız mücadelenin gereklerine göre olmazsa, mevcut kazanımların da hepsi elimizden gider. Eğer bu işin gereklerini yapmazsanız, insan sonunuzun nasıl olacağını düşünmek bile istemiyor. Bize dayatılanları tüm dünya hayretler içinde karşılıyor. Bundan daha kötüsünü de yapabilirler. İliklerinize kadar gözünüzü kapayarak gerçekleri örtbas edip kendinizi kandırırsanız,

bu ömrünüz boyunca kendinize yapabileceğiniz en büyük kötülük olur. Gerçeklerden kaçmamalısınız. Şimdiye kadar pek çok hata yapmış olabilirsiniz. Ancak gerçeklerden kaçmayarak kendinizi affettirebilirsiniz. Yaşamın imkanı da fazladır, umutsuz bir savaşın içine gitmiyorsunuz. Düşmandan daha fazla başarı imkanınız vardır. Savaşla yaşamın neredeyse iç içe geçtiği, yani yaşamla savaşın muazzam diyalektiğinin kurulduğu ve bunun dışında bir çarenin olmadığı bir durumu yaşıyorsunuz.

Tek bir umuttan bahsedeceksek, o da bizim ulusal ve toplumsal temelde yürüttüğümüz kolektif çabada gizlidir. Tüm bunları şunun için söylüyorum: Bu hareket büyümüştür. Ancak yine de bu hareketin içinde kendini muazzam kandıranlar, düşmandan daha tehlikeli dayatanlar, köle gibi çalıştırıp hakkına ve hukukuna sahip çıkmasını bilmeyenler var. İstense rahatlıkla olumsuzlukların önü alınarak büyük başarıya gitmenin imkanları mevcuttur. Oysa çok büyük çabalarla sağlanan gelişmelere rağmen, göz göre göre işlerin tehlikeli bir biçimde gidişatı söz konusudur. Bunun üzerinde çok kötü oynayanlar var. İçimizde ve dışımızda muazzam biçimde yanlış hesap yapanlar var ve bunlardan da yalnız ben sorumlu değilim. Kendi payıma sonuna kadar sorumluyum. Ancak artık sizlerin de sorumluluk sahibi olmayı bilmeniz gerekir.

Tabii sorumluluğunuzu her güne ve her işe doğru bir karşılık vererek göstermenizin tam zamanıdır. Başka türlü davranırsanız, gerçekten değer verdiğim yaşamınıza, fedakarlığınıza ve cesaretinize ihanet etmiş olursunuz. O zaman kendi kendinizi boşa çıkarmış olursunuz. Aslında burada kendimi değil, sizi savunmaya çalışıyorum. Kendinize karşı büyük haksızlık, büyük yetersizlik ve büyük başarısızlık durumunda olduğunuz için sizi savunmaya müthiş gereksinim duyuyorum. Uzun süre kendinizi kandırmaya devam edemezsiniz.

İnsanlık içerisinde en mutlak hakları bile elinden alınmış ve bunlar için savaşması gereken halkların başında geliyoruz. Olmayacak duaya amin diyemeyiz. Halk olarak, parti ve ordu olarak, tabii ki savaşçı olarak da savaşması gerekenlerin başında olmalıyız. Bundan daha değerli ve zorunlu olan başka bir şey olabilir mi? Bu temelde bir kez daha görevleri netleştiriyor ve işlerimizi planlıyoruz. Belli ki, bunun anlamı oldukça büyüktür, bu temelde atılacak pratik

adımlar da çok büyük olacaktır. Yaptığımız işlerin heyecan vermesi kadar, büyük sorumluluk duygusu içinde hareket edilmesi gerekiyor. Anlayış sahibi olmak kadar, anı anına pratikleşmek de büyük önem taşıyor.

Savaş tarihimiz, en önemli gelişme aşamasını yaşıyor. Artık her birinizin de tecrübesiyle bu işin üstesinden fazlasıyla geleceği bir süreci yaşıyorsunuz. Bu savaşı tamamıyla kazanmazsak çok yazık olur. Bu aşamada kaybetmek de ancak bazı çok anlamsız eksiklikler ve yanlışlıkların sonucu olabilir. İşleri buraya kadar getirebilmek, yüzyılların müthiş kölecî düzenini durdurup aslında halen çoğunuzun anlamakta güçlük çektiği özgürlük imkanını sizlere bir tepsi içinde sunmak demektir. Özgürlük, gerçekten altın değerinde bir yaşamdır. Buna büyük bir saygıyla ve doğru yaklaşalım. Ona ulaşmak için gerekli olan çabaları sergileyelim. Gerek tüm insanlık için, gerekse bu dayanılmaz koşullar altında yaşayan halkımız ve en çok da kendimiz için anlamlı ve başarılı bir yaşamın savaşını verelim.

Savaş, bir insan yaşamının en güzel sürecidir. Onunla uğraştıkça güç kazanacak, güç kazandıkça da yaşama anlam vereceksiniz. Yaşamımızın diyalektiği ve felsefesi budur. Ne böyle bir yaşam için savaşmaktan çekinme olur, ne de bu savaş içinde yaşamı geliştirerek ona anlam vermekten geri kalınır. Önderlik gerçeği budur. Ben kendimi bütün yönleriyle kırk defa anlatsam veya haykırsam da, söylenecek en güzel söz işte budur. Hatalarınız ve başarısızlığınız olmaz demiyorum. Ancak bunlar da belli ölçüler dahilinde kabul edilebilir ve o da gösterilmiştir. Tabii bunun dışında eğer bir talihsizlik olmazsa ve nefes alıp verme imkanını elde ederseniz, kesin başarıya gidecek kadar sürece katkılarınız da olacaktır. Kişisel olarak temsil ettiğiniz düzey ne olursa olsun, önemli başarılarınız olacaktır.

Bu belirttiklerimin tersine, bir gaflet durumunu bile bile oynama olmazsa, bu düzeydeki yetersizliklerin bir daha yaşanmayacağı ve PKK'nin geldiği noktanın kesin başarıya en yakın nokta olduğu açıktır. Neredeyse bunu dünyaya bile kabul ettirme düzeyine geldik. Sizler bunun en asli temsilcisisiniz ve başarıdan başka da hiçbir şeyi ne kendinize soracak ne de kabul edeceksiniz.

Ağustos 1997

İnsanlık adına yapılabilecek en değerli çalışma özgürlük yürüyüşüdür

İsmail Beşikçi'ye "istediğin nedir?" diye sormuşlar, o da "dağlarda bir özgür gerilla yürüyüşü" cevabını vermiş. Düzeni en iyi tahlil eden birisi bunu söylerken, sizin hem de en şanslı alanlardaki özgürlük yürüyüşünüz yaşamda en fazla istenilecek bir özlemin ifadesine pek benzemiyor. Bunun çözümlemesini yapmanız gerekir.

Bana göre de bu dünyada istenebilecek en değerli yaşam talebi, özellikle Kürdistan'da gerillanın özgürlük yürüyüşüdür. Fakat siz bu yürüyüşü tanınmaz hale getirdiniz. Özgürlük yürüyüşünün moral düzeyinden tutalım zafer tutkusuna, amaç zenginliğinden tutalım insanı çok yönlü güçlendiren bütün tarzlarına kendinizi dayatma tarzınızın esef verici yönlerinin olduğu çok açıktır. Hiç kimse size hırsızlık olarak bu özgürlük yürüyüşüne katılım demedi. Kimse size saflarımıza gelin de demedi, gidin de demiyor. Burada ısrarla bir gerçeği dile getirmeye çalışıyorum: Bizim çalışmalarımızın amaç, inanç, tutku, bilinç ve anlayış gücü üstündür, bununla birlikte sürekli olarak gündemde tutulur ve öyle yaşanılır. Bir de sizin katılım tarzınıza bakıyorum: Toplumda iflas etmiş olarak gelmişsiniz, amaç büyüklüğünüz, tarz zenginliğiniz ve başarı tutkularınız yoktur. Çok bencil ve bireycisiniz. Adeta canınızdan bezmiş gibisiniz. Kendinizi zorbela ya ölüme terk ediyor ya da düzenin içindekinden bile daha düşük bir yaşamla kendinizi sınırlandırıyorsunuz. Bunlar vahim yaklaşımlardır ve bunlara anlam vermek de son derece güçtür.

Benim de yürüyüşüm bir gerilla yürüyüşüdür ve daha çok da bu yürüyüşün en görkemli biçimlenişini gerçekleştirmek için büyük hazırlık yapıyoruz. Buna rağmen bu kadar tutkulu bir biçimde bu işin peşindeyiz. Hepinize bu özgürlük yürüyüşüne katılma gücü veriyoruz. İdeolojik, örgütsel ve pratik olarak tüm imkanları size sunduğumuz halde, halen bu işin içindeyiz ve büyük bir tutkuyla devam ediyoruz. İddia ve başarı tarzına gittikçe daha fazla yaklaştığımız halde, içinizden bazılarının en azından yürüyüşe verdiği anlama ve bu yürüyüşü düşürdüğü sonuca bakın. İlk etapta çözmeniz gereken husus budur. Giderken veya gelirken, başlarken veya bitirirken bir şeyi derinliğine anlamak gerekir.

Bizim iddiamız ve ispatımız da odur ki, yalnız savaş gerçekliğimizde ve kurtuluş amaçlarımızla bağlantılı olarak değil, uluslararası gerçeklikte bile herkesin gıptayla yaptığı şöyle bir değerlendirmesi var: Özgürlük kanatlanışı içindeyiz. Biz, büyüklüğümüzü ve gücümüzü buradan alıyoruz. Ama çoğunuzun durumuna bakıyorum: Bu büyük özgürlük yürüyüşünü bambaşka anlamlara, tarzlara ve tutkulara büründürmüşsünüz, öyle gidiyorsunuz. Bunu nasıl izah edeceksiniz? Kim size özgürlük yürüyüşünün böyle olacağını söyledi? Kendinizi kandırmışsınız, kandırılıyorsunuz ve kandırıyorsunuz.

Bizim iddiamız ve ispatımız var: Bu ülkede, bu halk ve insanlık adına yapılabilecek en değerli çalışma ve savaşım, özgürlük yürüyüşüdür. Bana "şu devleti al, senin olsun" deseler, bir gün bile o devletin başında kalmam. Ancak "bu özgürlük yürüyüşü uğruna büyük çalış" denildiğinde, kendimi en büyük tutkuyla iş yapmaya hazır hissediyorum. Buna rağmen halen içimizden bazıları dumura uğramış, kırılan, dökülen, adeta lime lime olmuş bir halde küçük şeylere rahatlıkla tenezzül ediyorlar; karmakarışık bir ruh haliyle, utanmadan adeta işleri sabote etmenin ve boşa çıkarmanın tavırlarını sergiliyorlar. Bu yapılanların tümü düşmanın bize biçtiği sonuca cevap olmadır, onun yankı bulmasıdır.

Tam bir yaşam belası haline gelmiş veya getirilmişsiniz. Bunlar doğru değildir. Sizler yaşamak istiyor musunuz, istemiyor musunuz? Nasıl yaşamalı sorusunu kendinize soruyor musunuz, sormuyor musunuz? Nasıl yaşamalı konusunda belli cevaplar veriliyor. Bunu

aldınız mı, almadınız mı? Hiç olmazsa bu konuda biraz netleşin. Kimse size ricayla, gelin, bizim şu işimizi yapın demiyor. Özgürlük yürüyüşçülüğünün anlamı çok net ve belirgindir. Biz küçük bir grupla işe başladığımızda bile kanatlanmış gibiydik. Başarı umudunun ve imkanının iğne ucu kadar bile bir belirtisi yoktu. Ancak yine de o kişilikleri hala arıyoruz. Size ne oluyor? Biz bu oyunu bozmak istiyoruz. İçimizdeki yozlaşmanın giderek düşmana ne kadar dayandığını açığa çıkarıyor, iç gericiliğin bitirici, metelik etmeyen, bitmiş tükenmiş yaşamla bağlantısını nedenleriyle birlikte ortaya koymaya çalışıyoruz. Sizin bu kişilikleriniz nedensiz oluşmamıştır. Sizler bu yürüyüşe özgürlükleri kazanabiliriz biçiminde bir yanıt değilsiniz ve zaten oynanan oyunun özünde de "bu işler böyle yürümez" mantığı vardır.

Düşmanın son olarak genelde sola, halka ve özelde bize biçtiği plana baktığımızda, bizim içimizde objektif olarak bazılarının verdiği yanıt, "biz yaşamın en basit, amaçsız, serserice, düşküncü ve özgürlük arz etmeyen her şeyine razıyız. Bu partiyi de bir bela gibi görüyoruz" biçiminde oluyor. Sizde karşı devrimin veya özel savaşın yönelimlerine karşı tipik bir küçük burjuvanın veya küçük burjuvazinin sınıfsal zemininin aslında çok bilinçli de değil, kendiliğinden "bu beladan kurtulalım" gibi bir havası, çabası var. Hele son olarak buna önderlik etmek isteyen kişilik ve çizgi uğruna yürütülen çabalara baktığımızda, insan bunu büyük bir öfkeyle karşılamaktan kendini alıkoyamıyor. "Partiyle olmuyor, gerillayla olmuyor" diyor. Peki, ne ile olacak? Halkımızdan milyonlarca insanın büyük emeğiyle, bu kadar şehidin kanıyla, acı ve işkencelerle yoğrulmuş yaşamlarla belli bir birikim sağlamışız. Sonuna kadar ona göz koyuyor, onu ele geçirmek ve onunla oynamak istiyor. Partinin ve gerillanın bir ölçüsüne, kuralına ve kişiliğine var mısın diye sorsak, "hayır, sonuna kadar bozarım, bastırırım, altüst ederim" diye cevap veriyorsunuz. Peki, sen kimsin? O zaman tüm bunları ne adına yapıyorsun? Sorgulamanın özü budur ve bu sorgulamayı hepinizin yapması gerekir.

Devrimcilerin karargahında, devrimcilerin savaşımında zoraki denilecek bir durum yoktur. Her zaman büyük gönüllülük, büyük düşünce yoğunluğu, büyük irade keskinliği esastır, öyle olanlar

gelir ve öyle olanlarla yol alınır. Yıllardır bizi uğraştıran şeyler dayatılıyor. Bütün o geri toplumsal yaşamın sığılğının ve düzenin bütün o pisliklerinin yatağı haline gelmişler. Kimileri çok bireysel küçücük arzularına bir yanıt bulamayınca, kocaman bir partinin binasıyla bile köşesinden, temelinden oynuyorlar. Derdin nedir diye sorduğumuzda ise, "kendime göre bir şeyler yapmak istiyorum" diyorlar. Buranın yirmi beş yıldır bir ideolojik planı, siyasal planı, örgütsel planı var. Bina bu temelde yükseltiyor. Onlar ise, "bina içinde bina yapmak istiyorum, binanın bir köşesini yıkmak istiyorum" diyorlar. Nedir bu yaptığınız, kim size bunun özgürlüğünü vermiş? Bu yaptığınız yavuz hırsız misali davranmak değil midir? Kendinizi ve çevrenizi sorgulayın ve biraz saygılı olun.

Ben hırsızı yakalamışım, tutmuşum, ama siz hala kendi emeklerinizin hesabını bile soramıyorsunuz. Sadece beni bastırdı, bilmem bana ne yaptı diyorsunuz. Eğer böyleyseniz, yanımızda ne geziyorsunuz? İnsanda biraz haysiyet olur. Özgürlük savaşçılarının hiç yâkınması olur mu? Özgürlük savaşçılarının dili böyle olur mu? Bu, en basit kelimeyle büyük bir utanmazlıktır. Özgürlük güzel bir şey değil midir? Özgürlük yürüyüşü en değerli iş değil midir? Özgürlük binası, içinde en iyi yaşanılacak bir bina değil midir? Neden bunları bilmiyorsunuz? Sizin ilginiz neyedir? Kafanız neye çalışıyor? Düşman da size Şirnak'ta, Diyarbakır'da habire barakalar ve özel binalar kuruyor. İsterseniz gidin, orada kendinize bir ev alın, ama burayı bitirerek, burayı çökerterek bunu yapmayın.

Artık örgütün siyasal dilini, örgütün ideolojisini konuşacaksınız. Duygularınız ve yüreğiniz varsa, onunla bazı büyüklükleri göstereceksiniz. Göstermezseniz, benim de ahtım olsun ki, en korkunç savaşı size karşı vereceğim. Tüm bunları çok büyük değerleri temsil ettiğimize inanarak söylüyorum. Bu değerleri kesinlikle çiğnetmeyeceğim. Sadece zordadırlar diyerek bu sabrı gösteriyor ve kendi yetersizliklerinizi görmemiz için gerekçeler sunuyorum. Buna rağmen iflah olmazlık sınırında ısrar ediyorsunuz. Açık söyleyeyim, bu kişilik bizim için bir kontra kişiliğinden daha tehlikelidir. Biz de bu kişiliğe yönelik olarak her türlü mücadeleyi yapmakta kendimizi özgür sayacağız. Burada iyi niyet veya art niyet gibi kavramlara hiç yer yoktur. Devrimin içine girip de onun gereklerine göre olamamak,

bilinçli ajanlıktan daha tehlikelidir. Devrime gelip de gelişmemek ve dönüşmemek bile tehlikelidir. Bunu böyle bileceksiniz.

Bizim Önderlik gerçeğimizde yaşamın bir kabul ediliş tarzı vardır. Çocukluktan itibaren onun dili, özgürlük dili ve inanılmaz bir gerilla yürüyüşüdür. Doğru söz kadar doğru adım da her zaman esastır. Burada yanlış söz söylemek, kafa karışıklığı, yüreksizlik, büyük hata yapmak ve hatalarda ısrar etmek yoktur. Burada saygısızlık ve sevgisizlik yoktur. Yol arkadaşına en üst düzeyde değer biçme vardır. Bu yürüyüşü biz böyle başlattık ve böyle sürdürüyoruz. Siz bunu çarpıtamazsınız. Sizi yanlış doğurup yanlış büyümüş ve yanlış yürütmüşlerse, bunun hesabını siz kendiniz vermelisiniz. Bunun için size fazlasıyla zaman tanıdık. Ben sizin gibileri özgürlük yürüyüşü karargahının ortasına yaklaştırmak bir yana, sorumsuz insanları çocukluktaki bir oyun kurgusunda, bir köşenin yapılmasında bile çalışmalarına yaklaştırmamıştım. Kendi köşemi yaparken, sadece edepli olanların, verdiklerimi öğrenecek olanların yerini belirlemiştim.

Bütün bunları şunun için belirtiyorum: "Önderliğin yanına gelmek, güç almak istiyoruz" diyorsunuz. Ancak bunun kurallarına ve özüne neden bir türlü doğru bağlanmıyorsunuz? Kendime bile tanımayıp size tanıdığım rahatlığı ve güvenliği, anlama ve kendini toparlama imkanını neden değerlendiremiyorsunuz? Düşman sizin kişiliklerinizi istediği kadar tahrik etmiş olsa bile, yakıcı bir yaşam düşüncesi ve etkileyici bir olay en iflah olmaz kişiyi bile hizaya getirebilir. Doğrular ve insanı çarpacak olaylar neredeyse ezici bir biçimde hepimizin gündemine girmektedir. Hem çok aç olduğunuzu söylüyorsunuz hem de mideniz hiçbir şey almıyor. Artık bu hastalığı aşmalısınız.

Düşmanın yoğunlaştırılmış özel savaşı her gün şunu iddia ediyor: "Özgürlük savaşı çıkmazı yaşıyor, iradesi kırılmıştır, askeri olarak yenilmiştir. Geriye kalan artıklar da teslimiyete benzer koşullar içine alınmalıdır." Düşman, "özgür kalmanız mümkün değildir, kişilik onurunuz ve şerefınız yoktur" diye sürekli tekrarlıyor. Bir de dağda pişman olduğunuzu iddia ediyor. Yine eskiden de uzmanları, "gençliğiniz elinizden çalınmış" diyorlardı. Evet, bu söyledikleri doğrudur. Sadece gençliğiniz değil, insanlığınız da çalınmıştır, bir ülkeniz bile yoktur. Sizin üzerinize sayısız hesaplar yapıyorlar.

Peki, sizin bunlara verdiğiniz yanıt nedir? Bunlar düşmanın sadece iddiaları değil, aynı zamanda özel savaşıyla günlük olarak size dayattıklarıdır. Gerçek bu değil mi? Biz sizden hangi gençliğinizi çaldık? Ben onlardan düşmanın özel savaşını yaşayan gençliği ve yaşamı çaldım. Şimdi bütün sıkıntınız biraz da buradan kaynaklanıyor. Bu yaptığım, Promete'nin Olimpos'tan ateşi çalması kadar kutsal bir şeydir. Gençliğinizi, büyük ihaneti ve büyük onursuzluğu yaşamamanız için çaldım ve alıp bir yere sakladım. Bir gün her şeyi elinden alınan bu kişiliğiniz, belki özgür bir ortamda insanlığı, ülkesini ve özgürlüğünü seven bir kişiliğe dönüşebilir. Bunun için çaldım, bunun için sakladım. Bunu da anlayacaksınız.

Ben yüce insanlarla çalışma yürütmek istiyorum. Gördüğünüz gibi bu işe varım. Bizden görev ve yetki bekliyorsunuz. Bu isteklerinize de gücümüz ölçüsünde yanıt olabiliyoruz. Bizim ortamda 'düzen etkileri' gibi kelimeler kullanılamaz. İnsanlığınızdaki tutun, onur ve şerefimize ilişkin ne varsa hepsi artık buradadır. Bizim ortamımızda ölüme, işkencelere ve hakarete lanet getirilir. Sıradan bir köy intikamcısı bile kendi kurallarına göre ilk fırsatta düşmanına bıçağını saplar. Siz gerillasınız, oldukça donanmış ve netleşmiş savaşçılarsınız. Düşmanın etkilerini yaşamak, ona zemin olmak olacak iş mi? Bulduğunuz yerde düşmana ideolojik bıçağı, örgüt bıçağını ve askeri bıçağı vuracaksınız. Yapılabilecek en doğru şey bu değil midir? Eğer bunu da yapamıyorsanız söyleyin, ben size yol bulayım. Ya da bundan daha kötü durumlara düşürülmüşseniz, sizi bir kenara bırakayım. Bu ikisinden birisini kesin tercih etmeniz gerekir. Ama siz habire ikisini karıştırıyor ve bana sunuyorsunuz.

Ben bunu on yaşımda bıraktım. En başta anamın sütünü ve ondan sonra da bana verilen her şeyi bıraktım. Siz ise düşmanın sofrasından getirdiğiniz şeyleri karıştırıp önümüze sunuyorsunuz. Ben bunları nasıl kabul edeceğim? Esas olarak günü birlik yaşamı yaşıyorsunuz. Örgütün dilini konuşmak, örgütün kuralını yaşama geçirmek sizde yoktur. Birisi çete başı olarak çıkıyor, bir birliği ele geçiriyor ve kendine göre bir yaşam tarzını oturtuyor. Hiç kimse de "sen şurada yanlış yapıyorsun" demiyor. Ben bunu kabul edemem. Buna karşı yaptıkları tek şey ise sürekli olarak şikayettir.

Size olağanüstü düzeyde çözüm gücü veriyoruz, ancak buna

hiç anlam vermiyorsunuz. Örneğin, jandarma köye gelip bastırır, her türlü uygulamayı yapar, onlar da sadece feryat ederler. Bazen de bir çete başı bizde çıkıp her istediğini yapar, buna karşılık bizim birçok birlik komutanımız ve sözüm ona sahte yönetimler de her tarafta "bu böyle yaptı" diye bağırır. Toplumdaki sıradan bir insanın böyle davranmasını anlıyoruz. Ama siz özgürlük savaşçılarısınız ve elinizde her tür silah olduğu halde böyle yapmanızı anlayamıyoruz. Bunların büyük bir inatla bana dayatmak istedikleri, "bu iş ancak böyle olur"dur. Siz bunu bana asla kabul ettiremezsiniz. Bunları benimle değil, sadece ahbap çavuşlarınızla tartışabilirsiniz. Bu konuyu bana dayatamayacağınız kadar sizden ilerideyim, hiçbir şeyinize alet olmam. Bu konuda bana karşı savaşırsanız da, kaybeden yine siz olursunuz. Kendinizi yanıltmanıza hiç gerek yoktur. Zaten tarihteki bütün özgürlük yürüyüşleri de bu durumu lanetli olarak değerlendirir ve kahrederler.

"İşlerimizi neden doğru ele almıyorsunuz?" diye tartışın. Örneğin birçok alana baktığınızda, doğru dürüst bir yoldaşlık ortamının bulunmadığını görüyorsunuz. Peki, bunun nedenini neden sormuyorsunuz? Birbirine karşı bu kadar tepkili olunur mu? Bunların hepsi düşmandan kalmadır. Ayrıca savaş kuralları bu kadar mı tanınmaz hale getirilir? Neden bunları tartışıp bir düzene bağlayamıyorsunuz? Bu örgütün en emredici gücüyüm. Bende bu konulara ilişkin bir çözümsüzlük, bastırma ve bu işler olamaz düşüncesi var mı? İlk günden bugüne kadar bizim olduğumuz her yerde anlayış ve irade egemen değil midir? Neden sizin bulunduğunuz ortamlarda böyle olmuyor? Bunun cevabını vereceksiniz.

Hele bu savaşçılıklarınızı bana göre hiç yapmayın. Ben bu savaşçılığa artık hiç ilgi bile duymuyorum. Canınızı boşuna heba ediyorsunuz ve kendinize çok yazık ediyorsunuz. Bu duruşunuzun altında provokasyonun ve tekrar düzene yaranma kurnazlarının bazı söylemleri var ve siz onlara kulak kabartmışsınız. Size "yaşamınız çalınmış" deniliyor. Siz de sanki metelik kadar bir yaşam değeriniz varmış gibi, acaba öyle mi diyorsunuz. Tabii düşmanın iblisleri zaten her zaman insanlarla oynamışlardır. İblis, Adem'in bile cennetteki yaşamını bozandır. Günümüzde de bunlardan çok tip var; iblisçe, yalanca her tür soruyu sorduruyorlar. İblisi bu

kadar dinleyenlerden, hangi doğruyu yaşama geçirmeleri beklenilebilir?

İnsan bazen izlerine rastlıyor, İsa'nın o ilk gruplarında, o kurdukları manastır yaşamında bile yüzyıllarca süren büyük bir ruh birliği ve kutsallık var. Bunlar buralarda nasıl yaşadılar diye şaşırmamak elde değil. Özgürlükler çağındayız, özgürlükler dağındayız, özgürlükler yürüyüşünde ve özgürlükler savaşımındayız. Ama sizde bu ruhtan eser yoktur. Bunlar iblisin amansız takipçiliği altında, hemen her şeye kulak kabartıp, her tür biçime bürünerek etkili olmaya çalışıyor ve bir an bile ara vermeden bizimle savaşıyorlar.

Bu konularda sizlere ne diyeceğimi artık bilemiyorum. Eğer benden ne istediğinizi bilseydim, en bulunmaz Hint kumaşı da, Şam şekeri de olsa bulup getirirdim. Ben her şeye hazırlıklı bir insanım. Bizim vitrinimizde her şey vardır. Hiç kimse sizi güzellikler anlamında yoksul bırakmak istemiyor. Ama siz istemesini de bilmiyorsunuz. Biz tüm bunların hazırlıklarını yaptık, olanaklarını biriktirdik. Kimse size imkansız yaratın demiyor. İşleriniz parayla oluyorsa parayla, şeker şerbetle oluyorsa onunla, derin düşüncelerle veya yüksek arzular ve tutkularla oluyorsa onlarla yürütebilirsiniz. Yani bunların hepsi artık bizim vitrinimizde vardır.

Sizin özgürlükler dünyasına girişiniz, bazı barbar topluluklarının Roma'ya girip o görkemli eserleri ve binaları dağıtmasına benziyor. Bu durumunuz barbarların uygarlığa saldırısına benziyor. Kürt olayında salt barbarlık, yani ilkel komünal düzeylerdeki ölçüler değil, bir de derinleştirilmiş kölelik var. Onların birleştirilmesiyle zaten uygarlığa ulaşmaya imkan yoktur. Çünkü uygarlık silahlıdır, bu tip kişilikleri yerle bir eder ve yanına bile yaklaştırmaz. Daha çok bir fırsat olarak doğan özgürlükler dünyasının içine girdiğinizde alt üst etmeyi yaşıyor ve de yaşıtıyorsunuz. Derin bilinçsizlikten dolayı altın ile teneke, hatta zehir ile şerbet birbirine karıştırılıyor.

Biz bütün süreçleri yeterince güçlü hazırlamıştık. Herkes için yaşam onurluydu, imkanlarla doluydu ve başarılıydı. Yürüyüşlerin hepsi şanlıydı, imkanlarla dolu ve zafer yüklüydü. Tüm bu hazırlıkların canına okuduğunuza çok yanıyorum. Bunun böyle harcanmasına büyük öfke duyuyorum. Tüm sorunlarınız çalışmalara hakkını vermemekten ve en çok da kendinize anlam vermemekten kaynaklanıyor.

Bir dost gelmişti, kendisiyle üç saatlik bir tartışmamız oldu.

Söylendiğine göre dünyanın en zenginlerinden birisiymiş. Merhaba ile allahaısmarladık arasında kendini benimle kardeş ilan etti. Sonuna kadar benimle olmaktan bahsetti ve "ruhum böyle söylüyor" dedi. İsmi bile bilmiyorum, ama son söz olarak "hep böyle kalacağım" demişti. İnce bir politika yaptığını sanmıyorum, gerçeği söylüyordu. Etkilendi ve ruhunun derinliklerinde olup bitenleri dile getirdi. Belki de adımızı sürekli hayırla anacak ve dost kalacaktır. Bu kesindir ve göreceğiz. Yani dünyanın en zengini de olsa, bizimle bir görüşmenin sonucu budur. Sizler dünyanın en fakir insanları olarak böyle yaklaşırken, hiçbir biçimde bize ihtiyacı olmayan o zenginin bu derinden bağlantısı çok ilginçtir. Bana önerileri de oluyordu. Nasıl bu kadar hassas olabilir diye düşünüyorum. "Bu yaşam böyle sürmeli, bu yaşam şöyle egemen olmalı, bu yaşamın uğruna şunları yapacağız" diyerek, yüce duyarlılıkların hepsini dile getirdi.

Düşünüyorum da, en yoksul, bize en fazla ihtiyacı olan ve en kapsamlı dersleri verdiğimiz siz militanlar neden çalışmalarımıza bu kadar duyarsız kalıyor? O dostumuz, "keşke benim de bir evim olsaydı, keşke" derken, ruhuyla bağlanıp gitti. Maddiyatın hiçbir değer ifade etmediğini gösterdiğimde, kendisinin bize muhtaç olacağını bilerek, bizim ideolojik üstünlüğümüzü, yaşam üstünlüğümüzü görerek, kendisinin derinden bir ihtiyaç halinde olduğunun farkına vararak gitti. Sizler de düşünün: Maneviyatınız ve maddiyatınızla nelere, ne kadar muhtaçsınız? Sizlere her şeyimizi veriyoruz. Bunun değerini takdir edememek, büyük nankörlükten öteye lanetliliğin derinliklerinde ve hercümerçinde sürüklenip gitmek demektir. Biz bunu bozmak, buna son vermek istiyoruz. Lanetliliği yüzyıllardan beri bu denli yaşamamanın insanı ne hale getireceğini size gösterdik. Düşmanın dayatmaları altında, zorluklar ve imkansızlıklar altında bu tür şeyleri yaşamamız anlaşılır bir durumdur. Ama şimdi özgürlük imkanı burnumuzun dibindedir. Bu, artık lanetliliğin sona erdirilmesini şart kılmaktadır.

Sıradan bir dostun duyarlılığını bile gösterememek lanetlilikler. Bazıları zebaniler gibi, bazıları deccal gibi kendini bu kutsal gerçeklere öyle bir dayatıyorlar ki, bunların karşısında siz kendinizi bile savunamıyorsunuz. Biz üzerinizdeki Azrail'i bile kaldırdık. Ya-

şamınızın üzerindeki Azrail'in eli kaldırılmıştır. Haydi biraz canlanın! Bu zebanilerin, bu zorbalığın, zorbalıktan da öte yaklaşım sahiplerinin neden bu kadar etkisi altında kalıyorsunuz? Üzerinizdeki devlet elini, ağanın elini, zorbanın elini kaldırdık. Siz o kadar korkak yetiştirilmişsiniz ki, hep size ne yapacaklar kaygısı içinde dilsiz ve çaresiz kalmışsınız. Korkutulan bazı çocuklar veya kadınlar vardır, siz de hep onlar gibi telaştasınız. Ben bu konuda da yoldaşlığımı yaptım ve üzerinizdeki baskıları kaldırdım. Size, korkmayın diyorum.

Tabii buna verdiğiniz yanıtın diğer bir biçimi de gözü kör savaşçılıktır. Bu da korkunun tersyüz edilmiş biçimidir. O kör cesaretinizin, o kör saldırının benimle hiçbir ilgisi yoktur. Korkuya karşı benim tarzım bu değildir. O daha kötü bir saptırmadır, onu da yapmayacaksınız. Sizden ne öyle kör savaşçılık ne de bu kadar korku isteyen var. İkisine de gerek yoktur. Bize gerekli olan akıllı, planlı, savaşımında ve yaşamında parti tarzını büyük bir mutlulukla benimsemiş ve bunun imkanını yakalamış bir yürüyüş kolu ve yaşam tarzıdır. Artık bunu cesaretle kucaklayın. Korkmayın diyorum, bakın ben varım. Kabus gibi bir şey üzerinize geldi mi bana haber verin, biz elimizin tersiyle atarız. Daha başka ne istiyorsunuz? Bu, şikayet ettiğiniz her şeyin aşılmasının her tür biçimi bizde cevap bulur demektir. Neredeyse hepiniz cin çarpmışa dönmüşsünüz. Biz cini de buradan kovduk. Zorba var diyorsunuz, en büyük zorbayı ne hale getirdiğimizi gözlerinizle görüyorsunuz. Bizim ortamlarımızda kaba düşman da yoktur. O da dağların ötesine atılmıştır. Onun için bu kabuslu yaşamı bırakın, kendinize güvenin, yavaş yavaş canlanın ve bütün yeteneklerinizi biraz ayaklandırın diyorum.

Tekrar söylüyorum, korkmayın. Eskiden yaptıklarınız ve yaşadıklarınız ayıp şeylerdi, ama biz şimdi o ayıbı da ortadan kaldırdık. İslah olma süreci söz konusudur, ıslah oluyorsunuz. Artık geçmişinizden utanmayın. Çünkü tövbe ettiniz ve ıslah olmaya yüz tuttunuz. Münafıklık yapmayın, yeter. Yani oportünizme düşmenizi istemiyoruz. Sizden eskiyi hortlatmamanızı ve düşman etkilerini yaşatmamanızı istiyoruz. Bütün bunların bir anlamı vardır ve bütün bunları şunun için söylüyorum: Gelenler var, bir günde dertlerine ilk dermanı alabilirler; gidenler var, gittikleri her alana her tür ilaçla dolu gidiyorlar ve günlük olarak verecekleri ilaçlarla bütün sağlıksızlıklar sağlığına

kavuşabilir. Kimine ideoloji, kimine örgüt, kimine dil, kimine eylem sunar, yani herkese bir tane ilaç verir, ertesi gün bu sağlıksızlar sağlamlaşır ve dirilir.

Ben eskiden bu kadar kesin konuşmaz ve ısrar da etmezdim. Benim kesin ve ısrarlı olmamın anlaşılır ve çok önemli nedenleri vardır. Halen belirttiklerimi anlamıyorsanız, tekrar çok net bir biçimde ne istediğinizi açık söyleyeceksiniz. "Ben şu noktalarda cevap istiyorum" diyeceksiniz. Çeşitli cevaplar vermek mümkündür. Ama kesinlikle ne istediğinizi bilerek ve aldığınızda da onunla oynamayarak cevap isteyeceksiniz. Sözün sahibi olamamanızı ve verilen cevaplarla yetinmemenizi anlamak mümkün değildir. Ben doğru cevaplar verdiğime inanıyorum. Eğer bu cevaplarla tatmin olmuyorsanız, o zaman sizin ya ajan ya da iflah olmaz ve kaypak birisi olduğunuzu söyleyeceğim. Ya da bunlar teslim ve iflas bayrağı çekmişler, bana da "sen de kendini bitir" demek istiyorlar diyeceğim. Bu da biraz ağırlık kazanıyor. Zaten sonuçta düşmanın son perspektiflerine verdiğiniz yanıt da "bu işler böyle olmaz, bu işler ancak buraya kadar olur" biçimdedir.

Ben de hayır diyorum. Ben sıfırdan nasıl ve nereden başladığımı biliyorum. Siz bitmiş olabilirsiniz, ama ben daha bitmedim. Tam tersine, ben yaşama daha yeni başlamak istiyorum. Kırk yıldır benden esirgenmiş olan yaşamı çalışarak, şerefli ve onurlu bir başlangıca yetiştirebilecek duruma getirdiğime inanıyorum. Siz çalışmamış veya çalışıp kazanamamışsınız. Her adım attığınızda yenilmiş ve darbe yemişsiniz. Bu sizin sorumluluğunuzdur, benim öyle bir durumum yoktur. Kendi yenilginizi, kendi yaşanmamışlığınızı veya yaşamı kaybetmişliğinizi bana dayatamazsınız. Zaten çete başının geliştirmek istediği de buydu. "Haydi böyle yaşayın" demesi ve bunun yankı bulması da bu nedenleydi. En eski provokatör de, "yapının ezici bir çoğunluğu benim sunduğum yaşama bayılıyor" diyordu. Tabii bunun hiçbir savaş ve onurla ilişkisi yoktur. Bu provokatör hesaplarını bunun üzerine kurmuştu. Yarattığımız değerleri benden çalmak için her türlü numaraya girişiyordu. O zaman bir ev bulmak, yiyecek bulmak ve güvenliklerini sağlamak için her şeyi yapıyordum. Oysa onlar bunları söyleyip bunları yapıyorlardı.

Bütün bunları belirtirken, tamamen iflah olmazsınız demek iste-

miyorum. Sizde bu yön sınırlıdır. Siz daha çok çaresizsiniz, bu yönünüz daha ağır basıyor. Ayrıca bilinciniz fazla gelişmiş değildir. Gençsiniz ve bu çaresizliği aşabilirsiniz.

Devrimcilerin savaşımında büyük gönüllülük ve irade keskinliği esastır

En basit yaşam bile örgütlülükle olur. Benim bütün gücüm, insanları örgütleme yeteneğimden geçer. Örgütlemenin özü, insanları doğru işe ikna etmedir. İşte bütün gücümüz kaynağını buradan alır. İnsanımız öyle bir ruhsal atmosfer içine sokulmuştur ki, yaklaşımlarının tümü kirpi tarzındadır. Kirpinin kendini koruma tarzında olduğu gibi hep dikenleriyle yanıt verir. İnsanlarımız yüzyıllardan beri bu haldedir. Ben bu insanları bazı doğrular temelinde ikna ettim, o çok tepkili ve diken gibi kişiliklere kendimi kabul ettirdim. Ben, dikenleri bırak, başka bir elbiseye bürün, daha insanca, daha yumuşak ve anlayışlı olabiliriz diyerek, insanlarımızı örgütlenmeye ikna ettim ve birleştirdim. Bakın, sizlerle bile yürüyoruz. Bu önemli bir gelişmedir. Edebiyat, sosyoloji ve psikolojiden tek kelime anlamış olsaydınız, bunun önemini ve gerçekliğini iyi kavradınız.

Siz de özellikle örgüt ortamında kirpiliklere son verin. Çevrenize diken gibi batmanın fazla gereği de yoktur. Kazanılmışsınız, yani yüzyılların o vahşi ortamında değilsiniz. Bu konuda daha pek çok şey söylenebilir, ancak bu iş aslında edebiyatçılara düşer. Çöl yürüyüşünde güneşe karşı korunmak durumunda olan devenin derisi çok kalındır. Vahşi ormanlardaki aslan çok yaman pençelidir. Sizi de bazı koşullar o hale getirmişti. Ama şimdi bu ortamlar aşıldı. Bizim ortamımız yoldaşlar ortamıdır. Eskiden beri takındığınız o zırhları bırakın. Onu düşmana karşı kullanın, hatta daha da yenileyerek koruyun. Sizin bu sorunlarınız var ve bu sorunlarınızı çözmezseniz iflah olmanız mümkün değildir. Bir kirpi çaresizliğini bir dikenle cevaplandırmak doğru değildir. Kirpi kişiliğini bırakın.

En duyarlı bilim adamı, "benim istediğim tek şey, dağda bir özgür gerilla yürüyüşü yapmaktır" diyor. Bu ne demektir? Yaşamın en arzu edilecek biçimi budur demektir. Yani yemek istemiyor; Avrupa'yı, metropolü, ailesini veya toplumunu istemiyor. İsteddiği özgür

bir gerilla yürüyüşüdür. Bu bilim adamı en doğru sözü söylemiştir. On beş yıldır zindanda kalmışken, onlarca ve hatta yüz yılı aşan ceza tehdidi altındayken bu sözü söylüyor. Ayrıca kendisi Kürt de değildir. En güzel olanı nasıl da istiyor? Sizin yaptığınız ise, özgürlük yürüyüşü müdür, çingene yürüyüşü mü, belli değildir. Aslında çingenelerin de o kırsaldaki yürüyüşü çok zevklidir. Bilim adamının söylemine ve çingene yaşamının çözümlemesine dayanarak diyorum ki, bu tarzınızı mutlaka düzeltmemiz gerekir.

Mazlumların o tek hücredeki soyluluğunu düşünmek zorundayız. Örneğin, düşmanın "ne olur, bize bir istemini, bir arzunu söyle, yerine getireceğiz" demesine karşılık, Kemal Pirler, "biz, sizin hiçbir isteminize asla yanıt olmayacağız" cevabını veriyorlar. Siz bunları bir tarafa bırakamazsınız, çünkü bunlar kutsaldır. En özlü değerlerimizin soylu savaş istemlerini böyle çarpıtamaz ve karıştırıramazsınız. Bütün bunlar şunun gerekçeleridir: İflah olmazlığa, çaresizliğe, anlayışsızlığa, umutsuzluğa, çirkinliğe, yenilgiye, ruhsuzluğa ve oyunlara gerek yoktur. Size gerekli olan, herkesin yaşama hakkı olan onuruna ve emeğine karşılık isteyenin tamamen bağlanacağı büyük amadır. Bu büyük amaca bağlanın. İradesiz kılınmış ve acizleştirilmiş kişiliği bırakmanız gerekir. Zafer kişiliğine ulaşmaya ihtiyacınız var. Çözumsuzluk ve acizliği bırakıp, çözüm gücüne ve keskinliğe ulaşmalısınız. Anlayışsızlıklara değil, yüksek anlayışa bağlanın. Bir çırpıda anlaşılabilen ihtiyaçlar ve gerekler var, onlara sahip çıkın. Bugün sizi köreltmişse, tarihe bakın. Bugün sizi daraltıyor ve zorluyorsa, geleceğe dair umudunuzu yaman kılın. Tüm bunlar da çözümdür.

Tarih bugünün izahını yapar, geleceğin umudu da seni uçarcasına havaya kaldırır. Bizler çaresiz veya imkansızlıklar içinde değiliz. Dikkat edin, biz bunun müthiş kanıtıyız. Geldiğiniz bütün o sahte toplumdan, sahte yaşamdan, karı kocalıktan korkmadan boşanın. Yaşamın en değerli öğeleriyle yeni evliliklere hazırlanın. Bu sizi tüm sahte bağılıklarınızdan ve sıkıntılarınızdan kurtarır. Tüm bunların hiçbir gereği yoktur. Her şey emekle yeniden kazanılacaktır. Siz zaten emekçisiniz. Ancak emeğinizi size kaybettiren değerlere bağlı olmaktan kurtarın ve size sizi kazandıracak değerlere bağlayın. Bu da zaten sosyalizmin ta kendisidir.

Bütün bu gerekçeleri şunun için büyük bir duyarlılıkla belirtmek istiyorum: Düşmanımızın siyasal, ekonomik ve askeri durumu şöyledir, özel savaşıyla bize şöyle yöneliyor gibi şeyleri ifade etmeye hiç gerek yoktur. Bunları çok iyi biliyorsunuz. Madem düşmanınız böyleyse, yaşamdaki zorluklara ve en önemlisi de nefret ettiğiniz köleliğin en aşağılık biçimlerine öfkeliyseniz ve bundan kurtulmak istiyorsanız, onun eğitim, emek ve savaşım olanaklarını neden değerlendirmiyor ve amacınıza ulaşmıyorsunuz? Bizim öfkemiz esas olarak bunadır. Bunda neden tutucu oluyorsunuz, neden acizlik içinde kalıyorsunuz? Size ve çevrenize kaybettirecek durumlara neden bu kadar sıkça düşüyorsunuz? Rahatlıkla yapabileceğiniz müdahaleler ve girişimleri neden yapmıyorsunuz?

Bunların hiçbir izahı yoktur, bunlara gerek de yoktur. Aynı zamanda sizi sonuna kadar kendinize güvenmeye, yaşama oldukça saygılı olmaya, adeta yeniden doğarcasına yaşamı selamlamaya, bir karışlık da olsa ülkemizin o güzel özgür topraklarındaki havayı teneffüs etmeye çağırıyorum. Yürüttüğümüz bu savaşı kazandırabilecek olanaklar artmıştır. Neden bununla doğru bütünleşmiyor, kendinizi ısrarla "bu işler olmaz, yanlışlıklar kaderdir, yanlışlıklardan vazgeçilemez" düşüncesine kaptırıyorsunuz? Bizim bütün öfkemiz bunadır ve burada bunu çözmeye çalışıyorum.

Bir daha böyle karşımıza çıkmaya cesaret edemeyecek ve bunun gerekçesini aramayacak kadar yetersizliklerinizi aşmalısınız. Sizin için bundan daha iyi bir şey düşünülebilir mi? Bunun dışındaki yaklaşımlar teslim olma, bozma ve saptırmadır. Bu da sizin işiniz değildir. Sapmaya zemin olmak da sizin işiniz değildir. Yine her tür amaç ve onun örgütlülüğüne ters düşmek de sizin göreviniz olamaz. Sizin göreviniz bunlara karşı çıkmaktır. Bunlara zemin olmak değil, bu zemini süpürmedir; alet olma değil, bunları yapanların canına okumaktır. Bu çok nettir. Siz bunlar için varsınız.

Siz PKK'ileşmeyi ve ARGK'ileşmeyi isteyen insanlarsınız. Sizin göreviniz de bu temeldedir. Buna karşıtlık temelinde olanı neden barındıracaksınız? Bu sorunlara karşı neden ciddi yetersizlik içinde olacaksınız? Bunun savunması kesinlikle olamaz. Yıllardır eylemleriyle, kurnazlıklarıyla işleri öyle bir noktaya getirmişler ki, "düşmanı vurma, haini vurma, bir de gerillayı durdur ve şöyle

yaşı" diyorlar. Bu inanılmaz bir şeydir. İçtiğiniz zehir, yani uyuşturucudur, içerseniz sizi öldürür diyoruz. Siz de "ben alışmışım, nasıl sigaradan vazgeçemiyorsam bunlardan da vazgeçemem" diyorsunuz. Durumunuz biraz o esrarkeşleri anımsatıyor. Tasfiyeciliğe zemin olma, etkisine girme budur. Bu tutumunuz hem yanlış hem de çok tehlikelidir.

Bu belirttiklerimi bu kadar gerekçelendirmem boşuna değildir. Yüce değerlerimiz var ve düşman da dahil hiç kimse sizleri bu duruma düşürme gücünde değildir. Hiçbir iblis artık bu kurnazlıkta olamaz. Korkmayın. Korkmamak, kaba cesaret veya kör cesaret değildir. Akıl dolu cesareten, estetik ve güzellik dolu cesareten bahsediyorum. Artık bunları kendinize yakıştırın ve yavaş yavaş güzelleşin. Çünkü çok sevilme istiyorsunuz ve size sevginin doğru yolunu gösteriyorum. Sevginin doğru yolu budur. Bunu çarpıtmayın. İblisçe veya düşmanca biçimlerle sevgi yakalanmaz. Ölmeyin de, yaşam imkanı her zamankinden daha fazladır. Özgürlük yürüyüşünü onurlu ve güzelce sahiplenin. En güzel şey özgürlük dağlarındaki yürüyüştür.

Sizler kadınların yük olduğunu iddia ediyorsunuz. Tam tersine, özgür kadınla yaşamak dünyanın en güzel değeridir veya köle bir kadının özgürlüğü dağlarda yakalamasından daha değerli bir şey olamaz. Bunun ağırlık teşkil edecek ve sorun yaratacak bir yönü olamaz. Siz erkekler olarak burada büyük bir aldatmaca ve saptırma içindesiniz. Bunu neredeyse bütün komutanlarımız bana dayatmak istiyorlar. Ben her gün yaşamı deneyip sınavan bir insanım. Sizin yalanlarınıza nasıl inanacağım? Ben kırk yıldır deneme yapıyorum. Siz yanlışları nasıl bana dayatacaksınız?

Nelerle nasıl yaşanılır konusunu artık çözmüş durumdayım. Savaşı da öyle çözdüm, savaşın neyle başarılacağını çözmüş durumdayım. Ancak siz onu savaş dışı bırakıyorsunuz. Bazıları savaşçıları bastırarak, yanlışlıklara doğru kaydırarak, uzlaştırarak ve bunun üzerine de sahte komutanlıklar dayatarak, PKK'nin militanlık ve cesaret düzeyiyle oynuyorlar. Bu, savaş dışı kalmadır. Siz de şimdi bütün gücünüzle bunu bana yutturmaya çalışıyorsunuz. Ben denemiş, sınanmış ve savaşın nasıldığını çözmüş bir insanım. Şimdi ben bu komutanları tutsam, ne konuşacaklar? Bu konuda

çocuk kadar bile ses çıkarmazlar, verebilecekleri tek kelimelik bir cevapları bile olamaz. Bunlar ya hiçbir şey yapmasınlar ve bizden uzaklaşsınlar, ya da doğruyu ve değeri anlayarak karşımıza çıksınlar. Ordulaşmanın en özlü ifadesi budur.

Yaşam için de, savaş için de güzel şeyler bir araya getirilmiştir. Bunları çarpıtmanın hiçbir anlamı yoktur. İşte sizin oyununuz budur. Beni bu konuda kendi yaşam dışı, savaş dışı gerçeğinize dahil etmek ve illa beni de bitirmek istiyorsunuz. Oysa o ilk kendini güçlü sananlar beni kontrol altına almak istediklerinde, benim için cıva geldi diyorlardı. Yani cıva derken kastettikleri suydur. Tutmak istersiniz, ama tutmanız mümkün değildir. Anam bile beni kontrol altına almak isteyenler için bunları söyledi. Siz bu halinizle beni kontrol altına mı alacaksınız, aldatacak mısınız? Bunların hiçbirisi mümkün değildir.

Ben bu kadar güçlendikten sonra, iblis bile olsa benim karşımda bu kadar kendini savunamaz ve yenildiğini söyler. Sizin durumunuz ise çok tuhaftır. Israrlıyım, bu tutumları bağışlamayacağım. Bütün bunları kendi adıma değil, o büyük kahramanlar adına söylüyorum: Müthiş direnen yiğitlerin anısını kesinlikle çiğnetemeyiz. Mazlumların, Agitlerin, Zılanların ve Kemallerin o korkunç direnişlerini göz önüne getirin. Sayıları binleri, on binleri geçti ve bunların her biri gerçekten abideleştirilmesi gereken şahadetlerdir. Ayrıca bir de direnenler, çok mazlum bir halkın umutları var. Bunların hepsi çok müthiştir. Siz bunların askerisiniz. Bunların askeri olanlar müthiş olur. Bu hep böyledir. Hiç kimsenin hiçbir gerekçeyle bu değerlerimize layık olmayan davranışları sergilemeye hakkı olamaz. Hiç kimse anlayamadığını söyleme gibi ciddi bir anlayış noksanlığında da bulunamaz.

Bütün bunlardan çıkarılacak çok çarpıcı bazı sonuçlar vardır. Düşmanın kırıldığını söylediği iradenin kırılmadığını, iradeyle oynayanların ve bu çabalara alet olanların boş çaba içinde ve yanlış yolda olduğunu size göstermek istiyorum. Burada savaşımın ve savaşçının iradesinin nasıl sapasağlam olduğunu ve kırılmak şurada kalsın, daha da dövülerek çelikleştiğini göstermek istiyorum. Sizin için buradan çıkarılacak sonuç, kırılmayan iradenin kırılmayacak askeri olmaktır. Gerçek ordulaşma ve gerillaya ilk adım atma budur.

Söz veriyorsunuz. Ben bu sözün bu çerçevede olmasına kesin anlam vermek ve böyle cevap gücü olmak istiyorum. Oynanmayacak kadar kesin olduğunu, anlaşılmayacak kadar karışık değil, çok net olduğunu göstermek istiyorum. Anlayışı sık ve kıt olanları yüksek anlayış gücüyle yıkılmayacak ve bozulmayacak kadar net bir biçimde keskinleştirmek istiyorum. Bu anlamda görevlerime sahip çıktığımı, yine görev anlayışımın çok net olduğunu göstermek istiyorum. Bu temelde sizlerle bir görev yoldaşlığını bu çerçevede göstermek istiyorum. Somut alan planlamaları ise sizin rahatlıkla yapacağınız işlerdir. Savaşımın da, yaşamın da nasılına ilişkin çok fazla cevap vermek istemiyorum. Bunlar çok kapsamlı ortaya konulmuş işlerdir. Biraz daha derinden ve eksik kalanları netleştirmek için bu vurguları yapıyorum. Dönemi zaferli kılmak için gerekçelerimi sıralıyorum. Söze bağlanmayı hiçbir gerekçeyle saptırmayacak kadar netleştirmek ve pekiştirmek için, özellikle partinin komuta işlerine yeniden bağlanmak isteyenlere, olumsuzluklara çözüm gücü olmak ve hem de yeni şeyleri nasıl ele alıp yürürlüğe koyacağını göstermek için yeni ve biraz daha derinlikli hususlara açıklık getiriyorum.

Savaş bu temelde önce anlayışta kazanılır. Ruhsal düzeyi, anlayış düzeyi bir savaşı kazanmaya yetmeyecek durumdaysa, birisinin kalkıp da sağlam pratik yapması mümkün değildir. Dolayısıyla savaşı önce anlayışta ve ruhunuzda kazanmak istiyoruz. Gerisi pratiktir, ona da gücünüz fazlasıyla vardır. Talihsizlikler sonucu kayıplar da olabilir. Ben illa her şey kazanılır demiyorum. Ama esasta bu tutumda ısrar edenin, ciddi bir kaza bela olmazsa kolay kolay kaybetmeyeceğini, bununla sorumluluk yapabileceğini, sizin başarı sözünüzün ancak bununla gerçekleşebileceğini ve bütün tarzımızın özünün bu olduğunu vurgulamak istiyorum.

6 Aralık 1997

Kadro kişiliği halkın yoğunlaşmış örgütlülüğüdür

Parti içi gerçekliğimiz doğru anlaşılmadan ve gereklerinin örgütsel ifadesi olunmadan, tutarlı bir pratiğin sahibi olmak mümkün değildir. Ulusal kurtuluş savaşımını her cephede bütün yöntemlerle yürütmeye çalışırken, vazgeçilmez bir güç olarak parti öncülüğü ve onun çekirdek örgütlenmesi, özellikle yönetim gücü tüm çalışmalarda belirleyici olmak gibi vazgeçilmez bir role sahiptir. Hatta çizgi savaşımı yoğunlaşan böylesi mücadele süreçlerinde esas itibariyle örgüt anlayışı ve onun da en önemli yanı olan çalışma tarzında kendini gösterir.

Partimizin en genel siyasal ve askeri çizgisi ezici bir biçimde hem üstünlük kazanmış hem de başarı sağlamıştır. Yürüttüğümüz tartışmalar bu temelde değildir. Yine genel anlamda mücadele etmek ciddi bir sorun değildir. PKK açısından imkanların sorun arz ettiği de söylenemez. İsteyen herkes her tür çalışma imkanına sahiptir. Sorunlar buradan kaynaklanmıyor. PKK'deki sorunların özü, başlangıçtan günümüze kadar giderek yoğunlaşan bir biçimde kadrolaşma politikasına ve onun örgütsel çalışma tarzına gelememe, burada sürekli kişilik sorunlarını öne çıkarmadır. Bir yönetim kademesinin kendi içinde ya üste ya da alta karşı görevlerine güçlü bir biçimde hakim olmadan sürekli şikayet eden ve suçlayan tutum içine girmesi, şüphesiz en temel sorun olarak karşımıza sıkça çıkıyor. Özellikle yaşadığımız bu süreçte, başta gelen en önemli iç mücadelemiz bu yönlüdür.

Uzun süreden beridir ülke karargahlarına yüklenmiş bulunuyoruz. Parti merkez çalışmalarının da en çok çözmeye çalıştığı, bu yetmez

ve neredeyse tam bir karşı direnme noktası haline gelmekten kendini alıkoyamayan kadro gerçekliğidir. Sorunlar bir eğitim sorunu olmaktan da çıkıyor. Mücadele çizgisine ne kadar özlü bağlı olunup olunmadığı, pratik tarz olarak çarpıcı bir biçimde ortaya çıkıyor. Kendi iç dünyasını çözememiş, mücadeleye niyet ve karar düzeyinde ne kadar özlü katıldığı ve hatta başarıya ne kadar inandığı belli olmayan, bunu kestiremeyen, mücadeleye belki de pek farkında olmadan bazı kişisel talepleri için veya genel bazı sloganvari etkilennmeler sonucu olarak katılan birçok öğenin özellikle çok geri inanış ve oldukça bencil tarzda büyümesi sonucunda toplumda edinmiş oldukları kişilik özellikleri, partimizin kahraman kişiliğe özgü kadro anlayışına ve onun gerçeğine çarpınca bütün kimliğini ele veriyor ve gerçek sınıf kişiliği açığa çıkıyor. Kısaca partimizin kadro ve örgüt gerçeği, eski veya yeni olsun, yine ülke içinde veya ülke dışında olsun, nerede olursa olsun, kişinin bir ideolojik yoğunlaşmanın ifadesi olarak parti politikasında ve onun da daha yoğun bir ifadesi olarak askeri çizgisinin içinde yer almaya ne kadar yatkın olduğunu gösteriyor.

Maalesef toplumun genel bir özelliği olan çok geri, kendi gerçeğine oldukça inkarcı yaklaşan ve bu gerçekliğine ne kadar anlam verdiğinin de pek farkında olmayan kişiliğin düşmandan daha fazla bizi zorladığı açık bir gerçekliktir. Burada karşılaşılan, kasıtlı olmaktan da öteye, çok acı bir gerçekliktir. Bu kişiliğin kendi ulusal ve sınıfsal gerçekliğine anlam verememesi, onun içinde erimemekte ve marjinal sınırlar dahilinde kalmakta ısrarlı olması, kendini olduğu gibi ideolojik ve politik gerçekliğe ve onu en çok açığa çıkartan somutlaşmış biçimi olarak örgüt gerçeğine dayatıyor. Doğru bir örgüt ve yönetim anlayışına sahip olamamak, hem sınıfsal hem de ulusal kişiliğe anlam verememek, verse de gereklerini kendinde hakim kılamamak, kendini ele veren bir gerçeklik olarak görülmelidir. Bir birey, örgüt çizgisini en alttan en üste kadar bütün çalışmalara hakim kılmanın büyük çabasını ustaca yürütemiyorsa, o kişinin particiliği kuşkuludur veya oportünist saptırmacı temeldedir. Bunun iyi niyetle ve kaba çabalarla da fazla ilişkisi yoktur.

Bütün ustalar en çetin devrimciliğin örgütsellik olduğunu söyler. Fazla göze batmayan, ama en fazla sonuç alan çalışmanın inatçı bir

biçimde yürütülmesi gereken örgüt kişiliğini yaratma olduğu tartışmasızdır. Aslında devrimin en belirgin bir özelliği de kesinlikle örgütsel kişilikle bağlantılı olmasıdır. Lenin bunu bizzat söyler. Bizde de en olmayan şey işte bu örgüt kişiliğidir. Hatta örgüte karşıtlık bizde neredeyse had safhaya gelmiş bulunmaktadır. Tabii örgütücü kişiliğin gelişmeyişi de devrim için en büyük tehlikedir. Denilebilir ki, partinin şu anda en zaafli noktası, örgüt kişiliğine cevap olamamadır. Bu yönlü çabalarımız en iyi niyetli ve en çok partili olduklarını söyleyenler tarafından çok yönlü saptırıcı yaklaşımlarla zorlanmaktadır.

Biz bütün çabamızı bunu aşmaya attettik. Son yıllarda, hatta mücadelenin başından günümüze kadar en büyük çabamızın kadro oluşturma, kadro eğitime çabası olduğu açıktır. Hele bu son yıllarda tam bir hesap haline gelmiş bulunmaktadır veya hesaptan da öteye, kendimizi tümüyle vermekten alıkoyamadığımız ağırlaşan bir sorun haline gelmiştir. Bu kadro yapısını bu haliyle bıraksak, örgütü parçalamaktan totalim devrime düşmanca yaklaşımlara, varolan imkanları yerle bir etmekten totalim düşmana peşkeş çekmeye kadar pek çok sonuca yol açması kaçınılmazdır. Niyetlerin de ötesinde, mevcut kişilik yapılarıyla kadroların sonuna kadar buna açık oldukları ve aldığımız tedbirler olmasa bu kişiliklerin gerçekten bu zaafı sonucunda yenilgi getirecekleri açıktır.

Son yılların çalışmalarına dikkat edilip çözümlemeler takip edilirse görülecektir ki, partileşmenin örgütselliğine gelmeme ülkede savaş içindeki çalışmalarda yoğun bir biçimde yaşanmaktadır. Yine yurtdışında, özellikle Avrupa'daki çalışmalarda hep boş bırakılan ve hakkı verilmeyenin ise partinin örgütsel kişiliği, tarzı olduğu görülecektir. Yetmez kişilik hep burada kendini gizliyor, kendini bireyselleştiriyor. İster farkında olun ister olmayın, bu bireyselleşme aslında bir sınıf tarzıdır. Partinin işlerinde kolektivizme girmemenin, noksanlıkları ne olursa olsun, bunu örgütle giderip güçlendirme yerine, bunu fırsat bilip sürekli tekleşmeye yatmanın altında kesin bir sınıf yaklaşımı vardır. Bu yaklaşımla ucuz yoldan ve belki de farkında olmadan, emeği ve çabalarının çok üstünde bir yetki gücüne ulaşılacak isteniyor. Bunu da iktidar savaşı haline getirmek istiyor. Buna ulaşmayınca tekleşmeyi daha da derinleştiriyor,

hiçbir örgüt kuralına uymadan, örgüt disiplinini göz önüne getirmeden, ya küserek, ya kaba yöntemlerle bastırarak, ya da işi olurluna bırakıp her türlü laçkalığa terk ederek ve böylece partinin en can alıcı yerinden sınıf darbesini vurarak zayıflamayı getiriyor. Yine bireyciliği için tek çıkar yolun bu olduğunu bilerek kendisini sürekli böyle yaşatmak istiyor.

Bunun sınıf anlamı, kesinlikle inkarcı küçük burjuva anarşizmi ve yine bununla işbirliği halinde olan feodal aile yaklaşımlarıdır. Bunun dışına bir türlü çıkamamış, ulusal ve siyasal gerçekliği özümseyememiş, onunla benliğini tatmin edememiş kişilik bireyselleşmek zorundadır. Bireyselleşmede örgütün işleyiş esaslarına gelememe, gelse de lafta gelme ve sürekli işleyiş esaslarını aşındırma vardır. Bizde bu işler öyle bir noktaya geldi ki, neredeyse en üst düzeydekiler bile bu konuda uzlaşıyorlar. Sıkça belirttiğim gibi, bu dönem için de söylemek gerekir ki, görünüşte birbiriyle en çok çelişenlerin yöntemleriyle birbirlerini besledikleri açıkça ortadadır. Aslında çelişkileri farklı olduğundan dolayı değil, bireyciliklerinin birbirlerini daraltması veya her birinin bireyciliğinin diğerinin önünde engel teşkil etmesidir; yoksa özde aynıdır.

Zaten bizim toplumumuzdaki kargaşanın en önemli bir nedeni bencillik ve bireyciliktir. Bunlar aşırı derecede, yani kapitalizmin ölçülerine bile varmamış çok geri bencilliklerdir. Siz belki bunu fark edemiyorsunuz, ama bütün hal ve hareketleriniz sizi ele veriyor. Ne kadar samimi duygusal yaklaşımlar içinde olursanız olun veya ne kadar tepkisel yaklaşırsanız yaklaşın, bu davranışlarınızın tek anlamı PKK'nin örgütsel gerçekliğine gelmemektir. Bu durum gerillada da çok yoğun yaşanıyor ve bu öyle bilinemez bir şey değildir. Bu durumda olan birisi için komutan olmak, aldığı kültüre ve gelişim tarzına bağlı olarak bulunmaz bir fırsat olarak görülür. Her türlü hakka, örgütün hemen her şeyine karşı çıkarak, bir günlük pašalık uğruna gerektiğinde en değerli varlıkları ateşe atmaktan çekinmez. Biz de tüm çabalarımızla bunu önlemeye çalışıyoruz.

Çözümlemelerde esas olarak da bunlar işlenmiştir. Bazılarında bunlar çarpıcıdır. Ama başta Ana Karargah olmak üzere, ülke karar-gahlarına da şiddetle yüklenilmiştir. Orada şüphesiz ki, ellerindeki silahların veya kırsal alanın vahşi etkisiyle biraz daha fazla örgüt

dışı kalınıyor. Fakat bunu yaparken de kendilerini saklayamayacak kadar denetim altındalar. Bu yönlü çalışmalarımız yürütülüyor.

Avrupa çalışmaları da örnek kabiline değerlendirilmeye alınabilir. Son çözümlemelerde bunu görmeniz mümkündür. Yaşadığınız durumlara daha somut olarak kısaca değinirsek, gerek daha önceki merkez yürütme organı ve en son geliştirilmek istenilen siyasal karar ve denetim yönü ağır basan bir büroyla örgütsel pratik büro ayrışması çalışmalarının anlamını derinliğine kavrayamama ve bunu pratikte de işletememe sonucunda, varolan muazzam çalışma imkanlarının değerlendirilmesi bu kişilikler nedeniyle gerçekleşmemiştir. Her alana ilişkin çalışma sahibi olma engellenmemiş, herkese bu şans tanınmıştır. Lojistikten tatalım düşmanın sürekli geliştirdiği operasyonlara kadar ülkede zorluklar yaşanıyor. Ancak bunu Avrupa için iddia etmek, hele imkanların azlığından bahsetmek hiç mümkün değildir. Fakat dikkat edilirse, tepeden tabana doğru örgütsellikten kaçış ve onun gereklerine gelmeme var.

Bunun eğitimle de fazla bir ilgisi olmadığı kanısındayım. Çünkü en iyi kendini eğitime imkanları orada vardır. Çizgiye derinden bağlı birinin kendini eğitmemesi düşünülemez. Sorun çokça söylendiği gibi eğitim yetersizliği de değildir. Eğitim yetersizliği de kişilik konusundaki iddia ile bağlantılıdır. İddiası olan, kendini mükemmel eğitmekten de vazgeçmez ve çok birikimlidir. Avrupa'daki kadrolar istedikleri kadar doğru örgütsel ölçüleri yakalayabilirler. Ama hiç buna değinilmek bile istenmiyor. Önde gelen kadroların tümünün pratiğinde kendini gösteren şey bireyciliğe gömülmedir. Hatta birbirlerine karşıtlık temelinde de olsa, esaslı yan olarak, herkes tek kalmak istiyor, "bir çalışma olsun da benim olsun" diyor. Yalnız burada fark edilmeyen çok tehlikeli bir nokta var. İşin sırrı da partileşme ve kimi ne kadar katabilmededir. "Çalışma olsun da benim olsun" anlayışı, esasta partileşmeye kapalı olmaktır ve bu da yapılabilecek en temel bir saptırmadır.

Çalışmaya kendi bireyselliğiyle veya kendi ufku, beklentileri ve istemlerinin sınırlarıyla yüklenmek, çalışma bu temeldeyse kabul etmek, değilse protesto etmek, küsmek ve bir tarafa bırakmak, örgüte karşı geliştirilen en oportünistçe tarzdır. Sizin de yoğun bir biçimde yaşadığınız budur. Burada iyi niyetli çabadan bahsedilmiyor.

Sözünü ettiğimiz sağlam bir örgüt çabasına ve kişiliğine yanaşıl-mamasıdır. Kürdistan gibi bir yerde, aslında en özlü çabanın en zor birleşen insanları birleştirmek olduğunu göz ardı edemezsiniz. Yetişme tarzınız çok ileri düzeyde olabilir, kendinizi birikim sahibi kılmış da olabilirsiniz. Ama bunu örgüte karşı kullanırsanız, arkadaşlarınızla paylaşmazsanız, düşmanın eseri olan böl yönet politikalarıyla dayattığı bireycilikleri yürütüp geliştiren tutuma düşmüş olursunuz.

En büyük devrimciliğin örgüt devrimciliği olduğunu ve bunun özünün de birbirleriyle birleşmeleri zor olan kişileri birleştirmeye ve buna güç getirmeye dayalı devrimcilik olduğunu bilmek zorundasınız. Sizin aranızda bu da yoktur. Birleşmek gerekenlerle birleşmiyorsunuz, aranızda çok çelişkiler ve tepkiler de olsa, örgüt sorunlarının, dolayısıyla her önemli politik çalışmanın başarıyla yürütülmesi için esas olana ilgi bile göstermiyorsunuz. Şunu belirtiyim ki, iyi birer partili ve iyi örgütleyiciler değilsiniz. Tam tersine, devrilmeye yatkınsınız ve bu da çok tehlikeli bir durumdur.

Örgüt tarzı benim yaptığım tarzıdır. İnsanlarımızı aile, kabile, aşiret ve mezhep demeden, hemen her taraftan alıp eğiterek birleştirmeye çalışıyorum. Dikkat edilirse, bunun benim çalışmalarımın yüzde doksanını teşkil etmekte olduğunu kestirmekte zorluk çekilmez. Bunun nedeni şudur: Düşman toplumsal yapıyı tahrip ederek insanın iradesini ve beynini bölüp parçalamış, hatta birbirlerine karşı çok tehlikeli kılmıştır. Burada muazzam bir bireycilik, hatta inkarcılığa kadar giden bir bireyselleşme olduğu ve bu da düşmanın mutlak hakimiyetini beraberinde getirdiği için, muazzam düşürücü bir halka ortaya çıkmıştır. Belki derinliğine fark edemiyorsunuz, ancak sizde yansıyan da bu gerçekliğin örgüt içine uzanmış ifadesidir.

PKK'nin kişiliği halkın bütün çelişkilerini beyninde ve yüreğinde sentezleştiren kişiliktir

Barzani ve Talabani nasıl ulusal birliğe gelemiyorlarsa, parti içinde örgütsel kişiliğe gelememek de bu toplumsal kültürün bir sonucudur. Burada iyi niyet aranmamalıdır. Sorunu toplumsal gerçekliğiniz oluşturuyor. Halkımız birlik olarak ayağa kalkmış, dağdaki

çobanından profesörüne kadar herkesin dilediği bir birlik oluşmuştur denilebilir. Ancak dışımızdaki bu tür bir gerçekleşmeyi bir tarafa bırakırsak, acaba parti içinde örgütsel birliğe gelebiliyor musunuz? Gelemiyorsanız, bunun zemini oluşum tarzınızdır. Bir ahbap çavuş grubunuz olsa, onlarla çok iyi anlaşırırsınız, yeter ki sizinle olsun. Ama biz milyonları birleştiriyoruz. Hatta en tehlikeli olanları ve en zor birleşenleri bir araya getiriyoruz.

En sonuç alıcı çalışma, örgüt çalışmasıdır. O olmadan kesinlikle hiçbir şeyin başarılamayacağı açıktır. Örneğin güç kaynakları yaratmak için elementleri bir araya getirirler. En güçlü enerjiye sahip olan hidrojen bombası elementlerin birleştirilmesiyle sağlanır. Bu, birleşme sonucu gücün doğmasıdır. Biz de partimizin en zor birleşebilir öğelerini birleştirerek bir güç ortaya çıkarmaya çalışıyoruz. Siz ise, birliğe karşı savaşıyorsunuz. Ahbap çavuşluk yaparak ve hep bir taraf oluşturarak, tüm birleştirme çabalarımızı kendi pratiğinizle boşa çıkarıyorsunuz. Sizin tehlikeli yanınız buradadır. Ne kadar ilerleseniz de, elinize ne kadar olanak verilse de, bunlar üzerine kurduğunuz güç olma durumu keyfi ve bireyseldir ve bu da partimizin tarihsel misyonuna terstir.

Kişisel sorunlarınız olabilir, bireysel yaşamaya ilişkin haklarınız da olabilir. Kendinizi yaşamak gerçekten hakkınızdır, hele Avrupa gibi herkesin bireyciliği iliklerine kadar yaşadığı bir yerde bu tip yaşama ilgi duymanızı yadırgamıyorum. Kaldı ki, PKK'deki yaşam böyle değil, tam olarak kolektif yaşam biçimine ulaşmak isteyen tarzıdır. Bu sizi son derece sıkışmış olabilir. Bireyin en doğal kendini yaşama özelliklerine fırsat vermeyişimiz sizi çileden çıkarmış da olabilir. Bireyin bireyci tarzda yaşama hakkı da olabilir. Bunların hepsini iyi anlıyorum. Tüm bunlar çokça da eleştirildi. Bireyin yaşama hakkı var mı, yok mu tartışması yoğunca yapıldı. Ben bunların hepsini kabul ediyorum. Ama bunu kabul etmek istemem örgüte terstir, yani halk temelinde bir örgütlenme olduğumuz kadardır.

Kadro kişiliği aslında halkın yoğunlaşmış örgütlülüğüdür. Artık burada kişinin kendisi ortada yoktur. En büyük tarzım, en yoğunlaşmış halkçı olmamdır. Onun ideolojik ve örgütsel ifadesi olduğum, çokça söylenen ve belki de en güçlü yanımızdır. PKK'nin kendisi budur.

PKK'yi kendinize göre başka türlü tanımlayamazsınız. Halkın içindeki bütün çelişkileri kendi beyinde ve yüreğinde sentezleştiren kişilik, PKK'nin örgütlü kişiliğidir. İşte siz buna yanaşmıyor ve tepki duyuyorsunuz. Siz, PKK ile bir çekirdek bağı içinde değil, bir cephe bağı içindesiniz. Dolayısıyla sempatizan ve cephe ayrımı, birçoklarınızın derdine derman olabilir ve ben bunu da yadırgamam.

Eğer bu mücadeleyi gücünüz kaldırmıyorsa, işleri düşmanlığa vardırmayın, kaçıp bizi zor duruma düşürmek isteyenler gibi olmayın. Partinin büyük örgütsel gerçekliğine güç yetiremeyeceğinizi düşünüyorsanız, aydın bir sempatizan gibi ağırlıklı olarak kendinizi yaşayın. Ama gerçekten gönülden bir bağlılığınız varsa, bazılarının sorununa bir çözüm de getirebiliriz. Ama işi burada bırakmayıp illa "parti militanı olacağım, hatta en üst düzey yetkililerden birisi olacağım, ama bunun hiçbir örgütsel gereğine de cevap vermeyeceğim" diyorsanız, bu tavrınız partinin örgütsel kişiliğine karşı bir savaştır. İki birliktedir olmaz. Ya çekirdek kadronun gereklerine ulaşacaksınız ya da yetkiyi ve sorumluluğu doğru kullanacaksınız. Örgütsel çekirdekle pek uyuşamıyorsanız, o zaman bir dost, bir sempatizan gibi bireysel yaşam hakkı tanıyarak kendinize bir biçim verin. Ben bunun başka bir yolu olduğunu düşünmüyorum.

Şu anda PKK'nin birinci elden işlerini yürütmeye çalışıyorum. Çok büyük bir eğitimle hemen herkesi kadrolaştırmak istememe rağmen, bunda istediğimiz başarıya ulaşamadık. Bu konuda zorlandığımı da belirtebilirim. Tüm bunları anlamamız gerekir. Bireysel yaşamaya hakkınız olduğuna kesinlikle inanıyorum. Ama PKK için, halk için örgüt işinin gerekli olduğuna da inanıyorum. Ben sizde ikisini de görüyorum ve her ikisinin de doğru anlaşılması ve ayrışmasının gereğini duyuyorum. Siz şimdiye kadar her ikisini birlikte yürütmeye çalıştınız. Ancak böyle bir ayrışma gelişecektir ve geliştirilmek durumundadır.

Kişilik yapısı örgütlenmeye gelmeyen ya da çok geri olan ve örgüt işinin farkına bile varmayan bir kişiye kadro ve militan görevi veriliyor. Tabii o da ağzına yüzüne bulaştırıyor. Ama habire gelişirler, tecrübe kazanırlar deniliyor. Böylelikle sorun, herkesin yaşadığı bir bireycilik biçiminde karşımıza çıkmıştır. Bu da olabilir. Böyle yaptınız diye sizi en ağır suçla mahkum etmiyorum. PKK içinde

çok az sayıda kişinin gerçekleştirebileceği bir örgüt kişiliği, dolayısıyla bir politik kişilikle yaşamadınız diye sizi aforoz etmiyoruz. Ancak böyle bir ihtiyacı göz ardı etmemizin mümkün olmadığı ve günümüzde de en büyük savaşıllığın örgüt kurallarındaki savaşıllık olduğu kesindir. Hele bu toplumda zerre kadar güçlü örgütçüler olsaydı, o zaman başarılarımız mevcut durumun katbekat üstünde olurdu. Bu tüm sahalar için geçerlidir. Birçok sahamızın temel sorunu, doğru örgütçülerin devrede bulunmamasıdır.

Doğru örgütçülük güçlü kişiliktir. Bu kişiliğin iradesi ve bilinci o kadar keskin ve birleştiricidir ki, gerçek bir savaş kahramanı olarak da değerlendirilebilir. Sizde bunun yerine, kendi bayat bireyciliğini yaşam sanma, tekleşmeden hiç vazgeçmeme ve zor olanla birleşmeye çalışmama, bunun yerine ahabap çavuşluk kurma, kendi hayaline, kendi duygularına ve kendi zihniyetine cevap veren ve resmîyete uygun olmayan her türlü ilişkinin içine girme tutumları gelişiyor. Hatta bu sizi tatmin dahi edebiliyor. Ama bu tutumlar örgüt içinde tehlikelidir. Bu belirttiklerimizi başarıyla uygularsanız gelişme olur. Bunun aksine "her şey çok iyi gidiyor, herkes çok güzel, her şey yerli yerinde" diyerek çalışmayı durdursanız bu tehlikelidir. Zaten düşmanın beklediği de tasfiyecilik değil midir? Birisi zorla düşman tarafından yaptırılıyor, diğeri ise örgüt kişiliğine gelmeyenler yüzünden kendiliğinden yapılıyor. Ancak sonuçta her ikisi de aynı kapıya çıkar.

Bu genel değerlendirmeyi sadece merkezi bürolar düzeyi için belirtmiyorum. Alandaki profesyonel diyebileceğimiz birçok kadromuz, çalışma düzenlerini _partinin genel yoğunlaşma ölçülerine göre gözden geçirmelidir. Ben başlangıçtan günümüze kadar oldukça iddialı olmaya çalıştım. Gerçekliğinizi fazla göz önüne getirmeden sizlere görevler verdim, umut verdim. Hatta sizleri çok zor ve acı bir deneyimin içine soktum ve çok da zorlandınız. Bana göre artık dönem itibarıyla bu yöntemi, bu anlayışı inatlıca sürdürmenin bir gereği yoktur. Ulusal kurtuluşun kenarından köşesinden bir şey yapmak da herhalde insanı en alçak bir hain olmaktan çıkarır. Böylece belki de yetenekleriniz bireysel anlamda daha önemli bazı katkılara da yol açabilir. Bu geriliği, düşünlülüğü ve öfkeli konumunuzu böylece aşmış olursunuz. Muhtemelen yol açılır ve başkaları sizin

yapamadıklarınızı yaparlar. Böylece sizin işlerinizi de kolaylaştırabilirler. Sürece ilişkin benim öngördüğüm hususlar bunlardır.

Partimiz VI. Kongresi'ne doğru giderken ve her karargahımız ile çalışma alanlarımızda yıllık konferanslar geliştirilirken, örgütsel gerçekliğe ilişkin bu değerlendirmeler yapılabilir. Sizlere de bunları ana hatlarıyla sunmaya çalışıyorum. Bundan sonraki süreçte bir konferansa doğru gidilebilir. Ülke genelindeki konferanslaşmalardaki düzeyi rahatlıkla yakalayabilecek konumdasınız. Hem gördüğünüz kapsamlı eğitimler, hem diğer faaliyetler böyle bir konferansın gündeminin kapsamını belirler. Fakat pratik görevler ihmal edilemez. Görevlerin daraltılması veya görev dışı kalmak değil, tam tersine daha anlamlı görevlendirmelere gidebilirsiniz. Ana Karargahın almış olduğu kararlar var. Tabii merkez de sayılabilir ve şüphesiz bizim eleştirilerimize rağmen karar almaya hakkı da var. Merkezimizin kararlarına saygılı olmak durumundayım.

Bundan sonra eleştirilerimizin karşılığı, şüphesiz merkezi karar düzeyinin daha da geliştirilmesi olmalıdır. Olağanüstü yönetim anlayışıyla hepiniz için bir yönetim gücü kurmaya çalıştım. Bunun hiç faydası olmadı denilemez, aslında oldukça geliştirici oldu. Ancak en çok eleştirdiğimiz bir durum olan merkezileşmeyi de bu eleştiriler temelinde biraz daha güçlendirmek için, bu kurumun karar alma ve uygulama imkanlarına saygılı olacağız. En azından bu işte halen iddialı olanlara bu şansı tanımakla yardımcı olmam gerekir. Direkt bana dayanan yetkilerle hareket etmek sizleri ve birçok merkezimizi de zorluyor. Bunları aşırı bir fedakarlığa itmek tehlikeli olduğu gibi, bunların dogmatizme dayalı yaşam gibi tehlikeli anlayışları da var. Örneğin gerilladaki tasfiyeciliği en üst boyutlara götüren anlayış, Önderliği allah katına, peygamber katına çıkardı, ama onun hayatını ortaya koyduğu direnme savaşını en can alıcı yerinden boşa çıkarmaktan da çekinmedi. Kısaca, en zor koşullarda Önderliği en büyük güç kaynağı görüp ardından onu saptırmak işten bile değildir. Bu aynı zamanda çoğunun yaşadığı bir gerçektir.

Maalesef kadrolar yıllarca sistem içinde yaşadıkları için, güven anlayışları sakattır. Bu bir köylünün allah ve peygamber anlayışına ya da bir aşiret ağasına duyulan güvene benziyor. Benim için de

böylesi yaklaşımların sergilenmesi kabul edilemez. Benim güven anlayışımın temelinde doğru örgüt çalışması yatar. Bu olmadan duyulan güvenin zararlı olduğunu vurgulamak istiyorum. Bunu aşmaya çalışıyorum. Aslında sizlere bu konuda güven verdim. Sizin bu güvenle yıllardır yaşadığınız da olumsuz olmamıştır. Ama yavaş yavaş özgücünüze dayanarak ayaklarınızın üzerinde başarıyla yürümeyi öğrenmeniz gerekiyor. Yine bana güven duyabilirsiniz, ben size yine destek olabilirim, ama artık buna derin anlam biçmeli ve bunu kötü kullanmamalısınız. Derinden anlam biçmek, ölçülü olmak ve nasıl karşılık verileceğini bilmek demektir. Böyle olursa doğru bir saygı anlayışı gelişir, dolayısıyla içinde ne varsa, yetenekleriniz neyse açığa çıkar. Kuşkusuz bu daha da hayati bir rol oynayabilir.

Kısaca Önderlik gerçeğine bağlı olma tarzı, önemli yeteneklerinizi daha fazla açığa çıkartmak ya da varsa yeteneksizliklerinizi örtbas etmemektir. Böylelikle kendinizi olduğunuz gibi yansıtmaya vesile teşkil ediyorum. Ancak bu, Önderlik rolünün gerekmediği anlamına gelmez, Önderlik yine gerekli olacaktır. Mezarda bile olsak, kendi rolümüzü yine oynayacağız. Ama bireycilik değil, bireyin gerçek rolünün ve kadronun önder kişilik olarak rolünün doğru ortaya çıkması da, en az önderlik kadar önemlidir. İşte dönem böyle bir dönemdir. Ben sizleri bu dönemi yakalamaya davet ediyorum. Biz yine önder olarak rolümüzü oynayacağız. Sizin de oynamanız gereken rolün gerçek ölçüleri, çerçevesi, tarzı ve temposu bellidir. Bu temelde artık neredeyse çocukça bir ifadeye kadar indirgenmiş ve artık tahammül edilmesi zor bir konuma gelmiş durumları çözmeniz, en iyi çözümü kendi içinde gerçekleştirmeniz ve böylece de sunabileceğiniz ne kadar şey varsa ona ortam açmak ve onunla kendinizi yürütmek hem çok gecikmiş hem de ertelenemez bir görev olarak önünüzde durmaktadır.

Bu değerlendirmelerin ışığında, örgüte cevap vermeyen birçok yaklaşımınızı belirterek, sizi sizlerle karşı karşıya getiriyorum, sizi örgüt gerçekliğiyle karşı karşıya getiriyorum. Tüm bunları sadece adı geçen bir avuç kişi için belirtmiyorum. Bütün alt kadrolar da dahil, kadrolarımızın hepsini örgüt gerçeğiyle karşı karşıya bırakma ve bu konuda bir yenilik geliştirme bizim için de

son derece önemlidir. İşler bu noktaya gelmiştir. Örneğin, işi gücü yemek içmek olan birisi bile, "şu kişiliği başımdan at" diye bana rapor yazıyor. Savaşa gitmiş, orada da hiçbir işe yaramamış ve sakat olmuş, yıllarca ipe sapa gelmez birçok beklentilerle yaşamış ve canı sıkıldıkça her karşısına çıkana kendini dayatıyor. Suçlamadığı tek bir kişi kalmıyor ve en son gelip bana çarpıyor. Şüphesiz bu konuyu hafife almam. Bu kişilikler kimler ve nerede olurlarsa olsunlar, neredeyse PKK'den vazgeçmemi ve mücadeleye son vermemi istiyorlar. Sakat olmasa ne olurdu? Bunlara sığınarak kendini yaşatmak doğru olamaz. Onun anlamını derinliğine bilerek yaşamak en doğrusudur. Ancak ortamla fazla uyumlu olmadan, bu durumuna dayanarak sefalet içinde yaşamak da emeği istismar etmek olur.

Bütün bu hususları göz önüne getirdiğimizde, doğru örgüt anlayışı ve çalışma tarzının en iyi silahımız olduğunu bilmelisiniz. Bunu da her zaman bütün işlerimizde başarı ve zafer için kullanmamız gerektiği kesindir. Benim vazgeçemeyeceğim temel bir husus da budur. Bana neyi dayatırsanız dayatın, bana ne kadar yüklenirseniz yüklenin, ancak bizler için vazgeçilmez olan örgütsel gerçeklikten ve bunun doğru yönetiminden taviz vermemi istemeyin. Bu tutumlarınızda ısrarlı olursanız sizinle amansız savaşırm ve bu savaşı da sonuna kadar götürürüm. Bunu hiçbir zaman aklınızdan çıkarmamanız gerekir.

Bu vesileyle bir kez daha doğrular temelinde birleşerek tüm sorunların rahatça üstesinden geleceğinize inanıyor ve başarılar diliyorum.

16 Şubat 1998

PKK'de yaşamın tek şartı düşmanıya boy ölçüşmedir

En temel amacımız aldanmadan, aldatmadan ve yapmacıksız olarak, tam bir görev kişiliğinin tüm özelliklerini kazanabilmek ve bunun için gerekli eğitim savaşımını başarıyla verebilmektir. Diğer savaşlarda olduğu gibi eğitim savaşımını da oldukça yanlış, özden yoksun ve biçime ters olarak, fazla etkili olmayan bir yansıtma ile boşa çıkararak ağır bir yetmezlik içinde geçiriyorsunuz. Halbuki yaşanan süreç çok acımasızdır. Özellikle benim açımdan gündem hem çok önemlidir hem de çok zordur. Buna rağmen biz gerçek bir parti militanı olmanın en büyük çabalarını sergilerken, sizin bu konuda bir öğrenme tutkusunu bile özlü geliştiremediğiniz belki de kendinize yapabileceğiniz en ciddi saygısızlık ve yetersizliktir, büyük bir militanlaşma şansını bir kez daha kaçırmaktır.

Şu çok açıktır: Bu mücadelede adım atmak, ölümüne bir savaşa karar vermek ve yaşamda bir özgürlük tarzını kesinlikle esas almak demektir. Her günkü çabalarınız savaş kararlılığı kadar kişiliğinizde özgür yaşam imkanını da gerçekleştirirse, bununla kendinizi kazanabilirsiniz. Tabii bu, parti ve halk kişiliğini kazanmaktır ve daha da somut olarak, düşmanıyla savaşmak kadar yaşamını özgürleştirmektir. Bunun sorgulamasını kendi kendinize yapacaksınız. "Ben neyim, gelişmenin neresindeyim ve ne kadar başarılı olabilirim?" sorularına cevap vereceksiniz. Yaşama bu kadar yenilgili ruh haliyle yaklaşmak, bu kadar iddiasız olmak, çaresizliğiniz ve üretken ol-

mayışınız ortada olduğu halde, bu kişilikle salınıp durmaktan nasıl utanmıyor, sıkılmıyorsunuz? Bu nedenlerle yaşadığınız örnekler çok feci bir kayıpla karşılaşacağınızı gösteriyor. Hala bu yaşama nasıl cesaret ettiğinize, yaşadığınız acı kayıplara rağmen, bunlardan ders çıkarmadan ve korkmadan böyle rahat rahat sallanıp durduğunuza hayret ediyorum. Bu böyle olamaz.

Sizi tanıyorum, yetişme tarzınız benim yabancısı olduğum bir durum değildir. Sizlerde esasında tüm temel insani değerlere bir yabancılaşma var. Yine düşmanın son derece iddiasız kıldığı bir kişiliğiniz var; onun da üstünü örten oldukça hafif, hiçbir içeriği olmayan yalandan ibaret bir yaşam felsefesi de demeyeceğim, düşüncesizlik ve boş şeylerle avunma durumunuz söz konusudur. Düşmanın sizde yarattığı düzey budur. Bu düzeyi halen korumanın ne anlamı var? Üzerinizdeki iki üç katlı bu kiri atmadan kendinizi nasıl yaşatacaksınız? Beyninizde herhangi üretken bir düşünce yoktur. İradeniz herhangi bir koparıcılığa ve keskinliğe sahip değildir. Yaşamınız konusunda bile fazla ciddi değilsiniz. Sizin en büyük silahınız, gaflet ve cehaletle yaşamda birilerinin başına bela olmaktır. Toplumdaki hastalıkları sadıkane bir biçimde partiye yansıtıyor, hastalıkları içimize taşıyorsunuz. Artık buna bir dur demeniz gerekiyor.

Tabii eğitimsizliğiniz çok ileri boyutlardadır. Kendinizden oldukça vazgeçirilmiş ve yaşama duyarsız kılınmışsınız. Halen bu acı durumu yaşıyorsunuz. Acaba bizim aramızda bu durumunuzu aşabilecek misiniz? Aşamazsanız, bu parti sizi taşıyamaz. Ben kendimi her gün ölçüp biçiyorum. Ancak sizleri bu halinizle nasıl taşıyacağımı kara kara düşünmekten kendimi alamıyorum. Dünyanın yükünü kaldırıyorum, ama sizin bu geriliklerinizi kaldırmak pek akıl karı değildir. Bu rahatlığınız, en temel değerlere karşı sıradan davranışınız nasıl gerçekleşiyor? Bir önemli görevin üzerine gidiş tarzınız nasıl bu kadar yanlışlıklarla dolu ve iddiasız olabiliyor? Hedefiniz nedir, nereye varmak istiyorsunuz? İnsan kendini nasıl bu kadar muğlak bırakabilir? Bu kadar zavallılığı nasıl bir karakter haline getirmişsiniz? Bu soruları kendinize sorun ve kendinizi tanımlayın. Sizi kim alacak, kime yarayacaksınız? Kendinize ne kadar yararlı olabileceksiniz? Durumunuz böyle oldukça, bu değerlerin üzerinde nasıl

söz sahibi olacaksınız? Bunlar çok önemlidir. Hele bir kadro için mutlak halledilmesi gereken bir kişilik sorunudur. Sizler yıllardan beri böyle alıştırmışsınız. Ancak bunlar kötü alışkanlıklardır.

Ben bütün bu yaptıklarına rağmen halen kendimi tam anlamıyla beğenemiyorum. Bu yaşma ve bütün zorluklara rağmen, keskinleştirme savaşım daha da müthiştir. Kişiliğin onuru budur. Fazla etkili olamadığınız ve başaramadığınız ortadayken, kendinizi nasıl kabulleniyorsunuz? Bu noktada hayretler içindeyim. Örgüt üzerinde durmak, önünüzde bir iş varsa onun üzerinde durmak sizin için bir çare olabilir. Böyle yarım yamalak duruş şekli, tam bir kendine işkence etme tarzıdır. Hiç olmazsa yapamıyorum deyin. Bir konuyu yeterince anlamadan, hakkında yapılması gerekeni kesinleştirmeden durulur mu? Şimdi sizin durumunuz budur. Bu durumunuzun kararsızlıkla izahı da mümkün değildir.

İşte son olarak saflarımızda ortaya çıkan, anlaşılması ve inanılması çok güç olan bu durumlar ve kişiliklere baktığınızda, onlarda, o aynada kendinizi görebilirsiniz. Örneğin bu son kurbağa kişiliğini (Şemdin Sakık) değerlendirdiğimizde, tam bir ucube yaratık olduğu ortaya çıkıyor. Eminim ki, şimdi sorgulamada siyasal görüşmeye yattığını sanıyor. Ancak milyonda bir bile şansı yoktur. Orada büyük adam olduğunu sanıyor. Siyasal bir anlayışla bazı işleri çevirmek istediğine dair kendini kandırarak mezara kadar taşıyacak. Çılgınlık, gaflet ve düşkünlük buradadır. İşin acı tarafı şu ki, bu aynada kendinizi de görmemiz gerekir. "Ben politikada neyim, nasıl ayakta duruyorum?" sorularını kendinize sorarak durumunuzu tespit etmeniz zor değildir. Bir yandan kendinde bir güç olduğunu sanıyor, ama diğer yandan düşman kavramına bile açıklık getirmiş değildir. Aslında bunu bilmiyor da değildir, kişiliği öyle şekillenmiştir.

Tabii burada sizin de çok dikkat etmeniz gereken bir özelliğimiz var: Biz bu tür kişilikleri düşmanla çatıştırırız. Orada iki düşman birbiriyle çatışıyor. Çok korkunç bir güç dengesizliği içinde, korkunç bir sonla noktalanacak bir rezaleti ve bir sefaleti onlara yaşatacağız. Bizim yöntemimizde bu var. Sağ kalsa da en çirkinidir, vahşice gitse de en kötüsüdür. Bu iki ucu pislik içinde bir değnek ve içinden çıkılmaz bir durumdur.

Bu örnekten kendi duruşunuzla yaşamının, direnmenin ve

düşmanla mücadelenin başarılı olamayacağı biçiminde bir sonuca varmanız gerekir. Bu tarzınızla politikacılık da, gerillacılık da yapsanız olmuyor. Bunun bu tarzla olmadığı çok açık olarak ortaya çıktı. Bunu ben icat etmedim, ben sadece açığa çıkardım. Bir oyunu, bir kiri, bir balonu ortaya çıkardım. Sizler bunun neresinde olduğunuzu tespit etmek durumundasınız. Hiç olmazsa yaşanılacaksa da, ölünecekse de bir anlamı olsun. Bu olmadan çok tehlikelisiniz. Ondan sonra vahim bir sona giderseniz, size aşağılık, alçak diyeceğiz, belki söyleyecek bir kelime bile bulamayacağız. Çünkü bu tablo karşısında insanın düşünmemesi, düşünüp de silkinmemesi büyük bir gariplik, büyük bir düşkünlüktür.

Kim size böyle gerillacılık yapın dedi? Kim size böyle politika yapın, böyle yaşayın veya bu halinizle kendinizi bir şey sanın dedi? Kim size böyle komutanlık yapın dedi? Ben söylemedim. Kendi kendinize "işte böyle komutan olunur, böyle politika yapılır, böyle örgüt tanınmaz, işte partiyle böyle oynanır," sözüm ona "böyle yaşanır" dediniz. İşte sonuç budur, gelin de işin içinden çıkın. Böyle yüzlercesi daha var. Yarın öbür gün çoğunuzun başına da aynı şey gelebilir. Bu, yerinde olmayan ölümler için de geçerlidir. Kim size böyle ölün diyor? Kendiniz bunu uyduruyorsunuz. Bir de bir şey yapmadan, şu anda sözüm ona gerilla içinde veya parti adına yaşıyor ve mücadele ediyorlar. Kim size böyle mücadele edilebilir diyor? Cahillik, gaflet, bir türlü terbiye edilmemiş davranışlar ve bir de fazla gelişmemiş bir beyniniz var. Sonuç, hiçbir halkın başına gelmedik, yine hiçbir kişinin başına kolay kolay gelmeyecek olaylar ve Kürt tarihindeki sonu kötü olan durumlardır.

Yeniden doğuş, anadan doğmaktan daha çarpıcı bir biçimde yaşama doğuşu gerektirir. Bu olmazsa, haliniz ortadadır. En büyük silahınız, "ben ağlarım" oluyor, biraz üzerinize gittiğimde de "duygularım var" diyorsunuz. Artık gerçeklere göre hareket etmeniz gerekir. Sizin bu söylemlerinizin askerlikle ve siyasetle ne ilişkisi var? Peki, bu kadar gafletle askerlik ve devrim gibi büyük bir gerçekçilikle yürütülen bir alana siz nasıl girebilirsiniz? İşte gerisi beni allah yerine koymanız oluyor. Böyle duygulara, bu yalanlara, bu körlüklere neden sığınıyorsunuz? Onun yerine kendi kişiliğinize, saygınlığınıza ve bilinç denilen olaya sığının. Saygıdeğer bazı duy-

gularınız varsa onlara anlam verin, bu temelde bu rezaleti, zavallılığı üzerinizden atın. İnsan halinize bakınca üzülüyor: Bunlara ne oldu, başlarına neler gelmiş demekten kendini alamıyor. Devrimci militan hiç böyle olur mu? Devrimci militan böyle ölür mü?

Ben de halen çok az olanaklarla yürüyorum. Ne kolay ölüm ne de kolay yaşam var. Sırat köprüsünde bir yürüyüş gerekiyor ve bu da anlamlıdır. Hiç olmazsa biz halen düşmanı uğraştırıyor ve bir yaşam imkanını yaratıyoruz. Şimdi siz bundan da oldukça ters sonuçlar çıkarıyorsunuz. Tabii burada derin bir iddiasızlık ve belki de farkında olmadığınız, ama çoktan kötü yenilmiş bir kişilik var. Bu yenilmiş kişilikle nasıl yaşayabiliyorsunuz? Yenilmiş kişilik şudur: Bu kişilik bir tartışmaya doğru giremez, bir kararı doğru veremez, bir örgüt yönetimini doğru sahiplenemez, bir yanlışlığın üzerine gidemez ve mutlak yapılması gereken bir işi göremez. Dikkat edin: Sizin de örgüt içindeki durumunuzun toplamı bu yetersizliklerden ibarettir. Ondan sonra da ucuz duygulara sığınıyorsunuz. Bu böyle olmuyor. Her türlü şeyi yapabilecek en aşağılık kişilikler var ve insan bunların bazılarından korkuyor. İşte teslim olmuş, itirafçı olmuş ve hainlik yapıyor. Herhalde dürüst insanlarsınız ve bunlara karşı sizin de öfkeniz var. Eğer öyleyse, o zaman öfkenizin hakkını verin, öfkenize göre yapmanız gereken işin bilincini ve gücünü ortaya çıkarın. Bu işler başka türlü olmaz.

Bütün bunları şunun için söylüyorum: Madem saflarımıza geldiniz, o halde bu işi esastan öğrenin. Sizin zorluklarınız kesinlikle benimkinden fazla değildir. Ben, kendime tanımadığım öğrenme imkanlarını size veriyorum. Gençsiniz, bu genç yaşta hepinizden enerji fışkırır. O zaman bu donukluk, bu kuru kişilik nedir? Bu özellikleri kötü yettiğiniz lümpen, serseri ve hiçbir yüce değer aşılanmadığı ortamlardan aldınız. Bunu üzerinizden atın. Sülaleniz güçlü olsaydı, imhacı güce karşı bu kadar aşağılık bir tutum içinde olmazdı. Demek ki, geldiğiniz kurumlardan nefret edeceksiniz. Çünkü size hiçbir sağlam değer aşılamamışlardır. Bununla kişileri, ana babalarınızı kastetmiyorum, elbette onlar da birer çaresizler. Bu kuruma, bu kurumun öldürücü geleneğine; yani sizi uyuşturan, kurutan ve sizi en temel değerler karşısında çaresiz bırakan ne varsa ona karşı durun. Bu çok açıktır. Ancak siz halen oralı bile olmuyorsunuz. Ben burada

kendime de öfke duyuyorum ve hala neden bu kişilerle yürüyorum diye soruyorum. Kendimi zor tutuyorum, böyle kişiler benim arkadaşım olamaz diyorum. Kendimi nasıl savunacağım konusunda öfkemi zor tutuyorum.

Sizlere şundan dolayı sabrettim: Çünkü düşman sizinle oynuyor, ancak siz bunun farkında değilsiniz. Adam olmanın ölçütü, bir işe sağlam anlam vermek, kolay yenilmeden ve kolay ölmeden bir yerlerden bir yerlere ilerlemektir. Bu olmadan hangi namustan ve onurdan bahsedebilirsiniz? Doğru iki söz söyleyemiyorsunuz. İşiniz gücünüz benim bile kafamı karıştırmak oluyor. Bu ölü halinizle, kurutuculuğunuzla ve doyurucu olmayan yaklaşımlarınızla benimle oynamak istiyorsunuz. Üzerinize gittiğimizde ise, zavallı durumlara düşüyor veya en tehlikelisi de ya "sen allahsın" ya da "en büyük despotsun" diyorsunuz. Kişilikleriniz hep aynı iki kelimeyi söylüyor: Allaha bağlanırsın gibi bağlanmak, ancak umduğunu bulamayınca da beni en büyük despot yerine koymak.

Neden insanca yaklaşmıyorsunuz? Neden bir emek savaşçısı olarak, bir emek ve değer paylaşıcı olarak, anlayışla ve belli ölçülerle birlikte iş yapmak isteyen bir kişi olarak bu işlere gelmiyorsunuz? Çünkü siz yaramazsınız. Çünkü siz sosyalist emeğin ne olduğunu ve onunla nasıl birleşeceğinizi bilmiyorsunuz, buna kapalsınız. Yani ya birileri sizi feodalce veya kapitalistçe sömürecek ya da siz birisine öyle yapacaksınız. Sizin kültürünüzün kökeninde bu var. Komutanlığınız da öyledir. Kimin despot ve kimin tanıya yalvarmacı olduğu ortaya çıkıyor.

Neden emekle bir şeyler yaratamıyorsunuz, hatta neden kendi emeğinize sahip çıkamıyorsunuz? Örneğin adam yirmi yıldır parti adı altında sözde bütün gençliğini harcamıştır, ama bakıyorsunuz ki, iki günde kaçıyor veya kendini yere atıyor. Bu işe on yirmi yılınızı vermediniz mi? Nasıl oluyor da bir gün içinde kendinizden kaçıyorsunuz? Bunda dehşet verici bir yan var, kendisine müthiş saygısızlık var. Bu yıllar senin yıllarındı, bu can senin canındı. Sen kendi beyninle ve yüreğinle yürüdün. İşte burada bir ucubelik var. Bu adam kendini tanıyamamıştır, kendisinden kaçıyor. Bu büyük bir trajedi, büyük bir çılgınlık değil mi? Peki, biz bu kişiliklere ne diyeceğiz? İnsan kendisinden neden bu kadar kaçsın?

Neden kendisinden böyle nefret etsin? Neden kendine bu kadar düşmanlık yapsın?

Unutmayın ki, bunların içindesiniz. Demek ki, bu noktada büyük bir yanlışlığı olduğunu göreceksiniz ve "saygısızlık var, kendimi düzeltmem gerekiyor" diyeceksiniz. Bir defa bu ağlama sanatını terk edeceksiniz. Ağlama, işte sizin bu davranış tarzlarınızdır. Ağlama yalnız gözyaşlarından ibaret değildir, gözyaşı sadece gözlerden dökülür. Bir de dilden dökülen, yüzdən okunan, beyinden ve bütün o davranışlarınızdan dökülen ağlamalar var. Gözyaşıyla ağlama o kadar tehlikeli değildir. Bir işe hakkını verememeniz, sağlam bir duruşa hakim olamayışınız ağlamadır. Net bir karar gücüne sahip olamayışınız sızlanmadır.

Sizi kandırmışlar, adam diye, erkek diye isim takmışlar, hepsi o kadar. Ama içeriğinde hiçbir şey yoktur. Bu yüzden ben bunu en erken yaşında fark ettim ve hiçbir zaman bu kişiliği beğenmedim, bu kişilikten kaçtım. Halen de öyleyim. Çok tehlikeli bir kişilik olma gerçeğiniz söz konusudur. Bu gerçeğe kuşkuyla ve endişeyle baka kendimi yeniden yapılandırmaya çalıştım. Ben olsam bu kişiliği tokmağın altına alır, günde kırk defa döver, adam ederim. Yoksa bu kişiliği taşımam. Kendi halinize üzüleceğiniz yerde, kendinizi adam edin. Siz bir ajan değil, gerçekten ben bu işe varım diyerek ortaya atılan kişilersiniz. Bir ajan olsaydınız, art niyetlidir, onun için kendisini saklıyor derdim. Ama durumunuz o kadar kötü ki, bir ajandan daha tehlikeli durumdasınız. Bu açıdan da yaşam hakkını kullanamazsınız. Bu halinizle hiçbir yaşam hakkını kullanamayacağınız, PKK'de gerçeğin özüdür. PKK olayında yaşamın tek şartı, bu anlamda düşmanıyla boy ölçüştürme şartıdır. Dikkat edin: Ben savaşırım ve ölürüm şartı değildir, sıradan bir mücadele veririm ve yaşarım şartı da değildir, düşmanla boy ölçüşürüm ve düşmanı yenebilirim şartıdır. Bu şarta ulaşamazsanız, ciddiye alınmanız da mümkün olamaz.

Önderlik halkın ve bütün değerlerin bileşkesidir

En temel uğraşımız kendini çözmek ve en tehlikeli düşmanı yenmektir. Bunu sağlayıncaya kadar başınızı kaldıramazsınız. İki-yüzlülük etmeniz, yalancılık yapmanız da artık eskisi gibi mümkün

değildir. Ya yeneceksiniz ya yeneceksiniz. Bunun başka yolu, sağı solu yoktur. Örneğin TC Ankara'da şu tartışmayı yürütüyor: "Bunları teslim alalım mı, almayalım mı? PKK'nin kadroları ve militanları için bizim bu yöntemimiz doğru mudur, değil midir?" diye soruyorlar. Şemdin'i yanlarına almışlar; "bunu almak doğru mu oldu, yanlış mı?" diye sorguluyorlar. Bir de "onun gibileri daha var. Acaba bu tarzımız onlar için iyi midir, kötü müdür" diyorlar. Kişiliğinizdeki bu teslim olma özelliklerine güvenerek politika oluşturmaya çalışıyorlar.

Peki, düşman gerçeğinin neresindesiniz? Bir düşman ki, zaaflarınıza teslim olmayı dayatıyor. "Bıraksak ve orada örgütü uğraştırsa mı daha iyidir, yoksa Ankara'ya getirip ibret olsun diye ceza mı verelim?" diye tartışıyorlar. Bir düşmanın hakkınızda verebileceği en kötü karar budur. Kaldı ki, başka şeyler de söyleniyor. Bazıları daha çok bizim eğilimimizi kastederek, "bambaşka şeyler de olabilir. Bunlar yenmeyi de, yenilmeyi de en az bizim kadar iyi değerlendiren bir konuma da gelmişlerdir. Ne anlama geldiğini de bilenlerdir" diyorlar. Böyle son derece tehlikeli bir tartışma sürüp gidiyor ve bizim de bu konuda mutlaka netleşmemiz gerekir.

Parti okulu bir savaş okuludur, siyaset okuludur ve mutlak bazı ölçüleri var. Biz şimdiye kadar sizi zorlamadık. Belki yanlış oldu, ama sert yöntemlerle ve sizi azarlayarak öğrenme işi herhalde olmaz. Öğrenmenin zorunlulukları, öğrenmenin gereklilikleri böyledir ve bunları anlayacaksınız. Anlamazsanız dediğim gibi olur. Bu iyi bir gidiş mi? Sizi bir kontra gibi içimizde tutmaları mı iyidir, yoksa sizi alıp ibreti alemlik etmeleri mi? Hiçbiri iyi değildir. Her ikisi de çok kötüdür. Ama sizin tarzınız ikisinden birisine götürüyor. Kalmanız da, gitmeniz de beladır. Bu durumu aşmanız gerekir.

Benim söylediklerim çok açıktır. Ya da bu çelişkiye inanmıyorsanız, başka bir deyişle "aslında düşman diye bir şey yok, biz kandırıldık" biçiminde mutlak teslimiyet veya düşmanla aynılaşıma durumundaysanız bunu da açıkça söylemeniz gerekiyor. Çünkü ortada heder oluyorsunuz. "Peki, bu zorluklara neden o kadar katlanıyorsunuz?" derler adama. Demek ki, sizlerde çok tehlikeli bir muğlaklık var. Yıllardan beridir bu muğlaklık sizi tanınmaz hale getirmiştir. Bu muğlaklığı aşın! Yani bu durumunuz, yırtık pırtık elbise de deme-

yeceğim, urlarla kaplı bir yapıya benziyor. Bu urları kesip atın! Acı da versin, ama hiç olmazsa kalan yanlarınız sağlığına kavuşabilir.

Tabii "bütün bunların benimle ne ilişkisi var?" diyeceksiniz. Ben artık yaramaz ve yetmez olanların arkadaşı olmak istemem. Zaten olmuyorum da, siyaset icabı sizi biraz idare ediyorum. Çünkü düşman sizin üzerinizde oynuyor ve sizin şahsınızda beni parçalamak istiyor. Buna karşılık ben de düşmana hizmet edebilecek yönelimlerle üzerinize gelmem. Yıllardır ben bu kurbağa kişiliğini taktik icabı idare ettim. O da sizin gibi kendine göre savaşıklık, komutanlık, siyaset yapmak istiyordu. Gidişatının iyi olmadığını biliyorduk. Böyle çok kişiyi tanıyoruz. İstedığımız noktada ve istediğimiz biçimde, bize zarar vermemesini sağlayarak, en etkisiz duruma getirmek hem hakkımız hem de görevimizdir. Sizin için de bunlar böyledir. Sallapati ve zararlı yürüyüşleriniz olursa, sizi de idare ederim. Kirli bir kişiliğe elimizi bulaştırmayız, o düşmandan gelmiştir, düşmana gitsin.

Demek ki PKK'de ölçüler çok hassastır. Eğer bunları öğrenmezseniz, siz de oraya havale edilirsiniz. Yani bir hatalı kişilik, bir kirli kişilik saflardan da kötü gider. Dikkat etmezseniz, iyileri de kendi kötülükleriyle götürürler. Çok iyi birileri de olabilirsiniz, ancak dikkat etmezseniz, bu tür kişiliklerin olumsuz düşman özellikleri sizi de olumsuz etkileyebilir. Dolayısıyla beni ilgilendirmez demeye hiç imkanınız yoktur. Sizin katılımınızda bütün bunlar hassas örgüt kişiliği biçiminde yanıt bulmak zorundadır. Bulmazsa, o zaman beni oyalamaya çalışırsınız, ama yanılırsınız. Bir de parti kendi ölçülerini ısrarla ihlal edenleri ve ölçülerine ulaşmayanları fazla taşımaz.

PKK, mutlak bazı ilkeler ve onların kişilikte vücut bulmasıyla yürüyen bir savaş aracı ve mücadelenin öncü gücüdür. Bu aracı çok iyi tanıyın. Sizin en büyük hatanız, bu aracı tanımamak ve bu araçtaki yerinizi doğru belirlememek temelinde olmuştur. Bu hatayı giderin. Dağda özellikle çok ilkelce yürüttüğünüz sözde savaşıklık, beraberinde böyle bir komutayı getirmiştir. Bu, bir halk için en büyük felakettir. Bizim aldığımız bazı tedbirler olmasaydı, bütün belirtiler çok vahim sonuçların açığa çıkacağını gösteriyordu. Adam, "Serhat'tan Dersim'e, oradan Toros'a ve Güney'e kadar tüm cepheleri

bizzat dolaştım. Bütün gerillacıların yüzüne baktım. Gördüm ki, hepsinin yüzünde bu savaşı kaldıramazlar, yürütemezler ifadesi var. 1995 yılında bunların suratlarına baktıktan sonra, bu gerillalarla, bu kişiliklerle bu savaşın başarılamayacağına dair kararım kesinleşti" diyor. İşte sözde en akıllısı, "bunların olmazlık teorisini oluşturup düşmanıma bir koz olarak ileri süreyim" diyor. Bu aynen böyledir.

Ancak bu noktada halledemediği bir şey var ki, o da sizin pek ciddiye almadığınız benim çabalarımıdır. Bunlar başlangıçtan günümüze kadar kendine göre bu işleri yürüten çabalar. Bunlara Önderlik çabaları mı dersiniz, bir bireyin veya bir partinin direnişi mi dersiniz, bir halkın savaşımı mı dersiniz, ne dersiniz deyin, ancak bizim belli bir özgünlüğü olan çabalarımızdır. Sizin yüzünüzde yenilgiler okunabilir, ama bizde o yoktur.

Önderlik gerçeği, son tahlilde milyonlarca halk ve bütün değerlerin bileşkesi demektir. Siz bir aşamanın ordusunun kaybetmiş bir parçası olabilirsiniz. Ama bu bütün bir ordunun böyle olduğu anlamına gelmediği gibi, Önderlikte birleşen ordunun kaybedeceği anlamına da gelmez. Kaba yaklaşım yüzünden bunu değerlendiremediği için, hata üstüne hata, yanlış üstüne yanlış yapıyor. Temelsiz kişilik zaten bunlara yatkındır. Sonuç, işte böylesi bir şok olur. Ne yaptı? Son nefesini verene kadar bütün Kürt kişiliklerinde bu böyledir: İp boynuna geçtiği zaman bile başına ne geldiğini bilmez. Son kurşunu yediğinde bile nasıl öldüğünü bilmez. Bunlar kötü gi-dişlerdir, acıdır.

Ben bunlara düşmemek için bu tarzı icat ettim. Bu ölüm tarzından hem korkuyorum hem de böyle olmaz diyorum ve sonuç olarak değişik bir Önderlik tarzı geliyor. Sizin tarzınızda bu yoktur. Bu ölüm de, bu yaşam da beni böyle bulmayacak di-yorum. Kısaca düşman ölümüne de, yaşamıma da ulaşamayacaktır, gerçekleştirebilirim, yaşamı da ölümü de bu temelde kendi tercih ettiğim biçimde kucaklayacağım. Bütün çabalarımız bunun içindir. Bu konu önemsiz değildir. Çünkü her şey bunda gizlidir. Bir halkın tüm iradesi darağacında böyle boğulmuştur. Sizler kurşunu çok trajik bir biçimde yiyorsunuz. Bu durumu nasıl normal karşılayalım, nasıl kabullenelim? Bunu ben icat etmiyorum, bu bir gerçekliktir. Belki siz bunun dehşetini fark etmiyorsunuz.

Ama bu halen beni uyutmayan bir gerçekliktir. Bu temeldeki ölümlerden müthiş kaçacaksınız demiyorum, onu imkansız kılacaksınız. Ama bu gafletle olmaz, ancak müthiş bir yenme tarzına ulaşmakla olur. Bizden aldığınız gücü heba etmekle olmaz, ancak bizden alabileceğiniz gerçek kişilikle olur.

Önderlik cesaret verdi, Önderlik güç veriyor adı altında bu gücü heba etmek, çabalarımızın özüne terstir. Daha çok militan kişilik özellikleriyle silahlanarak, "ben kolay ölmem, kolay yaşayamam" ve bir de "yengisiz duramam" diyeceksiniz. Bizim eğitimimizin en temel öğretisi budur. Yine anlamadığınızı söylerseniz, tek bir sözünüze, tek bir davranışınıza bile ciddiyetle yaklaşmayacağız ve bizden saygı beklemeyeceksiniz. Çünkü artık kendi kişiliğinizde bu düşmanı, bu hakareti taşımamalısınız. Bir de bu sizi hiç yüceltmiyor, gerisi teslim olmak, gerisi toplumun içinde bulunduğu durumu kabullenmek oluyor. Kendinizi bir parça ekmeğe yatırırsanız, onu da bulamazsınız. Bunun alternatifi yoktur. Onun için söylüyorum: Ya yeneceksiniz, ya yeneceksiniz. Ya böyle olacaksınız, ya böyle olacaksınız. Bu işin başka alternatifi yoktur. İşte diğerlerinin alternatif adına denediği şeyler de, en aşağılık ihanetten ve teslimiyetten başka bir şey değildir.

Bütün bunlara rağmen kişiliğinizdeki korkuları atabilecek misiniz? Korkulu kişiler olmaktan çıkacak mısınız? Yılların ördüğü bu kişilik kalıplarınız yıkılacak mı? Bunu yıkmak için irade ve arzu oluşmuş mu? Biz akıllıları yönetmek istiyoruz. Şimdiye kadar bize her gelişinizde hepimize en yüksek sözleri, en çarpıcı cevapları verdik, ama sizden sağlam bir cevap alamadık. Diğer yandan ne kadar adam olduğunuza dair korkunç bir kompleksiniz var. Sahte kişilikle kendinizi hem de delicesine adam sanıyorsunuz. Bu olmaz. Ben bir ağa gibi sert bir yumruk atmıyorsam, beni güçsüz mü sanacaksınız? Bunlar doğru şeyler değildir. Bu, modern siyasal otorite ve modern güç olayına yakışmıyor.

Siyaset, talim etme sanattır. Eskiden atları talim etmeye siyaset denirdi. Daha sonra şimdiki anlamda siyasete ulaşılmıştır. Siyasal terbiye, atı seyislerle talim etmeye kadar götürebilir. Bana göre bunun devri geçmiştir. Feodallerin bir talim tarzı vardır. Örneğin, feodallerin köylülere uyguladıkları yöntemler bilinir. Ortaçağı bilirsiniz, bu çağda kazan kaynatıp içine insanları atarlardı. İnsanları ateşe atar, çırılçıplak

dikenlerin üzerinde bırakır, kamçıyla vura vura dikenleri her tarafına batırarak terbiye ederlerdi. Feodal otorite böyle oluşur.

Faşizmin otoritesi de vardı, faşistler insanları fırınlarda yaktılar. Sosyalizmde bunlar olmuyor. Gerçi reel sosyalizm de böylesi uygulamalar yaptı, ama yıkıldı. Demek ki, bunlar uygun yöntemler değildir. Bizim yöntemimiz, esas itibariyle ikna yöntemi olmak zorundadır. Oysa siz, bu yöntemi almış olduğunuz kültürden dolayı en rahat alay edilecek tarz olarak yorumluyorsunuz. "Dinlesem de olur, dinlesem de. Gereğini yapsam da olur, yapmasam da" diyorsunuz. Bu çok tehlikeli bir durumdur. Bunun karşılığını nasıl ödeyeceğinizi biliyor musunuz? İşte bu şok olma durumuna düşmekle bedelini ödersiniz. Bu sonucun suçlusu kendim olmak istemiyorum.

Bu savaşın şiddeti bütün savaşlardan daha yoğundur. İçindeki yargılama, sorgulama, suç ve ceza hiçbir mahkemede ve hiçbir savaşta rastlamayacağınız kadar amansızdır. Eğer bunu kavramazsanız, bizim bu genel siyasetimiz içinde perişan olursunuz. TC'den kurtulmaya çalışırsınız PKK'ye, PKK'den kurtulmaya çalışırsınız TC'ye gidersiniz. Sonuçta iki şey arasında dövu len bir yayığa dönersiniz, darbeyi bir oradan, bir buradan yersiniz. Üçüncü bir yol var mı? Bazı adamlar s  z m ona üçüncü bir yol olduğunu s  yl yorlar. Şöyle bir yol yoktur.   ste bu şok olan ki ili in yolu da s  zde orta yoldur. Kendini ya atacak bir parça ekmeği yoktur. "B  t n Kürtleri birle tiren  im" diyor. Sanırım Şimdi de M T'e "Türkleri ve Kürtleri birle tiren  im" diyordur.   ste bu şok ki ili idir. Kazana oturmuş, kazanda yakılacak, ama yine de b  yle Şeyler s  yl yor. Tabii bunlar çok ibret verici durumlar ve bu durumlara d   memek gerekir.

Herkes yiğitlik meydanına giremez. Ben bu meydana sağlam s  z s  yleyebilmek için kendimi on ya ından beri e itiyorum. Küçük  ocuk gruplarını toplayabilmek için o ya ımda avcılık yapıyordum. Birkaç kelime   rendi imde onlara   ğretiyordum, hatta dualarla onlara namaz kıldıırıyordum. Bunların hepsi ilk   rg tlenme Őekilleridir. Bir çare bulmak istiyordum. O zamanki arayı ımı bile hatırlıyorum: Bir   rg t, bir  ocuk ilişkisi için duvarların üzerinden atlayıp çocuğu bulmaya  alı ırdım. Tüm i im gücüm bu çocukların peşinden ko maktı. Bu teorik arayış, bu   rg t hep bu  abalarımın sonucudur. Şimdi size bakıyorum: Hazineyi   n n ze versek, zaferi altın tepside

sunsak bile yine burnunuzu çeviriyorsunuz. Sizin bu kişiliklerinize ne komutan, ne militan, ne de başka bir şey olunur.

Sağlam bir önderlik, bir militan, çocukluğundan beri şiddetli bir arayış içerisinde olan kişi demektir. Neyi arar? Kendisine gerekli olanı arar. Nedir kendine gerekli olan? Örneğin özgürlüktür. Özgürlük nedir? Özgürlük, kendi öz iradesiyle yaşayabilmektir. Nedir o irade, toplumda ne olur? Toplumun özgürlük iradesi olur. O nedir? Bir toprak parçası üzerinde ekonomik, siyasal ve düşünsel faaliyet, güç olma faaliyetidir. Neye karşı? Doğaya karşı, bir zorba güce karşı. Özgürlük böyle tarif edilir. Özgürlük arayışınız şiddetliyse onu elde edersiniz. İlgisiz, kuru, hatta kendi başına bela olan bir kişilikten hayır gelir mi? Sizin durumunuz, benim en erkenden hatırladığım bir köylümüzün özdeyişindeki gibidir. Oğlu İsmail'e "İsmail, oğlum, kesinlikle öne girme, ama fazla arkada da kalma, orta yerde kendine yer bul" diyordu. Sonuçta ise İsmail asla adam olamadı. Çok ilginç, sizin felsefeniz de budur. Öncü böyle olmaz, öncü tanımı çok farklıdır. Ortayolcu olan bir kişi hiçbir yere varamaz.

Büyük hatalar içerisinde büyümüşsünüz. Bu kalıplarınızı sadece bir konuşmayla kırmam imkansızdır. Kişiliğinize vura vura sizi böyle duyarsız ve tepkisiz hale getirmişler. Altın tepside bazı zafer değerlerini sunsak, yine burnunuzu çeviriyorsunuz. Yaşam diye sizi böyle alıştırmışlar. Siyaset yapın diyorum; siz ise hamal Haso işi yapıyorsunuz. Temel özellikleri edinin diyorum; "yok, bana göre değil" diyorsunuz. Bir ahabap çavuşluk, fazla nitelikli olmayan, fazla bir yükseliş değeri olmayan bazı küçük duygular ve küçük yaşam belirtileri bile size yeterdir. Büyük işleri kendinize bir hakaret gibi görüyor, çakılıp kalıyorsunuz. Bu tutumlarınızla da bu partide dikiş tutturamazsınız. Kendinizi dağlarda daha kötü duruma düşürmüşsünüz. "Bizi bu dağlarda kim görür?" diyorsunuz. Her tür ilkelleştirici duygular ve düşüncesizlikler her yanınızı kaplamıştır. Ta ki düşman gelip uykuda vuruncaya kadar böyle yaşıyorsunuz. Böyle olmak için dağa çıkamazsınız.

Etkili birey herkese bir şeyler verendir

Bizde insana güvenmek esastır. Ben insana güvendim ve hata et-

medim. En büyük değer insandır diyerek, doğru bir ölçüyle bu işe başladım. Hatta herkes "silah olmazsa, dostlar olmazsa bu işi yürütmek mümkün mü? Sınıf temeli de, halk temeli de yok" diyordu. Peki, bütün bunlara karşı benim silahım neydi? İnsanda ısrar, en başta da kendimde ısrar benim esas silahımdı. Sonuçta insanda ısrar ederek bu işlerin yürüyeceği açığa çıkmış oluyor.

Bizim teorimize göre, leninist teori de artık kaba sosyalizm oluyor. Çünkü leninist devrim teorisine göre; sınıfın objektif ve sübjektif durumu olgunlaşıp bir araya gelsinki, devrim olsun. Tabii bizim teorimize göre ne sınıfın böyle objektivitesi ne de bilinç düzeyi gereklidir. Hatta bizim teorimiz, tek bir kişi olsa bile, buna dayanarak büyük bir devrim yapılabilir teorisidir. Yani tek bir kişi bile olsa, insanda ısrar teorisidir ve bu teori bende doğrulandı. Leninizmin doğduğu ülkede yıkılış oldu, ama bende en önemli başarı gerçekleşti. Ben derken, yalnız kendimi kastetmiyorum. Bu, bende sizi de çalıştırdı. Yani insanda ısrarı, insanı çalıştırmayı ve insanı esas almayı geliştirdik. En büyük teknik insandır diyerek, hep insan üzerinde eğitimi derinleştirdik, insanı çözmeye, insanı yeniden örgütlemeye ve bir anlamda yeniden yaratmaya çalıştık. Sonuçta bu işlerin gelişebileceğini gördük.

Demek ki, bu tarzda işin özüne insanı koymak, hatta bir tane insan bile olsa onun üzerinde çok çalışmak, onu çok derin çözmek ve onu her gün yeniden örgütlemek en büyük devrime yol açabilir. Bunun ispatı, bizde gerçekleşenlerdir. Şimdi bu hiç mi objektif koşullarla bağlantılı değildir? Elbette bağlantıları vardır. Bana göre ortaçağda da olsa, böyle bir kişilikte ısrar orada da devrim yapardı. Belirleyici olan objektif şartlar değil, bilinçteki ve dolayısıyla iradedeki gelişmedir. Bundan yola çıkarak, her biriniz bir zafer kişiliği olabilirsiniz. Hatta her biriniz bir devrim bile yapabilirsiniz. Bizim teorimize göre, her kişinin bir devrim yapma hakkı, görevi ve gücü vardır. Nasıl? Kendisini işleyecektir.

Bizim toplum gerçekliğimizde bu çok daha önemlidir. Çünkü bu toplumun objektivitesine göre fazla dostları, fazla bir sosyal zemini yoktur. Nesi var? Sizin gibi insanları var. Sizin gibi insanların ele alınıp çözümlenerek ve yeniden yaratılarak bir devrim yapması gereği var. İşte tarih bunu doğruladı. Tarihte bunun örnekleri çoktur,

ama günümüzün sığ, kaba materyalist teorisini daha da ilerleterek, bir kez daha tarih boyunca yapılanı kanıtladık. Yani iradenin zaferini kesinleştirdik. Siz bundan kaçamazsınız. Çünkü bu ispatlanmış bir olaydır ve bir de bizim için tek yaşam yolu budur.

Bizim ortamımızda irade keskinliği ile birlikte yenme kişiliğini öğreneceksiniz. Böylece partimizin sağlam bir militanı haline gelmiş olacaksınız. İlişkilerde zorlayıcı olmayacaksınız. Günlük ilişkilerde kimse kendini dayatmayacaktır. Özellikle olumsuz ve zedeleyici olabilecek ne varsa onu içinde tutacaksınız. Hayırlı, anlamlı ve güzel olan bazı davranışlarınız, duygularınız ve düşünceleriniz varsa onları paylaşacaksınız. Ham, yetersiz ve fazla işe yaramayan özelliklerinizi gün yüzüne çıkarmayacaksınız. Yansıtacağınız her duygu, düşünce ve davranış mutlaka yanınızdakine bir şeyler verecek özde ve içerikte olacaktır.

Diken gibi birbirinize battığınız ve birçoğunuzun yerinde olmayan bazı kelimelerle gündemi saptırdığı bir gerçektir. Özellikle yönetim inisiyatifini kullanmak durumunda olanların bir güne kötü başlangıcı, yüzlerce kişinin emeğini boşa çıkarır, bizim emeğimizi de boşa çıkarır. Onun her kelimesi, her adım atışı genel yapıya hizmet etme sınırında olmak zorundadır. Gelişmeleri takip ederek ne gerekiyorsa buna en üst düzeyde cevap vermeyi bilmek, yönetimin özüdür. Yönetici, herkese ilerleme temelinde, herkese gerekli olan temelinde bir şeylere köprüyse, bir şeylere vasıtaysa, o iyi bir hizmetkardır, yöneticidir. Gerisi yanıltır ve kabul görmez.

Bizim ortamımızda bir köylünün veya bir işçinin patronu karşısındaki durumu söz konusu değildir. Yine lider bir şey söyler, partililer de onu aval aval dinler biçiminde bir durum yoktur. En önemli komuta kişiliği olarak en faal, en derin düşünceli, keskin kararlı ve çabalı kişi durumundayım. Militan savaşçılar ise bunu en çarpıcı, en ayakta olan ve en savaşçı bir biçimde paylaşan kişiler durumundadır. Yapı ve yönetim tarzını kendinize uyarlayacaksınız. Ne her şeyi öndere yükleyip köylüler gibi işin altından sıyrılacaksınız ne de Önderliği inkar edeceksiniz. Önderlik genel beyindir, genel bakandır, genel iradedir ve bu çok hassastır. Önderlik herkese irade, herkese düşüncedir. Ama bu, diğerlerinin düşüncesi ve iradesi olmayacaktır demek değildir. Tam tersine, Önderlik herkesin eksik

olan iradesini ve beynini bütünleştirendir. Sizler de düşünce ve iradede eksik yanlarınızı Önderlikle paylaşmak ve bütünleştirmek için bir büyük eğitim seferberliği içerisindesiniz.

Bizim ortamımızda her şey iradeli ve bilinçli gerçekleştirilir. Kimseye hiçbir konuda dayatma olmaz. Paylaşım ve katılım olur, ama bu da üstün bir disiplinle yürütülür. Burada en etkili birey, herkese bir şeyler veren bireydir. En etkili söz, herkesin sözü olandır. Bunun doruk ifadesi, herkesin "tam yüreğimdikini ve beynimdikini ifade ediyor" dediği noktadır. Böyle bir özelliği olmayan bir kişi ben bile olsam susması ve iyi olanın öne çıkması gerekir. Komutanlık yürüyüşü kesinlikle bu çerçevededir. Yönetimin özü de, herkesin sesi olma ve herkesin beklentilerine cevap olmadır. Kurtuluş aşamasındayız. Ancak sizler büyük oranda amatörlük temelinde yaklaşıyorsunuz. Fakat bu durumun hızla aşılmaya çalışıldığı da bir gerçektir. Akıllı olanlar bunu daha da rayına oturtur ve bir katkıda bulunurlar.

Sizler de baharın özgürleştirici, diriltici ve canlandırıcı gerçekliği gibi, ne kadar candan düşmüş ve buz bağlamış yanlarınız varsa canlandırabilir ve aydınlatabilirsiniz. Gerçek bir baharlaşmayı kendinizde gerçekleştirebilirsiniz. Biz baştan beri hep bu temelde başardık ve buraya geldik. Büyük yoldaşlıkları ve belki de hiçbir hareketin tarihinde görülmemiş bütün kahramanlıkları bu anlayışla gerçekleştirdik. Halihazırda da bu büyük gerçekle yaşama gücünü gösteriyoruz. Tarih kanıtlamıştır ki, en yenilmez olan, başarıya en yakın olan ve en güzel olan da bu yürüyüştür.

18 Nisan 1998

Özgürlük imkanını yaratmanın büyük heyecanıyla yürüyün

Sizleri doğrultuya çekmeye çalışıyoruz. Sizlerin de kendinizi sorgulamayı derinleştirerek buna bir yanıtı geliştirmeniz gerekir. İnsana saygımız büyüktür, ama bu karşılıksız olamaz. Çaresizlik bazı koşullarda kaçınılmazdır ve neyse sonuç odur. Fakat çaresizliğin artık bir kader olmadığı bir ortamda halen sürünür gibi olmak ve bundan demagojik olarak bahsetmek, tek kelimeyle size yakışmaz. Ancak yoğunca yaşadığınız gerçeklikte bunları görüyorum. Ayrıca bu durumunuzdan esef ediyorum. Birçok alandaki durumlara dayanarak bunları belirtmek mümkündür.

Siz sunulan bir hizmetin gereğini de tam idrak edemiyorsunuz. Herhalde bir insanın kendisine yapabileceği en büyük kötülük gayri ciddi olma ve bazı hastalıklarını ısrarla sürdürme gerçeğidir. Bizim öfkemizin en büyüğü bu yaklaşıma karşıdır. Bir insanın kendini verem illetine tutulmuş gibi göstermesinin üzeri kazınırsa, aslında en aşağılık bir kişiliğin kendini sürdürme telaşında oluşu görülecektir. Bunun bir anlamı yoktur. Kimi kandıracaksınız? Kendinizi kandırmayla nereye kadar gideceksiniz? Genel olarak hayat karşısında olduğu kadar, eğer gündemleşmişse büyük savaş karşısında da kendini kandırmak, insanın kendine yapabileceği en büyük kötülüktür. Büyük doğrultuya girmek, onun en çetin girintilerinde ve çıkıntılarında yol alış gücü konusunda kendini eğitmek her şeyken, bunun gereğine bile inanmadan, sözüm ona saflarda varmış gibi gözükmek akıl almaz bir şeydir.

Bazılarınız "Önderliğin sınırsız tahammülü ve sabrı var" diyor. Doğrudur, bizim insana karşı saygıda bu sınırsız tahammül ve sabrımız gereklidir. Fakat biraz da kendinize bakmanız gerekir. Benim şahsen ister bir dost, ister bir düşman açısından olsun, saygınlıklı olmayan bir tek davranışım karşısında ilk yapacağım şey, kendimi bu durumdan alıkoymaktır. Ama siz saygısızlığı ve her şeyle esef verici bir durumu bir yaşam tarzıymış gibi dayatıyorsunuz. Aslında en olmaması gereken de budur. Bunda ısrar etmenin, sanki bununla bir şeyler elde edilebilir sanmanın, hatta hiçbir şey elde edilememiş gibi yaşamı bir boş vermişlikle kendinde bitirmenin izahı olamaz. Tabii bu da bitirilmiş insan gerçeğini ifade ediyor. Siz gerçekten bir şeyi kazanmaya geldiyseniz, bu tutumları böyle anlamsızlıklarla dayatmayın.

Bizim davamızın ne olduğu, nasıl yaşanılması gerektiği ve bunun savaşı da artık anlaşılır bir yapıdadır. Bunu anlaşılmaz kılmak, sürekli bir engelle karşı karşıya getirmek neyi kurtarabilir? Doğrulara karşı ya duyarsız, ya karşıt olan, ya da onları tepkiyle karşılayan bu kişiliğinizi nasıl izah edeceksiniz? Toplumda bu kişiliğe dayatılan her türlü hakaret, her türlü yaşam dışı tutumlar, iflas, açlık, yoksulluk, acı ve ızdıraptır. Bir çözüm yeri olarak partiye geldiğinizde ise, bunu bu sefer partinin yüceleştirici imkanlarıyla karıştırıp bir şekil, bir kişilik ortaya çıkarıyor ve bununla da yaşanılabilirliğini sanıyorsunuz. Aslında buna ilk anda dur dememiz gerekirdi, ancak bugüne kadar sabır ve tahammül gösterdik. Yiğitliğin ilk ilkesi, sözüne göre bir davranışın sahibi olmaktır. Siz bu konuda en küçük bir tutarlılık göstermiyorsunuz. Ya çok ağlamaklı ya çok edepsiz davranıyorsunuz. Herhangi bir doğruya gelmeyen, aniden kaçışı bir yol olarak gören, ancak ona bile doğru dürüst gücü yetmeyen, ancak gücü yettiğinde buna yeltenen kördüğüm olmuş bir kişiliğiniz var.

Ayrıca kurnazlıkla da bir büyük davanın çizgisine gelinemez, o çizgiyle yaşanılmaz. Benim tanıdığım insan bir şeyi anlamaya çalışır, anladıysa onunla olur ve doğruysa onun yoluna koyulur. Şimdi bunlar göz önüne getirildiğinde, sizin gerçekliğinizde ne bir doğruyu anlama ne de ona yaşamaya çalışma var. Şimdi partimizin başına bu getiriliyor, aslında çoğunlukla dayattığınız gerçeklik budur. Bir canınız var, onu da böyle anlamsız kılarak, kimin için sa-

vaştığı net olmayan, tabii bu haliyle düşmana oldukça fırsat sunan, yıllardır bunun sahtekarlıklarıyla kendini kandırıp yürüten bir konumda tutuyorsunuz. Etkili bir kişiliğe ve onun bazı imkanlarına ulaşmak için kendinize soru bile sormuyorsunuz. Bir işi anlamaya yanaşmıyor, sürekli "gidecek başka yerim de yok" diyorsunuz. Gideceğiniz başka bir yer yoksa, olduğunuz yerin kanunlarına, dünya görüşüne ve savaş gerçeğine uyun. Eğer onu da yapamıyorsanız, o zaman tam bir bela durumundasınız demektir.

Ben kırk yıldır bu kişilikten kaçtım. Bir saha, bir parti yaratırken, yoksa sizi bu halinizle kabul etmek için değil, bundan kaçınmak için çalıştım. Bizimkiler düzelecek diye bir yıl, iki yıl değil, yirmi yıldır sabrediyorum. Bazıları yapmacık davranışlarla sözde bize saygı gösteriyor, hizmet ediyorlar. Bu hallerinden esef ediyorum. Bazen, ne haddine ki gelip benim ayaklarımın dibinde dolaşıyor diyorum.

Bir çocuk en çok anasına, onun sütüne muhtaçtır. Ben ise, en erken yaşlarda bunu hoş bulmadım. Siz kim oluyorsunuz? Ben ana hizmetini bile kabul etmeyen bir kişiyim. Tek şartla insanları kabul ederim: Ciddi öğrenecekse olur derim. Buna yeteneğiniz yoksa bana yaklaşmayacaksınız. Benim yerimde, yanımda edepsizlerin ve cahillerin yeri olamaz.

Bir Kemal Pir örneği halen hatırımdadır. Beni yarım saat dinledikten sonra müthiş bir devrimci yürüyüşe başladı ve son nefesine kadar nasıl yürüdüğü biliniyor. Bizim yoldaşlığımızın temel ölçütü budur. Ben bunu ısrarla belirtiyorum. Bu ölçüte sahip değilseniz, bunun sempatizanlığı da vardır, sempatizan ölçüleriyle bizimle olanlar da vardır, onlar da aynen bu temelde bir gelişmeyi göstermişlerdir. Şimdi işin içine bunun tam tersi dolmuştur. Sözde benden güç alacaklar, sözde kendilerini yaşatacaklar. Bunlar en aptalca, en cahilce yaklaşımlardır. Aslında biz bunun böyle olmaması için çok sabrettik. Ama siz sabrın da değerini bilmiyorsunuz.

Düşman sizi sadece cepheden vurmamış, düşman sadece tarihinizi yok etmemiş, düşman sadece maddi yaşam olanaklarınızı yerle bir etmemiştir, düşman kişilikte de sizi sıfırlamıştır. Normal bir insan ölçütünün de çok ötesinde bir katliam kişiliğini bile size çok görmüştür. Yani sizi tepkisiz, yanlışlıklarla dolu ve objektif ajanlık diyebileceğimiz bir konuma getirmiştir ve siz bunu kabul etmişsiniz.

Şimdi ben buna öfkeleniyorum ve kendimi zor tutuyorum. Bu kişilik benimle olamaz. Bu kişilik, benim elli yaş önderliğimle değil, on yaşımla bile olamaz. Gücünüz varsa düşmanla uğraşmayı bir yana bırakalım, parti ortamımızla doğru tanışmayı sağlayabilecek misiniz? Şimdi cahilce veya son derece gereksiz, seviyesiz davranışlarla kendinizi dayatıp duruyorsunuz. En düşürülmüş alanlardan da gelmiş olsanız, bizim ortamımıza ilk adım attığınızda oralardan edindiğiniz özelliklere dur diyeceksiniz.

Bizim ortamımız insanın doğduğu yerdir, insanın doğrularla yeniden doğuş yaptığı yerdir. Bunu ben kendim için söylemiyorum. Buna şiddetle muhtaç olan sizsiniz. Kanser hastalığı çok tehlikelidir, günden güne insanı götürür; ancak sizin hastalığınız kanser hastalığından daha kötüdür. Sadece bir kişiyi de götürmüyorsunuz, savaş söz konusu olduğunda yanınızda grup grup insan götürüyorsunuz. Savaş çizgisi konusunda bu kadar sakatlık olursa, kanserden daha tehlikeli bir hastalığı yaşıyorsunuz demektir ve bu bir gerçektir. Bireyin kanseri kendisini götürür. Ama siyaset içinde, hele ordulaşma ortamında kanserli bir kişilik her şeyi götürür.

Bu kadar değer kaybediliyor, ama siz bunun karşısında hiç sarsılmıyorsunuz bile. Her gün sonuçlar geldiğinde bakıyorum: Adam sırf kaçıklığından, sırf sorumsuzluğundan yüzlerce silahı bir yerde düşmana teslim ettiği halde halen yöneticilik yapıyor. Bu düşkünü ne yapalım? El yordamıyla uğraşsa birçok değeri kurtarabilecekken, sırf o pis canını kurtarmak için o kadar değeri düşmana terk ediyor. Bazen de en değerli yoldaşlarını kuralsızlığından, sistemsizliğinden ve sorumsuzluğundan dolayı ölüme terk ediyor ve halen yöneticidir.

Bu insandan korkulur. Bu insan bir defa çok terbiyesiz, çok saygısızdır ve ne için partide durduğuna da şaşıyorum. İçinde vicdan denilen şeyden zerre kadar kalmamıştır, bir halkın onuruna ilişkin hiçbir şeyi kalmamıştır. Bir kontra gibi her an saldırıyor ve bir de bunu bana dayatıyorlar. Yani bir kuruma karşı nasıl konuşulacağını da bilmiyorlar. Benim başka uluslardan bazı sıradan dostlarım var. Bir onların, bir de bizim yöneticilerin ve militanların edebine ve seviyesine bakıyorum, aralarında dağlar kadar fark var. Bizimkilerin konuştuğu her sözde bir suç ve edepsizlik var. Hatta düşman cephesinden gelen insanların bile seviyesine baktığımızda hayretler

içerisinde kalıyoruz. Bu çok kötü bir durumdur. Yani bu durumu aşmayı bilmeniz gerekir.

Üzerinize geliyor, verdiğiniz yanıt ağlamak, sürekli olarak yanlışlıklarınızı ve hasta kişiliğinizi dayatmak, ben buna izin veremeyince de bozgunculuk yapmak, elinizden gelirse en büyük ihanete kadar uzanmak oluyor. Bunların size ne faydası var? Bu konuda size belirteceğim, eğer zırnık kadar bir tarih sahibi, bir halk ve çağdaş bir insan olma sorunuz varsa, bunların gereklerini öğrenmek zorundasınız. En küçük bir davranışınıza biçim veremiyor, bir konuda düşünmeye ihtiyaç duymuyorsanız sizi ne yapacağım? Burası parti ortamıdır, burası bir halkın umut yeridir, bir halkın yeniden yaratılış yeridir. İğne ucu kadar da olsa, bu imkanı neden anlamıyorsunuz? "Ben lümpenim, düşman beni bu hale getirmiş" diyorsunuz. Doğru, düşman sizi gerçekten çok düşkün bir yaşamın içine itmiştir. Ancak sizin buna vereceğiniz yanıt, "ben de hiç olmazsa kendimdeki düşmanı öldüreyim, bu edepsizliği ve düşüncesizliği gidereyim. Önce kendimi adam yapayım" olmalıdır. Sizin gerçekliğinize ilişkin ilk çıkaracağınız sonuç bu olmalıdır.

Düşmanın size öğrettiği düşkünlük şudur: Öğrenmeye yanaşmamak, doğruları görmemek, disiplini tanımamak, insana saygı ve sevgiyi geliştirmemek. Bu, sıradan bir düşkünlük durumu değildir. Sıradan, düşmüş insanların durumunu insan bir yerde anlayışla karşılayabilir. Çünkü onlar zorluklardan dolayı öyle olmuşlardır. Peki, sizin bu kadar doğrularla oynamanız nasıl izah edilebilir? Siz gerekçe olarak "düşman bana böyle yapmış" diyorsunuz. O düşmandır, yapar. Madem siz de düşmanınızı tanıdınız, o halde doğrulara sarılın; madem çareyi gördünüz, öyleyse çareye sarılın.

Ben halen bir özgürlük imkanını yaratmanın büyük heyecanıyla yürüyorum. Bu benim temel gıdamdır. Size hep kendimizden on kat daha fazla özgürlük imkanları verdik, sizi dağlara, silaha ve birliğe ulaştırdık. Ama bu sefer de bu olanakları düşmanın bile düşüneyemeyeceği kadar heba ettiniz. Size bunun nedenlerini izah ediyoruz. Sizin cevabınız ise, "ben sefil bir kişiliğim, düşman beni ve ailemi bu duruma getirmiş, ben de bu biçimde doğmuş ve büyütülmüşüm" oluyor. Hani siz onurlu insanlardınız? Hani sizin bir haysiyetiniz vardı? Hani siz devrim sözü, parti sözü vermiştiniz?

İnsan bu kadar boş konuşur mu? Yıllardır bu davanın içindesiniz. Ancak kafalarınız doğru dürüst bir şeye çalışmadığı gibi, işiniz hep tahrik etmek ve her şeyi boş çıkarmak oluyor.

Son örnekte görüldüğü gibi, düşmana öyle bir yaltaklanıyor ki, neredeyse dünyanın bütün kötülüklerini, düşmanın istediği her şeyi sırf o pis canını kurtarmak için kabul ediyor. Bu sahte komuta kişiliğini incelerseniz, orada her şeyi görürsünüz. Biz bu kişiliği burada da tanıdık. Düşmana gitmeden önce de burada teşhis ettim. Ben kendisiyle açıkça konuştum, senin kişiliğin böyledir dedim. Ama inat etti ve kendi bildiğini okudu. Şimdi düşman bile ondan öğreniyor. Halk ve bütün insanlık da öğreniyor. O ise halen konuşuyor. Bu tip, Kürt'ün en lanetli kişiliğidir. Ben bu teoriyi boşuna geliştirmiyorum ve örnekler de çok çarpıcı bir şekilde ortadadır.

Sizin bulduğunuz silah, devrim etiketini kendinize yapıştırarak, biraz namuslu olduğunu sanmaktır. Yıllarca PKK komutanlığı adı altında o iğrenç kişiliğinizi gizleyip yaşıyorsunuz. Ancak bunun er geç patlatılacağı açıktır. Bu büyük yanlış, öyle zamana bırakıp uzatmayın ve bir an önce giderin. Siz bana delileri oynatamaz, düşmüş kişiliğinizi benimle yaşatamazsınız. Bazı şeyleri artık kulağınıza küpe edin. Kesin bir karar vermeniz gerekir: Siz gerçekten bir davanın, bir çizginin, bir ordunun savaşçısı ve militanı mısınız? Bu sorunun cevabını verin ve ona göre hareket edin. Bu işte zorlama yoktur. Karar verin ve bu karar ömür boyu bağlı kalacağınız bir karar olsun. Kararınızla oynamayın. Siz bunu alışkanlık haline getirmişsiniz. Bu inanılmaz bir şeydir. Çok tuhaf bir varlıksınız, etrafınıza bakınıyor ve eğer kimse yoksa varolan bütün doğruların hepsini çöpe atıyorsunuz. Geriye kendi yanlışlıklarının amansız düşkünü olan kişilikler kalıyor.

Bu kişilik durumlarınız çok ilginçtir, duruşlarınızı anlayamıyorum. Bizde yaşamın kendisi zordur. Bizde yaşamın bazı araçları vardır. İdeolojik ve siyasal araçlar bizde temeldir. Bunlar partidir, örgüttür ve zorluklar bunlarla aşılmaya çalışılır. Benim daha on yaşındayken kavradığım şey, ancak örgütle bir şeylerin olabileceğiydi. Siz bu yaşa gelmişsiniz, ama bu aracı kullanamıyorsunuz. Örgüt aracından bahsettiğimizde, ilk olarak "onu kırmam gerekir" diyorsunuz. Örgüt sizi yaşatmak için tek silahtır. Şu anda bütün PKK militanlarının

yaptığı işlerin başında örgüt silahını kırma görevini önüne koyma gelmektedir. Yani örgüt kurallarına göre yaşamayacaktır.

Bu, inanılmaz bir şeydir. Bu kesinlikle bir delinin davranışlarına benziyor. Deli, yaşam olanaklarıyla her an savaşıyor ve kendi yaşamını paramparça eder. Sizin yaptığınız, bu anlamda tam bir siyasal deliliktir. Örgüte ve savaşın kurallarına gelememek, doğru bir hitaba gelememek ve bunun tam tersini yapmak sizin pratiğinizi anlatıyor. İstisnasız hemen herkesin bize verdiği bilgilendirmelerde bu var.

Sizler her şeyi elinden alınan, her şeyiyle iflasa yatırılan, hatta bundan daha da kötü bir yola konulan, insanlık ailesi içinde herhalde eşi benzeri görülmemiş bir gerçeğin sahibi olan ağır toplumsal hastalığın ve bir düşman gerçeğinin kontra ifadesi olarak ortamımıza geliyorsunuz. Komutan Z, bunu kanıtladı. Komutan Z, bunu müthiş itiraf ediyor. Bundan sonuç çıkaracaksınız. Bunun başka yolu yoktur. Güya benimle savaşıp işimi halledecekmiş! Adam biraz akıllı olsa, böyle bir değerlendirme yapmaz. Şu anda nerede? Onun benimle savaşılabileceğine düşman bile inanamaz. Düşman yedi yıl savaştırdı, ama sonuç sıfırdır. Şimdi yapılan da kızım sana söylüyorum, gelinim sen anla meselesidir. Önderlikle böyle savaşılmı? Eğer böyle devam ederseniz size çok yazık olacak, çünkü çoğunuz ondan çok daha sefil duruma düşeceksiniz. Önderler bir takım çareler bularak, bir takım imkanlar yaratarak kendilerini boşuna önderlik sıfatıyla bezemezler. Yoksa bizim bir gün bile kendimizi bu temelde yaşatmamız mümkün müdür?

Adam güya benimle savaşmak için düşmana yalvarıp "bana zaman ver" diyecek. Düşman bu zamanı vermez. Düşman kendi generalinin bile başarısızlığını ölümlerle sonuçlandırıyor. Onun sizi affetmesi mümkün mü? "Bırak savaşacağım" diyor, ama savaşmada da başarısızdır. Bu kadar başarısız olanı kimse yaşatır mı? Ama bu sizin bir iddianızdır. Başına gelebilecekleri bile kestiremeden yaşamak ve bir de kendini en akıllı sanmak korkunç bir şeydir. Güçlü bir edebiyatçı olsaydı da sizin romanınızı yazsaydı! Aslında ben bile siyasal değerlendirmeleri bir tarafa bırakıp sizin romanınızı yazmak istiyorum. Yaşam anlayışıyla, savaş anlayışıyla, saflardaki ve düşmanın elindeki duruşuyla çok ilginç bir kişilik durumundasınız. Tarihimizde bu tür örnekler çoktur.

Ben, insana saygıyı en yüksek derecede ifade eden ve milim kadar bundan sapmayan bir kişiyim. Bizde her şey özgürce, her şey gönüldendir. Peki, buna rağmen neden bu kadar ipe sapa gelmez numaralar içine giriyorsunuz? Sizin zorunuz nedir? Bizim suçumuz, yüzyıllarca yönetildiğiniz gibi bir yönetimi ve işkenceyi size dayatmamak mıdır? Siz bunu bizim eksikliğimiz olarak görüyorsunuz, ama sizin bunun dışında insan olma yolunuz yoktur. Küçük bir çıkar karşılığında kırk takla attırılan kişiliklersiniz. Bir küçük terörle varını yoğunu bir çırpıda terk eden kişiliklersiniz. Ben bir tane sertlik yapsam neye yarar, bu neyi kurtarabilir? Zaten kediden daha fazla ürkek kılınmışsınız. Bir de ben sizi ürkütsem, düşmanın yaptığını tekrarlamış olacağım.

Ancak siz, bizim bu yaklaşımımızı çaresizlik olarak değerlendiriyorsunuz. Bu yaklaşımımız, Önderlik gerçeğinin zavallılığı sonucu değildir. Aslında çaresiz olan sizin gerçeğinizdir. Bir söze bile bağlı kalma gücünü gösteremeyen sizlersiniz. Bir büyük doğruya kendini bir gün bile katmayan sizlersiniz. En büyük meziyeti, "pek anlamaya yanaşmam, pek ciddiye almam" sınırında yakalamışsınız. Bu durumunuz en marjinaldir, normal bir gidişata uygun değildir; ne devrimin ne de karşı devrim gidişatına uymayan, kendine göre bir şeydir. Aslında bunun fazla yaşamsallığı yoktur.

Siz şöyle bir denge tutturmuşsunuz: Bir düşman çizgisi var, az çok dayak yemiş bir deli gibi biraz orada terbiye almışsınız. Bir de bizimki var. Tabii ancak büyük akılla bizim doğrumuzun içine girilebilir. Buna karşı da belli bir pozisyon almışsınız. İşte marjinallik budur. Bunun üzerine düşman şimdi "marjinalleri nasıl çekmeliyiz?" diye teori üretiyor. Korkunç bir şey, aslında bunun adı tımarhanedir, hapishanedir, zindandır, kobay gibi kullanılmaktır. Siz bu dehşetin farkında değilsiniz ve burada da en büyük silahınız cehalettir, "ben anlamazım, duymazım"dır. Bu bir çıkış değildir.

Örgütten kopmak anında kaybetmek demektir

Biz, sizden fazla bir şey istemiyoruz. Bizim ortamımıza kendiniz geldiniz. Bunun ilk adımı, karşısında bulunduğunuz gerçeği bir parti adına, bir ordu adına anlamadır. Artık ciddiyeti gerektiren çok

şeyiniz var. Önemli olan kendinizi ona ikna etmenizdir. Bazılarına bakıyorum, iki doğruyu göremiyorlar. Neredeyse gözümün içine baka baka beni kandırıp işin içinden sıyrılacaklar. Kendi yapay ve yaramaz kişiliklerini benden aldıkları güçle kamufle edip, sağa sola daha tehlikeli bir biçimde dayatacaklar. Bu işlerin böyle olamayacağını gördünüz. Düşman öyle bir ölüm şekli geliştirmiş ki! Düşmandır yapar, ben buna tepki de duymam. Çünkü düşmanın işi düşmanlık yapmaktır. Ancak siz neden kendi yaşamınız için gerekli olanı yapamıyorsunuz? Kendi ölüm tarzınıza bakın, bunun izahı gerçekten mümkün değildir.

Şundan nefret ediyorum: "Zindanda insan haklarına tecavüz var, biz direniyoruz, ölüm orucundayız" diyorlar. Aslında o ölüm orucu bu temelde yapılmadı. Mazlumlar, Kemaller, Hayriler tek bir amaçla 'ideolojik ve siyasal bir amaçla' o eylemi yaptılar. Hayri "partili olmaktan vazgeçirmek için bu işkenceleri bana dayatıyorsunuz" dedi ve partiden vazgeçmemek için ölüm orucuna yattı. Kemal de aynen öyle söyledi. Mazlum, bunu en derinden hisseden birisiydi. İdeolojik mücadele için bu eylem gerekliydi ve onun için kendini feda etti.

Daha sonra gelişenlere bakalım: Bir koğuştan diğerine gitmek için, volta atmak ve birbirleriyle konuşmak için ölüm orucuna yatıyorlar. Böyle olmaz! Düşman bu zaafi tespit etmiş, kedinin fareyle oynadığı gibi sizinle oynuyor. Siz zindandasınız, orada kedi sizinle her gün oynar. "Al sana küçük bir hak" diyor. Ne hakkı? "kazandığımız haklar" diyorsunuz.

Bu aynen gerillada da böyledir. Ben bu örneği şunun için veriyorum: Düşman orada da sizinle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor. Orada da bu sefer örgüte karşı bireysel hak isteniliyor. "Ben keyfi yaşamak istiyorum, komutayı bu temelde kullanacağım" deniliyor. Düşmanınızı görün, şimdi düşman sizin üstünüzdendir. Yarın o sizin hak dediklerinizi sizinle birlikte yerin dibine batıracak. Bazıları şimdi bütün örgüte karşı duruyor, "benim istediğim olmazsa ben de savaşmam" diyorlar. Senin istediğin nedir? Sizin istemeniz gereken, savaş hakkını doğru kullanmak olmalıdır. Çünkü savaşın içindesiniz, savaşın hedefleri ve kuralları var. Siz bunları bir tarafa bırakıyor, "ben kendimi nasıl yaşatayım" diyorsunuz. Orası kendinizi yaşatacağınız yer değildir. Orada kendinizi ancak savaşla yaşatabi-

lirsiniz. Parti içinde olduğunuz halde partinin hiçbir kuralına gelmiyor ve tepki duyuyorsunuz. Yaşamı bu temelde ele alıyorsunuz. Kuraldan ve yoldaşıktan koptuğunuz anda kendinizi özgür hissediyor, "bana dokunmayın, dokunursanız ben de bozarım" diyorsunuz. Özgürlük deyince aklınıza bu geliyor. İşte en akıllısı partiden koptu da ne elde etti? Buralarda siz de çok tehlikeyesiniz.

Örgütten kopmak, derhal kaybetmek demektir. Çizgiden kopmak, köprüden geçerken güm diye dereye yuvarlanmak demektir. Çizgi, köprüdür. İnsan köprüden yuvarlandığında nereye düşerse, çizgiden koptuğunda da oraya düşer. Tüm bunlar kanıtlanmıştır. Şimdi sizin bize dayattığınız budur. Geldi deliler ordusu! Ya köprü'nün sağına veya soluna dolaniyorsunuz, ya da köprüden atlamaya çalışıyorsunuz. Benim bütün yaptığım, sizleri köprüden sağ geçirmektir. Gece gündüz yaptığım budur. Biraz akıllanın. Bir köprüde, yani bir çizgide doğru yürüyün. Düşünceleri yokmuş! Peki, düşüncesi olmayan nasıl insan olacak? Kaba güce sığınmışlar! Peki, kaba güç kimde var? Kaba güç, aslında insan olduğun için sende değil, düşmandadır. Kaba güç bile örgütle, silahla olur. Ben size bir tabancayı, bir kalaşnikofu nasıl elde ettiğime dair birçok şeyi anlattım. Bu silahlar sizin elinize nereden geçti? En zenginim diyen babalarınız size bir kalaşnikof verdiler mi? Dağlarda bir iki ay sizi dolaştırdılar mı? Buna güçleri var mı? Hayır.

Biz bu silahları iğneyle kuyu kazar gibi kazandık ve emrinize verdik. Bu silahlarla güç olduklarını sanmışlar! Eşkıya Hamido'ya gidin sorun, o bile silahı böyle kullanmamıştır. Biz silahı bu temelde kazanmadık. Sizler yarı kontra gibi sağa sola saldırıyorsunuz. Neymiş, kaba güç sahibiymiş, kaba gücüne dayanarak yaşıyormuş! Her kuraldan, edepten ve yoldaşça saygıdan kaçırıyorsunuz. Size bunu yapmayın diyorum. Biraz babanıza, aile terbiyesine göre hareket etseniz, yine yanlış yapmazsınız. Halbuki işler öyle değildir. PKK'nin günlük yönetimi olmasa, sizin o kaba gücünüzü sizin beyninizde patlatırlar. İşte o abartmalı kişilik kendini çok güçlü sanıyordu. Bir fare bile bu duruma düşmez. Gerçeklere karşı biraz saygılı olun.

Bir şeyler öğrenmek için bizim yanımıza geliyorsunuz. Ben bütün eylemlerimde kelime hatası bile yapmıyorum. Sizin bu

çelişkiyi neden bu kadar tehlikeli boyutlara vardırđınıza hayret ediyorum. Hem de bunu bizim adımıza, parti adına yapıyorsunuz. Ama unutmayın, siz yine bize dayanarak yaşıyorsunuz, hem de bizim temel yaşam kurallarımızla ve tarzımızla savaşarak yaşıyorsunuz. Bunu yaparken de en büyük silahınız deliliktir. Delilerin herhangi bir sorumluluğu var mıdır? Deli köprüden geçerken kesinlikle doğru yürümez, ya sağ uçuruma ya sol uçuruma kendini atmak ister. Hadi bakalım, nasıl durduracağız? Tabii bunun diğer bir karşıtı da şudur: Kaba güç elinde olmadı mı, verem ağrısına tutulmuş gibi inler ha inler! Ben deliye bile saygılıyım, ama verem hastasına değil. Örgüt içinde böyle kalınmayacağını bileceksiniz. Bu, insanın kendisine hakarettir. Bol bol ağlıyorsunuz. Ağlamayı yanlış anlamayın. Sizin ağlamanız, yaşadığınız çözümsüzlük ve çaresizliktir.

İlk isyanımın en temel nedenini hatırlıyorum. Ortanca kardeşin bütün numarası şuydu: Biraz tembellik ve gevşeklik numarası yapıp, daha sonra kendisini eşeğe bindirtmek. Bir gün yine sözüm ona hasta düştü. Onu bindirmek için eşeği hazırladık. Ben bir taraftan, diğer kardeş bir taraftan onu kaldırmak istiyoruz. Biraz gerileyip eşeğe binmek için en küçük bir hareketi yoktu. Ellerini ve ayaklarını iyice gevşetip üzerimize yığılıyordu. Elinle şu semeri tut diydük, ama o tutmuyordu. Halfeti'ye kadar öyle götürdük. Ondan sonra bir daha böyle yaptığında ise, bu sefer taşlarla ona vura vura bilmem nereye kadar kovduk. İlk isyanın hikayesi böyledir. O gün bugündür böyle yaklaşımlara öfkeliyim.

Aslında bu, sizin toplumsal gerçeğliğinizdir. Siyasal anlamda konunuz böyledir. Adam kendini bırakmıştır, biraz kendine gelse aslında dayanabilir. Ancak böyle almıştır ve tümüyle işleri bozacaktır. Kurala gelememe budur. Şimdi siz de bunu oynuyorsunuz. Hiçbir kurala uymuyorsunuz. Sizi taşıyacak olan da örgüt gücüdür, örgüt silahıdır, örgüt kuralıdır, örgüt ideolojisidir. Doğru değerlendirirseniz, bunlar sizi yürütür. Araç işte budur. Parti bir araçtır, sizi amacınıza ulaştırır. Sizi bir yerden bir yere götürmesi için onu işleteceksiniz. Oysa siz bu aracı doğru işletemiyorsunuz. Ondan sonra da, "Önderlik gel, şuradan tut, gel halkım, sen de şuradan tut" diyorsunuz. Peki, siz kimsiniz, ne yapıyorsunuz diyoruz. Hasta olduklarını söylüyorlar. Artık buna köylü kurnazlığı mı, siyasal kanser

mi, askeri kanser mi dersiniz, ne dersiniz deyin, ama bunlar tek kelimeyle büyük bir ayıptır. Bunun öyle izahı da olmaz.

İnsan silahına saygılı olmalı, ideolojisini ve örgütünün kurallarını bilmelidir. Örgüt adamı toplantı yapma, rapor yazma, talimat verme gibi işleyiş kurallarının hepsini bilir. Sizin dağda yaptığınızı keçi bile yapmaz. Keçiler, avcılara kolay yakalanmamak için sağlam kalyıklar arasında dolaşıp dururlar. Aslında bunların hepsi edebiyat konusudur. Ben burada askeri ve siyasal tahlil yapıyorum, ama sizin için iyi bir roman yazmak gerekir.

Ortada gerçekten öyle hastalık durumunuz yoktur. Bildiğim kadarıyla beyniniz çalışıyor, çünkü veriler onu gösteriyor. Gençsiniz, öyle çok yıpranmış ve veremlik bir haliniz de yoktur. O halde tüm bu yaptıklarınız numaradır, edepsizliktir. Bunlara sabır ve tahammül ancak bir dereceye kadar gösterilir. Düşman vahşice vuruyor. Sözüm ona ünlü komutan gitti. İsteddiği kadar "ben sizin çizginizi uyguladım" desin, düşman yine de ona acımaz. Düşman kendi generalini, jandarma komutanını bile affetmiyor. Kendi içinde kendi ajanlarını bile affetmiyor. Onu niye affetsin?

Diğer yandan savaş haberlerinize bakın: Bizimki uykuda vurulmuş. Bizim komutan Antalya'ya sanki turist olmaya gitti. Belki zorlanmıştır, ama turistik yaşamla savaşı birbirine karıştırdı. Düşman gördü, kendisini izledi. Belki birkaç yıl zorlamıştır, ondan sonra da korkunç bir terör uyguladı. O ise nasıl öldüğünü bile bilmiyor. Sadece belli bir rahatlığa aldandmıştır. Her canlı, üzerine gelen tehlikeyi fark eder ve ona karşı bir savunma geliştirir. Ama bunların o savunma gücü de yoktur. Sözüm ona orada yaşayacakmış! Neyi yaşayacaksınız? Bu yaşam felsefenizi gerçekten gözden geçirin.

Ben bir sigarayı bile kendim için bir düşman gibi görürüm. Ama bakın, farkımız buradadır: Ben, bunun dumanı önümü sis yapar der ve esef ederim. Ama siz ona sığınıyorsunuz. Çoğunuz bu yüzden tepkilisiniz. Yani böyle bir sürü alışkanlığınız var. Biz burada rahatlığı tuzak olarak görürüz. Süslü püslü yaşamayı nefret edilecek bir şey olarak görüyorum. Bizimkilerin eline iğne ucu kadar bir şey geçiyor ve "burada biraz yaşayayım, biraz zorlanmayayım" diyorlar. İşte yiyecekler var, bir de uyku var; ondan sonra da haydi gel, bu cenazeyi götür, yer yap! Bir de bu durum genelde savaşçının psiko-

lojisiyle bağdaşmaz. Rahatlığın olduğu yerde savaşçı olmaz. Savaşçının ruhu kesinlikle bu kavrama yabancıdır.

Bu aşamada, benden tutun sempatizanımıza kadar hiçbirimiz için rahat yoktur. Biraz düşmanını tanıyan bilir ki, savaş kurallarına bağlı olmayan korkunç bir düşman var. Kirli savaşın her biçimini dayatıyor. Bu çok açıktır, benim bunu size kanıtlamama gerek yoktur. Bundan çıkaracağınız sonuç ise, kendinizi müthiş bir yaşatma savaşı içinde tutmanızın gerekliliğidir. "Ne gerekiyorsa onunla savaşçı kişiliğimi koruyacağım" diyeceksiniz. Bunun anlaşılmayacak hiçbir yönü yoktur. "İğne ucu kadar düşmanı geriletecek olan neyse, ben onu yapacağım" diyeceksiniz. Buna karşın sizin yaptığınız silahla oynamak, coğrafyayla oynamak ve birlikte oynamaktır.

Dünyadan gam çalıyor, dünyada yaşıyormuşsunuz. Lanet olsun bu yaşama! Bu ne yaşamıdır? Benim kadar yaşam tutkulusu yoktur. Eğer bir yaşam imkanı olsaydı ben yaşardım. Sizler, "Önderliğe bağlıyız" maskesi altında geriliklerinizi yaşatmak istiyorsunuz. Biz öylesi yaşamlara tenezzül ediyor muyuz? Bizi yaşıtan, bizi ayakta tutan değerler farklıdır. Kaldı ki, biz bu düşmanla rüyalarda bile savaşıyoruz. Benim tek bir rüya görme şeklim var, o da rüyada düşmanın kontrolü altına korkunç girmedi. Tam düşman gelmemiştir, ama hep gördüğüm rüyalar birbirine benzer. Düşman ya yarım saat sonra gelse ne olur? Korkunçtur ve hep kabus biçiminde sonuçlanır. O temelde uyanırım, hatta uyanmadan önce de "bu gördüğüm rüyadır, benim düşmanı böyle yarım saat sonra üzerime çekmem mümkün değil. Rüyadır, rüyadır" derim ve gerçekten kalkarım. Onun rüya olduğu anlaşılır. Böyle bir psikoloji bize hakimdir.

Düşman geliyor, mertek olup sizin gözünüze giriyor, ancak halen ayıkmıyorsunuz. Bunu da partiden aldığınız cesarete, daha doğrusu kaba cesarete dayandırıyorsunuz. Ben rüyamda bile düşman yarım saat sonra gelir mi diye kıyamet koparıyorum. Bundan bile sonuç çıkarmıyorsunuz, bu hiç umurunuzda değildir. Benden cesaret alıyorlarmış! Bazı tarikat üyeleri vardır, bunlar sözüm ona şeyhin kerametinden aldıkları güçle yaşarlar. Sizin cesaretiniz de şeyhin kerametinden cesaret alan müridinkine benziyor. Bizim öğrettiğimiz cesaret bu değildir. Bunu siz uyduruyorsunuz. Eğer böyleyseniz, bizim tarzımıza ve bizim silahımıza yaklaşmayın, çünkü çarpılırsınız.

Nitekim feci bir biçimde ölüyorsunuz. Bundan ben mi sorumluyum? Hayır. Çünkü bu işi siz öğrenmek istemiyorsunuz.

Önderlikte örgüt dışı olan her şeye, cesaretin kötü kullanımına veya bir fişegın, hatta bir parça ekmeğın kötü kullanımına ilişkin işne ucu kadar boşluk bile bulamazsınız. Peki, sizin bu uydurmalarınız ne anlama geliyor? Bunları nereden öğrendiniz? Sülalenizden de öğrenmediniz, çünkü babanız bile size böyle kendinizi yaşatma imkanı vermez. Bizi istismar ediyorsunuz. Tabii canınız da basit bir meta haline bile gelemediğı, ham ve işlenmemiş bir şey olduğı için, onu boşa satıyorsunuz da demeyeceğim, ateşe atıyorsunuz. Ben buna alet olmam.

Tüm bunları şunun için belirtiyorum: Bana dayanılarak bu temelde partileşme olmaz, savaşa bu temelde gidilmez. Sizi kovmam, ben saygılı bir insanım. Kendinizi gizleyebilirsiniz, yıllarca kendinizi dayatabilirsiniz. Ama haksız olan sizsiniz. Daha sonra "Önderlikle şöyle savaşacağım, onu böyle yıkacağım" demeyin. Bunlar da boş laflardır ve sonunuzu korkunç getirir. Kendinize saygınız varsa bir şeyi doğru öğrenin, ama çarpıtmadan öğrenin. Korkunç sübjektifsiniz. Gerçekler, benim içimdekiler değildir, gerçeklik bir halk gerçekliğidir, objektif gerçekliktir, yani benim niyetime göre değildir. Nedir onun gerçekliği? Bu, kurtuluş gerçekliğidir. Gerçeklik kurtuluşun partisi, ordusu ve taktiğidir. Hepimiz onu öğreneceğiz ve bağı kalacağız.

"Hep bana göre" demekle olmaz, "bana göre olsun" dediğiniz noktada kaybeder ve kaybettirirsiniz. Bu, işin alfabetisidir. Halen bu korkunç sübjektivizmden sizi kurtaramıyoruz. Aslında bu kara cehalet de değil, daha çok deliliğe uygundur, delirmiş kişiliğın tarzı budur. Bir düşmanın askerine ve savaş okullarındaki duruşlarına bakıyorum: Amacı talan ve baskı olduğı halde, hayran olmamak elde değildir. Okulu insanlık uğruna değil de, kendi halkına, halklara karşı savaşı öğrettiğı halde hepsi tığ gibidir. Bir düşman askerinin, düşman subayının milim kadar kemalizmden vazgeçtiğini görmüş müsünüz? Yine disiplin duruşundan milim kadar saptığını görmüş müsünüz? Kesinlikle hayır.

Peki, siz bu kadar amaçtan kopukluğınızı, kendi amaçlarınız doğrultusunda askeri kişilikten bu kadar kopukluğınızı neyle izah edeceksiniz? Bunun ancak düşkünlükle izah edebilirsiniz. "Ben

düşkünüm, bana böyle yapılmış, böyle alıştırılmışım" diyerek izah edebilirsiniz. Bu kadar kuraldan kopukluğun, bu kadar kişiliksizliğin başka izahı var mı? Askerlikle oynamak ne demektir? Askerlikte kuralla oynamak ne demektir? Üstelik adamın bir değil hem de tüm varlığı neredeyse kurallarla oynamaktır. Temel taktikle oyna, moralle oyna, çok zorunlu olan bazı pratik hazırlıkları hiç göz önüne getirme! Peki, bunların hepsi nedir? Şimdi sizin açınızdan bu izah edilmesi en zor olan şeydir. Bu tutumlara neden girdiniz? Sadece tek izahınız var, o da terbiyesizliktir.

Ama askerlik terbiye ile başlar. Siyaset, kök olarak seyisten gelir. Seyislik, atları terbiye etme sanatıdır. Siz terbiyeye karşı çıkıyorsunuz, ama 'siyasal olduk' diyorsunuz. Askerlik tamamen kişinin, gerektiğinde kendini ateşe atmasıdır. O kadar bir disiplini kişiliğe yedirir, ondan sonra da asker yaparlar. Siz ise, en temel doğruları bir çırpıda bir tarafa savuruyorsunuz. Hem de bunu komutanlık adına yapıyorlarmış! Bunları fazla izah etmeye gerek yoktur. Sorun bu da değildir. Sorun sizin kendinizi iradeli ve disiplinli bir kişilik haline getirip getiremeyeceğinizdir. Bu noktada kendinizi de, bizi de ikna etmeniz gerekir. Böyle olmayanların partimizde kalmaması gerekir. Biz bu temelde partinin içini de, ordumuzu da hızla arındırmak istiyoruz.

Belki bu halkın size kendi kurallarını uygulatacak gücü henüz tam ortaya çıkmamıştır. Ama biz halkın fedai temeldeki özgürlük savaşçılarıyız. Bunun için en yaratıcı kuralları ortaya çıkarmakla görevliyiz. Gücü olan halklardan daha kurallı, daha amaçlı ve disiplinli yürüyen bir örgütüz. Bunu böyle anlayacaksınız. Siz, "ben partileşmeye, hatta ordulaşmaya geldim" diyorsunuz. O zaman bunun kurallarını ölümüne öğrenin. Bunun yanı sıra bir de "gider, yolda ölürüm" demek yoktur. Bizim saflarımızda kolay ölüm yoktur. Bir kural da, kolay ölmeme kuralıdır. Herhangi bir biçimde savaşmak kabul edilmiyor. "Ben kaba savaştım" diyemezsiniz, sizin bu savaşınız kabul edilmiyor. Esasta sizden istenilen, kurallı ve temel taktik esaslar dahilindeki bir savaşçılık ve savaşta başarı tarzıdır. Başarı tarzına ulaştınız mı, ulaşmadınız mı? Bundan kesinlikle emin misiniz?

Buna ulaşmamanın gerekçesi de olamaz. "Benim geriliklerim

var, ben numaracıyım, aslında ben çok oynanmış bir kişiliğim" gibi kelimeleri burada kullanmayacaksınız. Bunlar eski yaşamınızda yer almış olabilir, ama şimdi kesip atacaksınız. Başka türlü burada sonuç alınmaz. Burada hiç kimse cahilliğin de savunusunu yapamaz. "Öğrenemiyorum" diyemez, öğrenmeyen içimizde asla duramaz. Oysa hiç okumamış olanlar bile gelir, burada bir evliya kadar öğrenip giderler. Öğrenememe gibi bir durum burada söz konusu değildir. Bu savaşın dehşetini bile biraz sorumlulukla hisseden insan müthiş öğrenir. On yılda öğreneceğini, üç ayda öğrenir. Benim bu konuda tecrübem var. İnsana hayat öğretir, insana en çok savaş öğretir. Kitaplardan öğrenemiyorsanız, dehşetli bir imha savaşı var, neden ondan öğrenemiyorsunuz?

Burada kendimi büyük bir suçlama içine alıyorum. Siz bana dayanarak bu sahtekarlığı sürdürüyorsunuz. Ben bunu çözmek istiyorum. Neden bana dayanarak böyle olunuyor sorusunu kendime soruyorum. Benim eksikliğim nedir? Hayır, bir bakıyorum, benim fazlalığım var. Kendi kendime, şimdi bu fazlalığımı sizden nasıl alayım diyorum. Bunlardan daha tecrübeliyim, kendimi daha iyi hazırlamışım. Bir büyük aile reisi nasıl çocuklarını ve aşiretini kollarsa, siz de benim içine girdiğim tutumları öyle anlamış olabilirsiniz. Fakat bu yanlıştır. Biz bir aşiret, aile birliğini koruyup geliştirmek için bu sorumluluğu üstlenmemişiz. Ama geleneklere göre oluşmuş kişiliğinizle "bu babadır, bu allahımdır, bu dayımdır, bu bilmem kimimdir" diyerek, o kendi geleneksel kişiliğinizi kamufle edip yaşıyorsunuz. Yanlış biraz böyle yapıyor. Bana dayanılıyor, ama yanlış dayanılıyor, yanlış sonuç çıkarılıyor.

Bütün bunları söylerken her yanınız çok kötüdür demek istemiyorum. Siz kendi güzel, doğru ve oldukça iyi yanlarınıza da ihanet ediyorsunuz. Aslında bizim bir öfkemiz de bunadır. Epey olumlu yanlarınız var, bunlara bu kadar ters düşmeyin. Benden daha fazla zorluklara ve savaşa varsınız, kendinizi bir çırpıda feda etmeye karar vermişsiniz. Bu çok önemlidir. Bu kadar fedakarlığın üzerine bu kadar yanlış niye dayatıyorsunuz? Bir olumlu yanınız var, neden bunu böyle hastalıklı yöntemlerle bitiriyorsunuz? Kendinize niye bu kadar ölümcül davranıyorsunuz? Kendi doğrularınızı, kendi güzelliklerinizi ve iyiliklerinizi ayaklarınız altında çiğniyorsunuz.

En tehlikeli olan da budur. İnsan buna anlam vermekte gerçekten çok zorlanıyor. Bir insan kendini, kendine rağmen nasıl kötü yapar? Kendi olumlu yanlarına nasıl bu kadar kıyar? Bunun nedenlerini bulmaya çalışıyorum.

Tabii "içimizdeki düşmanın güçlü yönleri diğer bir doğru, ama güçsüz yanlarımızı imha ediyor" diyeceksiniz. Fakat bu da doğru değildir. Bizim ortamımızda düşman nerede? İçimizde, diyeceksiniz. İçinizdeki düşmanı da beyninizden ve yüreğinizden artık atın, bundan korkmayın. Bizim ortamımıza bunun için geldiniz. Düşünün ki, korkudan halen içindeki düşmanı bile atmıyorsunuz, kendi güzel ve doğru yanlarınızla vuruştura vuruştura düşmanı egemen kılıyorsunuz. İstirap buradadır. Bu da laneti getiriyor.

PKK'de yaşamın sorumluluğu ve doğruları esastır

Kendinize saygılı olun, sizden başka bir şey istemiyoruz. Kendi doğrularınıza, kendi özelliklerinize ve iyiliklerinize sahip çıkın. Çünkü bunlar sizde var. Buna da mı tepki duyacaksınız? Tabii olumluya sahip çıkın dediğimde, buna tepki duyuyorsunuz. Böyle birçok kişi var. Bunlar size yakışmaz diyorum, ancak bu noktada bozgunculuk, tahrikçilik yapıyorlar.

Bu Kürt'le neden kimsenin uğraşmamış olduğu şimdi daha iyi anlaşılıyor. Çünkü kimsenin uğraşması mümkün değildir. Ben bu kadar derinleşiyorum, ancak daha da ilginç bir hale gelmekten kendimi alıkoyamıyorum. Diğer Kürtlere bakmak bile istemem. Onun için korkunç haini, işbirlikçisi böyle oluyor, onun için kendinizden çoktan vazgeçmişsiniz, onun için düşmanın bile istediğinden daha fazla düşmandan yana tavır alıyorsunuz. Bunu nasıl değerlendirmek gerekir? Yahudiler de bir dönemler lanetli bir kavimdi, ama onlar o lanetleriyle savaşa savaşa bugün dünyayı yöneten bir güç haline geldiler. Biz ise lanetimiz sonucu kendimizle savaşa savaşa dünyanın en dibindeki yere gelip dayandık. En unutulmuş, en kimliksiz, en inkara uğramış, en çirkin bir hale getirildik.

Aslında bu noktada her şey insana şunu söyletiyor: Bırak, vazgeç! Daha doğrusu düşman bunu söylettiriyor: "Herkesin çoktan vazgeçtiğinden sen niye dem vuruyorsun?" Zaten sizin de söylem

diliniz budur, "bırak, bizden vazgeç" diyorsunuz. Kesinlikle dil böyledir. Belki açıkça kelimelere dökmüyorsunuz, ama duruş şekliniz bunu söylüyor. Aslında bu işe başlarken de birçok kişilikte bizzat bunun yansımasını görmüştüm. Bir iki doğruyu söylediğimde hepsi yüzünü diğer tarafa çeviriyor, "bırak, biz çoktan bitmişiz" diyordu. Bir köylü de bir eşiği göstererek; "beyim, sen şu eşiği görüyor musun? Bu ne kadar anlarsa, ben de senden o kadar anlarım" diyordu. Bu olay halen hatırımdadır.

Sizi bıraksak da nereye gideceksiniz? Şimdi iş tehlikeli bir noktaya gelmiştir. Gidecek yeriniz de yoktur. Ben biraz inatçıyım, bu işleri bu noktaya kadar getirdim ve bundan pişman da değilim. Tam da bu noktada TC'nin medyası aklıma geliyor: "Apo zor durumda, kafası müthiş karışık" diyorlar. Aslında öyle değilim. Hem sağlam bir kafa hem de yürek yapısına sahibim. Ancak kendi yetiştirdikleri kişilikler konusunda bunu söylerken biraz haklılar. Kafa karıştıran kişilikler, provokatörler "bu adam sizi çaldı" diyorlardı. Bütün hikaye, çaldıklarımızı geri almaktı ve bunun çizgisini de oldukça uyguladılar. En son 'Komutan' Z'nin de yaptığı bu değil miydi? Düzendan çalınan kişiliği tekrar gerilladan alıp düşmana peşkeş çekecekti. Yaptığı aynen öyledir.

Nasıl yaşıyorsunuz? Dağda da, Avrupa'da da yaşıadınız. Ancak durumunuz ortadadır. Dünyanın en tortu işlerinde çalıştırılmakta birinci sıraya yerleşmiş kavimin lanetli insanlarısınız. Aslında burada kesinlikle rica minnet yoktur, ama sizin konumunuz yürekler acısıdır. Bir tanenizi buradan kovsam, buraya yaramazsın desem, ne kadar yazık olur. Şimdi işin acı tarafı, halk da bu kişiliği kabul etmiyor, zaten düşman da vahşice öldürüyor. Bu ölülerinize acıyorum. Aslında benim çaresizliğim budur.

Anamla bir hesaplaşmamda, "böyle çocuk doğurmayın. Bir çocuğa bu yapılır mı? Ne anası, ne babası? Sizden de, kendimden de iğreniyorum" dedim ve zaten kendimde savaşımı bir de bu nedenle başlattım. Şimdi onun için, sizi doğuran bütün bu nedenlerden nefret ediyorum. Ben bunları söylediğimde, düşman, "Kürtlerden nefret ediyor" diyor. Kürtlerden nefret etmiyorum. Kürtler için en büyük çalışmayı ben yürütüyorum. Ama böyle bir durumda olmanın da savunulur bir yanı yoktur. Bu durumda olmak, düşmana göre ya-

şamak demektir. Düşman her türlü açlığı, her türlü insan dışı yaşamı size dayatmış. Siz de şimdi bunu bize dayatıyorsunuz ve buna da özgürlük diyorsunuz. Özgürlük bu değildir. Ondan sonra da bu durumunuza çaresizlik adını koyuyorsunuz. Çaresizliği savunmanın hiçbir anlamı yoktur.

Neredeyse "bırak birbirimizi kurt gibi yiyelim" diyorsunuz. Buna da gerek yoktur. Örgüte gelememek budur. Biraz aklınızı çalıştırırsanız, ne demek istediğimizi anlarsınız. Laf anlamamak, düşmanın istediği gibi olmak, yani kaybetmek, verimli olmamak ve hiçbir şeye çare olamamaktır. Bu durumdan kurtuluşun yolu kurtuluş ideolojisi, onun örgütüdür, eylemidir. Bundan kaçınılır mı? Sizin bu gerçekliğinize uzlaşırsam, düşmanla uzlaşmış olurum. Şimdi bana bunu dayatıyorsunuz. Olmaz, bununla uzlaşmayacağım. Bu konuda müthiş bir direnişçi olduğumu kanıtlamaya hiç ihtiyacım yoktur. Bunu bilmeniz gerekir. Nasıl ve nereden bakarsanız bakın, bu özelliklerin hiçbirisiyle uzlaşamam. Bu konuda ulaşılabilecek, ağırlanacak ve ilgilenecek değer tanımlıyorum.

Ben yaşama hakkımı doğru kullanmak istiyorum. Bu anlamda anama bin şükür ki beni doğurdu, ama ben yaşam hakkımı kendi elimle özgürce kullanacağım. Ben doğanın kanunlarına karşı çıkacak değilim. Doğanın kanunlarına göre biyolojik olarak üredim, ama özgür yaşama hakkımı bir insan gibi kullanacağım. Gerçek budur. Beni bu gerçekten milim kadar saptıramazsınız. Diğeri, düşmandan kalmadır. Ben dolaylı veya direkt, duygusal, düşünsel, eylemsel ve pratiksel her tür düşman yaklaşıma karşı kendimi korkunç örgütlemiş birisiyim. Her alandaki düşman dayatmasına karşı korkunç hazırlıklıyım. Gerçek budur.

Aslında sizin bu gerçekliğinizi Shakespeare'e yazdırmak gerekirdi. Bir arkadaşımız beni değerlendirirken, "gerçekliği korkunç tahrir ediyorsunuz. En büyük hayranınız Shakespeare olabilirdi" diyordu. Çok iyi, keşke olsaydı! Sizin gerçekliğiniz karşısında tahrir olmak değil de, çıldırmak gerekir. Size göre, ben sizi izah edemem, sizi doğru yola getiremem. Sizin iddianız budur. Ama gördüğünüz gibi size yenik düşmeye hiç niyetim yoktur. Tabii size yenik düşmeye niyetim yokken, sizi zorla savaştırmaya da niyetim yoktur. Bizim tarzımızda zorla savaştırmak yoktur. Ama savaşır gibi, yaşar gibi

gözükmeye de yer yoktur. Bu yaklaşımları benim onaylamama imkan yoktur. Sizin bu tutumlarınızı ancak düşman onaylar. Gidin, düşman sizi istediğiniz kadar onaylasın, sizi öldürsün. Burada zaten kendi vicdanımı da kurtarmak istiyorum. Çünkü ben büyük vicdan sahibiyim. Öyle bir vicdan kanaati yerleştireceğim ki, bu ölüleriniz veya bu yaşam tarzlarınız beni iflas ettiremeyecek. Bu savaş biraz da odur. Yani savaşın vicdan sorununu, savaşın kalp sorununu da böyle çözüyorum.

Tarzınızla beni büyük bir vicdansız yapmak istiyorsunuz. Her hataya karşı bir imha: Genellikle diktatörlerin veya diktatör de değil komutanların dili böyledir, ama öyle olmayacaktır. Biz peygamberlerin dilini esas alacağız. Ama bu, ucuz kurtardınız demek değildir. İnsan iseniz, bunun savunusunu yapamazsınız. İçinizdeki düşmanın dolaylı veya direkt tarzını, yaşamını savunamazsınız. Başka yerde bunları savunabilirsiniz, ama benim yanımda bu olmaz. Benim yanımda neyin olmazı varsa, neyin olurı varsa onları öğrenin. Yoksa yanıma gelmeyin. Ben, kendini düşmanla savaşmaya göre ayarlamış birisiyim. Çizgisi belli, vuruşu belli, tarzı belli, temposu belli birisiyim. Siz, bununla bütünleşmeye mi, yoksa bunu boşa çıkarmaya mı geldiniz? Ayrımı net yapın.

En büyük savunma gerekçelerinizden birisi şudur: "Sen istediğin gibi söyle, biz aşınmışız, bize söz de, savaş da kar etmez." Hayır, ben onun da çaresini buldum ve buna karşı duramazsınız. Biz belki kaba anlamda savaş meydanlarında zafer kazanmıyoruz, ama bu savaş son tahlilde psikolojik savaştır. Düşmanın savaşı esasta psikolojik olarak yürütüyor, ama bizim de psikolojik savaşımız korkunçtur. Düşman, kişiliklerinizi psikolojik savaşla tahrik edip bize dayatıyor, ancak bizim psikolojik savaş yöntemlerimiz daha da amansızdır. Bunları bilmeniz gerekir.

Benim derdim sizi ne ürkütmek ne de kaçtırmaktır. Ayrıca derdim sizi bir kuzu gibi PKK'yle bütünleştirmek de değildir. Ne de böyle oluyor işte, idare ederiz, olur biter diyeceğiz. Hayır, bunlarla olmaz. Bu yöntemleri size dayatmıyoruz diye benim aştırmak istediğim bu hususları geçiştirmeyin. Hata yaygınca "bu kişinin gücü bize ulaşmaz, göremez. Bu kişi dağı ne anlar, bizim içimizdekini ne anlar" diyorsunuz, ama gerçek bu değildir.

Siyasetin bir diğerk tanımı da tüm insanları ya yanına alarak, ya karşısında hedef yaparak yaşamayı bilmektir. Savaş çizgisi, bunun daha da amansız şiddete dayalı bir biçimde yürümesini sağlamaktır. Tabii biz bunların hepsini birleştirmişiz ve yürütüyoruz. Öyle kendinizi şurada burada saklamanız bir yana, kendinizi ya o safta ya bu safta kıran kırana bir savaş içinde bulacaksınız. İki arada bir dere de en kötü ölüm başınıza gelebilir. Yani orta yol yoktur. Orta yol, pisi pisine gitme yoludur. Umarım biraz aklınız başınıza geliyor, bu bireycilik ideolojisini ve gericilikleri bırakıyorsunuzdur. Bu konuda kendimi ikna etmem gerekiyor, umarım öylesiniz. Öyle değilseniz, ben kendi derinliğimi fazla size göstermek istemiyorum. Ancak gerekirse ne kadar hükmedebileceğimi de kanıtlayabilirim.

Sorun bu da değildir. Ortada güçsüzlük ve çözümsüzlük diye bir şey yoktur. Bir birey çapında olunabilecek en azami düzeydeyim. Etkiliyim, yetkiliyim, sorumluyum, vicdanlıyım, öfkeliyim ve de olanaklıyım. Siz sadece, en azından başlarken verdiğiniz sözde tutarlı olun.

1980'lere, hatta 1990'ların başlarına kadar ben böyle konuşmu-yordum. Son zamanlarda böyle konuşuyorum. Çünkü açığa çıkan gerçekler var. Biz buna da yenik düşmeyeceğiz. Son dönemlerde düşman genelkurmayı şahsınızda bize bir yenilgiyi dayatıyor. Her gün günlük haberlerde baş haber olarak, "PKK gerçekten çözülüyor mu, sonu mu geliyor?" diyor. Bu, ilginç bir şeydir. Türkiye ayağa kalkmış, PKK'nin çözüldüğünü mü, sonunun geldiğini mi veya başka bir şey mi olduğunu anlamak istiyor. Bunu size dayanarak yapıyorlar. "Dağda çözülüyorlar, Avrupa'da şöyle kontrol altına alınıyorlar, Önderlik de tam bir çaresizlik içinde" diyorlar. Durumunuzu öyle yorumlamak istiyorlar. Ama daha çok da o kaçan alçağın ifadelerine, itiraflarına, yani hakkınızdaki hükümlerine dayanarak bunu söylüyorlar.

Benim için ise başka bir şey söylüyorlar: "Korkunçtur, görüldüğü gibi değildir, aldanmayın" diyorlar. İtirafçı, düşmanı sözüm ona benim hakkımda bilgilendirmek istiyor. Ama sizin için "hepsi kuzu gibidir, ağızlarına bir parmak bal çalarsanız, tıpkı benim gibi yola getiremeyeceğiniz tek bir tanesi yoktur" diyor. İtiraflarında hepsi var. Genelkurmay da "tamam, bunlar böyle korkulacak savaşçılar

değil" diyor. Benim için ise, "ömrü taş çatlasa bilmem kaç yıldır" diyor. Yani benden kurtuluşu doğa kanunlarında görüyor.

Savaşçı olduğunuza karar verdiğiniz için söylüyorum. Bir düşman sizin hakkınızda "bunlar çoluk çocuk, küçük bir yönlendirmeye hepsi hizaya getirilebilir" diyorsa, o zaman oturup düşünmeniz gerekir. Sanırım hepiniz en azından bu kadar düşmanın istemlerine göre savaşıyorsunuz. Tümüyle yenilmek için de bir kararınız yoktur. Yenmek istediğinize dair de kendinize bir sözünüz var. Düşmanın yanıldığını neyle kanıtlayacağınızı ortaya koyun. Bana sığınarak, "sen allahsın, sen yaparsın" diyorsunuz. Ben yenilmem; bu benim tarihe karşı, kendime karşı sözümdür. Ancak bunun sizinle ne ilgisi var? Neden kendinizi bana dayanarak başarılı gösteriyorsunuz? Neden kendinizi bana dayanarak savaşır gibi gösteriyorsun? Siz yenilmişsiniz. Sizin hakkınızda düşmanın yenilgi kararı çıkmıştır. Son süreçte hakkınızdaki değerlendirmelerden çıkaracağınız en çarpıcı sonuçlardan birisi budur. Ya bu kararı gerçekten bozacaksınız, ya artık bana dayanarak bu oyunu sürdürmeyeceksiniz.

Tüm bunları niyeti sağlam ve savaşta ısrarlı olanlara söylüyorum, yoksa yarın, öbür gün kaçacak olanlara bir şey demiyorum. Zaten onlar ayrıışıp giderler. İçinizde sonuna kadar ısrarı olanlar var. Onların akıllı olmaları gerekir, haklarındaki yenilgi hükmünü nasıl bozacıklarını göstermeleri gerekir. Bunu lafla veya o sakat, sahte ve bu konuda düşmanı azıtan sözüm ona bir savaş tarzına göre değil, eylemiyle bu düşmana ne olduğunu göstererek yapabilirsiniz. Bunu önce savaşı kafasına ve yüreğine kazımayı bilen bir kişilikle yaparsanız, yenilmemiş olduğunuz söylenebilir. Sanıyorum içinizde bazıları böyle yenilmek istemiyor, hatta yenmek isteyenleriniz de var. O zaman bunun gereklerine ulaşalım.

Aslında PKK'nin size ilk hakim kılmak istediği budur. Yenilmeyen PKK budur. 'Başka tür PKK'liler' gibi sözler söyleyip beni de, kendinizi de kandırmaya çalışmayın. Öte yandan "PKK'nin bazı olanakları var" diyorsunuz. Ne olanakları? Ben her zaman söylüyorum: Kan ter içinde yolma yolduğumda, bir pilavdan ve bir tas ayrandan çıkardığım lezzeti, PKK'nin hiçbir yemeğinden çıkaramıyorum. PKK içinde öyle kullanılacak değer yoktur. Her şey savaş içindir. Her şey daha amansız kendini feda etme temelindedir. Her şey de-

ğerlere değer katmak içindir. Her yerde kendini yaşamak olur da, PKK'nin içinde olmaz. Bizde yüzde yüz kendini feda etmek vardır. Her yerde belli bir ücret karşılığı çalışma olur, ama PKK'de olmaz. Hatta PKK'de canını vermek de yetmez. PKK'de zaferi vermek tek kurtuluş yoludur. Kurtuluş sizden de, benden de bunu istiyor. PKK'deki yaşamın kanunu budur.

Şöyle bir anlayış ortaya çıkmış: "PKK'nin imkanlarına dayanarak yaşayalım" diyorsunuz. Büyük ayıp kadar büyük yanlışlık da budur. Size açıkça söylüyorum: PKK'de şu temelde yaşanılır: Büyük bir düşman tespiti yapılır, büyük bir yaşam tespiti yapılır ve ona göre yaşanılır. Bunun dışında herhangi bir gerekçe göstermek, "imkanları varmış, özgürlük heveslerime uyuyor, kendimi onunla güçlendiririm, yaşatırım" demek, en büyük hatadır, en vahim yanlışlıktır. Çünkü biz bu aracı çok iyi tanıyoruz. Yüzde yüz amacına göre, düşmanına göre, bir de yüzde yüz savaşın kurallarına ve fedakarlık gerçeğine göre olamazsanız bize yaklaşmayın. "Bir yetkiyi ele geçirdiğimde biraz kendimi yaşayacağım" dersiniz ve böyle yaşarsanız, ben bunu kabul etmem. Böyle yaparsanız kadınıınızdan da, erkeğinizden de hesap sorarım. Siz bir savaşçıyı ne sanıyorsunuz? Bir parti yaratıcısını, bir parti yürütücüsünü, bu kadar şehidin vasiyetini siz ne sanıyorsunuz? Benim söz bağlılığımı inceleyin, benim bütün yaşamım içinde nelere nasıl bağlı olduğumu inceleyin. Bu ülkenin güçlüsünün kim olduğunu inceleyin ve kendinizi ona göre dayatın.

Neden bunu yapıyorsun diye üzerlerine gidiyorum. O zaman hepsi ağlıyor. Kocakarılar bile bu kadar ağlamaz. Ağlayacağınıza, doğru şeylerin sahibi olmalısınız. Ben şimdi Önderlik gerçeğini inkar mı edeyim? Bu halk her gün bağıyor. Siz komutansınız. Neden başkomutanın sözlerine göre kendinize çeki düzen vermiyorsunuz? Toplumda patronun karşısındaki işçi, ağanın karşısındaki köylü, insan tüccarlığı yapan yerdeki tüccar nasıldır? Alım satım işleri nasıl yapılıyor? Bunların hepsini inceleyin.

Ben size karşı sorumluyum. Benim bütün bu devrim sürecindeki duruşlarımı incelediğinizde, bir tek duruş yetersizliğimi, bir tek dakika amaç dışı yaşadığımı göremezsiniz. Çünkü ben bir görev adamıyım, hesabımı veririm. Bunca emeğin sahibiyim, bunca yılları devirmiş bir kişiyim. Neden benim yaşamım sizin bir günlük duru-

şunuza yansımaları? Sinekli Haso misali, dayanamadığınızı söylüyor sunuz, ancak basit bir yaşam alışkanlığı için yapmayacağınız şey yoktur.

Burada çözümlenmek istenen, bir düşman gerçeğini kimliğinizde yıkmak ve yenmek kadar, size ekmek ve sudan daha gerekli olan doğrular üzerinde sizi kararlaştırmak ve davranış sahibi yapmaktır. Bütün bunlar bunun için söyleniyor ve bunlar doğrudur. Çünkü ekmek ve su bile bu duruşa geçtikten sonra gelebilir. Hatta havayı teneffüs ediş bile bu duruşla bağlantılıdır. Çünkü bu olmazsa düşman sizi vurur, biçer atar.

Biz, PKK'de işleri doğru yürütmek istiyoruz. Biz bu kadar büyük savaştan sonra artık sağlam komutanlara ve savaşımlara kavuşmak istiyoruz. PKK artık bu ülkede sadece savaşın değil, yaşamın da tek karargahıdır. Bu ülkede ancak PKK ile yaşanılabilir. Ekmek bulmak bile artık PKK'de mümkündür, başka yerde ekmek de bulunamaz. Artık bu kurumun kutsal amaçlarına, vazgeçilmez gereklerine, oynanmaz kurallarına, onun terbiyesine ve kısaca bütün yaşam özelliklerine anlam verin. Çünkü bu gereklidir. Bunun dışında her şey düşmana gider. Bunu yalnız ben söylemiyorum, herkes söylüyor.

Şunu da derinden ve kesin söylemeliyim ki, ben de dünyaya gelmek istemezdim. Bu iddiamı anama da dayatmıştım. Kendisinin evlat üzerindeki hakkından bahsettiği zaman, beni dünyaya getir diye ben mi sana söyledim, eğer irademle olsaydı ben böylesi bir dünyaya gelmek istemezdim, bundan sen sorumlusun dedim. Hatta dünyaya gelmişiz bir defa, o zaman çarnaçar yaşam kanunlarına uyacağız, ulaşacağız dedim ve yaşam kanunlarını o gün bu gündür esas alıyorum. İradeniz dışında doğdunuz, o zaman yaşam kanunlarına anlam vermeniz gerekir. Çünkü başka türlü yaşanılmıyor. Burada size ısrarla söylemek istediğim şey, sizin yaşam hakkınızla buluşmanızdır. Ben, bizdeki doğuşların ölümlerden beter bir yaşama veya köleliğe düşüş ve tüm insanlığın kutsal değerlerine aykırılık olduğunu biliyorum. Ben yalnızca buna gidişi önlemek için yaşam kanunlarına uyun diyorum. Bunun dışında fazla bir şey yaptığım yoktur.

İnsan doğmuşuz, insan gibi yaşamalıyız. Bunu bu kadar zora sokmaya gerek yoktur. Ben de biliyorum, yaşam acılarla doludur.

Bizimki gibi bir toplumda doğmak bile başlı başına acılar içinde kıvranmaktır, açlıktır, işkencedir, saygısızlık ve sevgisizliktir, maddi ve manevi her tür değerden yoksunluk ve anı anına düşman karşısında ezilip büzülmektir. Bize dayatılan yaşamın buna eşit olduğunu en erkenden kavradım. Ama biz başka türlü yaşamın olabileceğine dair arayış içinde olduk ve giderek bu arayışımızı partileştirdik, ordulaştırdık ve savaş haline getirdik. Şimdi ise özgür yaşam imkanları ortaya çıkmış, zincirler biraz kırılmış, mahkumiyet aşılmıştır. Tam zafer, tam yaşam da uğruna savaş gerektiriyor. İnsan gibi yaşama hakkını savaşla kazanacağız. Bu, benim için ne kadar gerekliyse, sizin için de o kadar gereklidir.

Bireye saygı, bireyin özgür yaşam hakkını doğru kullanmasıdır. Yoldaşlık burada birbirine çok gerekli olanı vermektir. Onu da biz verdik. Örgüt sizin örgütünüzdür, örgütün imkanları sizin de imkanlarınızdır. Ancak bu, hırsızlık demek değildir. "Ben hayal bile edemezdim, örgüt içine geldim, bir günde baş oldum, bir günde emrime bu kadar insan girdi ve bir günde kendimi çuvaldar dolusu parayla karşı karşıya buldum" diyorsunuz. Bu imkanları yanlış kullanmak olmaz. Bu konuda en küçük bir hata içine girdiniz mi zındık olursunuz, hırsız olursunuz. Çünkü ben bile gün boyunca yolma yoluyordum. Ancak evde günlük olarak bana verilen bir tas ayran, bir tabak pilavdı ve o da çok hoşuma gidiyordu. PKK'de bu da yoktur. Örneğin, PKK'de doya doya uyku ve lezzetli bir yemek de yoktur. Çünkü her şey savaş atmosferinde yürüyor. Bu atmosferde uyku mu olur, rahatlık mı olur? Ama PKK'de kutsal özgür yaşam hakkına ulaşma imkanı var ve bu da en değerlisidir. Eğer bunun değerini takdir edemezseniz, PKK'de bir saat bile durmamalısınız. Özgürlüğe baş koymuşsanız, o zaman bunu çiğnetmeyin. Bu doğru bir şeydir.

Bunu şunun için söylüyorum: Bu ülkede her alanda neredeyse PKK yaşamının kuralları çok sıkıcı bulunuyor ve sanki insanı kurturmuş gibi ele alınıyor. PKK'nin imkanları üzerinde keyfi yaşam istemi, komuta yetkisine sarılıp savaşçısını imha etmek, silahını peşkeş çekmek ve kendini biraz yaşatmak gibi yaklaşımlar sergileniyor. Bunlar korkunç suçlardır. Bunu da neredeyse hepiniz yaptınız. Tüm bunları olmamış gibi kabul edelim, yoksa sizin cezanız çok ağır

olur. PKK'yi böyle yaşayabileceğini sanmak, PKK'nin gücünü ve yetkisini böyle kullanmak korkunç bir suçtur. Bunlar hiç olmamış gibi adeta gözümü kapatıyorum. Böyle yapabilmek için gerçekten büyük sabrediyorum. Bu sabır sizi görmemek içindir. Kutsal yaşam hakkına böyle tecavüz edilmez. İçinizde büyük bir vicdan savaşı verin ve kendinizi affedin. Umarım kendinizi ıslah edersiniz. Bir de ben üzerinize gelsem ne olur? İşte birisinin üzerine gittim. Bakın, düşmanın yanında ne haldedir? Lağım faresinden de beter durumdadır. Sizin bu yaklaşımlarınız karşısında gözümü kapıyorum, ama bu da şimdilik çare değildir.

Bunu hissederek yüreğinizde ve beyninizde bir savaş verin. Kendinizi kabul edilebilir bir noktaya getirin. Bir an önce kabul edilemez noktalardan kendinizi çıkarın. Kutsal yaşam hakkınızı, özgür yaşam hakkınızı elde edinceye ve savaşın başarısıyla bunu gerçekleştirmeye kadar beni kullanın. Ancak bunu sadece özgürlük imkanını kazanabilmek için yapabilirsiniz. Bu da başarılı savaşıyla ve parti ölçülerinde olabilir, onun her türlü ideolojik ve örgütsel ordulaşmasıyla, yine her türlü taktiği ve hatta stratejisiyle bağlantılı gerçeklerine göre olmak kaydıyla beni kullanın. Benden sınırsız yararlanabilirsiniz, ama bu yanlış tarzlarla olmaz. Diğer tarzlarla bir parça ekmeği bile yemek haramdır. PKK budur. Mazlum'un, Kemal'in, Hayri'nin, Zilan'ın, Agit'in, en son kahraman Fikri'nin gerçeği budur. Neden biz bunları esas almayacağız?

Militana yakışmayan ölümleri de artık hor görüyorum. Uykuda kaybeden gerilladan nefret ediyorum. Böyle bir gerilla mezara da girse, hiçbir zaman kalbim onu affetmeyecektir. Kendini rahatlığa kaptırıp, düşmanın elinde perişan olana da acımiyorum, hatta onu affetmiyorum. Beni böyle tanıyacaksınız. Ben de yarın ölebilirim, ama benim için sonuna kadar gerektiği gibi savaşarak öldü denilecektir. Sizin ölümü kabulünüz de bu çerçevede olmalıdır.

Yaşamın büyük tutkulusu olduğumuz, yaşamın özgürce ifadesi uğruna ne denli büyük bir savaş verildiği ortadadır. Halen gencecik bir delikanlı gibi yaşamın üzerinde ne kadar durduğumuz ortadadır. Ben bu yaşma rağmen yaşama bu kadar saygılıysam, siz daha fazla saygılı olacaksınız. Bunlar insan olmanın temelinde yatan en temel değerlerdir. Yine bunlar çok sınırlı bir özgür yaşam imkanı için sa-

rılabileceğiniz tek önemli ve vazgeçilmez doğrulardır. Siz zaten canınızı orta yere atmışsınız, şimdi de devrime atmışsınız. Devrimde can, rasgele kullanılamaz. Yaşamın sorumluluğu, vicdanı ve doğruları sonuna kadar esas alınır ve bu can gerçek can, özgür can yapılır. Yaşam da ancak özgür canla mümkün olur.

28 Nisan 1998

Devrimci pratik felsefeye bağı gelişen pratiktir

Düşmandan daha güç olan durumlarınız üzerinde yoğunlaşıyoruz. Açığa çıkan sonuç, bu kişiliğin kendini daha fazla yaşatamayacağıdır. Bir darboğazdasınız. Devrimci eylem ve devrimci savaş söz konusu olduğunda, gerçekliğiniz hakkında akla gelen ilk cevap, sizin rahatsızları temsil ettiğinizdir. Artık düşmandan da, Önderlik gerçeğinden de rahatsız olan Kürt'ü temsil ediyorsunuz. Durumunuz bu kadar vahimdir.

İki arada bir derede sıkışmanın psikolojisini, laf anlamazlığını, kural tanımazlığını ve rahatsızlıklarını yaşıyorsunuz. Bu çok açıktır. Bununla sadece rahatsız olduğunuzu söyleyebilirsiniz, fakat rahatlığı da bulamaz, olması gerektiği biçimde yaşamda yerinizi tutamazsınız. Bunun için eğitime, savaş kurallarına ve özgür yaşam kurallarına da gelemiyorsunuz. İşleriniz zordur. Tabii bu da çok büyük bir yetenek istiyor. Savaş çok büyük oyunculuk gerektirir. Mantık oyunlarından tatalım, büyük bir ruh gücünü, irade gücünü gerektirir. Tabii koşullarımız her zaman zordur. Ancak düşünüyorum, aslında rahat koşullar bize çok gerekli değildir. Biz rahat koşullarda ne savaşı ne de yaşamı öğreniriz. Fakat zoru da dayatınca, altından çıkılamaz bir durumu yaşıyorsunuz.

Esasta PKK'lileşme denilen olayı anlamalıydınız, bunu anlamadan hiçbir işe girmemeliydiniz. Sizin yapabileceğiniz en temel iş, PKK denilen olayın özünün ne olduğunu anlamaktır. Buna mutlaka bir yanıtınızın olması gerekir. Aksi halde bu savaşta yer almak için çılgın olmak gerekir. Anlama gücünüz gelişemiyorsa veya PKK ideolojisini özümseyemiyorsanız, size bu savaşa katılmayın derim.

Mazlum neden sonuna kadar direndi? Çünkü PKK ideolojisine müthiş bir ilgisi vardı. Aynı şey diğer değerli yoldaşlarımız için de söz konusudur. Agit arkadaşımız neden sonuna kadar en iyi yürütebildi? Çünkü partinin askeri çizgisine candan inanıyordu. Ama diğer bir grup da vardı ki, bunlar alçak, kof ve abartılı kişiliklerdi.

Yani sorun imkanların varlığı ya da yokluğu değildir. Sorun, PKK'nin özüne ters düşmüş bir kişiliğin varlığıdır. Bu kişilik ancak Türk jandarmasının, faşistinin yanında huzur bulur. İdama da gitse, asker "başını uzat" diye emrettiğinde, onda huzur bulur. Bu, bitmiş Kürt kişiliğidir. Yaşarken abartılı, sahtekar ve her türlü uşaklığa yatkın kişilik, düşmanın elindeyken de ölümünü bile bir rahatlık olarak görür. Özgür yaşamdaki ölümden bile müthiş korkar ve kaçır. Şimdi bütün bunlar netleşmiştir. Biz Kürdistan'ı kursaydık ve gel başına sen geç deseydik, rahat olamazdı ve yine kaçardı. İlla ihanet eder ve onu gidip bir yabancıya satardı. Kürt kişiliğinin özgürleşmeyi işte böyledir. Şu anda işbirliği ihanet önderliğine bakın: PKK'nin özgürlük savaşını yok etmek için her şeyini ortaya koyar, ama bir düşman generalinin veya subayının yanında da kuyruk sallır. Bunların hepsi başına yansımış, ekranlarda görülmüştür. Düşman askeri karşısında gülüyorlar. Dünyaları oradadır, başka yerde dünyaları yoktur. Bu, düşmanı kendisinde aşamamış olan hain bir kişiliktir.

Tepedeki öyleyken, tabandaki de ahmak, hamal ve zavallı Kürt tipidir. Yani düşman metropollerinde bir kapıcılık buldu mu, en büyük rahatlığı orada bulur. Onun felsefesi o kadardır, yaşamdan anladığı odur. Tabii bu da kölelikle bağlantılıdır, çünkü elinden ancak o kadar gelir. Onun için ideolojiye ilgi duymaz ve özgür yaşam diye bir arayışı olmaz. Kapıcılık verdin mi, bir iki çocuğu ve bir karısı oldu mu her şey tamamdır ve bu dünyaya razı olur. Sizin için de bu durum geçerlidir. Küçük burjuva bir memur olsanız, bir küçük odanız olsa, bunu bin defa özgür Kürdistan'a tercih edersiniz. Çünkü sizin felsefeniz budur, böyle rahat edebilirsiniz.

Özgürlük ideolojisi, insanı müthiş savaştırırsa özgürlük ideolojisidir. PKK'de bunun örnekleri çokça ortaya çıkmıştır. Özgürlük ideolojisi insanı direnişe geçirir ve kahramanlığa kadar ayaklandırır. Bunu şunun için belirtiyorum: Siz halen beyin gücünüzü, düşünce gücünüzü

çalıştıramıyorsunuz. Bundan sıkıntı duyuyorsunuz. Eminim ki, sizin ilgi duyduğunuz yaşam, biraz ahbap çavuşluk yapmak, sigara du-manının bulunduğu ortamlarda olmak ve biraz da eğlenmektir. Bununla günleri kurtarırsınız.

Pratik yapmak, yüksek bir askeri sorunu çözmek, onun felsefi boyutlarına kadar inmek ve tabii daha da ötesi nasıl bir ordu kurulabilir sorusuna cevap olmaktır. Sizin o söylediğiniz ve yaptığınız şeyler pratik değildir. Devrimci pratik, devrimci düşünceye ve devrimci felsefeyle bağlı olarak gelişen pratiktir. Siz bunların ikisini de yasaklamışsınız. Sizin pratik dediğiniz aslında bitirici, kaybettirici, kuralsız, ilkeyle ve amaçla bağlarını koparmış ve çoğu yanlış olan, hatta insanı mahfeden, bitiren şeylerdir. Anlayış diye geliştirdiğiniz ise, düşmanın dayattığı alışkanlıkların, köhnenmiş tutkular ve gü-dülerinizin sizi afyonlaştırdığı şeylerdir. Onun dışında da pek anlam vermediğiniz, inanmadığınız ve hep rahatsızlık duyduğunuz büyük düşünce, büyük insanlık ve büyük yaşam, sizin için fazla anlamlı değildir. Çünkü bunu başaracağınıza inanamıyor, böylece de sıkılıyor, hatta bozgunculuğa kadar gidiyorsunuz.

Dünyanın bir ucunda gelişen insanlık, diğer ucunda da düşmanınızın dünyası var. Kendimize özgü bir özgürlük dünyasını da biz seslen-diriyoruz. Oysa siz bu konularda da dayanamıyorsunuz, seslendir-diğimiz bu dünya size göre değildir. Bunun asgari gereklerine uyma gücü gösteremiyorsunuz. Tabii bu da bize makul gelmiyor. Nereden bakılırsa bakılsın, sizin bu yaklaşımlarınızı onaylamak mümkün değildir. İsteddiğiniz kadar kendinizi dayatın, aldatıcı tutumlar sergileyin, bunun fazla değeri yoktur. Sizin yaptığınız sadece birbirini kandırmadır. Kuşkusuz o da bir şey sağlamaz, bir şeyleri geliştirmez.

Büyük düşünce devrimi yapmadan, hiçbir zaman ciddi bir askeri sorunu çözemezsiniz. Zaten bir gerillayı düzenleyemediğiniz de or-tadadır. Çünkü sizde onun savaş teorisi, onun askeri düşünce gücü yoktur. Babadan kalma yöntemlerle hareket ediyorsunuz, ancak bir eşkıya kadar da olamıyorsunuz. Çünkü eşkıyanın dayanıklılığı ve yaşam tecrübesi vardır, sizde o da yoktur.

Düşman, zorlanan PKK gerillasını, çözülen, abartılı, hain ve tes-limiyetçi Kürt'ü gördüğü için, rahatlıkla hakkınızda bu tür değer-

lendirmelere gidebiliyor. Bunu ısrarla çözmek istememin nedenleri var. Mazlum müthiş ideolojikti. İdeolojide derinleşmeye, propaganda yapmaya ve insan eğitmeye bayılırdı. İşte gerçek PKK'lilik budur. Ağıt arkadaşımız her gün askeri notlar tutardı. Bu konuda kitabı da var. Her gün bir soruna açıklık getirmek istiyor ve toplantı yapıyordu. Askeri çizgide hareket eden bir kişilikti. Şimdi size bakıyorum, çoğunuz kendinizden geçmişsiniz ve darmadağınksınız. Doğru ve yanlış arasında sürekli bocalıyor, hiç olmadık yerde darbe yiyor ve olan fırsatları da değerlendiremiyorsunuz. Zorluk oldu mu kaçıyor ve bunları örgütün üzerine yıkıyorsunuz. Yaklaşımlarınızla böyle birçok soruna yol açıyorsunuz.

Bunu burada çözmemiz gerekir. PKK'ye gerçek bir katılım kararı, PKK'nin askeri pratiğini doğru uygulama kararı vermek de dahil, sıkılmak bir yana, teneffüs ettiğiniz hava kadar ihtiyaç duyduğunuz bir PKK yaşamı sağlanıncaya kadar sizin üzerinizde durmak gerekir. Bu yoksa, ortada büyük bir yanlış var demektir ve bu da er geç sizi mahveder. Bana göre gerçek PKK'liliğin kişiliğinizde çoktan gelişmesi gerekirdi. Aslında dağ gibi sorunlar var. İnsan, sorunları sürekli tartışır ve bazı tatminkar çözümlere ulaşırsa sıkıntısını giderir ve rahatlar. Oysa sizin her konuda sıkıntılarınız var. Çünkü önünüzdeki sorunları çözemiyorsunuz. Aslında size çok zaman tanıdık. Elinize fazlasıyla zaman ve imkan verilmişti, ancak bunu değerlendiremediniz.

Tabii bunların yanında bir de fedakarlık düzeyiniz var. Genelde PKK'nin etkisi altında yürümüşsünüz ve çok büyük zorluklarla da karşılaşmışsınız. İki arada bir derede kalmışsınız dediğim durum da budur. Tümüyle olumsuz da değilsiniz. Bu devrim de öyle bir şey ki, PKK çizgisinin gereklerine anı anına hakim olmazsanız biçilirsiniz. Önünüzdeki bir işi tümüyle anlayacak ve bunu değiştirmek için o anda gücünüzü ortaya koyacaksınız. Böyle yapmazsanız bu savaşta insan biçilir, mahvolur ve ezilir. Artık toparlanmayı bilmeniz gerekir. Zor da olsa, sizi sürekli yürütecek derin bir PKK kararlılığı, PKK'nin askeri ve ideolojik çizgisinde, fedakarlık düzeyinde, yani her boyutta iç içe olmak durumundadır. O zaman bu işler yürür. PKK böyle yürür. Aksi halde sizin hiçbir sorunuz halledilemez. Bu esastır. Bunu iyi

anlarsanız, diğer sorunları da çözebiliriz. Çünkü diğer sorunları tartışabilmek için sağlam ve sözünün sahibi kişilikler gerekir.

Ben zafer imkanlarını size altın tepside de sunsam, kişiliğiniz kaldıramadığından onu yere düşürsünüz. Zayıf kişilikleriniz doğru şeyleri kavramaya yetmiyor. Bir de kendinizi işletemiyorsunuz. Bu, siz çok kötüsünüz, niyetiniz iyi değil ya da çabanız yok anlamına gelmemelidir. Kürt zaten hamaldır, Kürt halkı belki de dünyada en çok çaba harcayan halktır. Fakat bu, onun dünyadaki en yoksul halklardan biri olmasını önleyememiştir. Başkaları için çalışıyor, başkaları için savaşıyor, ancak kendisi için çalışmıyor. Kişiliğinizde halen bir özgürlük düzeyi yakalanmamıştır. Örneğin ben bu konuda tatmin olamıyorum.

Şemdin, Atatürk'ün resmi ve Türk bayrağı altında, dört dörtlük hazır ola geçmişti. Halbuki on dört yıldır biz bir gün onu böyle hazırola geçiremedik ve öyle tekmil veremiyordu. Başımıza da belaydı. Neden orada öyle duruyor ve bu hoşuna da gidiyor? Orada tam bir asker gibidir. Komutan dur diyor, o da filinta gibi duruyor. Neden? Çünkü onun mayasında düşman kimliği yazılıdır. Kişiliği ancak düşman karşısında hazır ola geçebiliyor, özgürlük olayında geçemiyor. Kaldı ki burada bir paşa gibiydi, kendini dev aynasında da görüyordu, ama bir gün bile saygılı olmayı beceremedi. Art niyetli olduğu için değil, kişiliği öyle yoğrulmuştu. Biz inatla temizlemek istedik, gerçekten çok büyük değer vermek istedik, ama olmadı. Gitti, orada rahatladı. Eminim ki, darağacına da çıksa, mutlu olur. Hakkettiğini söyleyerek kellesini bir güzel sağa yatırır. Böylesine çok ilginç bir durum var.

Çıkıyor, "benim meselem Apo'yla" diyor. Aslında öyle benimle savaşıcak hali de yoktur. Bazı düşmanlarımız, içimizle oynamak ve bir de komplolarını geliştirmek isterken Şemdin'i kullanacaklar. İşte "Şemdin'in adamları Apo'ya ulaştı. Şemdin'in adamları Apo'yu vurdu" diyecekler. Daha önce "Fatma'nın adamları, Şener'in adamları" diyorlardı. Şimdi de "Şemdin'in adamları Apo'nun peşinde" diyecekler. Aslında öyle bir durum yoktur, sözünü ettikleri kişiler TC'nin kontrolleridir. Ama adam, "ben Apo'yla savaşıyorum" diyor. Ne savaşı? Sen orada bir hiçsin, bir tutsak bile değil, orada bir cellatsın. Eğer seni orada yaşıtıyorlarsa bu, Kürt'ü öldürmek içindir. Ama o "ben

Apo'yla savaşıyorum" diyor. Bu kadar alçaktır. "Ben vurdum" diyecek. Sinekli Haso meselesi biraz böyledir.

Yoldaşları ve halkı üzerinde canavar kesiliyor ve bundan hoşlanıyordu. Ama şimdi orada bir kuzu gibidir, düşman bülbül gibi olduğunu söylüyordu. Bu bir kişilik olayıdır. Yani yaşamak için Kürt'ü korkunç bir biçimde katledecek, o işte gereksiz olduğunda ve cellatlık yapacak bir durum kalmadığında da bir güzel öldürecekler.

Bu bir felsefeyle, bir kişilik oluşumuyla ilgilidir. Doğru bir sözü neden anlayamadı? İşte onun için belirtiyorum ki, bu kişilik özelliklerinin sizde ne kadar var olduğunu görmeli ve bu kişiliğin çözülmesinde ona ne kadar zemin olduğunuzu anlayabilmelisiniz. Sonuna kadar biz yardımcı oluyoruz. Dikkat ederseniz, kendisi kaçtı. Kendisi "özgürlüğüme dokunmayın" diyor. Halen de o sevdadadır. İşte o abartılı, hain, ağa Kürt budur. Herhalde bir de siyasal görüşme yapayım diyecek. Halbuki bir askerin elindeki bir tükürük kadar bile değeri yoktur. Ama kendini öyle sanıyor. Siz de kişiliklerinizi çözümezseniz, bir gün böyle olup ortaya çıkarsınız. Hem de hiç anlamadan. Kürt tarihi biraz böyledir.

Düşmanın karşısında dayanamama ve özgürleşememe hepinizi ya bu duruma götürür ya da vurulursunuz. Zaten büyük bir çoğunluğunuz, beklemediğiniz yerde vuruluyorsunuz. Büyük bir gerillacı böyle kolay vurulur mu? Tabii ki vurulmaz. Bu silahlarla, bu imkanlarla o dağlarda destan bile yazabilir. Ama unutmayın ki, en olmadık yerde kaybediyorsunuz. Bu kişi de çözümlenmemiştir. Bu kişi de henüz kendini tanıyamamıştır. Yani gerillayı uygulamayı bırakın, nasıl ve niçin yaşamak zorunda olduğunu dahi çözmemiştir. O dağlarda bir mecnun gibi geziyorsunuz. İnsan bu halinize üzüyor. Zaman zaman da onlardan birisi çıkıp teslim oluyor. Zaman zaman bir kural hatası yüzünden grup imha oluyor. Ancak her iki durumda da kişilik aynı kişiliktir. Bu durumu aşamazsanız, özellikle baş kaldırdığınızda sizi de bekleyen sonuç budur.

Yaşamak istiyorsanız direneceksiniz. Elbette direnme de yetmez, sonuna kadar gitmenin mantık gücünü, örgüt gücünü yakalayacaksınız. "Ben PKK'ye dayanırım" demek de aşiret alışkanlığı dediğiniz olaydır, o kültürdür. Sizin en çok kullandığınız söz, "parti benim ailemdir" oluyor. Parti sizin aileniz değildir, parti bir savaş karargahıdır.

Parti, içinde ve dışında gece gündüz müthiş bir savaşımın yürütüldüğü bir büyük savaş cephesidir. Ancak size göre parti bir ailedir. Şu anda bile bakarsak, aile oğlu veya aile kızı konumundan başka ciddi bir parti duruşunuzun olduğunu sanmıyorum. En yoğun ve en çetin savaşın parti içinde yaşandığını belki bin defa izah ettik. Ama siz anlamadınız.

Yıllardır kendinizi ihmal etmişsiniz. Yanlış büyütölmüş, yanlış yetiştirilmiş, hatta yanlış doğmuşsunuz. Bu işler bu kişiliklerle yürümez. Ben anama, sen beni doğurmakla hata ettin dedim. Sen büyük suçlusun, çünkü çocuğuna hiçbir şey veremeyecek durumdasın dedim. O zaman civciv meselesini örnek göstermiştim. Anama, öyle analık taslama, sen ne yaptığının farkında değilsin dedim ve onu öyle susturdum. O yaştan sonra da dişimi tırnağıma takarak kendimi sürekli eğitmeye ve yetiştirmeye çalıştım. Halen de bunu yapmaya devam ediyorum. Şimdi size bakıyorum, siz zavallı bebekler gibisiniz. Ağlamışsınız, ağzınıza mama koymuşlar; ağlamışsınız, bir şeyler vermişler. Şimdi de aynı şeyi yapıyorsunuz. Partiyi ananın yerine koymuşsunuz. "Haydi ana, bana mama ver" der gibisiniz.

Ben de bu işin kurucusu olarak size diyorum ki, bu iş böyle değildir, size verilecek mama yoktur, her şeyi tırnakla koparacaksınız. Düşünce ve eyleminizle koparacaksınız. Bunu söyleyince bu sefer de üzölüyor, "biz böyle olduğunu bilmiyorduk" diyorsunuz. Ben, PKK böyledir diyorum; siz ise "bırak, biz PKK'yi istediğimiz gibi anlayalım, istediğimiz gibi yaşayalım" diyorsunuz. Bu tutumlarınızın felsefi temeli böyledir. Ağlıyor, bozgunculuk yapıyorsunuz; sahte komutanlık ve sahte yöneticiliklerinizin hepsi böyle ortaya çıkıyor. Çünkü öyle yetiştirilmişsiniz, öyle alıştırılmışsınız. Sonuç, varolanı da bozmaktır. Objektif olarak bir bozguncu veya zavallı ve çaresiz gibisiniz.

Bu hikaye çok önemlidir. Ben anamı kötölemek için onu karşıma almadım. Dikkat edilirse, aslında yine en iyi oğlu benim. Bir halk için en iyi işleri yapmaya çalışıyorum. Bir ana ancak bundan onur duyabilir. Anam öldüğünde de öyleydi ve beni biraz anlamıştı. Bu çok önemlidir. Bu, yetiştirilme, yaşam, analık ve aile tarzına çok radikal bir başkaldırıdır; hem de okur yazarlığı olmadan bir başkal-

dırıldır. Tabii ondan sonra bütün yaşamım bir isyandan ibarettir. Bunu şunun için söylüyorum: Belki buna gücünüz yetmez, ancak PKK ve Önderlik denilen olay da budur.

Sosyalist ideoloji en yetkin direniş ideolojisidir

Tahmin ettiğim kadarıyla özgürlüğe ilgi duyuyor, özgür yaşamak istiyorsunuz. Buna ulaşmanın karşılığı da bu çabaları amansız geliştirmektir. Örneğin kitap okurken gözlerim zorlanıyor, ama yine de iyi düşüncelerin olduğu bir iki cümleyi okumaya bayılıyorum. Tarihin önemli bir olayını, bir komutanın ne yaptığını, yerinde bir emrin nasıl verildiğini, bir devletin nasıl kurulduğunu veya nasıl çözüldüğünü anlatan kitapları okurken oldukça duygulanıyorum. Siz ise bundan kaçıyorsunuz. Bir şey anlamaktan kaçan adam neyi kurabilir?

Diğer yandan kırk yıldır büyük bir propaganda motoru, ajitatör, ve hatip gibiyim. Sizi her gün konuşmaya teşvik ediyorum. Ancak siz kem küm ediyor, iki sözcüğü bile doğru dürüst bir araya getiremiyorsunuz. İtalyalıları örnek olarak gösterebilirim. Onları biraz seyredin, hepsi bülbül gibi konuşur. Sanırım bu özellikleri Roma'dan kalma bir gelenektir. Çünkü onlar iki tane dersi çok iyi öğrenirlerdi. Bunlardan birisi hitaptır, diğeri de mantıktır.

Savaş ve hitap arasında nasıl bir ilişki var? İyi bir hatip olmadan, iyi bir komutan olunamaz. Ama şu anda bizim ünlü bir komutanımızın bile hitap gücü yoktur. Hiçbiri hitabını geliştiremedi. Çünkü kişilikleri dağınıktır, yaşamları düzensizdir. Halen çoğunuz hiç oralı bile olmuyorsunuz. Bir onbaşı bile olsanız, ağzınızı değiştireceksiniz. Türk ordusuna, onbaşlarına bakın: Onlar az da olsa hitap etmeyi öğrenmişlerdir, çakı gibi konuşurlar. Türkler bu işleri bilirler, çünkü orduyu onunla yönetirler. Siz ise buna ilgi duymuyorsunuz. Bu yüzden de insan hakkınızda fazla umutlu olamıyor. Anlayabildiğim kadarıyla peşinde koştuğunuz şey biraz PKK'ye bulaşmış aşiret ve aile kişiliğidir. Düzendan ve devletten kopmuş, ama her an kolu kanadı kırık bir kuş yavrusu gibisiniz. Karşınıza herhangi bir yılan veya çıyan çıktı mı, kolaylıkla yutulabilirsiniz. Hatta bir güvercin, bir şahin gibi de değilsiniz. Uçacak kanatlarınız bile oluşmamıştır.

Durumunuz biraz böyledir.

Mutlaka bir çıkış yapmanız gerekiyor, ama aldatmadan bunu yapmalısınız. Korkunç aldatıcı bir kişiliğiniz var. Bu halinizle serbest kalsanız, nereye kaçacağınız ve nereye varacağınız belli değildir. Sizin bazı yaşam tutkularınız üzerinde çok durdum. Aslında hiçbir şeyi yasaklamadık, yalnız sizi doğru yaşama çekmek istiyoruz. Duygularınızı biraz terbiye etmek istiyoruz. İstedığımız fazla bir şey değildir. Ama bunun karşısında bile o kadar sıkılıyor-sunuz ki, sanki yaşam hakkınız elinizden alınmış gibi davranıyorsunuz. Bu, çok sefilce bir durumdur. Yaşamı biraz mümkün olabilecek kadar önünüze sermek istiyoruz. Duygularınızı ve düşüncelerinizi biraz terbiye edip, böyle yaşanılır demek istiyoruz. Ama siz buna karşı korkunç bir direnmeye geçiyorsunuz. Bunun kanıtı, sizi biraz serbest bıraktığımızda, genel disiplin biraz kesildiğinde, en alttan en üst düzeye kadar hepinizin alabora olmasıdır. Tıpkı yaz boz tahtası gibisiniz.

Çizgimize göre bir yaşamın güzelliğine dair tek bir cümle, tek bir şiir bile yazılmamıştır. Yazdıklarınızın da hepsi şikayettir. Bütün raporlara hükmeden hep şikayettir. İnsanın canını sıkmak için ne gerekirse hep onu yazmışlar. Hani siz yıllardır özgürlük savaçısıydınız, o halde neden bir güzellik yolunu bulamadınız? Daha güzel yaşamak için bu kadar savaşılmıyor mu? Öyleyse neden bu kadar rahatsızsınız? Neden bu kadar bozguncusunuz? Tüm bu soruları kendinize soracaksınız. Düşmanın zindanında kuzu kuzu rehabilite ediliyorsunuz. Bir kapıcılık verildiğinde rahat ediyor, bir tek odada yirmi kişiyle oturuyorsunuz. Dağlar özgürlük militanın kalesi gibidir, ama siz neden orada rahat değilsiniz. Halbuki yaşayıp geldiğiniz o dağlar, dünyanın en zenginlerinin bile can attığı birer doğa parçasıdır. Bir turist kadar bile o yaşama ilgi duyamıyorsunuz. O zaman siz ne için savaşacaksınız? Gerçekten durumunuz çok acı ve karışıktır.

Bir de parti ortamı içinde örgütlü olmaktan nefret ediyorsunuz. Örgütlü yaşam şu anda sizin için adeta bir cendere olmuştur. Halbuki örgütlü yaşam, bizim için tek yaşam imkanıdır. Örgüt bağlarında küçük bir laçkalık olsa, ben bir yerimin delindiğini, kan aktığını veya bağırsaklarımın dışarıya çıktığını bilirim. Buna karşılık sizin

her tarafınız delik deşik olmuştur, yani örgütsüzsünüz, ama bu durumunuz hoşunuza gidiyor. Sanki bağırsaklarınız, mideniz acılarla doludur ve onlar dışarıya fırlayınca rahatlıyor gibisiniz. Ama bu da ölüme yol aşıttır. Belki dışarıdayken sizi bir iki saat rahatlatır, ama sonuç ölümdür.

Kürt olayı henüz edebi açıdan çözümlenmemiştir. Sanırım sizin için yaşamın kendisi büyük bir beladır. Yaşamınıza yol açılmakla, yani sizi doğurmakla büyük bir hata yapılmıştır. Zaten bu da benim yaşam felsefemde çok etkilidir. Felsefeyi incelemişsinizdir, ama bence felsefe adına tek bir doğru cümleyi bile yakalayamamışsınızdır. Halbuki en temel sorun, yaşamın kendisinin bizim için büyük bir tehlike olmasıdır. Doğmakla, yaşama yüz çevirmekle büyük bir işkenceye duçar olduk. İrademiz dışında da olsa, bu dünyaya geldik. Böyle doğmak, yaşamak ve alıştırmak elimizde değildi. Hatta mevcut koşullarımızda hiç istemediğimiz halde, ezilen bir Kürt damgasını da yedik. Birileri sizi bu duruma getirdi. Felsefenin bir boyutu budur.

İkinci boyutu ise, burada özgürlük felsefesi başlar. "Doğmak elimizde değil, ama özgür yaşamak elimizdedir" veya "özgürleşmeyi denemeliyiz" diyeceksiniz. Bu da bir felsefedir. Eğer tutarlıysanız, özgürlüğü denemek size korkunç bir araştırma gücü verir. Yani doğaya, her kitaba bakar ve öğrenirsiniz. Sonuçta önünde durulamaz bir özgürlük arayıcısı olursunuz. Aramadan sonra da iş gelir, bunun için mücadele etmeye dayanır. Özgürlüğün önünde de engeller vardır; devlet, gericilik, hainlik, düşkünlük ve buna benzer her şey özgür yaşamın, güzel yaşamın önünde birer engeldir. O zaman da dille, tüfekte ve elinizden ne geliyorsa onunla bu engelleri vurursunuz ve bakarsınız ki, özgür yaşam geliyor. Felsefe ve onun eylemi böyle olur. İçinizde hiç bunu deneyen var mı desem, yok diyeceksiniz.

Özgürlük yaşamı veya yaşam hakkını özgürce kullanma felsefesine karşı ilginiz zayıftır. Tabii bunun eylemi de var ve onu da yapmasını hiç bilmiyorsunuz. Ama yine de yaşamak istiyorsunuz. Emperyalizm, işte bu rahatsız ve hasta Kürt bireyini, diğer benzer sömürge halkları, ulusları, toplumlardaki proleteriyayı sonuçta böyle yönetiyor. Ucu gidip ta emperyalizme kadar dayanır. Fakat özgürlük savaşçısının

yolu da sosyalizme kadar gider. Sosyalist ideoloji, bu konuda en yetkin direniş ideolojisi. Sizler araştırmayı ve eylemi sürdürürseniz, büyük bir halk savaşı haline gelirsiniz. Tutarlıysanız, mutlaka oralara ulaşırsınız.

Şimdi bakıyorum da, siz böyle mi yaşıyorsunuz? Ömrünüzü nasıl geçirdiniz? Açık olun, korkmayın. En azından şimdi itiraf edin. Eskiden müminler hep tanrıya yalvarırlar, "ya allahım, sen bizi affet" derlerdi. Bunun için sabahlara kadar zikrederlerdi. Ben sabahlara kadar zikredin demiyorum, ama bazı konularda doğru konuşun. Tabii evliya olmak, derviş olmak kolay bir şey değildir. Halen daha düne kadar namazında, niyazında, zikrinde ve ceminde olanlarınız vardı. Bunların bile gece gündüz böyle yapmaları, kendilerini biraz terbiye etmek içindir. Bizim sözünü ettiğimiz, sosyalist terbiyedir. Parti hem bilim hem de iradenin zaferinin gerçekleştirilmek istendiği kurumdur. Bir cami hocasının bile gösterdiği disiplini göstermez, bir zikir meclisinin hu çekişlerini bile çekemezseniz, nasıl asker olacaksınız?

Tabii bütün bunlar benim başımda bir ağırlıktır. Yine aile ve aşiret kültürü üzerinizde etkilidir. Sizler "Başkan babadır, reistir, biraz ötesi de allahdır, her şeyi yapar" anlayışına sahipsiniz. Eğer biraz daha ileri giderseniz, beni tanrı katına çıkaracağınız kesindir. Ama siz sadece köle kullar teorisine veya anlayışına bir kılıf giydirmek için bunu yapıyorsunuz. Şemdin Sakık beni "ben sizi ancak allah kavramıyla değerlendirebilirim" diyordu. Çünkü beni tanrısalılaştırdınız mı, bir de onun cahil kulları vardır, siz de kendinizi o kullar statüsüne koyuyorsunuz. Ben o zaman da bunu söyledim. Tabii Şemdin, beni allah yerine koyarken, kendisi de peygamberliğe oynamak istiyordu. Beni gökyüzüne çıkardıktan sonra, yeryüzü kendisine kalacaktı. O çok kurnazdı, ama bu oyunu bana yutturamazdı.

Sizin de böylesi bir başkan anlayışınızı kabul etmem. Ben yalnız başkan değil, emek savaşçısıyım. İdeoloji ve örgüt savaşçısıyım. Ama ciddi bir savaşçıyım. Beni kandırmanız imkansızdır. Ağlasanız, sızlasanız da beni örgüt savaşçılığından vazgeçirmeniz imkansızdır. Örneğin, sizin geleneksel saygı anlayışınızı da kolay kolay kabul etmem. "Başkana biraz bağlılık gösteririz, tamamdır" diyorsunuz. Hayır! Sizin ne alışılageldiğiniz sevgiyle, ne saygıyla, ne de bağlılıkla

benim tatmin olmam çok zordur. Çünkü benim ölçülerim farklıdır. Ölçülerim, anlayış, örgütlülük, özgürlük ve savaşçılık düzeyim gelişmiştir. Bu belirttiklerime uymazsanız, size şunu diyeceğim: Yine köylü gibi kendinizi kandırıp, benden güç alarak etrafınızda küçük bir muhtar olmak istiyorsunuz. Nitekim komutanlıklarınız da muhtarlık gibidir.

Siz, geliştirdiğimiz bu durumdan sıkılıyor ve bozgunculuk yapıyorsunuz. Yapabilirsiniz, ancak bu işin büyük oyuncusu onun da tedbirini almıştır. İşte en büyük oyuncu Şemdin'e bakın: İşte yolunu buldu. Özgürlük alanı ve büyük misafirperverlik beklerken, kendisini biraz kurala tabi tutmak istemişler; o da "özgürlüğümü ihlal ediyorsunuz, bana yaklaşmayın, alanım genişliyor, benim rolüm bütün Kürtleri birleştirmek olacaktır" gibi sözler söylemiş. Yani kurbağa gibi, balon gibi şiştikçe şişiyor. Nasıl patlayacağı belli olmaz. Belki de bir komando onu iğneyle patlatacak. En akıllınız öyleydi demek istiyorum. Siz bu durumunuzla nereye gideceksiniz? Köylü ideolojisinin varacağı en üst yer budur: Bir düşman askerinin elinde bir kurbağa olmak. Zaten şimdi sesi de çıkmıyor, orada kurumuştur.

Ben on yaşında yaşam kararı verdiğimde çok zorlandım. Siz ise zorlanma şurada kalsın, büyük bir sorumsuzlukla yaşanabileceğini sanıyorsunuz. Bir hain oluyorsunuz, ancak bunun farkında bile olmuyorsunuz. Bunların hepsi bir trajedidir, hatta trajediden de öteye bambaşka bir durumdur. Bu diğer toplumlarda yaşananlara da benzemiyor. Onun için diyorum ki, en büyük suç sizi doğurmaktır. Yaşamadığınız halde, kendinizi yaşıyor sanıyorsunuz. Bu durumunuzu mutlaka bir sonuca doğru götüreceksiniz. Başka türlü bu durumunuz tehlikelidir, her günü bir faciadır.

Kadınların da, erkeklerin de yaşı otuz kırk olduğu halde, hala size mutlaka anlamamız gereken bir yaşam ve bir savaş olayını dayatıyorum. Çünkü bu olmadan her şey haramdır, ölümdür ve kirlidir. Onun için sizi böyle tutuyorum. Siz bu halinizle yaşama başlamazsanız. Çünkü yaşama başlamak için, savaşımı doğru vermek gerekir. Sigara bile içemezsiniz. Kadın erkek ilişkisini bir yana bırakın, bu halinizle hiçbir ilişkiye layık olamazsınız. Her şey haramdır. Aklınızı başınıza alın. Çünkü siz daha yaşamaya bile karar verememişsiniz. Yaşamın düşmanca tarzına alet oluyorsunuz.

Ülkenize ihanet etmişsiniz, onun savaşımına ciddi girişemiyorsunuz. Hiçbir başarınız yoktur ve her gün kaybediyorsunuz. Bu durumda sizi nasıl aklayabilirim? Yaşam hakkınızı neden tanıyayım?

Benim kendime verdiğim söz, kendimi bazı temel değerler konusunda aldatmamak ve aldanmamaktır. Ne ben kimseyi aldatırım, ne de kimse beni aldatabilir. Aslında ben buyum. Şimdi siz tüm gücünüzle beni aldatmaya çalışıyorsunuz. "Çok savaşalım, ama bırak bir gün de istediğimiz gibi yaşayalım" diyorsunuz. Hayır, yaşamın ölçüleri benim tarafımdan doğru değerlendirilmiştir. Bunun gereklerine tam olarak uydunuz mu, ancak o zaman yaşama evet diyeceksiniz. Yani yaşamın atlama taşının üzerinden atlar ve yaşarsınız. Aksi halde ta ki anlayıncaya kadar hep böyle kalacaksınız. Başarın, o zaman bütün ülke, halk sizin olsun. Şartı şudur: Halkı ülkesinden kaçtırmayacak, onun başına bela olmayacaksınız, yani halkı satmayacaksınız. Bu halka da çağdaş insanlar gibi makul bir şeyler vereceksiniz. Örneğin, erkekseniz kadını ezmeyeceksiniz; kadınsanız, çirkin ve geri olmayacaksınız. Bunları başarırısanız, istediğiniz gibi yaşayın.

Ancak doğruyu öğreninceye kadar sizi böyle tutacağız. Düşman sizi boş yaşıyor, bir hain gibi yaşıyor. Bakın, beni yaşıyor mu? Bunların hepsi ortadadır. Düşmanın size dayattığı yaşam, yaşam değildir, ihanettir. Kurallara göre hainin de cezası ölümdür. "Ben bunu bu kadar bilmiyordum" diyorsunuz. Bilmiyorsanız, öğrenin. "Öğreniyorum, ama gereklerini yapmaya gücüm yetmiyor" diyorsanız, yaşamaya hakkınız da olmaz. Kesinlikle böyle yaşamamanız gerekiyor. Yani özgürce yaşayamamanın adı ölümdür. Zaten her gün ölüyorsunuz. Felsefe işte budur. Bu felsefeyi iliklerinize kadar öğreneceksiniz. Bir de doğru ölüm tarzını bulmanız gerekir. Kendine de, başkalarına da fazla zarar vermeden ölmek çok önemlidir. Ölüm hakkınızı doğru kullanabilmelisiniz. Yaşamak istiyorsanız, onun da kuralları var. Bu kuralları da ben koymuyorum, bunları düşman koymuştur. "Size bir çakıl taşı bile vermeyeceğim" diyor. Peki, düşmanın kararı bir çakıl taşı bile vermemekse, siz nerede yaşayacaksınız? Bu konuda dürüst olun. Bir kuş bile yavrusu için el değmemiş bir yuva arar. Ancak sizin elinizde bir çakıl taşı bile yoktur. Bu durumda nasıl yaşayacaksınız? Bunlar önemli sorulardır.

Zafer dönuşen kişiliklerle kazanılacaktır

Ruhunuzda ve düşüncenizde düşmanın işgali var. Bu kişilikle mi seveceksiniz? Düşman sizi hayvan gibi yaşamaya alıştırmıştır. Biz bir insanı hayvan gibi yaşatamayız. Bu çok daha tehlikeli olur. Saldırgan, kural tanımayan ve savaşta her gün cinsini yiyen bir hayvan gibi yaşanamaz. Örneğin, bir aslan cinsi bile yavrularını yemez. Hayvanlarda bile yavrusunu veya kendi cinsini yiyen bir tür pek yoktur. Ama unutmayın ki, siz her gün kendi cinsinizi yiyorsunuz. Toplumun yaşam ve örgüt kurallarına uymamakla, kesinlikle birbirinizi yiyorsunuz. Düşünün, hayvanlar bile kendi cinsini korur. Kanla beslenenler bile, sanırım başka cinsi yer. Bunlar müthiş gerçeklerdir.

Benim iddialarım daha da geliştirilebilir. Siz doğru yaşam başlangıcı yapmak zorundasınız. Sizin bütün söylemek istediğiniz şudur: "Bırak, yaşayacaksam da bu alıştırdığım gibi olmalı. Bir bardak zehir de olsa şarap gibi içeyim ve öleyim" diyorsunuz. Bu bir felsefe midir? Biz bu felsefeyi onaylayamayız. Yanlış alıştırmışsınız. Sigara içmenizi, zehirli yaşama karşı durabilecek misiniz diye sizi sınamak için kestik ve o kararı halen canlı tutuyoruz. O bir semboldür. Sigara içmeniz, zehir dolu bardağı şarap sanmanızın sembolüdür. Bakalım, dayanabilecek misiniz? Kürt'ü veya benzer insanları doğru bir yaşama başlatmak için bu kadar büyük çaba harcamak gerekiyor. Bana "senin özgürlük yaşamına fazla güç getiren olamaz" diyebilirsiniz. Bunu tartışabiliriz, ben tartışmaya karşı değilim. Bizim özgürlük temelindeki yaşamımıza güç yetirilemeyeceğine ve bunun boş bir çaba olduğuna dair bir tartışma yürütelim. Ama dürüst tartışalım.

Gerçekten özgür yaşam imkanınız var mı, yok mu? Sonuç olarak, "kesinlikle özgür yaşam imkanı yoktur, örgüt kuralları can sıkıyor, ordulaşamayız, partileşemeyiz ve biz bu savaşı başaramayız. Normali önümüze serilendir" dersiniz, kesinlikle durumu böyle kabul edenlere olumsuz bir tavır göstermeyiz. Ama bu kişiliklerin saflarımızda bir münafık gibi durmalarını da kabul etmiyorum. Örneğin iyi öğrenemeyeniz, bana göre münafıklığa işarettir. Burada da bir münafıklık var. Yani sözü ayrı, özü ayrıdır. Bu netleşmeye mutlaka gitmemiz gerekiyor.

Burası büyük bir savaş meydanıdır diye boşuna demedim. Ancak siz burayı eğlencelik bir yere çevirmek istiyorsunuz. Bu olmaz. Bu emeklerimize biraz saygı göstermeniz gerekir. Ben her gün tehdit üzerine tehdit alıyorum. Bizim buradaki yaşamımız büyük bir direnişle geçiyor. Onun için ben bunların değerini bilmek zorundayım. Bizim ortamımızı beğenmeyebilirsiniz. Ama dağları aşarak, Avrupa'daki, hatta metropoldeki yaşamı bırakarak siz buraya geldiniz. Niye geldiniz, benimle oynamaya mı? Herhalde siz de çok iyi biliyorsunuz ki, bu insan direnen bir insandır. En azından ne adına, ne için ve nasıl savaştığımız bellidir. O zaman bizim sözümüzü dinleyeceksiniz. Bana put gibi tapın demiyorum, ama en azından öğrenmeye çalışın. Bizim çalışmalarımıza dayanacaksınız bu tam olsun, dayanmayacaksınız affınızı isteyin, o zaman siz de bir kenara çekilirsiniz. Herkes savaşçı olamıyor.

Ben bu işe başlarken hiç kimse bana yardımcı olmadı; kimse "iyi öğren, iyi savaş, iyi örgütlen" demedi. Bunların hepsini ben kendim yarattım. Örneğin Ortadoğu'ya ilk geldiğimde, başımı koyacak bir yerim dahi yoktu. Böyle güvenlik altında olmak burada kalsın, bir oda, bir battaniye ve en azından insanı üşütmeyecek bir şeyler bile yoktu. İlk gecem öyle geçti. Hatta bir köylü kaçakçılık kisvesi altında beni kabul ettiğinde, o gece benim için en rahat geceydi. Bu büyük bir olaydı. Beton üzerine bir kilim serilmişti, onun üzerinde uzanmıştım; sabaha kadar en güzel uykuyu o gece aldım diyebilirim. Filistin örgütünün yanındayken, küçük bir iskemlenin üzerine oturunca, kendimi büyük bir koltuğun üzerine oturmuşum gibi hissettim. Yani bir hasır iskemlesi ve toz içindeki bir odada o kadar rahattım.

Şimdi siz masalar etrafında, güzel iskemleler üzerinde oturuyorsunuz, ama yine de rahat değilsiniz. Üzerinize birkaç battaniye örtüyorsunuz, yine de rahat uyuyamıyorsunuz. Güvenliğiniz yerindedir, yiyecekler de fena sayılmaz. Düşünsel olarak da size en güzel düşünceleri, en güçlü örgüt zeminini verdiğimiz halde rahat olamıyorsanız, o zaman size sen hastasın derler. Yaşam felsefemizin ne olduğundan sizin haberiniz yoktur, adeta iflas etmişsiniz. O zaman size şunu demek gerekir: PKK'ye yanlış katılmışsınız, onu aileniz sanmışsınız, ama PKK öyle değildir, Size PKK'yi yanlış öğretmişler.

Peki, tüm bunlardan ben mi sorumluyum? Hayır. Çünkü ben şimdiye kadar hiçbir militanın veya önderin yapmadığı kadar yaptığım her işi sizlere anlattım. Ancak bunları anlamama suçu size aittir. Gördüğünüz gibi bizim işimiz oldukça kapsamlı ve ciddi bir iştir. Olanakların fazla olup olmaması da sorun değildir. Beni öyle en üst düzeyde ağırlamak istediklerinde de sıkıntı duyuyorum. Benim sıkıntım bu noktadadır. Sizler gibi başkalarından yardım beklemek yerine, tam tersine destek var denildiğinde kuşku duyarım ve beni sıkıntı basar. Dolayısıyla Kendimi endekslediğim şey, çok mütevazı bir yaşam sınırıdır. Örneğin etli yemeklerden hep rahatsızlık duyarım. Alışageldiğimiz bulgur pilavı benim için en iyi yemektir. Bu benim felsefemdir.

Bir adam kanımca bu yönümüzü bilerek, herhalde bizi kendine göre teşhis etmeye çalışıyor, "ben de çok bulgur yerim" diyordu. Belki de alay ediyordu veya benim yaşam felsefemi ve mütevazı yaşam sınırimi çözmek istiyordu. Biz imkanlarla karşılaşınca kendimizi kaybetmiyoruz. Çünkü böyle yapsak, işlerin nerede duracağı belli olmaz. Şimdi size bakıyorum da, birisi gururunuzu biraz okşasa bayılıp gidiyorsunuz. Elinize bir yetki geçiyor, onunla etrafı kırıp geçiriyorsunuz. Bu kişiliklerle sizden adam çıkmaz. Ne iflah olursunuz, ne iflah ettirirsiniz. Bunların hepsini bizim ortamımızda mütevazıca öğrenmeniz mümkündür. Rahat koşulları nasıl karşılayacağınızı öğrenmelisiniz. Bunun gibi daha birçok husus var. Hep yansıtmak istiyoruz, ama gördüğüm kadarıyla güçlü öğrenemiyorsunuz.

Çoğunlukla ortaya yetkilere dayanan bir devrimcilik çıkıyor. Yetki rahatlık getiriyor ve bunun için yetkiye ilgi gösteriliyor. Örneğin bir bürosu olacak, tembel tembel oturup ikide bir telefona çıkarak emir yağdıracak veya tekmil alacak, bir iki tane ciddi olmayan sözde emir verecek. Mevcut durumda yönetim ve komutanlık anlayışı gelip buraya dayanmıştır. Bunun kesinlikle bizimle bir ilgisi yoktur ve bu bir saptırmadır. Benim hiç öyle bir durumum yoktur. Günlük olarak çözüm üretme, yoğunlaşma, doğruları vurgulama, yani yönetme tarzıma bakın, bunlar sizin tarzınızla yüz seksen derece terslik arz ediyor. Çok ilginç, bu kadar tersliği benim adıma bana nasıl dayatıyorsunuz? Hiç korkmuyorsunuz da. Zaten

bu da önemli bir sorundur. Neden korkmuyorsunuz? Korkmamanız belki bizim uyguladığımız yöntemden dolayıdır. Ben, benden korkun demiyorum, gerçeklerden korkmalısınız. Hatta bu konuda kendimi de suçluyorum: Bunlar benim şahsıma bakarak, neden korkulması gereken gerçeklerden korkmuyorlar, acaba suç bende mi diyorum.

Gerçekler amansızdır, gerçeklerden korkmalısınız. Bana bakıyorsunuz, "Başkana duyduğumuz güvenle hiç korkmayız" diyorsunuz. İşte bu tanrı felsefesidir. Sadece başkana duyulan güvenle korku aşılmaz. Bu tutum yanlıştır. Kesinlikle bundan kendimi tenzih ederim. Başkan ilgileriyle, tepkileriyle, öfkeleriyle müthiştir. Sizde ne öfke, ne tepki, ne intikam, ne de derinden bir ilgi var. Bunların hepsini de başkana dayanarak yaptıklarını söylüyorlar. Tam bir ikiyüzlülük, tam bir kendini kandırma yaşıyor. Derhal bunu bırakmanız gerekiyor. İstenen ne böyle cesaret cesarettir ne de fedakarlık fedakarlıktır. Madalyonun bir yüzü sahte cesaret ise, diğer yüzü olmadık yerde korku ve paniktir.

Görüldüğü gibi öğrenmeniz gereken müthiş şeyler var, ama dürüstçe öğrenin. Buradaki öğrenme, düzen okullarındaki gibi yalnız bir bilgi birikimi değildir. Buradaki öğrenme, dönüşüm temelindedir. Yani bizim yanımızda "Ya dönüşüm, ya dönüşüm" sloganı altında öğrenilir. Aslında öğrenme işi savaştan daha zordur, daha müthiştir. Çünkü savaş buradan alınacak özelliklerle ve dönüşüm kişiliğiyle verilecek ve kazanılacaktır. Sıkılıyor, "ben savaş istiyorum" diyorsunuz. Zaten bizim eğitim sahamızdan otuz bin kişi çıktı, ancak tek bir kişi bile savaşın gereklerine cevap olamadı. Savaşa da, parti yaşamına da gerektiği gibi yanıt olabilecek kadar bir dönüşümü sağlamalısınız. Ben on sekiz yıldır halen öğreniyor ve öğretiyorum. Kelime hatası bile yapmıyorum. Siz ise bir şey öğrenmeye tenezzül etmiyorsunuz.

Düşman 14 Mayıs operasyonuyla Ana Karargahımız üzerine giderken bir askere baktım: "Biz bunları bir şey sanmıştık, ama ortada bir şey yok" diyor. Gerçi o asker de zavallı birisidir. Ama bizimkilerin durumuna bakarak böyle söylüyor. Örneğin düşman bazılarını yakalıyor ve "bu bir zavallı" diyerek çayını bile bizim gerilla adayımızla paylaşıyor. Bizimki de kuzu kuzu içiyor. Bu gerilla adayımız da zaten kendisini çoktan kaybetmiştir. Örneğin

ben vurulursam bile, bir adım sanım, bir büyüklüğüm var ve kolay ölmeyeceğim ortaya çıkar. Ama bizim gerilla adayımız tabii bir zavallıdır. "Ben devletimizin böyle olduğunu bilmiyordum" diyor. General yalancıkdan da olsa "biz battaniyemizi, aşımızı, çayımızı, yatağımızı bunlarla paylaşmaya söz veriyoruz" diyor. Yani bunların psikolojik durumunu, zaafını iyi yakalamıştır. Bu da şunu gösteriyor: Siz büyük bir savaşçı olarak kendinize anlam verememişsiniz.

Tarihte de görüyorsunuz, köleler ve Spartakistler bile savaştıklarında müthişlerdi. Romalılar onları teslim almak için birçok vaatte bulundular. Tek bir şey sormuşlardı, "Spartaküs kimdir? Bize bunu söyleyin, hepinizi affedeceğiz" diyorlardı. Buna karşılık herkes, "Spartaküs benim, Spartaküs benim" diyordu. Böylelikle onu Romalılara teslim etmediler, ele vermediler. Romalılar bu yüzden kölelerin beş bin tanesini yolun sağında ve solunda çarmıha gerdiler. Onlar kölelerdi, ama hepsi kahramanca direndiler. İnsan ölerken bile kahramanca olabilmelidir. Ama tabii bu lafla olmaz. Bu, iyi bir hazırlığı gerektirir. Tabii biz ölmek için değil, zafer temelinde yürüyoruz. Kölelerin isyancıları değiliz. Bütün bunlar önemlidir. Burada ölüm için savaşmanın değil, zafer için savaşmanın kuralları öğretiliyor ve bu da mümkündür. Kaybetmesi gerekenin düşman olduğu çözümlenmiştir.

Bütün tartışmalarımız bu anlamda yaşam kararlılığının gereğini ve derinliğini açığa çıkarırken, onun için gerekli olan savaşımın da zafer tarzında olması gerektiğini ortaya koyar. Bu böyledir, bunu başka türlü değerlendirmemelisiniz. Bu anlamda bana da, kendinize de güvenebilirsiniz. Nefes alış veriğiniz bile bunun için tek gerekli şarttır. Örneğin, "ben nefes alıp veriyorsam gerisi tamamdır," gerisi için tüm gereken de "her işi başarıncaya kadar öğreneceğim" diyeceksiniz. Bizden başka hiçbir talepte bulunmayın. Eğer başka herhangi bir talepte bulunursanız, yanlış yapmış olacaksınız.

Dikkat edilirse dimdik ayaktayım, çok sağlam ve dinçim. Yüksek değeri olan bir çalışma için kendimi diri tutuyorum, diri buluyorum. En fazla savaşta geri ve zayıf olan yerlere tepki duyarım. Çünkü bu gerilik ve zayıflık bana hep tuzak gibi gelir. Orada bütün duygularım isyan eder. Böyle oluşmuş bir kişilik söz konusudur. Dikkat ederseniz, işte bu duygu tarzı beni böyle tuttu ve bu beni yaşattı. Önderlik işte

böyle bir olaydır, Önderlik kendini böyle güçlü kılmıştır. Özlem duyduğunuz ve bağlı olduğunuz Önderlik kendini işte böyle yaşattı. Önderliğin kendisini nasıl ayakta tuttuğunu ve nasıl büyüttüğünü mutlaka öğrenmelisiniz. Size en fazla gerekli olan da budur.

Düşman şimdi bizim için neler düşünmüyor ki. Akla hayale gelmez her tür senaryoyu hazırlıyor. Zaten her gün bir savaş yaşıyoruz, bize karşı en büyük operasyon, en büyük psikolojik savaş günlük olarak yürütülüyor. Siz bunu göz ardı edemezsiniz. Bu savaşın içindesiniz. Dikkat etmezseniz, yarın öbür gün bu savaşın kurbanı olacaksınız. Düşman bizim sahamızı bile derhal yok etmek istiyor. Buradan sorumlu olanlar, bizi her gün sıkıştırıyorlar. Avrupa'dan tutalım Ortadoğu'ya, Rusya'dan tutalım Kürdistan'a kadar her yerde çalışma alanlarımız sürekli daraltılıyor. Ben de zorbela bu alanlarda çalışma yürütmenin ömrünü uzatıyorum. Birisi "filan yerdeki köyümüz tehdit altında" diyor. Burada politika, o köyün ömrünü uzatmak demektir. "Filan yerdeki okul tehlikeye girdi" diyorlar; politikamız okulun süresini uzatmak oluyor.

Çoğu arkadaşımız ise, "bu alan bana dar geliyor, tam olarak bana göre değil" diyor. Biz neyin peşindeyiz, bizim elemanımız neyin peşinde? Aslında olup bitenin farkında bile değildir. Dağları açtık, güçlerimiz orada iyi yer tutarlar dedik. Şimdi orayı da kendinize zindan gibi yapmışsınız. Avrupa'dakiler ağlıyorlar, "bizi ne zaman alacaksınız?" diyorlar. Aslında ya bu dünyanın kendisi dardır, ya da siz bu dünyaya göre değilsiniz. Çünkü bu dünya çoktan elinizden alınmıştır.

Sorunu doğru kavrayacaksınız. Düşmanınız, ana topraklarınızı, özgürlüğünüzü, yani dünyanızı elinizden almıştır. İşin özü budur. Neden sürekli "bu alan bana dardır, bana göre değildir" diyorsunuz? Durumunuzu doğru değerlendirin. Bunları sizin elinizden ben almadım, dar dediğiniz yerlere sizi ben sürmedim. Ben sadece ülkesiz ve özgürlüksüz yaşam olmaz diye kıyametleri kopardım. Tabii bunları elde etmek için de örgütsüz, savaşırsız, mücadelesiz ve kualsız olunmaz diyerek kıyamet kadar çaba harcadım. Bu söylediklerimizin hepsi doğrudur. Hatta bunlar adınızdan daha önce bellemeniz gereken şeylerdir. Çünkü siz adınızı dahi yanlış öğrenmişsiniz. Adınız Mehmet'tir, ama Muhammet'le hiçbir ilginiz

yoktur. Adınız Ali'dir, ama İmam Ali'yle hiçbir ilginiz yoktur. Adınız Hüseyin'dir, ama İmam Hüseyin'le hiçbir ilginiz yoktur. Hanginizin adına baksam bir yanlışlık var. Onun için size ad koymamak gerekir. Size adınızdan önce bazı şeyleri vermek gereklidir ve ben de onu vermeye çalışıyorum.

Ben on yaşında anama, beni doğurmakla beni ne kadar zorluğa düşürdüğünü biliyor musun diye sordum. Şimdi siz benim o eski durumuma benziyorsunuz. Hatta durumunuz daha da kötüdür. Ben o yaşımdayken hiç olmazsa kendime çekidüzen vermeye çalışıyordum. Siz ananızın sizi geleceksiz doğurmasının hesabını hep benden soruyorsunuz. "Sen Başkan değil misin? Bize çare bulacaksın. Sen allah değil misin? Yeryüzünü kulların için rahat ve şerefli bir yaşam yeri haline getireceksin" diyorsunuz. Aslında felsefeniz budur. Bunu bulmayınca da hain kullar durumuna düşüyor, "ben de ihanet ederim" diyorsunuz. Gerçekten durumunuz çok ilginçtir. Yani yakarılarınız da, ihanetleriniz de çok anlamsızdır. Size kim benim bir tanrı olduğumu söyledi? Bu sizin yetersiz düşüncenizden kaynaklanıyor. Felsefeniz ve yaklaşımınız yanlıştır, dünyayı tanımlayamıyorsunuz. Ondan sonra da "bozarım, deliririm" diyorsunuz.

Zaten çoğunuzun durumu da hastalar gibidir. Bir kurala gelememek, doğru bir hitaba ulaşamamak, keskin bir tavrın sahibi olamamak gibi yaklaşımlarınızın hepsi bu anlama geliyor. Siyasallaşamamak ve askerileşememek en derin hastalıktır. Hastalıkların en tehlikelisi de budur. Yatalak hastaların durumu sizin bu durumunuzun yanında hiçbir şeydir. Suratinıza baktığım anda bu hastalığınızı teşhis etmemem mümkün değildir. Ancak önemli olan, sizleri sağlığınıza kavuşturmak ve düzeltmektir. Size bir tedavi ve dönüşüm sistemi uyguluyoruz. Buna tepki duymayacak ve katlanacaksınız. Çünkü bunu siz istiyorsunuz. Bana ve ustalığımıza güveniyorsanız 'ki, sanırım biz onu biraz kanıtladık' size uyguladığımız tedavi yöntemlerine katlanacaksınız. Bu noktada tanrıdan daha fazla değiştirip dönüştürme gücüne sahibiz. Yeni insanı yaratma konusunda, bizim tanrıdan daha fazla güçlü olduğumuza inanacaksınız.

Ya dönüşüm, ya dönüşüm; ya savaşta zafer kişiliği, ya zafer kişiliği! Yenilgi kişiliği, iflah olmayacak, birlikte yaşanmayacak ve özgürlükle bağdaşmayan çirkin kişilik ölsün diyoruz. Bizim sloganımız

budur ve bunlar uygulanacaktır. Bu belirttiklerimin tersini yaparsanız, benim yöntemlerim en azından bu terslikleri cevaplandıracak kadar güçlüdür. Biz bireysel çabalarımızla dünyada kendimize bu kadar yer açtıktan ve birçok devleti bile kendimize göre ayarladıktan sonra, sizin oyunlarınıza mı düşeceğiz? İcinizde en akıllı geçinen kişi, kendini nerede buldu? Onu iki ucu pis bir değnek gibi düşmanın eline verdik. En ustanızın durumu bile böyledir.

Sizler çok akıllı, çok disiplinli ve anlayışlı olacaksınız. Ancak bunları size zorla dayatamayız. Ben bundan hoşlanmıyorum. Biliyorum, öyle yapsam karşımda put gibi dikilirsiniz, ama arkamı döndüğüm anda da kendinizi yere atarsınız. Kürtler için en etkili eğitim yöntemi, benim bulduğum yöntemdir. Çünkü hiç kimse Kürt'ü bu kadar dönüşüme çekememiştir ve bu da kanıtlanmıştır. Karşıma en büyük lümpen olarak bile çıksanız, kesinlikle sizi değiştirim, bundan hiç ödün vermem. Kaçsanız bile kurtulma ihtimaliniz yoktur. İşlediğiniz suçlar sonucu düşman sizi elli defa idam eder. Düşman cephesi öyledir. Emperyalist bir ülkeye giderseniz, o da size yüzde yüz ajanlığı dayatır ve o da kötüdür. Keyfiyet, sahte komutanlık, yetki, bastırma, tasarruf geliştirme ve bireycilik gibi yetersiz yaklaşımlarınızın etrafını da daralttım. Böyle yapan adamlarımız kırk yaşına gelmişler, ancak neredeyse ayakta duramayacak haldeler. Merkezimizde yer alanların içinde de birçok sahte komutan var ve her gün bir tanesini çözümlüyoruz.

Aklın yolu birdir denilir. Bu yaşam da istemesek bile bize dayatılmıştır. O zaman biz de bunu özgürlük temelinde kullanmalıyız. Ben yine de size bir şey dayatmıyorum. Benim istediğim, kendinize güveniniz varsa, bu yaşamı fethedinceye ve güzelleştirinceye kadar tartışmanızdır. İş yürütebilecek duruma gelene kadar bunu sürdürün. Bizim eğittiğimiz militan, "ben tam bir militanlık dersi aldım. Nereye gidersem gideyim, hangi görevle karşı karşıya gelirim geleyim, düşmanın canına okurum. Ben neredeysem orada başarı vardır" diyebilmelidir. Bu militan çözümsüz kalmaz. Ben, PKK'nin ve PKK militanlığının başka türlü kılınmasını kabul etmiyorum. Bunu düşman da istiyor. Hemen hemen tüm dünya istiyor. Bize kazandıran PKK belirttiğim gibidir. Bu PKK'lilikten vazgeçilemez. Hatta candan, maldan, yardan vazgeçilir, ancak bu PKK'den vazge-

çilemez. Çünkü bütün yaşamın özü ve güzelliği PKK'nin bu tarzıyla mümkündür. Dikkat edilirse, bize en layık olanı da budur.

Ben, tümüyle kendi özümle sizi buluşturalım, bütün hakikat buradadır demiyorum. Ancak PKK'nin özünü ve Önderliği ben temsil ediyorum. Önderliğin fena bir temsil olmadığı söylenebilir. Bu da sizin için bir güçtür ve oldukça eğiticidir. Bununla buluştuğunuzda bütün zaaflarınızı aşar ve bütün ideolojik geriliklerinizi giderirsiniz. Bütün olumlu yetenekleriniz ortaya çıkar ve kötü alışkanlıklarınız aşılır. Size savaşta ve özgür yaşamda gerekli olan sağlam özellikler kötü alışkanlıklarınızın ve zaafly yönlerinizin yerine geçer. Bu durum sağlanırsa, benden bir kat daha iyi bir militanlık konumunu yakalamışsınız demektir. Bu da en değerlisidir. Bu militanlıkla savaşta zafer ve yaşamda özgürlük kesindir.

10 Mayıs 1998